

Giới thiệu Hạ Gục Tể Tướng

Từ một nữ nhi trở thành một nam nhi thì sẽ như thế nào, có gì đổi khác không, làm phận nữ nhi đã khó, lại còn làm một trang nam nhi trong triều đại cổ xưa này há chẳng phải rất khó sao. Chỉ là vì phải xuyên qua, phải tồn tại nên mới phải vượt qua mọi khó khăn để sống. Truyện xuyên không đâu phải lúc nào cũng thuận lợi nha.

Truyện kể về Phó Văn Kiệt, một nam nhân quân địch vừa nghe tiếng đã sợ mất mật, một nam nhân làm cho toàn bộ thiếu nữ Cảnh Quốc ngưỡng mộ si mê. Thân là Bắc tướng Cảnh quốc, hấn nắm trong tay đội quân tinh nhuệ nhất cường hấn nhất — quan đội Phó gia. Nam nhi muốn giống Phó Văn Kiệt, nữ nhi muốn gả Phó Văn Kiệt. Thế nhân ít ai ngờ, hấn, nguyên lai là nữ nhân!

Và Phạm Dương Triệt, một nam nhân khiến văn võ bá quan trong triều phải âm thầm ghen tị, một nam nhân tinh thông mưu kế chính trị, dung mạo khuất sau tấm mặt nạ càng khiến người tò mò. Thân là Nam tướng của Cảnh quốc, hấn duy trì vững vàng thế cân bằng quyền lực trong triều, bảo đảm ngại vàng cho tiểu hoàng đế. Thế nhân đều nghĩ đến Nam tướng bởi vì bộ dạng xấu xí mới dùng mặt nạ che đậy. Nào ai biết đằng sau mặt nạ là dung nhan tuấn mỹ khuynh quốc khuynh thành!

Cả hai người bọn họ đều là vì che giấu mà để thế nhân đồn đại, ngóng trông, đến cuối cùng ai sẽ là người phải lột mặt nạ trước, có hay không sẽ gây náo loạn chôn quan trường. Mời bạn đón đọc truyện Hạ Gục Tể Tướng

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thành Thị Mới

Mùa hạ của Nham thành tuy oi bức mà phồn vinh. Trên mặt đất bằng phẳng phản lên không khí nóng rực, xe ngựa đi lại liên miên không dứt, kéo dài từ trong thành đến ngoài thành.

“Đất – đất – đất –” Một chiếc ngựa mang theo vẻ ngoài thanh lịch trên con đường ngoài thành đang chạy đến. So với những chiếc xe ngựa đang chạy như bay trên đường, thì tốc độ của chiếc xe này chỉ có thể dùng tốc độ rùa bò để hình dung.

“Tướng –” Một thị đồng dáng vẻ khá tuấn tú, khoảng mười ba, mười bốn tuổi hướng nam tử đang dựa vào nhụyen tháp trên xe, thấy bạch y nam tử khẽ nhủ thầm, vội vàng sửa lại lời nói: “Thiếu gia, sẽ lập tức đến cửa thành Nham thành.”

“Ừm, đã biết.” Nam tử tiếng nói nhu hòa, có chút ý vị xa xôi.

Thị đồng thấy bạch y nam tử quay ra nhìn ngoài cửa sổ biết hấn đang trầm tư, cũng im lặng đứng bên cạnh.

Con người đen nhìn chằm chằm từng chiếc xe ngựa chạy như bay trên đường : Xem ra, Nham thành này quả như lời đồn, thay đổi không ít. Chỉ trong một khắc (15 phút) ngắn ngủi, theo tính toán của hấn cũng có đến hàng trăm chiếc xe ngựa chạy vụt qua. Hơn nữa, những chiếc xe ngựa này đều là vận chuyển hàng hóa, có thể thấy Nham thành là nơi buôn bán phồn vinh. Không biết trong Nham thành rốt cuộc sẽ như thế nào đây? Con người đen lấy hiện lên tia hưng phấn cùng chờ mong.

“Hu –” Tráng hấn lái xe dùng sức kéo lấy dây cương, làm xe ngựa dừng lại.

Hai gã quan binh tay cầm binh khí tiến lên , khách khí nói: “Xin hỏi có giấy thông hành không?”

Tráng hấn hơi ngạc nhiên : Dù sao, cũng đã đi qua vô số cửa thành quan khẩu (cửa khẩu), không có một binh lính thủ thành nào có thể có thái độ khách khí như thế. Binh lính tuyệt đại đa số đều là đến lấy tiền trước, rồi sau đó mới có thể khách khí như thế.

Hai gã quan binh nhìn diện mạo tráng hấn hung ác không đáp, lòng sinh cảnh giác, ngữ khí mang theo phòng bị hỏi : “ Xin hỏi có giấy thông hành không?”

“Chúng ta có văn thư thông quan [1] đây.” Giọng nói nhu hòa mà xa xăm vang lên, như gió mùa xuân thổi bay không khí khàn trương. Một bàn tay có chút tái nhợt mở cửa xe ra.

[1] Văn thư thông hành dùng để đi qua những cửa quan khẩu.

Hai gã thủ binh dù mỗi ngày vô số dạng người khác nhau , vẫn bị bạch y nam tử trước mắt làm cho chấn động. Chỉ thấy nam tử trước mắt, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan tuấn mỹ tinh xảo, tóc đen dài mượt vẫn cao tít mĩ, dây buộc tóc màu xanh ngọc buông xuống vai, con người đen thầm thán phục che phủ bởi tầng sương mù, khóe miệng cười như không cười, một thân mang dáng vẻ nho nhã thư sinh càng làm cho người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân (nhẹ nhàng mát thoải mái).

Mất nửa ngày, hai gã quan binh mới khôi phục lại được thần trí. Trong đó có một gã quan binh lớn tuổi nét mặt già nua hơi xấu hổ tiến lên nhận giấy thông quan, kiểm tra cẩn thận, sau khi xác định là thật, mới khách khí nói : “ Vị công tử này, là lần đầu tiên đến Nham thành phải không?”

“Ừ. Ta đến Nham thành du lịch.” Người đọc sách thông qua du lịch để nâng cao hiểu biết là chuyện hết đời bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Khách Sạn Long Môn

Đứng tại trước cửa thành, thị đồng cầm ba tờ giấy thông hành xem xét rồi nói : “ Gia, giấy thông hành thật tốt. Trên mặt còn có khắc tên chúng ta nga.”

Bạch y nam tử tiếp nhận giấy thông hành của mình cẩn thận lật lên xem xét : Chỉ thấy giấy thông hành này dùng một loại chất liệu đặc thù chế tác, có điểm giống với sắt, nhưng so với sắt thì nhẹ hơn rất nhiều. Mặt trên có khắc tên và quê quán. Trên mặt còn có một loại ký hiệu kì quái ở phía trên, bên dưới còn có ngày tháng, giấy thông hành này chỉ có hạn dùng trong vòng hai năm. Xem ra, chuyến đi đến Nham thành lần này càng ngày càng thú vị. Khóe miệng nam tử nhếch lên thành nụ cười có cũng như không.

Hắn cất giấy thông hành cẩn thận, bắt đầu đi qua cửa thành tiến vào Nham thành.

Lúc này, một đôi tay nhỏ bé vươn ra, nói : “ Gia, vẫn là để ta giúp ngài đi vào trong thôi!”

Con người đen hiện lên sự cự tuyệt, nụ cười ôn hòa lạnh đi vài phần : “ Không cần. Hiện tại ta cũng không cảm thấy mình không khỏe.”

Thị đồng nghe vậy liền đi theo ở một bên. Mà tráng hán đã ở bên kia thủ hộ, có thể phòng ngừa vạn nhất thân thể chủ tử không khỏe, té xỉu có thể dễ dàng tiếp được ; Thứ hai có thể chặn đi người đi đường bởi vì diện mạo của chủ tử vô ý dẫn dụ được vô số ánh mắt.

Ba người cùng nhau rất nhanh đi vào bên trong Nham thành.

Cảnh vật trước mắt làm thị đồng cùng tráng hán tròn mắt há hốc mồm, dù bạch y nam tử kia vô cùng bình tĩnh, nhưng con người đen lấy cũng hiện chút khiếp sợ khó có thể tin : Đập vào mắt là một con đường bằng phẳng rộng thênh thang không gì sánh được.

Tầm mắt nâng lên cao liền lập tức chú ý tới một tòa nhà cao hơn một tầng ở phía xa xa kia. Cho dù cửa hàng quán xá ở ngã tư của kinh thành phồn hoa kia cũng không có nhiều và cao như nơi này. Đây rõ ràng là không gì sánh được, vô luận người nào đi trên đường, hay là khách nhân trong những khách điếm, đều không có người nào mặc quần áo rách, điều này làm cho người ta hiểu rõ sự phồn vinh của Nham thành.

Mắt lại nhìn lên cao, lập tức chú ý tới một nhà cao màu đỏ nổi bật. Chữ lớn thanh nhã màu đen nổi bật bốn chữ – Khách sạn Long Môn. Ánh mắt lại nhìn xung quanh bốn phía, con người màu đen lại hiện ra tia kinh ngạc mãnh liệt : Một địa phương phồn hoa như thế này, cư nhiên không có một ăn xin khát cái. Và hắn cũng chú ý tới rất nhiều cửa hàng phía dưới đều có hai chữ đỏ tươi “ Tập thể”.

“Gia, nơi này thực sự là thuộc về Cảnh quốc chúng ta sao?” Thị đồng ngờ ngạc hỏi Bạch y nam tử.

“Ít nhất bây giờ Nham thành còn là bộ phận thuộc về Cảnh quốc.” Tuy rằng hiện tại Nham thành có điểm muốn thoát ly khỏi quản chế của kinh đô, áp dụng tự do quân chế, nhưng hàng năm vẫn phải nộp thuế lên Châu thành, hơn nữa trong ba năm gần đây là nơi nộp thuế nhiều nhất.

Bạch y nam tử cũng không nói tiếp, tiếp tục bước đi trên đường. Hắn bức thiết muốn nhìn thấy Nham thành này rốt cuộc phồn vinh như thế nào. Thị đồng cùng tráng hán vội vàng đi theo.

Dòng người đông đúc, thân ảnh bận rộn, tiếng gào náo nhiệt cùng tiếng trả giá... Trên đường đi, bọn họ không lúc nào không cảm thấy sự phồn vinh của Nham thành, sự giàu có của dân chúng Nham thành.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ, ba người bọn họ cũng đến khách sạn lớn nhất cùng xa hoa nhất trong thành – khách sạn Long Môn. Chân chính đứng ở trước cửa khách sạn, ba người đều ở trạng thái tròn mắt há hốc mồm. Trong đầu ba người đều hiện ra cùng một suy nghĩ : Khách sạn này thực sự là quá cao !

Bạch y nam tử khôi phục đầu tiên, cẩn thận bước qua cửa tiến vào khách sạn Long Môn : khách sạn Long Môn này ước chừng có 6 tầng. Chỉ sợ trong thiên hạ, không có khách sạn nào cao như thế này. Ngẩng đầu, có thể nhìn thấy tám bảng hiệu gắn trên xà nhà tầng trệt : không giống với bảng hiệu đỏ chữ đen ở trên tầng cao nhất, nó chỉ dùng tám gỗ thanh nhã màu đỏ sẫm làm biển, chữ màu vàng kim. Tám mắt nhìn xuống hai cầu đôi ở hai bên cột :

Cơm rau thơm mẽ, hỉ cung khách quý tụy ăn no

Giường kiết bị ấm, cười nghênh viễn khách an cư

Nếu lấy tiêu chuẩn văn thơ để xem, thì đây quả thực là tác phẩm hạ tầng, nhưng mà, nếu đọc lên, lại cảm thấy vô cùng hợp lẽ. Dù sao, cũng phù hợp với

tác dụng của khách sạn.

Trong lúc bọn họ còn đang hết sức đánh giá, một người mặc trang phục màu đen, là một tiểu nhị trông khá thông minh đi tới, khách khí nói : “ Ba vị khách quan xin mời vào bên trong.”

Thị đồng cùng tráng hán vô cùng ngạc nhiên khi thấy vị tiểu nhị này. Ngay cả câu hỏi của hắn cũng không nghe thấy: Ba vị khách quan đến ở trọ hay là ăn cơm ?”

Bạch y nam tử trả lời : “ Chúng ta là cả hai. Cho hai gian phòng thượng hạng, nhưng mà, giờ cần ăn uống trước đã.”

Tiểu nhị vẫn nhìn chằm chằm gương mặt của nam tử thực là vô cùng tuấn mỹ, thẳng đến khi đại hán tức giận trừng mắt mang hàm ý cảnh cáo hắn phóng tới, mới ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, khôi phục dáng vẻ bình thường nói : “ Khách quan muốn dùng tại đại sảnh ở lầu hai, hay bao sương ở trên lầu ba?”

“Đại sảnh?” Thị đồng reo lên.

Giờ phút này ba người bọn họ đã bị phía bên trong khách sạn hấp dẫn, đập vào mắt lúc này là đầy bàn trong sảnh, đã có một phần ba đại sảnh có người ngồi. Mà trong đại sảnh có tới mười mấy tiểu nhị đều ăn mặc giống nhau đi qua đi lại.

Tiểu nhị cười cười giải thích: “Ba vị khách quan chắc là lần đầu tiên đến đây? Khu vực ăn khách sạn Long Môn chia làm hai khu : Thứ nhất là mọi người đều cùng nhau ăn ở đại sảnh. Đại sảnh bởi vì có nhiều người, nên có vẻ hơi lộn xộn, nhưng giá tiền lại khá hợp lý. Thứ hai là bao sương (*một phòng ăn riêng*) lầu hai, lầu ba. Bởi vì trong phòng yên tĩnh thoải mái, nên giá cũng cao hơn. Không biết ba vị khách quan muốn ăn ở đâu?”

“Đương nhiên là bao...” Tiếng nói của thị đồng lên bị đánh gãy.

“Chúng ta dĩ nhiên ăn ở đại sảnh.” Bạch y nam tử cười nói.

Tiểu nhị mặc dù có thắc mắc, dù sao nam nhân trước mắt liếc một cái có thể nhận ra là một thư sinh, hết thấy thư sinh đều có điểm thanh cao, thích thanh tịnh, hơn phân nửa muốn tới bao sương. Tiểu nhị cũng không dài dòng làm gì, liền dẫn bọn họ tới bàn trống trong đại sảnh nói: “Mời bên này.”

Tiểu nhị đưa ba người bọn họ dẫn tới sảnh ít người qua lại ở phía bắc liền nói : “Khách quan nơi này có vẻ thanh tịnh. Không biết khách quan muốn ăn gì?”

Bạch y nam tử lập tức chú ý tới thực đơn khéo léo tinh xảo đặt trên bàn: Mặt trên đều ghi tên đồ ăn cùng giá cả. Nhưng mà, rất nhiều tên món ăn hắn đều chưa nghe qua. Hắn liền để thực đơn xuống, cười nói: “Tiểu nhị, ta lần đầu tiên đến Nham thành. Khách sạn này của các người thật đúng là có phong cách riêng. Ngay cả thực đơn [1] cũng phi thường lịch sự tao nhã.”

[1] *nguyên văn là : đồ ăn bài – cũng là chỉ danh sách món ăn dùng từ thực đơn cho dễ hiểu ^^*

Trên mặt tiểu nhị kia liền hiện ra vẻ mặt nhiệt tình cùng có chút kiêu ngạo tươi cười nói: “Thì ra khách quan là lần đầu tiên đến Nham Thành ! Haha Phó tướng quân nói đem khách sạn Long Môn trở thành một khách sạn độc nhất vô nhị trên thế giới. Khách quan có lẽ không quen đồ ăn của chúng tôi, nếu vậy chúng tôi sẽ giới thiệu cho ngài vài món ăn nổi tiếng của khách sạn chúng tôi.”

Bạch y nam tử gật đầu. Tiểu nhị viết vài món ăn ngon vào giấy, sau đó khách khí cáo lui.

Đứng một bên thám thính tráng hán xác định tiểu nhị đã đi xa, mới hạ giọng nói: “Gia, khách sạn này thực cổ quái. Nếu không, chúng ta đổi một gian đi!”

“Đúng vậy! Gia.” Thị đồng nhìn xung quanh mình, cũng phụ họa nói.

“Cổ quái mới tốt. Hơn nữa khách sạn này cũng là do Phó Văn Kiệt mở. Không nên quên mục đích của chúng ta.” Bạch y nam tử định thần [1] chăm trà nhàn nhàn nói.

[2]*Kiên định cùng bình tĩnh*

Hai người đều trở nên trầm mặc.

Không muốn không khí trở nên nặng nề, hắn mở miệng nói: “Tốt lắm. Chúng ta uống trà trước đi!”

“Vâng!” Hai người phụ họa nói.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Món Ăn Bảng Hiệu

Một khắc sau, tiểu nhị nhanh nhẹn bưng một cái mâm lại đây, đem món ăn đang bốc khói nghi ngút đặt xuống bàn.

Ba người kinh ngạc nhìn món ăn trên bàn, cùng với bộ dao nĩa tiểu nhị đặt ở trên bàn.

Tiểu nhị cũng không thấy kỳ quái khi thấy vẻ mặt ngạc nhiên của ba người, lại tiếp tục nhiệt tình giải thích: “Khách quan đây là món ăn chính của khách sạn – Thịt bò bít tết. Thịt bò được chọn là thịt bò thượng hạng, đảm bảo hương vị ngon tuyệt. Ta thấy khách quan là lần đầu tiên là ăn thịt bò bít tết, nên tự mình quyết định chọn cho khách quan.”

Thị đồng cùng tráng hán vẫn còn đang kinh ngạc, hai mắt nhìn chăm chăm cái gọi là thịt bò bít tết đang bốc khói. Bạch y nam tử cầm lấy một con dao nhỏ trong đồng dao nĩa hỏi: “Thế còn cái này...”

“Xem kìa tiểu nhân thật hồ đồ.” Tiểu nhị mặt nở nụ cười làm lành liền cầm đồng dao đĩa cười nói: “Đây là dao nĩa chính là chuẩn bị riêng cho món thịt bò bít tết này.” Tiếp theo, tiểu nhị lần lần cẩn thận giải thích cho bọn họ cách sử dụng dao nĩa thế nào, xác định bọn họ đã hiểu mới rời đi.

Ngón tay của tráng hán kia cầm dao nĩa có cảm giác không được tự nhiên liền nói: “Gia, phương pháp ăn uống này cũng quá kỳ quái.”

“Không đâu! Ta cảm thấy rất thú vị.” Thị Đồng liền dẫn đầu cầm lấy dao nĩa thái một khối thịt bò ăn. Vừa vào miệng liền làm cho hán cảm thấy thật ngon quá đi liền hưng phấn lắm bần: “Oa, thật ngon! Gia, người cũng ăn đi!”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của bạch y nam tử hiện ra nụ cười nhàn nhạt, cũng cầm lấy dao nĩa, thái một miếng thịt bò đưa lên miệng. Vừa vào miệng tuy có chút nóng nhưng đã cảm thấy hương vị rất ngon, hán không thể thừa nhận món “thịt bò bít tết” này quả thực không tệ.

Tráng hán thấy thế cũng cầm lấy dao nĩa bắt đầu ăn thịt bò.

Hai khắc sau (khoảng 30 phút), bọn họ rốt cục cũng buông dao nĩa trong tay xuống. Thị Đồng được ăn no liền ợ lên một tiếng thỏa mãn.

Lúc này, vị tiểu nhị kia bưng tới một cái khay, đặt trên bàn mấy thứ liền vội nói: “Đây là cháo đậu xanh khách sạn miễn phí cho khách nhân.”

Thị Đồng dẫn đầu bưng một chén lên uống. Hương vị giải nhiệt vừa vào miệng liền thấy thơm ngon làm hán không tự chủ được uống một phát hết luôn.

Bạch y nam tử cũng không có lập tức bưng bát lên, ngược lại cười nói: “Tiểu nhị ca, món ăn của khách sạn Long Môn các ngươi đúng là có một phong cách riêng! Trước kia, ta chưa bao giờ nếm qua.”

Trên mặt tiểu nhị hiện lên chút kiêu ngạo nói: “Đây là đều do Phó tướng quân nghĩ ra, rồi dạy nhà bếp trong khách sạn. Trong thiên hạ, trừ bỏ đầu bếp ở phủ tướng quân, còn lại chỉ có đầu bếp của khách sạn chúng tôi mới cách biết làm. Bởi vậy, khách quan chưa từng ăn qua là điều đương nhiên.”

“Tiểu nhị –” Xa xa có tiếng gọi tiểu nhị liền xoay người đi.

Đã uống xong chén chè đậu xanh tráng hán hạ giọng nói: “Gia, Phó Vân Kiệt không phải là tướng quân sao? Như thế nào lại vừa mở cửa tiệm buôn bán, vừa làm đầu bếp?”

“Đúng vậy!” Thị Đồng liếm hương vị còn sót trên miệng cũng nghi hoặc hỏi.

Bạch y nam tử cũng không có trả lời, tầm mắt cup xuống, lâm vào trầm tư: Phó Vân Kiệt, người rốt cuộc là người như thế nào?

Thị đồng cùng tráng hán thấy thế cũng lâm vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Nam Tướng Bắc Tướng

“Này này này, mọi người có nghe nói không, ba ngày trước, Phó tướng quân của chúng ta đơn thương độc mã đem sơn trại của bọn thổ phi thiêu cháy rụi.” Tiếng nói bàn bên cạnh truyền đến phá vỡ sự trầm mặc của ba người bọn họ.

“Đã sớm nghe rồi. Phó tướng quân một mình giết trọn ổ giặc, chỉ trong một ngày đánh cho bọn chúng sợ tè cả ra quần ngồi khóc kêu cha gọi mẹ!” Có người sáng khoái phụ họa.

“Phó tướng quân quả không hổ được xưng là ‘*Nam Tướng Bắc Tướng*’. Chỉ một mình ngài đủ giữ quan ải, năm ngoài dùng một vạn binh đập tan ý đồ tấn công chúng ta của mười vạn đại quân Cao quốc, xứng đáng được tôn xưng là Thiên hạ đệ nhất tướng quân.”

“Đúng vậy. Nham thành chúng ta có thể phồn vinh như thế này, cuộc sống của dân chúng có thể giàu có và sung túc như vậy đều là nhờ công lao của Phó tướng quân đây!” Mọi người cũng lập tức kêu lên phụ họa.

“Không phải nói là Nam – Bắc tướng sao? Nam tướng là vị nào vậy?” Một giọng nói yếu ớt vang lên, lập tức rước lấy khinh bỉ.

“Nam tướng này là chỉ vị Tể tướng của Cảnh quốc chúng ta. Cách đây mười năm khi hán mới mười bốn tuổi đã đoạt được danh hiệu Trạng Nguyên gây chấn động thiên hạ, mười tám tuổi trở thành Tể tướng, vị tể tướng trẻ nhất trong lịch sử Cảnh quốc.”

“Thật là lợi hại quá!” Tiếng nói yếu ớt kia lại kinh ngạc hô lên, lại khiến mọi người xem thường thêm một chút.

“Lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một cái ảu thuốc vô dụng. Nghe nói Tể tướng kia ba ngày một trận bệnh nhẹ, năm ngày một trận nặng, thường xuyên không lên triều được. Như vậy thì sao có thể làm việc vì dân chúng được! Nghe nói ~” Người nọ nói chuyện có ý hạ thấp giọng, khiến mọi người tò mò dứng lổ tai lên để nghe, mới nói: “Vị Tể tướng ảu thuốc kia bệnh trạng nặng đến nỗi ngay cả sinh hoạt vợ chồng cũng không có khí lực, nam nhân như vậy sao có thể sánh với Phó tướng quân anh dũng của chúng ta. Nam nhi phải giống như Phó tướng quân, vậy mới bảo vệ được đất nước.”

Tráng hán vốn đang trầm mặc nghe, mắt lập tức lộ ra sự giận giữ, muốn đứng lên giáo huấn cái tên ảu nói bậy bạ kia. Nhưng một bàn tay đã ngăn hán lại, cúi đầu nhìn là bạch y nam tử ngăn cản hán, không thể không ngồi xuống một lần nữa, giọng nói không phục của hán vang lên: “Gia, bọn họ vũ nhục người.”

Bạch y nam tử chính là Nam tướng “bất lực” trong miệng mọi người – Phạm Dương Triệt. Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra nét tự giễu nói: “Bọn họ nói cũng không sai. Thân thể của ta quả thật không không tốt, không thể vì dân chúng mà công hiến sức lực.”

“Gia!” Thị đồng Tiểu đồng nức nở nói.

Phạm Dương Triệt thu nội tâm ưu sầu lại, cười nói: “Được rồi, chúng ta vẫn nên cẩn thận nghe một chút đi! Dù sao, mục đích đến đây là vì hợp tác với Phó Văn Kiệt, nghe nhiều chuyện của hán sau này cùng hán tiếp xúc vẫn tốt hơn.”

Ba người lại đem lực chú ý đặt ở trên người đang nói về chiếc tích của Phó tướng quân.

“Nghe nói một đêm tối bốn năm trước, chân trời bỗng xuất hiện lên một mảnh đỏ rực. Phó tướng quân cầm trong tay thần binh khí lợi hại, từ hư không xuất hiện ở ngoại thành Nham Thành. Lúc ấy Phó lão tướng quân vừa đi ngang liền thấy, lập tức đưa hán về nhận là nghĩa tôn tử (*cháu trai nuôi*). Khi đó Nham thành rất cần cỗi, không chỉ có tường thành mục nát không thể phòng ngự được kẻ địch đến tập kích, hơn nữa cuộc sống của dân chúng cũng đói khổ không thể dùng từ nào diễn tả được. Lúc này, Cao quốc ở phương bắc bỗng nhiên phát động năm vạn đại quân muốn đánh chiếm nham thành. Khi đó tổng tất cả binh lính từ cường binh cho đến lão binh miễn cưỡng được khoảng năm vạn, hơn nữa, triều đình cũng không cung cấp phí mua binh khí mới, binh khí trong tay đều là đồ cũ, sao có thể so sánh với đại quân hùng hán của Cao quốc. Hơn nữa, nơi gần nhất để cứu viện là Châu thành, viện binh đến cũng mất một ngày. Lúc này, Phó tướng quân, mang theo một đám nhạc sư, dùng kế khiến cho năm vạn đại quân Cao quốc không dám vào thành....”

Ánh mắt Phạm Dương Triệt hiện lên tinh quang: Đây là chiến thuật thành danh của Phó Văn Kiệt – Không thành kế. Lúc ấy thân hán mặc trang phục hết sức hoa lệ (đẹp đẽ), mang theo một đám nhạc sư (*người chơi nhạc cụ*) lên trên tường thành, nghe nhạc uống rượu ca hát, giống như đang chúc mừng vì sắp thắng lợi. Mà cửa thành lại đang mở rộng ra.

Lúc đó năm vạn đại quân của Cao quốc đến trước cửa thành, nhìn thấy cửa thành mở ra, lại nghe tiếng nhạc chúc mừng, nhất thời nghi ngờ, có thể trong Nham thành đang bày ra thiên la địa võng nên không dám tiến vào thành. Cứ như vậy một ngày qua đi, năm vạn đại quân Cao quốc dù thế nào cũng không chịu vào thành. Rốt cục, khi viện binh đến, Cao quân mới biết mình đã trúng kế, nhưng lúc đó đã muộn. Phó Văn Kiệt bởi vì kế sách này và danh chấn thiên hạ. Năm đó, hán cũng mới mười tám tuổi.

Vài năm sau đó, chiến thuật của Phó Văn Kiệt ngày càng ảo diệu, lấy ít thắng nhiều để bảo vệ được Nham thành cùng Châu thành ở gần biên giới Cao quốc. Hơn nữa, hán không chỉ xây dựng Nham thành thành một tòa thành phòng thủ kiên cố, lại có thể đem nó phát triển phồn vinh còn hơn cả kinh đô của Cảnh quốc. Điều này nhìn vào số tiền thuế hàng năm Nham thành nộp lên là có thể nhận thấy. Mặc dù chỉ ở Nham thành tìm hiểu có nửa ngày, hán có thể khẳng định, hiện tại Nham thành chính là nơi phồn vinh giàu có và sung túc thật sự, mà kinh đô chỉ có mặt ngoài phồn vinh, nhưng đời sống dân chúng lại vô cùng thấp. Phó Văn Kiệt thật sự là một người không đơn giản!

“Vì thế, Phó tướng quân của chúng ta so với vị Tể tướng ảu thuốc kia lợi hại hơn nhiều!” Người nói chuyện kết luận một câu.

Bốn phía quần chúng lập đứng lên phụ họa.

“Không phải là một tên lỗ măng chỉ biết giết địch thôi sao? Có cái gì mà kính nể.” Thị đồng Tiểu Đồng hừ lạnh nói.

“Không, Phó Văn Kiệt không phải là một tên măng phu chi biết đánh giặc. Hán chính là có tài trị quốc. Tiểu Đồng, người gặp qua châu thành nào phồn vinh không có một tên khất cái như vậy chưa. Ngay cả kinh đô cũng làm không được. Bởi vậy, hán tuyệt đối là người đáng giá người khác kính nể.” Phạm Dương Triệt cũng không vì ghen ghét mà hạ thấp người khác, trái lại rất công bằng đánh giá. Tiểu Đồng rầu rĩ cúi đầu thầm nghĩ: hán chỉ là xem không được chủ tử bị người ta vũ nhục thôi mà!

Phạm Dương Triệt thấy thế nói sang chuyện khác: “Được rồi. Chúng ta đi lâu như vậy, về phòng nghỉ ngơi thật tốt thôi!”

Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn chủ tử khuôn mặt đã tái nhợt, vội vã đứng dậy đỡ lấy hắn, thầm nghĩ mình thật sợ ý: thân thể chủ tử không được tốt, hẳn hẳn là lúc nào cũng phải quan tâm mới đúng. Tráng hán cũng mau chóng đi tỉnh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Dâm Tặc

“Công tử, cứ đi thẳng phía trước, tới hai phòng phía cuối là được.” Tiểu nhị nhiệt tình dẫn ba người bọn họ đến lầu bốn còn chỉ rõ vị trí phòng của bọn họ rồi mới rời đi. Phạm Dương Triệt vịn vào Tiểu Đông, đi lên trên tầng thứ tư của khách sạn Long Môn. Đập vào mắt đầu tiên là một hành lang dài với ánh sáng nhu hòa từ đèn lồng. Cửa phòng hai bên hành lang đều đóng chặt. Thảm trải thật dày, bọn họ không tiếng động đi đến mục tiêu cuối hành lang.

Đang lúc bọn họ đi về phía phòng mình, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói yếu ớt còn kèm theo tiếng khóc cầu xin tha thứ từ trong gian phòng đó truyền ra:

“Đại gia, không nên a —”

Tráng hán vẫn đi bên cạnh Phạm Dương Triệt ánh mắt bỗng lộ ra sự giận giữ, thân hình cao lớn vừa đi chuyển, chân to dùng sức phá cửa phòng có tiếng cầu cứu kia phát ra.

“Bính —” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đá vỡ, tình hình bên trong hiện ra trước mắt: Chỉ thấy trên giường có một gã diện mạo giống như một cô nương đẹp tựa như hoa, mà giờ phút này cô nương kia nằm bên dưới chính là khóc như mưa rơi, mà nam tử ôm nàng muốn phát sinh thú tính. (= ‘= — *vàng trắng thú tính chính là chị nữ chính*)

“Dâm tặc!” Ánh mắt tráng hán phút chốc nổi lên sát khí, hét lớn một tiếng, thân ảnh to lớn lập tức phi thân đi, chém một quyền từ trên xuống dưới.

Phạm Dương Triệt hoảng hốt: Tuy rằng nam tử này đáng giận, nhưng một quyền này của Vô Danh đi xuống, chỉ sợ hẳn không chết cũng bị trọng thương không dậy nổi. Nhưng hiện tại liên tiếng ngăn cản cũng đã quá muộn.

Nhưng mà không giống với dự đoán của hắn. Chỉ thấy nam tử kia đang quay lưng về phía bọn họ bỗng nhiên xoay người vươn một bàn tay, thoải mái đỡ lấy thiết quyền (*nắm đấm cứng như sắt*)kia.

Thời gian dường như ngưng lại trong chốc lát.

Vô Danh khó có thể tin nam tử trước mắt này thoải mái đón lấy cú đấm đã dùng đến tám phần sức lực của mình. Tên nam tử kia chân duỗi dài ra, hướng về phía Vô Danh đá một cước. Vô Danh lập tức xoay tròn tránh đi, cũng trở lại phía trước chủ tử để vào vệ, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm nam tử trước mắt này vô công của hắn không bằng được nam tử này.

Phạm Dương Triệt ánh mắt cũng hiện lên ngạc nhiên: Dù sao với vô công của Vô Danh, người có thể thoải mái đỡ được một quyền của hắn có thể nói là rất ít. Hẳn rốt cuộc là ai? Ánh mắt hơi đổi, đi lên phía trước người Vô Danh đánh giá vị nam tử kia: Chỉ thấy thân hình hắn cao ngất, thân hình có vẻ hơi gầy, màu da ngăm đen khỏe mạnh, dưới mày kiếm sắc sảo là đôi mắt tràn đầy linh khí. Khá lắm, là một nam tử tuấn lãng (*tuấn tú + lãng tử*). Vẻ đẹp của hắn bất đồng với vẻ đẹp âm nhu của mình, vẻ đẹp thuộc về dương cương, đây cũng là sự tuấn mỹ mà mình hằng mơ ước tha thiết.

Song phương giằng co lẫn nhau trong bầu không khí tĩnh lặng, bỗng bị những tiếng kêu đau liên tiếp phá vỡ:

“Đau quá, đau quá,” Chỉ thấy tên nam tử kia phe phẩy tay kêu đau, cũng xoay nửa người lại, mặt mang vẻ ủy khuất nhìn cô nương bên cạnh làm nũng nói: “Tú Nhi, đau quá!”

“Thiếu gia, ngài như thế nào?” Cô nương cầm lấy tay của kẻ đã hại nàng xem xét tỉ mỉ, đau lòng nói.

Trước tình huống như vậy khiến cho ba người Phạm Dương Triệt ngây ngốc tại chỗ.

Nhìn bàn tay như muốn sưng lên, cô nương kia bỗng nhiên quay đầu, mắt chứa sự tức giận, đi về phía ba người bọn họ, đứng trước Vô Danh, dùng ngón trỏ chỉ vào ngực hắn nói: “Này, người như thế nào không phân biệt tốt xấu liền đánh thiếu gia nhà ta vậy?”

Về mặt Vô Danh kinh ngạc, giọng nói liền cả lăm: “Cô nương, người không phải bị hắn khi dễ sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Cô nương cảm thấy ngón trỏ của mình hơi đau, quyết định không thể ngược đãi ngón tay của mình, đổi sang chống nạnh nói: “Thiếu gia nhà ta chỉ là đùa giỡn với ta mà thôi.”

“Đùa giỡn?” Hai mắt Vô Danh mở to kinh ngạc kêu lên.

Cô nương kia cũng không để ý đến thái độ kinh ngạc của Vô Danh, xoay người về phía chủ tử của mình, tuần thực lấy ra một lọ thuốc mỡ, bôi thuốc cho hấn, đau lòng nói: “Thiếu gia, đã sớm bảo ngài không chơi trò nhảm nhảm này rồi. Ngài xem ngài bị thương rồi.”

“Chính vì nhảm chán quá mà !” Nam tử nhỏ giọng cầu nhàu.

“Thiếu gia, không phải ta nói ngài đầu nhưng ngài đã trưởng thành, tính tình cũng nên ôn hòa đi, bằng không, tương lai không có nam nhân nào dám. ...” Lời nói còn lại liền bị một bàn tay che miệng lại.

Tên nam tử kia che miệng cô nương kia lại, vừa cười vừa nói xin lỗi: “Thật cố lỗi, khiến các vị chê cười!”

Phạm Dương Triệt từ phía sau Vô Danh đi ra, trên khuôn mặt tuần mặt hiện lên vẻ áy náy, ấp úng nói: “Là thủ hạ của ta không biết rõ ràng tình huống làm công tử bị thương, thật xin lỗi.”

Vẫn hấn là nên khách sáo đáp lời lại, hấn cũng không nghe thấy như dự đoán. Phạm Dương Triệt có điểm nghi ngờ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là gương mặt mắt tròn tròn mồm há hốc. Hấn biết mặt mình có chút tuần mỷ, nhìn qua có vẻ giống nữ tử, phần lớn đều có phản ứng như vậy, nhưng nam tử trước mặt này có phản ứng có vẻ thái quá.

Bỗng nhiên, thân hình nam nhân trước mặt vừa động, trong chớp mắt liền phi thân đến trước mặt hấn. Vô Danh hoảng hốt, muốn xuất thủ ngăn cản tên có ý đồ bất chính với chủ tử nhà mình, nhưng mà chỉ thấy tên kia không biết bắn ra vật gì từ tay phải khiến cho thân thể tráng kiện của hấn bất động tại chỗ.

Tiểu Đồng thấy thế liền hoảng hốt, muốn ra tay hỗ trợ, nhưng cũng không biết thân thể bị cái gì đánh trúng mà cũng trở nên bất động tại chỗ.

Thân thủ thật là lợi hại! Có thể một chiêu chế ngự được võ công cao cường của Vô Danh. Hấn rốt cuộc là ai? Vô Danh cùng Tiểu Đồng trong nội tâm vô cùng lo lắng, Phạm Dương Triệt trong nội tâm lại không có chút sợ hãi nào. Bởi vì hấn biết nam tử trước mặt này sẽ không làm hấn thương tổn. Đôi mắt trong suốt kia chỉ có hưng phấn, không có một chút sát ý nào.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Cướp Người

Tên nam tử kia bỗng đưa tay sờ soạng ngực hấn. Dù khuôn mặt thể hiện sự trấn tĩnh nhưng Phạm Dương Triệt vẫn không khỏi kinh ngạc.

Bàn tay sờ tới sờ lui ngực hấn, tên nam tử kia rốt cuộc cũng xác định điều gì đó chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đáy mắt Phạm Dương Triệt hỏi: “Ngươi là nam nhân?!”

Thì ra hấn nghĩ mình là nữ tử. Tình hình như vậy đối với Phạm Dương Triệt cũng không phải là lần đầu. Bởi vì diện mạo của hấn quá mức nữ tính, một phần cũng vì giọng nói nhẹ nhàng, khiến nhiều người hoài nghi hấn là nữ giả nam. Trong đó nam nhân đều chiếm đa số. Có lẽ nam tử trước mặt này mới vừa rồi nghĩ hấn là nữ tử. Hấn là người đầu tiên dùng phương pháp như vậy xác định giới tính của Phạm Dương Triệt. Lập tức có thể nhìn ra sự thất vọng trên khuôn mặt.

“Ha ha a –” Bỗng nhiên, nam nhân trước mặt cất tiếng cười to. Trong phòng to như vậy chỉ có tiếng cười của hấn. Nghe tiếng cười Phạm Dương Triệt thấy có chút đáng sợ.

Cuối cùng, hấn cũng ngừng cười. Đôi mắt sáng tỏa ra thần thái hưng phấn, đôi mắt như có lửa nói: “Thật tốt quá, ngươi là nam nhân!”

Đôi mắt kia quá mức nóng rực, khiến Phạm Dương Triệt có cảm giác như là hấn đang nhìn một con mèo.

“Ngươi đã thành thân hoặc là có đính hôn chưa?” Tên nam nhân đột nhiên hỏi một câu hỏi không liên quan.

“Không có.” Tuy rằng hấn thấy nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời đúng với tình hình thực tế.

Đôi mắt sáng kia lại phát ra ánh sáng chói mắt. Tay hấn đặt trên vai Phạm Dương Triệt, khuôn mặt tuần mỷ hiện lên nụ cười tươi: “Vậy chính là ngươi.”

Nụ cười kia dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt trong lúc nhất thời khiến Phạm Dương Triệt cũng phải ngáy người. Thì ra nam nhân tươi cười cũng có thể xinh đẹp chói mắt đến như vậy.

“Thiếu gia, ngài không phải muốn. ...” Cô nương kia vội vàng bước nhanh đi tới ngăn cản nói.

“Đúng. Ý ta chính là vậy. Dù sao lão nhân gia luôn luôn thúc giục, vừa lúc có thể báo cáo kết quả công tác.”

“Không được.” Cô nương kia muốn ra tay ngăn cản. Nhưng mà động tác của nam tử nhanh hơn, liền nhanh chóng điểm huyệt cô nương kia.

“Haha, mỹ nam rốt cục cũng không có ai cản trở chúng ta.” Nam tử kia cười nói với vẻ đắc ý.

Mỹ nam?! Đây là tình huống gì? Nhìn ánh mắt nam tử trước mắt quá mức nóng rực, hần thu sắc mặt lại, cả người tản ra khí thế uy nghiêm cấm xâm phạm. Uy nghiêm này đều khiến đại bộ phận quan viên trong triều biến sắc.

Sự uy nghiêm kia làm cặp mắt tên nam tử lóe lên tinh quang: Ha ha, càng ngày càng thú vị.

Tên nam tử kia ra tay rất nhanh, khi Phạm Dương Triệt muốn phản kháng đã quá muộn. Trong ánh mắt kia có chút hưng phấn cùng sự áy náy.

Nam tử điểm huyệt ngũ của Phạm Dương Triệt, rồi sau đó xoay người đi, vác hần trên vai, phi thân rời khỏi phòng. Để lại ba người trong phòng vẻ mặt kinh ngạc.

“Tiếp Nhi, con thích nam nhân như thế nào?” Một người đàn ông diện mạo tuấn mỹ ôm bảo bối mới sáu tuổi vào lòng hỏi.

Bé không chút do dự nói: “Con muốn tìm một nam nhân yếu ớt và thật là xinh đẹp.”

Nam nhân vì lời nói của con gái mà kinh ngạc, một lúc sau mới tiếp tục nói: “Nhưng mà nam nhân như vậy không thể bảo vệ Tiếp Nhi được?”

“Tiếp Nhi không cần bảo vệ. Tiếp Nhi sẽ bảo vệ nam nhân mà mình thích.” Tay bé dùng sức nắm lại, tỏ vẻ mình có năng lực đó.

“Ba ơi, nếu ngày nào đó, Tiếp Nhi gặp được nam nhân mình thích thì phải như thế nào mới tóm được hắn?” Bé bỗng nhiên quăng cho hắn một vấn đề lớn.

“Hả...” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thiên thần, nam nhân trong lúc nhất thời không biết trả lời vấn đề của con gái mình thế nào. Dù sao, nếu muốn cùng con gái mới sáu tuổi giải thích về tình yêu như người lớn thì quá mức là phức tạp.

“Tiếp Nhi, có thể đem nam nhân kia đánh bất tỉnh rồi mang về nhà.” Một thiếu phụ có diện mạo xinh đẹp liền tiếp lời.

“Đánh bất tỉnh?!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi ngờ.

“Đúng. Là giống như Tiếp Nhi nhìn trúng món đồ chơi, liền lập tức mua nó về nhà đó.” Thiếu phụ tìm cách giải thích khác.

“Con hiểu rồi! Thích là mang về nhà sống cùng nhau.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ dường như đã hiểu.

“Đúng.” Thiếu phụ vừa xoa đầu khích lệ con gái vừa nói.

Nam nhân mắt tràn đầy sùng ái, lắc đầu nhìn vợ và con gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Phó Vân Kiệt

“Thiên tương hàng đại nhâm vu thị nhân dã, tất tiên khô kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạt kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi...”[1]
Tiếng đọc sáng lảnh lảnh từ miệng của một nam hài khoảng sáu, bảy tuổi diện mạo phi thường tuấn mỹ xinh đẹp. “Khụ khụ...” Dường như đọc sách đã lâu, tiếng đọc sách bị tiếng ho khan mãnh liệt đánh gãy.

“Không được ngừng!” Một giọng nói nghiêm khắc vang lên: “Ngươi thân là nam tử Phạm gia, phải học nhanh hơn so với người khác, hiểu được càng nhiều, tương lai mới có thể làm trung thần đền nợ nước. Ngươi không có tư cách nhàn hạ.”

“Vâng! Thưa cha!” Nam hài cường chế tiếng ho khan, lại thẳng lưng tiếp tục đọc...

Ánh hoàng hôn trải dài trên bãi cát, phủ lên Nham thành náo nhiệt một tầng ánh sáng nhu hòa. Ánh sáng màu cam xuyên thấu qua cửa sổ vào căn phòng

lịch sự tao nhã, làm người ngủ say trên giường được bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt

Nam tử ngồi bên cạnh bỗng hai mắt phát ra ánh sáng kinh hi, khẽ hô : “Đẹp quá ! Thật sự là quá đẹp.”

Hắn không tự chủ liền vươn tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp tinh xảo đầy mê muội kia nói : “Thật đẹp. Nếu như ngươi là nữ tử, chỉ sợ danh hiệu đệ nhất mỹ nữ Cảnh quốc này không ai có thể làm. Thật sự đáng tiếc. không, không được. Ngươi là nam tử mới tốt. Ha ha.”

Con mắt sáng tỏa ra kinh quang, tiếp tục vuốt ve khuôn mặt mỹ nam đang ngủ.

“Ồ –” Bỗng nhiên, người trên giường mơ hồ hừ lên, vị nam tử kia sợ hãi rút tay về.

“Thiên tương hàng đại nhâm vu thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, nga kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi. . .” Bỗng một thanh âm trầm thấp vang lên trong phòng.

Nam tử bên giường hai mắt khó tin mở to, nhìn người trên mỹ nam tử trên giường đang ngủ say, nhưng vẫn lẩm bẩm thuyết học của [*Mạnh Tử*] (*vị này thì chắc là ko phải giới thiệu nhé*)

“Ha ha ha –” một trận cười lớn vang lên trong phòng. Nam tử ôm bụng xoay người cười to.

Tiếng cười cùng tiếng đọc sách làm chủ không gian tĩnh mịch.

Rốt cuộc, tiếng cười và tiếng đọc sách cũng dừng. Nam tử mặt đỏ lên ngồi lên giường lần nữa, cúi đầu nhìn mỹ nam vẫn đang ngủ say, tay phải duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn mỹ kia, ôn nhu nói : “Con một sách–”

Ngón trở lại vô tình chạm tới môi mỏng tái nhợt nhưng lại vô cùng gợi cảm kia. Môi này thoạt nhìn có vẻ rất “ngon”, không biết khi “thường thức” thì sẽ như thế nào. Nhịn không được trước sự hấp dẫn, hắn cúi người định hôn trộm một cái.

Đang lúc môi hắn sắp chạm vào bờ môi kêu gọi kia, thì đôi mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, giọng nói lạnh như băng mang theo sự không vui vang lên : “Ngươi muốn làm gì?”

Nam tử kia sợ đến giật bắn mình, da thịt nhuộm một màu đỏ ửng, cười gượng nói : “Ha ha, mới vừa rồi ta thấy môi ngươi có vết bẩn. Đúng là có vết bẩn, đang muốn giúp ngươi lau đi.”

Phạm Dương Triệt ngồi dậy, ánh mắt phòng bị hiện lên vẻ không tin: “Nếu vừa rồi mình không có nhìn lầm, hắn đang là muốn hôn mình. Nam nhân trước mặt này rất có thể hám nam sắc. Phạm Dương Triệt lập tức có kết luận khẳng định. Tuy rằng, ở cảnh quốc, chuyện nam nhân thích nam sắc vô cùng hiếm, cũng có tồn tại, nhưng là ở vài châu thành cạnh Cao quốc. Dù sao, hoàng hậu Cao quốc cũng là nam nhân.

Nam tử thấy vẻ cảnh giác của Phạm Dương Triệt, để làm dịu không khí, hắn cười nói: “Ngươi ngủ lâu như vậy, chắc là cũng đói bụng rồi ! Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi.” Nói xong, hắn lập tức xoay người rời đi.

Nhìn căn phòng vắng vẻ, Phạm Dương Triệt xoa trán, chỉ cảm thấy rất là đau đầu : Đây là tình huống gì. Hắn tự nhiên bị người ta cướp đưa đến đây. Tuy rằng, có chuyện bắt dân nữ ở Cảnh quốc cũng không thiếu, nhưng mà, dù thế nào cũng không thể nghĩ chuyện như vậy phát sinh trên người hắn – một nam nhân. Hắn nghĩ đến uy nghiêm nhiều năm được bồi dưỡng cũng đủ khiến khuôn mặt nhiều năm không được thấy ánh mặt trời sẽ không bị vậy khốn. Dù sao, trên đường đi, mặc dù có rất nhiều người chú ý đến hắn, nhưng cũng không có ai dám trực tiếp quấy rầy hắn. Nếu không phải là tình huống khẩn cấp, hắn cũng sẽ không lấy khuôn mặt thật mà gặp người.

Trong đầu hiện ra con mắt quá mức nóng rực, mày hắn nhăn lại càng sâu : Xem ra, hắn phải lập tức rời khỏi nơi này. Nhưng mà, trước khi rời đi, hắn cũng phải biết đây là nơi nào.

Ánh mắt bắt đầu nhìn quanh bốn phía, đánh giá sơ lược: Đây là một gian phòng trang nhã mà mộc mạc, giường mềm mại, kính trang điểm sạch sẽ, gỗ đàn hương được làm thành bàn. Bỗng nhiên, hắn nhìn án thư (*bàn học*) trước mặt thấy có khối mực được đặt ngay ngắn : Vân mặc?! (*Đây là loại mực tốt ngày xưa cho mấy anh thư sinh viết vẽ đó mà*)

Hắn lập tức xuống giường, bước nhanh đến án thư, cầm lấy khối mực kia cẩn thận quan sát : Đúng là Vân mặc ! Vân mặc là mực cực kì trân quý, trong thiên hạ chỉ có năm khối. Hai khối kia là dành cho hai vị Vương gia quyền thế, một khối ở trong hoàng cung, hai khối còn lại ban cho hắn cùng với Phó Vân Kiệt. Chẳng lẽ – ánh mắt lóe lên tia sáng.

“Ngươi thích khối mực kia?” Bỗng nhiên phía sau truyền đến một câu hỏi.

Thân hình Phạm Dương Triệt thoáng cứng ngắc một chút, rồi sau đó nhẹ giọng đáp: “Đây là một khối mực tốt!”

Nam tử đặt thức lên bàn, tùy ý nói: “Nếu ngươi thích thì tặng cho ngươi đó!”

“Tặng cho ta?!” Tiếng nói vững vàng nhưng có chút cao lên, hắn khó tin xoay người lại, nhìn nam tử đang sắp xếp đồ ăn kia. Đây là do tiên hoàng ban thưởng, Vân mặc vô cùng trân quý đấy !

“Dù sao đặt ở đó cũng chỉ có bám bụi, ngươi thích thì tặng cho ngươi thôi!” Nam tử cũng không quay đầu lại, tiếp tục đem tinh lực đặt lên mấy món ăn bày lên trên bàn. Khối mực kia là lão hoàng đế nhất định ban thưởng cho hắn. Hơn nữa, hắn cũng không dùng bút lông viết chữ. Đặt ở nơi đó bám bụi,

còn không bằng tặng cho người thích nó.

“Được rồi. Mau tới đây ăn đi!” Rót cốc cũng đem đồ ăn trên bàn bày xong, hắn quay đầu cười nói.

Con người đen nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang tươi cười kia, hắn muốn nhìn ra trong đó có chút nào dối trá hay không, nhưng mà, nhìn thấy chỉ là vẻ mặt thản nhiên không sao cả. Thu những nghi hoặc trong lòng lại, Phạm Dương Triệt đi đến ngồi trước bàn, hai tay nắm chặt khách khí nói: “Ta gọi là Lý Triệt. Không biết huynh đài là...”

“Lý Triệt?!” Con mắt hiện lên vẻ nghiến ngấm, hắn cười nói: “Tên rất hay! Ta gọi là Phó Văn Kiệt.”

Con người đen hiện lên vẻ kinh ngạc. Cho dù hắn đã đoán ra được thân phận của hắn, cũng nghĩ nam tử kia sẽ giấu diếm, không thể ngờ được rằng hắn cư nhiên nói thẳng danh tính của mình. Phạm Dương Triệt đứng dậy, xoay người thờ dài nói: “Nguyên lai huynh đài là Bắc Tướng Phó Văn Kiệt, thất kính thất kính!”

Ánh mắt đảo loạn. Phó Văn Kiệt vội vàng đứng dậy, nâng hắn dậy nói: “Được rồi, Lý huynh không cần khách khí với ta. Nào đến đây, chúng ta trước nên ăn một chút gì đó.”

Cuối cùng cũng đem chú ý đặt lên mỹ thực trước mặt, lúc này Phạm Dương Triệt mới cảm thấy bụng thực sự đói, cũng không khách khí nữa, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Phó Văn Kiệt nhìn vẻ mặt nhả nhặn kia, gương mặt tuấn mỹ đang ăn cơm, cảm giác thấy cực kỳ xinh đẹp.

Ánh mắt quá mức nóng rực kia, làm cho Phạm Dương Triệt dù muốn ăn cơm cũng không được tự nhiên, không thể không ngẩng đầu lên, giờ phút này nhìn ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, khẽ nói: “Trên mặt ta có gì hay sao?”

Phó Văn Kiệt lắc đầu, đáp án là một câu không liên quan: “Người thật sự rất đẹp.”

“.....”

Đối với lời ca ngợi trắng trợn thế này, nhất thời Phạm Dương Triệt không biết trả lời như thế nào. Dù sao từ khi hắn trở thành Tể tướng tới nay, tuyệt đối không ai dám đem lời ca ngợi như vậy để vũ nhục nam nhân.

“Khóe miệng người dính hạt cơm.” Một tiếng nói đột ngột vang lên, đánh vỡ suy nghĩ của hắn. Vốn định dùng tay đưa đến bên môi, nhưng mà mắt bỗng nhiên tối sầm lại, gương mặt kia đang ở gần trước mặt. Hơi thở ấm áp phả vào bên môi. Khi hắn thấy rõ sự tình gì, gương mặt kia đã rất nhanh lui ra.

Tĩnh tề thương thức, Phó Văn Kiệt cười nói: “Ồ ! Cơm nắm hoa quả này thật không tệ!”

“Đồng—” Thân thể thon dài đột nhiên đứng lên, làm đổ cái ghế. Gương mặt tuấn mỹ tái nhợt có chút phiếm hồng, hắn bực mình nói: “Người—”

Nhìn gương mặt tuấn mỹ kia nhuộm màu hồng, con mắt tỏa ra ý vui vẻ khẽ nói: “Có phải người chưa từng được hôn không?”

Gương mặt tuấn mỹ nhanh chóng từ hồng chuyển sang màu đỏ.

Không thể nào, hắn thực sự đoán trúng ! Trời ạ, thiên hạ thật sự có nam nhân ngây thơ như vậy. Tại Cảnh quốc nơi nam tôn nữ ti này, nam nhân ngây thơ như thế này giống như loài khủng long quý hiếm. Haha, ánh mắt của hắn cũng quá tốt đi.

Không khí xấu hổ ái muội tràn đầy trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Phó Uy

“Thiếu gia—” Bỗng nhiên một giọng nữ vang lên đánh vỡ không khí lúng túng mà mập mờ này.

Thị nữ Chu Tú Nhi bước nhanh vào phòng, nhìn thấy Phạm Dương Triệt ở trong phòng, mới thu hồi lại biểu tình kích động, khôi phục lễ nghi tao nhã, nhún chân hành lễ nói: “Thiếu gia, lão gia nói muốn gặp ngài.”

Hắn sớm đã đoán được lão nhân kia khẳng định sẽ biết, không thể nghĩ là lại nhanh như thế. Khẽ thờ dài một cái, hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ vẫn còn nhiễm đỏ, ôn nhu nói: “Triệt, buổi tối ta lại đến tìm người.” Tự nhiên kêu tên thân mật của người ta rồi hắn mới xoay người rời đi.

Phạm Dương Triệt bị danh hiệu thân mật cùng tiếng nói ôn nhu kia làm chân động đứng ngốc lảng ở đó.

Chu Tú Nhi mất liếc nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nam nhân trước mắt này: Nam nhân này tuy có gương mặt, nhưng mà quá mức âm nhu (*nữ tính*), thân thể lại nhìn như gãy trúc, vừa nhìn thấy là biết thân thể nam nhân này không được khỏe. Không, nàng tuyệt đối không cho phép tên lớn lên giống nữ nhân, gió thổi sẽ gục này trở thành tướng công của thiếu gia. Hắn không xứng với Thiếu gia.

Cuối cùng, Chu Tú Nhi thu hồi ánh mắt đánh giá, giọng nói mang ý cảnh cáo: “Này, ta mặc kệ ngươi là ai, đừng có vọng tưởng dùng khuôn mặt kia quyến rũ thiếu gia nhà ta. Hừ!” Nói xong, nàng liền hừ lạnh một tiếng, quay đầu cao ngạo rời đi.

Đề lại Phạm Dương Triệt một vẻ mặt kinh ngạc: Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

“Phanh —” Cửa bị người nào đó dùng lực đẩy vào, cùng với lúc mở cửa có một tiếng kêu vang lên: “Lão nhân, người tìm cháu ư?”

Đột nhiên, một chương phong sắc bén đánh tới. Phó Văn Kiệt nét cười chợt tắt, thân hình nhẹ nhàng lùi ra sau, rồi sau đó dùng sức chém ra một quyền, bức lui kẻ đánh lên.

Nhưng mà, người đánh lên cũng không cam tâm mình lại thất bại, thấy ghé dựa bên người cầm lên dùng sức ném qua.

Tay phải hắn duỗi ra, chuẩn bị tiếp nhận “ám khí” hình dạng thật lớn kia, rồi sao đó thoải mái đặt xuống bên cạnh. Nhưng hắn mới đỡ được “ám khí” này, thì “ám khí” bay như hoa tới phía hắn.

Làm nhiều việc cùng lúc, hai tay chuẩn bị tiếp nhận “ám khí”, lưu loát đặt ở bên cạnh: Ghế dựa, bàn trà, ghế, bình hoa — không thể nào, bình hoa kia trị giá hơn ngàn lượng đó. Nhưng mà ba cái lại cùng nhau bay đến. Vì ai đó thương tiếc bình hoa quý thành một đồng đồ vỡ. Hai tay cộng với chân, cố gắng tiếp được bình hoa. Nhẹ nhõm thở dài một hơi đem bình hoa đặt một bên trên bàn trà. Khóe mắt có chút tức giận lại thấy được người nọ đang muốn đem ngọc như ý trị giá ít nhất ba ngàn lượng cầm lấy, hắn lập tức lên tiếng quát: “Lão nhân, về sau cháu sẽ không làm thịt bò bít tết cho người ăn nữa.”

Tiếng nói vừa vang lên, người nọ tay liền cứng ngắc, không tiếp tục ném đồ theo hình vòng cung nữa. Bỗng nhiên, thân hình tráng kiện của người nọ hướng tới bài vị bên cạnh khóc nức nở: “Con a, con thật vô lương tâm! Sao con có thể ném nữ nhi bất hiếu của con cho ta, chỉ biết khi dễ lão nhân gia này!”

Phó Văn Kiệt không phải gọi là Phó Văn Tiệp mới đúng, thời điểm nhìn thấy linh vị của phụ thân khóe miệng liền run rẩy, cuối cùng quát: “Phụ thân cháu còn chưa chết đâu!” Lăn trước rõ ràng là đem linh vị chương mất này ném đi rồi, khẳng định lão nhân lại cho người ta làm lại.

“Nhưng mà hắn cũng không còn ở thế giới này nữa. Con a, nữ nhi của con vừa rồi thật nhẫn tâm. Vừa rồi còn uy hiếp lão nhân gia ta.” Tiếng khóc thê lương lại vang lên.

Phó Văn Kiệt chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, người đang làm bộ khóc kia là gia gia của hắn — Phó Uy. Nếu để cho người khác biết đức hạnh của Phó tướng quân từng ở chiến trường làm kẻ địch nghe thấy đã khiếp sợ, không biết có bao nhiêu thiếu niên sùng bái bị đã kích đây!

Nàng rốt cuộc không chịu nổi tiếng khóc kia, lớn tiếng nói: “Dừng!”

Một tiếng ra lệnh, Phó Uy lập tức ngừng khóc.

“Nói, ngài có yêu cầu gì?” Nàng không kiên nhẫn vào thẳng vấn đề.

Trong mắt người kia hiện lên ánh sáng: “Ta muốn bữa ăn khuya mỗi ngày là một phần thịt bò bít tết.”

“Được.” Nàng sáng khoái đáp.

“Bánh ngọt một cái.”

“Được!” Giọng nói đáp ứng có chút thanh thản.

“Ta còn muốn —” Nét mặt già nua của Phó Uy đỏ lên vì hưng phấn muốn nói tiếp.

“Không chuẩn, Lão nhân, người bị huyết áp cao đó. Không nên ăn nhiều như vậy.” Nàng không khách khí phản bác lại.

Phó Uy vốn định kháng nghị nhưng nhìn thấy mặt cháu gái kiên quyết liền nói: “Được rồi! bắt quả cháu phải thành thật trả lời cho ta mấy vấn đề.”

“Được.” Nàng cũng đoán được lão nhân nhất định sẽ hỏi.

“Nghe nói buổi chiều cháu đã “mời” một nam nhân về nhà?” Ngờ đâu Phó Uy có chút không xác định, cố ý chọn ra mấy từ ngữ hàm súc để hỏi. Dù sao, điều này ở Cảnh quốc thật sự là quá mức kinh hãi thế tục. Hơn nữa, cháu gái còn chưa từng có đối tượng. Nhất định trong đó có cái gì hiểu lầm.

“Đúng.” Phó Văn Kiệt thần nhiên trả lời.

“Cháu mời nam nhân kia về chỉ để nói chuyện thôi chứ?” Phó Uy mang theo hi vọng cuối cùng hỏi.

“Không. Cháu muốn lấy hắn làm lão công.” Nàng thân nhiên nói ra quyết định của chính mình.

“Lão công?! Phó Uy hai mắt mở to, lại vỗ cái bàn nói : “Hoang đường, quá hoang đường. Cháu gái Phó Uy ta sao lại lấy một nam nhân không rõ lai lịch. Thế này còn thể thống gì. Lập tức đem nam nhân kia trả lại đi. Cháu gái Phó Uy ta phải nhất định gả cho một nam nhân môn đăng hộ đối.” Cháu gái hắn, vĩ đại như thế, sao có thể tùy tiện gả cho a miều a cầu (*ám chỉ mấy bạn ắt ơ*) được đây?

“Hắn là Phạm Dương Triệt.” Nàng buồn cười nhìn gia gia đang nổi trận lôi đình, biết gia gia yêu thương nàng, hy vọng nàng có thể gả cho một nam nhân môn đăng hộ đối.

“Gia gia, ngày mai liền phái người qua – ” Tiếng la ồn ào đột nhiên dừng lại, Phó Uy nghĩ mình nghe lầm liền hỏi lại để xác nhận : “Ài?”

“Hắn là Nam tướng Phạm Gia – Phạm Dương Triệt”. Đúng vậy, từ buổi trưa, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng cũng đã biết hắn chính là Phạm Dương Triệt. Vì đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn. Hai năm trước, theo gia gia đến kinh thành nhận sắc phong, lúc ấy vì Phạm Dương Triệt nghỉ bệnh nên không nhìn thấy hắn. Mà nàng đối với vị được xưng “Nam Tướng – Bắc Tướng” Phạm Dương Triệt vô cùng tò mò, ban đêm liền đi tham quan Phạm phủ, dưới ánh trăng nhu hòa, gương mặt tuấn mỹ kia, làm cho nàng quên mất cả hô hấp, chỉ nghe thấy tiếng tim đập nhanh của mình. Nàng đối với hắn là nhất kiến chung tình (*một lần gặp gỡ liền mang tương tư – t.y sét đánh*). Kỳ thật, nàng cũng đã sớm biết Phạm Dương Triệt vào Nham Thành. Sở dĩ nàng xuất hiện ở bên trong khách sạn Long Môn cũng là vì trước đó đã an bài.

Phó Uy mày liền nhủ lại, cân nhắc, một lúc sau mới nói : “Phạm Dương Triệt kia quả thật vẫn có thể là xem một vị hậu bối tài năng. Nhưng mà nghe nói hắn lớn lên rất xấu.” Vừa dứt lời, hắn nghi ngờ nhìn cháu gái mình. Đối với sự hiểu biết của mình về cháu gái, nàng dường như chỉ thích cái loại thư sinh mỹ nam tử “yêu đuối”. Phạm Dương Triệt này hắn đã gặp qua vài lần, không chỉ có mặt xấu xí phải cần mặt nạ, hơn nữa còn có năng lực làm Tể tướng, cho dù có bởi vì bệnh không thể chính sự, triều đình cũng không có việc gì phát sinh. Nam nhân bình thường như vậy, cháu gái mình lại yêu thương. Chẳng lẽ nàng đổi tính?

Thông minh như Phó Vân Kiệt sao không biết gia gia mình nghĩ gì: “Phạm Dương Triệt, hắn rất đẹp.” Đẹp đến mức làm cho nàng quên hô hấp.

Nhìn vẻ mặt si tình của cháu gái, nghĩ đến Phạm Dương Triệt phía sau mặt nạ thực sự là mỹ nam. Nhưng là mày rậm vẫn nhủ lại, không có giãn ra : “Nhưng mà, nghe nói hắn là nam nhân “bất lực”, không thể mang lại hạnh phúc cho nữ nhân.”

“Lão nhân, chẳng lẽ ngài quên sở trường của cháu trước khi trở thành Bắc Tướng sao. Yên tâm, cháu có năng lực làm cho nam nhân “bất lực” trở nên hoạt động mạnh mẽ. Cháu không khiến mình sống cô quả đâu.” Nàng vỗ ngực hào khí ngất trời nói.

Phó Uy nhìn gương mặt anh khí tràn đầy đắc ý, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười : nữ tử bình thường nói đến vấn đề hôn sự, đều là ngại ngùng, cháu gái hắn thì rất tốt, lại còn hào khí, thật sự năng giống như là nam tử. Nhưng mà nhìn khuôn mặt thoải mái tươi cười hưng phấn kia, hắn mới cảm thấy nàng là nữ tử chân chính : Dũng cảm, tự tin, kiên nghị. Thu hồi tâm tư, về mặt hắn nghiêm túc hỏi: “Tiếp Nhi, người thực sự thích hắn sao??”

Khó thấy được vẻ mặt nghiêm trang của gia gia nhà mình. Nhìn vào đôi mắt kia, nàng thấy sự quan tâm chân thành. Ha Ha, gia gia thực sự thương nàng. Nụ cười thoải mái, con mắt ánh lên tia kiên định: “Đúng. Cháu vô cùng thích hắn.”

“Ha ha ha – ” Tiếng cười lớn vang lên, bàn tay Phó Uy duỗi ra vỗ đầu vai của nàng nói: “Không hổ là cháu gái của Phó Uy ta. Thích, thì phải đoạt lấy, gia gia ủng hộ người.” Khi còn trẻ Phó Uy là thủ lĩnh sơn tặc mà quan binh nghe thấy đã sợ mất mật, sau này bởi vì nhiều nguyên nhân nên đã được triều đình chiêu an, trở thành quan binh. Hắn dựa vào võ nghệ siêu phàm cùng sự gan dạ và sáng suốt trở thành tướng quân.

Phó Vân Tiếp kéo tay Phó Uy nói a dua theo: “Gia gia, người yên tâm. Ta nhất định trong vòng mười ngày sẽ cho người được uống chén trà của cháu rể. Nhưng mà, trước hết chúng ta cần bàn bạc kế hoạch thật tốt. ...”

Ánh hoàng hôn buông xuống, ánh mắt vị nào đó lóe lên sự hưng phấn cùng gian trá, đã lập được một âm mưu vĩ đại – “Gạt được phu quân”.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Quyết Tâm

Hoàng hôn màu đỏ khiến chân trời như được phủ lên một màu đỏ như máu, giống như trước khi đêm đến sẽ nuốt trọn tất cả.

Phía trước cửa sổ, một gương mặt tuấn mỹ nhìn hoàng hôn ánh đỏ sắp xuống nói: Trời chiều thật giống như hiện tại của Cảnh quốc, bên ngoài rực rỡ vô cùng nhưng thực ra sắp bị bóng đêm ngự trị.

Thế giới này có có hai cường quốc : Cao quốc cùng Cảnh quốc. Cao quốc, là nơi ở phía tây có khí hậu khắc nghiệt, là nơi quốc gia thịnh hành nam

phong (*cưới nam tử làm vợ*), trước nay Hoàng hậu đều là nam tử. Nam hậu bọn họ cũng giống như một thần tử, cũng nắm quyền trong tay. Như vậy tránh cho Hậu cung nhiều loạn triều chính. Hoàng đế Cao quốc hiện tại tuy tư chất bình thường, nhưng Thái tử của bọn họ – Hoắc Thiên Thụy lại là kẻ cực kỳ có tài. Sau vài năm, Thái tử Cao quốc thi hành nhiều chính sách đổi mới, đã nâng thực lực Cao quốc lên, đã muốn vượt qua thiên hạ đệ nhất cường quốc đang đứng trước cảnh xé chiều – Cảnh quốc.

Cảnh quốc ở phía Đông nên chiếm được điều kiện khí hậu tốt nhất trên thế giới này, vì thế, trước đây mới là quốc gia cường đại nhất thế giới này. Nhưng mà một cây cỏ thụ trăm năm tươi tốt, bên trong lại bị sâu mọt đục khoét. Một năm trước sau khi tiên đế qua đời tình huống lại càng nghiêm trọng. Tình huống hiện tại lại càng nghiêm trọng hơn. Trong triều quyền thần (*mấy ông mà đứng đầu phe phái*) đối với ấu đế bảy tuổi như hồ rình mồi, không thể đem đứa bé đang ngồi trên long vị kia xé xác thành nhiều mảnh.

Đôi mắt đen nhìn bầu trời màu đỏ đã phai dần thay vào đó là màu đen bao trùm, trong đầu hiện lên hình ảnh một năm trước trước khi tiên đế băng hà.

“Phạm khanh gia, Thái tử sau này đành nhờ khanh!” Một đôi tay khô héo gầy gò kéo tay hắn nói.

“Hoàng thượng, thần sợ thật sự thần không có năng lực gánh vác trách nhiệm này.” Đôi mắt đen đối với vị Hoàng đế trước mắt mà hắn tôn kính này có chút lệ quang (nước mắt). Nhìn thần sắc mong đợi kia, hắn thật sự muốn đáp ứng. Nhưng mà, hắn biết rõ tình trạng thân thể của mình, không biết bao lâu nữa từ thần sẽ đến gõ cửa, vì thế hắn không thể đáp ứng.

Đôi tay gầy gò xiết chặt lại nói: “Khụ – khụ – trăm biết đây là thật sự ép buộc khanh, nhưng mà Dương Triệt xin khanh nhất định bảo vệ tốt Thái tử, mặc kệ sau này hắn có thể trở thành Hoàng đế hay không. Chỉ cần khanh bảo vệ hắn bình an.” Hắn đã phụ nữ nhân mà mình yêu, đối với con của hai người, hắn nhất định phải bảo vệ nó bình an cả đời.

Thân thể Phạm Dương Triệt bỗng nhiên chấn động. Đây là lần đầu tiên Hoàng thượng gọi thẳng tên của hắn. Giờ phút này Hoàng thượng không phải lấy thân phận một vị đế vương mà cầu khẩn hắn, mà lấy danh nghĩa một người cha, một người bằng hữu để cầu hắn. Đôi mắt đen tràn đầy sự kiên định.

Hắn đứng dậy, cung kính quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng xin yên tâm, chỉ cần Phạm Dương Triệt thân còn một hơi thở, cũng sẽ đem hết khả năng để bảo hộ Thái tử.”

Lời thề ngày đó vẫn quanh quẩn ở bên tai, giờ phút này hắn cũng đã lực bất tòng tâm (*có lòng nhưng không có sức*). Trong một năm này, mặt ngoài hắn tỏ ra nhu nhược nhưng trong không âm thầm sử dụng thủ đoạn, cùng với hai đại thân vương trong triều bảo trì ở thế ngang nhau, miễn cưỡng bảo toàn địa vị của Hoàng thượng. Nhưng mà, nay tình thế này bị phá vỡ bởi vì trong hai năm gần đây thế lực của Phó Vân Kiệt phát triển quá nhanh. Phó Vân Kiệt là một tướng quân tài năng, năm vạn quân Phó gia lấy một địch mười đã trở thành quân đội hùng mạnh nhất Cảnh quốc. Theo tướng quân địa phương hai năm báo cáo công tác, thế lực hai vị thân vương kia ngày càng bành trướng. Bọn họ đều cố gắng, hi vọng có thể mượn sức của Phó Vân Kiệt. Bởi vì bọn họ biết rất rõ, chỉ cần Phó Vân Kiệt đứng bên nào, bên đó sẽ có thực lực đoạt được ngôi vị Hoàng đế. Kể từ thời gian báo cáo tình hình cũng đã hai tháng, hắn không thể ngồi yên được nữa. Vì vậy, hắn mới lòi cái thân xác rách nát này, không tiếc lấy diện mạo thật, không ngại vượt ngàn dặm xa xôi đến Nham thành. Hắn nhất định phải tranh thủ để mời được Phó Vân Kiệt trợ giúp Hoàng thượng.

Chút ánh tàn của hoàng hôn dần biến mất, trên gương mặt tuần mỵ tràn đầy quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Hôn Môi Và Tổ Tình

“Cốc – Cốc – Cốc – “ Trong đêm đen yên tĩnh, dù là tiếng gõ cửa rất nhỏ nhưng vẫn có vẻ vang dội khác thường. Phạm Dương Triệt thân áo đơn mắt khép hờ nằm trên chiếc giường xa lạ đang suy tư, bị tiếng đập cửa cắt ngang.

“Triệt, người đã ngủ chưa?” Bên ngoài phòng Phó Vân Tiệp trên tay bưng bữa ăn khuya ở trước cửa phòng nhẹ nhàng kêu.

Thấy hồi lâu người ở bên trong cũng không có động gì, nàng đang định xoay người rời đi, một tiếng “két – “, cửa phòng được mở ra.

Nàng quay người lại rất nhanh, đang muốn nói chuyện, cảnh sắc trước mắt khiến cho lời nàng sắp nói trong lúc nhất thời quên mất không còn sót gì, chỉ tròn tròn đôi mắt sáng: Ở dưới ánh trăng sáng, hắn chỉ một thân áo đơn bao quanh hắn là một tầng ánh sáng bạc khí chất thần nhiên, thoát nhìn thánh khiết (*thánh thiện + tinh khiết*) như thế, xinh đẹp như thế, khiến lòng người khiếp đảm. Thật đẹp ! Hắn đẹp giống như thần tiên không màng thế tục. Giống như muốn chạm vào để xác định là có phải hắn thực sự tồn tại hay không, tay không tự giác vươn ra.

Kề đứng si ngốc cùng ánh mắt nóng rực kia làm hắn (*Phạm Dương Triệt*) cau mày. Thấy bàn tay vương ra, làm hắn lập tức lui lại vài bước, giọng lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Giọng nói lạnh lùng cùng ngập tràn sự phòng bị làm nàng rất cục cựa cũng khôi phục thần trí, nhìn bàn tay cứng ngắc ở giữa không trung, nàng xấu hổ vội vàng đưa ra một tay khác đang bưng bữa ăn khuya, hai tay cầm khay nói: “Ta làm bữa ăn khuya cho người.”

Đôi mắt đen nhìn xuống, nhìn cái khay trong tay hắn (Phó Vân Kiệt), Phạm Dương Triệt không chút do dự mở miệng nói: “Không cần. Ta không đói bụng.”

Lúc trước bởi vì không có khẩu vị nên ăn cũng không nhiều sau khi ngủ được một mùi thơm nồng, bụng bắt đầu kháng nghị kêu lên “ ọc ọc ọc – “. Nhất thời, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia phủ lên một chút màu đỏ xấu hổ.

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú xấu hổ, Phó Vân Tiệp cười tìm một cái bậc thang đi xuống, nói: “Ta đói bụng, người ăn cùng ta đi!” Nói xong, nàng tạm tha cho hắn, đi vào trong phòng.

Đôi mắt đen hiện lên vẻ ảo não chỉ có thể đi vào theo.

Mùi thơm rất nhanh tràn ngập cả căn phòng.

Dưới ánh sáng nhu hòa, Phạm Dương Triệt chính tề ăn từng chút chim bồ câu non trong bát, mà Phó Vân Tiệp bên cạnh cũng bỏ đi vẻ nghiêm nghị, si mê nhìn vẻ nhã nhặn của gương mặt tuấn mỹ : Chắc chắn chắc – , người này quả thực đẹp, ngay cả tướng ăn cũng đẹp khiến cho người ta thường tâm duyệt mà (*cảnh đẹp ý vui*) !

Ánh mắt nóng rực quá kia làm cho Phạm Dương Triệt không thể không buông bát trong tay xuống.

“Thế nào, ăn ngon không?” Cái này là nàng dùng chim bồ câu non hầm cùng hoa hồng tam thất nàng mất một canh giờ mới làm xong. Đối với người bị bệnh tim thì là được thiện [1] điều trị tốt lắm.

[1] Thức ăn nấu cùng thuốc, hay là thức ăn có chức năng như thuốc.

“Cũng được.” Tuy rằng hắn cảm thấy món chim bồ câu non này rất ngon, nhưng mà đôi mắt với cái kẻ nhiệt tình, ánh mắt nóng rực kia nhìn gương mặt hắn khiến hắn không có cách nào thẳng thắn nói ra những lời ca ngợi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia, người không có chút động tĩnh, Phạm Dương Triệt lên tiếng nói : “Ta no rồi.”

Nhưng mà, bạn mẫu nữ nào chỉ lo thương thức sắc đẹp cũng không lên tiếng trả lời, căn bản không có tâm tư hiếu lý tứ ân trong lời nói của hắn.

“Ta muốn đi ngủ.” Hắn đứng thẳng dậy, xoay người đi về phía giường.

Đang lúc hắn sắp sửa đem quần áo đơn trên người cởi bỏ, ánh mắt mãnh liệt kia không thể không khiến hắn xoay người lại, nhìn đôi mắt lóe ra tia sáng hưng phấn, hắn chỉ cảm thấy cả người một trận lạnh run : Ban ngày hắn hoài nghi khả năng Phó Vân Kiệt thích nam sắc, hiện tại thì hắn có thể một trăm phần trăm khẳng định. Bởi vì, ánh sáng trong đôi mắt kia rõ ràng là dục niệm.

Tay không tự giác kéo lại cái nút thắt áo đơn mới vừa cởi ra lại, hắn phòng bị nói: “Ta muốn đi ngủ!”

Nhìn giống như bị người ta xâm phạm, Phạm Dương Triệt vô cùng phòng bị, trong lòng Phó Vân Kiệt có ý đùa, cố ý cởi quần áo vô tội nói: “Tốt! Chúng ta cùng nhau đi ngủ.” Nói xong, nàng cất bước đi đến.

Phạm Dương Triệt như thế nào cũng không có nghĩ đến nàng dĩ nhiên không có rồi đi ngược lại đi tới.

Nàng càng tới gần, hắn chỉ có thể lui từng bước một về phía sau.

“Cạch—” một tiếng, chân đã đụng đến giường, nhưng mà do lui về phía sau quá nhanh thân không kịp vững vàng, khiến hắn liền ngã ngồi trên giường.

Vốn chỉ muốn chơi đùa một chút nàng đứng ở bên mép giường nhìn người kia vừa rồi rất lạnh lùng bình tĩnh, giờ gương mặt quần mỹ tràn ngập lo lắng, tim đập nhanh lên mấy nhịp. Đẹp quá ! Giống như đã bị đầu độc, nàng bò lên giường, dè dặt thân thể, cúi gằm nhìn gương mặt tuấn mỹ đỏ ửng kia, tay phải không tự giác vuốt ve, miệng lầm bầm : “Thật là quá đẹp!”

Giờ phút này nam nhân nàng thích gần hai năm đang chân thật nằm ở dưới thân thể của nàng, tình yêu kia vẫn được đè nén giờ được phá vỡ. Môi đỏ mọng, bên dưới là bờ môi khát vọng đã lâu, rất muốn biết nó có ‘ngon’ như trong tưởng tượng hay không.

Đôi mắt đen chứa đầy khiếp sợ : Hắn sao có thể bị một tên nam nhân hôn môi. Hắn hẳn là cảm thấy cảm thấy bị khuất nhục cùng ghê tởm, nhưng là giờ phút này hắn chỉ cảm thấy đôi môi kia phía trên là một đôi đỏ mọng cực kỳ mềm mại. Tâm thần hoảng hốt bởi vì cái lưỡi thơm tho kia trượt vào khoang miệng. Hắn vội vàng đẩy người phía trên ra.

Vốn sự yên tĩnh ngọt ngào bị người ta cắt đứt khiến Phó Vân Kiệt thấy ảo não, nhưng khi đôi mắt sáng đối với cặp mắt chịu đựng sự khuất nhục kia, trái tim thấy thực căng thẳng.

“Cút – ” Chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ Phạm Dương Triệt cúi đầu xuống giọng lạnh lùng nói.

Giọng nói lạnh cực độ như băng kia làm cho nàng biết mới vừa rồi hành vi của mình làm hắn tổn thương nghiêm trọng thế nào. Trong lòng thấy hối hận, vốn định đưa tay tỏ vẻ xin lỗi, nhưng mà hắn tránh đi như tránh rắn rết, đôi mắt sáng hiện lên vẻ tổn thương. Tay phải nắm chặt, nàng đứng dậy rời khỏi giường, nhìn về mặt người kia vẫn là cự tuyệt nói: “Thật xin lỗi. Ta xin lỗi vì hành vi vừa rồi. Nhưng mà, ta cũng không hối hận. Bởi vì, ta thích người.”

Nói xong, nàng xoay người dứt khoát rời đi, không có nhìn thấy vẻ mặt giận mình của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Nàng Là Nữ Nhân Xuyên Qua

Gió đêm lạnh lạnh thổi qua đình viện. Ánh trăng màu bạc như hòa cùng đình viện phủ lên trên từng bông hoa từng ngọn cỏ một tầng ánh sáng bạc. Giờ phút này đứng dưới ánh trăng là một thân ảnh đơn độc tàn ra sự cô tịch (*cô đơn + tĩnh mịch*), nhìn trăng tròn trên bầu trời kia, mỗi đồ mọng khê mấp máy: “Thì ra, hôm nay là mười lăm.” Trong đêm khuya tại nơi này khi người và trăng như hai kẻ cô độc trong bóng đêm, khiến nàng càng thêm tưởng niệm về cha mẹ ở thế kỷ 21 xa xôi kia.

Đúng vậy. Nàng không phải là người của thế giới này. Nhưng, cha của nàng là người đến từ thế giới này. Cha của nàng là một số thuật sư (*người học tướng số*), trời sinh số mệnh bản (*ở đây và vận mệnh cũng như là tướng số*), khiến cho ông xuyên qua thời không đến hiện đại gặp mẹ nàng, hai người yêu nhau cùng sinh ra nàng. Chỉ là, cha của nàng chỉ có thể dừng chân ở hiện đại mười tám năm, sẽ phải quay về, nếu không sẽ chết. Mà biện pháp duy nhất là tìm được một người có mệnh bản giống ông thay ông trở về cổ đại. Mà nàng lại đúng lúc có cùng thân mệnh bản giống cha. Trong chôn u minh, vận mệnh đã khéo an bài. Từ nhỏ, nàng đã biết tương lai của mình là thay cha trở về cổ đại. Vì thế, nàng cố gắng cùng cha học các văn tự cổ đại, học tập võ công, học y thuật, học hết những cái gì cần phải học. Bốn năm trước, nàng thay cha trở về thời đại viễn cổ này....

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên khi nàng xuất hiện ở ngoài Nham thành, nhìn thấy khuôn mặt gia gia vẫn luôn chờ đợi ảo não tuyệt vọng. Vào giây phút đó, nàng đã quyết định thay thế cha sẽ thật hiếu thuận với gia gia. Trải qua cố gắng, tuy rằng nàng thường xuyên cùng gia gia cãi nhau, nhưng, trên mặt gia gia luôn tươi cười khiến cho nàng biết rằng mình đã thành công dung nhập vào cuộc sống của gia gia, trở thành người thân của người.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ trải qua một cuộc sống như thế, không nghĩ tới chưa được đến nửa năm, quân Cao (*Cao quốc*) đến xâm phạm, khiến nàng không thể không lấy trọng “không thành kế” của Gia Cát Lượng. Nhờ có trận chiến ấy, nàng trở thành thiếu tướng của Cảnh quốc, sau trận chiến ấy, nàng biết Nham thành vô cùng rách nát và yếu ớt. Bởi vậy, nàng hạ quyết tâm nhất định phải làm cho Nham thành mạnh hơn. Trên thực tế, trải qua ba năm cố gắng, nàng đã làm được. Kỳ thật, cuộc sống ba năm qua, phải nói là khá phong phú. Tri thức hiện đại nàng học được đã phát huy được tối đa. Binh lính ủng hộ, dân chúng kính yêu, khiến cho nàng cảm nhận được giá trị của mình.

Chỉ là mỗi khi đến đêm trăng tròn, có một cảm xúc tưởng niệm trào dâng, khiến cho lòng cảm thấy trống rỗng khác thường.

“Xem chiêu—” Một chương phong sắc bén đánh tới.

Nàng thu hồi sắc mặt tưởng niệm, tập trung, nhanh chóng quay lại, rồi sau đó duỗi tay phải ra, chém ra một chương, hủy đi chương phong sắc bén kia.

“Lão nhân, người có phải ăn no rồi, không có chuyện làm đúng không?” Nàng nhún mày hờn giận nói.

Phó Uy vuốt bụng căng tròn của mình, nhớ lại tư vị của miếng bít tết vừa rồi, vui cười hờn hờ nói: “Ha ha, quả thật là như vậy. Cho nên muốn sau khi ăn xong là vận động một chút. Xem chiêu!”

Liên tiếp tấn công như thế khiến nàng thấy cáu giận, bỏ hết suy nghĩ, tập trung tinh lực ứng phó với vị ăn xong “thích vận động” này.

Trong đình viện chỉ thấy hai thân ảnh bay lượn hòa vào nhau, rất nhiều cây cối hoa cỏ trong chậu bị hại.

Sau nửa canh giờ, hai người rốt cục cũng phô ra toàn bộ tinh lực mình có, vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

“Xú nha đầu, công phu của cháu lại tiến bộ.” Phó Uy thở dốc nói.

“Lão nhân, người cũng là bảo đao chưa cùn nha!” Nàng cũng thở hổn hển.

Nhìn trong đôi mắt kia là ánh mắt quan tâm tràn đầy yêu thương, nàng nở nụ cười.

“Ha ha — “Tiếng cười dễ nghe mà thoải mái quanh toàn bộ đình viện.

Nàng ngẩng đầu nhìn trăng tròn đã muốn về đi về phía Tây kia, trong lòng cũng không hề cảm thấy cô tịch nữa, nhẹ giọng nói: “Gia gia, cảm ơn người!”

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, chỉ thấy thân ảnh cao lớn kia che khuất ánh trăng: “Được rồi. Không cần giống đàn bà đắm chiêu ử dật như vậy. Cháu là hảo tôn tử của Phó Uy ta, là anh hùng của dân chúng Nham thành, là Bắc tướng của Cảnh quốc.”

Dung nhan thanh tú bỗng phủ lên một sự kiêu ngạo cùng tự tin, nàng lập tức đứng lên, nói: “Ta là Phó Vân Kiệt, là Bắc tướng của Cảnh quốc, khiến kẻ địch vừa nghe đã sợ mất mật.”

Phó Uy nhìn Phó Vân Kiệt đã khôi phục bình thường, trong lòng tràn đầy sự tự hào : Đây mới là cháu gái của lão : kiêu ngạo, tự tin.

“Lão nhân – “Bỗng nhiên, một giọng nói có phần ngưng trọng kéo suy nghĩ của lão lại.

Theo tầm mắt của nàng, lão nhìn thấy cảnh vật trước mắt : Đình viện hỗn độn không chịu nổi.

“Ôi, đầu ta thật choáng váng! Khẳng định là mới vừa rồi vận động quá độ. Ta muốn nghỉ ngơi thật tốt.” Phó Uy ôm đầu la hét, rồi sau đó định xoay người rời đi.

Một bàn tay đè lên vai lão ngăn lão rời đi, xuất hiện một nụ cười ngọt ngào: “Gia gia, người cũng không muốn cho hạ nhân biết người cùng tôn từ của mình đánh nhau đi!”

Nhìn nụ cười quá mức ngọt ngào kia , Phó Uy chỉ có thể rung rung nói:“Được. Ta sẽ sửa sang lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Mỹ Nam Trong Ngực

Ánh mặt trời đầu tiên làm tan sự lạnh lẽo của sáng sớm, mang đến cho vùng đất một chút ấm áp.

“Két– ” Cửa sổ được ai đó mở ra, một nam tử vô cùng tuấn mỹ đứng ở nhìn ra phía xa giờ phút này bầu trời đang bị ánh sáng mặt trời nhuộm đỏ.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt tái nhợt, chứng tỏ tối qua nam tử ngủ không được ngon.

Ánh sáng chói mắt khiến Phạm Dương Triệt không mở to mắt được, chờ con người đen thối ứng với cường độ ánh sáng, đôi mắt mờ to, nhưng lại rơi vào trầm tư.

Tối hôm qua, hắn đã suy nghĩ cả một đêm : Mục đích của mình, trách nhiệm mang trên người, cùng với tình cảm của Phó Vân Kiệt đối với mình. Hắn sẽ không lập tức tin tưởng tình cảm của Phó Vân Kiệt đối với mình, nhưng mà có thể khẳng định một chút là Phó Vân Kiệt đối với hắn rất hứng thú. Đôi mắt đen láy mang theo sự chấp nhất (*có chấp*) kia làm hắn nghi hoặc.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, khiến cho khuôn mặt tái nhợt càng trở thêm trắng bệch : Chẳng lẽ ngay từ đầu Phó Vân Kiệt đã biết thân phận của mình? Mình vừa tiến vào khách sạn Long Môn, đã gặp hắn. Điều này thật sự là quá mức trùng hợp. Hắn làm tướng quân Nham thành làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi ý đâu? Chỉ sợ bước tiến Nham thành của mình, hắn cũng đã biết. Hắn là Phó Vân Kiệt, hắn có năng lực này. Nói như thế, chỉ sợ sự nguy trang lâu nay của mình đã bị hắn nhìn thấu.

Cái loại cảm giác bị người nắm giữ này thật không thoải mái khiến đôi mày thanh tú nhíu chặt lại. Lúc này, đôi mắt sáng chấp nhất kia hiện lên ở trước mắt. Đôi lông mày bắt đầu giãn ra, môi mỏng nhếch lên một nụ cười : Mèo muốn bắt chuột đầu tiên sẽ chơi đùa, không biết khi con chuột phản lại đùa bỡn mèo không biết cảm giác thế nào. Con người đen vốn vẫn luôn bình tĩnh hiện lên một tia hưng phấn.

“Cốc – cốc – cốc – ” Tiếng đập cửa đột ngột đánh gãy suy nghĩ của hắn. Hắn xoay người mở cửa, nhìn thấy người đã đoán trước được kia.

Sắc mặt Phó Vân Kiệt nhiễm một tầng đỏ ửng không được tự nhiên, đứng một lúc lâu cũng không nói được câu nào. Khi Phạm Dương Triệt đang muốn mở lời trước đánh vỡ trầm mặc, nàng bỗng nhiên cúi người chín mươi độ, nói lớn tiếng: “Thực xin lỗi!”

Nhìn động tác đột ngột như thế khiến Phạm Dương Triệt chỉ có thể kinh ngạc, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Bên kia Phó Vân Kiệt cúi đầu xuống vẫn là lo lắng. Hắn không phải đến bây giờ vẫn còn tức giận chứ? Cũng đúng, ngày hôm qua hành vi của mình không khác gì sắc lang. Nếu có người dám hôn môi mình như thế, nàng không đánh cho người nọ răng rơi đầy đất sẽ không họ Phó.

“Ha ha ha –” Tiếng cười trầm thấp dễ nghe vang lên.

Nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhưng đập vào mắt là khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ đang tươi cười trong lúc nhất thời khiến cho người ta ngây ngốc. Đẹp quá a ! Trách không được quân vương cổ đại vì muốn mỹ nhân cười, tam diễn chur hầu.[1]

[1] : Xin lỗi là mình ko nhớ ra tên để tra cái sự tích này . Mình chỉ nhớ rằng vì muốn nụ cười mỹ nhân mà vị vua thời đó không tiếc đốt khoi kêu gọi các nước liên minh. Sau nhiều lần biết mình bị lừa lừa các nước còn lại không tin vào tín hiệu kêu gọi khẩn cấp nữa. Đến lần có quân địch đến thật, vị vua có đốt tín hiệu nhưng không ai đến giúp và thế là mất nước. Bạn nào biết thì comment cho mình biết để mình bổ sung nhé.

Ánh mắt quá mức nóng rực khiến khuôn mặt tuấn tú tái nhợt phủ lên màu đỏ khả nghi. Hắn hơi đổi thân mình, tránh né khỏi ánh mắt kia, nhẹ giọng nói :
“Ta nhận lời xin lỗi của ngươi.”

Trong lòng thấy vui sướng. Nàng mặt mày hớn hở nhìn khuôn mặt không được tự nhiên của hắn, biết ánh mắt của mình rất dọa người, vội vang thu hồi ánh mắt ái mộ, cười nói: “Triệt, ngươi đã thấy đám mây bị ánh sáng mặt trời nhuộm đỏ như thế nào chưa?”

“Đám mây?!” Hắn xoay người, trong đôi mắt đen là sự nghi hoặc..

“Đề to lòng hối lỗi, ta dẫn ngươi đi xem.” Nàng cười nói. Rồi sau đó, tay phải duỗi ra, đặt ở trên phần eo của hắn, hắn còn không kịp phản ứng lại, nàng phi người mang theo hắn bay lên mái hiên, sao đó bay nhanh qua những nóc nhà.

Tốc độ quá nhanh nhất thời làm cho Phạm Dương Triệt không hề có võ công theo bản năng ôm chặt người bên cạnh.

Ha ha, trách không được trong phim truyền hình đại hiệp cứ thích ôm người bay qua bay lại. Thì ra là chiếm được tiện nghi nha! Dù sao mỹ nhân trong ngực, mà mỹ nhân trong lòng lại còn chủ động ôm lấy chính mình, cơ hội này không phải lúc nào cũng có. Nàng tăng lực ở cánh tay, cười nói: “Ta rất thích khinh công. Từ khi bắt đầu võ ta đã tốn nhiều công sức với khinh công. Bởi vì ta thích cảm giác bay, ta thích cảm giác gió quét nhẹ vào mặt. Điều đó đại diện cho sự tự do!”

Tiếng nói nhẹ nhàng mang theo vui sướng làm trong lòng hắn đang sợ hãi cùng khản trương cũng dần ổn định lại. Rốt cục con người đen vẫn đang nhắm chặt cũng mở ra. Đập vào mắt là cảnh vật rất nhanh lui về phía sau làm hắn cảm thấy ngạc nhiên. Buông lỏng tâm tình, cảm giác được gió nhẹ thổi qua mặt thật thoải mái. Cảm giác tự do này lên trong lòng. Ràng buộc vẫn đặt ở trong lòng trong khoảnh khắc biến mất. Hắn bắt đầu buông thả lòng mình, dùng tâm để cảm nhận lần đầu tiên được bay này.

Cuối cùng, sau một khắc, bọn họ cũng dừng lại ở một ngọn núi.

Phó Vân Tiệp trong lòng cùng hành động là không muốn buông hắn, cười nói: “Đến.” Rồi sau đó tay phải chỉ về phía trước, nói : “Nhìn xem!”

Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn, cảnh đẹp đập vào mắt nhất thời làm hắn á khẩu : Vừa nhìn là có thể nhìn thấy một nửa vàng thái dương đang đỏ bùng, đem toàn bộ vùng trời đỏ nhuộm đỏ. Ánh sáng mặt trời nhuộm đỏ những đám mây gần như chỉ cần gió tay có thể chạm vào. Hắn chưa từng nhìn thấy ánh sáng mặt trời có thể rung động lòng người như thế.

Bỗng nhiên, tay hắn được người khác nâng lên, thanh âm mềm mại vang ở bên tai: “Xòe ngón tay ra , tưởng tượng giờ phút này ngươi đang cầm lấy mặt trời. Đúng, tay chuyển động cùng mặt trời khiến cho nó trở thành điểm tiếp tuyến của ngươi cùng mặt trời, rồi chậm rãi khép lại”

Phạm Dương Triệt chậm rãi làm theo, cho đến khi mắt cùng mặt trời thành một đường thẳng tắp, sau đó từ từ khép ngón tay lại, cái loại cảm giác này giống như nắm trong tay hào khí của mặt trời, trong lúc nhất thời hắn rung động không nói nên lời.

“Bình thường, chỉ cần ta có chuyện gì buồn trong lòng, ta sẽ tới nơi này. Chỉ cần mở bàn tay ra, có thể nắm lấy. Phiền não của ta sẽ biến mất. Dù sao, ngay cả mặt trời ta cũng có thể cầm được, thiên hạ này còn có cái gì có thể làm khó ta!” Nói đến cuối, âm lượng của nàng vì kích động mà cao dần lên.

Phạm Dương Triệt quay đầu lại nhìn người đối diện với ánh sáng mặt trời, cả người phủ lên một tầng ánh sáng đỏ, trên mặt Phó Vân Kiệt tản ra sự tự tin mãnh liệt. Nàng như vậy làm cho hắn đui mù. Phó Vân Kiệt như vậy làm cho tim hắn đập nhanh hơn với quỹ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Giao Dịch

Cuối cùng, Phạm Dương Triệt nắm chặt hai tay, tiếng nói trầm thấp hỏi: “Phó Vân Kiệt, ngươi đã biết thân phận chân chính của ta rồi đúng không?”

Nàng quay đầu, nhìn con người đen kia một lần nữa khôi phục lại về bình tĩnh, cười nói: “Đúng! Ta biết ngươi là Bắc Tướng – Phạm Dương Triệt.”

“Ta hy vọng ngươi có thể theo hồi kinh làm Thanh Quân Trắc [1], làm cho Thánh thượng có thể trở thành người cầm quyền chân chính.” Trong mắt hắn lóe ra tia kích động cùng thỉnh cầu.

[1] Là chỉ người ở bên cạnh quân vương. Giúp quân vương quét sạch những kẻ có lòng bất chính bên cạnh quân vương.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập thỉnh cầu kia, khẽ thở dài: “Phạm Dương Triệt, ngươi là trung thần, nguyện trung thành đối với hoàng gia thậm chí có thể trả giá bằng tính mạng của mình. Nhưng, ta không phải.”

Trong đôi mắt đen đầy sự kinh ngạc. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên hắn nghe được có quan viên nói mình không phải trung thần. Tất cả quan viên cho dù có vọng tưởng nghịch thần phản bội Hoàng Thượng trước mặt người khác cũng sẽ là cổ tỏ ra về mình là trung tâm (*lòng trung thành*).

Nàng thấy trong mắt hắn là giạt mình cùng kinh ngạc, quay tầm mắt một lần nữa nhìn về vầng mặt trời đã lên cao ở phía xa chân trời, nhẹ giọng nói: “Nghe nói Hoàng thượng chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi.”

“Phải. Hoàng Thượng là người vô cùng thông tuệ.” Hắn đáp lời.

“Thông tuệ?!” Môi đỏ mọng nổi lên châm biếm.

Sự châm biếm này làm trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác rất tức giận.

Nàng quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen giờ phút này đang tức giận: “Ngay cả như vậy, vẫn là không thay đổi được chuyện Hoàng thượng chỉ là một đứa trẻ. Dem vận mệnh dân chúng thiên hạ giao vào tay một đứa trẻ, ta không cho là giao cho người khác sẽ không tốt hơn.”

“Người – ” Lời nói đại nghịch bất đạo như thế, làm hắn thực tức giận, nhưng là không thể làm khó dễ. Dù sao, hiện tại Phó Văn Kiệt là người duy nhất hắn có thể dựa vào.

Nàng cũng không có truy đuổi ý trong lời nói của hắn, nói tiếp: “Mấy tháng nay, ta đã nhận được hơn mười phong tín hàm của hai đại thân vương muốn ta hỗ trợ.”

Lòng Phạm Dương Triệt thoáng cái bị nâng lên. Nhưng mà nhìn gương mặt bình tĩnh kia. Bối rối trong mắt biến mất, thay vào đó là sự bình tĩnh. Giọng nói trầm thấp vang lên: “Người sẽ không đáp ứng bọn họ.” Nếu nàng đã muốn đáp ứng, hoặc có suy nghĩ sẽ đáp ứng, sẽ không cùng mình nói nhiều như vậy.

Trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ tán thưởng: Không hổ là Bắc tướng Phạm Dương Triệt, nhanh như vậy đã lĩnh hội được điểm mấu chốt trong đó. Đúng, không có khả năng đáp ứng hai cái vị gọi là thân vương trong lòng tràn ngập dã tâm kia, không để ý đến sự sống chết của dân chúng.

Đôi mắt sáng nhìn gương mặt tuấn mỹ một lần nữa khôi phục sự bình tĩnh, nàng nhủ mi nói: “Đúng. Ta sẽ không đáp ứng bọn họ. Nhưng – ” Nàng thoáng tạm dừng nhìn trong đôi mắt đen kia là sự chờ đợi cùng hưng phấn, cười nói: “Điều này cũng không có nghĩa ta sẽ giúp người.”

Cái loại tâm tình hi vọng rồi lại người đánh vỡ này khiến người ta thật khó chịu. Đôi mắt đen híp lại, giọng nói của hắn lạnh lùng: “Nói ta điều kiện của người đi!”

Trong đôi mắt sáng lóe sáng một chút nói: “Tốt, người sáng khoái nói lời thẳng thắn. Chỉ cần đáp ứng hai điều kiện của ta, ta đáp ứng giúp người trở thành Thanh quân trác.”

“Nói.” Giọng hắn lạnh đi. Trong giọng nói lạnh lùng kia bao hàm cả một sự thất vọng mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện.

“Thứ nhất, ta muốn tiếp nhận việc giáo dục Hoàng thượng, đến khi kết luận hắn có tư cách trở thành quân vương tốt hay không. Nếu hắn không thể đạt được yêu cầu của ta. Ta lập tức liền rời đi.” Đây là điều kiện hàng đầu. Hiện tại Hoàng thượng mới bảy tuổi, tâm còn không bị mấy cái cổ thư (*sách cổ*) làm “ô nhiễm”. Nàng có thể dựa theo tiêu chuẩn của mình để giáo dục Hoàng thượng. Vì dân chúng, vì quốc gia, nàng mong bằng năng lực của mình sẽ bồi dưỡng được một vị quân vương chân chính.

“Được!” Hắn lập tức đáp ứng. Đối với Hoàng thượng hắn có lòng tin.

“Thứ hai, ta muốn người gả cho ta.” Nàng nói ra điều kiện thứ hai, cũng là điều kiện quan trọng nhất.

Gương mặt tuấn mỹ vẫn luôn lạnh lùng kia đột nhiên trở nên tái mét. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không – thể – nào ! Ta đường đường là nam nhân bảy thước như thế nào có khả năng cùng nam nhân lập gia đình đâu?”

Nàng nhún vai ra vẻ không sao cả nói: “Vây cũng không có biện pháp. Thứ cho ta không thể cùng người tới kinh thành làm thanh quân trác. Dù sao, việc kia cũng thật sự là rất nguy hiểm. Nếu làm không tốt, đầu ta sẽ phải chuyển nhà (*ý chỉ là mất đầu*). Cũng không thể để cho ta vì người “không thân không quen” mà đổi lấy tính mạng mình được.

Gương mặt tuấn mỹ từ xanh chuyển sang trắng, trắng chuyển sang đỏ. Mà tay hắn cứ nắm chặt rồi lại buông, rồi lại nắm.

Nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này nàng không biết đã chết ở dưới ánh mắt Phạm Dương Triệt bao nhiêu lần. Con mắt sáng lóe ra vẻ si mê, nhìn gương mặt nam nhân tràn ngập mị lực kia. Không hổ là Bắc Tướng, khí cấu giận, cũng rất mị lực a!

Phạm Dương Triệt phản hận nhìn người kia không để việc mình tức giận vào mắt, còn làm cản quan sát người mình, rốt cuộc, tay nắm chặt kia vẫn buông ra. Hắn nghiêng răng từ kẽ răng nặn ra một câu: “Ta đáp ứng.”

Trên khuôn mặt kia xuất hiện sự vui sướng. Nhưng, sự vui sướng của nàng cũng không kéo dài được bao lâu.

“Nhưng, người cũng phải đáp ứng hai điều kiện của ta.” Trong đôi mắt đen nhanh chóng hiện lên chút tính toán.

“Nói.” Nàng mặt mày hờ hờ nói.

“Thứ nhất, thả hai tùy tùng của ta.”

“Không thành vấn đề. Sau lễ thành thân của chúng ta, ta sẽ thả hai người bọn họ.” Nàng sáng khoái đáp ứng.

Bỗng nhiên, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười mê người nói: “Ta không cần mặc nữ trang, ta muốn lấy thân phận nam nhân gả cho người.” Con người đen trần ngập khiêu khích nhìn người trước mắt. Hắn tin tưởng, cho dù Nham thành có cởi mở đến đâu, vẫn là không có khả năng tiếp nhận chuyện hai nam nhân gả cho nhau. Lại càng không nói đến thân phận Phó Văn Kiệt được dân chúng kính yêu. Lão tướng quân kia sẽ không thể không phá. Hắn nghĩ Phó Văn Kiệt không thể thuận lợi cưới mình, nên mới đáp ứng.

Đôi mắt sáng hiện lên một tia giảo hoạt rất nhanh rồi biến mất, nàng vươn tay cầm lấy bàn tay to của hắn, cúi người xuống hôn lên tay hắn, cười nói: “Được. Hôn nhẹ nào nương tử của ta.”

Một cảm giác lạnh lẽo truyền lên não, Phạm Dương Triệt bỗng nhiên có cảm giác mình rơi vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Lời Đồn Đại

Ánh nắng buổi sáng chiếu khắp cả vùng đất, mang lại hơi ấm cho vạn vật thế gian.

Trong một căn phòng của Phó phủ, chỉ thấy Phó Uy tay cầm dao nĩa, đang nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò bít tết đang tỏa ra mùi thơm lừng kia, nuốt nước miếng, rồi sau đó hai tay bắt đầu cắt nhỏ. Vốn lão còn định từ từ thưởng thức.

Bỗng nhiên, sắc mặt lão đại biến, lập tức buông dao nĩa trong tay, bàn tay to duỗi ra, nắm miếng thịt bò còn ba phần tư, nhét thẳng vào trong miệng, muốn một ngụm nuốt vào.

“Rầm—” Cánh cửa bị người ta đá văng ra, Phó Uy cả kinh thiếu chút nữa bị nghẹn. Lão vội vàng bưng một chén rượu lên uống hết.

Phó Văn Kiệt hai mắt sáng sắc bén nhìn chăm chăm vào cái khay không kịp thu dọn trên bàn, không nói gì.

Phó Uy nhìn theo tầm mắt của nàng cũng chú ý tới chứng cứ còn lưu lại trên bàn, vội vàng mở miệng nói dối: “Đây là ngày hôm qua nha hoàn chưa thu dọn.”

Thông minh như Phó Văn Kiệt sao lại không biết gia gia mình đang nói dối, chỉ cần nhìn miệng vẫn còn dính dầu mỡ đã nói lên vừa rồi gia gia mới giải quyết một miếng thịt bò bít tết to. Quên đi, tâm tình của nàng hôm nay rất tốt, bỏ qua cho lão.

Phó Uy thấy nàng không truy cứu nữa, gờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Phó Văn Kiệt lập tức nói thẳng vào chủ đề: “Gia gia, Phạm Dương Triệt đã đáp ứng gả cho cháu.” Nàng muốn chia sẻ tin tức này với gia gia đầu tiên.

Phó Uy vỗ bả vai cháu gái nói: “Tốt tốt, không hổ là cháu gái của ta, nhanh như vậy đã thu phục được tôn nữ tể (cháu rể).”

“Hắn muốn lấy thân phận nam tử gả cho cháu.” Nàng lại bổ sung thêm một câu.

“Được, được, được!” Vốn đang tán thưởng bỗng nhiên Phó Uy mở to hai mắt: “Cái gì? Hắn muốn lấy thân phận nam tử gả cho cháu?”

“Vâng! Cháu định sẽ mặc nữ trang.” Mặc giá y là giấc mơ trong lòng của bao cô gái. Nàng cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, lần này gả cho nam nhân mà mình thích. Nói gì nàng cũng muốn biến giấc mộng mặc giá y kia thành sự thật.

“Nữ trang?!” Giọng Phó Uy lại cao lên: “Tiếp Nhị, tuy rằng cháu thân là nữ tử, nhưng nếu bị người phát hiện đây chính là tội khi quân đấy!”

“Gia gia, ngài yên tâm. Cháu đã có kế sách vẹn toàn. Đảm bảo đến lúc đó không những người khác không hoài nghi, hơn nữa ngài cũng tận mắt nhìn thấy cháu gái mình mặc giá y.” Trong đôi mắt sáng tràn đầy sự tự tin.

“Biện pháp gì?” Phó Uy đi tới gần nhẹ giọng hỏi. Trong lời nói tràn ngập sự tò mò.

“Gia gia, ngài không biết uy lực của lời đồn đại sao?” Đôi mắt sáng hiện lên vẻ giảo hoạt. Nàng bắt đầu nhẹ giọng nói ra kế hoạch của mình.

Phó Uy nghe xong, hai mắt hiện lên tia sáng, dùng sức vỗ bàn tay nói: “Không hổ là cháu gái Phó Uy ta, biện pháp như vậy cũng nghĩ ra được, thật sự là

quá thông minh!”

Lục đánh thật lớn làm thân hình Phó Vân Kiệt lay động. Nàng khéo léo cách xa tạo ra khoảng cách cho hai người.

Phó Uy lại nhanh chóng tiến đến, đem khoảng cách hai người thu lại, nhẹ giọng nói: “Tiệp Nhi, ta sẽ đi xem hôn kỳ (*lich thành hôn*) rồi chọn ngày tốt gần nhất, để cho cái tên cuồng nhân (*kẻ điên cuồng*) không thể tới phá đám.”

Phó Vân Tiệp vừa nghe sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng tái mét, lập tức nhảy dựng lên, xoa xoa tay ở hai bên tay đang nổi da gà, nói: “Đúng! Nhất định phải mau! Nhất định phải làm tốt trước khi tên biến thái kia tới. Không được, như vậy còn không được đảm bảo. Tăng cường thủ vệ tại Tây Môn, nghiêm cấm thương nhân Cao quốc ra vào.” Nói xong, nàng nhanh chóng bay đi.

Nhìn thân ảnh biến mất như làn khói kia, Phó Uy vuốt nhẹ chòm râu của mình lầm bầm : “Ta cảm thấy tiểu tử kia so với tên Phạm Dương Triệt kia mạnh hơn nhiều lắm. Hôn nữa, đối với Tiệp Nhi một mảnh cuồng si. Quên đi, chỉ cần Tiệp Nhi thích là được.”

.....

Ánh trời chiều nhuộm đỏ cả một khoảng trời, một lời đồn đãi bắt đầu lan tràn ở Nham thành:

“Nghe nói gì chưa, Phó tướng quân muốn thành hôn.” Một giọng nói cổ gắng hạ thấp ở trong khách sạn truyền đến.

“Cái gì?! Phó tướng quân muốn thành hôn?! Một giọng nói nữ tử chói tai hét lên.

Người kia lập tức quay lại, thấy vẻ mặt muốn giết người của nữ nhân, giọng nói của người kia có chút run run: “Đừng...Đừng..., đã định...định năm ngày sau.”

“Ồ.....Ồ.....Ồ.....” Một tiếng thét tan nát cõi lòng vang lên.

Các nữ nhân đều tự trở về chỗ ngồi của mình nằm úp xuống khóc.

Người nọ nhẹ nhàng thở ra, lại nói : “Vì để cảm tạ nhân dân đã ủng hộ Phó tướng quân, đồng thời cũng vì muốn mọi người vui vẻ, Phó tướng quân quyết định tổ chức một hôn lễ không giống người thường.”

“Thế nào mà không giống người thường?” Lập tức có người hỏi.

Nữ tử đang khóc cũng ngừng khóc, dựng tai lên nghe.

“Phó tướng quân mặc nữ trang có từng thấy qua không?” Người nọ hướng mọi người vẫy vẫy tay, để tất cả mọi người tới gần, mới nói: “Nghe nói lần này Phó tướng quân mặc nữ trang, mà vị tân nương tử may mắn kia sẽ mặc nam trang. Như thế nào nói như thế hôn lễ này thực đặc sắc đi!”

“Ồ – ” Mọi người đều ồ lên. Dù sao, hôn lễ kỳ lạ thú vị như vậy khẳng định là độc nhất vô nhị.

“Vì để cho tân nương nữ thích ứng với nam trang, vì thế, mấy ngày nay, nàng cũng đã mặc nam trang. Nếu ngày đó các vị ở trên đường nhìn thấy Phó tướng quân bên cạnh hấn mà một người xinh đẹp mặc nam trang chín là phu nhân tướng quân tương lai.”

“Phó tướng quân đến đây ! Phó tướng quân đến đây!” Bỗng nhiên có tiếng hô to mọi người lập tức hướng mục tiêu đến cửa đi ra.

Cửa khách sạn rất nhanh liền chật kín người. Bọn họ hỏi lẫn nhau: “Người nào là tân nương tử của Phó tướng quân a?”

“Đàn! Thế mà tự mình cũng không thấy! Cứ người nào đẹp nhất thì là !” Đoàn người khinh thường trả lời kẻ có mắt không trông kia.

Người nọ theo tầm mắt đoàn người nhìn lại, chỉ thấy Phó tướng quân một thân anh khí mặc đồ tướng quân cưỡi ngựa đen đi tới, làm cho rất nhiều nữ tử đều nhìn bằng ánh mắt ái mộ. Bên người còn có mười mấy người mặc quân phục đi theo. Nhưng, trong đó có một người, một thân quần áo thư sinh nho nhã cưỡi một con ngựa trắng đi phía bên trái của Phó tướng quân. Do góc nhìn, hấn không thấy được rõ lắm. Hấn nghiêng đầu một cái, cuối cùng cũng nhìn thấy diện mạo thật của vị thư sinh kia. Vẻ xinh đẹp đập vào khiến hấn quên mất cả hô hấp: Dưới ánh mặt trời, gương mặt nữ tính trắng nõn tinh xảo kia có vẻ cực kỳ chói mắt. Cho dù giờ phút nàng ấy mặc nam trang, cũng không thể che lấp vẻ xinh đẹp của nàng.

Nữ tử vốn không cam lòng nhưng sau khi nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Phạm Dương Triệt, đều thất sắc ảm đạm.

Bị người chung quanh nhìn chằm chằm, Phạm Dương Triệt không được tự nhiên nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ làm sao vậy?”

Phó Vân Kiệt tự nhiên biết nguyên nhân những người này điên cuồng như thế, nhưng mà nàng thông minh lựa chọn không nói ra, nhẹ giọng đáp lại : “Bọn họ là tới thể hiện sự kính yêu đối với ta.”

Phạm Dương Triệt sao không biết hấn chỉ trả lời cho có lệ với mình, nhưng mà cũng không làm gì được, chỉ có thể thu hồi nghi vấn, lại hỏi một vấn đề khác: “Bình doanh còn bao lâu nữa thì đến?” Đây cũng là nguyên nhân mà mình đi ra ngoài cùng hấn. Hấn (*Tiểu Triệt*) muốn đi nhìn lần duyệt binh mỗi phần của quân Phó gia.

“Với tốc độ hiện tại chừng còn mất khoảng 2 khắc nữa.” Nàng nói phỏng đoán.

Bỗng nhiên, không biết ở đâu có hòn đá bay tới đập vào người con ngựa trắng, nhất thời làm con ngựa sợ hãi bắt đầu nhảy loạn lên. Cái này làm cho Phạm Dương Triệt không giỏi thuật cưỡi ngựa thân hình đứng đơ. Con ngựa nhảy một bước lớn, nhất thời khiến hắn quay cuồng chuẩn bị ngã xuống. Gương mặt tuần mỹ trở nên tái nhợt tưởng sắp đập mặt xuống đường.

Một cánh tay đỡ lấy hắn, trời đất xoay chuyển, trong nháy mắt, hắn đã ngồi an ổn phía trước người Phó Văn Kiệt. Bên tai truyền tiếng nói nhẹ : “Triệt, ngươi vẫn là cưỡi ngựa cùng ta thì an toàn hơn.”

Vốn định cự tuyệt, nhưng mà tầm mắt dừng lại ở trước con ngựa vừa nổi điên lên, làm hắn sợ hãi chỉ đành im lặng.

Cảm thấy người phía trước đã thỏa hiệp, môi đỏ mọng cong lên thành một nụ cười thân thiện: ha ha, có điểm ngoài ý muốn cũng không tệ lắm.

Hai người liền cùng nhau cưỡi con ngựa đen, đi về phía quân doanh.

Trong lúc nhất thời, Phó tướng quân yêu thương nương tử tương lai thế nào cùng với phu nhân tướng quân tương lai mà mỹ nhân dịu dàng như thế nào bắt đầu lan truyền khắp toàn bộ Nham thành.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Duyệt Binh

Tuy rằng thời tiết đang ở đầu hạ, mặt trời buổi sáng đã có vẻ nóng bức. Điều này làm cho Phạm Dương Triệt thân thể vốn không tốt sắc mặt trở nên tái nhợt. Nhưng, hắn không có thể hiện ra ngoài. Hắn không muốn trước mặt Phó Văn Kiệt tỏ ra là mình yếu đuối.

Đôi mắt sáng nhìn hắn, chú ý tới gương mặt tuần mỹ kia đang tái nhợt cùng có một tầng mồ hôi mỏng, nàng thở dài. Rồi sau đó, nàng nhẹ nhàng điều khiển, làm cho con ngựa đen dưới thân tăng tốc độ lên.

Mặt trời đã khuất, đoàn người cuối cùng cũng đến chỗ binh doanh của quân Phó gia trong Nham thành. Ở trong một vùng nói trống trại, có vô số lều trại được dựng lên.

Phạm Dương Triệt mắt mang khiếp sợ nhìn hướng phía trước thấp cao có vô số lều trại kia.

“Tu – ” Bỗng nhiên một tiếng kèn vang lên, cắt đứt vẻ giật mình của hắn.

Đây là tiếng kèn thông báo cho binh lính ta đã tới.” Đôi mắt sáng nhìn binh doanh phía trước giải thích.

Vài phút sau, đoàn người tới đón bọn họ đã đến cửa binh doanh. Phó Văn Kiệt nhanh chóng xuống ngựa. Nàng vốn định giúp Phạm Dương Triệt, nhưng mà nhìn thấy trên gương mặt tuần mỹ tái nhợt kia là sự quật cường đáng phải để cho hắn tự làm.

Phạm Dương Triệt cẩn thận xuống ngựa, lúc xoay người nhìn thấy một thân hình cao lớn, màu da ngăm đen, diện mạo nam tử tuần láng mang theo mười mấy binh lính tiến lại gần đây.

“Phó tướng quân, ngài đã đến rồi!”

Trên mặt nàng hiện lên vẻ tươi cười sáng lạn : “Ha ha, ta là đặc biệt tới nhìn các ngươi có lười biếng hay không?”

“Yên tâm, một lát xem duyệt binh ngài sẽ biết ta có lười biếng hay không.” Trên mặt nam tử ngăm đen kia hiện ra sự tự tin.

Lúc này, tên nam tử cũng chú ý và đánh giá Phạm Dương Triệt.

Theo tầm mắt của hắn, Phó Văn Kiệt cười rồi giới thiệu hai người bọn họ: “Trọng Phi, hắn là Lý Triệt, tương lai là một người quan trọng đối với ta.” Nói đến câu cuối, đôi mắt sáng mang theo một tia nóng rực nhìn về phía Phạm Dương Triệt.

Gương mặt tuần mỹ tái nhợt hiện lên một vệt đỏ ửng, hắn lựa chọn coi như không thấy tình cảm trong mắt nàng.

Hành động của hai người tiến vào trong mắt Lý Trọng Phi, khuôn mặt ngăm đen hiện lên rất nhanh một tia âm trầm.

“Triệt, hắn gọi Lý Trọng Phi, là đội trưởng đặc lực của ta, là bằng hữu tốt nhất của ta.” Gương mặt màu da lúa mì hiện lên vẻ kiêu ngạo.

Gương mặt ngăm đen rất nhanh hiện lên một vẻ sáng ngời.

“Trọng Phi, binh lính chuẩn bị tốt không?” Trong đôi mắt sáng hiện lên một tia hưng phấn.

“Đã chuẩn bị thỏa đáng, Phó tướng quân mời!” Nói xong, Lí Trọng Phi dẫn đầu đi về phía giáo trường.

Phó Văn Kiệt lên lút đi đến phía bên phải Phạm Dương Triệt, lợi dụng dáng người cao gầy che khuất một ánh sáng mặt trời cho hắn: “Triệt, người nói một chút hiểu biết về Phó gia quân đi.”

Phạm Dương Triệt thoáng nhìn người bên cạnh, cuối cùng vẫn lựa chọn đem hiểu biết của mình nói ra: “Phó gia quân tổng cộng có năm vạn, bộ binh bốn vạn, kỵ binh một vạn. Phó gia quân sức chiến đấu là mạnh nhất ở Cảnh quốc, có thể lấy một địch mười. Nham thành bởi vì có Phó gia quân bảo vệ mới có thể phòng thủ trở nên kiên cố.” Sức chiến đấu của Phó gia quân cũng có rất nhiều quyền thần muốn biết. Những lời này, hắn cũng không nói ra.

“Lấy một địch mười?!” Lòng mày anh khí (*khí khái, có khí chất anh hùng*) nhú lại: “Người ta nói tung tin vịt là khuyếch đại sự thật, xem ra là giả.”

Thông minh như Phạm Dương Triệt sao lại không nghe ra lời nói ẩn ý của nàng. Đôi mắt đen chứa đầy khiếp sợ, quay đầu nhìn gương mặt tràn đầy tự tin kia.

“Binh không cần nhiều, cần tinh (*ở đây là tinh anh, giỏi*). Thay vì hàng năm bắt buộc trai tráng nhập binh còn không bù lòng huấn luyện tướng sĩ lấy một địch mười, thậm chí có thể địch một trăm tinh binh (*binh lính được huấn luyện hơn binh thường*). Số lượng binh lính ít, tương ứng với số binh khí yêu cầu sẽ ít đi. Cái này có thể tiết kiệm tiền bạc cũng có thể đem những binh khí mà binh lính được trang bị đổi thành tốt nhất. Đến giáo trường rồi?” Trên khuôn mặt anh khí kia hiện ra vẻ tự hào.

Theo tầm mắt của nàng, hắn nhìn thấy một màn rung động lòng người: Chỉ thấy trên giáo trường rộng lớn kia giờ phút đang đứng đầy hơn một vạn binh lính đang mặc khôi giáp màu bạc, tay cầm vũ khí. Trên người binh khí tỏa ra một luồng sát khí khiến hắn không tự chủ mà toát ra mồ hôi lạnh.

“Những binh lính đều là từ những sư đoàn rút ra một đội.” Nàng cảm thấy sự nghi hoặc của hắn, liền giải thích: “Ta đem năm vạn binh lính chia làm năm sư đoàn, từ năm sư đoàn tạo thành từng trung đoàn, mà từng trung đoàn này phải từ bốn đại đội tạo thành, mà từng đội lại do mười tiểu đội tạo thành.” Biên chế quân đội này, là nàng áp dụng biên chế quân đội ở hiện đại.

“Chia nhỏ lực lượng này có một điểm tốt, mỗi binh lính đều có thể có cơ hội lên làm người lãnh đạo, như vậy có thể giúp thêm một phương diện nữa cho bọn họ. Mặt khác, dù thân là tướng quân ta không thể chỉ huy bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tự loạn trận tuyến.” Binh lính cổ đại chỉ biết huấn luyện mù quáng, quyết định chỉ ở một người đứng đầu. Chỉ cần người đứng đầu bị chết hoặc bị thương, quân đội sẽ bị ảnh hưởng. Trong đó quan nhất chính là tướng quân lãnh đạo binh lính. Trên chiến trường, binh thường tướng quân đều đứng ở nơi cuối cùng chỉ huy. Nếu tướng quân bị quân địch giết chết, như vậy quân đội liền mất đi đầu rỗng (*kẻ lãnh đạo*), sẽ lập tức hỗn loạn. Biên chế quân đội tài tình như vậy có thể tránh cho tình huống này phát sinh.

Trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa.

Phó Văn Kiệt thấy thế, cũng không quấy rầy hắn, thả người nhảy xuống, phi thân đến trên đài.

Lí Trọng Phi có điểm ngạc nhiên nói: “Tướng quân.”

Phó Văn Kiệt thoáng khỏi động một chút, cười nói: “Trọng Phi, ta đã lâu không chỉ huy binh lính, có chút ngứa tay. Hôm nay để cho ta thỏa mãn đi!” Nói xong, nàng liền đoạt lấy tinh kỳ trong tay Lí Trọng Phi.

Binh lính phía dưới nhìn thấy Phó tướng quân mà mình sùng bái tôn kính tự mình chỉ huy, nhất thời vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nín thở chờ đợi.

Nàng dẫn đầu giờ lên cao một cái bạch kỳ. (*cờ màu trắng không phải cờ hàng nha*)

Chỉ thấy binh lính đang sắp hàng chỉnh tề bắt đầu đi về phía bên trái. Nhất thời, giữa giáo trường xuất hiện một khoảng rộng mênh mông.

Nàng hạ bạch kỳ xuống, binh lính bắt đầu cầm lấy vũ khí, cước bộ chỉnh tề nện bước hướng về phía bên phải. Một đội có hai trăm binh lính, từng đội xếp hàng chỉnh tề vô cùng đi về phía bên phải.

Đội hình cường bộ chỉnh tề như thế, vững vàng như thế làm khuôn mặt của Phạm Dương Triệt không dấu được sự khiếp sợ.

Nàng giờ cao hoàng kỳ (cờ màu vàng), chỉ thấy binh lính binh sĩ đứng phía bên trái động tác chỉnh tề cầm lấy trường thương trong tay cùng hét lớn một tiếng rồi đâm ra.

Tiếng người la hét phản kích làm sắc mặt hắn càng thêm khiếp sợ.

Hai tay nàng bắt đầu sử dụng hai cờ, chỉ thấy binh lính bắt đầu buông trường thương trong tay mình, rút cung ở bên hông, tiếp theo rút ra mũi tên ở trong túi tên trên lưng.

Trong lúc này, hắn thấy binh lính tham gia duyệt binh động tác nhanh chóng đứng thành hàng một trăm người chuẩn bị bắn tên.

Khi hai cờ hạ xuống, một trăm binh lính bên phải bắt đầu ngay ngắn bắn tên trong tay về phía mục tiêu. Sau khi bọn họ bắn sau, lập tức lui về phía sau một bước chuẩn bị lên tên luân phiên bắn, tiếp theo một đội binh lính bắt đầu bỏ về hướng bắn tiên. Cứ lên xuống như vậy, mưa tên căn bản không có bị gián đoạn quá.

Mồ hôi lạnh bắt đầu rơi xuống trên gương mặt tuấn mỹ : Rốt cuộc sức chiến đấu này đáng sợ đến mức nào đây? Ở dưới trận mưa tên như thế, chỉ sợ không còn một đội quân nào còn có thể sống được. Còn cả tầm bắn thật đáng sợ. Tầm bắn xa của cung chỉ có thể ở khoảng một trăm bước chân đến một trăm năm mươi bước thôi. Cho dù người trời sinh có sức khỏe hơn người, cũng không có khả năng bắn ra mũi tên vượt qua hai trăm bước chân. Nhưng mà, căn cứ từ những gì hắn nhìn thấy, những đợt tên này của những binh lính ít nhất là ba trăm bước. Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy dọc theo gương mặt nhỏ. Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Phó Vân Kiệt nói lời đồn là giả. Hiện tại nhìn thấy, chỉ sợ Phó gia quân này có thể đạt tới một địch năm mươi binh bộ.

Trên hai gò má của Phó Vân Kiệt đỏ ửng vì hưng phấn : Mặc kệ nàng đã duyệt binh bao nhiêu lần, mỗi khi nhìn thấy khung cảnh như vậy vẫn là khó có thể giữ tâm tình bình tĩnh. Hai tay nàng bắt đầu vung qua vung lại hai mặt của lá cờ.

Binh lính rất trật tự đi sang hai bên, đem khoảng giữa sân tặng cho đội cơ binh có cơ hội thể hiện. Trăm con ngựa khí thế ngất ngưởng cao đầu. Kỵ mướn nhanh chóng siết chặt dây cương trong tay, kiên nhẫn chờ đợi.

Phó Vân Kiệt hai tay dùng sức hạ xuống, thờ dốc nhìn những chú ngựa đã muốn chạy.

Chỉ thấy ngựa ở trong giáo trường chạy nhanh trên đường, kỵ binh thể hiện kỹ năng cưỡi ngựa của mình, hoặc nằm hoặc nghiêng xuống bên sườn ngựa hoặc trượt xuống phía dưới của thân ngựa, đội khi định hình được vị trí, bọn họ đều lấy tên lấp vào cung, đem tên bắn về phía hồng tâm.

Biểu tình trên mặt lúc này của Phạm Dương Triệt chỉ có thể dùng trọn mắt há mồm để hình dung. Dù sao, ở Cảnh quốc kỵ binh rất lạc hậu có được đội kỵ binh như thế thì phải biết có ý nghĩa trọng đại gì, thân là Tể tướng so với ai hắn cũng đều biết rõ ràng. Ý nghĩa này là kỵ binh của Cao quốc không thể uy hiếp đến Cảnh quốc, biên cảnh (biên giới) cũng sẽ được yên ổn, dân chúng không cần phải gặp cảnh chiến loạn.

Cuối cùng, sau trận duyệt binh chấn động lòng người mặt trời ở trên không trung hạ dần xuống kéo màn đêm che phủ. Binh lính đều đứng thẳng. Trật tự như vậy, yên lặng như vậy. Biểu hiện này đều thể hiện quân đội được huấn luyện rất nghiêm chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Bệnh Tái Phát

Dưới ánh nắng chói chang, Phạm Dương Triệt bị những ánh hào quang phản chiếu từ khôi giáp đâm vào mắt khiến mắt không mở ra được. Hắn rất nghi ngờ rõ ràng duyệt binh đã sắp kết thúc, vì sao mọi người ở đây đều rất nghiêm túc, bộ dạng như có đại địch đến.

“Đát đát đát —” Một tên binh lính quèn cầm một tờ giấy chạy lên đài, thận trọng đưa tờ giấy cho Phó Vân Kiệt.

Hắn cảm thấy rõ ràng không khí phía dưới đang khẩn trương lên.

Dưới ánh mặt trời, gương mặt có làn da màu lúa mạch kia tràn đầy hưng phấn: “Lần này trúng bia nhiều nhất là —” Nàng có ý kéo dài thời gian, tầm mắt nhìn sang trái rồi sang phải, nhìn mấy gương mặt kia lộ ra vẻ khẩn trương mới vừa lòng nói: “Sư đoàn một!”

Lời này vừa nói ra, đứng ở phía bên trái binh lính của sư đoàn một liền lập tức đứng dậy vỗ tay. Mà binh lính phía bên phải vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Rất nhanh, liền thấy cái tên nam nhân mặt chữ quốc da ngăm đen tên là Lí Trọng Phi hưng phấn, bước chân vững vàng đi lên đài.

Phó Vân Kiệt đưa tay phải ra, binh lính bên cạnh nhanh chóng dâng lên một cái hồng kỳ trên đó viết hai chữ “Thứ nhất”. Nàng đưa cho hắn nói: “Chúc mừng người Trọng Phi đây là lần thứ ba liên tiếp sư đoàn của người đoạt được hồng kỳ này.”

Lí Trọng Phi trịnh trọng ôm quyền cúi đầu nói: “Đây là đều là do bình thường Phó tướng quân có công giám sát ta.”

Nàng đưa tay phải ra để lên trên vai hắn, nhẹ giọng nói: “Được rồi, Trọng Phi người không cần khách khí với ta. Nếu như người không có cách lãnh (lãnh đạo) binh, sư đoàn một làm sao có khả năng liên tục được ba lần.”

Hơi thở ấm áp phả trên gương mặt ngăm đen kia, ánh mắt Lý Trọng Phi có chút tình ý trở nên nóng rực. Hắn đem tầm mắt nhìn xuống mặt đất, nhẹ giọng hỏi: “Vân Kiệt, người —”

Đột nhiên, hắn cảm thấy ấm áp bên người biến mất, quay đầu, chỉ thấy Phó Vân Kiệt vậy mà đã ở dưới đài, trong lòng ôm một tên nam nhân. Trên gương mặt luôn không sợ hãi trước tình cảnh nào giờ trở nên kinh hoàng. Đứng, kinh hoàng. Cho dù đối mặt với mười vạn binh mã của Cao quốc, mặt hắn cũng không có chút thay đổi. Rốt cuộc nam nhân kia có thân phận như thế nào.

Lúc này Phó Vân Kiệt lập tức ôm lấy Phạm Dương Triệt phi thân rất nhanh trở lại trong doanh (doanh ở đây là lều trại trong quân doanh) của mình.

Rồi sau đó, động tác nhẹ nhàng đặt người kia lên giường, bắt đầu làm kiểm tra cho hắn. Vành đôi mắt đang nhắm chặt vào kia, đập vào mắt nàng là đôi đồng tử phóng đại khiến cho lòng nàng giật mình. Lập tức cúi đầu xuống chạm vào người ở phía dưới, lắng nghe tiếng tim đập càng ngày càng mong manh. Trong đôi mắt hiện lên vẻ quyết đoán, nàng giơ hai chân ngồi ở trên người của hắn, làm động tác nhịp nhàng làm cho nhịp tim đập bình thường lại.

Hạ xuống, một cái, hai cái, ba cái, bốn lần.

Đúng lúc Lí Trọng Phi vọt vào doanh của tướng quân nhìn thấy tình cảnh ái muội như thế. Phó tướng quân hắn luôn tôn kính giờ phút này đang giơ chân ngồi trên người một nam nhân.

Một lần nữa cúi xuống áp lên thân người phía dưới, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ kia khiến nàng thở phào một cái. Đang chuẩn bị xuống giường, đập vào mắt là gương mặt ngăm đen tràn đầy khiếp sợ.

Trên gương mặt màu lúa mạch hiện lên một vết đỏ ửng nhạt, nàng không được tự nhiên giải thích: “Bệnh tim của hắn phát tác, bởi vậy ta mới khẩn cấp xử lý cho hắn.”

Là bằng hữu tốt nhất của Phó Vân Kiệt, cũng là thủ hạ đắc lực, sao Lí Trọng Phi lại không biết giờ phút này trong lòng hắn (Tiểu Tiệp) không được tự nhiên. Tầm mắt dừng ở nam nhân trên giường, đập vào mắt là dung nhan tuyệt sắc làm sắc mặt Lí Trọng Phi biến sắc: Chẳng lẽ hắn chính là tân nương tử mặc nam trang của Phó Vân Kiệt trong lời đồn.

Hai tay nắm chặt, đôi mắt đen nhìn chằm chằm người trên giường, hắn nhẹ giọng hỏi: “Vân Kiệt, nàng là thê tử tương lai của ngươi đi?”

Phó Vân Kiệt cũng không có nhận ra một chút ảm đạm được che dấu trong câu hỏi, cười nói: “Đúng. Nhớ rõ năm sau ngày sau tới mừng ngày hỉ nha!”

“Được, được.” Trên khuôn mặt ngăm đen nụ cười cứng ngắc đáp lại.

“Ừm~” Một tiếng nói vang lên.

Phó Vân Kiệt lập tức ngồi ở đầu giường, quan tâm nhìn Phạm Dương Triệt đã muốn mở mắt, vui vẻ nói: “Triệt, ngươi tỉnh!”

Nhìn nụ cười vui sướng kia trong lòng Lí Trọng Phi đau đớn, hắn nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy hình ảnh hạnh phúc khiến hắn đau lòng, ảm đạm rời đi.

Hắn không thích ứng được với vẻ tươi cười sáng lạn kia, hơi nghiêng đầu đáp: “Ừ”

Thấy sự cự tuyệt kia trong đôi mắt sáng hiện lên một bi thương xẹt qua: “Triệt, ngươi có bệnh tim, về sau không cần miễn cưỡng chính mình. Lần bệnh phát tiếp theo, ta có thể không ở bên cạnh ngươi, giúp ngươi xử lý được.”

“Là ngươi đã cứu ta?!” Hắn quay đầu lại, đôi mắt đen tràn đầy sự kinh ngạc. Hắn có bệnh tim, cũng đã sớm không là bí mật ở Cảnh quốc. Hắn tưởng là quân y cứu mình, như thế nào cũng không nghĩ là đến cư nhiên là hắn (Tiểu Tiệp).

“Ừ.” Nàng cười nói: “Đừng nhìn ta như vậy, y thuật của ta cũng không tệ đâu! Yên tâm, chỉ cần có ta ở bên cạnh ngươi, nhất định ngươi sẽ không có việc gì.” Trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ kiên quyết. Cho dù là Diêm Vương, cũng không thể khiến nàng buông tay nam nhân lần đầu mình thích.

Đôi mắt khiếp sợ khi nhìn thấy đôi mắt sáng đầy vẻ kiên quyết kia, hắn không biết quyết tâm của hắn (Tiểu Tiệp) từ đâu mà có. Ngay cả ngự y y thuật đứng đầu trong cung cũng không thể cam đoan như vậy. Không biết vì sao giờ phút này hắn lại lựa chọn tin tưởng nam nhân tự tin này.

Hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài, hơi nghiêng đầu, không muốn đối mặt với ánh mắt nóng rực của đôi mắt sáng kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Xuân Cung Đồ Phiên Bản Nam X Nam

Đối với khuôn mặt hơi nghiêng kia, cả người Phạm Dương Triệt tản ra ý tứ cự tuyệt, trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ nghiêng ngả.

“Triệt, đã từng chạm qua nữ nhân chưa?” Vấn đề bất ngờ đánh vỡ không khí đang trầm mặc.

Gương mặt tuấn mỹ kia nghe xong liền giật mình ngồi dậy, hắn nghĩ là mình đang nghe lầm.”

“Ngươi đã từng chạm qua nữ nhân không?” Phó Vân Kiệt chưa từ bỏ ý định truy vấn.

Lần này xác nhận là mình (Tiểu Triệt) không có nghe sai, trên gương mặt tuần mỹ kia khôi phục vẻ lạnh lùng nói: “Ta cảm thấy vấn đề không cần thiết phải cần trả lời.”

“Đương nhiên là cần thiết!” Nàng trả lời: “Dù sao năm ngày sau, cũng là ngày động phòng hoa chúc của chúng ta rồi. Ta cảm thấy cần thiết phải thảo luận vấn đề ai trên ai dưới!”

“Ai trên ai dưới?!” Đôi mắt đen hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Hắc hắc, bởi vì trong tình yêu đồng tính, luôn cần phải phân rõ nhân vật linh hào cùng nhất hào?!”

“Linh hào, nhất hào?!” Vẻ nghi hoặc trong đôi mắt đen lại càng hiện rõ.

“Cái gọi là linh hào, trong tình yêu đồng tính coi như là nhân vật nữ (thụ). Mà nhất hào còn lại chính là nhân vật nam (công).” Nàng rất kiên nhẫn giải thích.

Giờ phút này, cuối cùng Phạm Dương Triệt cũng hiểu ý tứ trong lời nói của nàng. Gương mặt hấn xanh mét, ánh mắt cực lạnh bắn về phía người có can đảm đưa ra vấn đề này.

Da mặt Phó Vân Kiệt siêu dày ngay cả đạn cũng không bắn thủng được làm như không thấy ánh mắt như tên bắn kia nói: “Người đã từng chạm qua nữ nhân sao?” Nàng lại hỏi lần nữa. Ha ha, căn cứ theo tin tức đáng tin cậy, hấn là một thân đồng tử (xử nam đó).

Phạm Dương Triệt xanh mặt, nhìn vào đôi mắt sáng kia , nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Không có.” Bởi vì do thân thể, hấn cũng không muốn đem bệnh tim gia truyền di truyền cho đứa nhỏ, vì thế, hấn cũng không có từng chạm qua nữ nhân nào.

“Làm sao bây giờ, ta cũng chưa từng có chạm qua nữ nhân?” Nàng có tình buồn rầu nói.

Đôi mắt đen hiện lên vẻ khinh thường.

Hai mắt thủy chung không có rời đi Phó Vân Kiệt sao lại không biết vì sao hấn khinh thường, lại trịnh trọng nói: “Ta cũng không có chạm qua nam nhân.”

Đôi mắt đen xẹt qua một tia kinh ngạc.

“A, đúng rồi. Lần trước, ta có mua từ hiệu sách của Cao quốc một thứ rất tốt.” Nàng vội vàng lấy từ trong lòng ra một quyển sách màu đỏ, cười nói: “Bên trong có dạy chúng ta phải làm như thế nào. Chúng ta cùng nhau tìm hiểu đi!” Vừa dứt lời, nàng mặc kệ vẻ cực tuyệt lúc trước của hấn, rất nhanh mở sách ra.

Theo động tác của nàng, những hình ảnh tuyệt đối kích thích thần kinh con người lộ ra.

Gương mặt tuần mỹ vốn lạnh lùng nhanh chóng bị vỡ tan, đôi mắt đen khó có thể tin mở to nhìn những hình ảnh hoan ái khiến người ta mặt đỏ tim đập đang lộ ra trước mắt.

“Oa, như tư thế này cũng được! Điều cần người ở dưới thân phải có tính dẻo dai tốt.” Nàng cảm khái với hình ảnh trước mắt, cuối cùng còn không thèm quay đầu nhìn lại người vẫn đang bị vây ở trạng thái khiếp sợ nói: “Triệt, chúng ta vẫn là không cần bắt chước tư thế nguy hiểm hơn nữa lại có yêu cầu cao như thế.”

Phạm Dương Triệt nghe nói thế, hai tay nắm chặt rồi lại buông, nắm rồi lại buông, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Phó Vân Kiệt vẫn gọi về quan sát thấy sắc mặt kẻ nào đó như thế vội nói: “A, ta còn có chuyện cần xử lý. Tự ngươi nghiên cứu cho tốt nhé.” Nói xong nàng nhét xuân cung đồ vào trong tay hấn, rồi sau đó nhảy như chớp chạy ra ngoài.

Đôi mắt đen vẫn nhìn chằm chằm vào tranh vẽ tư thế nguy hiểm ở trong tay phải, rồi sau đó tay phải nắm lại, nắm thật chặt bản xuân cung đồ trong tay, một loại hận ý khó hiểu, hấn dùng lực ném bay xuân cung đồ đi.

“Bịch – ” Bên phía ngoài lều trại, Phó Vân Kiệt nghe thấy được tiếng quyển sách bị ném đi, liền nở nụ cười : Kỳ thật, mới vừa rồi, nàng cố ý lợi dụng xuân cung đồ để chọc giận hấn. Bởi vì, hấn luôn duy trì thái độ ôn nhu vô hại, nàng thích hấn, hi vọng nhìn thấy biểu cảm chân thật của hấn, muốn thấy vẻ tức giận của hấn, mà mặt dạ đối trá của hấn chỉ mang theo để ứng phó với người khác. Nàng phải là người có thể cùng hấn chia sẻ vui buồn.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Lợi Thế Duy Nhất

Bên trong lều trại.

Cuối cùng cũng phát tiết hết toàn bộ tức giận trong lòng Phạm Dương Triệt vô lực nằm trên giường, thất thần nhìn nóc lều trại. Đã bao nhiêu lâu, rốt cục đã bao nhiêu lâu, hắn không có tức giận như bây giờ. Phụ thân dạy hắn, thân là Tể tướng, cho dù núi rời đất chuyển mặt cũng không được đổi sắc. Mà hắn cũng là kẻ không chế tốt cảm xúc của chính mình, duy trì hình tượng ôn hòa. Nhưng, hắn lại phát hiện từ sau khi gặp Phó Văn Kiệt, cảm xúc của mình lần nữa lại được khơi mào, hình tượng ôn hòa lại lần nữa bị phá hỏng. Trong đầu hiện ra gương mặt da lúa mạch tràn đầy tự tin cùng kiên nghị. Đây làm cho lòng của hắn hỗn loạn.

Hắn lắc đầu, đem gương mặt kia đuổi ra khỏi đầu, bắt toàn bộ tinh thần của mình đặt vào trong tình huống trước mặt.

Nói thật, màn duyệt binh vừa rồi làm hắn vô cùng kinh hãi. Đúng, chỉ có thể dùng từ kinh hãi để hình dung tâm tình của hắn. Quân Phó gia lấy sức chiến đấu lấy một địch năm mươi làm cho hắn kinh hãi. Nếu Phó Văn Kiệt muốn noi theo vị Vương gia phụ chính, muốn có được ngôi vị Hoàng đế, chỉ sợ toàn bộ Cảnh quốc không có một ai là đối thủ của hắn (*Tiểu Tiệp*). Hơn nữa, công trạng của hắn cũng xuất sắc, có tiếng tăm lớn trong dân gian, hai vị Vương gia làm sao có thể so sánh cùng. Hắn không biết Phó Văn Kiệt có dã tâm mơ tưởng xưng đế hay không, nhưng, có một điều, có thể khẳng định hắn giống mình đối với Hoàng Thượng là chân thành. Phó Văn Kiệt chính là một thanh đao hai lưỡi sắc bén vô cùng, không những có thể diệt trừ kẻ địch, hơn nữa cũng rất có khả năng sẽ làm chính mình bị thương. Hắn không biết mình có đủ khả năng điều khiển thanh đao hai lưỡi này không.

Nhưng, hắn đã không có đường lui. Nếu hắn không thể liên kết cùng Phó Văn Kiệt, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ bị đoạt mất ngôi vị Hoàng đế. Hắn không muốn chỉ có liên kết cùng Phó Văn Kiệt thành công, hơn nữa còn muốn học tập năng lực thống trị của Phó Văn Kiệt. Vì vậy, hắn có thể trả giá thật lớn. Đòi mất đen bùng chảy lên sự kiên nghị.

Ở trong đầu hắn bắt đầu sắp xếp lại các lợi thế trước mắt mà mình có, nhưng thật đáng tiếc, hắn phát hiện lợi thế mình có trong tay, chính là tình cảm của Phó Văn Kiệt đối với mình.

Hắn từng nghĩ dùng chính tướng vị (chức vụ Tể tướng) của mình để trao đổi với Phó Văn Kiệt, dù sao vị trí dưới một người mà trên vạn người đối với người bình thường có dã tâm mà nói là vô cùng mê hoặc. Nhưng mà, thông qua nhiều ngày ở Nham thành quan sát, tiếp xúc cùng Phó Văn Kiệt, cùng với lần duyệt binh này, hắn biết Phó Văn Kiệt không thể dùng tướng vị có thể làm động lòng. Bởi vậy, tình cảm Phó Văn Kiệt đối với chính là lợi thế duy nhất.

Mặc dù thân là nam nhân, lợi thế như vậy làm hắn cảm thấy si nhục. Nhưng mà, thân là Tể tướng Cảnh quốc, lợi thế như vậy hắn không thể không đi nắm chắc. Kỳ thật đối với hắn mà nói lựa chọn như vậy vô cùng đơn giản. Bởi vì, đầu tiên hắn chính là Phạm gia Tể tướng Cảnh quốc, tiếp theo mới là nam nhân.

Vì thế, hiện tại hắn cần phải xác định tình cảm Phó Văn Kiệt đối với mình có đậm sâu hay không mới có thể giúp chính mình.

Gương mặt tuần mỹ âm thầm vì đã bị người tính kế nhiều ngày qua, môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt. Giờ phút này, nếu như Vô Danh hoặc Đông Nhi ở đây, bọn họ lập tức cảm thấy nguy hiểm. Dù sai, Phạm Dương Triệt tỏ vẻ tươi cười như vậy thường thường là hắn sẽ tính kế người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Bắt Đầu Phản Kích

Hoàng hôn nhuộm đỏ cả một vùng trời. Lúc này binh doanh có vẻ có điểm cô tịch.

Bên ngoài lều trại, Phó Văn Kiệt một mình đi lại. Nàng không biết có nên đi vào hay không. Nàng không biết Phạm Dương Triệt có còn tức giận hay không.

“Soạt —” một tiếng, một cái thân ảnh gầy yếu cao ngất xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ở dưới ánh chiều tà, trên gương mặt tuần mỹ kia nhuộm một tầng ánh sáng đỏ, nàng nhìn không khỏi ngây ngốc.

Đôi mắt đen rất nhanh hiện lên ánh sáng. Bàn tay to trắng nõn vươn ra, cầm lấy đôi bàn tay có vẻ xinh xắn nhưng rắn chắc.

Bàn tay trái truyền đến ấm áp làm cho tầm mắt nàng rời xuống, nhìn vào bàn tay to kia như xác nhận đây không phải là ảo giác.

Từ khi gặp nhau tới nay, vẫn đều bị Phó Văn Kiệt tính kế áp chế, Phạm Dương Triệt nhìn gương mặt ngây ngốc kia chỉ cảm thấy thư thái cùng buồn

cười. Thì ra tự tin như vậy, giống như không có gì làm khó được Phó Văn Kiệt cũng có một biểu tình ngậy ngốc như vậy ! Phần tâm tình này hóa thành nụ cười tươi thật lòng trên mặt hắn: “Chúng ta trở về đi!”

Nhìn thân ảnh cao ngất lại phiêu dật kia, tầm mắt lúc này mới dừng ở tay hai người đan vào nhau, cảm thụ được ấm áp trong tay truyền đến, đôi mắt sáng hiện lên vẻ mờ mịt. Mờ mịt rất nhanh bị si mê thay thế. Tuy nàng không biết vì sao Phạm Dương Triệt bình thường luôn đề nén và phản kháng, giờ đây dường như đang tiếp nhận chính mình. Nhưng, cái này cũng không quan trọng. Điều quan trọng nhất là, nàng cùng nam nhân mình thích nắm tay. Là nắm tay đây! Nàng đã từng thật sự hâm mộ cái nắm tay đầy tình cảm của cha mẹ. Ha ha, nàng cũng nắm tay. Tay trái bắt đầu dùng sức nắm lại.

Tầm mắt bắt đầu nhìn Phạm Dương Triệt ở phía trước bởi vì tay phải truyền đến lực đạo cùng ấm áp mà vi lăng, nhưng mà biểu tình lập tức biến mất, khôi phục về ôn hòa như vừa rồi.

.....

Trong thư phòng Phó Văn Kiệt tại Phó Phủ.

Giờ phút này Phó Văn Kiệt tay phải nâng cằm, tay trái giơ cao lên đối diện với ánh nắng chiều ngoài cửa sổ về mặt nhìn si mê.

“Ha ha...” Trên gương mặt anh khí màu da lúa mạch xuất hiện nụ cười mê trai.

Mồ nữ đối diện tay trái đã một ngày một đêm không nữa cười ha ha.

Nắm tay nha ! Nắm tay nha!....

Trong đầu không tự chủ hiện ra hình ảnh dưới ánh hoàng hôn nắm tay Phạm Dương Triệt cùng nhau đi dạo. Mỗi đồ mọng nụ cười càng sâu.

Vẫn đắm chìm trong cảm xúc của chính mình Phó Văn Kiệt cũng không có chú ý tới Chu Tú Nhi bụng com chiều đang đứng ở cửa.

Chu Tú Nhi khóe miệng co rút nhẹ nhìn về mặt người nào đó đang đắm chìm, hơn nữa cảm thấy cái tay trái kia hết sức chói mắt : Thiếu gia bảo trì loại trạng thái này đã hơn một ngày một đêm rồi. Nàng vẫn không hiểu được cái tên nam nhân so với nữ nhân còn đẹp hơn, gầy yếu giống như gió thổi qua sẽ đổ, thiếu gia làm sao lại để ý chứ? Thiếu gia của nàng oai hùng như thế, thiếu gia của nàng tuấn mỹ như thế, nam nhân xứng đôi với thiếu gia hẳn là...

Nàng ngờ ngàng phát hiện trong đầu trống rỗng. Nàng một chút cũng không tìm được nam nhân xứng đôi với thiếu gia.

Thu hồi tâm tư, nàng cố ý lớn tiếng ho khan .

Rốt cục Phó Văn Kiệt cũng khôi phục lại quay đầu nhìn Chu Tú Nhi đang muốn bước tiến vào thư phòng, lập tức đứng dậy đi đến nói : “Oa, là sườn xào chua ngọt ta thích nhất!” Nói xong đã đem nhận lấy cái khay trong tay nàng, bắt đầu như hổ đói tiêu diệt thức ăn.

Nhìn tướng ăn thoải mái kia, Chu Tú Nhi buồn cười rút tú khăn trong lòng ra lau khóe miệng cho nàng nói : “Thiếu gia ăn từ từ.”

Nhưng mà, mồ nữ chỉ gạt đầu cho có lệ, lại tiếp tục thực hiện đại kế tiêu diệt đồ ăn của mình.

Một khắc sau, Phó Văn Kiệt rốt cục cũng cảm thấy hài lòng “ợ” một cái nói: “ Vẫn là đồ ăn Tú Nhi làm là ngon nhất. Tú Nhi, phiền toái buổi tối chiếu theo công thức dạy nấu ăn này làm bữa khuya cho Triệt.” Nàng lấy từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy. Trên đó ghi lại những món ăn đối với bệnh tim vò cũng có lợi.

Chu Tú Nhi cũng không có đưa tay nhận lấy, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm gương mặt anh khí, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, người thật sự thích cái tên Lí Triệt kia sao?”

Da thịt màu lúa mạch nhuộm một rặng mây đỏ: “ Ừ ! Ta lần đầu tiên xác định mình thích một người.”

Chu Tú Nhi cup mí mắt xuống, che dấu đôi mắt long lanh âm đạm, nói: “Nhưng mà, thiếu gia hẳn cũng không thích người nha !”

“Ha ha, cái này ta biết. Nhưng ta sẽ làm cho hắn thích ta.” Gương mặt anh khí hiện ra vẻ tự tin.

Nhìn gương mặt ở dưới ánh chiều tà chiếu rọi, có vẻ vô cùng chói mắt, trong mắt Chu Tú Nhi lộ ra vẻ si mê. Nhưng mà si mê này cuối cùng cũng bị âm đạm thay thế.

Lần nữa ngẩng mặt lên, trên mặt nàng đã khôi phục bình thường nói: “Thiếu gia, chỉ sợ chính người một người tình nguyện đi! Lí Triệt này cũng không phải nam nhân tốt đẹp gì. Ta vừa nhận được tin tức, Lí Triệt đi Hiệp Hoan Các....”

Nàng còn đang muốn nói cái gì đó, chỉ nghe thấy tiếng ghé đồ xuống đất. Mà người vốn đang ở trước bàn học bóng dáng đã không thấy.

Nàng thờ dãi đứng dậy, đem ghế kia dựng lên như cũ, bàn tay trắng nõn mềm mại mang theo nhu tình vuốt ve lưng ghế dựa vẫn còn lưu lại hơi ấm nhẹ nhẹ, thờ dãi một tiếng.

Q.1 - Chương 20: Lửa Ghen Bùng Cháy

“Hiệp Hoan Các” cái tên đã nói lên ý tứ của nó – chính là kỹ viện nơi nam nhân muốn tìm sự “vui vẻ”. Mặc dù Hiệp Hoan Các không phải là kỹ viện lớn nhất Nham Thành, cũng là một trong những kỹ viện đặc sắc nhất của Nham thành. Nơi đó không chỉ có kĩ nữ xinh đẹp, còn có những nam sủng trắng nõn động lòng người.

Bởi vì Nham Thành tiếp giáp cùng với Cao quốc, từ ba năm trước, sau khi Phó Vân Kiệt chủ trương toàn diện thông thương cùng Cao quốc, thương nhân Cao quốc tiến vào Nham thành buôn bán nhiều hơn rất nhiều. Mà Hiệp Hoan Các bởi vì tranh giành nhiều mối làm ăn hơn, bắt đầu mở ra một gian phòng tiếp khách toàn nam sủng, khiến cho thương nhân Cao quốc vẫn luôn thích nam sắc đều ghé vào. Chẳng bao lâu sau, Hiệp Hoan Các trở thành nơi ăn nên làm ra nhất Nham thành.

Ban đêm Hiệp Hoan Các luôn ồn ào ca múa, oanh thanh yến ngữ[1] không ngừng. Trong bóng đêm cùng men say, cả nam lẫn nữ cùng uống rượu mua vui, y phục phanh phạc lộ vú, phô bày trắng trợn ra như chẳng có gì là kinh hãi thế tục.

[1] Chỉ tiếng người con gái dịu dàng, dễ nghe.

Lúc này, ở trong một sương phòng kín đáo ở phía đông hậu viện Hiệp Hoan Các, Phạm Dương Triệt một thân áo màu lam ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mà trước mặt hắn là một gã nam tử cao lớn nhìn có vẻ là nam sủng.

Phạm Dương Triệt lấy từ trong lòng ra một phong thư, đưa qua rồi nói: “Bất kể dùng phương pháp gì, ta muốn người trong thời gian ngắn nhất đem phong thư này giao đến tay thái tử Cao quốc.”

Trên mặt nam tử kia duy trì sự cung kính, tiếp nhận phong thư giọng nói đảm bảo: “Vâng.”

Nam tử này là mật thám Phạm Dương Triệt bố trí ở trong Nham thành thu thập tin tức về Phó Vân Kiệt, Phó gia quân, vùng vẫy tình hình của Cao quốc. Phong thư giao cho hắn bên trong viết ngày Phó Vân Kiệt thành thân. Thái tử Cao quốc – Hoắc Thiên Thụy yêu điên cuồng Phó Vân Kiệt, tin này đối với Phạm Dương Triệt mà nói không còn là bí mật.

Căn cứ vào tin tức mà hắn có được: Từ bốn năm trước, “không thành kế” của Phó Vân Kiệt đã đánh bại kẻ thống lĩnh Cao quân lúc đó là Hoắc Thiên Thụy, ngay từ đầu Hoắc Thiên Thụy đối với Phó Vân Kiệt hận thù thâm vào xương, sau đó lại thành yêu điên cuồng. Hoắc Thiên Thụy từng đồng ý cấp vị trí Thái tử phi cho Phó Vân Kiệt. Mà hắn sở dĩ chú ý đến quan hệ của Hoắc Thiên Thụy cùng Phó Vân Kiệt như thế, chính là sợ Phó Vân Kiệt thực sự đầu quân cho Cao quốc. Điều này mà nói đối với Cao quốc, tuyệt đối là sự uy hiếp diệt quốc. Dường như Phó Vân Kiệt đối với Hoắc Thiên Thụy vẫn không có tình cảm gì. Nhưng có một điều hắn có thể khẳng định là Hoắc Thiên Thụy thật sự rất yêu Phó Vân Kiệt. Nếu Hoắc Thiên Thụy biết Phó Vân Kiệt thành thân mà nói, bất kể chuẩn bị đặc sắc thế nào, Hoắc Thiên Thụy nhất định sẽ tới phá hư. Tin tưởng với trí tuệ của Phó Vân Kiệt, cũng nhất định sẽ nghĩ đến điều này, cũng sẽ có biện pháp ứng phó: hôn kỳ của bọn họ định ngày nhanh thôi, cũng là vì phòng bị Hoắc Thiên Thụy; Mà gần đây bỗng nhiên nghiêm cấm thương nhân Cao quốc rời khỏi Nham thành hồi quốc (*quay về đất nước*) cũng là vì phòng bị Hoắc Thiên Thụy mà thôi.

Hắn cần Hoắc Thiên Thụy đến để chứng minh tình cảm của Phó Vân Kiệt đối với mình có nhiều sâu đậm, lợi thế trong tay của mình rốt cuộc có nhiều phần thắng. Lấy tính tình bá đạo của Hoắc Thiên Thụy, chỉ sợ đến lúc đó, hắn sẽ dùng trăm phương nghìn kế phá hư hôn lễ. Đến lúc đó, chính hắn (Tiểu Triệt) cũng sẽ nằm trong nguy hiểm. Mà nguy hiểm này đúng là cần thiết để chứng minh tình cảm Phó Vân Kiệt dành cho mình.

Bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào khiến hắn thu hồi tâm tư lại, chuyên tâm ứng phó phiền toái kế tiếp.

.....

“Ai nha, Phó tướng quân, con gió nào mang ngài tới đây vậy?” Tú bà Hiệp Hoan Các nhìn thấy đại anh hùng của Nham thành như mở cờ trong bụng! Phải biết rằng lấy danh tiếng của Phó Vân Kiệt, chỉ cần truyền ra hắn từng tới Hiệp Hoan Các, ngay cả Phó tướng quân cũng tới kỹ viện chỉ sợ đến lúc đó sẽ có càng nhiều đàn ông đến đây.

Giờ phút này Phó Vân Kiệt cũng không có tâm tư để ý tới tính toán trong lòng tú bà. Toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt trên đôi mắt sáng tìm kiếm. Đảo qua rất nhanh những người ở trong đại sảnh, xác định Phạm Dương Triệt không thể ở nơi này, nàng mới lạnh lùng lên tiếng: “Đêm nay có phải có một tuấn mã nam nhân nhìn như nữ giới đến đây hay không?”

Về mặt tú bà ái muội nói: “Thì ra Phó tướng quân muốn nam sủng a! Yên tâm, ở chỗ ta nam sủng loại gì cũng có, nữ tính, xinh đẹp, biết điều...”

Phó Vân Kiệt lạnh giọng uy hiếp nói: “Nếu người không nghĩ đoàn tụ các sinh ý làm được hôm nay trong lời nói, liền lập tức nói cho ta biết đêm nay có hay không một cái diện mạo tuấn mã nam nhân đến đến nơi đây?”

Nghĩ đến nam nhân mình thích giờ phút này rất có thể đang ôm một nữ nhân, trong mắt nàng lạnh thêm vài phần.

Tú bà là kẻ biết quan sát sắc mặt liền cố gắng tìm tòi trong trí nhớ. Bộ dạng giống một nam nhân tuấn mỹ? Bộ dạng giống một nam nhân tuấn mỹ? Một khuôn mặt tuấn mỹ nhả nhiên hiện lên ở trước mắt: “Phó tướng quân, khoảng một canh giờ trước, có một nam nhân vô cùng tuấn mỹ đến nơi này. Không biết có phải người ngài muốn tìm hay không?”

Đôi mắt sáng lóe sáng, giọng nói trở nên vội vàng: “Hắn hiện tại ở nơi nào?”

“Ồ, ở trong sương phòng chữ Thiên đầu tiên ở Đông viện.” Tú bà bối rối trả lời.

Vừa dứt lời, Phó Vân Kiệt liền xoay người bước nhanh về phía Đông viện.

.....

Chết tiệt, nam nhân của nàng quyết không cho phép nữ nhân khác tới những chambers. Nàng rốt cuộc cũng hiểu được tâm tình của cô vợ đi bắt kẻ thông dâm—lửa giận bốc cháy ngùn ngụt! Sự tức giận càng làm cho nàng biết thêm về tình cảm của mình đối với Phạm Dương Triệt, cái loại này là tình cảm muốn độc chiếm.

Tú bà nhìn thân ảnh đằng đằng sát khí kia vội vàng theo sau, đối với Phó Vân Kiệt lần đầu tiên đến Hiệp Hoan Các không nắm rõ ràng bố cục bên trong, tú bà vội nói: “Phó tướng quân, thỉnh giơ chân cao quý nhẹ nhàng, không phải gian đó!” Mắt thấy Phó Vân Kiệt đang muốn đá văng cửa một gian phòng, vì phòng giữa hắn làm hồng việc của người khác, nàng vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lúc này Phó Vân Kiệt mới thu chân lại. Tú bà thấy sợ hãi lại đi loạn đá phòng khác, vội vàng nói chỉ dẫn: “Dọc theo nơi này đi thẳng, rồi rẽ trái là đến.”

Lời nói chưa dứt, thân ảnh kia đã không thấy tăm hơi.

.....

“Rầm————” một tiếng, cửa phòng vốn được đóng chặt giờ đã bị người dùng lực đá văng. Phó Vân Kiệt vội vàng tiến vào phòng, hình ảnh đập vào mắt khiến lửa ghen trong lòng nàng bùng cháy: Chỉ thấy vạt áo nam nhân của nàng mở ra một nửa, bị nam nhân khác áp ở trên giường. Tay của tên nam nhân kia còn đặt ở trên nửa ngực trơn bóng lộ ra.

Đáng giận, ngực của Kiệt ngay cả nàng cũng không có sờ qua, nam nhân này dám giành sờ trước. Ngọn lửa tức giận trong đôi mắt sáng lập tức bùng cháy mạnh mẽ. Nàng phi thân một cái, đem cái nam nhân dám ấu dâm nam nhân của nàng đập bay xuống giường. Đang lúc nàng muốn “chiếu cố” tên nam nhân đáng giận này thật tốt, một bàn tay to cầm lấy cổ tay của nàng: “Kiệt, nguoi hiểu lầm.”

Quay đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ vẫn nhả nhả như cũ, nàng tức giận bỏ bàn tay trên người ra nói: “Ta tận mắt nhìn thấy còn có thể là giả?” Nam nhân này đã bị bắt thông dâm tận giường còn nói sáo. Đáng giận!

Nhìn ai bởi vì tức giận mà cổ và mặt đều phồng ra, trong nháy mắt Phạm Dương Triệt cảm thấy gã này như nữ nhân bị uy khuất vì người yêu phản bội. Phó Vân Kiệt làm sao có thể là một nữ nhân đây? Nào có nữ nhân nào có tài năng quân sự như vậy, nào có nữ nhân có tài hoa trị quốc như vậy, nào có nữ nhân nào có thể độc lập tự tin như thế. Xóa đi ý nghĩ buồn cười trong đầu: “Kiệt, mới vừa rồi là bị đồ trà, hắn muốn giúp ta lau đi mà ta lại đứng không vững.”

Nàng nghi ngờ quay đầu nhìn về phía vạt áo bị lôi kéo: Quả nhiên, chỉ thấy vạt áo trước ngực hắn ướt hơn phân nửa.

Lửa giận giống như bị nước dập tắt, màu đỏ trên da thịt màu lúa mạch cũng bắt đầu biến mất.

Nhân cơ hội này Phạm Dương Triệt nhìn nam nhân đáng thương bị ngã trên mặt đất cùng tú bà phát tay ý bảo bọn họ rời đi.

Tú bà kia cũng là kẻ khôn khéo, lập tức hiểu ý tiến lên nâng nam nhân rõ ràng là bị ngã không nhẹ kia rời đi. Cuối cùng, còn không quên đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Rình Coi

Đội trong phòng chỉ còn hai người là nàng và Phạm Dương Triệt, nội tâm Phó Vân Kiệt rốt cuộc cũng không nhịn được ghen tuông, chua chát hỏi: “Nguoi vì sao phải đến Hiệp Hoan Các?”

Thật đáng giận! Tên nam nhân này còn chưa cùng nàng thành thân mà dám vào kỹ viện, về sau có thể đi lại nhiều lần. Không được, nàng nhất định phải thừa dịp cơ hội lần này mà chấn chỉnh lại cho tốt mới được.

Phạm Dương Triệt buồn cười nhìn khuôn mặt đến giờ vẫn còn ăn dấm chua, nói: “Ta vì hạnh phúc tương lai của chúng ta mà đến.”

“Hạnh phúc tương lai?!” Đôi mắt sáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Tôi hôm qua chính người nói như vậy, người và ta đều không có kinh nghiệm, cho dù có xem xuân cung đồ nhiều lần cũng không thu được kết quả gì. Không bằng đi tới hiện trường thực tế, quan sát rõ ràng thì mau hiểu hơn.” Hắn đem lý do đã nghĩ từ sáng sớm nói ra.

“Quan sát thực tế?!” Đôi mắt sáng hiện vẻ nghi hoặc càng sâu.

Hắn đứng lên, đi về phía bức tranh treo trên tường đối diện giường, gỡ bức họa kia xuống, chỉ thấy một lỗ tròn to cỡ ngón cái, ngón trỏ xuất hiện ngay trước mắt.

Nàng từng nghe qua kỹ viện thường có những căn phòng phòng có những lỗ hồng bí mật như vậy để cho khách nhân có nhu cầu cần xem. Thì ra đúng là như vậy. Đây là như Triệt nói tới nơi này là để rình coi người khác giao hoan (xxxoo) như thế nào.

“Kiệt, người cũng lại đây nhìn xem đi!” Hắn mở miệng kêu gọi.

Nhìn gương mặt tuần mỹ mang vẻ mặt nhả nhẹn nhả kia, bên tai nghe giọng nói kia cùng với dáng vẻ thường thức ngữ điệu bàn luận, nàng thật sự hoài nghi nam nhân trước mắt có phải là Phạm Dương Triệt trước kia luôn tràn ngập dáng vẻ thư sinh và chính trực. Có lẽ, căn bản nàng không hiểu biết về hắn. Đôi mắt sáng rất nhanh hiện lên tia sáng. Nhưng mà, hiện tại bắt đầu cũng không muộn. Nàng bắt đầu muốn hiểu rõ tính tình của hắn

Phó Văn Kiệt hạ quyết tâm cất bước đi đến vách tường, thông qua lỗ nhỏ quan sát:

Đây chính là bản đam mê AV (*phim người lớn*) chân thật, xuân cung đồ cũng không thể nào so sánh được. Lần đầu tiên xem AV như vậy, trong lòng nàng hưng phấn cùng mong chờ đem tâm mắt hướng tới hai nam nhân trên giường.

Mang theo trí tưởng tượng tốt đẹp cùng cùng chờ mong nhìn thấy tư thế như loài thú giao cấu kia đã bị dập tắt.

Chưa tới một phút đồng hồ, sắc mặt nàng xanh mét, lùi lại ba bước, nhắm chặt hai mắt lại. Trời ạ, thì ra tranh vẽ có thể tô điểm cho đẹp. Thực tế nam nhân cùng nam nhân giao hoan hóa ra lại ghê tởm như thế. Thật sự rất ghê tởm!

Đôi mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt xanh mét kia, hắn biết cảm giác ghê tởm buồn nôn kia. Đến nay, hắn vẫn cảm thấy giữa ngực và bụng vẫn còn có chút buồn nôn.

Cường chế cảm giác buồn nôn, tay hắn ôn nhu vuốt ve gương mặt xanh mét, sợ hãi kia. Bàn tay trơn láng đầy xúc cảm.

Trên mặt bỗng nhiên ám áp làm nàng nghi hoặc mở mắt, đập vào mắt là đôi mắt thâm thúy giống như hồ nước đen.

“Kiệt, không bằng chúng ta cùng nhau thực hành một chút đi!” Tiếng nói trầm thấp tràn ngập mê hoặc như độc dược vang lên ở bên tai.

“Thực hành?!” Bị đôi mắt đen trước mắt mang đi hồn phách, nàng ngơ ngác nói.

Hắn xoay người một cái, ôm ngang thân nàng. Mặc dù có điểm kinh ngạc là thể trọng trong lòng quá mức nhẹ, nhưng hắn vẫn bước đi nhanh đến giường.

Cả người bị thả xuống ở trên giường, trên người truyền áp lực khiến cho hồn phách nàng trở về vị trí cũ. Đôi mắt sáng mở to đôi bàn tay to có ý tháo vạt áo nàng ra.

“Không cần!” Nàng dùng tay đẩy người nam nhân ra, liền cuộn thân mình lui vào bên trong.

Đôi mắt đen hiện lên sự kinh ngạc nhìn gương mặt nhiễm hồng. Nếu không phải biết Phó Văn Kiệt là nam nhân, hắn thật hoài nghi người giờ phút này đang nằm trên giường là nữ nhân then thùng. Vứt đi ý nghĩa buồn cười trong đầu, hắn nói: “Kiệt, làm sao vậy?”

Nàng dựa vào mép giường, tránh hắn, chậm rãi đi đến chỗ khác, nhanh chóng cách xa cái giường khiến nàng mặt đỏ ửng, tránh xa nam nhân này, mới nhẹ giọng nói: “Loại sự tình này chờ đến khi chúng ta chân chính yêu nhau rồi hãy làm.” Bỏ lại những lời này, nàng lập tức ra khỏi gian phòng khiến người ta xấu hổ này.

Gương mặt tuần mỹ ngây ngốc nhìn thân ảnh đã đi xa. Môi mím nhếch lên, tiếng cười thật tình sang sảng bắt đầu tràn ra: “ha ha ha ——”

Không thể tưởng được Phó Văn Kiệt cũng có một mặt đơn thuần đáng yêu như thế. Từ lúc mới gặp mặt, hắn đều lớn mật bắt cóc mình, tiếp theo lại hôn môi mình, thổ lộ với mình. Đây không phải chứng minh hắn là kẻ lão luyện trong tình yêu sao. Cho tới nay, chính mình cũng là nghi như vậy. Nhưng mà, nghĩ đến khi tay mình cầm tay hắn, biểu tình ngây ngốc kia biểu hiện hắn (Tiểu Kiệt) vô cùng đơn thuần, đặc biệt đối với tình yêu. Bởi vậy không tiếc lấy trong sạch của mình ra để khảo nghiệm hắn. Kết quả, đúng như hắn đoán. Ngoài mặt Phó Văn Kiệt có vẻ lớn mật, bên trong lại vô cùng đơn thuần cố chấp. Như vậy hắn có thể không cần lo lắng đêm động phòng hoa chúc, sẽ không bị khuaht nhục.

Theo lời mật thám, hắn biết Phó Văn Kiệt muốn cử hành một hôn lễ khác hoàn toàn với sự hiểu biết của dân chúng: lang quân mặc gả y tân nương, mà tân nương mặc y phục của lang quân. Hắn rốt cục biết khi mình đưa ra vấn đề khó như thế, trên mặt Phó Văn Kiệt vì sao lại cười gian như vậy. Cuối cùng hắn cũng biết vì sao ngày đó cùng Phó Văn Kiệt đi tới binh doanh, dân chúng trên đường vì đâu mà chỉ trỏ mình. Không thể tưởng được, vẫn là mình luôn tính kẻ người khác, cũng có một ngày bị người tính kế lại

Hôn lễ này nhất định phải diễn ra. Vì thế, hần mới phải đi khảo nghiệm Phó Văn Kiệt. Khi biết đáp án, hần nhẹ nhàng thở ra, hơn nữa lại bắt đầu mong chờ hôn lễ ba ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tổ Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Nữ Trang

Sáng sớm chim chóc đi tìm sâu. Ánh mặt trời buổi sớm nhuộm đỏ cả một vùng trời, chim chóc chăm chỉ không ngừng đi tìm ăn.

Vạn vật thế gian đang vô cùng bận rộn, ở một hướng khác ngồi trước cửa sổ, mỡ nữ đang rung đùi đắc ý, vẻ mặt cực kỳ hối hận: Trời ạ, nàng thật sự quá ngu ngốc, rất vô dụng! Ngày hôm qua, rõ ràng sắc đẹp ở ngay trước mặt, vậy mà nàng không có can đảm khám phá. Ai! Cái này là phải trách trách cha mẹ mình giáo dục mình về quan niệm tình yêu: Duy nhất mà thanh thuần. Thân thể cùng với tâm hồn phải hòa vào nhau, tình sâu đậm. Tuy rằng, nàng cảm thấy ý nghĩ như vậy vô cùng cổ thủ. Dù sao, ở hiện đại, tình yêu là chủ động. Nhưng mà, người có vẻ chậm chạp hóa ra lại vô cùng lợi hại. Nếu không, ngày hôm qua, nàng sao giống như hoảng sợ bỏ chạy. Ai~

“Rầm—” một tiếng, Phó Uy dùng sức đẩy cửa phòng ra, vừa đúng lúc đánh gãy việc mỡ nữ tự phi nhỏ mình.

“Tiếp Nhi, cháu nhanh lại đây a! Có thứ tốt cho cháu xem.” Phó Uy đặt một cái hộp trước mặt bảo bối.

“Cái gì vậy ạ?” Phó Văn Kiệt thấy hứng thú liền hỏi.

“Nhìn—” Dùng sức mở chiếc hộp, chỉ thấy một bộ áo tân nương chỉ một màu đỏ xuất hiện ở trước mắt.

Đối với giá y, chỉ cần là nữ nhân đều khát khao có được. Dù sao, giá y cũng mang hi vọng của nữ nhân về tương lai của cuộc hôn nhân. Tay không tự giác chạm vào tơ lụa vải dệt màu đỏ mềm mại kia, trên giá y còn có kiểu thêu tinh xảo. Cái giá y này thật sự rất đẹp, rất đẹp!

“Tiếp Nhi, cháu thử xem, xem có vừa không?” Vì muốn nhìn bộ dáng cháu gái mặc giá y, Phó Uy vội thúc giục.

“Vâng.” Kỳ thật, nàng cũng rất muốn thử xem.

.....

Sau một khắc, Phó Văn Kiệt mặc giá y màu đỏ, dáng người thon gầy trông rất đẹp, mắt tự nhiên từ bình phong bước ra.

“Ha ha ha, không ngờ là cháu gái Phó Uy ta, mặc nữ trang vào cũng đẹp như vậy?” Phó Uy nói ra lời ca ngợi thật lòng mình.

Cái này cũng nói được a? Nói giống như nàng là nam giả trang nữ vậy. Phó Văn Kiệt buồn cười đập giá gia mình một cái.

Tiếng ca ngợi bỗng nhiên bị dừng lại, chỉ thấy Phó Uy dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá từ trên xuống dưới toàn thân nàng, khiến nàng cũng không thể không cúi đầu đánh giá chính mình, nhìn xem có chỗ nào không ổn.

“Tiếp Nhi, cháu có cảm thấy có điểm gì đó không đúng không?” Phó Uy nhìn ngang nhìn dọc, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Hai mắt lại lướt từ dưới lên trên: Ủ, làn váy rất vừa người, kích thước lưng áo cũng vô cùng chuẩn, tầm mắt dời lên trên, nhất thời dừng lại. Lão thoải mái cười to nói ra phát hiện của mình: “Tiếp Nhi, ta đã biết nơi nào đó không đúng, chính là bộ ngực phẳng của cháu.”

Phó Văn Kiệt cúi đầu mới phát hiện che ngực của mình quên chưa cởi ra. Nàng đang muốn giải thích, lại bị vị nào đó lên tiếng nói trước:

“Tiếp Nhi, xem ra bình thường cháu cũng không chịu để lộ chút ngực ra, giờ ngực teo rồi.” Mỗ lão nào đó nói như là vô cùng có kinh nghiệm!

“Ngực lộ ra, ngực teo?!” Khóe miệng mỡ nữ giật giật..

“Đừng vậy! Như vậy mới có thể lấy dáng bồ hình a! Nam nhân a, đều thích nữ nhân mình ngực lớn. Bằng phẳng giống cháu khiến cho người ta không phân biệt rõ ngực hay lưng. Dáng người như thế tuyệt đối không làm cho người ta nổi lên dục vọng muốn cởi bỏ quần áo.” Phó Uy rất thật lòng chê bai không có chú ý tới người nào đó bởi vì dáng người mà bị người khác chê bai sắc mặt biến đổi, vẫn cố phát biểu quan điểm bản thân: “Giống như năm đó, bộ ngực nữ nhân của ta là.....”

“Là cái gì?” Tiếng nói lộ rõ vẻ tức giận.

Cuối cùng, Phó uy cũng phát hiện sắc mặt nàng cực khó coi, lưng đỏ mồ hôi lạnh, cười gượng: “Ha ha, ta bỗng nhiên nhớ tới còn có chuyện phải xử lý.

Đi trước.” Vừa dứt lời, thân mình to lớn lập tức phá cửa mà đi, bóng dáng biến mất.

Hừ, coi như lão nhân chạy trốn nhanh. Nàng đi tới trước cửa phòng đã mở hừ lạnh nói.

Thu lura giận lại, nàng xoay người một lần nữa, nhìn chính mình trước gương đồng, tỉ mỉ đánh giá, tầm mắt thủy chung dừng lại ở bộ ngực bằng phẳng. Quả thật rất phẳng. Lòng thích cái đẹp ai cũng có, nhất là nữ nhân. Cho dù Phó Vân Kiệt tới nay đều mặc nam trang, nhưng là nàng vẫn giữ lại tính thích mặc đẹp của nữ nhân. Vì muốn nhìn thấy dáng người thật của mình, nàng trở lại bình phong một lần nữa, coi bỏ đồ che ngực ra.

.....

Cúi đầu vừa lonh nhìn bộ ngực nhấp nhô phía trước, môi đỏ nở nụ cười tươi: Ha ha, thân thể của nàng mặc dù không đủ vốn liếng để kiêu ngạo, nhưng nói thế nào cũng là diện nước đầy đủ.

Muốn dùng gương đồng nhìn rõ hơn, Phó Vân Kiệt bước ra khỏi bình phong, trước mặt ngoài ý muốn xuất hiện thêm một người.

Cứ nửa tháng một lần, Lý Trọng Phi đều tới chỗ Phó Vân Kiệt báo cáo tình huống trong quân như thế nào cũng không ngờ tới khi bước vào liền thấy một cảnh đẹp như thế, cảnh đẹp kia từng xuất hiện vô số lần trong mộng của hắn. Hắn tham lam nhìn Phó Vân Kiệt mặc giả y đánh giá: Giống với tưởng tượng của hắn, nữ trang khiến Phó Vân Kiệt trở nên rất đẹp cực kỳ đẹp. Không giống với những nữ tử yếu ớt mỏng manh, vẻ đẹp của nàng tràn đầy anh khí và sức sống. Vẻ đẹp xen lẫn cả của nam lẫn nữ khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Phó Vân Kiệt kinh ngạc khi thấy Lý Trọng Phi xuất hiện trước mắt, tầm mắt di chuyển, dừng ở tờ giấy trên tay hắn, thầm nghĩ chính mình sợ ý vậy mà quên mất hôm nay là ngày Lý Trọng Phi tới báo quân vụ (*việc trong quân doanh*). Đôi mắt sáng nhìn nam nhân đang ngây ngốc, nàng liền khôi phục bình thường, cười một tiếng hỏi: “Trọng Phi, người cảm thấy thế nào?”

“Đẹp, rất đẹp!” Bị thân ảnh phiêu dật màu đỏ trước mắt cướp mất hồn, nam nhân giật mình trả lời. Tầm mắt dừng ở trước bộ ngực đầy đặn, đôi mắt đen hiện lên vẻ nghi ngờ: Chẳng lẽ Vân Kiệt là nữ nhân?

Nàng cũng chú ý tới ánh mắt tràn ngập nghi ngờ của hắn, lập tức trả lời: “Giả.”

“A?!” Trong lúc nhất thời, Lý Trọng Phi ngây ngốc nghe câu trả lời.

“Bộ ngực của ta là giả, dùng vải mềm và bánh bao chèn vào.” Nàng uốn ngực lên, bịa ra một cái lí do.

“Giả?!” Đôi mắt đen vẫn còn nghi ngờ, vẫn nhìn chăm chăm ngực Phó Vân Kiệt, giống như muốn xác nhận.

“Ha ha, xem ra ngươi cũng bị lừa. Vì hôn lễ mấy ngày sau cần đến, ta đặt riêng người ta làm. Dù sao, ta giả nữ, phải giả cho giống.”

Nàng vẫn cảm thấy sự nghi ngờ trong mắt hắn, cố ý vì nóng vội cởi bỏ nút thắt của áo, lộ ra chiếc cổ da màu lúa mạch.

Đôi mắt đen cũng dừng lại ở đó, thấy được yếu hầu – đặc thù chỉ nam nhân có. Nghi ngờ biến mất còn có chút thất vọng.

Nhìn gương mặt ngăm đen nghi ngờ đã giảm, lúc này nàng cảm thấy may mắn vì không đem yết hầu giả tháo xuống.

“Ài, quần áo nữ nhân này mặc vào thật sự là không thoải mái, bó tay bó chân. Vẫn là nên cởi ra!” Nói xong, nàng liền xoay người đi đến phía sau bình phong, nàng cũng không chú ý tới vẻ mặt si mê cùng yêu say đắm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Tức Giận

Bóng đêm như mộng, gió mát như nước, ánh trăng thanh khiết bao phủ thái tử Cao Quốc.

Ánh đèn mờ mờ khoác lên toàn bộ cung điện một tầng sắc thái mập mờ, mà tiếng giao hoan không ngừng truyền đến càng thúc đẩy sự mập mờ này lên đến cực điểm.

Chiếc giường lớn đủ rộng cho mười người lúc này trên đó có hai nam nhân đang quấn quýt lấy nhau.

“A..... A..... Thái tử..... giỏi quá a.....” So với nam nhân phía dưới si mê và tập trung tinh thần, nam nhân phía trên, giữa cặp mắt màu lam lộ vẻ chán ghét, bàn tay to, duỗi ra, lấy cái chặn bịt lại đôi môi đỏ mọng đang phát ra tiếng rên rỉ: cái hắn muốn nghe không phải thanh âm này, người hắn muốn cũng không phải hắn. Chán ghét nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên gương mặt anh khí tràn đầy tự tin kia.

Ý nghĩ này khiến thân thể hắn trở nên nóng như lửa, chạy nước rút càng mãnh liệt hơn.

“Ưm ưm ưm.” Khoái cảm mãnh liệt khiến cho nam nhân phía dưới rên rỉ thành tiếng.

Rốt cục, nam nhân phát tiết xong, không chút lưu luyến đứng dậy.

Hoa Thanh thật vất vả thoảng ổn định lại hơi thở cũng ngồi dậy, lẳng lơ từ sau lưng ôm lấy người nam đã thân mật, dùng âm giọng nói âm nhu nũng nịu nói: “Thái tử, đêm nay cho ta lưu lại đi!”

Thái tử chưa bao giờ giữ người lại qua đêm. Nhưng là, hắn tin tưởng chính mình là ngoại lệ. Dù sao thái tử đã lâm hạnh chính mình liên tục một tháng.

Đôi mắt màu lam lộ vẻ u ám, bạc môi khẽ hé, âm thanh lạnh lẽo vang lên trong căn phòng vẫn tràn ngập hơi thở mập mờ: “Sao, người muốn đi làm bạn với Liễu Vũ sao?”

Liễu Vũ, từng là nam sủng của thái tử, bởi vì quá phận mà bị thái tử ném vào quân kỹ trong quân doanh, trở thành nam kỹ của Cao quân.

Khuôn mặt vốn vì kích tình mà đỏ lên đột nhiên tái xanh, Hoan Thanh vội vàng trượt xuống đất, bò xuống giường, ngay cả quần áo cũng chưa mặc liền lao đảo mà rời khỏi.

Nhìn thân ảnh sợ sệt khiếp nhược kia, đôi mắt màu xanh lộ vẻ khinh thường: nếu không phải giữa đầu lông mày của hắn có nét giống người kia, chính mình sao có thể lâm hạnh chứ?

Thân thể cao lớn của Hoắc Thiên Thụy ngã ra sau ngã vào giường lớn mềm mại, trước mắt hiện lên khuôn mặt anh khí tự tin kia.

Bạc môi khẽ mở, thanh âm dịu dàng pha lẫn tình cảm nồng nàn bỗng bình bay ra: “Phó Vân Kiệt, Phó Vân Kiệt.” Cái tên này đã được lẩm nhẩm không biết bao nhiêu lần, mỗi lần lẩm nhẩm, lòng hắn lại nóng lên một phần.

Phó Vân Kiệt, nam nhân đầu tiên khiến cho mình thất bại thảm hại, nhưng cũng là người nam nhân đầu tiên hắn yêu chân thành, người nam nhân đầu tiên hắn muốn giành được. Nhất là nhớ lại lần gặp đầu tiên ở dưới cổng Nham Thành, nhìn thấy trên cổng thành, giữa tiếng nhạc nhẹ nhàng, bóng dáng múa kiếm tự tại, tự tin như thế, phiêu dật như thế, xinh đẹp như thế, khiến người ta không thể rời mắt. Khoảnh khắc đó, hắn chỉ biết, cuộc đời này nam nhân có thể trở thành thái tử phi của hắn không ai khác ngoài Phó Vân Kiệt.

Không thành kế, kế sách khiến năm vạn đại quân của hắn phải ngừng lại ở cửa thành được mở rộng ra, kế sách lần đầu tiên khiến hắn còn chưa bắt đầu chiến tranh thì đã thua rồi, quả thực khiến hắn tức giận. nhưng mà sau khi tức giận rồi, lại càng yêu thích người nam nhân tự tin có mưu trí tuyệt hảo này.

Hắn bạo dạn cải trang thành thương nhân Cao quốc tự mình đi tiếp cận Phó Vân Kiệt. Qua tiếp xúc, tình cảm của hắn với Phó Vân Kiệt lại càng sâu sắc hơn. Phó Vân Kiệt cơ trí, tài giỏi, nhân ái, tự tin, ngạo khí, tất cả đều khiến hắn quyết định không thể không muốn hắn.

Bởi vậy, hắn thổ lộ với Phó Vân Kiệt. Nhưng mà, nhận được lời từ chối kiên định của hắn. Lý do lại là hắn là nam nhân. Một khắc đó, hắn căm ghét điều và luận âm dương của Cảnh quốc vô cùng. Nếu mà, Cảnh quốc là lý do Phó Vân Kiệt từ chối hắn, vậy thì hắn không tiếc tất cả khiến Cảnh quốc sụp đổ vào lãnh thổ Cao quốc. Đôi mắt màu lam lộ vẻ kiên quyết.

“Thái tử, có tin tức từ Nham thành truyền đến.” Bên ngoài phòng truyền đến tiếng hộ vệ bên cạnh của Hoắc Thiên Thụy – Liên Hằng.

“Tiến vào.” Hắn lập tức đứng dậy, kéo quần áo ở đầu giường phủ thêm.

Liên Hằng lên tiếng trả lời đẩy cửa mà vào, cầm tín hàm (bao thư) trong tay cung kính đưa lên.

Bàn tay to vĩ vĩ xé mở tín hàm, đôi mắt màu lam thần tốc xem lướt qua nội dung trong thư. Khi nội dung trong thư vừa đập vào mắt, cả người hắn trở nên cứng ngắc, hơi thở xơ xác tiêu điều phát ra.

Ngay cả Liên Hằng cũng vì sát khí trên người Hoắc Thiên Thụy phát ra mà cái trán bắt gặp toát ra mồ hôi lạnh.

Phó Vân Kiệt muốn thành hôn?! Phó Vân Kiệt muốn thành hôn?! Âm thanh này càng lúc càng vang vọng trong đầu hắn, tay nắm chặt bức thư ngày càng nổi lên gân xanh.

Đôi mắt màu lam bắn ra hàn quang lạnh lẽo: Phó Vân Kiệt chỉ có thể là của hắn.

Dùng sức một cái, tín hàm lập tức biến thành mảnh vụn, bay xuống.

“Liên Hằng, người lập tức chuẩn bị. Tối nay ta sẽ lên đường đi Nham thành.” Hoắc Thiên Thụy xanh mặt, lạnh giọng hạ lệnh.

“Vâng.” Liên Hằng lên tiếng trả lời rồi đi.

“Phó Vân Kiệt vĩnh viễn đừng mong thành thân.” Giọng nói cứng rắn pha lẫn lạnh lùng vang lên giữa bầu trời đêm yên tĩnh.

Q.1 - Chương 24: Hôn Lễ (Thượng)

Sáng sớm, trời vừa lờ mờ sáng, toàn bộ hai bên đường chính của Nham Thành đã chật ních người. mà mỗi bên đường, cứ cách mười thước lại có một binh sĩ cầm vũ khí trong tay uy nghiêm đứng đó giữ gìn trật tự.

Nhưng khí thế uy nghiêm tỏa ra từ trên người binh sĩ và sự lạnh lẽo của vũ khí khúc xạ dưới ánh mặt trời cũng không hề làm giảm bớt hưng phấn và nhiệt tình của những người đứng vây quanh đó, những tiếng bàn bạc sôi nổi vẫn không ngừng vang lên không dứt.

“Hôm nay, có thể nhìn đến Phó tướng quân mặc nữ trang! Ôi chao, người nói, Phó tướng quân nữ trang sẽ như thế nào?” Một thiếu phụ liên tục kiễng chân nhìn phía thành đông, trong thanh âm mang theo chờ đợi và thất vọng.

“Nam nhân mặc nữ trang có thể có gì đẹp? Còn không phải là hùng dạng (*nhìn như con gấu*).” Người tướng công của thiếu phụ này bị bắt theo tới ra về khó chịu khê lăm bầm.

“Hừ, chẳng cho là Phó tướng quân cũng đầu hùng giống chàng a! Phó tướng quân người ta là mỹ nam tử có tác phong nhẹ nhàng.” Người thiếu phụ kia hừ lạnh, vẻ mặt mong mỏi.

Người nam nhân kia thấy vậy vô cùng khó chịu, lại không tìm được lý do để phản bác. Dù sao Phó tướng quân tuấn mỹ là chuyện thực.

“Thật hâm mộ nữ nhân có thể gả cho Phó tướng quân làm vợ kia a!” Người thiếu phụ kia như là còn ngại chưa kích thích đủ trọng phu, còn thêm một câu.

Nam tử kia nghe được đều sắp học máu, rất muốn quay đầu bước đi. Nhưng là, lại sợ buổi tối về nhà thê tử không cho hẳn vào phòng mà không thể không đeo khuôn mặt xanh mép tiếp tục nghe những lời bàn bạc khiến người ta vô cùng buồn bực này.

“Đừng vậy! Đừng vậy!” Lời này vừa nói ra, lập tức thu hút tiếng hùa theo của nữ tử xung quanh. Trong lúc nhất thời, khiến cho tâm trạng các nam nhân bị ép theo tới, giống như bầu trời, tối tăm mờ mịt.

.....

Trái ngược với sự náo nhiệt trên đường cái, màu sắc khá phôi trương của dải lụa hồng phúc phủ đầy Phó phủ, ở đây không, lúc này trong phòng Phó Vân Kiệt truyền ra tiếng gào khóc om sòm:

“Tiếp Nhi, rốt cuộc cháu cũng có thể gả ra ngoài!” Phó Uy nhìn Phó Vân Kiệt đã mặc một thân nữ trang mà lệ nóng oanh tròng. Nói thật, có lúc, lão thật sự lo lắng cháu gái mình làm nam nhân lâu, sẽ cưới một nữ nhân về, hại lão luôn lo lắng từ nay về sau Phó gia sẽ tuyệt hậu. May mắn, cuối cùng, nàng vẫn gả ra ngoài bình thường.

“Lão nhân, người nói thế nào như thế ta không thể gả ra ngoài vậy a?” Phó Vân Kiệt tức giận trả lời.

“Ha ha.....” Phó Uy liền cười khan. Vẫn là lo lắng a! Lão cũng không dám nói những ý nghĩ trong đầu ra. Nếu không, về sau lão liền không thể ăn được thịt bò bít – tết rồi. Đối mặt với cặp mắt hoài nghi đang bắn tới kia, lão vội vàng nói sang chuyện khác: “Tiếp Nhi, có phải cháu dùng cái gì đó của thế giới cháu không a?”

“Cái gì a?” Thanh âm nghi hoặc vang lên.

“Bộ ngực của cháu lần trước vẫn bằng phẳng, hôm nay lại có cảm giác nhấp nhô rồi.” Sau cùng, Phó Uy còn ra vẻ đắc ý đã đoán trúng.

Lão bắt từ này, thật đúng là coi chính mình như là đàn ông. Lớn như vậy rồi còn chọc vào bàn luận vấn đề bộ ngực của mình. Nhất thời, Phó Vân Kiệt bị tức đến không nói ra lời.

Phó Uy hiểu sự im lặng của nàng trở thành cam chịu, hiểu rõ nói: “Tiếp Nhi, tối nay lúc động phòng nhớ thổi tắt toàn bộ nến nha!”

“Vì sao?” Nàng có điếm theo không kịp tiến độ hỏi.

“Bởi vì trong bóng đêm mới nhìn không rõ a!” Cuối cùng, hẳn tỏ vẻ mập mờ mà phóng ánh mắt tới trước ngực nàng.

“Lão nhân, người yên tâm. Đêm nay ta không tính động phòng với Triệt.”

“Cái gì?” Phó Uy cao giọng kêu to: “Vậy vì sao cháu trăm phương nghìn kế bức Phạm Dương Triệt thành thân với cháu?”

“Như thế mới có thể danh chính ngôn thuận chiếm hấn trước a!” Nàng trả lời đương nhiên: “Cháu thích hấn. Nhưng mà, hấn lại chưa thích cháu. Cháu lại không hy vọng ngày nào đó hấn bị nữ nhân khác bắt cóc. Bởi vậy, thành thân với hấn mới có thể danh chính ngôn thuận mà ngăn chặn người khác. Chờ ngày nào đó, khi hấn cũng thích cháu, cháu sẽ nói thẳng với hấn thân phận nữ tử của cháu.”

Ý nghĩ này nhất thời khiến cho Phó Uy không thể nói gì. Mãi hồi lâu, lão mới giật mình nói: “Nếu hấn vẫn không thể thích cháu thì sao?”

Trên dung nhan mỹ lệ tràn ngập anh khí hiện nên sự tự tin: “Không, cháu nhất định sẽ khiến hấn thích cháu.”

Sự tự tin kia khiến Phó Uy bót phiến lòng: Đúng vậy, cháu gái lão xinh đẹp như thế, chói mắt như thế, chỉ có người mù mới có thể không thích nàng.

.....

So sánh với sự náo nhiệt bên Phó Vân Kiệt, tại phòng khách nơi Phạm Dương Triệt ở có vẻ lạnh lẽo vô cùng.

Phạm Dương Triệt đã mặc bộ lễ phục tân lang dưới ánh ban mai lộ vẻ phiêu dật tuấn tú. Nhìn bản thân mình trong gương đồng, bạc môi gợi lên sự châm biếm, ai ngờ hấn cũng có một ngày mặc trang phục tân lang. Vốn tưởng rằng cuộc đời này hấn vĩnh viễn sẽ không mặc đến. Không ngờ, thế mà lại mặc bằng hình thức này.

Đối hôn lễ này, hấn chờ mong. Bởi vì thông qua hôn lễ, hấn có thể lập tức biết được tình cảm của Phó Vân Kiệt đối chính mình sâu đậm thế nào, hơn nữa sau khi hôn lễ kết thúc, Phó Vân Kiệt sẽ cùng chính mình trở lại kinh thành Thanh Quân Trắc.

Đề nén kích động dưới đáy lòng, hấn xoay người đẩy cửa sổ ra, nhờ cơn gió sớm lạnh lẽo thổi bay đi ngọn sóng trong lòng. Đối với kia cảnh liễu đung đưa trong gió sớm, bạc môi cong lên ý cười: “Phó Vân Kiệt, để ta xem rốt cuộc ngươi thích ta bao nhiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Hôn Lễ [Trung]

Gió tháng sáu rất nóng, khiến người ta không thoải mái; nắng tháng sáu lại vô cùng khắc nghiệt, khiến người ta hận không thể tìm một bóng râm mà hóng mát.

Nhưng là, dù là ngày tháng sáu nóng như thế, dòng người các hai bên đường ngã tư chính của Nham Thành không hề giảm thiểu, mà ngược lại, theo thời gian, ngày càng nhiều hơn.

“Phó tướng quân đến đây! Phó tướng quân đến đây!.....” Không biết một tiếng kinh hãi vang lên từ đâu, khiến cho dòng người đang im ắng đột nhiên trở nên nhốn nháo.

Nếu không các binh sĩ đang cố gắng duy trì trật tự, chỉ sợ dòng người đã sớm vọt xuống đường, khiến cho con đường chật như nêm cối.

Theo tiếng trống rước dâu ngày càng gần, mọi người rút cuộc nhìn thấy Phó Vân Kiệt đã mặc nữ trang: ánh nắng chiếu xuống, khuôn mặt tinh tế mỹ lệ hồng hào mềm mại trải qua quá trình trang điểm, nhất là vùng anh khí giữa hai đầu lông mày, tuy rằng đã làm phai nhạt sự nhu nhược của nàng, nhưng lại phơi bày ra nét xinh đẹp và sự sinh động chói mắt của nàng. Vẻ đẹp trung tính giữa nam nhân và nữ nhân nhất thời khiến cho mọi người xem không khỏi ngây dại.

Tân nương thật tuấn mỹ a! Trong đầu mọi người không tự giác toát ra câu cảm thán này.

Nhưng mà, cái cổ màu lúa mạch nhô lên khiến mọi người đang sôi sục biết được tân nương tuấn mỹ này chính là nam nhân cải trang. Nhưng đó cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của mọi người. Bọn họ đều dùng tiếng reo hò chúc mừng tới tấp để bày tỏ lời chúc phúc và lòng kính yêu tới vị anh hùng bảo vệ sự an toàn của Cảnh quốc, mang tới cho họ cuộc sống sung túc. Mà Phó Vân Kiệt cũng không hề keo kiệt nụ cười xem như là hồi đáp lại.

Đội ngũ đón dâu đi tới trong tiếng hoan hô của mọi người.

Bởi vì Phạm Dương Triệt đang ở tại Phó phủ, đồng thời vì hùa theo mục đích dân cùng vui, bởi vậy, tuyến đường đón dâu lần này trước tiên Phó Vân Kiệt đi quanh nửa Nham Thành, trở lại Phó phủ, đi vào Phó phủ từ cửa sau đón tân lang lên kiệu, sau đó đi quanh nửa Phó phủ, đi vào cổng chính. Đây đồng thời cũng vì xem xét đến thân thể ốm đau của Phạm Dương Triệt.

Cả một đường xao chiêng gõ trống như vậy, cả một đường reo hò như vậy, rốt cuộc đội ngũ đón dâu đến hậu viện Phó phủ.

“Ba ba ba —” Đến lúc tiếng phỏ vang lên, hỉ nương lập tức vô cùng chuyên nghiệp dùng giọng nói rõ ràng sắc bén thét lên: “Tân nương tử, tân nương tử,

ngươi chuẩn bị xong chưa? Cổ kiệu sắp tới rồi.”

“Két –” một tiếng, cửa phòng bị mở ra. Hi nương và toàn bộ nha hoàn đều ngừng cười, đôi mắt nhìn chằm chằm người trước mặt: Một thân mặc trang phục tân lang màu đỏ, không những không hề lộ vẻ tục tằn, ngược lại phô ra vóc người phiêu dật của hân. mà gương mặt tuấn mỹ không hề trang điểm dưới ánh nắng ban mai có vẻ mỹ lệ và đẹp đẽ như thế, tựa như thiên tiên hạ phàm.

“Đi thôi!” Phạm Dương Triệt dẫn đầu phá tan im lặng nói.

“À, à, ngươi còn không lại đây công người.” Hi nương phục hồi lại đầu tiên, chỉ vào nha hoàn đáng người cao lớn bên cạnh nói.

“Không cần. Để tự ta đi.” Nói xong, hân cũng không chờ người săn sóc dẫu phản ứng lại, bước nhanh ra ngoài.

Người săn sóc dẫu vội vàng theo sau, dùng cái ô theo phong tục che lên đầu hân, vốn định khuyên bảo lại bị ánh mắt rét lạnh pha lẫn cương quyết kia ép về. Không ngờ ánh mắt tân nương tử xinh đẹp như tiên nhân này lại nhiếp người như thế! Dù sao, lần hôn lễ này vốn đã đảo lộn phong tục rồi, tân nương không thích công thì không công. Hơn nữa, một tân nương mặc đồ tân lang có công lên, thì từ xa nhìn lại cũng không giống lắm. Nghĩ thông chuyện này, người chăm sóc dẫu liền cười khách khách che ô theo sát.

Phạm Dương Triệt được che ô trên đầu vừa mới ra đến cổng, đã thấy Phó Vân Kiệt trong trang phục tân nương. Nhìn gương mặt mỹ lệ kia dưới ánh nắng mặt trời, trong lúc nhất thời, hân quên mất cả hô hấp. Đây là Phó Vân Kiệt sao? Trong ánh nắng, cả người mặc trang phục tân nương hi sặc, tôn lên dáng người vốn cao ngất của nàng càng thêm xinh đẹp, có ý vị, mà khuôn mặt màu lúa mạch anh khí trước kia dưới lớp trang điểm nhàn nhạt đã che giấu vẻ khí khái hào hùng vốn thuộc về nam tử, đột nhiên lộ vẻ nhu mĩ thuộc về nữ tử. Đây thật là Phó Vân Kiệt sao? Vô cùng chói mắt như vậy, như muốn thu hút ánh mắt mọi người là Phó Vân Kiệt sao? Lần đầu tiên, Phạm Dương Triệt nghe được rõ ràng tiếng tim đập cấp tốc của mình.

Bùm, bùm, bùm.

Tiếng tim đập này càng gần đến đến con người xinh đẹp kia lại càng mãnh liệt.

“Ta tới đón đón nàng. Tân nương xinh đẹp của ta.” Bàn tay mảnh khảnh cầm bàn tay to nhưng ấm áp kia.

Toàn bộ linh hồn của Phạm Dương Triệt đều bị nụ cười nở ra vì mình kia nhiếp đi. Hân ngây ngốc theo nàng đi vào kiệu hoa.

Đến khi rèm kiệu được buông xuống, bóng dáng mỹ lệ chói mắt kia trước mặt kia biến mất, Phạm Dương Triệt mới tìm lại được linh hồn bị lạc. Ân ân trái tim còn đang đập nhanh, trong đôi mắt đen lộ vẻ mê mẩn: Hân đây là làm sao vậy? là tâm bệnh tái phát sao? Không giống. Khi tái phát tâm bệnh, hân sẽ cảm thấy đau đớn, nhưng vì sao lần này, chỉ cảm thấy nóng vô cùng, giống như cái gì muốn phá kén mà ra.

“A ~ Phó tướng quân, Phó tướng quân.” Tiếng kêu chói tai kéo hân đang tự hỏi quay lại. Đưa tay nhẹ nhàng hé bức màn che, đập vào mắt là bóng dáng màu đỏ đang tươi cười vẫy tay với những nữ tử thét chói tai kia.

Nhìn gương mặt vốn tươi cười vì mình lại không hề keo kiệt mà phô ra nụ cười với các nữ nhân kia ngoài hân, một cơn buồn bực dâng lên trong lòng. Buông rèm che, lần thứ hai ẩn ngực, trên khuôn mặt tuấn mỹ lần thứ hai hiện lên vẻ nghi hoặc: hân đây là làm sao vậy? Lần này vô cùng giống lúc tâm bệnh phát tác, loại cảm giác trong ngực khó chịu thở không ra hơi quen thuộc này. Xem ra, lúc tim đập vừa rồi hân là một loại tâm bệnh phát tác. Chân mày đang nhíu chặt vì lý do đó mà giãn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Hôn Lễ [Hạ]

“Nhất bách thiên địa !”

“Nhị bách cao đường!”

“Phu thê giao bách!”

Trong thanh âm bén nhọn mà chuyên nghiệp của hi nương vang lên, Phạm Dương Triệt mặc trang phục tân lang và Phó Vân Kiệt trong trang phục tân nương vô cùng ăn ý tiến hành phần tam bách của tân lang tân nương. Tuy là bọn họ không ai trùu khấn hồng, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự chúc phúc và hoan hô của mọi người. Nhất là Phó Uy trong tiếng nhị bách cao đường kia, lại càng khiến lão mất rung rung: hu hu hu, cháu gái lão rốt cục gả ra ngoài. Không, không đúng, thế này dường như không phải gả, hân là thú. Là cái gì cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là rốt cuộc cháu gái lão đã có người muốn, hơn nữa người kia còn là người nàng thích.

“Đưa vào động phòng!” Hi nương lại cao giọng, Phạm Dương Triệt đã bị đưa vào động phòng. Mà Phó Vân Kiệt thì ở lại tiếp đón khách khứa.

Bởi vì lần hôn lễ này thời gian gấp gáp, khách khứa tới đều là một số thân thích của Phó gia và một ít tướng lĩnh cấp cao của Phó gia quân. Thân là trợ thủ đắc lực của Phó Vân Kiệt — Lý Trọng Phi đương nhiên nằm trong số nhận được lời mời.

Sau khi kính xong thân thích, Phó Vân Kiệt bước nhẹ chạy đến giữa đám huynh đệ của mình.

“Chúc mừng Phó tướng quân ôm mỹ nhân về!” Các tướng lĩnh vô cùng đồng thanh nói.

“Vì lời chúc mừng chân tình của các người, ta trước kính các huynh đệ ba chén.” Phó Vân Kiệt vô cùng khí phách mà uống sạch ba chén rượu.

Rất nhanh, loại cảm xúc anh em trong quân doanh tức khắc trào lên. Các tướng lĩnh bắt đầu không biết lớn nhỏ phát biểu ngôn luận:

“Phó tướng quân, tân nương của người thật đúng là đẹp a! Dù nàng mặc trang phục của tân lang, nhưng khuôn mặt xinh đẹp kia vẫn hấp dẫn người a!”

“Đúng vậy. Tâu từ thật đẹp a! Giống tiên nữ trên trời.” Lập tức có người hòa theo nói.

“Nhưng mà, đáng người tâu từ có hơi kém chút.” Tướng lĩnh nào đó uống rượu đỏ mặt lên nói.

“Ngu ngốc! Đó đương nhiên là đã động chút tay chân. Giống như bộ ngực của Phó tướng quân chúng ta giống như đàn bà, cũng là bởi vì động tay động chân. Phó tướng quân, ngài nói đúng không?”

“Đúng!” Phó Vân Kiệt xấu hổ tươi cười trả lời.

“Phó tướng quân, người nhét cái gì ở trước ngực, mà giống như bộ ngực đàn bà vậy?” Một người nào đó rõ ràng đã say không ít vừa nói vừa lần mò tới trước ngực hắn.

Giữa đôi mắt sáng lộ vẻ không vui, vốn muốn gạt bàn tay to kia ra, nhưng có người còn nhanh hơn hắn một bước. Lý Trọng Phi chắn trước mặt hắn, lạnh lùng nói: “Được rồi. Mọi người đừng nào loạn nữa, tránh quấy rầy Phó tướng quân động phòng.”

Phó Vân Kiệt tự cảm thấy có chút không chịu nổi vô cùng phối hợp nói: “Ha ha, ta uống nữa thì có thể không qua được đêm động phòng rồi hôm nay rồi. Đêm xuân đáng giá nghìn vàng. Không cùng mọi người nữa.” Nói xong, nàng giả vờ loạng choạng đi khỏi.

Các tướng lĩnh thấy thiếu tướng của mình đã say như thế, đều tự ôm rượu thoải mái uống.

Lý Trọng Phi thì mắt nhìn theo bóng dáng xa dần, bụng chén rượu lên, uống rượu không thể so với nỗi cay đắng trong lòng kia.

Trong tân phòng, nến đỏ nhuộm sáng — cả phòng hi hòng (màu đỏ của việc vui), song cửa sổ, vách tường, trên giường hi, toàn bộ dán đầy chữ hi bày tỏ lời chúc mừng. Phạm Dương Triệt cả người mệt lử sau khi đuổi những nha hoàn này đi rồi, thì một mình ngồi xuống giường: không thể tưởng tượng được cười xong một lần thôi mà lại là chuyện một người như thế.

Nhưng mà, ngay cả coi hội đề nghị xa hơi hắn cũng không có. Giọng nói vô cùng u lãnh chợt vang lên: “Người chính là tân nương của Phó Vân Kiệt?”

Chỉ thấy từ sau bình phong, một nam nhân có thân hình cao lớn đi ra. Ánh nến chiếu xuống, hắn thấy rõ nam nhân này: một nam nhân vô cùng khí phách. Hắn trông hào hùng tuấn lãng, ánh mắt màu lam thâm thúy, mũi thẳng, bạc môi kêu gọi và quai hàm cương nghị mạnh mẽ, ngũ quan góc cạnh, mang theo khí phách vương giả, khiến người ta cảm thấy khó thân thiết, ấn tượng sâu sắc. Khác với vẻ nhu mỹ của mình, cũng khác với vẻ trung mỹ của Phó Vân Kiệt, hắn có loại dương cương mỹ của vương giả thực sự.

(Nhu mỹ: có vẻ đẹp nữ tính; trung mỹ: vẻ đẹp nằm giữa nữ tính và nam tính; cương dương mỹ: đẹp nam tính)

Hắn có thể khẳng định nam nhân cả người tản ra hơi thở xơ xác tiêu điều trước mắt này chính là Hoắc Thiên Thụy. Đôi mắt màu lam chỉ xuất hiện ở hoàng tộc Cao quốc .

Hoắc Thiên Thụy nhân cơ hội đánh giá nữ nhân dám tranh đoạt nam nhân với mình: với tiêu chuẩn nữ nhân, “Nàng” thật sự rất đẹp, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, khí chất nhu nhược khiến nam nhân muốn che chở trong ngực. Nhưng mà, đó cũng không bao gồm hắn. Cuộc đời này, hắn ghét nhất nữ nhân xinh đẹp nhưng lại yếu đuối như bình hoa cần người bảo vệ như thế này. Những nữ nhân này chỉ đại diện cho phiền phức lỗi thời.

Đôi mắt màu lam lộ vẻ chán ghét. Hoắc Thiên Thụy đi nhanh về phía trước, đi đến trước mặt Phạm Dương Triệt, một tay nâng gương mặt trắng nõn tinh tế kia lên, ánh mắt màu lam sắc bén như muốn đông chết người bắn thẳng vào cặp mắt đen kia, lần thứ hai mở miệng nói: “Người chính là tân nương của Phó Vân Kiệt?”

“Trong tân phòng này chỉ có một mình ta.” Hắn cũng không trả lời trực tiếp, lời này tương đương với đáp án.

Đôi mắt màu lam hiện lên ánh sáng lạnh, tay vốn đang nâng cằm chuyển xuống cái cổ bao quanh bởi trang phục tân lang.

“Nếu hiện tại người giết ta, liền vĩnh viễn không chiếm được Phó Vân Kiệt.” Giọng nói thiên nhu nhưng không hề sợ hãi vang lên, phá tan hơi thở xơ xác tiêu điều trong không khí.

Đôi mắt màu lam đối diện với con người đen không hề sợ hãi kia, bạc môi nhếch lên tươi cười: “Xem ra, lần này Vân Kiệt quả thật cưới một nữ nhân khó lường.” Hắn thả lỏng lực tay.

“Người nói đúng. Nếu ta giết người, có thể mãi mãi không chiếm được Vân Kiệt. Hơn nữa, phương pháp khiến người rời khỏi Vân Kiệt còn có rất nhiều.” Bàn tay to dày bắt đầu di chuyển từ cổ trời lại khuôn mặt trắng nõn: “nước da thật tinh tế không tỳ vết a! Giống nhau tầng bạch ngọc thượng hạng không tỳ vết. Nếu, làm bản bạch ngọc này, thì thế nào đây?” Vừa dứt lời, cơ thể cường tráng không lồ đã áp thân thể có vẻ gầy yếu lên trên hi giường màu đỏ.

Cảm nhận được áp lực trên người, trông thấy trong đôi mắt màu lam kia không hề có dục vọng, chỉ có hủy hoại lãnh khốc, lần đầu tiên, Phạm Dương Triệt cảm thấy sợ hãi, sợ hãi sự việc thoát khỏi kế hoạch của hắn. Theo tin tình báo hắn nhận được, Hoắc Thiên Thụy là nam nhân vô cùng chán ghét nữ nhân, chưa từng làm hạnh nữ nhân. Chính điểm này khiến hắn chắc chắn lúc này mình đang ở thân phận nữ nhân, chỉ cần Hoắc Thiên Thụy không giết mình, còn lại bỏ qua hậu quả. Nhưng mà, sao cũng không nghĩ tới, nam nhân này thế mà lại muốn làm nhục hắn.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài đang tiếp diễn, mồ hôi lạnh từ trán toát ra: Hắn không dám khẳng định Phó Vân Kiệt có thể kịp thời tới cứu mình hay không. Lần đầu tiên hắn thấy hối hận với mưu tính của mình.

Đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm ‘nữ nhân’ tái nhợt nhưng lại không kêu la kia, chợt lóe ra nghi hoặc. Hắn không dừng tay, bởi vì không còn lại nhiều thời gian lắm. Tuy rằng, Liên Hằng đã đánh bất tỉnh toàn bộ hạ nhân trong viện này rồi, nhưng mà, nếu Phó Vân Kiệt trở về, chỉ sợ sẽ lập tức phát hiện ra khác thường.

Đôi mắt màu lam hiện lên quả quyết. Tay bắt đầu dùng lực, hắn dùng phương pháp trực tiếp nhất bỏ đi trang phục tân lang.

“Toạc — toạc —” Theo tiếng xé rách quần áo, quần áo trên người Phạm Dương Triệt đã bị xé ra một mảng lớn, lộ ra bộ ngực bằng phẳng trắng ngần.

Hoắc Thiên Thụy hoảng sợ đứng dậy, ánh mắt màu lam mở to, nhìn chằm chằm bộ ngực bằng phẳng kia, mãi hồi lâu mới tìm lại tiếng nói: “Người là nam nhân?!”

Phạm Dương Triệt bởi vì Hoắc Thiên Thụy dùng động tác mà thoáng thờ ra, hơi ngồi dậy kéo kéo quần áo bị xé ra, nói: “Đúng.”

“Phó Vân Kiệt cũng biết người là nam nhân?!” Đôi mắt màu lam lộ ra khí lạnh.

Hắn vốn định trả lời, lại bị tiếng phá cửa “rầm —” một tiếng ngắt lời.

Ngoài cửa Phó Vân Kiệt với vẻ mặt lo lắng thờ hồng học đứng ở cửa. Tiếng thờ dòn dập kia có thể cho thấy nàng tới vội vàng thế nào.

Nhìn Phạm Dương Triệt tuy tái nhợt nhưng bình yên vô sự kia, trái tim vẫn thất lại giờ mới thoáng buông lỏng ra. Khi nàng đi vào viện của mình, trong không khí có chút dao động không bình thường cho nàng biết đã xảy ra chuyện. Mà Liên Hằng hiện ra trước mắt đã khiến trái tim nàng thất lại. Liên Hằng đã đến chứng minh Hoắc Thiên Thụy chắc chắn đã đến rồi, hơn nữa còn ở ngay trong tân phòng của mình. Nàng không dám tưởng tượng nam nhân chấp nhất điên cuồng với mình như thế sẽ đối xử thế nào với hắn. Lần đầu tiên, nàng dùng hết toàn bộ võ công, muốn chế ngự Liên Hằng đang ngăn cản mình trong thời gian ít nhất.

Hoắc Thiên Thụy từ trên giường đứng dậy, ánh mắt màu lam nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt sắc đang mặc hi phục màu đỏ kia, hóa ra hắn mặc nữ trang lại xinh đẹp như thế, đẹp khiến cho toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ đều âm thầm thất sắc, đẹp khiến hắn muốn khóa hắn ở trong thâm cung mãi mãi, không cho ai nhìn trộm nửa phần.

Phó Vân Kiệt thừa dịp hắn nhìn si, phi thân đến bên giường, nâng Phạm Dương Triệt quần áo không chỉnh dậy, kiểm tra cẩn thận, xác định hắn chỉ bị người xé quần áo, mới thực sự thở phào.

Nhìn người mình thích lại lo lắng nhìn một nam nhân khác, ghen ghét gặm nhấm lòng Hoắc Thiên Thụy, khiến hắn giận dữ hét: “Người đã sớm biết hắn là nam nhân đúng không?”

Phó Vân Kiệt đứng dậy, che Phạm Dương Triệt ở phía sau, bình tĩnh mà đối diện với gương mặt xanh mép đã sắp nổi cơn thịnh nộ kia nói: “Đúng.”

Đêm yên tĩnh, thanh âm này có vẻ vô cùng vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 27: Giăng Co

“Người lao tâm muốn bày ra hôn lễ khác thường này là vì muốn giấu giếm giới tính của nam nhân này, vì có thể danh chính ngôn thuận cưới nam nhân này, đúng không?” Khác với tiếng gầm thét giận giữ vừa rồi, lần hỏi này vô cùng nhẹ nhàng, nhẹ như hỏi chuyện thời tiết. Nhưng mà, ai cũng có thể nghe ra con giận giữ trong thanh âm bình tĩnh không gợn sóng này.

Đôi mắt sáng hiện lên tinh quang, vẻ mặt nàng chợt tắt, ngưng tụ công lực toàn thân đáp lại nam nhân bình tĩnh khác thường kia. Hắn thực sự quá bình tĩnh, bình tĩnh giống như trước khi bão táp về.

Đôi mắt màu lam bắt đầu khởi động, nhìn chăm chăm dung nhan nghiêm nhiên thừa nhận kia, bỗng nhiên thân hình hắn khẽ động, nhanh như sấm sét xuất hiện trước mắt nàng.

Phó Vân Kiệt bởi vì động tác nhanh chóng của hắn mà hoảng hốt, rất nhanh đánh ra một chưởng hướng vào ngực hắn, muốn bức lui hắn.

Ra chiêu mau lẹ như gió, Hoắc Thiên Thụy tay phải kim chặt cổ tay nàng, tay trái khẽ nhắc, động tác vô cùng dịu dàng vuốt ve dung nhan ngày nhớ đêm mong này, tiếng nói trầm thấp tràn ngập tình cảm: “Vân Kiệt, người thực thật sự đẹp, đẹp khiến ta bằng lòng dùng tất cả đổi lại người. Người cũng biết ta yêu người nhiều thế nào. Vân Kiệt, người còn nhớ rõ lý do người cự tuyệt ta ngày đó không? Người nói bởi vì ta là nam nhân, người thích nữ nhân, cho nên không thể tiếp nhận tình cảm của ta.”

Bỗng nhiên, hắn xoay tay trái, chuẩn xác bóp cổ Phạm Dương Triệt, dịu dàng trong đôi mắt màu lam bị thay thế bởi sự khắc nghiệt, tiếng nói ôn hòa trở nên lạnh lùng: “Như vậy, nam nhân này tính là cái gì?”

Cổ bị bóp lại khiến khuôn mặt trắng nõn của Phạm Dương Triệt vì khó có thể hô hấp mà đỏ lên.

“Đừng!” Phó Vân Kiệt kêu to lên, chân phải dùng sức đá một cái, thoát khỏi sự trói buộc của hắn.

Hoắc Thiên Thụy thân hình khẽ động, đã kéo Phạm Dương Triệt trên giường xuống dưới, giam giữ trước người. Tay trái không hề rời đi nửa phần, vẫn bóp chặt cổ Phạm Dương Triệt.

Nhìn gương mặt tuấn mĩ kia đỏ lên, đôi mắt sáng nhanh chóng lộ ra vẻ sắc bén, tay phải nàng âm thầm di chuyển ra sau. Súng mê vẫn dùng làm phòng thân đã được nàng giấu bên hông.

“Vân Kiệt, ta khuyên người tốt nhất đừng làm bừa. Tuy rằng, ám khí kia của người quả thật vô cùng lợi hại, nhưng mà, tin ta, tốc độ bẻ gãy cổ hắn của ta tuyệt đối rất nhanh.” Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm dung nhan vì giận giữ mà vô cùng xinh đẹp kia.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?” Nàng thất bại buông tay. Bởi vì nàng biết bản lĩnh của nam nhân này cực nhanh ngay cả chính mình cũng cảm thấy không bằng.

“Người không thích nữ nhân, người thích nam nhân, đúng không?” Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi vang lên.

“Đừng.” Nàng không chút do dự đáp lại. Nàng là nữ nhân, không có hứng thú đi làm đồng tính luyến ái.

“Lý do người cự tuyệt ta ngày đó là nói dối?” Tiếng gào xen lẫn nòng đậm tức giận vang lên. Nhớ tới bản thân mình tìm đủ mọi cách cùng cố thể lực, khơi mào nội loạn Cảnh quốc, làm suy yếu thể lực Cảnh quốc, chỉ vì có thể danh chính ngôn thuận giành được hắn, khiến hắn không còn gánh nặng mà tiếp nhận mình. Không ngờ, lý do ngày đó thế mà lại là lời nói dối. Như vậy, ba năm nay, rốt cuộc hắn vì cái gì, rốt cuộc là vì cái gì. Cầm phần khiến hắn gào lên nghi vấn dưới đáy lòng: “Vì sao muốn lừa ta? Vì sao?”

Đau đớn trong tiếng la kia khiến nàng xúc động. Nàng thu hồi giận dữ trong lòng, bình tĩnh nói với hắn: “Bởi vì, ta không thương người.”

Bốn chữ ngắn gọn, giống như lưỡi dao sắc bén nhất trong thiên hạ cắm vào lồng ngực hắn, lập tức khiến gương mặt khí phách trở nên trắng xanh. Chưa bao giờ biết trái tim lại có thể đau đớn như thế, hô hấp có thể khó khăn như thế. Bị thương nhắm lại đôi mắt màu lam, hắn không muốn khiến bản thân mình tiết lộ quá nhiều cảm xúc cho người khác biết. Đến khi ánh mắt màu lam mở ra lần nữa, chỉ còn lại vẻ rét lạnh như băng.

Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm dung nhan nóng kia, tiếng nói trầm thấp lại mềm nhẹ vang lên: “Vân Kiệt, người biết không? Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có thứ gì mà ta không chiếm được. Muốn, ta sẽ dùng tất cả thủ đoạn để đoạt được: Thanh danh, quyền thế, uy tín cùng vị trí thái tử. Ta muốn, liên nhất định phải đoạt được. Mà ta không chiếm được, người khác cũng đừng hòng có được.” Đôi mắt màu lam hiện lên vẻ xơ xác tiêu điều, tay trái thất lại.

“Ừ……” Cô đột nhiên bị chèn ép khiến vẻ mặt Phạm Dương Triệt vừa thoáng cái khôi phục lần nữa đỏ lên.

“Đừng!” Phó Vân Kiệt keo to lên, tay phải nhanh chóng lấy ra súng lục gây mê bên hông, nhắm thẳng vào Hoắc Thiên Thụy.

Hoắc Thiên Thụy không đồng ý lắc đầu nói: “Vân Kiệt, không phải đã nói với người tốc độ bẻ gãy cổ của ta còn nhanh hơn ám khí của người!”

“Ta biết.” Vừa dứt lời, nàng xoay súng gây mê lại, nhắm hòng súng vào ngực mình.

“Người—” Đôi mắt màu lam tràn đầy kinh ngạc, nhìn chăm chăm nàng.

“Ta biết tốc độ của mình không nhanh hơn người, nhưng mà với khoảng cách gần thế này, nếu hòng súng này nhắm vào ngực ta, hắn là có thể nhanh hơn tốc độ của người.” Trên gương mặt anh khí không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có bình tĩnh.

Hoắc Thiên Thụy thu hồi kinh ngạc, bạc môi nhếch lên châm chọc: “Vân Kiệt, đừng tưởng rằng ngươi già vờ thương tổn chính mình để uy hiếp ta, ta sẽ tha nam nhân này.”

“Già vờ?!” Đôi môi đỏ mọng nhếch lên châm biếm, tay phải nàng nhanh chóng di chuyển sang tay trái, ngón tay cái thần tốc ấn xuống.

“Pằng –” một tiếng, máu đỏ tươi chảy xuống từ tay trái nàng, nhuộm thêm màu cho hi phục vốn màu đỏ tươi.

“Ngươi –” Tiếng sùng kia khiến Hoắc Thiên Thụy khiếp sợ, đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm kia vết máu đang dần loang rộng kia, tầm mắt di chuyển lên trên dừng lại ở gương mặt xinh đẹp vô cùng cương quyết kia, tiếng nói chua xót vang lên: “Vân Kiệt, ngươi liên yêu người nam nhân này như vậy, yêu đến mức ngay cả tính mạng cũng có thể không cần?”

Đôi mắt đen của Phạm Dương Triệt tràn đầy hoảng hốt nhìn đôi tay đã nhiễm máu đỏ kia.

Nàng không hề quan tâm vết thương bên tay trái, con mắt sáng nhìn chằm chằm hai nam nhân trước mắt, tiếng nói mềm nhẹ lại vô cùng kiên quyết vang lên: “Đừng. Ta yêu nam nhân này, yêu đến có thể không cần cả mạng sống.”

Cùng với lời nói phảng phất như là tuyên ngôn kia, Phạm Dương Triệt chỉ cảm thấy trái tim mình đập như trống, rung động nào đó chưa được phân tích kỹ càng trong lòng bị kích hoạt. Hắn biết rõ tình cảm này không phải là vui sướng vì tính toán của mình đã thành công, mà là một loại tình cảm xao động không thể nào thăm dò được.

So với Phạm Dương Triệt kích động, sắc mặt Hoắc Thiên Thụy vì tuyên ngôn tình yêu này mà đột nhiên trở nên xanh mét. Đau, cái loại đau đớn như là trái tim bị móc ra này khiến đôi mắt màu lam vốn chứa đựng chua xót và đau kịch liệt mất đi màu sắc, trở nên lạnh như băng dị thường.

Đây là Hoắc Thiên Thụy lãnh khốc mà lần đầu tiên Phó Vân Kiệt nhìn thấy. Nàng biết rõ mình đã làm tổn thương sâu sắc người nam nhân trước giờ luôn bá đạo cứng rắn này.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng bước chân, hiển nhiên đã có người chú ý tới tình hình khác lạ bên này.

Tay trái buông lỏng, buông nam nhân trước người ra, khi Hoắc Thiên Thụy chậm rãi đi đến bên cạnh Phó Vân Kiệt, dừng bước, nói nhỏ bên tai nàng: “Phó Vân Kiệt, ngươi giỏi, giỏi lắm. Dùng lời nói dối lừa dối ta ba năm. Hôm nay, ta tạm thời buông tha ngươi. Nhưng mà, ngươi phải nhớ kỹ không có người có thể lừa gạt ta rồi, còn có thể bình yên vô sự. Một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi cam tâm tình nguyện nằm dưới thân ta, cầu xin ta!”

Vừa dứt lời, Hoắc Thiên Thụy nhanh chóng đi ra cửa chính phi thân mà đi, giải huyết cho Liên Hằng. Hai chủ tớ biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Nảy Sinh

“Đã xảy ra chuyện gì?” Theo tiếng nói lớn giọng quen thuộc, bóng dáng khỏe mạnh của Phó Uy xuất hiện ở trước mắt.

Nhìn người có tay trái bị máu nhuộm đỏ, Phó Uy lo lắng bước nhanh đi đến: “Tiệp Nhi, cháu thế nào rồi?”

“Lão nhân, người không cần lo lắng. Cháu chỉ bị viên đạn sượt qua mà thôi, cũng không phải thực sự bị thương đến.” Nàng cười cười giải thích. Vừa rồi nàng đã tính toán, nổ súng tránh vào ống xương.

Phó Uy tức giận nhìn cháu gái mình từ đầu đến cuối vẫn dùng mắt ở trên người nam nhân đang dựa vào tường thở hổn hển, trong ánh mắt hiện lên khinh thường: Lão biết vừa rồi khẳng định là kẻ khủng kia tìm đến cháu gái mình. Dù sao, tình cảm của tên khủng kia đối Tiệp Nhi đã đến mức cuồng nhiệt. Tuy rằng, lão cũng biết Phạm Dương Triệt thân là thư sinh yếu đuối không có võ công ngay cả bảo vệ bản thân cũng phải cố gắng, huống chi phải bảo vệ cháu gái mình trước mặt kẻ khủng kia, nhưng mà trong quan niệm của lão, nam nhân nên bảo vệ nữ nhân của mình. Cái loại nam nhân được nữ nhân bảo vệ ở phía sau, còn làm liên lụy đến nữ nhân, là lão ghét nhất từ trước đến giờ. Giờ phút này, lão vô cùng hối hận vì sao lúc trước muốn ủng hộ Tiệp Nhi đi cường thủ người nam nhân ngay cả nữ nhân của chính mình cũng không bảo vệ được. Cháu gái lão kiệt xuất như thế, hẳn là phù hợp với nam nhân tốt nhất.

Nhìn cháu gái nhà mình trong mắt tràn đầy mong chờ, muốn người nam nhân vô dụng kia đến bên cạnh, Phó Uy thở dài, từ trong lòng lấy ra kim sang được, đi đến cạnh Phạm Dương Triệt, đưa qua, trách cứ nói: “Thân là nam nhân cho dù không có năng lực bảo vệ thể tử của chính mình, cũng phải biết quan tâm sau khi chuyện xảy ra.” Sau khi cứng rắn nhét kim sang dựng vào tay hắn, Phó Uy mới xoay người rời đi, dù sao, còn cả một đám người bị đánh ngất chờ lão xử lý.

Kéo thân thể mỏi mệt, Phạm Dương Triệt áp chế cuộn cuộn trong lòng, đi đến bên người Phó Vân Kiệt, động tác dịu dàng giúp nàng ngồi xuống mép giường, sau đó thật cẩn thận dùng kéo cắt tay áo bên trái của nàng: Đập vào mắt là hình ảnh máu thịt lẫn lộn khiến hắn hít vào một hơi.

Tuy rằng Phó Vân Kiệt đã muốn tránh đi chỗ nguy hiểm khiến cho viên đạn chỉ lướt qua, nhưng mà khoảng cách gần như thế vẫn khiến cho cơ thể bị tổn thương. Máu theo da thịt đen ngòm ào ào chảy ra.

Phạm Dương Triệt cúi đầu nhìn miệng vết thương kia, hẳn nghĩ đến chính mình hẳn là vui mừng. Dù sao, miệng vết thương này chứng minh tình cảm của Phó Vân Kiệt đối chính mình sâu sắc tới mức có thể hy sinh mạng sống bản thân, nghĩa là chính mình có được lợi thế tuyệt đối. Như vậy kế hoạch của hắn là có thể yên lòng mà thi hành. Nhưng mà, không biết vì sao giờ phút này trong lòng hắn không hề vui vẻ chút nào, tự trách và đau lòng trong nội tâm nảy sinh. Hắn dùng động tác dịu dàng nhất bôi thuốc cho nàng, hi vọng làm giảm tự trách và không nề trong lòng.

Phó Vân Kiệt cũng không nói gì, chỉ im lặng làm tốt nhân vật người bệnh.

Trong căn phòng giữa đêm khuya, ngoài tiếng nền cháy, không hề có âm thanh nào khác.

Rốt cục, sau khi xử lý xong miệng vết thương, Phạm Dương Triệt vốn định rời đi bị một bàn tay giữ chặt, tiếng nói mềm nhẹ mang vẻ yếu ớt vang lên trong căn phòng yên tĩnh: “Ở lại cùng ta.”

Giờ phút này nàng thật sự hy vọng hắn có thể ở lại. Chưa bao giờ biết chính mình cũng có lúc yếu ớt như thế. Nhưng mà, từ khi nghe được lời uy hiếp giống như lời thề của Hoắc Thiên Thụy, một luồng bất an như mớ lông xả liềm quanh quẩn trong đầu nàng. Nàng bức thiết hy vọng lúc này có người làm bạn với mình, loại bỏ bất an trong lòng.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ đỏ sẫm kia, hiểu được hắn đã hiểu lầm, Phó Vân Kiệt buồn cười nói: “Yên tâm, với sức khỏe của ta hiện tại sẽ không làm gì đối với huynh? Ta chỉ hy vọng có người có thể ở cùng ta.” Nói đến cuối cùng, trở thành tiếng lầm bầm yếu ớt.

Dung nhan xinh đẹp tràn đầy yếu ớt cuối cùng khiến hắn ngồi trở lại mép giường. Lúc này hắn vô cùng hi vọng nhìn thấy một Phó Vân Kiệt sáng khoái, cuồng vọng và tự tin kia. Phó Vân Kiệt thế này khiến hắn không hiểu sao lại đau lòng.

Ánh nền nhu hòa, trên hi giường màu đỏ, Phó Vân Kiệt cùng Phạm Dương Triệt nằm song song. Không khí ấm áp tràn ngập.

Phạm Dương Triệt thân mình cứng ngắc, thực cố gắng khiến bản thân xem nhẹ cánh tay đặt ngang trước ngực mình, xem nhẹ hương thơm nhàn nhạt truyền đến từ người bên cạnh.

Hóa ra nằm trong lòng người mình thích lại là chuyện hạnh phúc như thế, nàng dùng cánh tay phải không bị thương dùng sức ôm.

Động tác này khiến cho Phạm Dương Triệt vốn toàn thân cứng ngắc liền tâm huyết không yên, máu trong cơ thể như đang bốc cháy lên. Trong lúc hắn muốn đứng dậy xuống giường, một câu hỏi nhẹ nhàng khiến hắn tiêu tan ý đồ.

“Triệt, huynh hẳn đã sớm biết chuyện Hoắc Thiên Thụy yêu ta đi?” Nàng tựa đầu vào trước ngực hắn, thấp giọng hỏi.

Hắn ngừng thở xoay mình run sợ: Chẳng lẽ nàng đã nhận ra kế hoạch của mình rồi sao?

Nghe tiếng tim đập nhanh kia đột nhiên biến đổi, trong đôi mắt sáng hiện lên bị thương. Thật ra, từ ngày đó sau khi rời khỏi Hiệp Hoan các, cũng đã âm thầm phái người theo dõi người nam nhân từng đi tìm Phạm Dương Triệt, cũng chặn lại thư từ, đã biết nội dung trong thư. Nhưng mà, nàng lại lựa chọn trả thư về. Nàng muốn chứng minh tình cảm của mình cho nam nhân này, nàng muốn có cơ hội ở lại bên cạnh nam nhân này. Nhắm mắt lại, nàng cũng không chờ hắn trả lời. Bị thương do súng hơn nửa một ngày mới hết khiến nàng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Phạm Dương Triệt về mặt phức tạp nhìn dung nhan ngủ say trong lòng mình: Hóa ra nàng đã sớm biết kế hoạch của mình. Cũng đúng, nàng nhưng là Bắc tướng khiến cho Cao quốc quân địch nghe tin đã sợ mất mật. Bằng thông minh và tài trí của nàng, chỉ sợ sớm đã biết kế hoạch của mình. Hơn nữa Nham thành chính là địa bàn của nàng. Chỉ sợ lá thư kia cũng bị nàng thu giữ. Nhưng mà, cho dù nàng biết mưu tính của mình, lại vẫn lựa chọn thúc đẩy kế hoạch của mình. Giải thích duy nhất chính là Phó Vân Kiệt thật yêu mình. Chính như tuyên ngôn khiến nội tâm hắn cuộn cuộn, nàng dùng phương thức của mình biểu đạt tình cảm của mình.

Ý thức được như vậy, đôi mắt đen nhất thời tràn ngập ôn nhu nhìn dung nhan đang ngủ say trong lòng kia: Nếu nàng không phải Bắc tướng, nếu nàng là nữ tử... Tất cả những nếu này cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở dài, hai tay hắn co lại, ôm chặt lấy con người khiến bản thân mình áy náy và xúc động kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Sàm Sỡ Và Bị Sàm Sỡ

Ánh nắng nhỏ như tơ xuyên qua rèm cửa, rơi xuống phiến đá bên giường.

Nhiệt độ từ ánh nắng ấm từ từ lên cao, Phó Văn Kiệt vốn đang ngủ say vì cảm giác ràng buộc trên người mà nhũn mảy lại. Thân thể vô thức ngo ngoáy mở mắt ra. Đập vào mắt đầu tiên là bộ ngực để trần một nửa. Nhẹ ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là gương mặt tuấn mỹ không gọn sóng kia. Tiếp đó, nàng lập tức hiểu được trối buộc trong mộng là vì sao. Lập tức, mảy đang nhũn lại tức khắc giãn ra. Đôi môi đỏ mọng bắt gặp nhếch lên: xem ra, nàng cách mục tiêu lừa chồng về thành công lại tiến thêm một bước nữa. ánh mặt trời chiếu xuống, nữ nhân nào đó đang cười ngây ngô vô cùng đắc ý và mê gái.

Rốt cục, chờ nàng tỉnh lại từ trong đắc ý, con mắt sáng nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm cảnh đẹp trước mắt: lồng ngực vô cùng gọi cảm. Không biết, cảm xúc trong ngực này thế nào đây? Trong lòng vừa nghĩ, tay như là có ý thức, trực tiếp dò vào cảnh đẹp trước mắt! a! a! Hết sức bằng phẳng lại còn vô cùng đàn hồi. Trong lòng sắc nữ nào tru lên.

Người ta nói chim chóc dậy sớm có sâu ăn. Tân nương dậy sớm này vẫn nên là có nhiều phúc lợi. Phúc lợi, phúc lợi nhiều, phúc lợi tốt! Sắc nữ nào đó vừa rên rỉ trong lòng vừa mở rộng phạm vi sờ của tay. Đi xuống, đi xuống, xuống chút nữa, mắt thấy sẽ đến cùng. Nhưng mà, lúc này đôi tay đang tiến hành công cuộc mở rộng thăm dò bị người bắt được. Trên đỉnh truyền đến thanh âm cực độ lạnh như băng: “Người đang làm cái gì?”

Phạm Dương Triệt vốn còn trong mộng bị bàn tay sắc nữ nào đó sờ tỉnh. Đập vào mắt là hình ảnh khiến hân vốn ngây ngô về chuyện nam nữ suýt nữa thì tức giận ngắt đi: Chỉ thấy áo hân vốn mặc hoàn chỉnh đã bị phanh mở thoáng ra, khoác ở trên vai một cách tạm bợ, mà cái tay nào đó đang hướng xuống dưới của hân. Gần như là xuất phát từ bản năng, hân lập tức bắt lấy đôi tay đang làm càn kia, lạnh giọng chất vấn, để che dấu quần cảnh của mình.

Phó Văn Kiệt vốn đang thân bạc người khác bị đương sự bắt tại trận, cảm thấy xấu hổ cực kỳ. Để xóa tan khinh bỉ bản thân trong lòng của trượng phu vừa cưới, nàng lấy tốc độ cực nhanh bịa đặt xong lý do. Đang định khoác thêm lý do hợp lý cho hành vi “sắc nữ” của mình, Phó Văn Kiệt nhìn thấy gương mặt xấu hổ ửng hồng đang cực lực giữ về lạnh lùng kia, trong lòng vừa động. Lý do hợp lý trong đầu lập tức bị vứt đến chín tầng mây, trở tay cầm lấy bàn tay to đang giữ tay nàng, thân thể đề lên, cả người nằm lên lồng ngực rộng lớn kia, cố ý dụ dỗ nói: “Người ta muốn hoàn thành đêm động phòng hoa chúc còn đang chờ với huynh!” Nói xong, nàng cố ý áp má cọ sát trước ngực hân!

Lập tức, Phạm Dương Triệt bị đáng về yêu kiều của nữ tử trên người làm cả người vô cùng cứng ngắc. Khi hân đang định đẩy người trên người ra thì bất gặp trong đôi mắt sáng kia chợt hiện nên giảo khiết (giảo hoạt + thuần khiết). Mối mong nhếch lên nụ cười nhiếp hồn, dùng sức xoay người một cái, đem người trên người đặt dưới thân. Quần áo vốn chỉ tạm khoác ở trên vai Vốn là nguy hiểm khẩn cấp, vì động tác này mà rơi xuống bả vai, rồi trượt xuống khuỷu tay.

Thân hình trần một nửa hoàn mỹ, dung nhan tuấn mỹ khuynh thành, cùng với nụ cười nhiếp hồn, khiến cho Phó Văn Kiệt bị đặt ở dưới trực tiếp rơi vào trạng thái si mê.

Phạm Dương Triệt đặt nửa người trên người nàng nhờ ánh sáng mặt trời đánh giá Phó Văn Kiệt một thân giá y: Bởi vì trang điểm sơ qua khiến vẻ đẹp vốn trung tính của nàng thiên về vẻ đẹp mềm mại nữ tính, đôi môi đỏ mọng lại bởi vì trang điểm mà trở nên kiều diễm khơi dậy ham muốn, ba nghìn sợi tóc vì động tác vừa rồi mà hơi rối tung rơi xuống gối đỏ. Một Phó Văn Kiệt mềm mại giống nữ tử thế này càng khiến tim hân đập nhanh hơn so với ngày hôm qua. Đôi mắt đen nhanh chóng đi xuống dưới, nhìn chằm chằm vào phần đột nhiên nhô lên cho phù hợp với việc giả nữ. Vừa rồi, hân dường như cảm thấy trước người Phó Văn Kiệt mềm mại. Nghe nói, nàng vì có thể đóng vai tân nương tử, mà nhét bánh bao lĩnh tỉnh gì đó vào trước ngực. Nhưng mà, xúc cảm vừa rồi không giống a? Hơn nữa thân thể của nàng cũng vô cùng mềm mại. Một nam tử cho dù có nam sinh nữ tướng, vóc người bản chất sẽ khác biệt, thân thể cũng không thể mềm mại như thế. Nhưng mà, thân thể Phó Văn Kiệt mềm mại giống như một nữ tử. Nữ tử?! Một tia sáng lóe lên. Chẳng lẽ, Phó Văn Kiệt là nữ tử? Có thể không? Nàng kiết xuất như thế là nữ tử? Có thể sao?

Vì chứng thực suy đoán của mình, Phạm Dương Triệt áp dụng phương pháp trực tiếp nhất: Bàn tay to duỗi ra, dò vào trước ngực nàng. Xúc cảm mềm mại khi tay hân đi vào khiến hân như bị sét đánh.

Áp lực trước ngực rốt cục khiến cho sắc nữ nào đó tỉnh táo lại từ trong cảnh đẹp. Đập vào mắt là hình ảnh khiến nàng đột nhiên mở to hai mắt.

“A! Sắc lang!” Cùng với tiếng hét chói tai tuyệt đối có thể nói là có đề-xi-ben cao vang lên, một nắm đầu như thép nhanh chóng vung lên.

Trước khi Phạm Dương Triệt kịp phản ứng lại, nghênh đón hân là một mảnh tối om.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Hiểu Lắm

“Rầm—” một tiếng nổ, cửa tân phòng đóng chặt bị người dùng lực phá ra.

“Tiếp Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Bị tiếng hét chói tai bên nhon kia làm hoảng sợ, Phó Uy mã bất đình đề vọt tiến vào. Đập vào mắt là hình ảnh làm hân giật mình tại chỗ: Chỉ thấy cháu gái bảo bối của hân đang e thẹn lại xen lẫn ảo não cầm chặt chần nhìn trước ngực. Mà cháu rể nửa người trần trụi đang nằm phía bên phải nàng. Từ góc độ của Phó Uy không phát hiện ra người nằm trên giường đã rơi vào trạng thái bất tỉnh nhân sự.

Hắn sẽ không phải là làm hỏng “chuyện tốt” của cháu gái mình đi? Tiếng hét kia hẳn là vì vận động kịch liệt mà phát ra tiếng vui thích đi? Nhớ tới tính tình cháu gái mình, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra từ trán Phó Uy.

“Hai đứa cứ tiếp tục, tiếp tục.....” Phó Uy vô cùng xấu hổ nói xong, rồi sau đó như gió lốc rời khỏi. Cuối cùng, còn đóng chặt cửa phòng lại.

“Các người nghe đây: Hôm nay ai cũng không được phép tiến vào viện này!” Xa xa truyền đến tiếng sấm sột tự cho là đúng của Phó Uy.

Thông minh như Phó Văn Kiệt sao lại không biết ông nội mình hiểu lầm. Gương mặt màu lúa mạch càng đỏ hơn. Con mắt sáng hiện lên xấu hổ, ảo não nhìn chằm chằm nam nhân đã bắt tính nhân sự trên giường.

Cuối cùng, Phó Văn Kiệt buông cái chăn vẫn được coi như tấm chắn trước che ở trước ngực ra. Tầm mắt bất giác dừng lại trước ngực, trong đầu tự động hiện ra hình ảnh vừa rồi. Khuôn mặt vốn bớt đỏ mặt giờ lại đỏ hơn: Trời a! Không thể tưởng được bọn họ thể mà lại sắp đến giai đoạn B. Nàng nghĩ đến với tính cách ngây thơ của Phạm Dương Triệt, ít nhất phải cố gắng đến mấy tháng mới có thể đến được giai đoạn này. Không ngờ được a! Thật sự không thể ngờ được!

Nhưng mà, nàng sao cũng không thể nghĩ đến hắn bình thường một sách ngu ngốc như vậy lại có hành động quá mức như thế này. Hại nàng nhất thời chưa kịp phản ứng, vô thức đã khiến hắn hôn mê. Nữ nhân nào đó vì nhớ lại hình ảnh vừa rồi mà e thẹn vô cùng. Càng nhớ lại, nàng càng cảm thấy có chuyện gì bị chính mình xem nhẹ. Cái gì đây? Rốt cuộc là cái gì đây? Đôi bàn tay to, cặp mắt câu hồn, cùng khiếp sợ vô cùng trong đôi mắt

Khiếp sợ..... Một tia sáng lóe lên! Vẻ mặt đỏ bừng của Phó Văn Kiệt nhanh chóng biến mất, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm người bắt tính nhân sự trước mặt: với tính cách chính trực của Phạm Dương Triệt tuyệt đối sẽ không làm ra cử chỉ sắc lang như thế. Như vậy, hành vi vừa rồi của hắn chỉ có thể còn một giải thích: Hắn đang hoài nghi giới tính của chính mình. Mà bản thân mình chết tiệt lại thực sự để hắn chạm đến ‘chứng cứ’ cho giới tính chân thật. Nếu chỉ bằng ánh mắt, nàng có thể dùng những lý do đã giải thích với người khác cho qua. Nhưng mà, người này đã dùng tay sờ qua, người bình thường đều có thể phân biệt được xúc cảm khác nhau. Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Nếu hiện tại để cho Phạm Dương Triệt biết mình là nữ tử, chỉ sợ với tính cách của hắn chỉ biết cảm thấy bị lừa gạt và hoài nghi năng lực của mình. Dù sao đây là một thế giới nam tôn nữ tử, nữ tử có năng lực nữa, cũng sẽ rơi vào hoài nghi nghiêm trọng. Nàng không muốn mất đi cơ hội ở lại bên người hắn. Làm sao để có lý do giải thích qua được toàn bộ chuyện này đây? Cách gì đây? Cách gì đây?

Giờ phút này Phó Văn Kiệt sốt ruột quanh quẩn: cách gì có thể giải thích hợp lý bộ ngực của nàng đây? Cách gì đây?

Một tia sáng lóe lên. Đôi môi đỏ mọng nhếch lên nụ cười tự tin như buông được gánh nặng.

“Kít—” Sau tiếng mở cửa rất nhỏ, Phó Văn Kiệt từ tận phòng đi ra.

Thân ảnh khỏe mạnh của Phó Uy không biết từ đâu phóng ra. Hắn nhìn vào bên trong dò xét. Phát hiện bên trong không hề có động tĩnh, sau đó mập mờ nói: “Tiếp Nhị, cháu cũng biết thân thể cháu rể không tốt lắm. Về sau, phải tiết chế chút.”

Phó Văn Kiệt buồn cười nhìn ông nội tự cho là cái gì cũng biết kia, chỉ nói: “ông nội, không phải như ngài nghĩ!”

“Được rồi, được rồi! Ông nội là người từng trải, cháu không cần thẹn thùng!” Phó Uy tự cho là sấm sột trả lời.

Phó Văn Kiệt giải thích không được, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người hướng tới mục tiêu của mình.

Nhìn thân ảnh vội vàng rời đi kia, trên nét mặt già nua của Phó Uy lộ vẻ hưng phấn: “Ha ha, xem ra rất nhanh, ta có thể ôm chất ngoại rồi. Ta phải nhanh chuẩn bị lễ vật cho chất ngoại mới được.” Lão đầu hiệu sai nào đó vừa cười vừa mộng tưởng hảo huyền về cháu chắt đầy sảnh đường.

Trong nhà kho ngầm dưới lòng đất dưới Phó phủ, Phó Văn Kiệt đang lật tung đồ đạc bên trong một cái vali hành lý siêu to. Đồ đạc bên trong vali hành lý này đều là những thứ nàng mang từ 21 đến.

“Ồ đâu? Ở đâu?.....” Phó Văn Kiệt ra sức tìm kiếm.

“A! Tìm được rồi.” Rốt cục, ở tầng dưới cùng đáy hòm nàng tìm được thứ mình muốn.

Ha ha, có thứ này, nàng hoàn toàn có lý do xóa bỏ hoài nghi của hắn rồi.

Trong nhà kho ngầm, nữ tử nào đó đắc ý cười đồ vật trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Rượu Tráng Dương

Cho đến khi mặt trời lên cao, tân phòng vẫn luôn yên tĩnh mới có tiếng động.

“Ưm~” Tiếng rên thống khổ vang lên, mồ tẻ tướng vô tội bị người đánh ngất cuối cùng cũng tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại Phạm Dương Triệt cảm thấy mắt đau đớn vô cùng, ko thể ko đưa tay chạm vào. Nhưng mà vừa mới chạm vào, cảm giác đau đớn lập tức đánh tới. Khiến cho đầu óc vốn mờ mịt lập tức tỉnh táo lại. Một màn trước khi hôn mê bỗng hiện lên trong đầu. Phạm Dương Triệt nhất thời ngẩng góc gờ tay phải của mình lên nhìn: xúc cảm mềm mại đến giờ vẫn còn lưu lại trên tay, trong đầu không tự giác hiện lên hình ảnh bàn tay mình hướng tới ngực Phó Văn Kiệt. Khuôn mặt vốn đang tái nhợt nháy mắt chuyển thành màu gan heo (màu tím tái). Mồ tẻ tướng ngay thơ rót cuộc mới ý thức được hành vi của mình có bao nhiêu mạo phạm người.

Qua một lúc lâu , mồ tẻ tướng ngay thơ mới từ từ phi nhô bản thân mình cùng từ trong xấu hổ tỉnh táo lại, đại não một lần nữa lại vận hành, bình tĩnh phân tích tình huống trước mắt: Phó Văn Kiệt rất có thể là nữ nhân. Nhưng mà đây cũng chỉ là khả năng. Dù sao, chính mình không có chân chính đụng chạm qua thân thể nữ nhân, không thể chứng thực. Mới nghĩ tới “ chứng thực” sắc đỏ vốn đã thoáng biến mất lại lần nữa xuất hiện.

Lại qua một lúc lâu nữa, hân mới thanh tỉnh lại, lại tiến hành phân tích.: Tuy rằng ko thể nào chứng thực, nhưng bánh bao linh tinh gì đó vẫn có thể lấy đến để kiểm chứng.

Sau khi nghĩ thông suốt Phạm Dương Triệt vội vàng đứng dậy.

Cuối cùng, mặc quần áo xong xuôi Phạm Dương Triệt mới mở cửa phòng, chỉ thấy thân hình trắng kiện lập tức bổ vào.

“Tới đây, tới đây, cháu dâu, gia gia ta hôm nay nhưng là chính mình đem thứ trân quý cất giữ 20 năm lấy ra.” Phó Uy rất đặc ý đặt thứ gì đó từ trong tay xuống.

“Thứ này đối với nam nhân chúng ta là tốt.” Vốn đang nói thao thao bất tuyệt đột nhiên dừng lại, Phó Uy hai mắt mờ to hỏ: “Cháu dâu, mắt phải của cháu làm sao vậy?”

Bởi vì gương đồng cổ đại không thể nhìn thấy hình ảnh rõ ràng , bởi vậy Phạm Dương Triệt chỉ mơ hồ cảm thấy mắt phải của mình bị Phó Văn Kiệt đánh bị thương. Nhưng mà hân cũng không biết giờ phút này toàn bộ xung quanh mắt phải của mình đã biến thành màu đen có thể so với gấu trúc.

“Cháu dâu, cháu nói cho gia gia , đây rốt cuộc là ai làm! Gia gia lấy lại công đạo cho cháu”. Đáng giận, cái tên không có mắt kia ngay cả cháu dâu Phó Uy lão cũng dám đánh ngại sống quá lâu ư?.

Phạm Dương Triệt nhìn Phó Uy bộ dáng muốn tìm người liều mạng, vốn định nói là chính mình tự động, lập tức đảo mắt cảm thấy lý do này thật sự không thể nào tin được, cuối cùng đành nhẹ giọng nói: “ Văn Kiệt huynh ấy cũng là không cẩn thận.”.

Gi؟! Hóa ra là cháu gái nhà mình đánh người ta bị thương?! Vốn đang kêu đánh kêu giết Phó Uy nhất thời đứng ngốc tại chỗ, nhìn chằm chằm thẳng chỗ bị thương, cảm thấy xấu hổ vô cùng: Tuy rằng, lão biết cháu gái mình có một chút “ thô lỗ”, tuy rằng ngày hôm qua là đêm động phòng hoa chúc được phép làm càn, nhưng là, đối đãi với cháu rề như hoa như ngọc như vậy hân phải là cẩn thận che chở mới đúng. Xem ra, lão phải tìm một cơ hội cùng Tiệp Nhi nói chuyện thật tốt mới được. Mồ gia gia còn không tự biết mình bị vây trong con tưởng tượng của chính mình.

Sau khi thu hồi tâm tư Phó Uy vạn lần áy náy nhìn sang Phạm Dương Triệu đang bị thương nói: “Cháu dâu, cháu yên tâm. Gia gia ta sẽ nói Tiệp Nhi về sau đối với cháu ôn nhu một chút.”

Ôn nhu một chút?! Mồ tẻ tướng ngay thơ không thể lý giải được ý tứ những lời này, đang muốn hỏi thì lại bị người xen vào.

“Cháu dâu đến đây, để biểu đạt xin lỗi , gia gia quyết định đem thứ tốt nhất đều cho cháu hết.” Phó Uy nói xong đem vò rượu đặt ở trên bàn mở ra. Lão tính toán định chỉ cho nửa vò. Dù sao, thứ bổ dưỡng tốt như vậy, ngay cả hân cũng tiếc không uống. Nhưng mà hiện tại vì để trấn an cháu rề đáng thương thật tốt, lão quyết định hy sinh cả vò.

Mùi rượu nồng nặc làm cho Phạm Dương Triệt từ lượng vốn kém nhũ này.

Phó Uy cũng không có chú ý tới về mặt của hân, tự giới thiệu nói: “Đây chính là cực phẩm bổ dưỡng của nam nhân à! Gia gia ta cất giữ 20 năm rượu Ngưu Tiên (*cái này là dùng cái ẩ của con bò ngâm*). Nam nhân chỉ cần uống thứ này, cam đoan có thể làm cho nữ nhân của mình dục tiên dục tử [1].”

[1] Ý chỉ sự sung sướng khoái lạc trong chuyện xxoo của nam nữ.

Giờ phút này, Phạm Dương Triệt rốt cuộc biết rượu này chính là để tráng dương, cũng rốt cuộc lý giải được những lời khó hiểu vừa rồi Phó Uy nói. Nhất thời, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên đỏ ửng xấu hổ .

Phó Uy tự biên tự diễn đem cái khuôn mặt đỏ bừng cho là xấu hổ, ái muội nói: “Tốt lắm, gia gia sẽ không chê cười cháu. Tuy rằng, nhớ ngày đó gia gia

cũng là phi thường dũng mãnh, một đêm có thể chiến mười người.” Phó Uy càng nói tình sử mình năm đó phong lưu càng hưng phấn không dừng lại được.

Mắt thấy lão đem chuyện phong lưu của nam nhân làm bài giảng, là lúc Phạm Dương Triệt lên tiếng ngăn cản nói: “ Gia gia, cháu có một chút đói bụng.”

“À!. Quả thật đói bụng uống rượu bổ dưỡng đối với thân thể không tốt. Gia gia lập tức sai người đi phòng ăn làm chút thức ăn lại đây.” Nói xong Phó Uy xoay người đi.

“Gia Gia cho ta mấy cái bánh bao.” Phạm Dương Triệt nói thêm một câu.

“Được.” Phó Uy xua xua tay đáp lời. Thân hình trắng kiện biến mất như gió .

Rốt cuộc tân phòng chỉ còn lại một mình Phạm Dương Triệt nhẹ nhõm thở dài một hơi. Tầm mắt đưa qua, nhìn vào rượu tiên, hẳn chỉ có thể lắc đầu cười khổ .

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Tể Tướng Ngây Thơ “ Chứng Thực”

Trong tân phòng.

Phạm Dương Triệt về mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm mâm bánh bao trên bàn, bên cạnh là vô rượu tiên ngư. Hắn căn bản không tính nhận lấy “ý tốt” của Phó Uy. Nhưng mà hắn thấy Phó Uy bày ra bộ dạng sẽ không bỏ qua cho hắn nếu hắn không tiếp nhận lễ vật, vì để cho tai của mình không bị oanh tạc, hắn mới miễn cưỡng nhận lấy.

Phạm Dương Triệt thu hồi tâm tư, đôi mắt đen nhìn chăm chăm thẳng vào mâm bánh bao, lòng mảy may cau lại đại biểu cho giờ phút này trong lòng của hắn là dẫn vật cùng do dự. Bởi vì từ nhỏ tiếp thu giáo dục của thánh nhân, đối với tình yêu hắn rất là đơn thuần, giờ phút này chỉ cảm thấy trước mắt động tác vươn tay này khó khăn vô cùng. Bởi vì, việc “ chứng thực” này thật đáng khinh. Nếu kết quả Phó Văn Kiệt là nữ nhân, hành động này liền biến thành hạ lưu. Nhưng là, hắn lại rất muốn biết rốt cuộc Phó Văn Kiệt có phải là nữ nhân hay không? Dù sao, việc này cũng liên quan đến vị trí Thanh Quân Trắc.

Sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng đại nghĩa quốc gia cùng trách nhiệm Tể tướng chiếm thượng phong. Bàn tay to vươn tới mấy cái bánh bao. Cảm xúc trong tay không mềm mại làm cả người hắn chấn động! Trong đầu trống rỗng hiện lên sáu chữ: Phó Văn Kiệt là nữ tử!

Bởi vì nhận thức này quá mức khiếp sợ, Phạm Dương Triệt ngay cả cửa phòng bị người mở ra cũng không có phát hiện, cho đến khi trước mắt tối sầm lại, hắn mới ngây ngốc ngẩng đầu: Đập vào mắt là khuôn mặt đang tròn mắt há hốc mồm. Theo tầm mắt tràn ngập khiếp sợ, hắn nhìn thấy một bàn tay của mình vô cùng đáng khinh đang bóp bánh bao.

“Uỳnh—” một tiếng, Phạm Dương Triệt trên ghế hét lên rồi ngã gục. Mà bánh bao trên tay hắn theo động tác mạnh cũng rơi trên mặt đất, theo quỹ đạo lẩn tránh đến bên chân Phó Văn Kiệt. Tầm mắt hai người đều gắt gao nhìn cái bánh bao.

Cuối cùng một lúc lâu sau Phạm Dương Triệt mới nói lại được , gương mặt tuần mỹ đỏ lên áp ứng : “ Ta , ta, ta,.....” nếu giờ phút này mặt đất có vết nứt, tin tưởng Phạm Dương Triệt cảm thấy xấu hổ khẳng định không chút do dự mà nhảy xuống. Ngây thơ như hắn, hết như tình cảnh lấy trộm cái yếm trên người nữ nhân vuốt ve âu yếm, lại bị chủ nhân cái yếm bắt gặp tại trận.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ tràn ngập xấu hổ, liền tưởng tới cái bánh bao cùng với động động tác “ bóp” kia , thông minh như Phó Văn Kiệt lập tức nghĩ thông suốt nguyên nhân trong đó. Oa! Nam nhân này thực sự rất đáng yêu, rất ngây thơ! Chẳng qua lấy bánh bao đến để chứng thực mà về mặt lại đỏ thành như vậy, xấu hổ như vậy. Làm hại nàng ảo tưởng biến thân thành sói, đem con dê non ngây thơ đáng yêu kia đánh gục. Nhịn xuống, nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống! Nàng nhất định phải áp chế bản chất sắc nữ xuống, không thể làm “anh chồng” ngây thơ kinh sợ. Mồ sốc nữ cố gắng áp chế xúc động của bản thân, liều mạng ép chính mình mặt mày hớn hở cùng với khơi gợi ý niệm thanh thuần trong đầu.

Phó Văn Kiệt trầm mặt bình tĩnh, cả người run nhè nhẹ nhưng trong mắt mờ mờ tể tướng ngây thơ lại thành vị nữ nhân xấu hổ cùng phần nộ. Đã muốn nhận định Phó Văn Kiệt là nữ tử Phạm Dương Triệt trong lòng áy náy càng sâu. Hắn tiến lên từng bước, khuôn mặt tuần mỹ đầy trịnh trọng nói: “ Phó Văn Kiệt, thực xin lỗi. Ta sẽ phụ trách!”

Vốn vẫn liều mạng chịu đựng Phó Văn Kiệt bị biểu tình nghiêm trang lại lời nói van lãn xin lỗi của hắn làm cho bộc phát. Nàng ôm cổ chàng trai hết sức ngây thơ trước mắt, hướng tới khuôn mặt vẫn đỏ từ nãy giờ hôn tới thật mạnh. A! thật sự là rất đáng yêu! Rất ngây thơ!

Bị động tác đột ngột làm chấn động Phạm Dương Triệt chỉ có thể ngây người mặc mồ sốc nữ khinh bạc.

“Chụt – chụt – chụt” làm trên gương mặt tuần mỹ nhăn xuống mười mấy miếng nước bọt, mờ mờ tể tướng ngây thơ mới thanh tỉnh lại, thân thể cứng ngắc ,

đem người đang quần quýt lấy mình như bạch tuộc đẩy ra nói: “Phó cô nương, thỉnh tự trọng.” Riêng 2 chữ “cô nương” hần càng thêm nhấn mạnh.

Trong con mắt sáng hiện lên 1 chút tính kế: “Phó cô nương—”

“Ha ha ha—” chỉ thấy Phó Vân Kiệt làm càn cười lớn.

Tiếng cười như vậy làm Phạm dương Triệt sắc mặt dần dần biến đổi xanh mét.

Cuối cùng, tiếng cười điên cuồng dừng lại. Nàng thờ dốc nói: “Triệt, huynh sẽ không phải cho ta là nữ tử đi?”

“Đúng!” Hần vô cùng khẳng định nói.

Phó Vân Kiệt cũng không có lập tức nói tiếp, mà xoay người đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, bưng chén trà trên bàn lên, ngẩng đầu thẳng nhìn đôi mắt đen như hắc ngọc nói: “Nếu ta thật là nữ tử, huynh định tính làm như thế nào?”

Đúng vậy! Phó Vân Kiệt thật là nữ tử, hần phải làm sao bây giờ? Mục đích hần đến Nham Thành làm sao bây giờ? Thánh Thượng ở Kinh đô làm sao bây giờ? Phạm Dương Triệt ngây người tại chỗ.

“Nếu ta là nữ tử, huynh sẽ cho ta làm Thanh Quân Trắc sao?” Con mắt sáng thẳng nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn mỹ đã lâm vào trạng thái dò dẫm, hỏi tiếp.

Phó Vân Kiệt là nữ tử, chính mình còn có thể cho nàng làm Thanh Quân Trắc sao? Đôi mắt đen mê mang nháy mắt khôi phục thanh tỉnh. Không, hần sẽ không. Bảo vệ quốc gia, thủ hộ Thánh Thượng là trách nhiệm của nam nhân. Cho dù nàng có thực lực có tài năng, thân là nữ tử hần sẽ làm rối loạn triều cương. Hơn nữa – đôi mắt đen nhìn về phía gương mặt anh khí tràn ngập tự tin: hơn nữa, nữ phần nam trang chính là tội khi quân!

“Ta sẽ không. Nhưng mà ta sẽ cưới ngươi.” Trong đôi mắt đen ngập tràn kiên nghị.

“Cưới ta?!” Mối đồ mộng nhếch lên châm biếm, nàng cúi đầu uống trà để che dấu nội tâm thất vọng. Tuy nàng đã sớm biết đây là con một sách, khẳng định không thể tiếp nhận chính mình thân là nữ tử lại đứng ở trên triều đình. Nhưng là, khi nghe đến đáp án khẳng định của hần, trong lòng vẫn vô cùng thất vọng.

Chờ nàng buông cái chén trong tay, một lần nữa ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng chỉ còn có nghiền ngẫm: « Triệt, huynh chắc sẽ không quên ngày hôm qua ta vừa mới cưới huynh chứ ! »

Nhớ tới hôn lễ khuất nhục ngày hôm qua, gương mặt tuấn mỹ hơi trầm xuống nói: « Kia không tính. Khi đó, ta không biết ngươi là nữ nhân ».

« Nữ nhân ?! » Khử tay trái Phó Vân Kiệt đặt trên mặt bàn, mu bàn tay nâng một bên mặt buồn cười nói: « Triệt, huynh dựa vào cái gì kết luận ta là nữ tử ? »

Đôi mắt đen theo tầm mắt cúi xuống nhìn đến bộ ngực đã bằng phẳng thành một mảnh, hần đỏ mặt không nói.

Theo tầm mắt hần, nàng cũng nhìn đến bộ ngực đã phục hồi bằng phẳng của mình, biết rằng nam nhân ngày thơ kia khẳng định nói không nên lời việc xác nhận ” trực tiếp ” và việc gián tiếp ” so sánh ” kia.

Phó Vân Kiệt dùng tay trái cầm một cái bánh bao trên bàn, áy muội cười nói: “Ừ. Bánh bao này làm không tệ, vừa thơm vừa mềm. »

« Oanh » Khuôn mặt tuấn mỹ nháy mắt biến thành đỏ như máu. Thông minh như Phạm Dương Triệt làm sao không biết ý tứ trong lời nói của nàng.

Một lúc sau, sắc đỏ trên mặt thoáng thôi lui hần mới mở miệng nói ra chứng có “hỗ trợ”. « Mới vừa rồi Phó lão tướng quân tới tìm tặng ta một vò rượu Tiên Ngưu. » Nói xong, hần đem vò rượu đặt lên giữa bàn.

Phó Vân Kiệt trừng to hai mắt nhìn vò rượu lớn trong lòng cảm thấy xấu hổ ! Gia gia cũng quá mãnh đi, cư nhiên tặng hần vò rượu tráng dương. Không sợ hần hư không chịu bỏ à [1] ! Nàng chỉ có thể xấu hổ cười gượng nói: « haha, lão nhân chính là quan tâm thôi. »

[1] Câu này ý chỉ thân thể suy nhược không chịu được thuốc bổ hàm lượng cao ==))

« Kỳ thật, ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Phó lão tướng quân rất có khí khái nam tử lại đồng ý cho ngươi cưới một gã nam tử ? Cho dù hần có yêu thương ngươi, nhưng là “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” [2] phó lão tướng quân hần là cũng biết. » Đôi mắt đen thẳng nhìn vào đôi mắt sáng, môi mỏng cong lên tươi cười nói: « Kiệt, ngươi có biết mới vừa rồi Phó lão tướng quân vẫn kêu ta là cái gì ko ? »

[2] Đây là một trong những đánh giá của Mạnh Tử về chuyện kế hôn, có 3 điều trong đó điều kinh khủng nhất là không có con nối dòng cho hậu thế.

Nhìn khuôn mặt hơi hơi trắng xanh, tự cảm thấy hòa nhau một vẩn với hần, nụ cười trên môi bạc càng sâu hơn: “Tôn – nữ – tế. Kiệt, phiền toái ngươi giải thích cho ta một chút ngày Tôn nữ tế rốt cuộc là như thế nào ?

Nhìn môi mỏng gọi cảm cong lên trông giáo hoạt hồ ly vô cùng, Phó Vân Kiệt chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng hạ xuống mấy độ. Lão nhân thần kinh cũng quá “thô” rồi (ý ở đây là quá lớn mật to gan) ! Ở trước mặt Nam Tướng lại dùng xưng hô này. Đây không phải là tự thừa nhận thân phận nữ tử

của nàng sao ?Thu hồi oán giận trong lòng, nàng bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh suy nghĩ để tìm lý do hợp lý.

« Triệt, huynh có biết cảnh giới cao nhất của thuật dịch dung là gì không ? » Phó Văn Kiệt bỗng nhiên đưa ra một vấn đề có vẻ không liên quan.

Nàng cũng không chờ hắn trả lời, tự nói đáp án: “Cảnh giới cao nhất của thuật dịch dung là từ mình cho tới trong lòng tất cả mọi người đều cho rằng cái giả kia mới là sự thật. Vì để cho gia gia thích ứng được với hôn lễ điên đảo này, từ ba ngày trước, ta vẫn giả gái cho ông xem, thế nên cho tới bây giờ ông vẫn còn bị vây trong sự thật giả lẫn lộn. Về phần cái tội ‘ không có con nối dõi kia’, huynh không thể quên gia gia ta xuất thân từ son tặc một chữ cũng không biết, huynh cho rằng ông sẽ để ý cái hiệu danh gì đó sao? Nếu để ý như vậy, ta sao có thành nghĩa tôn tử đây?” Nói xong, đôi mắt sáng mang theo tự tin nhìn thẳng đôi mắt đen vốn không thể nghi ngờ kia.

Quả thật Phó uy đã vợ con đã sớm qua đời. Nếu hắn thực chú trọng hiếu nghĩa sẽ không sống hai mươi mấy năm qua không cưới vợ sinh con. Hơn nữa, Phó Văn Kiệt dù sao cũng phong phải thân tôn tử (cháu trai ruột). Một người ngay cả chính mình cũng không chú trọng hiếu nghĩa thì làm sao có thể đối với người không phải thân tôn tử của mình như vậy. Trong đôi mắt đen xuất hiện tia dao động. Phần dao động đó ngay khi tầm mắt của Phạm Dương Triệt dừng ở bàn tay từng đụng chạm qua “chứng cứ liên trở nên kiên định lại.

Cảm thấy tầm mắt của hắn dừng lại trước ngực của mình, nhìn hắn vốn dao động lại chuyển sang tự tin, môi đỏ mọng lại khẽ mở : “Triệt, huynh biết không? Thuật dịch dung cơ bản nhất yêu cầu chính là biến giả thành thật. Tuy rằng ta đối với thuật dịch dung tu vi còn không cao. Nhưng mà biến giả thành thật, vật phẩm biến nam thành nữ ta là vẫn có. ”

Nghe giải thích của nàng, Phạm Dương Triệt lập tức ý thức được Phó Văn Kiệt là đang ám chỉ hắn là nam tử, mà chính mình chạm đến “chứng cứ” lại chính là giả. Tuy rằng, phải tin rằng tài năng kiệt xuất như thế, người có năng lực như Phó Văn Kiệt là nữ tử là vô cùng khó chấp nhận, nhưng mà hắn càng tin tưởng xác nhận của mình. Hắn không tin trên đời có vật như vậy.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vốn xuất hiện dao động giờ phút này lại càng trở nên kiên định, nàng chỉ có thể thở dài : Xem ra không thể không xuất ra ít chủ bài.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Bra “Siêu Cấp”

Phó Văn Kiệt vươn tay phải ra, đẩy chiếc hòm mới mang vào phòng về phía trước, khi mở hòm, nàng nói: “Cái này là ta mua với giá cao, là vật có một không hai. Có vật này, nam tử muốn thành nữ tử là điều vô cùng dễ dàng.”

Phạm Dương Triệt tiến lên phía trước một bước, hoài nghi nhìn về phía chiếc hòm đã được mở ra: Chỉ thấy bên trong đặt cái vật gì đó bằng vải. Ở giữa có miếng gì đó tròn tròn, tất cả đều là vải mịn, nhìn hình dạng vô cùng kì quái. Dù là chính mình ở kinh đô quen nhìn kì trân dị bảo cũng ko biết vật ấy là cái gì.

Nếu là người thế kỉ 21 nhìn thấy vật ấy sẽ lập tức bật thốt lên kêu to: “ Đây là bra!”. (*he he bra là áo ngực của chị em*)

Nhìn gương mặt tuấn mỹ nhú mày tỏ vẻ đang suy nghĩ, Phó Văn Kiệt chỉ cảm thấy buồn cười: Haha, nếu hắn biết đây là bra, nàng sẽ viết ngược tên mình luôn. Bra này cũng không phải là hàng chợ bán mấy trăm tiền là có thể mua được. Đây chính là lúc trước ma ma vì “hạnh phúc” tương lai, lợi dụng quan hệ riêng vì nàng mà đặt bra siêu cấp này. Một thứ có thể làm cho “sân bay” biến thành “ngực bự”, chọn nguyên liệu đặc biệt làm thành, cảm xúc tuyệt đối có thể lấy giả thành thật. Lúc trước, ma ma cứ nhất định phải nhét vào. Theo như ma ma thăm dò được từ chỗ ba ba nữ nhân thế giới này đều là “ba đào mãnh liệt” (*ý là ngực khủng*). Vì hạnh phúc tương lai của con gái mình, nàng trăm phương ngàn kế đem bra siêu cấp đặt riêng nhét vào. Haha, có bra siêu cấp, Phạm Dương Triệt sẽ không hoài nghi mình nữa.

Vì muốn đập toan hoài nghi của Phạm Dương Triệt, Phó Văn Kiệt vươn tay ra, cầm chặt bàn tay to của hắn, không để ý đến sự kháng cự của hắn áp tay hắn vào bra.

Phạm Dương Triệt đang bị vây trong trạng thái dò xét theo bản năng muốn rút tay về, nhưng mà xúc cảm ở bàn tay khiến động tác của hắn dừng lại. Khác hẳn khi cầm bánh bao, giống xúc cảm sáng nay. Nói như vậy, sáng nay là chạm vào vật này, mà Phó Văn Kiệt không phải là nữ tử, mà thật sự là một nam tử?!

Đôi mắt đen vốn tin chắc xuất hiện tia dao động. Nhưng mà, hoài nghi vẫn chưa có bị đập tan. Đôi mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt anh khí tự tin vô cùng kia. Một tia sáng hiện lên rất nhanh. Hắn thu tay lại, môi mím khẽ lên cười như không cười nói: “Người có thể làm được vật biến nam giả thành nữ. Vậy Phó tướng quân làm ra thứ nữ giả nam cũng không khó!” Nói xong đôi mắt đen nhìn vào yết hầu ở cổ nàng có ý lộ ra.

Trong đôi mắt sáng hiện lên một tia tán thưởng rất nhanh: Khá lắm, thật là một nam nhân thông minh. Có thể từ một suy ra ba. Vốn định dùng bra để đập tan hoài nghi của hắn, thế mà lại có thể dẫn dắt hắn nghĩ tới yết hầu của mình cũng là giả.

Nàng đứng dậy đi đến trước mặt hắn, môi đỏ mọng cong lên thành nụ cười tươi có chút ngiên ngẫm pha chút bại hoại nói: “Triệt, trong phủ tướng quân có một ôn tuyền. Trước kia ta đều đi ngâm ở đó, giảm một mùi rất tốt.” Nàng dừng một chút, thân thể nghiêng về phía trước, môi đỏ mọng thổi một hơi vào tai hắn: “Buổi tối, chúng ta cùng đi tắm ôn tuyền chứ! như vậy, huynh cũng tận mắt thấy rõ cuộc ta là nam hay nữ.”

Hơi thở ấm áp ái muội nhẹ thổi ở bên tai, khiến khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ lên liền vội vàng lui về phía sau mấy bước tạo khoảng cách giữa hai người.

Nhìn gương mặt tuần mỹ quần bách, trong đôi mắt sáng vẻ cân nhắc càng sâu. Trên gương mặt cố ý mang vẻ tràn ngập tình dục, đôi mắt sáng mang theo dục niệm đánh giá nam nhân tuần mỹ trước mắt, nói: “Đương nhiên, kèm theo điều kiện. Triệt, huynh cũng phải để cho ta xác nhận giới tính một chút thật tốt mới được.” Cuối cùng, nàng đã phóng thích hoàn toàn bản chất sắc nữ của mình, đôi mắt vô cùng nóng rực nhìn hắn.

Ánh mắt như vậy cùng vẻ mặt ngập tràn tình dục khiến cho lòng hắn thấy có một chút lạnh lẽo. Vốn tin chắc lại bắt đầu dao động kịch liệt. Cường chế suy nghĩ xúc động trong đầu, đôi mắt đen mang theo thăm dò nhìn chằm chằm vào gương mặt tràn đầy dục niệm trước mắt. Hắn muốn từ đó tìm ra một chút nguy trang, một chút then thung của nữ tử. Nhưng mà, đáng tiếc hắn chỉ nhìn thấy dục niệm nồng cháy trên gương mặt anh khí. Cuối cùng, niềm tin chắc chắn cũng bắt đầu trôi đi. Chỉ cần là nữ tử, cũng không có khả năng hào phóng mời nam nhân đi ôn tuyền tắm như thế, sẽ không can đảm đánh giá nam nhân. Cuối cùng hắn đưa ra kết luận: Phó Vân Kiệt không phải là nữ tử. Kết luận này khiến cho hắn thở phào nhẹ nhõm. Dù sao, trước mắt chuyển Phó Vân Kiệt là nam tử đối với mình mới là quan trọng nhất. Nhưng mà hắn cũng không có chú ý trong hơi thở hỗn loạn có chút mất mát.

Vẫn không buông tha biểu tình trên mặt hắn, Phó Vân Kiệt dĩ nhiên biết hắn đối với mình đã không còn hoài nghi. Tâm cũng thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Thu hồi sự thất vọng trong lòng, vì để Phạm Dương Triệt hoàn toàn từ bỏ sự hoài nghi, Phó Vân Kiệt cố ý tiến lên từng bước, tay nhắc lên, vừa cởi áo, vừa nói: “Nếu không trước hết chúng ta cứ ở nơi này xác nhận một chút.”

Nhìn thần thái tự nhiên của Phó Vân Kiệt khi cởi quần áo, động tác tiêu sái ném quần áo cởi ra xuống đất, cuối cùng chỉ còn lại manh áo đơn, chút hoài nghi còn tồn tại của Phạm Dương Triệt cũng tan biến.

“Chỉ có ta cởi, dường như không công bằng. Triệt, huynh cũng cởi đi!” Môi đỏ mọng cong lên thành nụ cười ái muội, tay nàng vừa nhắc, hướng về phía hắn tìm kiếm.

Phạm Dương Triệt lập tức một bước lớn lui lại về phía sau, đem khoảng cách của hai người từ vài mét thành một thước. Hắn gắt gao cầm lấy quần áo trước người, giọng nói lạnh lùng: “Không cần. Ta tin tưởng ngươi là nam tử!”

Trên gương mặt ngăm đen hiện ra tiếc hận. Thật đáng tiếc à! Đối với thân thể Triệt, nàng đã thêm muốn từ lâu. Thật là đáng tiếc a! Nàng thờ dài, rồi chậm rãi mặc lại quần áo mình đã cởi bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Thực Hiện Lời Hứa

Phạm Dương Triệt cuối cùng cũng đợi được người trước mắt một lần nữa mặc quần áo chỉnh tề, rồi mới buông bàn tay to đang cầm chặt vạt áo trước ngực. Đầu óc hỗn loạn bắt đầu chuyển động rất nhanh, mặt nạ lạnh lùng được đeo lên một lần nữa, liền nói: “Phó Vân Kiệt, ta đã hoàn thành yêu cầu của ngươi. Kế tiếp hi vọng ngươi cũng có thể thực hiện hứa hẹn của mình.

Nhìn nam nhân một lần nữa đeo mặt nạ lên, Phó Vân Kiệt trong lòng nói thầm: nam nhân này cũng quá thực tế rồi. Ngày đầu tiên tân hôn đã bàn chính sự. Thu hồi oán giận chút xíu trong lòng, môi đỏ mọng cong lên nụ cười giả hoạt nói: “Triệt, huynh hình như chưa có hoàn thành yêu cầu của ta.”

“Ngươi—” mặt nạ lạnh lùng lại vỡ tan, trong đôi mắt đen phần nộ vì bị người trêu đùa, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngày hôm qua ta đã GÁ cho ngươi rồi!” chữ GÁ được hắn nhấn mạnh.

“Sao nào, GÁ cho ta huynh cảm thấy khuất nhục lắm sao?” Bạn nữ giả nam cố ý giả ngu, cho đến khi khuôn mặt anh tuấn của bạn Tể tướng mỹ nam biến thành mặt Bao Công, mới nói: “Nếu không, ta cho huynh cơ hội lấy lại danh dự, như thế nào?”

“Lấy lại danh dự?” Cho dù thông minh như Phạm Dương Triệt giờ phút này đại não cũng lập tức bị “đơ” lại.

“Ta gả cho huynh, thế nào?” Đôi mắt sáng cố ý nháy mắt với hắn.

Bắt gặp vẻ tính kế trong đôi mắt sáng mang ý cười, Phạm Dương Triệt lập tức linh hội ẩn ý: “Ý của ngươi là...”

“Đứng!” Gương mặt màu lúa mạch hiện lên vẻ tính kế: “Triệt nếu ta lấy thân phận Phó Vân Kiệt hỏi kinh với huynh, chỉ sợ hai vị thân vương sẽ toàn tâm đối phó, rất có khả năng bọn họ hợp tác với nhau. Đến lúc đó, rất có khả năng xuất hiện cuộc chiến đổ máu.”

Trong đôi mắt đen hiện lên vẻ thông minh: “Ý của ngươi là châm ngòi từ trong nội bộ, tiêu diệt lực lượng?”

“Đúng!” Cùng người thông minh nói chuyện thật thoải mái, một chút liền hiểu: “Thời gian hồi kinh nhậm chức là hai tháng, hành trình đường đi, có thể kéo dài ba, bốn tháng là chuyện hợp lý. Chúng ta có thể nhân dịp ba bốn tháng này tiêu diệt nhân lực của hai vị đại thân vương hết sức có thể.”

Liên tưởng đến đề nghị vừa rồi của nàng, Phạm Dương Triệt lập tức nghĩ thông suốt nói: “Cho nên ngươi muốn lấy thân phận nữ tử theo ta hồi kinh.”

“Nói đúng hơn, ta thấy thân phận vị hôn thê của Nam tướng Phạm Dương Triệt huynh hồi kinh.” Khóe môi đỏ nhếch lên lộ ra vẻ tự tin nói: “Nghĩ đến nam nhân trong thiên hạ này đều nghĩ từ đều không có năng lực, vậy nên phải ở trong nhà. Nếu ta giả trang vị hôn thê của huynh, hẳn là sẽ không thu hút sự chú ý và phòng bị của người khác, âm thầm dần dần sử lý chuyện của hai đại thân vương.”

Phạm Dương Triệt bắt đầu khôi phục đầu óc của vị Nam tướng, bắt đầu phân tích rõ ràng: Nếu Phó Văn Kiệt lấy thân phận vị hôn thê của hắn hồi kinh, quả thật có thể vô thanh vô tức để ý đến hai đại thân vương. Nhưng mà – đôi mắt đen hiện lên sự lo lắng: “Văn Kiệt, ta nhớ rõ hai năm trước ngươi từng hồi kinh, trong triều rất nhiều người đã từng thấy qua dung mạo của ngươi. Cho dù –” hắn thoáng tạm dừng một chút, đem tầm mắt nhìn vật để trên bàn rồi nói: “Cho dù ngươi lấy thân phận nữ tử xuất hiện, với dung mạo tương tự hai đại thân vương nhất định sẽ nghi ngờ.”

Môi đỏ mọng mỉm cười nói: “Người đời đều cho rằng Nam tướng Cảnh Quốc là người cực kỳ xấu xí, nên cả ngày phải lấy mặt nạ che mặt!”

Trong đôi mắt đen hiện lên tia sáng: “Ngươi là nói...”

“Đúng vậy. Nếu Nam tướng là nam nhân xấu xí thì không có đạo lý gì lại có một vị hôn thê mỹ mạo như tiên tử. Cái gọi là ‘môn đăng hộ đối’ xấu nam xứng xấu nữ.” Ha ha, xấu nữ này còn là một ác nữ nữa. Trong đôi mắt sáng hiện lên chút hưng phấn cùng tính kế.

Sau khi xác định không có tai họa ngầm cùng sơ hở, Phạm Dương Triệt gật đầu nói: “Như vậy quả thật sẽ không làm cho hai thân vương nghi ngờ. Phó Văn Kiệt, ngươi tính bao giờ theo ta hồi kinh? Còn có người định mang theo bao nhiêu quân Phó gia đi cùng?” Hắn hỏi thẳng vào chủ đề. Dù sao, sớm trở về một ngày, Thánh thượng sẽ thêm một phần an toàn. Hắn rời kinh đô cũng đã gần nửa tháng.

“Cho ta thời gian hai ngày để thu xếp mọi chuyện, ta sẽ hồi kinh với huynh.” Đôi mắt sáng nhìn thẳng đôi mắt đen thâm thúy kia nói: “Ta không định mang theo một người quân Phó gia nào cùng đi.”

Nhìn gương mặt vốn mang theo chờ đợi trong nháy mắt lạnh như băng, môi đỏ mọng cong lên tự tin nói: “Triệt, nếu ta muốn giấu diếm thân phận của mình hồi kinh cùng huynh, mang theo đội quân Phó gia khác gì tự lộ, huynh cho là hai thân vương sẽ không biết sao? Hơn nữa, với sự chú ý của họ dành cho ta nhất định đã an bài người ở Nham Thành. Hơn nữa tin tưởng ta, cho dù chỉ một mình ta hồi kinh cùng với huynh, cũng tuyệt đối có năng lực làm Thanh Quân Trắc giúp huynh.” Còn một nguyên nhân chủ yếu là nàng kiêng kị Hoắc Thiên Thụy. Ngày đó, nàng đã làm tổn thương nam nhân cao ngạo bá đạo kia, chỉ sợ quân đội Cao quốc sẽ tăng cường giám thị Nham thành, tìm cơ hội tấn công.

Nhìn gương mặt anh khí tràn ngập tự tin, hắn thực không biết ai có thể cuồng vọng, tự tin như thế nói có thể lấy sức một người lật đổ hai đại thân vương vốn đang nắm giữ kinh đô. Nhưng không biết vì sao, hắn lại lựa chọn tin tưởng nàng. Bởi vì quân Phó gia là do một tay Phó Văn Kiệt đào tạo ra, đem gót sắt của Cao quốc chặn ở ngoài phía Bắc Nham Thành. Hẳn (Tiểu Kiệt nha) có năng lực này.

Suy nghĩ trong lòng của Phạm Dương Triệt bỗng nhiên bị sự xuất hiện của một người kéo về. Chỉ thấy trên gương mặt anh khí bỗng lộ vẻ “thẹn thùng”, tiếng nói vẫn trầm thấp biến thành “nũng nịu”: “Tướng công, sau khi hồi kinh, chẳng nhớ phải bảo vệ thiếp thật tốt nha!”

Nhìn “hình nam nhi” anh khí biến thành “dạng nữ tử” nhu mì, Phạm Dương Triệt thấy toàn thân cứng ngắc không biết phản ứng thế nào.

Mô sắc nữ nhân cơ hội ngẩng cao đầu, ấn một cái hôn lên trên gương mặt tuấn mỹ của mẫu nam Tể tướng đã hóa đá, rồi sau đó buông một câu “có việc quan trọng cần xử lý” sau đó phi thân biến mất không thấy.

Mẫu tể tướng ngây thơ cuối cùng cũng từ hóa đã tỉnh lại, sờ vết nước miếng trên mặt bỗng có một ý nghĩ: Phó Văn Kiệt đề nghị giả mạo vị hôn thê của mình sẽ không vì “danh chính ngôn thuận” sảm sỡ mình đi! Vì ý nghĩ này, Phạm Dương Triệt bỗng thấy thời tiết vốn oi bức trong nháy mắt lạnh đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Chủ Tớ Gặp Nhau

Đó là một ngày trời trong nắng ấm. Ngày như vậy nên làn tràn ngập niềm vui. Nhưng mà giờ phút này trong phòng Phạm Dương Triệt tràn ngập tiếng khóc:

“Ô ô ô... Tướng gia... Ô ô ô...” Thị đồng Tiểu Đông trải qua sáu ngày chia cách với chủ tử nhà mình, sau lại bị giam lỏng, hiện tại sau khi thấy Phạm Dương Triệt bình an vô sự, cảm xúc lo lắng mấy ngày liền cuối cùng cũng tìm được lý do phát tiết ra ngoài.

Vô Danh đứng bên nhìn mắt cũng đỏ hoe. Dù sao, chủ tử đối với mình cũng giống như cha mẹ tái sinh. Nếu không phải có chủ tử, chỉ sợ hắn đã sớm xuống địa ngục. Ở tại đây mấy ngày qua bị người điểm huyệt, công phu bị che trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng. Dù sao, chủ tử hoàn toàn không có võ công, thứ hai là thân thể lại cũng không tốt. Hơn nữa, nam tử bắt chủ tử đi, còn giam lỏng bọn họ võ công không thể dùng từ cao để hình dung. May mắn chủ tử không có chuyện gì. Vô Danh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, được rồi!” Phạm Dương Triệt giọng cảm động vô nhẹ an ủi Tiểu Đông trong lòng. Sao hắn lại không biết mấy ngày này Tiểu Đông cùng Vô Danh lo lắng như thế nào a!

Tiểu Đông vốn đang nhào vào trong lòng Phạm Dương Triệt nhẹ giọng thút thít đột nhiên bị người nào đó kéo ra. Tiểu Đông còn chưa kịp thấy rõ ràng người tới đã bị một cái khăn mặt thô màu trắng che tầm mắt lại, sau đó người nào đó còn vô cùng dùng sức “chà xát” mặt hắn khóc xong hồng hồng, bên tai truyền đến giọng nói “hết sức” ôn nhu: “Nào, nào, ta giúp ngươi lau sạch nước mắt. Nếu không, lại thành mặt hề!”

Đáng giận! Tiểu tử này sao dám hưởng độc quyền của nàng. Trong ngực của Triệt chỉ có nàng mới có thể nhào vào. Nghĩ đến đây, Phó Văn Kiệt hơi xoay người, để cho Phạm Dương Triệt chỉ có thể nhìn phía sau của mình, trên mặt lộ nụ cười “đều”, tiếp tục động tác “chà xát”.

Tiểu Đông bị “chà xát” mặt thiếu chút nữa là tróc da, đem người đang “chà xát” trước mặt mình dùng sức đẩy ra, rồi sau đó cảm giận cầm cái khăn mặt vải thô ném xuống dưới đất. Hai mắt cuối cùng có thể nhìn thấy rõ ràng phía trước, hình ảnh đập vào mắt khiến hắn trợn mắt há mồm, chỉ thấy có một nữ tử nhào vào trong lòng ngực của chủ tử, cả khuôn mặt vui trong ngực chủ tử, trước đến giờ chủ tử đối với con gái chưa có sắc mặt tốt, chưa từng có cô gái đến gần, đừng nói đến chuyện dễ dàng tha thứ cho cô gái nhào vào trong ngực. Vô Danh đứng bên cạnh cũng bị hình ảnh này làm chấn động.

Thật ra, giờ phút này Phạm Dương Triệt không phải là dễ dàng tha thứ, mà là mới vừa rồi không cẩn thận bị người nào đó nhào vào khiến cho ngây ngốc đứng im.

“Ô ô ô... Triệt, thị đồng của huynh thật hung dữ mà! Người ta có lòng tốt giúp hần lau nước mắt, hần lại còn đẩy người ta ngã. Ô ô ô...” Mồ giã nam một bên vui đầu gối vờ khóc, một bên hai tay dùng sức lau lau lau chà chà chà trước ngực hần. Đáng giận, trong ngực của Triệt chỉ có lưu lại hương vị của nàng, hương vị của người khác nàng nhất định phải biến mất. Càng nghĩ càng cảm thấy chịu thiệt, vì để hồi lại một vấn, bàn tay mảnh khảnh bắt đầu di chuyển vào trong quần áo, bốn phía lưu lại ấn ký của mình.

Tiểu Đông cùng Vô Danh thật vất vả mới khôi phục lại được ý thức đều chú ý tới tay ai đó đang thò vào trong áo của chủ tử mà người nào đó vẫn đứng ngây ngốc.

Da thịt trước ngực truyền đến cảm giác ấm áp khiến cho Phạm Dương Triệt đang ngây ngốc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hai bài tay to vurun ra, bắt lấy hai tay làm cản kia, giọng lạnh lùng: “Đủ rồi!”

Phó Văn Kiệt thấy không thể tiếp tục “sờ mó”, ngẩng đầu, bày ra tư thái tự nhận là “nữ tử then thùng” của mỹ nhân, thấp giọng xuống, nói: “Triệt, người ta không phải có ý mà!” Mồ nữ một lòng muốn sắm tốt vai nhân vật nữ tử, nhưng lại quên mất tạo hình của mình lúc này.

Phạm Dương Triệt vốn sắc mặt có vẻ không tốt lắm nháy mắt chuyển thành tái nhợt, cái trán rớt xuống mồ hôi lạnh, toàn thân cứng ngắt.

Cuối cùng cũng có cơ hội có thể một lần quan sát nữ tử đặc biệt được chủ tử đối diện đặc thù kia, Vô Danh cùng Tiểu Đông đem tầm mắt hướng về dung nhan lộ ra kia. Hình ảnh đập vào mắt khiến hai người hóa đá lại. Gương mặt chỉ có thể dùng một từ khủng bố để hình dung: hàng lông mày rậm thô thẳng tắp, đường kẻ mắt màu đen vì mới khóc xong đều đã trôi uống, mặt tàn nhang, cùng với hai má màu đỏ như cái bót, phối hợp cùng với đôi môi đỏ mọng được to son đậm, trông thật sự giống quý.

Phạm Dương Triệt tự chủ tốt nhất trong ba người dẫn đầu khôi phục lại, bằng tốc độ nhanh nhất quay sang lấy gương đồng đặt trên bàn đưa tới.

Bị những động tác liên tục của hần làm cho mơ hồ, Phó Văn Kiệt nghi hoặc tiếp nhận gương đồng kia. Xuất hiện mơ hồ trên gương đồng là một gương mặt khủng bố khiến cho chính nàng cũng bị dọa đứng im. Qua một lúc, nàng cuối cùng cũng khôi phục lại, vội vàng dùng ống tay áo rộng thùng thình của chính mình che hơn nửa khuôn mặt lại, chỉ lộ ra đôi môi có điểm quái dị cùng hai mắt cùng lông mi trong phạm vi người ta có thể tiếp nhận được, cười gượng nói: “Ha ha, xấu trang này có điểm quái!” Mặc dù có điểm quá độ, nhưng mà xấu trang này ít nhất khiến cho người ta vừa nghĩ đến đã muốn nôn. Đây cũng coi như là thành công. Mồ nữ ở nơi nào không quên cái tinh thần thắng lợi.

Nhìn dung nhan đã được che khuất phần lớn kia, Phạm Dương Triệt chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng: Giờ phút này, hần thực hoài ngại người trước mắt là vị Phó Văn Kiệt tự tin cuồng vọng kia. Phó Văn Kiệt cuối cùng là người như thế nào? Xoa xoa cái trán, hần thở dài nói: “Phó Văn Kiệt, ngươi sẽ không định dùng cái dạng này theo ta hồi kinh chứ?”

“Cái gì?! Hần là Phó Văn Kiệt?!” Tiểu Đông cùng Vô Danh rất nhanh từ trạng thái hóa đá tỉnh lại đồng thời mở to mắt nhìn chăm chăm cái gương mặt quái dị đã che nửa khó có thể tin tin trăm miệng một lời hết lớn. Không thể trách bọn họ giật mình như thế. Tuy rằng bởi vì chủ tử, Tiểu Đông cùng Vô Danh đối với cái người mấy năm gần đây rõ ràng nổi bật hơn chủ tử nhà mình có chút oán thầm, nhưng mà, trong lòng bọn họ đối với vị một người lấy không thành kẻ chống đỡ năm vạn đại quân Cao quốc bội phục từ đáy lòng. Dù sao, Phó Văn Kiệt chiến thần trong lòng nam nhi Cảnh quốc, sở anh hùng trong lòng nam nhi Cảnh quốc.

Nhưng, vốn là anh hùng tuần lễ giờ phút này như thế nào thành nữ tử quái dị khủng bố, không thể nói cái này nghiêm trọng đánh vỡ mong chờ của hai người.

Không đành lòng đối với thù hạ mà mình vô cùng tín nhiệm gấp đả kích, hấn đành nói: “Phó Vân Kiệt, ta thấy ngươi vẫn noi là xóa đi một chút!”

Đang muốn tìm cớ rồi đi xóa đi về mặt xấu trang Phó Vân Kiệt lập tức đáp lại: “Được.” Rồi sao đó, nàng phát huy tuyệt đỉnh khinh công mình, biến mất nhanh như chớp.

Nhìn trước cửa phòng, qua một lúc, Tiểu Đông nói ra một câu: “Xem ra lời đồn đại không thể hoàn toàn tin!”

Vô Dang ở bên cũng đang ngây ngốc chỉ có thể cứng ngắc gật đầu phụ họa.

Phạm Dương Triệt lắc đầu nhìn hai thù hạ của mình bộ dạng âm thầm chịu đả kích lớn, trong đầu lại hiện ra dung nhan khủng bố buồn cười kia, môi mồm không tự chủ nhếch lên, nụ cười vui vẻ cùng thả lỏng xuất hiện trên gương mặt tuấn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Tín Nhiệm

Ánh trắng chiếu sáng, một vàng trắng sáng ở giữa bầu trời, ánh sáng của trăng phủ khắp đất trời, che giấu những ngôi sao, khiến cho bầu trời càng thêm trống vắng.

Ánh trăng rơi vào trong Tiêu Dao thư viện của Phó phủ, khiến cho thân ảnh đang bước đi trong viện dừng lại. Lý Trọng Phi thất thần nhìn thân ảnh ở cửa sổ được chiếu rọi. Trong đầu không tự giác hiện ra tình huống lần đầu tiên nhìn thấy người nọ:

Đó là ngày năm bạn đại quân Cao quốc đột kích, thân là phó tướng của Phó tướng quân chính mình đã muốn lấy thân mình hi sinh cho đất nước. Nhưng, Phó lão tướng quân lại tính để cho vị tôn tử mới nhận thức kia thực hiện “Không thành kế.” Là thù hạ tâm phúc của Phó lão tướng quân khi hắn nghe đến mưu kế này, phản ứng đầu tiên chính là phản đối. Dù sao, kế hoạch này thật sự quá mức mạo hiểm. Nếu Cao quân không trúng kế, mở lớn cửa thành sẽ làm cho Cao quân như bầy sói đứng mảnh phá hủy toàn bộ Nham Thành. Hơn nữa, hắn không thể tin một vị còn đang trưởng thành, tiểu quý tộc còn chưa dài có thể thực hiện mưu kế này.

Khi hắn lấy lý do như vậy, sau lấy thái độ kiên quyết phản đối, ngày hôm sau, ở trong trại huấn luyện của quân doanh, hắn lần tiên được nhìn thấy Phó Vân Kiệt – người đưa ra kế sách mạo hiểm kia. Nhìn gương mặt còn lộ vẻ trẻ con, nữ tính khiến cho hắn ngây ngốc tại chỗ. Dù sao, người kia trước mắt so với trong tưởng tượng của hắn còn kém quá xa. Tạm thời không nói đến thân thể đơn bạc kia, mà gương mặt giống như đàn bà kia khiến cho hắn cảm thấy mình quyết định phản đối sử dụng “không thành kế” là chính xác. Nhưng, Phó Vân Kiệt cũng không có bị thái độ khinh thị của hắn làm cho tức giận, ngược lại tuân thủ theo quy củ trong quân, tuân thủ quy định trong quân hướng hắn đưa ra thách đấu. Tuy rằng hắn cho rằng lấy thân hình cùng công phu của mình đánh nhau với tên ẻo là có chút không công bằng, nhưng mà, căn cứ theo mục đích của thượng võ thì người kia muốn đánh thắng để thực hiện mục tiêu “không thành kế” liền lĩnh, hắn muốn dùng toàn lực, trước phải đem tên này đánh ngã.

Không đến một khắc, trận đấu trước mặt các binh lính lấy thắng lợi áp đảo của một bên chấm dứt. Nhưng mà, cái người bị đánh ngã không đứng dậy được cũng là hắn. Ở trong quân doanh, trừ bỏ Phó lão tướng quân, hắn cũng là không có đối thủ, lần đầu tiên bị người đánh không phản kháng lại được nằm trên mặt đất. Hắn vốn phần hạn nhưng khi ngẩng mặt nhìn thấy người kia được ánh mặt trời bao phủ như có một tầng kim quang thân nhiên, bên cạnh sự tự tin, không biết vì sao hắn chỉ thấy trời đất bỗng nhiên trở nên im lặng vô cùng, im lặng chỉ để nghe tiếng tim mình đập cùng tiếng năng sang sáng cười tự tin. Hiện tại nghĩ lại, khi nhìn nụ cười kia, tâm của hắn cũng đã trầm luân tại nơi ấy, không có khả năng tiếp tục lưu luyến si mê.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cũng thu lại tinh thần, hắn mới nhẹ nhàng thở dài, một lần nữa bước chân thật dài đi đến lầu hai của Tiêu Dao lâu.

“Cót két -” một tiếng người mở cửa, gương mặt anh khí mang theo ý cười nói: “Trọng Phi, huynh đã đến rồi. Mau vào đi”

Lý Trọng Phi đem nụ cười thu lại, đi theo sau.

“Cầm lấy!” Phó Vân Kiệt từ trên bàn học cầm lấy hai vật gì đó đưa qua.

Lý Trọng Phi giật mình nhìn hai vật trong tay nàng : Lệnh bài có thể hiệu lệnh Phó gia quân cùng [binh pháp Phó gia] mà tất cả các tướng quân của Phó gia quân đều khát vọng có thể nhìn thấy.

Khó được nhìn thấy Lý Trọng Phi có danh tiếng trầm ổn ngẩng người. Môi đỏ mọng cong lên, nắm bàn tay to của hắn, đem hai vật cứng rắn nhét vào, nói: “Trọng Phi, ngày mai ta sẽ lên thường lên kinh!”

Lý Trọng Phi rút cuộc cũng khôi phục lại nghi hoặc hỏi: “Vân Kiệt, khoảng cách nhậm chức còn hai tháng. Ngươi không cần lên kinh sớm như vậy.”

Phó Vân Kiệt lắc đầu, đôi mắt sáng nhìn thẳng hắn nói: “Lần này ta theo Phạm Dương Triệt hồi kinh làm Thanh Quân Trắc.”

“Thanh Quân Trắc?!” Lý Trọng Phi sâu xa nói. Dù sao, lấy hiểu biết của mình đối với Vân Kiệt, Vân Kiệt không phải là người nguyên trung thành với Hoàng Thất, hẳn không có khả năng đi làm Thanh Quân Trắc. Đợi chút, Vân Kiệt nói cùng Phạm Dương Triệt cùng nhau hồi kinh. Hắn mở to hai mắt nói: “Nam Tướng đã vào Nham Thành?!”

“Ừ!” Đôi mắt sáng hiện lên nhu tình nói: “Kỳ thật huynh cũng gặp qua hắn vài lần.”

Hắn đã gặp qua vài lần?! Nhưng mà, gần đây hắn tiếp xúc người xa lạ bên cạnh Vân Kiệt chỉ có cái tân nương kêu Lý Triệt. Chẳng lẽ –

Lý Trọng Phi mở to hai mắt nói: “Lý Triệt chính là Phạm Dương Triệt?!”

“Đúng vậy. Triệt chính là nam tướng!” Trong đôi mắt sáng hiện lên nhu tình.

Nhìn gương mặt tràn ngập thâm tình, trong lòng dâng lên một sự chua xót. Xem ra, Vân Kiệt hẳn là vô cùng thích vị Nam tướng này. Bằng không, nàng cũng sẽ không thiết kế ra hôn lễ kia, chỉ vì có thể tiếp tục tình yêu không được người đời chấp nhận này, bằng không, cho tới bây giờ đối với Hoàng thất không nguyên trung thành nàng cũng sẽ không về kinh làm Thanh Quân Trắc.

Thu hồi nội tâm khô héo, bàn tay to ngấm đen đem hai vật kia một lần nữa trả lại cho Phó Vân Kiệt, trong đôi mắt đen có sự kiên nghị nói: “Vân Kiệt, ta cùng đệ đi kinh đô làm Thanh Quân Trắc.” Tuy rằng, Ngự Lâm quân trong tay hai vị thân vương ở kinh đô với quân Phó gia không có khả năng làm loạn, nhưng mà, Cao quân như một bên như hồ rình mồi Vân Kiệt không có khả năng đem quân phó gia mang theo cùng hồi kinh. Hồ lạc bình dương đã hội khuyến khi [1]. Kinh đô không thể so với Nham thành.

[1] Nghĩa thực : Là khi hổ rời khỏi rừng sâu đến nơi đồng bằng cũng có thể bị chó “bắt nạt”. Thoát ý : Ý chỉ người có quyền lực hay ưu thế mà bị mất đi cũng sẽ bị người khác làm khó.

Phó Vân Kiệt sao lại không biết lo lắng trong lòng hắn đây! Tay phải dùng sức đặt lên vai trái của hắn, cảm động nói: “Ta biết huynh lo lắng cho ta! Nhưng mà, huynh không được quên ta là Phó Vân Kiệt Cao quân nghe danh đã sợ mất mặt. Cho tới bây giờ chỉ có ta đi khể người khác, người muốn đi trên đầu ta là không có khả năng. Hơn nữa –” Đôi mắt sáng chợt tắt: “Hơn nữa, ta cần một người mình tin nhiệm tuyệt đối có năng lực khi ta không ở đây có thể thống lĩnh quân Phó gia.”

Lý Trọng Phi vì nàng nói tin nhiệm cùng khẳng định mà cảm động nghẹn ngào nói: “Vân Kiệt, cảm ơn đệ đối với ta tin nhiệm. Nhưng, ta vẫn quyết định cùng đệ hồi kinh. Hơn nữa, có thể đệ thống lĩnh quân Phó gia ngoại trừ ta, còn có Phó lão tướng quân.” Nói gì thì hắn cũng không yên tâm Vân Kiệt một người xâm nhập hạng sói.

Đối với vị phó tướng kiêm bạn tốt mình tin nhiệm lo lắng cho mình, nàng ngoài cảm động cũng có chỉ có cảm động: “Gia gia, ta còn có sự tình khác muốn lão làm. Hơn nữa, ta còn kế hoạch khác!” Đang nói tạm dừng một chút, nàng nhón mũi chân nghiêng về phía trước, nhẹ giọng nói lại kế hoạch của mình bên tai thân hình cao lớn kia,

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp, làm lòng hắn càng thêm rung động. Lý Trọng Phi cố gắng hết sức miễn cưỡng duy trì tinh thần, để nghe kế hoạch của hắn.

Trong thư phòng im lặng mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Khẩn Cầu

Đó là một đêm không trăng, màn đêm đen tối giống như hôm nay như muốn nuốt hết vạn vật vào bên trong.

Trong một gian nhà tù tối đen chỉ truyền đến tiếng kêu rất nhỏ đầy sợ hãi của một cô gái.

Bỗng nhiên, từ xa truyền đến những tiếng bước chân hỗn độn, rồi sau đó bóng tối bị một ánh lửa từ xa xua tan. Chỉ thấy một cô gái đang run run ngồi ở trong góc.

“Đại ca, hôm nay chúng ta cướp được một ả đàn bà vô cùng xinh đẹp. Đoán chừng vẫn là xử nữ. Tiểu đệ vẫn không có dám trộm tình [1] riêng, lưu lại cho đại ca “khai phá.” Một giọng nói a đưa lấy lòng từ xa truyền dần đến gần.

[1] Trộm tình : là chỉ hành động ích kỷ hưởng thụ một mình

“Răng rắc—” Trên cửa khóa sắt bị người mở ra.

“Nha – ” Cửa lớn vẫn đóng chặt bị người ta mở ra. Bỗng nhiên có thêm vài ánh lửa khiến cho mắt nữ tử vẫn luôn bị vây trong bóng đêm bị đắm vào mắt rồi híp mắt lại. Chờ nàng thích ứng ánh lửa, đập vào đôi mắt như nước là một đôi mắt tràn ngập sắc dục.

Mọi người đều thấy nữ tử ngẩng nửa đầu lên, dung mạo tuyệt sắc hiện ra khiến cho người xem ngây người.

Nam tử thật vất vả và tìm lại được giọng nói a dua nói với nam tử về mặt râu quai nón, diện mạo vô cùng hung ác: “Đại ca, ta không lừa người đi! À đàn bà này thực vô cùng xinh đẹp. Đại ca xem này da thịt tươi ngon mọng nước giống như chạm vào có thể tan ra.” Nam tử nói xong, một đôi mắt sắc không nhìn được đánh giá nữ tử cuộn mình trong góc kia, chỉ lộ ra nửa đầu là một nữ tử tuổi thanh xuân. Thật muốn ném thử tư vị à đàn bà này a! Nam tử nuốt nước miếng thâm nghĩ.

“Ha ha ha, Tiểu Tam ngươi làm rất tốt. Đàn bà này quả thật là một báu vật. Nhìn thấy tiểu tử ngươi có hiếu tâm, chờ ta thưởng xong tư vị, “khai mở” à đàn bà này, sẽ cho ngươi thưởng trước, tiếp theo mới đến mấy huynh đệ khác”. Tên kia rõ ràng là một đầu lĩnh của đám cường đạo thoải mái đáp.

Tên cường đạo kêu Tiểu Tam kia thần sắc lập tức bay nhảy. Mà mấy tên cường đạo này cũng là nuốt nước miếng, ánh mắt sắc dục nhìn thẳng chăm nữ tử trước mắt này cho dù một thân hỗn độn, không chút nào che dấu đi dung mạo mỹ miều.

Nữ tử nhìn mấy nam nhân trước mắt như lũ sói hoang, bên tai nghe thấy bọn chúng bàn luận, khiến nàng càng sợ hãi run rẩy càng lợi hại hơn. Ngay cả khi lực đứng lên nàng cũng không có.

Tên đầu lĩnh cường đạo kia tay dứt khoát đưa xuống, lập tức cởi bỏ áo, lộ ra thịt toàn thân nhẵn nhụi, bước một bước lớn, đem nữ tử ở trong góc đẩy lên đầu vai, lại đi nhanh hơn, đem nữ tử chỉ biết run run cầu xin tha thứ kia vứt lên trên giường. Rồi sau đó thân hình trắng kiện đè lên trên, bàn tay to lưu loát đem quần áo cũ nát trên người nữ tử cởi bỏ.

“Đừng, đừng mà, đừng mà! Van cầu ngươi dừng tay.” Nữ tử chỉ có thể thông qua giọng nói run run cầu xin mong khiến cho dã thú trên người dừng tay.

Rất nhanh, toàn thân nữ tử liền trần trụi. Thân hình mềm mại, da thịt màu hồng nhạt khiến cho dục hỏa của tên cường đạo lập tức tăng cao. Bàn tay to của tên cường đạo kia vươn ra, đem hai tay phản kháng yếu ớt của nữ tử cố định ở trên đỉnh đầu, đang định nhắm nháp báu vật dưới thân thật tốt, bỗng nhiên thân hình trắng kiện cứng đờ, cúi đầu nhìn ngực có thêm một đầu kiếm khó có thể tin được.

Một chút máu ám áp rơi lên dung nhan khiếp sợ mà tái nhợt của nữ tử.

Mùi máu tươi rót cuộc vẫn làm cho nữ tử bị vây trong trạng thái sợ hãi sụp đổ, lớn tiếng hét ầm lên.

“A – ” Chu Tú Nhi đầu đầy mồ hôi từ trong ác mộng bừng tỉnh. Cánh tay mảnh khảnh không tự giác gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại run rẩy không ngừng.

Qua một lúc lâu, nàng mới ngừng run rẩy, bước đi có điểm tập tễn chạy đến trước bàn uống trà rót một chén trà uống. Lạnh lẽo từ cửa vào, khiến cho cảm xúc của nàng nhất thời được chế phục (ở đây là áp chế). Tưởng rằng đã qua ba năm, chính mình hẳn là sẽ thoát khỏi những đêm mơ ác mộng, kiên cường đứng lên. Đã thật lâu nàng không có gặp ác mộng này. Đêm nay sở dĩ lại gặp ác mộng, hẳn là bởi vì ngày mai thiếu gia sẽ lên đường lên kinh. Hẳn – sẽ rời khỏi mình.

Lúc trước là thiếu gia dẫn người triệt phá hang ổ cường đạo, cứu mình, cũng là thiếu gia đối với người tự cảm thấy mình không còn trong sạch muốn tự sát lạnh giọng khuyên nhủ: “Ngươi cho là chính mình tự sát, sẽ có người tin tưởng ngươi còn trong sạch sao? Người khác chỉ biết nói ngươi là mất trinh tiết, không muốn sống nữa. Người không phải phụ trách đối với người khác, là vì chính mình mà sống. Cho dù ngươi thật sự bị cường đạo làm bẩn, ngươi cũng phải đường đường chính chính sống. Bởi vì ngươi không sai. Sai là tên cường đạo chết tiết này.” Nay thật không giống với người khác nói phải yêu cầu nữ tử tự sát để thủ tiết trinh tiết khiến cho nàng tìm được hy vọng hồi sinh.

Mất đi cha mẹ, sau nàng lấy thân phận thị nữ được thiếu gia lưu lại, mới biết được thiếu gia là Bắc tướng danh chấn toàn Cảnh Quốc, là vị hôn phu anh hùng lý tưởng nhất ở Cảnh quốc. Lòng của nàng bắt đầu bị chìm đắm. Trong những ngày hầu hạ, nàng phát hiện Phó Vân Kiệt tự tin, nhân ái... Tất cả điều này, khiến cho nàng hoàn toàn thích hắn.

Tình cảm đơn phương này kéo dài một nam. Nhìn thiếu gia đã đến tuổi có thể đón dâu, nghe rất nhiều bà mối chạy tới vì thiếu gia làm mai, trong lòng nàng lo lắng quyết tâm đánh cuộc. Vào một đêm khuya không trăng, nàng cả gan một mình mặc áo lót, bởi vì muốn cùng thiếu gia cùng binh lính tập luyện mà ngủ say trên giường.

Nàng cường chế nội tâm e lệ, tay run run cởi bỏ từng chút từng chút quần áo trên người thiếu gia. Nhưng, đập vào mắt là một thân thể tuyệt đẹp thuộc về nữ giới khiến cho nàng như bị sét đánh ngây ngốc ở tại chỗ. Thiếu gia tuấn lãng như vậy, thiếu gia có năng lực như vậy cư nhiên là một cô nương. Điều này là một đả kích trí mạng vào tình yêu say đắm tràn đầy của nàng. Tuy rằng, bởi vì phát hiện điều này, nàng vinh dự trở thành ” tỷ muội tốt” trong miệng thiếu gia. Nàng cũng đem phần tình yêu từng say đắm kia chôn thật sâu ở đáy lòng, lấy loại tình cảm tỷ muội ở chung cùng thiếu gia. Nhưng mà, nàng biết kỳ thật là lừa mình dối người, điều này chỉ vì có thể danh chính ngôn thuận ở bên người thiếu gia. Từ sau lúc đêm tối đáng sợ kia, một khác ki thiếu gia mặt mang thương tiếc chất vấn ngăn cản nàng tự sát, lòng của nàng đã muốn đắm chìm. Ngày sau thiếu gia lên đường lên kinh. Điều này có nghĩa là thiếu gia sẽ rời khỏi nàng.

Thủy mâu (là mắt long lanh như nước) vì vậy mà lóe lên một tia không đành. Chút không đành này rất nhanh liền biến thành kiên quyết. Nàng dứt khoát đứng dậy mặc áo vào chạy đến phía Tiêu Dao lâu vẫn còn đốt đèn.

“Thùng thùng thùng – ” Tiếng đập cửa đánh vỡ chuyện Phó Vân Kiệt đang định chuẩn bị đi ngủ. Buông gì đó trong tay, nàng đứng dậy mở cửa. Chỉ thấy ngoài cửa Chu Tú Nhi đang tự tay cầm khay đồ ăn khuya.

Người mù đồ ăn, Phó Văn Kiệt lúc này mới phát hiện nói chuyện đến hơn nửa đêm cùng Trọng Phi thật cũng đói bụng. Nàng cười tiếp nhận khay trong tay Chu Tú Nhi nói: ” Vẫn là Tú Nhi hiểu rõ ta nhất. Lúc nào cũng coi no bụng của ta là hàng đầu.”

Nhìn người kia dùng thức ăn như hổ đói cần quét bữa ăn khuya chính mình làm, trong lòng Chu Tú Nhi cảm thấy mềm nhũn. Nàng si mê nhìn chăm chăm gương mặt ở dưới ánh sáng chiếu xuống có vẻ vô cùng tuần lễ. Nàng nhất định phải đi theo bên người thiếu gia, không cần rời khỏi thiếu gia. Si mê trong mắt bị kiên quyết thay thế.

Hít sâu một hơi, nàng mở miệng dùng ngữ khí khẩn cầu nói: ” Thiếu gia, để cho nô tỳ đi theo người cùng lên kinh đi!”

Vốn đang ở tư thế cần quét, tay ngừng lại để xuống. Phó Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn dung nhan xinh đẹp chứa đựng sự khẩn cầu lẫn kiên nghị kia, trong lòng thở dài: Tuy rằng, Tú Nhi đem cảm xúc của mình che dấu tốt lắm, nhưng mà, nàng vẫn ngăn nhân bất được trong đôi thủy mâu kia có sự yêu say đắm. Dù sao, Tú Nhi bên trong cực kỳ bảo thủ đến cực điểm, có thể vứt bỏ e lệ leo lên giường mình, có thể thấy được tình yêu nàng đối với mình là say đắm cùng sâu đậm. Vốn lần này nàng không tính mang theo Tú Nhi. Nàng tính nhân dịp cơ hội lần này, khiến cho Tú Nhi có thể chặt đứt tình yêu không có khả năng đáp lại này. Dù sao, năm nay Tú Nhi đã hai mươi. Ở cổ đại tuổi thích hợp kết hôn ở tuổi mười sáu đến mười tám, tuổi Tú Nhi có chút quá. Nàng không nghĩ tới bởi vì nguyên nhân là mình mà chậm trễ nàng. Nhưng mà, nhìn đôi thủy mâu tràn đầy khẩn cầu cùng quyết tâm kia, nàng chỉ có than nhỏ rồi gật đầu nói: “Tú Nhi, người có thể theo ta cùng lên kinh. Nhưng mà, ta muốn nói rõ trước chúng ta cần phải làm cho dung mạo biến hóa. Đem người biến dạng, cũng không nên trách ta!”

Cuối cùng cũng được cho phép, Cho Tú Nhi trong lòng hưng phấn tiến lên ôm lấy Phó Văn Kiệt cười nói: “Không thành vấn đề, thiếu gia!”

Cảm nhận được Chu Tú Nhi cao hứng, Phó Văn Kiệt cũng cười theo: Quên đi, tất cả đều thuận theo tự nhiên đi! Hơn nữa, nói thật, ở cổ đại vẫn lấy cuộc sống của nam tử, nàng đối với việc lấy thân phận nữ tử hồi kinh vẫn là tự cảm thấy có chút khó khăn. Vì thời đại này việc chắt đầu của nữ tử vô cùng được chú ý, mà cái kia một tầng lại một tầng phức tạp khiến cho người ta hận không lấy kéo cắt chỉ ngắm cũng khiến nàng muốn lùi bước. Thân thể của nàng thật đúng là không thể rời khỏi Tú Nhi với tài nữ công gia chánh bậc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Lên Đường

Edit: Bi Ngan

Đêm lặng lẽ trôi qua, bình minh cũng lặng lẽ đến. Ánh nắng sớm đầu tiên khiến cho cả bầu trời nhiễm một tầng màu đỏ, trong Tiêu Dao các trong Phó phủ đang diễn ra một cảnh tượng ly biệt.

Phó Uy trịnh trọng cầm rượu ngưu tiên trong tay đi tiến lên, nói: “Tiếp Nhi, vì để làm cho tiểu tằng ngoại tôn (*chất ngoại*) của ta nhanh có thể đi ra gọi ta một tiếng gia gia, nhớ rõ nhất định phải đem vò rượu ngưu tiên cho tôn nữ tể uống nhé!” Ô ô ô... Tuy rằng đây là một vò cuối cùng lão còn sót lại, nhưng mà vì tiểu tằng ngoại tôn, lão đành hi sinh cái tôi, thành toàn cho tập thể.

Khỏe miệng Phó Văn Kiệt run rẩy nhìn chăm chăm vò rượu ngưu tiên trước mắt: Vốn đang thấy kỳ quái gia gia làm sao lại trịnh trọng đem một vò rượu đến, thì ra là rượu ngưu tiên.

Đắm chìm trong tâm trạng thương tâm cùng tự mình an ủi Phó Uy không có chú ý tới vẻ mặt cháu gái mình, tiếp tục tự mình khuyên bảo: “Tiếp Nhi, cháu cũng biết, thân thể tôn nữ tể cũng không tốt lắm. Nếu không uống cái vật bổ dưỡng này, chỉ sợ ban đêm không thể đáp ứng được nhu cầu của cháu. Cho nên này, phải nhớ cho tôn nữ tể uống nhé!...”

Bên tai nghe thấy tiếng gia gia mình một dạng lải nhải cần nhắc khuyên bảo, Phó Văn Kiệt biết nếu giờ phút này cùng gia gia giải thích, chỉ sợ lão cũng sẽ tự động lý giải thành hành động xấu hổ. Vì để bên tai mình thanh tịnh, nàng dứt khoát tiếp nhận vò rượu ngưu tiên kia.

Thất cháu gái nhà mình cuối cùng cũng “tiếp nhận” ý tốt của mình, Phó Uy lúc này mới chuyển đề tài sang cái khác khi mới vừa rồi nhìn thấy cháu gái, vẫn là có điều muốn nói. Lão do dự thật lâu, mới mở miệng nói: “Cái kia... Tiếp Nhi, nhớ rõ buổi tối trước khi đi ngủ nhất định phải rửa mặt sạch sẽ. Bàng không, ta sợ tôn nữ tể sẽ bị dọa đi.” Cuối cùng nói một hơi dài xong, Phó Uy liền chạy nhanh như chớp.

Phó Văn Kiệt buồn cười nhìn thân ảnh hoảng sợ chạy nhanh kia, biết hình ảnh xấu nữ mình mới tạo thành vô cùng thành công. Lấy gương nhỏ để trong hành lý, đánh giá dung nhan “hóa xấu” của mình”: Tô thêm cho lông mày khiến nàng trông anh khí thành lỗ mãng, điểm chấm tàn nhan nhỏ chiếm một phần ba diện tích bộ mặt phá hủy da thịt vốn đang nhẵn nhụi tron bóng, gò má trái có một cái nốt đỏ to bằng đồng xu đem về tuần mỹ còn sót lại “tàn phá” không còn gì. Giờ phút này, gương mặt trong gương đã không còn tìm ra được có chỗ nào cùng Phó Văn Kiệt tương đồng. Hóa xấu thành công như vậy còn có công lao của một tay Tú Nhi.

“Thiếu gia —” Trên vai Chu Tú Nhi vác lấy bao quần áo mất mạng ý cười tiến vào. Thì ra dung nhan nồn nà tuyệt sắc trải vừa trải qua một lần hóa trang

mà trở nên âm đảm vàng vọt, sớm đã không thấy dung nhan nguyên bản ngọt ngào của nàng. Tuy dung mạo của nàng không có xấu xí giống như Phó Vân Kiệt, nhưng mà cũng là từ tuyệt sắc biến thành bình thường.

“Thiếu gia, sao ngài còn không đem đồ thu thập tốt?” Thủy mâu mở to nhìn trên giường cùng trên bàn đồ vật lộn xộn, Chu Tú Nhi thở nhẹ nói.

“Hắc hắc —” Sau khi được Chu Tú Nhi nhắc nhở, Phó Vân Kiệt có ý thức không tốt còn không có thu thập quần áo xong. Kỳ thật, là nàng cố ý quên. Bởi vì, ở Cảnh quốc ba lớp bên ngoài ba lớp ngoài có thể so với mười hai áo đơn của Nhật Bản, nữ tử vô cùng chú ý xiêm áo khiến nàng không thể nào xuống tay, không có khả năng đem chúng nó phân loại sắp xếp cho tốt. Nàng thả ra trận giết địch, cũng không muốn đổi mặt với mấy đồ xiêm y quần áo này. Vốn, nàng không định mang theo nữ trang này, nhưng mà, Tú Nhi nói một câu: “Thiếu gia, về sau ngài là đường đường là vị hôn thê của Nam tướng cảnh quốc.” Vì thế, nàng mới bổ sung thêm nữ trang mang theo.

Chu Tú Nhi buồn cười nhìn nàng cười gượng, sao lại không biết căn bản nàng sẽ không thu thập lại, đang chờ chính mình tới thu thập. Nàng cũng không có chút oán giận, ngược lại cảm thấy có phần thú vị. Điều này chứng tỏ nàng sẽ không rời khỏi mình.

Lòng mang ngọt ngào, Chu Tú Nhi rất nhanh chóng tự thu thập lại đồng nữ trang này.

Nhìn Chu Tú Nhi thu thập lại đồng lộn xộn kia, đôi mắt Phó Vân Kiệt mang sùng bái nói: “Tú Nhi, người cũng thật đảm đang. Về sau nam nhân nào cưới người thật sự là hạnh phúc a!”

Thân hình mảnh khảnh hơi hơi cứng đờ, tay đang thu thập tạm dừng một chút, trong thủy mâu hiện lên một tia bi thương. Động tác trên tay nàng cũng nhanh hơn, sau khi đem nữ trang còn lại đều thu thập tốt, lên tiếng, vẻ tươi cười ác ý nói: “Được! Ta cũng hy vọng có nam nhân nào có thể thú ta về, miễn cho bị thiếu gia thường xuyên nói là hàng hóa bị ế. Nhưng mà, về sau ăn, mặc, ở, đi lại của thiếu gia đều tự mình làm đi.”

Đã quen có người hầu hạ, Phó Vân Kiệt trở thành kẻ lười nhất thời cảm thấy hôm nay có chút lạnh. Trên mặt vội vàng cười cười nói: “Tú Nhi nhà chúng ta làm sao có thể là hàng hóa ế đây? Người hiền lành như thế này đương nhiên là nam nhân tranh nhau cướp lấy thì là hàng bán chạy rồi. Vì thế, Tú Nhi người cần phải đứng vững nhé! Giống như rượu kia càng lâu càng thơm, tài năng của người biểu hiện ra vậy mới có giá trị!” Vì tiện ích chính mình, mỗi nữ bắt đầu che giấu lòng tâm bàn luận về hàng hóa bán chạy như thế nào, đảm bảo giá trị tiền thế nào.

Chu Tú Nhi buồn cười nhìn người đang vô cùng kích thích bàn luận kia: “Được rồi. Thiếu gia, ngài yên tâm. Ta nhất định sẽ tiếp tục là cái hàng hóa bán chạy tăng giá trị tài sản kia.”

Nghe lời cam đoan này, Phó Vân Kiệt mới nhẹ nhàng thở ra, mới ý thức được vấn đề nói ra: “Tú Nhi, về sau nên gọi ta là tiểu thư đi! Dù sao, ta lấy thân phận nữ lên kinh.”

Thủy mâu cup xuống, để che dấu thất vọng. Kỳ thật, đã hai năm như vậy, nàng không có thay đổi xưng hô, cho dù lúc chỉ có hai người cùng nhau, cũng không có thay đổi, là vì xưng hô là ký gữ hy vọng xa vời của nàng. Nhưng mà, nàng biết, hy vọng xa vời này dù sao cũng không có khả năng thực hiện được. Cũng tốt, nhân dịp cơ hội này nàng có thể chân chính thử buông xuống. Nếu không, với hiểu biết của nàng về tính cách của thiếu gia, chỉ sợ về sau không thể làm bạn ở bên người nàng (*Tiểu Tiệp hay Tú Nhi đều được*). Chu Tú Nhi một lần nữa gờ tay lên, cười nói: “Được. Tiểu thư của em” (*từ giờ thì xưng hô của Chu Tú Nhi vs Tiểu Tiệp là “em” nà*)

Thầm thở phào nhẹ nhõm Phó Vân Kiệt vươn tay ra, đem hành lý đã thu thập lại tốt để trên vai, nói: “Tú Nhi, cùng bốn tiểu thư cùng đi lên kinh thám hiểm đi!”

“Dạ!” Chu Tú Nhi một lần nữa hành lễ nói.

.....

Cửa sau của Phó phủ:

Phạm Dương Triệt một thân màu trắng nho nhã đang đứng trong nắng sớm đắm chìm trong suy tư khi về kinh đô cần xử lý công vụ. Bên cạnh chính là Vô Danh cùng Tiểu Thanh tình không không thể nào tốt. Bởi vì người đó hóa thành xấu nữ đã đánh vỡ mộng đẹp của hai người đến bây giờ còn không có khôi phục lại.

Ba người yên tĩnh bị tiếng kêu vui mừng đánh vỡ.

“Triệt ~” Theo tiếng kêu cao hứng kia, một thân ảnh màu đỏ như mũi tên bắn phi đến bên người Phạm Dương Triệt. Rồi sau đó, thân ảnh ấy như bạch tuyết quần chặt trên người hắn. Vô Danh cùng Tiểu Đông vốn thoáng khôi phục tinh thần khi nhìn thấy anh hùng trong cảm nhận một thân xiêm y đỏ thắm, hóa thành xấu nữ lại bị đá kích hóa thành đá.

Thân thể Phạm Dương Triệt cứng ngắc, hai tay sử dụng hết sức kéo người ở trên người ra, nhìn thấy người đó vẻ mặt không cam lòng vẫn muốn dính lên người mình, vội vàng lên tiếng: “Vân Kiệt, người tính lấy lý do gì để giải thích mấy tháng này không ở Nham Thành làm việc.”

“Thời gian nghỉ kết hôn!” Phó Vân Kiệt trả lời hờ hững.

Nhìn gương mặt tuần mỹ không có kịp phản ứng, nàng cười giải thích: “Giống như quan viên Cảnh quốc mỗi khi có hôn sự sẽ có năm ngày nghỉ ngơi. Ở trong quân Phó gia, có người thành thân sẽ có thời gian nghỉ kết hôn là một tháng. Hiện tại lại không có việc gì, thân là tướng quân ta đương nhiên cũng muốn vì mình tranh thủ điểm phúc lợi, thời gian nghỉ kết hôn đến hai, ba tháng tin rằng binh lính cũng đều thông cảm cho ta.”

Nghĩ đến Phó Vân Kiệt hẳn là đã an bài xong tất cả. Nếu nàng có danh chính ngôn thuận lý do, hẳn cũng an tâm. Dù sao, Nham thành là bức bình phong quan trọng của Cảnh quốc để chống đỡ Cao quốc.

“Triệt, ta cảm thấy còn có vấn đề quan trọng hơn cần giải quyết.” Một giọng nói có vẻ vô cùng buồn bã đánh gãy trầm tư của hắn.

“Vấn đề gì?” Trong não Phạm Dương Triệt rất nhanh tìm tòi điểm vẫn còn vấn đề.

“Tên giả của ta a.” Nàng trả lời rất hợp tình: “Không thể đến kinh đô, các người còn định rêu rao gọi ta là Phó Vân Kiệt chứ?”

“A!” Nàng cố ý kêu to đánh gãy Phạm Dương Triệt đang suy nghĩ bịa tên: “Ta nghĩ ra rồi.”

Xác định sự chú ý của mọi người đều đặt trên người mình, nàng cố ý kéo dài giọng nói: “Gọi là Hách – Ái – Tiệp.”

“Háo Ái Kiệt?!” Tiểu Đông tuyệt đối là cố ý kêu to tên, rồi sau đó rất đồng tiền nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình biến thành khó coi cực điểm.

Chu Tú Nhi cố nén ý cười, nhìn ba nam nhân.

“Sai! Hách là tên chữ, Kiệt cũng là gồm chữ nữ và chữ Tiệp kia.” Phó Vân Kiệt vô cùng kiên nhẫn giải thích.

Kia thì có ích lợi gì, Người ta chỉ nghe tên, ai còn muốn mài mài nghĩ xem tên này rốt cuộc viết như thế nào. Hơn nữa, nếu để cho người ta gọi ra, tuyệt đối khiến người hiểu lầm. Trong lòng Tiểu Đông kêu than.

Vì để ngăn cản người nào đó tiếp tục cái tên buồn cười này, Phạm Dương Triệt lập tức mở miệng nói: “Phó Thục Tiệp.”

Đôi mắt đen mang theo ý kiên định tuyệt đối không cho phép phản bác ngăn cản ý muốn tiếp tục duy trì ý tưởng của mình: “Họ vẫn là họ Phó. Dù sao, họ Phó ở Cảnh quốc cũng là một dòng họ tầm thường. Thục trong thục nữ. Tiệp chính là chữ nữ cạnh chữ Tiệp.” (婕 đây là chữ Tiệp có chữ nữ nha)

“Được.” Mới vừa rồi chỉ có ý muốn nói ra cái tên mang tính đại chúng dẫn đến chính cái tên mình muốn là “Tiệp” trong tên kia, nếu mục đích này đã đạt được, nàng cần tiến quân sang mục đích khác: “Triệt, nếu thân phận chúng ta là vị hôn phu, nghĩ đến xưng hô lẫn nhau cũng không thể quá mức xa cách. Chính ta thân mật gọi huynh một tiếng Triệt, huynh cũng nên gọi là Tiệp Nhi đi.” Nói xong, đôi mắt sáng mang theo ý mong đợi nhìn thẳng vào gương mặt tuần mỹ.

Phạm Dương Triệt bỗng nhiên có loại cảm giác nàng đỡ đi đi một vòng lớn như vậy chỉ vì cái phần xưng hô thân mật này. Nhưng mà, so với cái tên khiến cho người ta “sợ hãi” kia, xưng hô này trong phạm vi mình có thể chấp nhận được. Cuối cùng, gương mặt tuần mỹ mang theo chút không được tự nhiên, môi mím hé mở: “Tiệp Nhi.”

Cuối cùng đạt được mục đích như mong muốn, khiến cho nam nhân mình yêu mến gọi tên này, trên mặt xuất hiện nụ cười sáng lạn. Nhưng mà, nàng quên trên mặt mình vẫn là xấu trang khủng bố kia. Về tuổi cười kia trong mắt mọi người, trở thành nụ cười khủng bố quý dị tới cực điểm, khiến cho mọi người đều hóa đá tại chỗ.

Phó Vân Kiệt lập tức nắm lấy cơ hội khó có được này, lại làm bạch tuộc, quán chặt vào người Phạm Dương Triệt, rồi sau đó lớn tiếng nói: “Xuất phát đi.”

Phạm Dương Triệt khôi phục thần chí phát hiện trên người nhiều thêm một người, vốn định đem “bạch tuộc” này kéo ra, nhưng là bị mỡ sắc nữ lấy lý do trước tiên cần bồi dưỡng thân mật cùng ăn ý của vị hôn phu đánh gãy.

Nhìn trên dung nhan xấu giá toàn là ái muội, kia tuyệt đối là thể loại nữ mê trai, Tiểu Đông cùng Vô Danh vì bị hình tượng anh hùng trong cảm nhận đã kích nên thân ảnh ảm đạm theo ở phía sau.

Chu Tú Nhi nhìn hai người “ôm nhau” kia, trong thủy mâu hiện lên một tia ảm đạm, nhưng tia ảm đạm này khi nhìn thấy trên mặt Phó Vân Kiệt là nụ cười sáng lạn mà trôi đi: Có khi, yêu một người không nhất định phải có được, chỉ cần có thể nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc vui vẻ, đó cũng là một loại hạnh phúc! Mang tâm tình thoải mái, nàng cũng cất bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Kinh Thành Bát Quái

Edit: Osicase Beta Bi Ngan

Tháng bảy kinh thành rất nóng bức. Ánh mặt trời nóng rực đem những người đang qua lại trên đường lớn nướng đến nỗi khao khát trên đường đều có

bóng râm. Hiển nhiên hy vọng xa vời này là không có khả năng thực hiện. Mà những khách điểm, từ lâu mở dọc theo ven đường, liền trở thành nơi tránh nắng của những người đi đường. Bởi vậy, khi ánh mặt trời chói chang nhỏ lên cao trên đường lớn của kinh thành, ngoại trừ xe ngựa đi lại, người đi đường rất ít. Mà khách điểm cùng từ lâu ven đường chỗ ngồi đều chật kín. Dưới ánh nắng chói chang, uống trà lạnh giải nhiệt, nghe tin tức bát quái, cũng thấy mãn nguyện! Mà khách điểm có cái tên Mãn Ý giờ phút này như trước trở thành khách điểm làm ăn tốt nhất trong tất cả các khách điểm ở xung quanh.

Nhìn sự trang hoàng bên ngoài và bên trong của khách điểm Mãn Ý cùng với những khách điểm khác cũng không có cái gì khác biệt, nhưng, nó lại có được ưu thế hạng nhất mà những nơi khác không thể bằng được: Đó là bên trong khách điểm có đặt một bức tường rất lớn trên mặt bức tường có đủ các loại phiên bản bát quái. Bát quái cũng là từ xuất hiện từ hai năm trước, gần đây được lưu hành rất phổ biến. Vậy bát quái có ý nghĩa gì? Thực ra ý nghĩa của từ bát quái không phải là chỉ đạo sĩ, mà là để chỉ khi nhàm chán, nói chuyện về những chuyện thú vị của những người có tiếng tăm trong kinh thành này. Ở kinh thành những thú vui tiêu khiển vô cùng nghèo nàn, lúc rảnh rỗi thì bát quái một chút những chuyện thú vị của những lão gia cùng quan viên có tiếng tăm kia, đây chính là cách điều hòa cuộc sống vô cùng tốt nga! Cũng không biết lão bản của khách điểm Mãn ý này là loại người thân kỳ như thế nào, lại có thể có được những chuyện bát quái thú vị: Như y phục của hoa khôi đệ nhất kinh thành được may ở tiệm may nào; hiện nay trong hoàng cung những cung nữ cùng thái phi thích chải kiểu đầu gì; lão Thượng Thư đã qua tuổi bảy mươi năm nay lại nạp thêm một phòng tân thiếp thất(vợ bé) mới mười sáu tuổi.....

Mà khách điểm Mãn Ý mỗi ngày đem những bát quái này chỉnh lý lại một lần nữa, rồi sẽ liệt kê ra ba chuyện bát quái đứng đầu. Gần đây suốt ba tháng trời, có ba bát quái vẫn trụ vững đó chính là ba sự kiện: Bát quái thứ nhất đạt danh hiệu Trạng Nguyên là tiểu hoàng đế cử mười ngày lại tổ chức thi tuyển chọn lựa Thái Phó một lần.

Lại nói tiểu hoàng đế năm nay cũng bảy tuổi rồi, sớm đã qua độ tuổi vỡ lòng. Về lý, việc chọn Thái Phó này hẳn là nên chọn lựa từ hai năm trước. Lúc trước, khi lão hoàng đế vẫn còn, người được chọn làm Thái Phó chính là đại nho đệ nhất của triều đình – Tôn Trí Viễn. Nghe nói Tôn Trí Viễn từng là lão sư của Tể tướng Phạm Dương Triệt. Mà năm Phạm Dương Triệt mười tám tuổi đã có thể đoạt được ngôi vị Trạng Nguyên, có thể thấy được vị Tôn Trí Viễn này học vấn uyên bác. Có đại nho như vậy dạy tiểu hoàng đế quả thực rất thích hợp. Thế nhưng, ba tháng trước, không biết vì sao vị Tôn đại nho này lại dâng lên một tấu chương muốn cáo lão hồi hương. Cũng đúng, vị Tôn đại nho này đã ngoài bảy mươi tuổi, dần dần già đi, mắt đã mờ quá thật không thích hợp đảm nhiệm việc dạy bảo quân vương này, mà chức Thái Phó lại quan trọng như thế. Vì vậy, cần phải chọn lựa một vị Thái Phó mới. Chức vị Thái Phó tuy nhìn như không có thực quyền gì, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút thì mọi người sẽ rõ tầm quan trọng của chức vị này. Hiện tại tiểu hoàng đế mới chỉ có bảy tuổi, ở sâu trong thâm cung, Thái Phó là người duy nhất có thể danh chính ngôn thuận tiếp cận tiểu hoàng đế, cũng là người duy nhất có năng lực có cơ hội ảnh hưởng đến tiểu hoàng đế còn chưa có suy nghĩ chín chắn, truyền bá những tư tưởng của mình đến người(người ở đây là chỉ tiểu hoàng đế).

Về lý đã có cuộc tuyển chọn so tài này, thì người được chọn hẳn là đã sớm chọn được rồi. Làm sao lại phải kéo dài đến ba tháng chứ? Nguyên nhân chính là các hạng mục của cuộc tuyển chọn so tài này quá mức hà khắc. Hai vị phụ vương(*phò trợ vua*) – Khánh Vương gia và Tấn Vương gia tay cầm quyền lực của Cảnh quốc đều nhất trí cho rằng phải chọn lựa cho tiểu hoàng đế một vị tiên sinh văn võ song toàn. Bởi vậy, các hạng mục của các trận đấu chọn lựa liền chia làm hai phần văn, võ. Đề mục của phần văn chính là đề mục do Tôn đại nho trước khi đi tự mình ra đề. Về phần cái đề mục kia rất cuộc là như thế nào, đến nay còn không có người biết. Bởi vì thi văn xếp sau thi võ. Tới nay còn không có một người thông qua cuộc thi võ. Phần thi võ lần này lại có thống soái của Ngự Lâm quân – Lâm Nghiêu kiểm định, chỉ cần đánh ngã hẳn mới được tính là vượt qua cửa ải. Thế nhưng, căn cứ vào tình hình trước mắt mà nói, vẫn chưa có một người nào vượt qua được. Bởi vì vị Lâm Nghiêu kia chính là cao thủ đệ nhất trong kinh thành. Mỗi lần có rất nhiều người đến khiêu chiến, thế nhưng mọi người toàn là đứng thẳng tiến vào, nằm ngang đi ra ngoài(*ý nói bị đánh đến nổi tàn phế không đi lại được*). Đúng là bởi vì cuộc so tuyển chọn hà khắc như thế, mới khiến cho vị trí Thái Phó vẫn trống không đến nay.

Bát quái thứ hai đạt danh hiệu Thám Hoa là toàn bộ tin tức về Bắc tướng Phó Văn Kiệt. Các nam nhân muốn biết sự tích anh hùng quét sạch ngàn quân bảo vệ quốc gia của Phó Văn Kiệt, các nữ nhân thì muốn biết toàn bộ suy nghĩ trong mắt của vị lang quân lý tướng Phó Văn Kiệt này. Ví dụ như, hẳn thích dạng nữ tử gì này? Hẳn gần gũi với loại nữ tử như thế nào này?..... Nếu không phải vì chú ý đến địa vị và thể diện của hoàng thất, chỉ sợ bát quái này đã vượt qua cả bát quái về tiểu hoàng đế, trở thành Trạng Nguyên ý chứ! Dù sao, dân chúng đối với vị tiểu hoàng đế mới bảy tuổi ở trong thâm cung cũng không có bao nhiêu tình cảm. Vậy nên một chút tình cảm sùng kính đối với hoàng đế đều đã bị che khuất trước sự tích anh hùng của Phó Văn Kiệt.

Bát quái thứ ba được Bảng Nhãn chính là tin tức về Nam tướng Phạm Dương Triệt. Ví dụ như, Nam tướng bởi vì bệnh tật bỏ bê công việc bao nhiêu ngày. Nam tướng gần đây có vừa ý con nương nhà ai hay không! Đương nhiên chuyện này mới nhận được nhiều sự quan tâm nhất. Nam nhân quan tâm bát quái này, chỉ do nguyên nhân hơn kém nhau. Một người có dung mạo xấu xí như vậy, lại không có “*Năng lực*”(*ý nói bất lực á về chuyện کیا á (>”<)*, không có “*Hùng phong*”(*cái này các nàng tự hiểu nha t k giải thích đâu (=.=)*)* *Bi Ngạn: Cái này... thì là cái... ấy đấy :”>*) ở phía dưới của nam nhân, nói đến chuyện này ai mà không muốn giẫm một chân lên mà nói rõ bản thân mình có bao nhiêu lợi hại. Mà nữ nhân quan tâm vấn đề này là do chỉ sợ người trong nhà bởi vì ham hư danh có con rể là Tể tướng mà đem gả mình qua đó. Dù sao, không có cô nương nhà nào muốn gả cho một nam nhân có dung mạo vừa xấu xí lại không có “*năng lực*”.

“Nghe gì chưa, đến hôm nay vị Tể tướng ốm yếu kia liên tiếp một tháng không có vào triều sớm. Có thể nói năm nay là lâu nhất.” Người khách nhân lần đầu tiên đến khách điểm Mãn Ý rất đặc ý đem tin tức bát quái mà chính mình thật vất vả mới dò hỏi được nói ra.

Lời này vừa nói ra lập tức nhận được sự khinh thường của tất cả mọi người. Người nọ vẫn còn ngơ ngác không rõ nguyên nhân. Một khách nhân tốt bụng giờ lên ngón tay đem tầm mắt người nọ hướng đến chiếc bảng bát quái nổi danh kia, chỉ thấy dưới cột phần bảng nhãn, rõ ràng có ghi Tể tướng bỏ bê công việc: 33 ngày. Số liệu chuẩn xác như thế khiến cho người nọ lập tức lùi về chỗ ngồi của chính mình, vui đầu vào bàn bôi com giống như là rất đối.

“Nghe nói gì chưa, Tể tướng ốm yếu của chúng ta rốt cục có thể xuống giường. Nghe nói, ngày ấy ngày mai muốn tham gia cuộc so tài chọn lựa Thái Phó.” Một người nam nhân vô cùng đặc ý mà đem bát quái mình mới vừa biết được nói ra. Cũng may hẳn có thân thích tham gia công tác chuẩn bị cho cuộc so tài chọn lựa, cho nên hẳn mới biết trước được tin tức này. Ha ha, ngày mai hẳn có thể lấy được phí thông báo của khách điểm Mãn Ý rồi. Khoản phí thông báo này là do khách điểm Mãn Ý vì có thể thu thập được tin tức bát quái lớn nhất, mà đề ra. Chỉ cần người có thể cung cấp bát quái mới nhất, một khi chứng minh là thật có thể lấy được phí thông báo. Đương nhiên, phí thông báo này ít hay nhiều còn phải căn cứ vào mức độ chấn động của tin tức bát quái mà xác định.

“Thật vậy sao? Ta đây ngày mai phải nhanh chân đến xem.” Một khách nhân từ nơi khác đến kêu lên. Dù sao, hẳn đối với cuộc so tài chọn lựa Thái Phó cùng với vị Tể tướng nam nhân đáng thương trong truyền thuyết dung mạo vừa xấu lại “Không được” được liệt trên bảng bát quái kia quả thật rất tò mò.

“Ta cũng phải đi xem!”

.....

Lập tức có rất nhiều khách nhân cũng phụ họa theo.

Trong chốc lát, khách điếm thật là náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: Tăng Kiếm Vọng

Edit: Osicase Beta: Bi Ngan

Trái ngược với sự náo nhiệt của lần một, lần hai của khách điếm lại có vẻ an tĩnh hơn. Ở một chỗ tối của phòng chính cửa sổ chỉ mở một nửa, nương theo cửa sổ, mờ mờ thấy hai bóng người.

“Tiểu thư, ngày mai người thật sự muốn tham gia cuộc so tài chọn lựa kia sao?” Chu Tú Nhi đem cửa sổ mở được một nửa đóng hẳn lại mới hỏi.

Trong đôi mắt sáng chứa đựng sự kiên nghị (*kiên định + nghiêm túc*) nói: “Ừ. Ta nhất định phải lên làm Thái Phó.” Dù sao, việc đào tạo quân vương theo lý tưởng của chính mình cũng là nguyên nhân chủ yếu nâng một mình tới kinh thành lần này.

“Nhưng mà, chưa từng có nghe nói qua nữ nhân cũng có thể làm quan.” Chu Tú Nhi đem sự lo lắng trong lòng mình nói ra.

“Nữ nhân thì sao. Dựa vào đâu nữ nhân chỉ có thể ở nhà giúp chồng dạy con, dựa vào đâu nữ nhân phải trở thành vật phải phụ thuộc vào nam nhân. Nữ nhân chỉ cần có năng lực, cũng có thể ở trên triều cùng nam nhân tranh luận đúng sai. Nữ nhân chỉ cần có năng lực, cũng có thể bảo vệ quốc gia. Tiểu thư ta chính là minh chứng tốt nhất a!” Nàng héch cái mũi nói. Từ trước đến nay nàng thống hận nhất cái loại ngôn luận cho rằng nữ tử chỉ có thể ở nhà làm bình hoa (*vật trang trí, hay bây giờ chúng ta vẫn gọi là bình hoa di động*).

“Nhưng mà, tiểu thư là nam phần nữ trang mới.....” (*nam phần nữ trang : nam giả gái*) Chu Tú Nhi nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt kia vừa mới trải qua quá trình làm xấu đi bây giờ đang giờ lên đầy tự tin nói: “Tiểu thư ta đây lần này đến kinh thành là muốn hướng thể nhân (*thể nhân : người đời, người phạm trần*) chứng minh nữ tử cũng có thể giống nam tử, đường đường chính chính đứng ở trên triều đình.” Sự tự tin kia là từ trong nội tâm phát ra khiến cho dung mạo vốn xấu kia cũng phai nhạt dần đi, khiến cho khuôn mặt xấu xí đó cũng có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.

Chu Tú Nhi nhìn Phó Văn Kiệt cả người tản ra tự tin tuyệt đối, sự lo lắng trong lòng cũng tan biến, gật đầu nói: “Vâng.” Đúng vậy! Tiểu thư của nàng tự tin như thế, có năng lực như thế. Chỉ cần tiểu thư muốn làm chuyện gì thì không có gì là không thể.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người bọn họ.

“Ai vậy?” Chu Tú Nhi mở miệng hỏi.

“Khách quan, tiểu nhân đưa cơm và đồ ăn cho người đây.” Ngoài cửa truyền đến tiếng đáp lại.

Chu Tú Nhi đứng dậy mở cửa. Chỉ thấy có một người mặc trang phục tiểu nhị đang đứng ở bên ngoài phòng, đầu hơi cúi, nâng khay đựng đồ ăn.

Tiểu nhị kia có vẻ vô cùng hết lòng với công việc đem đồ ăn bày ra rất tốt, nhưng hai mắt cụp xuống kia cũng không nhìn một chỗ mà quét bốn phía chung quanh.

“Tốt lắm. Chân Kiện Vong (*y nghĩa là thực dễ quên*) đứng ở nơi khác lắm là lắm lét.” Phó Văn Kiệt buồn cười cắt đứt việc nhìn trộm của tên tiểu nhị kia.

Thân hình tên tiểu nhị kia bỗng nhiên chấn động, đầu vẫn cúi xuống rút cục cũng ngẩng lên: Lộ ra khuôn mặt vô cùng vô cùng bình thường, bình thường đến nỗi khiến cho người ta vừa nhìn thấy lập tức sẽ quên loại khuôn mặt này, giống như là bất cứ lúc nào ở trên đường cái vợ bừa một cái, cũng có thể vợ được rất nhiều người như vậy.

Người nọ nhìn thẳng vào nữ nhân trước mặt vừa phát ra giọng nói quen thuộc, thanh âm run run nói: “Lâu, lâu chủ?!”

Nhìn thuộc hạ đã lâu không gặp kích động như vậy, tâm tình Phó Vân Kiệt rất tốt nói: “Hừ!”

Người nọ đột nhiên cảm lấy chiếc khăn lông chuyên dụng của tiểu nhị vắt ở trên vai, trịnh trọng đưa qua.

Phó Vân Kiệt nghi hoặc tiếp nhận khăn mặt hỏi: “Làm gì?”

“Đây là đưa lâu chủ dùng để che mặt. Vì phúc lợi cho đôi mắt của thuộc hạ cùng với những người khác, vì bộ mặt của kinh thành, xin ngài nhất định phải dùng khăn mặt này để che mặt.” Người nọ vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Phó Vân Kiệt rốt cục từ trong nghi hoặc tỉnh táo lại, cực kỳ không khách khí đem khăn mặt vứt lên trên khuôn mặt vô cùng bình thường kia, rồi sau đó, quả đấm như gió theo sát tới.

Vốn bị tình huống đột nhiên phát sinh làm cho choáng váng Chu Tú Nhi giờ lại nhìn thấy Phó Vân Kiệt vung quyền ra, thực sự là toát mồ hôi thay cho cái tên “tiểu nhị” kia. Dù sao quả đấm của tiểu thư cũng nổi tiếng là mau và lợi hại. Mà tên “tiểu nhị” kia nhìn đi nhìn lại là cái loại cực kỳ bình thường, trông không có một chút võ công nào. Nhưng, nằng rất nhanh liền phát hiện sự thông cảm của chính mình là lãng phí.

Mất thấy quả đấm thép của Phó Vân Kiệt sẽ rơi vào trên mặt người nọ, thân ảnh của người nọ lại chuyển động như tia chớp, tránh đi, ngoài miệng còn không có ngừng lại: “Lâu chủ, lấy lớn ức hiếp nhỏ là cực kỳ không có đạo đức. Hơn nữa, thuộc hạ chẳng qua chỉ nói ra sự thật thôi. Thuộc hạ rốt cục cũng biết vì sao lâu chủ mỗi lần gặp chúng ta đều phải đội mặt nạ. Ta vốn tưởng rằng lâu chủ sợ diện mạo tuấn mỹ của chính mình sẽ làm chúng ta thương tâm. Hóa ra là vì sợ dọa đến chúng ta a!” Nói đến từ cuối cùng, hắn còn liếc mắt nhìn khuôn mặt chỉ có thể dùng từ “xấu xí” đến hình dung một lần nữa, thẳng thắn lắc đầu.

Luôn luôn ở bên cạnh sắm vai quần chúng Chu Tú Nhi nhìn biểu tình tức cười của người nọ khiến nàng buồn cười. Dung mạo vốn vàng vọt u ám bởi vì nụ cười này, trong nháy mắt đã sáng rực lên, mơ hồ lộ ra dung mạo xinh đẹp vốn có.

Trước mắt tối sầm lại, người vốn đang đi loạn xạ trên tường và xà nhà bỗng nhiên đứng ở trước mặt nàng, khuôn mặt bình thường kia bày ra một bộ đáng vô cùng kinh diễm nói: “Vị tiểu thư này quả là xinh đẹp! Làm vợ ta như thế nào?”

Lời cầu thân (*cầu hôn*) trắng trợn như thế làm cho Chu Tú Nhi ngây ngốc tại chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào, tùy ý người nọ đánh giá.

“Đông” Một quả đấm thép rơi xuống, cắt đứt người nào đó đang giám thưởng (*giám định + thưởng thức*) sắc đẹp, kèm theo thanh âm nghiêm khắc cảnh cáo: “Không cho phép đánh chủ ý lên thị nữ của ta.”

“Đau quá đau quá.” Chỉ thấy người nọ khoa trương ôm đầu kêu tán loạn.

Đem Chu Tú Nhi bảo hộ ở phía sau người mình, Phó Vân Kiệt hai tay khoanh vào nhau đặt trước người thanh lạnh lùng nói: “Tốt lắm. Cũng ổn ào đủ rồi. Nên làm chính sự đi!”

Người nọ rốt cục ngừng lảo loạn, phi thân đến trước mặt Phó Vân Kiệt, quỳ nói: “Thuộc hạ tham kiến lâu chủ.”

Lúc này Phó Vân Kiệt đã ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nhận quỳ lạy của người nọ: “Đứng lên đi!”

Người nọ thay đổi vẻ mặt cột nhà vừa rồi, khuôn mặt bình thường hé ra nghiêm túc đứng tại chỗ.

Phó Vân Kiệt cảm thấy Chu Tú Nhi nghi hoặc, giải thích nói: “Tú nhi, em đã nghe nói đến Thiên Cơ lâu bao giờ chưa?”

“Rồi ạ.” Chu Tú Nhi gật đầu nói. Nhờ có khách điểm Long Môn, thường ngày trong những khách nhân từ nam chí bắc kia có nói một chút chuyện thú vị của giang hồ. Thiên Cơ lâu là một tổ chức bí mật mới xuất hiện được hai năm nay. Tổ chức này buôn bán toàn những điều cơ mật mà người muốn. Chỉ cần người đưa ra một cái giá.

Phó Vân Kiệt tiếp tục giải thích nói: “Ta chính là lâu chủ của Thiên Cơ lâu, mà hắn là tả hộ pháp – Tăng Kiếm Vọng một trong hai đại hộ pháp của Thiên Cơ lâu.” Thiên Cơ lâu là tổ chức tình báo do nàng lập ra từ hai năm trước. Không ai có thể hiểu rõ hơn nàng, tầm quan trọng của tình báo. Bởi vậy, nàng mới hao tâm tốn sức tìm hai hộ pháp đến chủ quản Thiên Cơ lâu, phát triển Thiên Cơ lâu. Trải qua hai năm phát triển, hiện tại Thiên Cơ lâu đã là một tổ chức mà rất nhiều quan viên trong triều vừa sợ hãi lại vừa muốn kết giao. Những quan viên này đều sợ hãi nhược điểm của mình bị Thiên Cơ lâu nắm giữ, sợ bị người khác ra giá cả mua được; Về phương diện khác bọn họ lại trăm phương nghìn kế muốn kết giao Thiên Cơ lâu, chỉ vì có thể ra cái giá thích hợp là có thể có được nhược điểm của đối thủ chính trị. Bởi vậy, Thiên Cơ lâu đúng là tổ chức mà văn võ bá quan vừa thích vừa sợ.

“Tăng là từng, Kiếm là kiếm sắc, Vọng là uy vọng.” Tăng Kiếm Vọng vô cùng nghiêm túc vì chính mình mà nói rõ ràng.

“Tú Nhi, em có thể giống ta gọi hắn là Chân Kiếm Vong, như vậy rất dễ nhớ.” Bờ môi đỏ mọng vẽ ra nụ cười xấu xa.

“Lâu chủ, ta muốn kháng nghị.” Vốn định nói tiếp nhưng dưới cái sắc bén kia cuống cuống ngừng lại, Tăng Kiếm Vọng vô cùng úy khuất từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa qua.

Trong đôi mắt sáng hiện lên tinh quang, nằng nhanh chóng nhận lấy. Trong phong thư này hẳn là tất cả tư liệu nàng cần. Có phần tư liệu này, ngày mai nàng có thể giành chiến thắng trong cuộc so tài chọn lựa kia.

Cẩn thận đem phong thư để vào trong ngực, mới ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt vô cùng ủy khuất kia, nàng khẽ thở dài nói: “Được rồi, để bồi thường những vất vả cùng những công lao to lớn của ngươi, buổi tối cho ngươi ở chỗ này bảo hộ Tú Nhi.”

Khuôn mặt bình thường mới vừa rồi còn trong trạng thái ủy khuất nháy mắt đã thay bằng khuôn mặt hớn hờ: “Cám ơn lâu chủ, cám ơn lâu chủ.” Ha ha, cả buổi tối có thể ở cùng với mỹ nữ mềm mại như thế, chuyện này rất lời a.

“Không cần cảm ơn quá sớm. Buổi tối ngươi chỉ phụ trách công tác bảo hộ. Tú Nhi không chỉ là thị nữ riêng của ta, nàng còn là thân nhân quan trọng của ta. Nếu ngươi dám đánh chủ ý tới trên người nàng, ta sẽ không có kiến nghị gì mà đem ngươi phái đến trong cung làm công việc điều tra.” Nói đến câu cuối cùng, đôi mắt sáng lóe ra ánh mắt u tối theo hướng vào nửa người dưới của hắn.

Hắn lập tức kẹp chặt hai chân, tay phải giờ lên, trịnh trọng cam đoan nói: “Lâu chủ yên tâm, Tú Nhi cô nương tuyệt đối sẽ không mất một sợi tóc.” Hu hu. Lâu chủ thật xấu xa, không có tình người, cư nhiên bắt hắn chỉ có thể nhìn mỹ nhân ở trước mặt, mà không thể ăn.

Sau khi nhận được đáp án vừa lòng, Phó Vân Kiệt bắt đầu cầm lấy đôi đũa chuẩn bị ăn cơm. Ha ha, tiêu chuẩn đồ ăn của khách điểm Mãn Ý này đúng là không tệ nga! Vậy mà hứng thú ăn phần cơm tốt thế này lại bị một đạo ánh mắt mãnh liệt phá hủy. Đạo ánh mắt kia thật sự là quá mạnh mẽ, mãnh liệt ngay cả Chu Tú Nhi cũng chú ý tới.

Tăng Kiếm Vọng vốn nên rời đi lại đang tròn mắt nhìn chằm chằm trước ngực Phó Vân Kiệt.

Tuy rằng từ trước đến nay nàng đều vẫn giả làm nam nhân, nhưng bị một người dùng ánh mắt mãnh liệt như thế nhìn chằm chằm bộ ngực của mình, dù là nàng vẫn cảm thấy xấu hổ. Bởi vậy, nàng mới giương mặt lên để che dấu sự xấu hổ của mình, lạnh lùng nói: “Còn có chuyện gì hả?”

Tăng Kiếm Vọng từ trước tới nay đều giới quan sát sắc mặt làm sao lại không biết giờ phút này lâu chủ đang tức giận, nhưng nếu không đem vấn đề này hỏi rõ ràng, chỉ sợ công việc và cuộc sống sau này đều bị khốn đốn. Thà đau ngắn còn hơn đau dài, hắn cắn răng một cái đem theo vấn đề mới vừa rồi vẫn kìm nén hỏi ra: “Cái kia, lâu chủ, xin hỏi ngài là nam nhân hay là nữ nhân a?” Dáng vẻ kia giống như là sắp anh dũng hy sinh trở thành liệt sĩ vậy.

Bờ môi đỏ mọng gợi lên nụ cười xấu xa, đôi mắt sáng hip lại nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thường kia nói: “Ngươi đoán xem?”

Về mặt này vốn là một loại về mặt Phó Vân Kiệt bình thường vẫn hay làm nhất: Có chút hư hỏng lại khiến cho lòng người ta ngứa ngáy. Nhưng là, hiển nhiên nàng đã quên dung mạo của mình giờ phút này không phải là khuôn mặt anh khí tuấn mỹ kia. Về mặt như thế lại xuất hiện ở trên khuôn mặt đã bị làm cho xấu đi, chỉ có gây ra hiệu quả ngược lại.

Nhìn thấy nụ cười chỉ có thể nói là khủng bố trên khuôn mặt xấu xí kia, mồ hôi lạnh từ trên trán nhanh chóng toát ra. Tăng Kiếm Vọng vô cùng gian nan nuốt nuốt nước miếng, rồi sau đó lập tức cúi thấp đầu, nói: “Ta đoán lâu chủ hẳn là một nam nhân.”

“A! Ngươi dựa vào cái gì cho rằng ta hẳn là một nam nhân, mà không phải một nữ nhân?” Phó Vân Kiệt vô cùng tò mò hỏi.

Tăng Kiếm Vọng cũng không có lập tức trả lời, mà là lên lút lui về phía sau vài bước, dùng một chút ánh sáng nơi khóe mắt nhìn ra một chút khoảng cách, sau khi xác định khoảng cách này cực kỳ an toàn, mới bày ra bộ dạng thấy chết không sờn ngẩng cao đầu, cố ý đem tầm mắt chặt chẽ định ở lương đỉnh, lớn tiếng nói: “Bởi vì, nếu lâu chủ là nữ nhân, vậy thì rất khủng bố. Ta tình nguyện tin tưởng ngài là nam nhân, bởi vì nam nhân nữ trang mới có bộ dáng khủng bố như thế.” Lấy tốc độ cực nhanh nói ra hai câu này, rồi sau đó thân ảnh bình thường kia cũng lấy tốc độ cực nhanh biến mất, chỉ để lại một câu nói ở trong phòng: “Lâu chủ, buổi tối ta lại đến.”

Phó Vân Kiệt buồn cười nhìn cửa phòng mở toang lác đác: Tiểu tử này không ngờ cũng thích làm chuyện kỳ quái.

“Tiểu thư, buổi tối người muốn đi đâu?” Thanh âm mềm nhẹ vang lên, kéo lại suy nghĩ của nàng.

“Buổi tối ta muốn đi đến chỗ Triệt. Dù sao, ngày mai ta sẽ tham gia cuộc so tài chọn lựa. Ta cũng nên bàn bạc với hắn một chút!” Đã một ngày rồi nàng không có nhìn thấy hắn. Cổ nhân nói một ngày không thấy như cách ba thu. Quả thật là như thế. Hiện tại nàng rất muốn rất muốn đến gặp khuôn mặt tuấn mỹ kia.

“Tiểu thư, mọi chuyện đều phải cẩn thận!” Cho dù nàng không thể giúp tiểu thư như Tăng Kiếm Vọng. Nhưng nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng của tiểu thư.

“Ừ. Ta sẽ đi sớm về sớm.” Nhìn cặp mắt đọng nước đầy sự quan tâm của người kia, nàng gật đầu nhẹ giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Mĩ Nam Tắm Rửa

Đó là một đêm không trăng, bầu trời đen kịt giống như muốn cắn nuốt tất cả mọi thứ. Một bóng đen dưới sự che dấu của bóng tối, chạy băng qua như bay. Cuối cùng cái bóng đen kia xoay mình tiến nhập vào trong phủ Phạm Tề tướng.

Theo ánh đèn yếu ớt, Phó Văn Kiệt một thân y phục dạ hành lấy tốc độ cực nhanh hướng tới mục tiêu – thư phòng của Phạm Dương Triệt thẳng tiến. Vốn tưởng rằng lấy với cá tính của cái con một sách kia, hẳn là đang ở thư phòng lý xử công việc chồng chất mới đúng. Thế nhưng, trước mặt lại trống không, không có một người nào ở thư phòng, trong đôi mắt sáng chứa đựng nghi hoặc. Nếu nơi này không có người muốn tìm, ngay lập tức nàng xoay người rời đi, ở trong Phạm phủ to như vậy tìm kiếm.

Một khắc sau, cơ hồ nàng đã tìm khắp góc ngách của Phạm phủ vẫn không có tìm được Phạm Dương Triệt. Đang suy nghĩ xem liệu có bỏ sót địa phương nào không, thì một cái thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt. Chỉ thấy Tiểu Đông đang cầm quần áo đi qua. Nàng lập tức bám theo.

Đi theo Tiểu Đông, đi tới hòn giả sơn ở phía Tây của Phạm phủ. Thấy Vô Danh từ mặt sau của hòn giả sơn đi ra, tiếp nhận quần áo trên tay Tiểu Đông, lại quẹo vào hòn giả sơn. Tiểu Đông cũng không có lập tức rời đi, mà đứng ở nơi đó nhìn xung quanh, giống như là phát hiện ra điều gì không bình thường.

Thần thần bí bí, đang làm cái gì a? Đôi mắt sáng hiện lên tò mò cùng nghi hoặc. Tầm mắt vừa nâng lên, dừng ở cây cối rậm rạp bên cạnh hòn giả sơn, đôi mắt sáng hiện lên tinh quang. Thừa dịp Tiểu Đông đem tầm mắt hướng chỗ khác, Phó Văn Kiệt một thân hắc y phi thân một cái, như tia chớp bay nhanh đến trên nhánh cây, mượn lá cây rậm rạp dấu đi thân thể của chính mình, rồi ngoảnh lại nhìn một lần nữa Tiểu Đông không hề phát hiện. Lại thừa dịp Tiểu Đông nghiêng đầu một cái, nàng liền phi như bay dừng ở mặt sau của hòn giả sơn, cuối cùng biến mất.

Không giống với cảnh tượng cây cối rậm rạp ở mặt trước của hòn giả sơn, mặt sau của hòn giả sơn là một mảnh rừng trúc thanh tịnh và đẹp đẽ. Tiếng lá trúc đung đưa xào xạc đem sự yên tĩnh và thanh nhã của rừng trúc đột nhiên biến mất. Ở trong rừng trúc lúc đó, có một con đường mòn trải dài. Tại phía cuối con đường mòn kia là một căn phòng trúc trang nhã. Cảnh vật thanh tịnh và đẹp đẽ như thế làm cho nàng lần đầu tiên tiến vào kinh thành (*kinh ngạc+ cảm thán*) không thôi.

Chỉ thấy Vô Danh đi qua đường mòn, đi vào căn phòng trúc, rồi sau đó không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, đã thấy hắc động cửa đi ra, đứng ở phía sau cửa làm nhiệm vụ bảo vệ. Xem ra Triệt hẳn khẳng định đang ở trong phòng trúc này. Nàng rất tò mò, hẳn ở bên trong làm gì, mà lại thần bí như vậy. Đôi mắt sáng chợt lóe, bờ môi đỏ mọng gọi lên tươi cười. Nàng một thân hắc y phi thân về phía mặt bên cạnh của phòng trúc.

Mất một chút công phu, rốt cục cũng tránh được Vô Danh, Phó Văn Kiệt một thân y phục dạ hành hai chân nhẹ nhàng chạm đất, đứng sát vào ô cửa sổ phía sau của phòng trúc nhìn vào, dùng dao nhọn khẽ kêu chốt cửa sổ, lại nương theo ngọn đèn nhìn vào bên trong.

Hình ảnh đập vào mắt kia khiến cho nàng không khỏi hít vào một hơi: Hóa ra trong phòng trúc này có dẫn suối nước nóng vào. Ở giữa hơi nóng và ngọn đèn, chỉ thấy Phạm Dương Triệt nửa thân trên trần trụi đang khẽ hí mắt, ngửa đầu ra sau vô cùng mỗi một. Cả người hẳn được bao trùm trong hơi nóng và ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ đến khó tin, trên làn da trắng nõn hiện lên chút sắc hồng, mái tóc dài đen mượt kia bởi vì bị vây trong hơi nóng mà trở nên ẩm ướt, còn có một vài giọt nước đọng lại nơi đầu sợi tóc, khúc xạ lại ánh đèn, kích thích đôi mắt đã đỏ của nàng.

Rốt cục, có một giọt nước không chịu được trọng lực, mà rơi xuống bờ vai rộng kia, rồi sau đó theo đường nét của cơ thể, dọc theo lồng ngực tròn bóng mà hướng xuống dưới. Bức tranh mỹ nam tắm rửa quyến rũ người như thế khiến cho nàng nhìn nhìn không được phải nuốt nước miếng: Oa! Thật sự là gọi cảm quá đi! Chết mất thôi, nam nhân này thật sự là muốn lấy mạng người mà. Quyết định, nàng nghĩ nhất định phải để cho hắn lúc nào cũng mang theo mặt nạ, không thể để cho ông xã nhà nàng có cơ hội đi ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt. Về đẹp của hắn, sự gọi cảm của hắn chỉ dành riêng cho một mình nàng. Thu hồi tâm tư, mỗ sắc nữ lại tiếp tục ở nơi này chuyên tâm thưởng thức bức tranh mỹ nam tắm rửa khó gặp này.

Phạm Dương Triệt ngâm mình ở trong suối nước nóng bởi vì đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cũng không có chú ý tới bên ngoài cửa sổ có thêm một cái bóng đen. Con người đen vô thần nhìn lên trần nhà, trong đầu hiện ra khuôn mặt đã bị làm xấu đi, nhưng vẫn không che được một thân tự tin, bên tai tiếng vọng lại lời nói cuồng vọng kia: “Triệt, ta nhất định sẽ thông qua cuộc so tài, lên làm Thái Phó của triều hoàng đế.”

Cái con người cuồng vọng kia chưa bao giờ chịu gọi là Thánh Thượng, thỉnh thoảng hắn có một loại cảm giác kỳ quái: Ở trong mắt Phó Văn Kiệt, người với người là không có phân biệt sang hèn giàu nghèo. Thánh Thượng là thiên tử tôn kính ở trong mắt của y, chỉ sợ cũng chẳng khác gì tiểu hải tử. Tuy rằng ý nghĩ như vậy khiến cho người ta cảm thấy buồn cười, nhưng mà, gần đây Phó Văn Kiệt càng ngày càng khiêu khích cho hắn cảm thấy như vậy. Không biết ngày mai y có thể thuận lợi thông qua cuộc tỷ thí hay không? Phần thi võ này, hắn cũng không lo lắng. Dù sao với thân thủ xuất thân nhập hóa của y, chỉ sợ thiên hạ này không có mấy người là đối thủ của y. Chính là phần thi văn này, hắn thật sự không dám tin tưởng y. Với thời gian gần một tháng kia tiếp xúc với y, hắn không tin Phó Văn Kiệt là người có thể đọc hiểu tứ thư ngũ kinh. Hắn thật sự rất chờ mong biểu hiện của y, một người không gì không làm được như y có biện pháp thần kỳ gì để, thông qua thi văn lần này. Tưởng tượng thấy cảnh y trở hết tài năng. Đôi môi mông lại hiện lên nụ cười thoải mái. Nhìn thấy mỹ nam mỉm cười như thế khiến cho Phó Văn Kiệt ngoài cửa sổ nhìn không chớp mắt dùng hết khí lực toàn thân, mới đè nén xuống xúc động muốn phá cửa mà vào.

Thời gian Tề tướng ngắn ngủi mà không có phát giác có người đang nhìn trộm mình và mỗ vị sắc nữ đang hưng trí bừng bừng nhìn lên cứ từng giây đi từng phút đi qua. Cuối cùng cảm thấy một thân mỗi một giảm đi hơn phân nửa Phạm Dương Triệt, buông khăn mặt trong tay, chuẩn bị đứng dậy.

Mỗ sắc nữ kia từ nãy đến giờ chỉ có thể thưởng thức nửa người trên của mỹ nam, giờ bởi vì mỹ nam Tề tướng muốn đứng dậy, ngay tức khắc đem toàn bộ tâm trạng hưng trí bừng bừng đặt ở trên tấm lưng đang dần dần lộ ra khỏi mặt nước kia, trong lòng như có tiếng sói tru lên: Đứng lên, đứng lên, đứng lên.....

Bởi vì nhìn quá mức mê mẩn, quá mức nhập tâm, mỗ sắc nữ kia bất giác lấy tay mở tung cái cửa sổ vốn dùng dao nhọn để tạo ra một khe hở, khiến cho dao nhọn kia vì mất đi vật cần chống đỡ mà rơi xuống.

“Cạch –” một tiếng, thanh âm kim loại va chạm vào gỗ trúc mộc khiến cho Phạm Dương Triệt vốn đang định đứng dậy lại cảnh giác ngồi vào trong nước

một lần nữa, tầm mắt sắc bén lập tức hướng cửa sổ đến nay vẫn còn đang lay động kia.

Còn kém một chút nữa là có thể nhìn đến bức tranh mỹ nam lộ ra trọn vẹn trong lòng Phó Vân Kiệt thực hối tiếc a, thật là tưởng nhớ a. Nhưng mà, nàng cũng không có bao nhiêu thời gian tiếp tục ở mà bị thương đau xót vì tuột mất cơ hội, một chương sắc bén mang theo lực phá hủy mạnh mẽ đánh úp lại, khiến cho nàng phải xoay người ra sau, quá mức nguy hiểm. Nàng vừa mới đứng lại chợt nghe thấy một tiếng kêu hoảng hốt: “Phó tướng quân, ngài làm sao lại ở trong này?”

Giờ phút này Phó Vân Kiệt thực muốn đánh chính mình một quyền. Vốn là nàng ý vào khuôn mặt được hảo trang cực kỳ xấu xí này cho dù bị người khác thấy, cũng lắm cũng chỉ khiến cho người ta thấy quái gở, bởi vậy, nàng mới chỉ mặc y phục dạ hành, không có che mặt. Nếu, nàng biết hôm nay được vị mỹ nam tắm rửa kia nhìn, nàng nhất định sẽ đeo khăn che mặt. Hiện tại tốt lắm, bị người ta bắt quả tang đúng lúc nàng biết mở miệng giải thích như thế nào, chỉ có thể xấu hổ đứng ở nơi đó.

“Cạch — cạch — cạch —” Gió đêm thổi qua, khiến cho cánh cửa sổ bị người khác mở ra theo gió nhẹ nhàng mà lắc lư.

Vốn dĩ Vô Danh vẫn còn kỳ quái quá nửa đêm rồi, Phó Vân Kiệt làm sao lại xuất hiện ở trong này. Nhìn cánh cửa sổ còn hơi hơi lay động kia, tầm mắt nhìn xuống thấy đao nhọn rơi trên mặt đất, lại nghĩ tới cửa sổ này ở phía sau suối nước nóng mà chủ tử đang ngâm mình trong đó, mặt Vô Danh nhất thời trắng xanh, lấy một loại ánh mắt cực kỳ không được tự nhiên, lại mang theo ánh mắt khinh bỉ một lần nữa nhìn vào người đang cười gượng vì xấu hổ kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.2 - Chương 4: Đáp Án Cùng Đề Thi

Ánh đèn nhân nhật bao phủ lấy căn phòng trúc thanh nhã, khiến cho cách bài trí vừa đơn giản vừa trang nhã ở bên trong hiện lên trước mặt người khác: Hé ra một bàn đọc sách mộc mạc, một cái ghế dựa bằng trúc.

Mặc một trường sam màu Nguyệt Nha* (*áo dài màu vàng nhạt của nam ngày xưa*), ngồi ngay ngắn ở ghế trên Phạm Dương Triệt nhìn Phó Vân Kiệt ở trước mắt không có một chút ý tứ hối cải, về mặt lại còn si mê nhìn mình khiến cho hắn chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng. Trước kia chỉ nghe nói nữ tử tắm rửa bị hải hoa tặc nhìn trộm, chưa từng có nghĩ đến một ngày mình tắm rửa cũng có người tới nhìn trộm. Bất quá, nếu Phó Vân Kiệt ngay cả chuyện tự mình gả cho người khác đều làm được, thì chuyện nhìn trộm này cũng không có cái gì kỳ quái. Hơn nữa, bảo hắn mở miệng chất vấn y vì sao nhìn trộm mình tắm rửa, da mặt mỏng như hắn thật đúng là không mở miệng được. Cho dù hắn có mở miệng hỏi, không cần nghĩ cũng biết sẽ nhận được một đồng lời lẽ hoang đường. Dọc đường hồi kinh, hắn thực không ít lần nghe y nói vô số lời giả dối vì có thể danh chính ngôn thuận kẻ cận chính mình.

Cuối cùng Phạm Dương Triệt quyết định không chất vấn chuyện nhìn trộm nữa, mà hỏi thẳng vấn đề mình quan tâm nhất, giọng nói lạnh lùng mang theo chút tức giận nhẹ đánh vỡ bầu không khí trầm mặc: “Vân Kiệt, đã muộn thế này ngươi có chuyện gì không?”

Vốn trong đầu còn đang bịa đặt nấy chục cái lý do để cãi lại chuyện mình nhìn trộm lúc này, nhưng khi nghe câu hỏi ngắn gọn kia hoàn toàn không có chút liên quan đến cái lý do bản thân đã nghĩ ra để cãi lại, Phó Vân Kiệt có loại cảm giác buồn bức như cường quyền đánh vào bông* (*đánh mà không cảm thấy đau*). Thế nhưng, nàng cũng không có ngốc tự mình khơi mào mà nói ra. Nếu đương sự cũng không tính “truy cứu”, nàng làm sao có thể tự chui đầu vào lưới được chứ? Thu hồi tâm tư, nàng đem mục đích đêm nay nói ra: “Triệt, nghe nói lão sư của ngươi trước kia là tiền Thái Phó Tôn Trí Viễn.”

Con ngươi đen mang theo chút thận trọng trả lời: “Đúng vậy.”

Phó Vân Kiệt tiến lên từng bước, về mặt a dua nói: “Nghe nói lần này ngươi là quan khảo thí* (*giám khảo*) của phần thi văn, đúng hay không?”

“Đúng.” Về thận trọng trong con ngươi đen càng sâu.

Trên khuôn mặt bị làm cho xấu đi kia rớt ra một nụ cười khùng bô: “Triệt, vì để ta có thể thông qua cuộc thi văn ngày mai, làm phiền ngươi đem đáp án cho ta mượn nhìn chút.” Nếu là thi văn, hắn là có đáp án tiêu chuẩn. Triệt nếu thân là đệ tử đứng đầu của Tôn đại nho, hơn nữa lại kiêm luôn chức giám khảo, ắt hẳn trong tay có đáp án tiêu chuẩn. Bằng không, hắn làm sao có thể tham gia làm nhân viên cho điểm được. Nếu cạnh mình có người có mối quan hệ như thế, nàng mà không hảo hảo dùng một phen, thì thật là rất xin lỗi bản thân mình. Còn nữa, nàng không thừa nhận cả đời mình ghét nhất bị “Mọi người tung hô” bởi vì chính mình sẽ có năng lực thoát khỏi cuộc thi rập khuôn cứng nhắc ở cổ đại.

“Không có!” Con ngươi đen chợt lóe lên khinh bỉ nói.

Vẫn không có đem tầm mắt dời đi nàng nhanh chóng bắt được tia kinh bỉ chợt lóe kia, chỉ có thể ở trong lòng cười khổ: Xem ra, nàng bị Triệt nhà nàng khinh thường rồi. Nhưng, điều này cũng là không có cách nào. Nếu, nàng không nắm chắc sẽ thông qua cuộc thi văn, thì đi đường tắt cũng là vớ bẫm dĩ. Thu hồi tâm tư trong lòng, nàng ngược lại cầu xin tiếp nói: “Vậy tham khảo đáp án có được không?”

“Tham khảo đáp án?” Trong con ngươi đen chứa đựng nghi hoặc.

Nàng cười gượng giải thích nói: “Nó chính là đáp án giảm khảo các người dùng cho điểm.” Miệng nói thật nhanh, đem thuật ngữ hiện đại nói ra.

“Không có.” Một chậu nước lạnh hướng về phía khuôn mặt đang tràn ngập chờ đợi kia dội thẳng xuống.

“Không có?!” Hy vọng liên tiếp bị tiêu diệt, nàng bắt gác đề cao âm lượng nói: “Làm sao có thể không có? Vậy nhóm người các người đến xem đáp án của người ta rồi cho điểm à?”

Mồ nữ cho rằng con một sách Tể tướng kia đang ý mình là thư sinh thanh cao nên cố ý không nói cho mình đáp án liền mở miệng châm chọc: “Triệt, người không được quên trở thành Thái Phó là điều kiện để ta giúp người thanh quân trắc.” [**ý nói thanh lọc phản nghịch bên cạnh quân vương*]

Hắn cũng không có bởi vì người nào đó châm chọc mà tức giận, mà ngược lại khí thế trấn định thường thức bộ dạng của y- một người vẫn luôn tự tin trầm tĩnh giờ đây tức giận đến nỗi muốn giậm chân. Nhìn Phó Văn Kiệt như vậy khiến cho hắn cảm thấy rất thú vị, thực đáng yêu.

Đôi mắt sáng già dặn kinh nghiệm nhìn một lượt nam nhân kia, trong con ngươi đen bình tĩnh không có chút dao động, nàng chán nản phát hiện nam nhân này cũng không có nói dối. Như vậy, nàng phải làm thế nào mới có thể giành thắng lợi ở cuộc so tài ngày mai đây? Nhìn khuôn mặt xấu xí khủng bố kia kết dính cùng một chỗ, càng thêm khủng bố.

Nhìn dung nhan kia vốn luôn là thoải mái tự tin giờ đây lại bị bao phủ một tầng ưu sầu nồng đậm, một tia không đành lòng nảy lên trong lòng, hắn còn không có phản ứng, đôi môi lại giống nhau có ý thức của chính mình cất tiếng nói: “Ta có đề mục tỷ thí.” Chờ sau khi hắn ý thức được lời nói của chính mình đang nói cái gì, vốn định đổi ý, thì dung nhan khủng bố kia đột nhiên phóng đại trước mắt làm cho hắn sợ tới mức cố gắng gượng nuốt lại câu đối ý mà vừa nảy suyốt thốt ra.

“Triệt, yêu người chết mất!” Phó Văn Kiệt đang vô cùng buồn rầu bởi vì lời nói như ánh rạng đông này đột nhiên tới, khiến cho nàng kích động nhào tới phía trước, trước khi vị nữ nam Tể tướng kịp phản ứng lại, nàng đã đem đầu son môi thật to in lên.

Trải qua nửa tháng Phạm Dương Triệt thường xuyên bị mỗ sắc nữ quấy rầy, nên hiện tại đối với hành động thân thiết này không cảm thấy bị nhục nhã giống như trước kia, bởi vì hắn phát hiện Phó Văn Kiệt chỉ đơn thuần biểu đạt tình cảm đối với chính mình mà thôi. Tuy rằng, thứ tình cảm như vậy không được mọi người tiếp nhận, nhưng là, hắn dần dần phát hiện đã không còn cảm thấy chán ghét nữa. Gương mặt tuấn mỹ hơi đỏ ửng đi về mặt không được tự nhiên của mình, rồi sau đó trong ngăn kéo lấy ra đề thi mà mình đã viết xong từ lâu. Đúng như lời nói của Phó Văn Kiệt, bọn họ đứng trên cùng một chiến tuyến. Hắn sẽ không để ý thất bại trong cuộc so tài.

Phó Văn Kiệt vội vàng nhận lấy hai tờ giấy kia: Tờ giấy thứ nhất viết đề thi, tờ giấy thứ hai chính là đáp án được viết ra rõ ràng. Đôi mắt sáng mang theo nghi hoặc nhìn nửa khuôn mặt kia bởi vì xấu hổ và không được tự nhiên mà nghiêng đi.

“Khụ khụ.....” Phạm Dương Triệt không được tự nhiên mà ho nhẹ nói: “Đó là ta dựa theo đề thi viết ra. Hy vọng có thể cho người tham khảo.”

Nhìn gương mặt kia đã muốn đỏ lên, trên dung nhan xấu xí lộ ra vẻ đắc ý cùng ái muội: Hóa ra, Triệt từ lâu đã vì cuộc thi văn của mình mà lót đường đi sẵn. Nam nhân này chính là tính tình khó chịu. Ha ha.

“Triệt, cảm ơn người. Vì không để phụ lòng người, ta nhất định sẽ giành chiến thắng ở cuộc so tài ngày mai.” Dung nhan xấu xí đã không còn vẻ ảm đạm mới vừa rồi, khôi phục thần thái tự tin.

Con ngươi đen nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã bị làm cho xấu đi nhưng vẫn không thể che được sự tự tin, đôi môi mỏng bắt gác hơi hơi cong lên: Đây mới là Phó Văn Kiệt, một Phó Văn Kiệt tự tin, kinh thường tất cả. Bởi vì đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình hắn cũng không có phát hiện trên gương mặt tuấn mỹ bắt gác hiện ra nhu tình nhân nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 5: Tân Cự Khánh Vương Gia

Ban đêm, trong phủ Khánh Vương gia đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt, từ rất xa có thể nghe được bên trong truyền ra thanh âm ái muội.

Hai cái bóng đen mướt bóng đêm che dấu tiến vào bên trong Khánh vương phủ, hướng tới nơi phát ra thanh âm ái muội kia – phòng của Khánh Vương gia phi thân mà đi. Hai cái bóng đen cũng không có lập tức lên vào trong phòng, ngược lại dừng lại ở phòng ngoài.

Thông qua cánh cửa sổ nhỏ đang mở, trong đó một hắc y nhân dùng đôi mắt màu lam ở trong đêm đen có vẻ quý dị đánh giá gian phòng chỉ có thể dùng từ “Kim bích huy hoàng”* (*xanh vàng rực rỡ*) đến đề hình dung: bên trong vô cùng rộng lớn, dùng loại dạ minh châu trân quý nhất làm vật chiếu sáng, tất cả các dụng cụ đều là dùng hoàng kim* (*vàng*) tạo ra, ngay cả cây cột cũng dùng hoàng kim, thậm chí ngay cả thảm đều dùng tơ vàng dệt dệt..... Vốn ánh sáng của dạ minh châu là thanh lịch nhu hòa tại đây lại có dưới ánh sáng chói mắt của hoàng kim lại có vẻ ảm đạm tầm thường.

“Vương gia, tôi bắt ta a! Mau tới bắt ta.” Một giọng nói kiều mỹ truyền đến.

Chỉ thấy một nữ tử diện mạo hết sức lẳng lơ nửa người trên mặc một chiếc áo mỏng có thể nói là trong suốt với dáng vẻ xinh đẹp mê hoặc lòng người đang xoay người chạy bỏ chạy.

“Bảo bối, đừng chạy a!” Một nam nhân nửa thân trên để trần, vẻ mặt đầy dục vọng nhìn chằm chằm nữ tử xinh đẹp trước mắt nói. Nam nhân này đứng là chủ nhân của phòng “Kim bích huy hoàng” này – tay nắm một nửa giang sơn của Cảnh quốc rộng lớn Khánh Vương gia – Nam Cung Bình.

Bên trong phòng rộng lớn, chỉ thấy hai người đang chơi trò đuổi bắt. Tất cả đều được thu vào trong đôi mắt màu lam của người áo đen kia, chán ghét cau mày.

Rất nhanh, Khánh Vương gia bởi vì rốt cuộc không chịu nổi bị dục vọng khiêu khích, bỏ nhào tới, đẩy ngã nữ tử xinh đẹp kia ở trên mặt đất, hai tay bắt đầu vội vàng đem cái áo lót mỏng trong suốt của người kia xé ra, thân thể trong suốt hoàn mỹ của nữ nhân kia hoàn toàn hiện lên ở trước mắt. Dục vọng trong mắt của nam nhân càng sâu, hô hấp trở nên dồn dập. Hắn vội vàng chạm vào làn da mịn màng cân xứng với thân thể hoàn mỹ kia.

“A..... Ân.....” Nữ tử thờ hồn hên ngâm.

Đắm chìm trong dục vọng khiến cho nữ tử hơi khép đôi mắt, xuất thần nhìn chăm chú gian phòng. Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm lại, khiến cho nàng không thể không mở mắt ra, đập vào mắt là đôi mắt màu lam lạnh như băng làm nàng từ trong dục vọng tỉnh táo lại, rồi sau đó phát hiện không biết lúc nào thì trong phòng có nhiều hơn hai người áo đen.

“A –” Nữ tử kêu to một tiếng, đẩy nam nhân trên ngườia.

Khánh Vương gia đang định hảo hảo hưởng thụ cá nước thân mật bởi vì nữ nhân dưới thân chống cự, mà tức giận nói:“Làm gì?”

Nữ tử gắt gao cầm lấy chiếc áo mỏng đã trở thành vải rách chỉ có thể miễn cưỡng che kín thân thể, thân hình mềm mại run run, tránh ở phía saunam nhân, nói:“Vương gia, nơi đó có người.”

Khánh Vương gia vẻ mặt khó chịu quay đầu nhìn chằm chằm người dám can đảm quấy rầy hứng thú của hắn. Đập vào mắt hắn là đôi mắt màu lam tàn ra lãnh khốc khiến cho gương mặt vốn tràn ngập tức giận cùng phẫn hận, lập tức thay sợ hãi cùng nịnh nọt. Hắn nắm lấy cái tay của nữ nhân kia đang bám chặt khuỷu tay của mình đẩy ra, cầm lên quần áo trên mặt đất, bối rối choàng lên người, rồi sau đó hơi khom lưng bước nhanh đi đến trước mặt tên Hắc y nhân kia, nịnh hót nói:“Thái tử, ngài làm sao lại đến đây?”

Đúng vậy, nam tử áo đen có đôi mắt màu lam kia đúng là thái tử của Cao quốc – Hoắc Thiên Thụy. Y không có trả lời, chỉ là im lặng quan sát, nhìn nữ tử kia mất đi người che chở mà cả người run run.

Khánh Vương gia theo tầm mắt của y nhìn thấy nữ nhân kia mới vừa rồi còn ôm vào trong ngực, giờ sắc mặt tái nhợt, vỗ cái trán cười nói:“Ta cứ nhiên quên thái tử ghét nhất nữ nhân. Nên phạt, nên phạt.” Hắn vừa nói xong vừa hướng nữ nhân đi đến.

Nữ tử kia sợ đến phát run nhìn thấy nam nhân của mình đi tới, thì nhanh như tên bắn mà đi tìm kiếm an ủi. Nàng tựa đầu của mình vào ngực của hắn, không nhìn tới ánh mắt khủng bố lạnh như băng giống như sứ giả Câu Hồn của địa ngục của hắn.

Vốn là nữ nhân kia từ từ nhắm hai mắt tham lam hấp thụ cảm giác an toàn bỗng nhiên mở to hai mắt, dung nhan xinh đẹp hơi cúi xuống, khó có thể tin nhìn trước ngực mình xuất hiện một cây chùy thủ. Mất đi sinh mệnh, cuối cùng trong đôi mắt đọng nước chỉ còn lại có sợ hãi dù chết cũng không dám tin.

Nhìn thấy hết thảy trong đôi mắt màu lam của Hoắc Thiên Thụylôe lên một tia chán ghét cùng sát khí.

Khánh Vương gia lãnh khốc đem nữ nhân đã chết ở trong lòng mình đẩy xuống, xoay người nịnh nọt nói:“Phạt ta tự mình giết nữ nhân của mình.” Nữ nhân thôi, chỉ mình vẫn là Khánh Vương gia nắm trong tay mình vẫn nắm giữ một nửa giang sơn của Cảnh quốc, còn sợ không có sao? Chỉ cần nam nhân trước mắt này không ngừng trợ giúp cho mình, như vậy chính mình về sau muốn cái dạng nữ nhân gì đều sẽ có. Hắn vĩnh viễn cũng không quên nếu không phải nam nhân này, bây giờ hắn còn không có bán thực quyền kia, hắn là kẻ đáng thương cần người bố thí. Hắn không bao giờ muốn một cuộc sống phải cúi đầu nữa.

Kéo khăn che mặt xuống, Hoắc Thiên Thụy lộ ra khuôn mặt lạnh lẽo khí phách tuấn mỹ nhìn khuôn mặt kia mang theo tham lam sợ hãi cùng nịnh nọt, trong đôi mắt màu lam lóe lên một tia chán ghét cùng đắc ý: Vương gia trước mắt này vốn không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết sống phóng túng, bởi vì được chính mình bồi dưỡng mới trở thành Khánh Vương gia tay cầm một nửa quyền lực của Cảnh quốc. Quân cờ này hắn vất vả bồi dưỡng, mục đích là nắm giữ Cảnh quốc từ bên trong, từ từ thôn tính Cảnh quốc. Vốn tính để cho quân này cờ đi trước mấy năm, sau đó sẽ thu một mẻ lưới, đem toàn bộ Cảnh quốc thu tóm ở trong tay. Nhưng, hiện tại kế hoạch này lại phải thay đổi. Mà nguyên nhân thay đổi là Phó Văn Kiệt đã đi theo Phạm Dương Triệt vào kinh đô, tên nam nhân đáng hận từng ra sức làm hắn đau đớn.

Sau cái đêm làm cho hắn phẫn hận và thống khổ kia, hắn bắt đầu bình tĩnh tự hỏi tất cả mọi chuyện, phát hiện nam nhân xinh đẹp kia thật sự là rất quý dị cùng kỳ quái. Bởi vậy, hắn tự mình làm thám tử ngày đêm nhìn chằm chằm Phó phủ, hắn rốt cục biết nam nhân kia cư nhiên là Nam tướng của Cảnh quốc – Phạm Dương Triệt nổi tiếng về tài trí và mưu lược. Hắn cũng biết Phó Văn Kiệt nam phần nữ trang đi theo Phạm Dương Triệt đi vào kinh là vì thanh quân trắc. Bởi vậy, hắn mới tới đây. Thứ nhất, là vì ngăn cản Nam tướng và Bắc tướng của Cảnh quốc liên thủ với nhau phá hủy thế lực mà chính mình thật vất vả mới bồi dưỡng được, một nguyên nhân khác là hắn thừa dịp lần này đoạt được tên nam nhân đáng giận dám ra sức thương tổn mình, lừa gạt mình. Hắn muốn Phó Văn Kiệt nằm ở dưới thân, chờ mong chính mình. Đôi mắt màu lam dấy lên kiên nghị.

Khánh Vương gia vẫn cung kính đứng ở một bên nhìn nam nhân âm tình bất định kia, không hiểu vì sao trong lòng xuất hiện cảm giác bất an mãnh liệt, mí mắt giật không ngừng.

“Nam Cung Bình, lúc trước ngươi còn nhớ rõ lời thề của mình với ta không?” Giọng nói bình thản không có chút biến hóa kéo suy nghĩ của Khánh Vương gia lại.

Khánh Vương gia thay gương mặt nịnh nọt nói: “Ta làm sao có thể quên lời thề này được? Thái tử, ngài muốn cái gì, tiểu hoàng đế hay là toàn bộ Cảnh quốc?” Cảnh quốc có còn hay không cùng hắn không quan hệ, tánh mạng của tiểu hoàng đế lại càng không quan trọng, chỉ cần có thể đảm bảo mọi thứ hắn có hiện tại, không có gì là hắn không dám làm.

“Không.” Hoắc Thiên Thụy lắc đầu, đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm người vừa âm thầm nhẹ nhàng thở ra kia, nói: “Ta muốn mặt của ngươi.”

“Mặt Của ta?!” Khánh Vương gia cười nói: “Thái tử, khuôn mặt của ta làm sao có thể muốn là được. Trừ phi là mặt của người chết.”

Vốn trên mặt hắn còn đang cười bỗng nhiên hai mắt tràn ngập sợ hãi nhìn nam nhân trước mắt về mặt bình tĩnh, giống như ngầm thừa nhận.

“Ta thực chán ghét loại nữ nhân yếu đuối này, ngoại trừ dựa vào nam nhân còn lại chẳng được cái gì. Ta thấy nữ nhân còn đang nằm trên mặt đất kia giống như là còn muốn dựa dẫm vào ngươi. Ta sẽ thanh toán cho nàng, làm cho nàng ở dưới đất cũng có nam nhân của chính mình hảo dựa vào.”

Giọng nói bình thản giống như là đang thảo luận về thời tiết tốt xấu giờ phút này ở trong tai Khánh Vương gia giống như từ thần đã đến. Thân thể của hắn run run, nhu nhược quỳ trên mặt đất nói: “Thái tử, cầu xin ngài tha cho ta một mạng. Tha ta một.....” Lời nói kể tiếp, thế nhưng bị ngừng lại. Chỉ thấy hai mắt của Khánh Vương gia thống khổ lại hỗn loạn sợ hãi mở to, rồi sau đó nằm úp sấp trên mặt đất.

“Dịch Thiên, thủ pháp giết người của ngươi càng ngày càng không thấy máu.” Đôi mắt màu đen nhướng lên, nhìn đến thi thể chết đứng của Khánh Vương gia đang được một người áo đen khác giữ lấy.

Người áo đen che mặt kia gọi Dịch Thiên, cũng không có bởi vì Hoắc Thiên Thụy phát ra khí phách mà có chút cảm xúc biến hóa, chính là lạnh lùng trả lời: “Đây là lần thứ hai, còn có một lần, ta có thể trả hết nợ mà ta thiếu ngươi.” Nói xong, hắn liền cúi người xuống xử lý phần trên của thi thể.

Lần thứ hai?! Mày kiếm* (*lông mày lười mác*) khẽ chau lên, trong đôi mắt màu lam lóe lên sát khí: Đợi sau khi lợi dụng người này xong, hắn sẽ không chút do dự giải quyết người này. Không nên để một người tinh thông thuật dịch dung như thế này tồn tại trong thiên hạ, hắn không có khả năng đem tai họa ngầm này giữ lại. Nếu người này mình không thể sử dụng, tránh việc trở thành kẻ địch sau này, vậy thì phải đem hắn giết ngay, diệt trừ hậu hoạn sau này.

Khi bầu trời đã dần sáng hẳn, Hoắc Thiên Thụy đã đeo lên khuôn mặt của Khánh Vương gia đứng ở trước gương đồng đã được đánh bóng sáng loáng đến cực điểm vừa lòng nhìn thứ đang hiện lên ở trước mặt kia có thể nói đã được dịch dung hoàn mỹ.

Hắc y nhân kia lạnh lùng đưa lên một viên viên thuốc nói: “Thuốc này có thể làm cho màu sắc của con ngươi của ngươi biến thành màu đen.”

Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm người áo đen, rồi sau đó mày kiếm khiêu lên, nhận lấy viên thuốc kia nuốt vào.

Tên áo đen kia về mặt phức tạp nhìn nam nhân trước mắt: Hắn không sợ mình đưa độc được sao? Không, hắn chính là không nghi ngờ, mới có thể nuốt viên thuốc này. Nam nhân này có năng lực nhìn thấu mọi chuyện cùng năng lực nắm chắc người cạnh thật sự là khiến cho người ta phải sợ hãi. Chính mình nhất định phải mau chóng tìm cơ hội, thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Khi toàn bộ không gian đã nhiễm màu đỏ của ánh dương, một Khánh Vương gia hoàn toàn mới mở cửa sổ ra, nhìn ánh sáng mặt trời chói lọi, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ ra vẻ kiên quyết: Phó Văn Kiệt, ngươi thiếu ta, ta sẽ đòi lại từng thứ một.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Sòng Bạc Phát Tài

Edit: Osicase Beta: Sakura Tháng bảy mặt trời là gay gắt nhất, khiến cho người ta chịu không nổi. Theo lý thuyết hiện tại trên đường cái của kinh thành hẳn là có rất ít người nhàn rỗi. Thế nhưng, giờ phút này đã thấy rất nhiều dân chúng đội ánh mặt trời chói chang hướng phía đông thành hoàng cung đi đến.

Lần đầu tiên đến kinh thành, Lý Nhị đang ngồi nghỉ chân, nhìn thấy không có một bóng người ngồi khách điểm uống trà, lại nhìn đám người đang di chuyển ngoài cửa, rất là tò mò hướng tiểu nhị bên cạnh hỏi: “Tiểu nhị ca, những người này đi đâu a?”

Tiểu nhị kia cười nói: “Khách quan chắc là lần đầu tiên đến kinh thành, khó trách không biết. Hôm nay chính là ngày hoàng đế Cảnh quốc chúng ta tổ

chức cuộc so tài chọn lựa Thái Phó cứ mười ngày một lần. Những người này đều là đến xem náo nhiệt .”

“So tài chọn lựa Thái Phó?!” Lý Nhị vẻ mặt chứa đựng ngạc nhiên cùng nghi hoặc:“Chuyện chọn Thái Phó này không phải là tìm người có học vấn tốt là được sao?”

“Không không không, hai vị phụ vương đều nhất trí cho rằng vị Thái Phó của thiên tử phải là nhân tài văn võ song toàn. Mà người trấn giữ cửa ải võ thí kia chính là cao thủ đệ nhất của kinh thành—thống soái Ngự Lâm quân Lâm Nghiêu. Đến nay còn không có người có thể đánh bại ngài ấy, bởi vậy cuộc so tài chọn lựa Thái Phó này mới phải cứ mỗi mười ngày tiến hành một lần.” Tiểu nhị ca bỗng nhiên hạ thấp giọng nói:“Lần này sợ dĩ nhiên người đi xem cuộc so tài chọn lựa Thái Phó như vậy chính là bởi vì đồ phùng (*song bạc*) lớn nhất ở kinh thành- đồ phùng Phát tài đã bắt đầu phiên giao dịch, đánh cược hôm nay không ai có thể thông qua cuộc so tài, tỷ lệ đặt cược là một so với một trăm. Mà đánh cược không có thông qua một đèn một. Rất nhiều người đều đặt cửa không có thông qua. Bởi vậy, bọn họ mới sớm như vậy liền đi đến đó(*nơi diễn ra cuộc so tài*).”

“Tiểu nhị ca, cái đồ phùng phát tài kia đi như thế nào a?” Lý Nhị nhất thời hai mắt biến thành đồng tiền hỏi.

Tiểu nhị nhiệt tình đưa ra tờ giấy nhỏ, mặt trên in một loạt con số, ở chính giữa có vẽ một cái bản đồ, nói:“Khách quan trên tờ giấy này có dạy người đi như thế nào .”

Lý Nhị từ trong người lấy ra năm đồng tiền đưa qua, cười nói:“Cám ơn.” Rồi sau đó hắn lập tức đứng dậy nhập vào trong dòng người đi.

Tiểu nhị tung tung năm đồng tiền trong tay, khinh bỉ nhìn thân ảnh biến mất kia: Khiếp, có năm đồng tiền. Thực keo kiệt. Ha ha, bắt quá không quan hệ. Chỉ cần hắn đến phát tài đồ phùng, thì hắn sẽ có hai mươi đồng tiền phí giới thiệu. Lấy ra mấy tờ giấy còn lại trong người, tiểu nhị ca kia mặt mày hớn hở!

Đi theo dòng người chật chội, tay cầm tờ giấy giới thiệu mà tiểu nhị kia đưa cho, Lý Nhị trải qua một khúc đồng hồ đi lại (*1 khúc = 15'*), rốt cục đi tới phát tài đồ phùng nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh. Chỉ thấy ngoài cửa của đồ phùng kia có bốn vị trẻ tuổi diện mạo thanh tú đang đứng. Nhìn thấy một đám người đi đến, vội vàng tiếp đón nói:“Khách quan có giấy giới thiệu không?”

Lý Nhị vội vàng đưa tờ giấy mới vừa rồi nhận được từ tay tiểu nhị đưa lên. Chỉ thấy người trẻ tuổi kia cẩn thận đem tờ giấy bỏ vào trong người, rồi sau đó nhiệt tình mời Lý Nhị tiến vào.

Đi qua lớp vải màn rất dày kia, Lý Nhị rốt cục đi vào bên trong phát tài đồ phùng. Hình ảnh đập vào mắt khiến hắn trợn mắt há hốc mồm: Bên trong đồ phùng áp dụng kết cấu ba tầng. Hắn tiến vào chính là tầng thứ hai, tầng thứ nhất là tầng hầm ngầm làm cơ sở chuẩn, bên trong đồ phùng này đều có thể nhìn thấy chiếu bạc. Tầng thứ hai được dùng làm khu nghỉ ngơi và khu dùng cơm cho khách chơi đánh cược. Hành lang được thiết kế theo chữ “Hồi” không lõ (*chữ “ hồi” đây 回*) có thể đem tình huống dưới lầu một nhìn một cách rõ ràng. Nhưng, giờ phút này lầu một và lầu hai chỉ có vài người tụm thành tốp năm tốp ba. Tất cả mọi người đều hướng lầu ba chen chúc mà đi.

Đi theo dòng người, cầu thang rộng rãi kia cũng đủ chứa mười người, hắn đi lên lầu ba. Đập vào mắt người ta là hình ảnh biến người tấp nập khiến hắn giật mình đứng ngây ngốc tại chỗ, bên tai còn tràn ngập tiếng kêu la đặt cược. Vượt qua biển người này, có thể nhìn thấy ở chỗ cao nhất có treo một dòng chữ được dùng mực đỏ viết rõ ràng với tiêu đề “cuộc so tài chọn lựa Thái Phó”. Ngay phía dưới tiêu đề này mở ba cái cửa đặt cược, trên mặt cửa thứ nhất có viết “không có thông qua”, phía dưới viết “tỷ lệ một đèn một”, cửa thứ hai viết “thông qua vô thí, một đèn năm mươi”, cửa thứ ba viết “thông qua văn thí, một đèn một trăm”. Tất cả dòng người đều dừng ở cửa thứ nhất, mà cửa thứ hai và thứ ba đều không có một người. Cũng đúng, đến nay đều không có người qua được cửa vô thí, tuy rằng một đèn một so với một đèn năm mươi, một trăm là quá ít, nhưng là so với đề tiền ra như nước, có thể được đến một đèn một đã là không tệ. Lý Nhị thu hồi tâm tư quan sát nháy vào trong dòng người ở cái cửa thứ nhất.

Ở trong góc của lầu ba, chỉ thấy một nam một nữ đứng ở nơi đó quan sát dòng người náo nhiệt. Khuôn mặt của nam nhân kia vô cùng vô cùng bình thường, cái loại khuôn mặt này bình thường đến nỗi khiến cho người ta vừa thấy liền quên luôn. Mà nữ tử tắc có vẻ tuyệt sắc động lòng người: Ngũ quan xinh xắn, da thịt không có dấu vết nào, đáng người xinh đẹp. Tất cả những điều đó khiến cho người bên cạnh dù gặp nhiều lần rồi cũng thỉnh thoảng đem ánh mắt hướng về phía vị nữ tử tuyệt sắc này. Thế nhưng ánh mắt này đều bị hơi thở lạnh khốc của nữ tử đem cấp trở về. Khá lắm bằng sơn mỹ nhân!

“Ta nói này Nhân Kiến Sầu, nếu ngươi có thể thu hồi một chút linh khí của mình, đảm bảo nơi này làm ăn rất tốt”. Thật sự là bị hơi thở lạnh như băng của vị mỹ nữ bên cạnh này làm cho đông lạnh chịu không nổi Tăng Kiềm Vọng nhện không được mở miệng nói.

“Hừ —” một tiếng, Tăng Kiềm Vọng chỉ cảm thấy hai bên má chợt lạnh, rồi sau đó kia hai bên tóc mai của hắn vô cùng tuấn lãng liền thành một bên . Tóc đen rơi xuống mặt đất.

Mồ hôi lạnh cấp tốc toát ra, vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ mình của mình, Tăng Kiềm Vọng lập tức lui về phía sau hai bước dài cùng nữ nhân nguy hiểm này kéo dài khoảng cách, rồi sau đó dùng phát âm chuẩn tuyệt đối cười nói:“Nhân – Kiến – Sầu kia, lâu quy thứ nhất của Thiên Cơ lâu chúng ta chính là quan tâm lẫn nhau nga! Hai người chúng ta thân là tả hữu hộ pháp của Thiên Cơ lâu thì phải gương mẫu làm tốt công tác này đi!”

“Hừ!” Nhân Kiến Trù hừ lạnh thưởng cho hắn một cái ót xinh đẹp.

Tăng Kiềm Vọng bất đắc dĩ nhìn mỹ nhân lạnh lùng bằng sơn kia. Phần bất đắc dĩ trong ánh mắt xen lẫn một tia ái mộ.

“Tôi hôm qua Lâu chủ đã đến kinh thành.” Tăng Kiềm Vọng trên mặt hiện lên cợt nhả nói.

Trên dung nhan tuyệt mỹ vốn đang đóng băng đột nhiên xuất hiện vết nứt, hiện ra hơi hơi kinh hi nói:“Lâu chủ đến kinh thành?! Ngài ấy hiện tại ở nơi

nào?”

“Lâu chủ hiện tại ngụ ở khách điểm Mãn Ý.” Nhìn thấy người kia đang định xoay người rời đi, Tăng Kiếm Vọng mở miệng nói: “Hiện tại lâu chủ hẳn là không ở khách điểm.”

Đôi mắt lạnh lẽo bắn ra hàn quang nói: “Lâu chủ hiện tại ở nơi nào?”

“Phòng chừng vào thời điểm này, lâu chủ hiện tại hẳn là ở nơi diễn ra cuộc so tài chọn lựa Thái Phó.”

Tinh quang rất nhanh hiện lên, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện ra nụ cười sáng rọi phá tan băng giá: “Lâu chủ muốn làm Thái Phó ?!” Chẳng trách, từ ba tháng trước, lâu chủ liền dùng bồ câu đưa tin lại đây bảo nàng nhắm vào cuộc so tài chọn lựa Thái Phó mà đánh cược, làm cho nàng cho dù đến tiền cũng phải tiếp tục bắt đầu phiên giao dịch. Hóa ra tất cả những chuyện này đều đã được lên kế hoạch hoàn hảo. Đôi mắt lạnh lùng như băng khi mang theo đồng tình mà nhìn mọi người đang chen chúc nhau ở cửa thứ nhất. Lấy năng lực của lâu chủ, muốn Thái Phó này là vật trong bàn tay. Hơn nữa – mỗi đồ mọng hơi hơi nhếch lên: Hơn nữa lâu chủ chỉ cần làm Thái Phó, ắt hẳn là sẽ ở lại kinh thành một đoạn thời gian. Nàng cũng không phải đợi mỗi một năm mới có thể nhìn thấy ngài ấy, cho dù che mặt vẫn không thể che đi một thân tự tin cùng tuấn lãng của ngài ấy.

Vẫn không có đem tầm mắt dời Tăng Kiếm Vọng chưa sót nhìn băng sương tuyệt mỹ kia miệng nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Nhân Kiến Sầu, người có nghĩ tới lâu chủ có khả năng là nữ tử hay không?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ tươi cười giống như hoa quỳnh vừa hiện mà trôi đi. Thân thể mềm mại cứng đờ, mặt nàng trắng bạch quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thường kia nói: “Có ý tứ gì?”

Hắn than nhẹ, đem tầm mắt dời đến đám người đang chen chúc ở đằng xa, nhẹ giọng nói: “Lần này ta nhìn thấy lâu chủ. Nàng cũng không có che mặt, hơn nữa trên người mặc một thân nữ tử. Bên người đi theo một cái thị nữ.”

Một chút sợ hãi cùng sợ hãi cực nhanh hiện lên trong đôi mắt lạnh lùng. Nàng vốn định hỏi cho rõ ràng thì xa xa lại truyền đến tiếng ồ lên cắt ngang.

“Một vạn lượng!” Một người nam tử mặc trang phục xa hoa hướng cái cửa thứ ba ném ra một xấp ngân phiếu.

Điều này khiến cho người trông cửa không có khách nhân tới đặt cửa mà ngủ gục ngủ gật đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt mở to, khó có thể tin nhìn xấp ngân phiếu trước mắt kia.

Tất cả mọi người vốn đang chen chúc ở cửa thứ nhất đột nhiên ngừng tranh cãi ầm ĩ, đem ánh mắt giật mình hướng nam tử mặc trang phục xa hoa kia: Trong nhà nam nhân này tiền nhiều không chỗ tiêu sao. Đa số mọi người đều mang ánh mắt khinh bỉ cùng đồng tình nhìn tên nam tử kia. Chỉ có số rất ít người ở đây bội phục người đồ khách hào khí này: Có thể xuất ra một số tiền lớn như thế đi đặt cửa có ít tỷ lệ có thể thực hiện được. Thế nhưng nếu là thắng, thì một vạn lượng biến thành một trăm vạn lượng. Nhưng, tỷ lệ này cơ hồ là không có thể thực hiện được.

Tăng Kiếm Vọng và Nhân Kiến Sầu bước nhanh đi đến sau khi hiểu rõ sự tình, sắc mặt hơi đổi. Đã tin chắc lần này lâu chủ nhất định có thể thông qua cuộc so tài bọn họ nếu nhận khoản tiền đặt cược này, sau khi kết quả công bố, bọn họ phải đền một trăm vạn lượng. Số tiền lớn này vô cùng có khả năng đem số tiền mấy ngày nay ở cửa thứ nhất thu được đều đem ra đền.

Tên nam tử mặc trang phục xa hoa kia chân mày cau lại, chậm chạp nói: “Như thế nào, đường đường đồ phùng phát tài không dám tiếp khoản tiền đặt cược này của ta sao?”

Nhìn những người bên cạnh đó bắt đầu bàn tán, mồ hôi lạnh trên khuôn mặt tinh xảo mặt chảy xuống: Trước mắt đối với đồ phùng phát tài không hình thức đặt cược nào là không thể không nhận. Nàng đưa mắt nhìn người trong quán ý bảo đem một vạn lượng tiền đặt cược nhận lấy.

Sau khi nhận lấy phiếu đặt cược xong, nam tử kia liền xoay người rời đi. Mọi người cũng đem lực chú ý một lần nữa đặt ở trên tờ phiếu của mình.

Trong đôi mắt lạnh lùng hiện lên một tia tinh quang nói: “Kiếm Vọng, người đi theo dõi tên nam tử kia. Ta đi thông báo cho lâu chủ.”

Trên khuôn mặt bình thường hiện ra vẻ mặt phức tạp rồi sau đó bỏ lại một câu: “Nữ nhân xấu nhất chính là lâu chủ.” Ngay sau đó lập tức rời đi.

Nữ nhân xấu nhất?! Lâu chủ của nàng làm sao có thể là người như vậy. Đôi mắt lạnh lùng hiện ra phủ định. Nàng nhất định phải chính mắt đi xem. Thân ảnh tuyệt mỹ rất nhanh liền mất đi bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Ác Nữ Tỏa Sáng Gặt Hái

Vào buổi sáng mặt trời quả là gay gắt, như lửa thiêu nướng lõi đài võ thí khổng lồ được đặt ở phía đông của hoàng cung kia. Thế nhưng dù nhiệt độ thiêu đốt như vậy dòng người ở bốn phía lõi đài cũng không có giảm bớt. Ánh mắt mọi người đều dừng ở chính giữa của lõi đài.

Giờ phút này ở chính giữa lõi đài trừ bỏ một cái cự đỉnh còn lại không có một vật gì khác. Cự đỉnh này đúng là nước cờ đầu của võ thí lần này. Muốn tham gia võ thí, phải đem cự đỉnh có trọng lượng ba trăm cân này nâng lên cao. Lại nói cự đỉnh này khiến cho rất nhiều người ngay cả cái bóng của người trấn giữ cửa võ thí — Lâm Nghiêu đều không có gặp qua liền kết thúc trận đấu của mình.

Vẫn ẩn núp giữa một cái bóng cây to lớn cách lõi đài không xa, Phó Văn Kiệt sau khi đem tất cả đều thu vào trong mắt thực sự có điểm xúc động muốn ngã xuống đất: Nói thế giới này không có bá vương Hạng Vũ. Thì một trong những loại hành động nổi tiếng là nâng cự đỉnh của ông thật ra đã xuất hiện ở nơi này.

(Hạng Tịch (項籍) (232 TCN-202 TCN), tên tự là Vũ/Võ (羽), còn gọi là Tây Sở Bá Vương (西楚霸王). Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán. Trước các tướng sĩ, ông đã nhắc cả chiếc đỉnh nặng ngàn cân lên đầu khiến ai nấy lè lưỡi kinh sợ. Ngày nay, ở quê ông là Giang Tô cũng vẫn tổ chức cuộc thi đặc biệt thu hút nhiều võ sĩ tham gia, đó chính là nâng đỉnh)

Ngồi ở một bên Chu Tú Nhi nhìn cái cự đỉnh kia, hơi có chút lo lắng nói: “Tiểu thư, cái đỉnh này nghe nói ba trăm cân. Người.....”

“Cứng đối cứng, nếu cây mạnh, ta không giờ lên được.” Nàng thành thực trả lời. Nếu bảo cho nàng phá hư cự đỉnh này, dựa vào công lực của nàng, chỉ cần tìm được điểm yếu của cái đỉnh này là có thể phá hư hoàn toàn. Thế nhưng, dựa vào sức mạnh đem cự đỉnh này giờ lên, lấy nàng trọng lượng cơ thể không đến một trăm cân muốn đi nâng cái cự đỉnh vượt quá gấp ba lần thể trọng của nàng không có khả năng.

Chu Tú Nhi thông minh lập tức hiểu ra được ẩn ý trong lời nói của nàng, nhất thời mặt mày hớn hờ nói: “Thiếu gia có biện pháp nâng cái cự đỉnh này lên?!”

Tú nhi đi theo bên người nàng đã lâu, càng ngày càng thông minh, nói một chút liền hiểu được. Chân mày của nàng cau lại nói: “Ừ” nhân vật chính luôn xuất hiện vào phút áp trót, đến lúc đó người sẽ biết.” Rồi sau đó nàng lấy tâm tình xem kịch vui, đem ánh mắt hướng trên lõi đài một lần nữa.

Chu Tú Nhi mang theo hy vọng thời gian mau mau đi qua, chờ đợi nhìn chủ tử nhà mình biểu diễn, nàng cũng đem ánh mắt hướng về phía lõi đài trên lõi đài vẫn không hề động tĩnh rốt cục có động tĩnh. Chỉ thấy một cái thân hình cường tráng, cổ áo một nửa, lộ ra một thân thể cơ bắp trong tiếng hoan hô của mọi người tiếng đang đi lên lõi đài.

Thật giống như tuyển chọn nam nhân cường tráng ở hiện đại! Nhìn cơ thể cơ bắp đến buồn ói kia, nhìn cơ thể béo tốt kia. Thật sự là ô nhiễm thị giác a! Vẫn là Triệt nhà nàng hào, gầy gò, không có cơ thể cơ bắp buồn ói. Từ trước đến nay Phó Văn Kiệt ghét nhất kẻ cơ bắp chỉ có thể cường chế suy nghĩ kìm nén con xúc động này, tiếp tục quan sát trận ô nhiễm thị giác này.

Chỉ thấy cái kẻ cơ bắp kia hai tay mở rộng, vững vàng cố định ở trên đỉnh, hai chân mở rộng ra, rồi sau đó mặt đỏ lên hết lớn một tiếng: Thế nhưng, lại không có xuất hiện tình huống đỉnh chân chậm rãi nâng lên như người xem mong muốn. Cự đỉnh kia không xê dịch dù là một phân, chân vững vàng dán ở trên mặt đất.

Không biết nơi nào thổi đến một trận gió mát, khiến cho vài chiếc lá rụng bay xuống ở trên lõi đài cuộn cuộn nổi lên, thế nhưng sắc mặt cực độ khó coi kia làm cho hình ảnh hoa lệ đó bị thổi bay đi, tên cơ bắp kia cả người không được tự nhiên.

“Hu—” Trong sự chế giễu của quần chúng, tên cơ bắp kia phải lấy tay che mặt đã xám xịt chuồn xuống dưới đài.

Tình huống kế tiếp cũng tương tự, từ kẻ cơ bắp thứ nhất đổi thành thứ hai, lại đổi thành ba, bốn, năm....., cũng không có một người nâng được cự đỉnh này lên. Ở giữa lại chen vào một vị thư sinh không số. đây là vị thư sinh đầu tiên của ngày hôm nay cũng là cuối cùng, tin tưởng sau khi nhìn thấy bộ dạng mặt mặt của hắn, những thư sinh khác cũng sẽ lùi bước, đó cũng là lý do tên thư sinh này vững vàng được đảm nhận ngôi vị số 0.

Lại nói về vị thư sinh số 0 cầm cây quạt, khi lên lõi đài mang theo khuôn mặt mỉm cười mê người, bộ dáng kia chẳng phải là ngọc thụ lâm phong sao. Dẫn theo một trận thét chói tai bên cạnh người xem của những nữ tử. Một thân trang phục võ giả kia, ước chừng luyện qua vài ngày đi! Rồi sau đó, hắn cực kỳ tiêu sái đem cây quạt thu hồi cầm ở bên hông, cũng giống như những người khác, hai tay cố định ở trên đỉnh, hai chân mở rộng ra, khuôn mặt anh tuấn kia đỏ lên vì dùng sức. Có thể nghĩ, hắn cũng sắp đến cái cảnh lá rụng cuộn cuộn nổi lên, đỉnh kia một chút cũng không có xê dịch. Vốn tưởng rằng hắn sẽ xuất ra cây quạt bên hông che khuôn mặt xám xịt để xuống đài. Thế nhưng, hắn không có xuống đài, vẫn dán toàn bộ thân thể lên cái đỉnh kia. Điều này khiến cho những nữ tử đang xem sùng bái một phen: Xem đi! Vị thư sinh không giống với những kẻ quân nhân thô lỗ kia, cho dù biết rõ không có khả năng nâng cự đỉnh lên, nhưng vẫn ở chỗ này không ngừng thử sức. Thật sự là người đẹp cũng có dũng khí cùng nghị lực a!

Trong tiếng sùng bái của nữ tử và xua đuổi của nam nhân thì, sau một khắc, tên thư sinh kia vẫn duy trì như cũ.

“Tiểu thư, thư sinh kia làm sao vậy?” Rốt cục ý thức được có vấn đề Chu Tú Nhi nghi hoặc hỏi.

Bờ môi đỏ mọng nổi lên nụ cười xấu xa nói: “Hắn dùng lực quá mạnh, dẫn đến thất lưng bị đau.” Đoán chừng mấy tháng kế tiếp hắn phải nhảy múa ở trên giường rồi.

Thất lưng bị đau?! Cho dù Chu Tú Nhi ra sức muốn duy trì biểu tình trên mặt, đôi môi đỏ mọng vẫn bắt giắc giường lên.

Rốt cục người xem dưới lõi đài cũng có người phát hiện ra chuyện không thích hợp. Khi bọn họ bắt đầu có động tác tiếp theo, thì hai cái quan binh chạy lên đài, xem xét sau, hô: “Mau gọi Thái y lại đây, người này thất lưng bị đau rồi.”

Tiếng la này khiến dưới đài trong khoảnh khắc lặng ngắt như tờ. Rồi sau đó, một trận tiếng cười dữ dội vang lên, thật lâu không dứt.

Lúc thư sinh số 0 kia được người nâng xuống đài, sắc mặt kia cũng không thể dùng từ trắng bệch để hình dung. Cũng không biết là vì thất lưng đau, hay là bởi vì bị mọi người cười nhạo? Cảnh tượng khôi hài như thế khiến cho những thư sinh khác vốn tính thử một lần đều đành chỉ cước bộ, khiến cho người thư sinh này trở thành có một không hai ngày hôm nay.

Kể tiếp vẫn là kẻ cơ bắp biểu hiện. Khi mặt trời chói chang đã lên đến đỉnh, chỉ còn lại có một khắc chung, cuộc so tài sẽ kết thúc, hôm nay may mắn có hai nam nhân cơ thể cường tráng nâng được đỉnh. Cảnh nâng đỉnh ấy cũng không giống như cảnh bá vương nâng đỉnh anh hùng như vậy như trong tưởng tượng của mọi người tưởng tượng, chẳng qua là bốn chân của cự đỉnh rời đi một li là được.

Phát phát tay, Phó Văn Kiệt đứng lên, cười nói: “Thời gian không sai biệt lắm. Tú Nhi, người hãy hào hào ngồi ở đây xem bốn tiểu thư biểu diễn.” Rồi sau đó phi thân một cái rời khỏi thân cây. Lưu lại ánh mắt chờ đợi của Chu Tú Nhi.

“Còn có ai muốn lên khiêu chiến không?” Bởi vì mặt trời chói chang thiêu đốt miệng khiến cho quan binh khô lưỡi khô tiếng kêu lên hơi khàn khàn. Nhìn dưới đài không hề có động tĩnh, quan binh kia vui mừng đang chuẩn bị tuyên bố khiêu chiến buổi sáng chấm dứt, một chút thân ảnh hồng sắc phi thân bay xuống, trên không trung thanh âm trầm thấp vang lên: “Còn có ta.”

Xa xa nhìn thấy một nữ tử mặc hồng y phi thân mà lên, quan binh vốn tính khuyên nữ tử này, vừa muốn mở miệng nói bởi vì nữ tử hoa lệ xoay tròn bay xuống đến trước mắt, thấy rõ ràng bộ dạng người tới liền bị nghẹn lại, sắc mặt nhất thời trắng xanh.

Một nửa người xem không chỉ có phản ứng giống tên quan binh kia còn có tầm mắt cũng không may khi nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của Phó Văn Kiệt. Nửa người xem còn lại chỉ thấy được bóng dáng nữ tử của nàng.

“Đi đi! Nữ nhân nên ở lại trong nhà thêu hoa, đừng tới đây quấy rối.” Một nam nhân diện mạo thô kệch giọng nói lỗ mãng kêu lên.

Tay mảnh khảnh bỗng nhiên giơ lên hướng nam nhân kia, một cái phi châm nhỏ như sợi tóc lấy tốc độ cực nhanh hướng nam nhân kia bay đi. Nam nhân kia chỉ cảm thấy đỉnh đầu trống không, hóa ra khăn đội đầu để buộc tóc đã bay xuống trên mặt đất. Nháy mắt nam nhân kia mặt trắng xanh, ngã ngồi trên mặt đất.

Phó Văn Kiệt cầm trong tay một chiếc phi châm khác chậm rãi chơi đùa, trên khuôn mặt xấu xí mang theo tiếu hận nói: “Phi châm này lâu lắm không luyện, nhất thời không quen tay. Yên tâm, lần này ta nhất định sẽ không tính sai phương hướng.”

Lời vừa nói ra, nhất thời nam nhân thân hình thô kệch kia toàn thân run run, sắc mặt cũng biến xanh.

Bàn tay mềm vừa giơ lên, đang chuẩn bị lập lại động tác phóng vừa rồi, một cái thân ảnh phi thân mà đến, bàn tay to cầm lấy cổ tay của nàng, thanh âm trầm thấp mang theo khàn nhẹ vang lên: “Cô nương, châm này ta thấy không nên luyện ở trong này.”

Tới rồi. Rốt cục cũng lôi kéo được nhân vật chính đến. Phó Văn Kiệt thu hồi phi châm trong tay đánh giá người trấn giữ cửa võ thị—thống lĩnh Ngự Lâm quân Lâm Nghiêu trước mắt này: Thân hình cao ngất, mặt hình chữ “quốc” (*chữ quốc đây* 国), da thịt ngăm đen, bộ dạng có điểm giống Lí Trọng Phi. Tuy rằng người này rõ ràng là người ý chí kiên cường người nhưng cũng thể hiện là người sắc sảo. Hơn nữa hắn nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của mình ở khoảng cách gần như thế ở như thế, mà sắc mặt không có một chút biến hóa. Điều này chứng tỏ nam nhân này không phải cái loại người bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài.

Lâm Nghiêu cũng mượn cơ hội đánh giá nữ nhân to gan trước mắt này: Nhìn diện mạo thì, nữ nhân này quả thật xấu xí một chút. Nhưng, thân thủ của nàng cũng vô cùng lợi hại. Mới vừa rồi cái phi châm kia cũng đã chứng tỏ thân thủ của nữ nhân này không thấp. Đáng tiếc, nàng là nữ tử. Bằng không, hẳn thật sự muốn cùng nàng luận bàn một chút. Thu hồi tâm tư, hắn dẫn lòng khuyên nhủ: “Vị cô nương này, lời đài cũng không phải là nơi nữ tử nên đến.”

Đôi lòng mày thẳng bị làm cho xấu đi nhướng lên, thanh âm trong trẻo vang lên: “Xin hỏi võ thị lần này có từng quy định nữ tử không thể tham gia?”

Lâm Nghiêu nhất thời bị nghẹn: Cuộc so tài chọn lựa Thái Phó lần này quả thật không có quy định nữ tử không thể tham gia. Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng không có khả năng sẽ có nữ tử tới tham gia, nên không có đặt thêm điều này. Quên đi, tạm thời để cho nàng thử một lần. Tuy rằng thân thủ của nàng không tệ, nhưng cự đỉnh này cũng không phải là có công phu là được. Nghĩ thông suốt này hắn liền lui ra, tay phải giơ lên nói: “Mời”.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Tổ Hợp Ròng Rọc Hợp Kim

Edit: Osicase Beta: Sakura Người xem dưới đài đã dần dần thích ứng khuôn mặt xấu xí kia, đều đem ánh mắt hướng về phía nữ nhân đầu tiên dám đến

khieu chiến, muốn nhìn thân thủ của nữ nhân này lợi hại như thế nào đem cái cự đỉnh kia khiến cho rất nhiều nam nhân đều không động đậy được một phân nào nâng lên.

Đôi mắt sáng đánh giá bốn phía lối đi cực nhanh, đoán chừng phân bố ở bốn phía lối đi là tám cái trụ cột to. Tám cái trụ cột to này chia ra phân bố ở bốn góc bên trên và bốn góc ven vùng trung tâm. Xác định xong hai cái cột thẳng hàng với cái cự đỉnh kia. Hai tay vừa giơ lên, chỉ thấy có hai sợi bạc nhỏ như sợi tóc được phóng ra, tách ra rồi quấn lấy ở hai cái cột trụ to.

Thiên tâm ti?! Trong ánh mắt Lâm Nghiêu hiện lên tinh quang cực nhanh, rồi sau đó đánh giá nữ nhân kia có thể có được vật cực kỳ hiếm thấy này.

Người xem dưới đài bị tình huống bất ngờ này làm cho ngẩn người, tất cả đều nghi hoặc nhìn vào nếu không có sự khúc xạ của ánh mặt trời thì cũng không nhìn thấy những sợi dây cực nhỏ kia, đồng thời ở giữa sợi dây lại treo một loại khí cụ bằng kim loại trông rất kỳ lạ.

Dưới ánh mặt trời chói chang, phản xạ ánh sáng chói mắt của tổ hợp kim loại ròng rọc hợp thể phi thân, một cái, thân ảnh màu đỏ cầm lấy thiên tâm ti quán quanh ròng rọc bằng kim loại rồi kéo qua, rồi sau đó đem một đầu buộc qua hai đầu của cự đỉnh, vững vàng cố định ở trên các cột to. Phi thân một cái nữa, đem một đầu khác của thiên tâm ti cầm ở trong tay.

Mắt nhìn thấy tất cả Lâm Nghiêu và người xem dưới đài đều mang theo nghi hoặc nhìn thân ảnh màu đỏ kia đang đi về phía cái cự đỉnh đối diện với cái cột trụ to.

Bờ môi đỏ mọng gọi lên nụ cười tự tin, tay phải nhẹ nhàng kéo một cái, chỉ thấy chân của cự đỉnh vốn kề sát mặt đất liền từ từ được nhấc lên, rồi sau đó cự đỉnh này cách mặt đất càng ngày càng cao, cho đến khi cao hơn thân hình cao ngất của Lâm Nghiêu kia.

Tất cả mọi người có mặt ở đây bao gồm cả Lâm Nghiêu, đều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn cự đỉnh từ từ được nâng lên kia.

Thấy độ cao của cự đỉnh không sai biệt lắm, nàng cầm trong tay thiên tâm ti quán quanh lên trên cái cột trụ to bên cạnh.

Thấy được biểu tình tròn mắt há hốc mồm của mọi người có mặt ở đây, nội tâm của nàng cực kỳ tự hào : Nguyên lý ròng rọc giảm lực này cũng không giống như những nguyên lý đòn bẩy ngay cả những nguyên lý cơ bản người cổ đại cũng đều không thể lý giải được. Sau khi thông qua tổ hợp ròng rọc hợp này, thì lực của vật chỉ còn có một phần tám, nói đúng là hiện tại cự đỉnh nặng ba trăm cân này biến thành không đến bốn mươi cân.

Bước chân nhẹ nhàng tự tin, nàng đi đến dưới cự đỉnh, tay phải giơ lên, chạm vào đáy đỉnh, khuôn mặt xấu xí giương lên, về mặt tràn đầy cuồng vọng, nói:“Ta giơ lên rồi.”

Nhìn khuôn mặt tự tin kiêu ngạo kia, một cỗ ái mộ nảy lên trong lòng. Lâm Nghiêu chỉ cảm thấy khuôn mặt xấu xí kia bỗng nhiên trở nên cực kỳ chói mắt.

Dưới ánh nắng chói chang, nữ tử một thân hồng y một tay đỡ dưới đáy đỉnh bình treo cao giữa không, dung nhan vốn xấu xí bởi vì ánh mặt trời khúc xạ, làm cho người dưới đài chỉ nhìn rõ bờ môi đỏ mọng tự tin kia. Hình ảnh như vậy, cho dù qua rất nhiều năm sau, vẫn trở thành đề tài nói chuyện của dân chúng kinh thành.

“Này, này không tính!” Một thanh âm đột ngột đánh vỡ sự im lặng.

Đôi lông mày thẳng giương lên, đem tầm mắt nhìn về phía nam nhân dám can đảm đưa ra kháng nghị kia. Nam nhân kia chính là kẻ cơ bắp số 18 dùng sức lực nâng cái cự đỉnh lên ngày hôm nay, mã số mười tám.

Cảm thấy nữ tử kia đang đánh giá mình, mười tám không biết vì sao nội tâm xuất hiện ra một loại áp lực cực kỳ sợ hãi. Một đàn bà có cái gì phải sợ. Xua đi cái ý nghĩ cực kỳ khôi hài trong lòng, mười tám ưỡn ngực, cao giọng nói:“Người đây là đầu cơ trục lợi.”

“Đầu cơ trục lợi?!”đôi lông mày thẳng lại giương lên, nàng xoay người một cái mặt hướng về phía Lâm Nghiêu vẫn trầm mặc, cười nói:“Xin hỏi Lâm thống lĩnh, cự đỉnh lần này có quy định nhất định phải dùng sức lực để nâng lên cự đỉnh hay không?”

“Không có.” Lâm Nghiêu nhìn thoáng qua đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch kia, bỏ thêm một câu:“Chỉ cần làm cho đỉnh cách mặt đất là được.”

Khuôn mặt xấu xí giương lên, mắt khẽ híp lại, nhìn cự đỉnh ở giữa không trung khẽ đung đưa kia nói:“Xin hỏi Lâm thống lĩnh, cự đỉnh này có phải là đã cách mặt đất hay không?”

“Phải.” Lâm Nghiêu cũng ngẩng đầu nhìn cự đỉnh ở trên đỉnh đầu trả lời.

Đôi mắt sáng mang theo khiêu khích nhìn sắc mặt nhất thời trắng xanh của số mười tám kia.

“Chỉ cần dùng cái kia ám khí này, sợ rằng bất kỳ một nữ nhân nào cũng có thể nâng cái cự đỉnh này lên. Như vậy, chọn lựa theo cự đỉnh này có ý nghĩa gì? Đã có trường hợp lần đầu tiên, thì e rằng về sau người nào cũng đều có thể tới tham gia tỷ thí. Cuộc so tài tuyển chọn Thái Phó này đã không tuân theo quy định vì Thánh Thượng chọn lựa Thái Phó vẫn võ song toàn hết lòng trung thành.” Kẻ cơ bắp mã số hai mươi tám lạnh giọng nói.

Lời vừa nói ra, lập tức bên dưới truyền đến thanh âm phụ họa.

Đôi mắt sáng hiện lên tinh quang. Bờ môi đỏ mọng gọi lên nụ cười: Xem ra, nàng thật sự đã nhìn nhầm. Hai mươi tám này không phải cái loại nam nhân vạm vỡ, đầu óc ngu si. Hẳn rõ ràng có năng lực phân tích, hiểu được cái cự đỉnh kia đã được nâng lên là sự thật không thể chất vấn, mà dùng mục đích

nâng cự đỉnh lên đến phủ định nàng.

Nghe phía dưới càng ngày càng nhiều thanh âm phản đối, nhìn trong mắt số hai mươi tám kia rất nhanh hiện lên đắc ý. Một chút kiên định cực nhanh hiện lên trong đôi mắt sáng. Thân ảnh màu đỏ như quỷ mị bay về phía cái cự đỉnh giữa không trung kia, nàng tập trung suy nghĩ một chút, tay phải dùng sức đánh tới cái cự đỉnh.

“Àm” một tiếng nổ, cái cự đỉnh vốn đang đứng đưa ở giữa không trung nháy mắt vỡ tan, biến thành từng mảnh nhỏ chậm rãi bay xuống sau thân ảnh màu đỏ kia.

Ánh mắt của tất cả mọi người có mặt ở đây đều dính chặt vào thân ảnh màu đỏ kia cả người nàng tản ra hào quang chói mắt, cho dù mặt trời chói chang cũng không có biện pháp che giấu.

Thân ảnh hoa lệ ấy, khuôn mặt tràn đầy tự tin cùng cuồng vọng ấy, khiến cho Chu Tú Nhi cách đó không xa nhìn thấy tất cả chỉ có thể dùng tay phải ấn xuống trái tim đang nhảy lên dồn dập, bờ môi đỏ mọng gọi lên nụ cười kiêu ngạo: Đây là tiểu thư của nàng, tự tin, ngạo mạn hết thảy, chói mắt giống như muốn thu hút hết ánh mắt của mọi người. Không liên quan đến dung mạo, cho dù có xấu xí như hiện tại, tiểu thư của nàng vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đây là Bắc Phó Vân Kiệt mà nàng đem lòng ngưỡng mộ.

Rốt cuộc khi Nhâm Kiến Trù chạy tới vừa lúc nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, thấy được vẻ mặt tự tin cuồng ngạo ấy, trong lúc nhất thời nàng quên mất mục đích của chuyến đi này, quên cả việc trên thân người nọ mặc trang phục nữ nhân.

Ánh mắt Lâm Nghiêu không có rời đi thân ảnh màu đỏ kia một chút nào. Trong con ngươi đen lóe ra sự ái mộ: Đây rốt cuộc là nữ nhân như thế nào a? Ngạo mạn giống như thế gian này không có gì làm khó được nàng, tự tin giống như chính mình có được dung mạo tuyệt mỹ, vẫn thoải mái khi giương lên khuôn mặt xấu xí dưới ánh mặt trời, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Mũi giày nhẹ nhàng chạm đất, đôi lông mi thẳng lại nhướng lên, nhìn sắc mặt trắng bệch của số hai mươi tám kia nói: “Xin hỏi, hiện tại ta có tư cách tham gia võ thí hay không?”

“Bính — bính — bính —”

Không có thanh âm trả lời, trên lời đài chỉ truyền đến tiếng rơi vỡ của những mảnh nhỏ của cự đỉnh rơi xuống đất. Người xem dưới đài cũng ngây ngốc tại chỗ, ngẩng đầu nhìn vật lúc này còn giữa không trung giờ đã trống không.

Một chút tinh quang nhanh chóng bị gạt đi. Lâm Nghiêu thu hồi tâm tư ái mộ vừa rồi sắc mặt ngưng trọng nhìn về mặt khiêu khích của nữ nhân kia: Nữ nhân này không đơn giản a! Kỳ thật trong nháy mắt có thể phá vỡ cự đỉnh này, cũng không khó. Chỉ cần có thể tìm được điểm yếu của cự đỉnh. Vấn đề khó ở chỗ là phải tìm được điểm yếu của cự đỉnh này. Chỉ có những người khi tu vi võ công đạt tới trình độ cực cao, mới có thể tìm được điểm yếu một cách chuẩn xác. Xem ra lần này hẳn có cơ hội cùng vị cao thủ hiếm có này so tài rồi. Trên khuôn mặt ngăm đen hiện lên hưng phấn: “Vị cô nương này có tư cách tham gia võ thí.” Trong sự hưng phấn xen lẫn sự vui sướng nhẹ nhàng. Hẳn muốn có cơ hội cùng nữ nhân này tiếp xúc.

Phó Vân Kiệt cao hứng ngẩng đầu nhìn Lâm Nghiêu đang mang theo vẻ mặt khẳng định nói: “Cám ơn, Lâm thống soái.”

Nhìn người kia nở nụ cười với mình, Lâm Nghiêu đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường.

Thấy mục đích đã đạt được nàng cũng không muốn ở nơi này ngây ngốc làm gì, thân ảnh màu đỏ phi thân bay vọt một cái.

“Cô nương, ngươi còn không có để lại danh tính?” Nhìn thân ảnh đã muốn đi xa, Lâm Nghiêu kích động hô.

“Phó Thục Tiếp!” Giọng nói trong trẻo bay bổng truyền lại.

Nhìn thân ảnh dần dần đi xa chỉ còn lại một chấm màu đỏ, Lâm Nghiêu rầu rĩ khẽ lắc đầu: “Phó Thục Tiếp!.....”

Thân ảnh hoa lệ tao nhã tự tin kia biến mất trước tầm mắt của mọi người, lưu lại một loạt tiếng thở than không dứt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Sự Ôn Nhu Tàn Nhẫn

Dưới ánh nắng chói chang, Phó Vân Kiệt đã thay một thân hồng y gây chú ý ra, lôi kéo Chu Tú Nhi bước nhanh chạy vào ngõ nhỏ mà những người ở kinh thành ít để ý tới.

Đôi mắt động nước nhìn chăm chăm vào bàn tay kia đang nắm chặt tay phải của mình, trên khuôn mặt xám xịt nhiễm một tầng ửng đỏ nhàn nhạt. trong

đầu Chu Tú Nhi bắt giác hiện lên thân ảnh tự tin cuồng ngạo ở trên loi đài mới vừa rồi, trong đôi mắt động nước lóe ra ái mộ, tay phải bắt đầu nắm chặt.

Giờ phút này, Phó Vân Kiệt không có tâm tư đi để ý tới nỗi lòng cuộn cuộn của người bên cạnh. Đôi mắt sáng đánh giá bốn phía xung quanh rất nhanh. Xác định rõ cuộc ngộ ngộ này đã không có bóng người, nàng mới xoay người một cái, tiến lên từng bước, đem Chu Tú Nhi bên cạnh bảo hộ ở phía sau người mình, thanh âm lạnh lùng nói:“Xuất hiện đi!”

Đúng vậy. Từ này đến giờ nàng vẫn cảm giác được có người theo dõi các nàng. Bởi vậy, mới vừa rồi nàng mới lôi kéo Tú Nhi đi vào ngộ ngộ này, mục đích là muốn cắt đuôi người nọ. Thế nhưng, nàng vẫn cảm thấy tầm mắt phía sau khiến cho nàng biết cắt đuôi không thành công. Nếu không thể cắt đuôi được người nọ, không bằng trực tiếp đối mặt.

Nghe nàng nói thế Chu Tú Nhi mới hậu tri hậu giác phát hiện có người theo dõi các nàng. Đôi mắt động nước khê nàng, nhìn người kia đem mình bảo hộ chặt chẽ ở sau người, trên khuôn mặt xám xịt bình thường nhu tình bắt đầu dào dạt trào dâng.

Một thân ảnh màu trắng phi thân mà ra, lập tức đứng ở trước mặt hai người bọn họ.

Nhìn nữ nhân áo trắng bỗng nhiên xuất hiện, trong lòng Chu Tú Nhi xuất hiện sự khen ngợi: Khá lắm mỹ nhân băng sơn tuyệt sắc. Dung mạo tuyệt mỹ, hơi thở lạnh như băng khiến cho người ta không thể tới gần, tất cả những điều đó đều hấp dẫn ánh mắt của nàng không thể dời đi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy, đôi mắt mỹ lệ lạnh như băng của mỹ nhân băng sơn kia giống như mũi tên bắn về phía hai người bọn họ đang nắm tay. Dựa vào trực giác nhạy cảm của nữ nhân, nàng phát hiện mỹ nhân băng sơn này lấy ánh mắt giống như muốn giết người nhìn chằm chằm mình.

Vốn đang được ám áp bao lấy tay bỗng nhiên không còn, bên tai truyền đến thanh âm cao hứng:“Trừ, hóa ra là ngươi a! Tại sao lại không lên tiếng sớm a? Làm hại ta chạy trốn vất vả như vậy.”

Nhâm Kiến Trù thu hồi ánh mắt lạnh như băng, cung kính quỳ nói:“Tham kiến lâu chủ.”

Phó Vân Kiệt bước nhanh tiến lên nâng nàng dậy nói:“Tốt lắm, đứng lên đi!”

Nhâm Kiến Trù đứng dậy, tầm mắt lạnh như băng dừng Chu Tú Nhi đang cách xa, thanh âm lạnh lùng nói:“Lâu chủ, nàng là ai?”

Phó Vân Kiệt cười giới thiệu nói:“Nàng là thị nữ của ta Chu Tú Nhi. Tú Nhi, nàng chính là hữu hộ pháp của Thiên Cơ lâu – Nhâm Kiến Trù, tên hiệu Nhân Kiến Sâu. Ha ha.”

Tiếng cười sang sảng cũng không có xóa đi được không khí như sấm sét giữa hai nữ nhân.

Phó Vân Kiệt thấy không khí giữa hai người không đúng vội vàng nói sang chuyện khác nói:“Trừ, ngươi tìm ta có chuyện gì?” Đối với thủ hạ lạnh lùng này nàng hiểu rõ. Nếu không phải là xảy ra chuyện gì, Trù không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Nhâm Kiến Trù thu hồi băng tiến trong mắt, âm thanh lạnh lùng băng ghi âm nhẹ nhàng sâu lo:“Lâu chủ, mới vừa có người đặt cược ở cửa thứ ba một vạn lượng.”

Khuôn mặt xấu xí nhanh chóng biến thành ngưng trọng dị thường:“Nhất định phải tra ra lai lịch người nọ cùng người sau lưng.” Người kia dám can đảm đặt cược vạn lượng, vô cùng có khả năng đã biết mình tham gia so tài. Hơn nữa, chờ sau khi cuộc so tài kết thúc, phát tài đồ phùng sẽ phải đền một trăm vạn lượng. Lúc đầu, phát tài đồ phùng bỏ ra nhiều như vậy tiền, chính là vì có thể thu hồi được cả vốn lẫn lãi ở lần này. Một trăm vạn lượng, rất có thể phải đem toàn bộ số tiền mà cửa đặt cược thứ nhất của nàng thu được để đền tiền khoản tiền này. Muốn tính kế Phó Vân Kiệt nàng cũng không có dễ dàng như vậy! Trong đôi mắt sáng lóe ra sự kiên định.

“Kiếm Vọng, hẳn đã đi thăm dò.” Trên dung mạo tuyệt mỹ cũng hiện ra kiên định. Lần này nhằm vào cuộc so tài chọn lựa Thái Phó để bắt đầu phiên giao dịch là lâu chủ tự mình đặt cược. Nói gì thì nói nàng cũng phải hoàn thành.

“Tốt lắm. Ngươi cũng mau trở về trấn giữ đồ phùng đi! Ta sợ sẽ có rất nhiều người có ý định ngừng đặt cược.” Qua sự diễn xuất hoàn mỹ của nàng vào sáng ngày hôm nay, chỉ sợ người hơi có đầu óc một chút là có thể nhìn ra nàng nhất định có thể làm được. Như vậy có khả năng bọn họ không đặt cược nữa. Tiền đã vào túi tiền của nàng, cũng không dễ dàng lấy ra như vậy.

“Dạ.” Nhâm Kiến Trù đứng dậy đáp.

Nếu như theo tác phong lưu loát của nàng trước đây hẳn là đã phi thân rồi đi, thế nhưng hiện tại thân ảnh màu trắng kia lại vẫn đứng ở nơi đó, dung mạo tuyệt mỹ muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì sao?” Phó Vân Kiệt nghi hoặc hỏi.

Trên dung mạo vẫn luôn đóng băng nhiễm một rặng mây đỏ xấu hổ, trong đôi mắt lạnh như băng màu chứa đựng sự kiên quyết, liếc mắt nhìn một cái khuôn mặt rõ ràng trải qua dịch dung đã bị xấu đi, rồi sau đó tầm mắt hạ xuống dừng ở trước ngực của nàng, hỏi:“Lâu chủ, xin hỏi ngài là nam hay là nữ?”

Tăng Kiếm Vọng hỏi vấn đề này cũng không có gì kỳ quái. Tính cách của tiểu tử thích quấy phá và truy nên khẳng định không nhịn được mà hỏi. Nhưng nàng vẫn cho rằng hữu hộ pháp từ trước đến giờ luôn lạnh như băng, đối với chuyện gì cũng đều thờ ơ, cư nhiên cũng tò mò vấn đề này, thật đúng là kỳ quái. Lòng mi thẳng nhướng lên:“Ta là nam hay nữ có liên quan gì sao? Vô luận ta là nam nhân hay là nữ nhân, đều là lâu chủ của Thiên Cơ lâu.”

“Có liên quan.” Giọng nói vẫn trầm thấp lạnh lùng đột nhiên đề cao, trên dung mạo tuyệt mỹ chứa đựng quyết tâm: “Vấn đề này đối với thuộc hạ rất quan trọng.”

Đôi mắt sáng kinh ngạc mà nhìn vào đôi mắt lạnh như băng kia từ trước đến nay đều bị kín một tầng băng, giờ phút này đã tan giá, sự ái mộ vẫn bị Nhâm Kiến Trù che dấu giờ đây hiện lên rõ ràng ở trong mắt nàng. Nàng chính là thủ hạ đắc lực của mình lại đi thích mình. Phó Văn Kiệt vốn dĩ không muốn nói ra giới tính của mình nhanh như vậy, bất đắc dĩ thờ dài nói: “Ta là nữ nhân.” Nàng không muốn lại có thêm người giống như Tú Nhi chứa chấp thứ tình yêu không có khả năng thực hiện được này để rồi không thể tự kiềm chế được. Thừa dịp tình cảm trong mắt của Trù vẫn chỉ ở giai đoạn ái mộ, làm cho nó tan biến đi!

Nàng không hề nhìn sắc mặt đột nhiên tái nhợt đi của Nhâm Kiến Trù, lời kéo Chu Tú Nhi cũng có sắc mặt chưa sót tương tự, không lưu tình chút nào rời đi.

Dung mạo tuyệt mỹ tái nhợt, hai tròng mắt nhìn chằm chằm thân ảnh tuyệt tình không mang theo chút lưu luyến nào, dần dần đi xa, từng đoạn ký ức tốt đẹp cũng bắt đầu ủa về:

“Uy, lấy thân thù của ngươi thì không giết được ta.” Đó là khi hắn liên tiếp ứng phó những chiêu ám sát của mình, bất đắc dĩ nói.

“Tự sát là hành vi chỉ kẻ hèn nhát mới có. Sống sót, vì ta mà sống. Ta sẽ diệt Sát lâu, tìm được giải được đưa cho ngươi.” Đó là khi hắn ôm nàng, khi độc trong người phát tác, nàng muốn giải thoát chính mình, thỉnh cầu nói.

“Về sau, ngươi không bao giờ là sát thủ lãnh huyết Quý Kiến Sầu nữa, ngươi là trợ thủ đắc lực nhất của ta, hữu hộ pháp Thiên Cơ lâu — Nhân Kiến Sầu.” Đó là sinh mạng mới hắn giao cho nàng, cho nàng một lần nữa đi dưới ánh mặt trời xinh đẹp.

“Thế nào, không thất vọng chứ! Một mỹ nam tử một nga. Nhưng, nhớ rõ không được yêu thương ta nga!” Đó là khi nàng dùng kế để có thể lấy xuống mặt nạ trên của hắn, kinh diễm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập anh khí, hắn nói với vẻ khiêu khích.

.....

Hóa ra hắn cho tới nay đều là nữ nhân. Điều này bảo nàng làm sao chịu nổi!

“Ha ha a.....” Tiếng cười thê lương mang theo tuyệt vọng quanh quẩn trong con ngõ nhỏ không tiếng động. Hai giọt lệ trong suốt đọng trên dung mạo tuyệt mỹ kia. Nhâm Kiến Trù bị ai phát hiện cho dù cảm thấy bị nàng lừa gạt như thế, thế nhưng, nàng không có cách nào hận nàng ấy. Bởi vì, nàng ấy là người đầu tiên vờn hai tay ấm áp ra khi mình còn ở trong bóng tối, bởi vì nàng ấy là người đầu tiên toàn tâm tin nhiệm mình. Cũng bởi vì, sự ôn nhu tàn nhẫn của nàng ấy giờ phút này, thà rằng chấp nhận mình có thể sẽ hận nàng, cũng không nguyện để cho mình sống trong tình yêu ôn nhu không có khả năng thực hiện kia.

Vận dụng toàn bộ sức lực, Nhâm Kiến Trù mạnh mẽ đóng băng toàn bộ tình cảm của mình, khi đôi mắt lạnh như băng mở ra một lần nữa thì chỉ còn lại có lạnh lùng. Rồi sau đó thân ảnh màu trắng phi thân rời đi nơi lưu lại bị thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 10: Lời Đồn Đãi Cùng Kinh Sợ

Edit: Osicase Beta: Sakura Vào ngày hè nhiệt độ cao nhất chính là vào giữa trưa, ánh mặt trời chói chang như muốn thiêu đốt mặt người. Bởi vì qua thời gian cơm trưa, nên thời điểm này khách điểm ít người nhất, thời điểm nhàn rỗi nhất, thế nhưng giờ phút này khách điểm Mãn Ý lại xuất hiện cảnh tượng khách nhân đông đúc. Thanh âm thảo luận kích động vang lên từ ngoài vào trong, nhưng chủ đề mà bọn họ thảo luận đều giống nhau: Buổi sáng nâng cử đỉnh để lấy tư cách tham gia cuộc so tài, xuất hiện nữ nhân xấu xí lấy một tay nâng cự đỉnh lên, cuối cùng còn đánh nát cự đỉnh đó.

Lúc này một đám lại một đám tụ tập bao quanh Vương Lực – người viết lách được chú ý nhất muốn hắn kể sơ lược cho nghe. Mọi người tụ tập thành vòng tròn bao quanh hắn trong ba tầng ngoài ba tầng. Vì muốn làm cho nhiều người nghe được, Vương Lực dứt khoát đem ghế ngồi của hắn đặt ở trên bàn rồi ngồi lên trên ghế, ngồi ở trên cao nhìn xuống tay cầm quạt bởi vì lâu năm mà có vẻ cũ kỹ, gõ vào chân ghế dựa, để ánh mắt mọi người đều bị thu hút lại đây rồi mới nói: “Lúc cuộc thi giành tư cách tham gia trận đấu sắp chấm dứt, một vị nữ nhân mặc hồng y bằng kinh công lợi hại — lã ba vi bộ* (đây là bộ võ công của Đoàn Dự trong truyện Thiên Long Bát Bộ) phi thân đến, bốn phía lời đồn vốn nhốn nháo rầm rầm nhất thời một chút thanh âm đều không có. Mọi người đoán xem là nguyên nhân gì a?” Vương Lực cố ý tạm dừng một chút, để cho người nghe phía dưới cũng có cơ hội phát biểu ý kiến.

“Đám người đó khẳng định là vì lời đồn đột nhiên xuất hiện một nữ nhân mà kinh ngạc.” Có người lập tức đưa ra câu trả lời.

“Đúng. Quả thật là kinh ngạc.” Vương Lực lại dùng cây quạt trong tay gõ một chút lên chân ghế dựa nói: “Thế nhưng, không phải kinh ngạc vì nữ nhân

cũng dám lên lời đả, mà là bị dung mạo kinh khủng của nữ nhân kia dọa mọi người sợ hãi ngây ngốc tại chỗ, không biết phản ứng như thế nào.”

“Bộ dạng của nữ nhân xấu xí đến như thế sao?” Một người nghe nóng vội không chờ đợi được mà hỏi.

“Thân người mạnh mẽ như cây cột, tay chân thô như thân cây, dung mạo như Chung Vô Diễm, trên người lại mặc một thân hồng y kỳ dị, giống như lệ quỷ hung mãnh(*hung dữ+ mạnh mẽ*) nhất ở trong địa ngục, người nói xem nếu người nhìn thấy ác nữ nhân như thế, có bị dọa sợ đến nỗi ngây ngốc hay không?” Vương Lực rất có thiên phú diễn thuyết, rất có biểu cảm, cuối cùng còn thờ dài một tiếng.

“Wow!” Mọi người ò lên.

“Chuyện này còn chưa là gì đâu! Khủng bố hơn là ác nữ nhân kia có thân thủ giống như ma quỷ. Cự đỉnh kia trọng lượng là ba trăm cân, dù nam nhân có sức lực lớn nhất cũng chỉ miễn cưỡng đem cái đỉnh kia nâng lên khỏi mặt đất một chút, ác nữ nhân kia cũng không biết là dùng biện pháp gì, chỉ có một cái dây nhỏ đã nâng được cự đỉnh lên qua đỉnh đầu một cách dễ dàng.”

“Wow!” Mọi người lại ò lên.

“Chuyện này còn chưa là gì đâu! Càng khủng bố hơn là nữ nhân kia cứ nhiên một tay nhất kích, liền đem cự đỉnh lớn như vậy, đánh nát.”

Vương Lực vừa nói vừa dùng hai tay mô tả cự đỉnh kia rồi cuộc có bao nhiêu to lớn, có bao nhiêu dày, dẫn tới mọi người lại một lần nữa ò lên.

“Người nói ác nữ nhân này có thể thông qua cuộc so tài chọn lựa Thái Phó hay không?” Một người đã đặt cược ở phát tài đồ phùng tính kiếm một khoản tiền lớn lo lắng hỏi.

“Cái này.....” giọng nói Vương Lực vừa kéo dài, vừa lắc đầu nói: “Khó nói. Nếu theo lẽ thường mà nói, một nữ nhân là sao có khả năng nâng được cự đỉnh nặng như thế. Thế nhưng, ác nữ nhân kia cứ nhiên dễ dàng nâng lên. Đến nay còn không có người thông qua vô thí, nâng thông qua vẫn vô thí khả năng không lớn. Nhưng mà, điều này chỉ là theo lẽ thường mà nói. Mà những hành vi liên tiếp của nữ nhân kia đã vượt qua lẽ thường.” Nói đến đây, hắn cũng không có nói tiếp.

Người nghe phía dưới lập tức nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn. Nếu ác nữ nhân kia đã vượt qua lẽ thường, như vậy nàng cũng rất có khả năng thông qua cuộc so tài. Sau khi đã nghĩ thông suốt, mọi người nhao nhao rời đi hướng phát tài đồ phùng mà đi. Nhất thời, khách điểm Mãn ý vốn kín người hết chỗ chỉ còn lại có mấy người ít ỏi. Mà vẫn ngồi ở ghế trên cao Vương Lực nhìn mới vừa rồi còn chật chội người bỗng nhiên, giờ phút này ngay cả một người cũng không thấy, chỉ có thể xấu hổ thu hồi cái ghế đã lâu ngày, gấp lại cây quạt, xám xịt đi xuống dưới, đem ghế dựa trên bàn để xuống dưới, vùi đầu uống trà để che dấu sự chật vật của mình.

Trong lúc nhất thời, kinh thành có một lực lượng lớn không gì sánh được, lời đồn ác liệt về nữ nhân có dung mạo xấu như quỷ dạ xoa nhanh chóng truyền khắp toàn bộ kinh thành.

So với tình trạng người thưa thớt ở khách điểm Mãn ý, thì trước cửa phát tài đồ phùng giờ phút này chật ních người, chật như nêm cối. Có người cầm đồ phiếu kêu la muốn lấy lại tiền, có người cầm ngân phiếu kêu la muốn đặt cược.

Tình trạng đột ngột như thế khiến cho người của đồ phùng kiên quyết cái đóng cửa không tiếp tục kinh doanh nữa, chỉ phái vài cái thân hình cường tráng thủ vệ ở trước cửa làm công tác giải thích. Có thể thấy, thanh âm khuyên bảo không vào được tai của những khách nhân đang giận dữ. Dòng người chật chội ở cửa trước chen chúc mà đi. Nếu không có vài cái thủ vệ lấy thân hình cao lớn của mình đảm đương bức tường người, kiệt lực cản lại, chỉ sợ cửa cửa đại môn đang đóng đã sớm bị dòng người xông lên phá hủy.

Lúc Nhâm Kiến Trù phi thân đến vừa lúc nhìn thấy tình trạng này. Hàn quang hiện lên trong đôi mắt lạnh như băng. Nàng rút ra nhuyễn tiên(*roi mềm*) giắt ở bên hông, vận công, nhuyễn tiên như con rắn chui vào trong đám người, rồi sau đó nhuyễn tiên kia biến đổi giống như con thường luồng đao qua hai bên trái phải, chạm đến người nào đều bị cường lực đẩy ra.

“A—” Thanh âm kinh hãi vang lên. Chờ sau khi thanh âm kia ngừng lại, đám người đã chia làm hai bên, tạo thành khoảng trống ở giữa.

Cước bộ trầm ổn, Nhâm Kiến Trù một thân áo trắng đi đến trước cửa phát tài đồ phùng, khoanh tay xoay người một cái, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng quét về phía những người cầm đồ phiếu, hừ lạnh: “Đã đặt cược rồi không được đổi lại, điều này là quy củ của đồ phùng từ trước đến nay.”

Ánh mắt lạnh đến thấu xương, khiến cho mọi người mới vừa rồi còn đỏ mặt lên mặt kêu gào trả về không tự giác rút lui thân thể, im lặng mang theo sợ hãi đứng ở tại chỗ bất động.

Đôi mắt lạnh như băng di chuyển, quét về phía những người đang cầm ngân phiếu trong tay, thanh âm lạnh lùng thoáng khỏi phục nói: “Đặt cược lần này là nhằm vào cuộc so tài chọn lựa Thái Phó đã kết thúc. Đã chấm dứt không thể đặt cược. Ta tin các vị hẳn là rất rõ ràng quy củ này. Như thế, chỉ có thể nói tiếng thật có lỗi với các vị, hoan nghênh thời điểm bắt đầu phiên giao dịch lần sau đến đặt cược. Nhưng là —”

Nàng thoáng tạm dừng, trong đôi mắt lạnh như băng lóe ra u ám, thanh âm trầm thấp mang theo cảnh cáo lại vang lên: “Nhưng là, nếu có người vọng tưởng nhân cơ hội này đến quấy rối, ta là tuyệt đối sẽ không nương tay.”

Vừa dứt lời, nhuyễn tiên mạnh mẽ hạ xuống, vốn con sư tử đá đặt trước cửa theo tiếng mà nứt ra, vỡ thành hai nửa.

“Rầm—” Phần sư tử đá vỡ ra rơi xuống trên mặt đất.

Nhất thời, mọi người sắc mặt trắng xanh. Bốn phía một mảnh im lặng.

Thấy việc hù dọa mọi người đã có tác dụng Nhâm Kiển Trù ý bảo thủ hạ mở cửa ra, thân ảnh màu trắng lạnh như băng đi vào bên trong.

Mới vừa rồi mọi người còn la hét muốn đi vào giờ phút này đối mặt với cửa mở ra cũng là không thể bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Gợn Sóng

Edit: Bi Ngạn Trong phủ Khánh Vương:

Hoắc Thiên Thụy ngồi ngay ngắn ở chính giữa nơi đó, nghe thủ hạ tâm phúc của Khánh Vương gia – Lý Diễn trình báo tình huống hoàn thành nhiệm vụ.

“Nói như vậy sông bạc Phát Tài đã nhận một vạn lượng?” Môi mông khẽ mở hỏi.

“Đúng vậy.” Mồ hôi lạnh từ trán toát ra, giờ phút này trong lòng Lý Diễn tràn ngập nghi hoặc: Vì sao hôm nay Vương gia lại có uy nghiêm như thế. Cả người kia phát ra uy nghiêm có thể so với quân chủ một quốc gia, áp người như vậy, làm cho người ta không thở nổi. Hơn nữa, lần này Vương gia phân phó hần đi tới sông bạc Phát Tia đặt một vạn lượng rất kỳ quái. Cho tới bây giờ Vương gia chỉ có hứng thú với hoàng kim cùng nữ nhân, chưa bao giờ có hứng thú với đánh bạc, vì sao lại lấy một vạn lượng đi đặt cửa, nhưng lại chọn cửa qua cuộc tỷ thí này có thể chọn ra Thái Phó là điều không có khả năng bàn tới.

“Còn có chuyện gì sao?” Giọng nói uy nghiêm truyền đến.

Mồ hôi lạnh bắt đầu ngưng tụ thành giọt, dọc thêm gương mặt Lý Diễn rơi xuống. Hần cường chế lòng sợ hãi, giọng nói ổn định nói: “Vương gia, xin hỏi, ngài tính bao lâu xuất phát đi giáo trường?” Mỗi lần chọn lựa tỷ thí, là một trong những giám khảo Vương gia luôn phải tham dự. Vì có thể khiến cho Vương gia an bài người có khả năng trở thành Thái Phó.

“Không được. Ta không đi. Ngươi hãy giúp ta tìm lý do đi.” Có một vạn lượng tiền đặt cược, không sợ Phó Vân Kiệt không ngoan ngoãn tìm đến hần. Ha ha, một trăm vạn lượng, cũng không phải là con số nhỏ. Tin rằng Phó Vân Kiệt sẽ dùng trăm phương ngàn kế tìm cơ hội tiếp cận mình. Một khi đã như vậy, hần cũng không cần vội vã thấy nằng. Tốt nhất là hần theo nằng ở chung một mình.

Lấy hiệu suất làm việc nhanh chóng của Lôi Điện, chỉ sợ Phó Vân Kiệt vừa thông qua buổi chiều lựa chọn Thái Phó, buổi tối sẽ tìm hần. Hần cần thừa dịp hiện tại có chút thời gian, nên suy nghĩ tốt nên đối phó với nằng như thế nào. Lần trước Phó Vân Kiệt dám trêu đùa hần như thế, thương tổn hần, cũng đến lúc trả chút gì đó.

Có một tia sáng, môi mông nhếch lên cười như không cười: “Chuẩn bị một chút, buổi tối ta muốn tới Vạn Hoa Lâu.”

Bởi vì nụ cười kia, mà áp lực trong phòng khoảnh khắc trôi đi. Lý Diễn nhẹ nhàng thở ra đáp: “Vâng.” Rồi sau đó đứng dậy rời đi.

Ra khỏi cửa phòng Lý Diễn buồn cười mới vừa rồi hoài nghi trong đầu, thầm nghĩ: “Vương gia vẫn là cái vị Vương gia thích mỹ nhân kia.” Mang theo một thân thoải mái, hần bước nhanh đi chuẩn bị.

Xoay người rời đi Lý Diễn không có chú ý tới một cái cái người hầu bình thường gần đấy lập tức hiện lên chút tia sáng.

Phủ Tấn Vương gia:

Liễu Huy – tâm phúc thị vụ của Vương gia Nam Cung Tuyệt đang bước nhanh về hướng phòng Vương gia.

Đứng ở trước cửa, tay định gõ cửa mà bởi vì bên trong truyền đến tiếng động ái muội mà tạm dừng. Rồi sau đó thân hình cao lớn chỉ có thể cứng ngắc xoay người đứng ở nơi đó chờ đợi.

Trong phòng chính là trình diễn một màn tình dục trên mười tám tuổi.

Một nữ nhân thân trần trụi trong mắt mang theo ái mộ cùng dục vọng ngồi dựa vào nam nhân. Tiếng rên rỉ ái muội đứt quãng theo môi đỏ mọng bật thốt lên:

“A..... Ừm.....”

Trái ngược với nữ nhân mê loạn trên người, nam nhân dựa nửa vào tường lại không có tâm trạng tham dự trận biểu diễn “người lớn” này, chỉ là bàng

quang lạnh lùng, đôi mắt tà mị kia thậm chí mang theo sự lạnh như băng, nhìn nữ nhân đang nhấp nhô trên người: Không thú vị gì hết! Thật sự là không thú vị gì cả! Nữ nhân, bất kể về bề ngoài rụt rè bao nhiêu, nữ nhân trình lietišđ đến mắt, ở phía dưới đều là đám đang không chịu nổi. Chính như hiện tại nữ nhân ở trên người hấn rơi vào tình dục không tự kiểm chế, vài ngày trước còn làm một bộ nữ nhân trình tiết liệt nữ [1] còn thể sống chết không theo, bây giờ còn không phải ở trên người hấn nhấp nhô sao?

[1] Trình tiết liệt nữ : Cô gái cương trực quyết tâm giữ gìn trinh tiết.

Tâm tư nam nhân bị đôi môi mông trước mắt bỗng nhiên kẻ sát vào lập tức tỉnh lại. Trong đôi mắt tà mị hiện lên vẻ chán ghét. Bàn tay to đem nữ nhân trên người không chút lưu tình nào đẩy ra.

Nữ nhân vốn đang đắm chìm trong tình dục bỗng nhiên bị đánh gãy, đang muốn oán giận làm nũng, ánh mắt âm lãnh kia làm lửa nóng toàn thân nàng đột nhiên lạnh dần xuống.

“Cút!” Giọng mệnh lệnh lãnh khốc khiến làm cho dung nhan vốn bởi vì hoan ái mà đỏ lên nháy mắt trắng xanh. Đôi mắt vốn tràn ngập ái muội hiện lên bi thương cùng bối rối. Cuối cùng, nữ nhân chật vật mặc quần áo rời đi.

Đôi mắt tà mị nhìn thân ảnh yếu ớt kia biến mất, nam nhân thu hồi tầm mắt lại, nhìn trên đỉnh màn: Không thú vị, thực không thú vị. Hôm nay tại sao hấn không cảm thấy nữ nhân có điểm gì thú vị là sao?

“Cốc – Cốc – Cốc –” Tiếng gõ cuwat làm hấn thu hồi suy nghĩ nói: “Đi vào”

Liễu Huy bước đi trầm ổn tiến vào phòng, khi tầm mắt hấn nhìn thấy tình hình trên giường, trên mặt hiện lên xấu hổ: Chỉ thấy nam nhân trên giường quần áo không chỉnh tề, vật áo bạch sam phía trước tùy ý rộng mở, trước ngực vẫn còn có thể thấy dấu vết hoan ái kia, khi nói dựa vào trên giường, ngay cả tóc đen cùng tùy ý rơi trên vai, làm cho không khí dâm loạn trong phòng trở nên nồng đậm.

Liễu Huy thu hồi xấu hổ quý gối nói: “Vương gia, người kia đã muốn thông qua tư cách tỷ thí.”

Đúng vậy! Vị nam nhân tà mị lãnh khốc kia chính là người có quyền vị to lớn tới Cảnh quốc Tấn Vương gia – Nam Cung Tuyết.

Người nọ có thể khiến hấn mất chút thời gian mới được một người văn võ song toàn: “Có những người khác thông qua tỷ thí sao?”

“Còn có hai người. Thuộc hạ tra ra nam nhân kia chỉ là trời sinh có chút khỏe mạnh hơn người, cũng không phải là người của Khánh Vương gia.” Liễu huy đem chính mình kết quả điều tra nói ra.

“A! Một người nữa đâu? Có thể điều tra cẩn thận rõ ràng không?” Đôi mắt tà mị hiện lên tia sáng: Nam Cung Bình không có khả năng buông tha xếp một người cùng nhà cơ hội trở thành Thái phó.

“Thuộc hạ vô năng, tra không được bối cảnh người kia.” Liễu Huy cúi đầu thấp trả lời.

“Tra không được?” Trong đôi mắt tà mị hiện lên ánh sáng lạnh: “Tấn Vương gia không lưu lại người vô dụng.”

Liễu Huy cúi đầu xuống nhát mắt mặt trắng bệch, rồi sau đó nhanh chóng ngẩng đầu nói: “Vương gia, thuộc hạ dám xác định người kia không phải là của Khánh Vương gia phải tới. Nữ nhân như vậy không có khả năng trở thành quân cờ của người khác.”

“Nữ nhân?!?” Đôi mắt tà mị hiện lên kinh ngạc cùng hứng thú: “Người đem tình huống tỷ thí nói rõ cho ta.”

Liễu Huy âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đem tình hình tỷ thí kể lại.

Khá lắm nữ nhân cuồng vọng. Thật là thú vị đây! Đôi mắt tà mị lóe lên ánh sáng như mãnh thú săn mồi.

Nhìn Vương gia như vậy, Liễu Huy thay nữ nhân kia được Vương gia thấy hứng thú mà toát mồ hôi. Dù sao, nữ nhân này bị chơi đùa vứt bỏ đều là kết cục vô cùng thê lương.

Bỗng nhiên một tia lạnh lẽo nhìn tới khiến tâm Liễu Huy vốn đang được thả lỏng đột nhiên bị kéo căng, có chút sợ hãi cúi đầu thấp xuống.

“Đi hình phòng lĩnh ba mươi giây. Nếu lần sau tái diễn, không chút lưu tình.” Giọng nói lãnh khốc từ trên đỉnh truyền xuống.

Liễu Huy thân hình cứng đờ, rồi sau đó lập tức trả lời: “Vâng.” Nói xong, hấn liền xoay người rời đi.

Nam Cung Tuyết một lần nữa đem tầm mắt nhìn về đỉnh màn, môi mông không tự chủ nhếch lên: Nữ nhân, lại là một nữ nhân xấu xí cuồng vọng. Thật muốn nhanh chóng nhìn thấy đây!

Gió lạnh thổi nhẹ qua Trúc Viên của Phạm phủ. Một trận gió nhẹ thổi qua, lá trúc trong gió, phát ra âm thanh xào xạc thanh tút, một bầu không khí tĩnh lặng mà cổ xưa tràn ngập trong vương trúc.

“Két-” một tiếng, cửa sổ phòng trúc bị mở ra. Phạm Dương Triệt một thân áo trắng nho nhã, có vẻ phiêu dật như tiên đứng ở chính giữa, ánh mắt trời về

tay chói chang, nhẹ giọng nói: “Tiểu Đông, người chuẩn bị một chút, sau nửa canh giờ chúng ta xuất phát đi tới đài tỷ thí.”

“Tướng gia, nếu không chờ Vô Danh đại ca trở về đã, lúc đó chuẩn bị cũng không muộn. Cái cự đỉnh kia cũng không phải là có võ công là nhắc lên được.” Tự thân võ công thấp kém, từng nhìn thấy cái cự đỉnh nặng ba trăm cân kia hẳn không nghĩ Phó Vân Kiệt có thể có bản lĩnh nâng vật này lên, tuy rằng võ công của Phó Vân Kiệt rất cao.

Trong đầu hiện lên gương mặt tự tin cuồng vọng kia, mỗi mông cắn nhẹ: “Không, hẳn nhất định sẽ nâng lên được. Bởi vì hẳn là Phó Vân Kiệt.” Câu nói kia giống như trong thiên hạ không việc gì có thể làm khó Phó Vân Kiệt vậy.

Nhìn trên gương mặt tuấn mỹ là sự tin tưởng vững chắc, Tiểu Đông cũng không nói nhiều lời, xoay người đi chuẩn bị.

Một khắc chung sau (30 phút), bởi vì hưng phấn quá độ mà Vô Danh mặt đỏ lên phi thân vào, cũng không đợi Phạm Dương Triệt mở miệng hỏi, liền nhanh chóng đem những gì mình chứng kiến sáng nay nói ra.

Ngôn ngữ kích động, biểu hiện hưng phấn, đem buổi sáng cách cử đỉnh được nhắc lên hiện ra trước mắt Phạm Dương Triệt cùng Tiểu Đông.

Khi nói đến Phó Vân Kiệt dùng một tay đánh nát cự đỉnh, Tiểu Đông vẫn còn tính trẻ con không nhịn được vỗ tay hét lớn: “Hay!”

Một bên Phạm Dương Triệt tuy trên mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh, nhưng đôi mắt đẹp như ngọc kia đang chuyển động để lộ ra giây phút này nội tâm hẳn bắt đầu gợn sóng. Tuy rằng, hẳn đã sớm kết luận với năng lực của Phó Vân Kiệt nhất định có thể thông qua, nhưng mà, nghĩ thế nào cũng không nghĩ được nâng có thể sáng tạo ra cơ quan như thế, trước mặt người khác thoải mái đem cự đỉnh nhắc lên. Đem cự đỉnh dễ dàng đánh nát thì võ nghệ cao siêu, đây là năng khiến những kẻ không phục chứng kiến thực lực của mình. Hẳn có thể tưởng tượng được thân ảnh cuồng vọng tự tin kia, cùng với những người không phục sắc mặt tái mét. Mỗi mông vì vậy vô ý cong lên.

“Tiểu Đông, người đi chuẩn bị một chút. Chúng ta chuẩn bị xuất phát đi đài tỷ thí.” Cho tới bây giờ giọng nói luôn bình tĩnh kia có chút hỗn loạn lo lắng một chút.

“Vâng!” Hận không thể nhanh nhìn thấy được phong thái anh hùng Tiểu Đông vội vàng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Võ Đài Hoàng Gia

Edit: Bỉ Ngạn Địa điểm thi võ không phải ở ngoài cung, mà là ở trong võ đài hoàng gia trong hoàng cung. Kể từ đó, dân chúng tầm thường không thể giống như buổi sáng vây quanh nhìn rõ ràng. Nhưng mà, điều này cũng không ảnh hưởng đến dòng người tụ tập ở ngoài cung. Dân chúng đối với ác nữ buổi trưa vang dội trở thành nhân vật bất quá số một. Thời gian còn chưa đến, nhưng tất cả những người tham gia tỷ thí đều đứng thành từng đám người trước Đông môn Hoàng cung. Ngực Lâm quân duy trì ổn định, đám người tụ tập ở hai bên, trong lúc nhất thời Đông Môn rất náo nhiệt

“Đến rồi, đến rồi...” Không biết ai kêu một tiếng, đám người nhất thời xôn xao, chen chúc chật chội, khiến cho không gian vốn miễn cưỡng có chỗ rộng lập tức bị chen thành chật ních.

Hoan nghênh nhiệt tình như thế khiến cho mắng phụ số hai mươi tám buổi sáng già bộ là thư sinh nho nhã mà thụ sủng nhược kinh! Vì không muốn cô phụ sự nhiệt tình của mọi người, bàn tay to hấn vung lên, chiếc quạt cầm trong tay lấy tư thế tiêu sái mở ra, bày ra một bộ dạng mình rất tuấn lãng.

Vốn tưởng rằng sẽ được nghe tiếng dân chúng hoan hô, nhưng mà thật lâu cũng không có nghe thấy khiến hẳn nghi hoặc quay đầu. Nhìn vào đám người vốn chen chúc đã tản ra một bên, đường vốn chật chội lại được mở rộng, mà mọi người vừa rồi nhiệt tình giờ ngay cả liếc nhìn hẳn một cái cũng không có, đều đang thảo luận đến ác nữ nhân truyền kỳ kia. Tất cả những điều này khiến cho người hai mươi tám vẫn đang giữ tư thế tạo dáng xấu hổ chỉ có thể đem cây quạt vốn gior lên trong không trung thu lại, che ở trước mặt, rồi sau đó tay trái liêu mạng quạt, ra vẻ thực sự nóng. Số hai mươi tám cứ như vậy mà quạt, rồi che mặt, cực xấu hổ đi vào.

“Tới rồi, tới rồi...” Lại không biết ai kêu một tiếng. Nhưng mà, lần này đám người cũng không có rộn ràng lên. Đứng ở trước mặt mọi người là một người đi dò xét, nhìn thân ảnh trắng kiện kia, bàn tay to ngăn lại, cao giọng kêu: “Không phải.” Đám người lại khôi phục bộ dáng thờ ơ vừa rồi. Vì thế, không có trời sinh thần lực, số mười tám chỉ hơi thông thạo võ công cũng không có gặp bộ dáng xấu hổ giống số hai mươi tám. Hẳn đi thẳng không có dừng lại đi vào trong cửa cung đang mở.

“Đến rồi, lần này là thật...” Lại không biết ai kêu to một tiếng, nhất thời đám người lại bắt đầu xôn xao, khiến cho khoảnh khắc yên lặng biến mất.

Vẫn là một thân hồng y (quần áo màu đỏ) nổi bật Phó Vân Kiệt nhìn đám người bị ngự lâm quân dùng vũ khí cho dù cố hết sức nhưng cũng không ngăn cản được đám người, bỗng nhiên lại có cảm giác giống như trở lại hiện đại, loại cảm giác này như cảm giác điên cuồng gặp thần tượng ca nhạc. Từng nghe nói một ngôi sao ca nhạc vì không mang theo đủ vệ sĩ, mà không thể duy trì trật tự, điên cuồng muốn tiến gần ca sĩ thần tượng kia, kết quả ngôi sao

ca nhạc kia vốn mũ áo chỉnh tề sau khi thoát hiểm đã thành tạo hình của một tên ăn mày.

Nhìn đám người kia càng ngày càng kích động, giờ phút này Phó Văn Kiệt cảm thấy vô cùng may mắn lần này không có mang theo Chu Tú Nhi lại đây. Nếu không, không thể tiến vào hoàng cung mà Chu Tú Nhi không có võ công sẽ bị những người này chôn sống. Thu hồi tâm tư, vì không muốn chính mình giống như ngôi sao ca nhạc đáng thương kia, đôi mắt sáng đánh giá một chút những người đã vây chặt quanh cửa. Xem ra, quang minh chính đại đi vào cửa là không có khả năng. Vừa nâng tầm mắt lên, nhìn theo tường thành cao ngất. Tầm mắt chạm tới đến đỉnh tường thành cao nhất kia, môi đỏ mọng cong lên một nụ cười.

Nàng ngưng thần vận khí, thân ảnh màu đỏ phi thân bay lên, mũi chân nhẹ chạm vào bả vai của đám người chen chúc. Khi nàng sắp tiến gần đến tường thành, tay phải duỗi ra, thiên tâm ti nhanh chóng bay ra, rồi sau đó quần nhanh thật chặt vào một phần nhô ra, mượn lực một chút, thân ảnh màu đỏ như quý mị mà phi thân bay lên, nháy mắt liền đứng ở đỉnh tường thành.

Nhìn đám người phía dưới vì thân thủ quý dị như thế mà ngây người, môi đỏ mọng cong lên, nàng đem tay phải đặt ở trước người, rồi sau đó xoay người. Nàng lấy chỉ lễ thần sĩ (*cách hành lễ của những người học văn*) cúi đầu thấp biểu đạt sự cảm kích cùng xin lỗi mọi người.

Bởi vì bóng che mắt, mọi người không thể thấy rõ ràng dung nhan xấu xí kia, bọn họ chỉ nhìn thấy ánh sáng vô cùng chói mắt từ thân ảnh màu đỏ, còn có nụ cười tươi tự tin trên đôi môi đỏ mọng kia. Mọi người giống nhau đều đã bị mê hoặc tầm mắt không thể dời đi, cho đến khi thân ảnh màu đỏ kia đã biến mất không thể dời theo mới thu hồi tầm mắt.

Nhìn thấy Phó Văn Kiệt lấy một tư thế đẹp hoàn mỹ từ không trung xoay tròn chạm xuống đất, khiến cho tiểu thái giám phụ trách dẫn đường nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng dù sao cũng là ở trong cung, tiểu thái giám rất nhanh khôi phục lại thần sắc như bình thường nói: “Phó cô nương, mời đi theo tiểu nhân.”

Không hổ danh là người trong cung, nhìn thấy mặt mình xấu xí như thế cũng không có chút biểu tình. Thu hồi tâm tư, Phó Văn Kiệt đi theo tiểu thái giám vào trong giáo trường.

Giáo trường Hoàng gia là nơi ngự lâm quân bình thường huấn luyện, rất rộng, diện tích lớn có thể chứa được mười vạn đại quân. Điều này khiến cho Phó Văn Kiệt lần đầu tiên đặt chân vào giáo trường trong lòng hồ to lãng phí. Nhiều nhất chỉ có năm vạn ngự lâm quân mà có được giáo trường lớn như vậy, không phải lãng phí thì là cái gì. Giống như giáo trường của quân Phó gia nàng cũng chưa đến một phần ba của nơi này!

Thu hồi bất bình trong lòng, nàng bắt đầu bình tĩnh đánh giá giáo trường Hoàng gia: Giáo trường chia làm hai phần: một là nơi bằng phẳng rộng lớn, ước chừng khoảng hai phần ba sân, hiển nhiên chỉ dùng để huấn luyện kỵ binh. Phần thứ hai đều bày ra các đồ vật phục vụ huấn luyện.

Mà chỗ hiện tại nàng đang đứng là trên sân đấu thuộc khu huấn luyện. Cái gọi là sân đấu chính là nơi binh lính bàn luận về võ thuật. Ở trong quân đội, sân đấu là nơi vô cùng tầm thường. Trong quân Phó gia của nàng cũng có một cái. Chẳng qua, bên cạnh sân đấu của giáo trường Hoàng gia các loại vũ khí được trưng bày gọn gàng, sân khá lớn, đủ để cho một ngàn binh lính đứng nơi đó xếp thành hàng còn không phải chen chúc, cấu trúc không gian được thiết kế về giống với sân vận động ở hiện đại, sân đấu là nơi thấp nhất, ba mặt của sân đấu đều có cầu thang, trên cầu thang có các giá để binh khí. Còn có một mặt có mặt bàn cao hơn một thước, hiển nhiên là dành cho tiểu hoàng đế cùng với giám khảo chuẩn bị ở trên đó. Còn có – đôi mắt sáng nhìn qua cầu thang mấy người ở cầu thang cầm binh khí, cả người đều là sát khí, nơi này dần dần ngập hơi thở chiến trường.

“Hoàng Thượng giá đáo!” Giọng nói the thé đặc trưng của thái giám vang lên, khiến cho nàng thu hồi tâm tư, đưa tầm mắt hướng về phía trên đài: Chỉ thấy một người mặc long bào chính là tiểu hoàng đế bước đi trầm ổn chậm rãi. Theo phía sau là ba vị giám khảo.

Kỳ thật đối với vị tiểu hoàng đế mới bảy tuổi này, nàng vô cùng tò mò. Với diện mạo lão hoàng đế, nghĩ đến tiểu hoàng đế hẳn là một tiểu chính thái (*bé trai dễ thương*). Vốn định đánh giá tiểu chính thái thật kỹ, nhưng đáng tiếc là nàng chỉ nhìn thấy thân thể gầy yếu nhỏ bé, khuôn mặt kia bởi vì Hoàng quan (*vuong miện*) rủ xuống mà không thể nhìn rõ.

Ba vị giám khảo riêng là giám khảo thi Võ – Lâm Nghiêu, giám khảo thi Văn – Phạm Dương Triệt, cùng với giám khảo đảm bảo công bằng – Tấn Vương gia. Còn có một vị giám khảo khác đảm bảo công bằng là Khánh Vương gia nghe nói bởi vì thân thể con nuôi mà không thể đến. Điều này khiến cho nàng thấy rất kỳ quái. Trước mặt tay Khánh Vương gia quyền lớn tay nắm tài chính Cảnh quốc cùng Tấn Vương gia tay nắm ngự lâm quân kinh thành hai năm qua ở phía dưới luôn đầu nhau túi bụi. Mà bạn lần tỷ thí chọn lựa Thái phó hai người bọn họ đều phải có mặt, mục đích là để có thể an bài người của mình trở thành Thái phó, về mặt khác là vì phòng ngừa người của đối phương trở thành Thái Phó.

Có chút tiếc nuối khi nhìn vị trí kia trống không, hiện tại nàng đối với Khánh Vương gia cảm thấy vô cùng hứng thú. Bởi vì nàng đã từ miệng Kiếm Vọng biết được nam nhân xuất ra vạn lượng kia là người của Khánh Vương gia. Khánh Vương gia có thể bỗng nhiên xuất ra một vạn lượng đến đánh cược lần này không ai có thể thông qua tỷ thí lựa chọn được Thái Phó lần này, điều này chứng tỏ hẳn đối với lần tỷ thí này không ai thông qua vô cùng xác định, điều này dẫn tới có hai loại tình huống: Một là khả năng lần này tham gia trọn người có người của hắn an bài. Nếu nói như vậy, Khánh Vương gia hẳn biết là ở phía sau người hắn an bài có một người dùng trăm phương ngàn kế cản trở là nàng. Hiện tại Khánh Vương gia vắng mặt chỉ có thể nói lên duy nhất một loại khả năng: Khánh Vương gia rất có thể đã biết chính nàng là người ở phía sau sông bạc Phát Tia. Hắn đang đợi chính nàng tới tìm hắn, lấy một vạn lượng tiền đặt cược vì lợi thế mà mượn sức mình. Nam nhân này thật không đơn giản! Có thể tính kế như vậy, mà lại có thể khiến nàng biết rõ đây là một cái hố mà không thể không nhảy vào.

Bỗng nhiên một ánh mắt mãnh liệt khiến cho nàng thu hồi tầm mắt, nhìn về hướng ánh mắt nam nhân kia đánh giá mình – Tấn Vương gia Nam Cung Tuyệt. Đánh giá nam nhân kia, nàng không thể không thừa nhận nam nhân này thực sự vô cùng tuấn mỹ: Chỉ thấy hắn mặc quan phục lựa mông viền vàng hoa văn màu hồng, có vẻ cao lớn uy mãnh, tóc dài lấy ngọc quan (*cái của nam nhân thời xưa dùng để kẹp tóc đó*) tóm gọn, lộ ra cái trán rộng, lộ ra

lông mày cùng tóc mai dày, mắt sâu, con ngươi đen, lông mi dài và dày, giống như trở thành về rỗng điểm mắt (*làm nổi bật điểm chính*) khiến cho ánh nhìn tập trung vào đấy.

Đôi mắt có chút ánh sáng âm u, giống như tà giống như mê hoặc, dường như có thể đoạt lấy hồn phách của người khác, đôi mắt đen thâm thúy dưới hàng mi dày như hình thành một mảnh mị hoặc lại giống như tà khí của ma quỷ, toàn thân toát ra khí chất tôn quý mà nguy hiểm, giống như ác ma tuần mỹ luôn dụ dỗ người khác phạm sai lầm. Nam nhân này thuộc loại thực dễ dàng câu dẫn nữ nhân, rất nguy hiểm. Nhưng mà, không bao gồm nàng.

Trên đài Nam Cung Tuyết cũng nhận cơ hội đánh giá ác nữ thứ vị kia: Lấy diện mạo mà nói, diện mạo nữ nhân này quả thật rất xấu. Nhưng mà, điều này cũng không quan hệ. Cái dạng nữ nhân gì hần chưa thấy qua. Quan trọng nhất có thể làm cho hần cảm thấy có hứng thú. Đôi mắt sáng ngời dị thường cùng luôn ánh lên sự tin cùng kiêu ngạo, làm cho sự hứng thú của hần tăng lên nhiều.

Thu hồi ánh mắt, nàng đem ánh mắt từ bên người Nam Cung Tuyết dời sang Phạm Dương Triệt bên cạnh. A A A ! Nhịn không được ở trong lòng tru lên giống chó sói một chút. Đây chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dạng Triệt nhà nàng mang mặt nạ: Gương mặt vốn tuần mỹ kia bị mặt nạ bằng bạc che đi hơn phân nửa, chỉ lộ ra đôi mắt đen như ngọc thạch, cùng với môi mỏng gợi cảm, chiếc cằm hoàn mỹ, gần hơn mặt nạ, nhất thời đem gương mặt tuần mỹ nho nhã vô hại biến mất, thay thế bằng sự lạnh lẽo uy nghiêm. Đôi mắt đen như ngọc thạch vốn lạnh lùng ở dưới, khiến hần trở thành một người lạnh lùng. Một thân quan phục Tể tướng màu xanh đậm, lại tỏa ra khí thế uy nghiêm vô cùng nhân nhuyển. Phạm Dương Triệt như vậy không còn là thư sinh nho nhã tuần mỹ vô hại, mà là Tể tướng Cảnh quốc. Mặc kệ Phạm Dương Triệt như thế nào đều khiến bạn sắc nữ mất nhìn không thể dời.

Ánh mắt nóng rực như thế khiến đôi mắt đen tà mị của Nam Cung Tuyết rất nhanh lóe lên một tia sáng, môi hơi nhếch lên. Ánh mắt nóng rực như thế khiến cho Phạm Dương Triệt không được tự nhiên đành dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn lại.

Ánh mắt mang theo ý cảnh cáo khiến bạn sắc nữ rốt cục tỉnh táo lại, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Nhu Đạo [1]

Edit: Bi Ngạn[1] *Nhu đạo còn có tên gọi khác là Judo đây là một môn võ có xuất xứ từ Nhật Bản*

“Tùng tùng tùng –” Bỗng nhiên tiếng trống điểm tai vang lên, khiến cho lực chú ý của mọi người đều tập trung vào đấy.

“Thi võ bắt đầu!” Giọng nói the thé đặc trưng của thái giám vang lên.

Theo giọng nói kia là tiếng la vang lên, bên người lập tức có hai đường quyền đánh úp lại. Thân ảnh màu đỏ vút lên cao một cái, nháy mắt đem khoảng cách giãn ra. Đôi mắt sáng mang theo một chút nghiền ngẫm nhìn hai kẻ số mười tám cùng hai mươi tám vừa rồi bị hợp lực tấn công nàng. Đúng vậy, đây là quy tắc thi võ, người dự thi đầu tiên là tham gia hỗn chiến, chỉ cần không lấy mạng người, có thể đem người đánh rơi xuống đài hoặc đánh đến khi đối phương nhận thua thì thôi. Người cuối cùng đứng ở trên đài có thể cùng Lâm Nghiêu tỷ thí.

Số mười tám cùng số hai mươi tám hẳn là bị lực đạo một quyền sáng nay của nàng dọa đến, nhất quyết ăn ý trước hết đem nàng đánh gục.

Sau khi lĩnh giáo khinh công cao siêu kia, số mười tám cùng hai mươi tám kinh hãi, liếc nhìn lẫn nhau một cái, thân thể bắt đầu lao về phía nàng tấn công. Hai người vô cùng ăn ý một tấn công phía trên, một phía dưới. Nàng một bên cứ lui về phía sau, một bên dùng tay chân ứng phó với thế tấn công sắc bén của hai người.

Binh lính phụ trách an toàn đứng ở trên cầu thang nhìn thấy thân ảnh màu đỏ kia bị hai thân ảnh trắng kiện liên tục ép lui về phía sau, cũng không có chút trầm trồ khen ngợi hay kích động, mà là vô cùng khinh thường nhìn hai cái nam nhân liên thủ đối phó với một thiếu nữ.

Mà Phạm Dương Triệt ở trên đài không chút lo lắng. Bởi vì môi đỏ mọng kia vẫn luôn tươi cười, chàng biết Phó Vân Kiệt không có khả năng bị người dễ dàng đánh ngã như vậy.

Nam Cung Tuyết cũng chú ý tới sự thoải mái trên gương mặt xấu xí kia, tầm mắt di chuyển, nhìn thấy trên gương mặt đeo mặt nạ kia là sự tin tưởng trong đôi mắt tà mị lóe sáng: Xem ra nữ nhân này cùng Phạm Dương Triệt quan hệ không đơn giản chút nào!

Tầm mắt Lâm Nghiêu vẫn theo sát thân ảnh màu đỏ kia cũng chú ý tới dung nhan xấu xí kia vẫn bình tĩnh thong dong, cùng với môi đỏ mọng hơi nhếch lên. Xem ra rất nhanh hẳn có thể thấy được kết quả tỷ thí của nàng. Nghĩ như vậy, trên gương mặt ngăm đen có một chút hưng phấn nhẹ nhàng.

Một bên ứng phó hai người kia theo đuổi không rời, một bên liếc mắt nhìn khoảng cách hai bên của sàn đấu. Rồi sau đó môi đỏ mọng nhếch lên tươi cười, chân phải quét một cước sắc bén, đem số hai mươi tám vẫn tấn công bên dưới nàng phải xoay người một cái. Nhìn một quyền mang uy lực của số mười tám, trong đôi mắt sáng lóe lên tia sáng. Thân ảnh màu đỏ giống như vì tránh né một chiêu tấn công này mà sắp ngã. Nhưng mà, hai tay của nàng rất nhanh cầm lấy cánh tay của số mười tám, khiến cho số mười tám thân thể cũng ngã chậm xuống theo nàng, chân phải duỗi ra rất nhanh, trụ vững ở

bụng số mười tám, dùng sức một cái, chỉ thấy thân ảnh trắng kiện kia bị văng ra xa.

“Uỳnh-” một tiếng, thân thể trắng kiện của số mười tám cùng với tiếng động khiến cho tất cả mọi người ngây ngốc tại chỗ. Một người cường tráng như thế vậy mà lại bị một nữ nhân dùng một chiêu đánh rơi khỏi sàn đấu. Nhìn cú ngã kia rõ ràng không nhẹ, sợ là người không đứng dậy nổi, binh lính bên sân này không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc mọi người vẫn ngây ngốc, thân ảnh màu đỏ chợt vụt lên, xuất hiện ở trước mặt số hai tám mới vừa rồi bị nài dùng một chiêu trấn chụ. Khi số hai mươi tám kịp phản ứng đã muộn, chỉ có thể dùng hay tay đưa ra phía trước, định tấn công phía dưới.

Mong muốn tấn công bằng quyền cũng không có phát sinh, số hai mươi tám mặt ngây ngốc nhìn cánh tay nữ nhân giữ lấy cổ tay áo.

Môi đỏ mọng lại nhếch lên tươi cười, nàng kéo hai chân mình ra, sau đó xoay người liền gấp lại, động tác hành động liền mạch lưu loát, sau đó một tiếng động lớn vang lên khi hất rơi xuống đất.

Uỳnh!

Cũng bị ném tới chỗ số mười tám không dậy nổi, số hai mươi tám cũng bị một cú ném tuyệt mỹ bay tới. Đây cũng không có tác dụng giảm ma sát. Bị người ném ngã trên mặt đất, đau đớn kia có thể tưởng tượng ra được. Số hai mươi tám đầu bị làm cho choáng váng thật vất vả mới có thể lần nữa thấy rõ ràng trước mắt thứ gì đó, nhìn thấy đầu tiên là dung nhan xấu xí dọa người kia. Rồi sau đó phía sau có một trận đau đớn truyền đến, liền rơi vào khoảng tối.

Đứng dậy bên cạnh số hai mươi tám bị đánh ngã, vẻ mặt Phó Văn Kiệt mang theo hưng phấn đem ánh mắt hướng về Phạm Dương Triệt kia vẫn nhìn từ đầu tới cuối.

Nhìn dung nhan xấu xí mới vừa rồi tỷ thí xong mà hơi phiếm hồng, cùng với đôi mắt sáng tự tin, môi mọng nhếch lên nhìn cười như không cười.

Nhìn số hai mươi tám bị đánh ngã, trong đôi mắt tà mị lóe lên tia sáng: nữ nhân này thân thủ thật sự không đơn giản. Tần Mậu là kẻ được trong giới giang hồ khen ngợi là đệ nhất cao thủ mà hất văng và tìm được. Không thể tưởng tượng được cứ vậy dễ dàng bị nữ nhân kia đánh ngã. Hơn nữa chiêu thức nữ nhân này sử dụng chưa từng gặp qua, vô cùng đơn giản lại rất có hiệu quả.

Nhìn nữ nhân kia mang theo sự thắng lợi cùng ngạo khí, trong mắt Lâm Nghiêu hiện lên sự sợ hãi.

Mà binh lính bên cạnh mới vừa rồi còn mang theo ánh mắt đồng tình giờ đều tròn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân một thân đỏ chót, mang theo nụ cười tự tin: Thật là nữ nhân đáng sợ! Thân thủ quý mị như vậy, chỉ dùng thời gian không đến nửa nén hương đã đem hai gã to lớn có lực, thân thủ rõ ràng không kém đánh bại.

Lâm Nghiêm thân là thống soái phi thân một cái, thân ảnh cao lớn đã đứng giữa sàn đấu. Bàn tay to vung lên, lập tức có binh lính lên sàn đấu mang hai mươi tám bị ngã rồi đi.

Trên sàn đấu giờ chỉ còn lại hai người, Lâm Nghiêu khách khí hỏi: “Xin hỏi Phó cô nương mới vừa rồi dùng công phu gì để hạ gục bọn họ?”

“Nhu đạo.” Nàng cũng rất kiên nhẫn giải thích: “Chính là dùng phương thức đơn giản nhất, hoặc lợi dụng sự tấn công của đối phương, hoặc mượn dùng lực của thân thể đối phương, đem đối phương khắc chế hay còn gọi là kỹ thuật đầu tay không.”

“Tay không đánh nhau sao?” Lâm Nghiêu nhẹ giọng lẩm bẩm. Rồi sau đó, đôi mắt đen hiện lên sự hưng phấn của võ giả (*người tập võ hay nghiên cứu về võ thuật*): “Hy vọng lát nữa có thể lĩnh giáo môn nhu đạo này.”

Nàng lắc đầu nói: “Không. Ta sẽ ko dùng nhu đạo này.”

Nhìn vẻ nghi hoặc trên mặt Lâm Nghiêm, nàng cười giải thích: “Bởi vì nhu đạo đối với cao thủ mà nói là vô dụng. Mới vừa rồi sở dĩ có thể đánh thành công, chính là bởi vì do đánh bất ngờ, bọn họ đều không biết đến khả năng của loại chiêu thức này. Mà Lâm thống soái đã nhìn thấy qua, nghĩ đến cũng biết nhu đạo có một khuyết điểm trí mạng: cần tấn công gần. Lấy thân thủ của Lâm thống soái, không có biện pháp khiến ta tiến gần đến ngài.”

Khá lắm! Một nữ nhân thông minh. Biết nhu đạo đối với mình vô dụng, mà đã quyết không dùng. Trong đôi mắt đen hiện lên sự hưng phấn cùng chờ mong: “Cô nương định dùng cái gì để tỷ thí cùng ta?”

Người kia hưng phấn chờ nàng giải thích. Phàm là võ giả có thể gặp được một người thân thủ không kém thì tất cả mọi người đều là hưng phấn cùng chờ mong. Áp chế sự hưng phấn đang trời dậy, môi đỏ mọng khẽ nói: “Nghe nói Lâm thống soái trời sinh thần lực (*ý sức mạnh hơn người*), một tay có thể nâng cự đỉnh. Nghĩ tới võ công của Lâm thống soái hẳn là cương vô công (*võ công thiên về dùng sức mạnh*). Nhu có thể khắc cương, ta sẽ dùng nhu công để cùng Lâm thống soái tỷ thí.”

“Nhu công phải không?” Lâm Nghiêu cup mắt xuống nhẹ lẩm bẩm, rồi sau đó ngẩng đầu, trong đôi mắt đen hiện lên tia sáng, thân ảnh cao lớn như cuồng phong xuất hiện trước mặt nàng, một thiết quyền đầy uy lực đánh thẳng về phía ngực nàng.

Q.2 - Chương 14: Thái Cực Quyền

Edit: Bì Ngạn Mối đồ mộng gọi lên ý cười thần nhiên, rồi sau đó nàng cúi nửa người xuống, hóa giải quyền phong, hai tay chế trụ đầu quyền của hắn, mượn lực rồi mỹ lệ đẩy đi, không chỉ có thoải mái đem quyền vốn sát khí mười phần tan biến đi, còn đẩy hắn ra xa một trượng.

Lâm Nghiêu thật vất vả ổn định thân hình khó có thể tin nhìn thân ảnh màu đỏ phiêu dật kia nói: “Công phu đó của cô nương là gì?” Vậy mà có thể đem quyền của mình dễ dàng hóa giải được.

“Thái Cực biến đổi, thủy sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.[1]” Mối đồ mộng khẽ cong lên, hai tay mở ra hai bên, từ tốn xinh đẹp vẽ lên bức Thái Cực đồ: “Công phu này tên là Thái Cực quyền.”

[1] Thái Cực là một hình vẽ tượng trưng cho vũ trụ. Ở đây lưỡng nghi chính là hai cực âm dương (thường là đen trắng hoặc trắng đỏ). Tứ tượng là Thái Dương (cực dương), Thiếu Dương, Thái Âm (cực âm), Thiếu Âm. Bát quái chính là tám quẻ chính: Càn, Chấn, Khảm, Cấn, Khôn, Tốn, Ly, Đoài.

Các bạn muốn tìm hiểu thêm có thể lên Google tìm kiếm!

“Thái Cực?!” Lâm Nghiêu sau lẩm bẫm, thu hồi tâm tư, tập trung toàn lực tấn công thân ảnh màu đỏ kia.

Thân ảnh cao lớn phi thân nhanh tia chớp, Lâm Nghiêu đá bên phải một cái, muốn đá vào phía bụng của nàng.

Nàng cũng không có né tránh, cũng không có vận công đỡ, rồi sau đó thân thể nhanh chóng cúi xuống, thân thể khom nửa người, đem cú đá nghiêng lực mười phần khéo léo hóa giải. Rồi sau đó, chân phải nàng rất nhanh nhấc lên, dùng hết sức đá về phía bụng hắn một cái. Một cú đá mượn lực như thế khiến cho thân ảnh cao lớn nhanh chóng bay về phía sau.

Mất thấy hắn sẽ bay ra phía ngoài. Lâm Nghiêu dùng lực một cái người xoay vòng, thân ảnh cao lớn miễn cưỡng rơi xuống đất, bước chân không tự chủ lui về phía sau vài bước, thẳng đến khi chân chạm đến vạch biên.

Một màn như thế khiến cho tất cả mọi người ở đây đều khó có thể tin nhìn thân ảnh màu đỏ khoan thai định thần đứng ở giữa kia. Người kia chính là đệ nhất cao thủ kinh đầu, thống soái Ngự Lâm quân Lâm quân Lâm Nghiêu, vậy mà bị một nữ nhân dùng một chiêu đơn giản đánh bay ra ngoài.

Cường chế máu đang trào lên, giờ phút này trong lòng Lâm Nghiêu cảm thấy tràn ngập thất bại. Cảm thấy bốn phía thuộc hạ của mình nhìn chính mình bằng ánh mắt khó có thể tin, đôi mắt đen một lần nữa nhìn chăm chăm thân ảnh phiêu dật màu đỏ kia, tràn ngập phức tạp. Rồi sau đó, chút phức tạp này bị quyết tâm muốn thắng thay thế.

Hắn bắt đầu dùng toàn lực tấn công về phía thân ảnh màu đỏ kia.

Đôi mắt với thân ảnh đang nhanh chóng tiến tới, nàng cũng không có ngưng thần, ngược lại đôi mắt sáng nhắm lại, toàn thân thả lỏng, giống như mình đang nghỉ ngơi bình thường.

Tất cả binh lính ở đó đều khiếp sợ nhìn nữ nhân đang giống như ở nhà nhắm mắt dưỡng thần kia: Nữ nhân này cũng quá lớn mật đi! Đôi mắt với toàn lực tấn công của thống soái, vậy mà không có chút để ý.

Thái độ người kia không chút để ý khiến cho Lâm Nghiêu cảm thấy bị vũ nhục khinh thị. Phần sỉ nhục này khiến cho hắn đem hết toàn lực vào một quyền. Mất thấy đầu quyền kia nhanh chóng sẽ dừng ở trên thân thể của nàng, một cánh tay duỗi ra, khéo léo đỡ lấy, rồi sau đó cánh tay như xà quán theo tay hắn, công kích trực tiếp trước ngực hắn.

Một chương rất nhanh cùng sự mềm mại khiến cho Lâm Nghiêu nhanh chóng lui về phía sau, muốn hóa giải lực quyền như ngàn cân kia.

Một màn hí kịch như thế khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Khôi – Thừa – Khai – Hợp.” Theo giọng nói trong trẻo kia, thân ảnh màu đỏ kia lấy tốc độ thông thả diễn thành Thái Cực Quyền tinh túy. Thân ảnh thông thả kia như đang khiêu vũ khiến cho nhất thời những người xem đều ngây ngốc.

Lâm Nghiêu thần sắc phức tạp nhìn động tác yếu đuối giống như vô lực kia, kì thật ẩn chứa chiêu thức công kích vô hạn. Hơn nữa, nàng cứ thế tự tại đem cả chiêu thức “Thái Cực” ra biểu diễn ở trước mắt mình. Điều này chứng minh nàng có lòng tin chiến thắng, không cần đem chiêu thức chính mình có thể hiện trước mặt hắn. Trận tỷ thí này thắng bại cuối cùng đã rõ. Nhưng mà, ngay cả như vậy, hắn cũng muốn lĩnh giáo nhu công – Thái Cực này. Đây là sự kiêu ngạo của một thân võ giả như hắn.

Lâm Nghiêu ngưng thần, dùng hết toàn lực lĩnh giáo. Nhưng mà, tất cả công kích sắc bén đều thất bại vì được nàng hóa giải, rồi sau đó một chiêu tứ lạng bạt thiên cân [2] mượn lực, khiến cho Lâm Nghiêu thừa nhận công kích thật lớn.

[2] *Từ lạng bạt thiên cân: Ở đây có nghĩa là thuận thế mượn lực, biến xung quanh thành vòng tròn, không thể tiến vào, tránh chỗ mạnh đánh vào chỗ yếu, khiến cho ngoại lực không thể chạm được vào người mình, khiến cho đối phương không có cách nào phát lực, lấy nhỏ thắng lớn.*

Trên đài sán đấu, thân ảnh màu đỏ phiêu dật từ từ di chuyển, mà thân ảnh Lâm Nghiêu tuy rằng cao lớn dũng mãnh nhưng có thể nhìn dũng mãnh cuối cùng biến thành chật vật. Trận tỷ thí này bắt đầu hiện ra cục diện nghiêng về một phía.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cuộc chiến cũng dần dần tiến đến kết thúc.

Người đã bị nội thương, cuối cùng Lâm Nghiêu nhìn thấy trong đôi mắt sáng là lời xin lỗi, thân ảnh cao lớn bị đánh bay ra ngoài.

Hắn dùng lực một cái khiến cho thân hình bay giữa không trung văng vèo rơi xuống mặt đất, thân sắc phức tạp nhìn dung nhan xấu xí tràn ngập sự áy náy, rồi sau đó hít sâu một cái, hắn nửa quỳ trước mặt tiểu hoàng đế nói: “Hoàng thượng, thần thua.”

Tiểu Hoàng đế rõ ràng bị tình trạng này làm cho chấn động, đến một lúc lâu cũng không có phản ứng. Phạm Dương Triệt đứng dậy, cố ý dè dặt giọng nói uy nghiêm lên tiếng: “Phó cô nương thông qua thi võ.”

Tiếng hoan hô như ý muốn cũng không có xuất hiện. Toàn bộ sán đấu tràn ngập hơi thở bị ai. Lâm Nghiêu kéo thân ảnh ảm đạm đi xuống. Những binh lính vẫn luôn tôn kính thoáng soái của mình giờ nhìn nàng bằng ánh mắt ngao độc hận không thể đem cái mặt xấu xí tươi cười kia đập nát.

Phó Vân Kiệt cũng không có đem ánh mắt như sói này để vào mắt, ngược lại vẫn cong môi lên nở nụ cười tự tin.

Người kia lại nở nụ cười tin tin cuồng vọng, khiến cho đôi mắt đen Phạm Dương Triệt trở nên sâu thẳm. Tâm không tự giác lên xuống.

Nam Cung Tuyết môi nhếch lên có chút nghiền ngẫm: Nữ nhân này thật thú vị! Võ công cao cường, diện mạo xấu xí, nhưng lại tự tin cuồng vọng như vậy. Xem ra phải tìm một cơ hội thật tốt chiếm lấy nữ nhân này.

“Tâm tĩnh ngưng thần ngã tự cường, khí thôn sơn thủy khiến nhu cương.

Tiêm tiêm ngọc chương phủ khinh man, duệ duệ kim chi vũ thủy quang.

Lưỡng thủ song song bình địa phủ, nhất châm đan điểm xạ thiên lang.

Vô biên thắng toán quân tri phủ? Thiên tái thái cực công vị ương.” [3]

[3] *Đây là những câu thơ miêu tả về Thái Cực Quyền.*

Bỗng nhiên, có một giọng ngâm thơ đánh vỡ trầm mặc.

Đôi mắt sáng bởi vì bài thơ này miêu tả khái quát chính xác Thái Cực quyền mà lóe lên tia sáng. Nàng đem tầm mắt rất nhanh chuyển đến người ngâm ra bài thơ này. Chỉ thấy một lão nhà nho thân mặc áo trắng bước đi trầm ổn đi lên trên đài.

“Ha ha – không thể tưởng được lão phu chỉ là rời kinh đô ba tháng, cảnh quốc liền có nữ anh hùng.” Theo tiếng cười sang sảng dừng lại, lão nhân đã đi lên đài.

“Thái Phó!” Tiểu hoàng đế kích động đứng dậy đi qua đi, hành lễ.

“Được rồi, được rồi. Thần đã không còn là Thái Phó. Thánh thượng, không đòi với ta sư lễ (*sư lễ ở đây là học trò làm lễ với thầy giáo*).” Vị lão nhân kia ngăn cản tiểu Hoàng đế hành lễ, cười nói.

“Một ngày làm thầy, suốt đời làm thầy.” Giọng nói non nớt mang theo sự quật cường vang lên. Tiểu Hoàng đế cố chấp hoàn thành sư lễ một lần nữa rồi mới trở lại chỗ ngồi.

Nhận hành lễ của tiểu Hoàng đế, trong mắt lão nhân lóe ra vui mừng cùng cảm động.

“Tiên sinh!” Phạm Dương Triệt vẫn bảo trì bình tĩnh không gợn sóng, dấu sự kích động cung kính nói.

“Được rồi. Ngài và ta cũng không cần khách khí như thế.” Lão nhân vừa sang sảng nói vừa xua tay.

Vị lão nhân kia quay người lại, đối với Phó Vân Kiệt vẫn còn đang ở trên sán đấu nói: “Nha đầu, ngươi cũng lên đây đi.”

Thông minh như Phó Vân Kiệt đã đoán được thân phận của lão nhân này – Tiền thái phó Tôn Trí Viễn. Đối với cái người đã tuyên bố bên ngoài thân thể suy yếu, hiện tại thân thể lại cường tráng mạnh khỏe Tôn Trí Viễn này, nàng thực tò mò. Đề khí một cái, thân ảnh màu đỏ trong nháy mắt đã ở trên đài. Nàng bắt đầu ở gần đánh giá hắn: Tóc trắng như tuyết, chòm râu cũng trắng như tuyết, trên gương mặt đã có đầy vết nhăn ghi lại dấu vết năm tháng, nhưng mà, đôi mắt lóe ra sự cơ trí chứng minh lão nhân này không đơn giản. Hơn nữa, nhìn lão bộ dạng khí sắc hồng nhuận, thật sự là không thể giống người yếu do nhiều bệnh. Như vậy, chuyện gì khiến lão từ chức Thái Phó?

Tôn Trí Viễn cũng nhân cơ hội này đánh giá nữ tử trước mặt: Gương mặt chỉ thể dùng từ xấu xí để hình dung. Điều như vậy phát sinh trên người một cô nương, người bình thường đều đã tự ti muốn chết, nhưng mà đôi mắt sáng kia lại lóe ra sự tin tin cùng cuồng vọng. Tổ hợp của sự mâu thuẫn! Xem ra dung nhan xấu xí này có khả năng là dịch dung. Tuy rằng nàng ấy lấy thân phận nữ tử thông qua thi vô dụng là khó có được, nhưng mà thân là Thái Phó cũng không phải chỉ cần có một thân võ công giỏi là được. Còn cần có đủ tài trí để dạy Thánh thượng như thế nào trở thành một vị minh quân.

Thu hồi ánh mắt đánh giá, Tôn Trí Viễn quay người lại, cung kính nói với tiểu Hoàng đế: “Thánh thượng, lão phu cả gan muốn là giám khảo phần thi văn lần này.”

Tiểu Hoàng đế cũng không có lập tức đáp ứng. Mà là đem ánh mắt nhìn về phía Phạm Dương Triệt. Dù sao giám khảo thi văn lần này là chàng.

Một bên Phó Văn Kiệt bị chuyện này khiến cho không thể không lo lắng: Làm ơn, làm gì có đạo lý đòi giám khảo trường thi. Tôi hôm qua, nàng phải tới nơi đó hơn một canh giờ mới khiến cho Triệt đưa cho nàng đáp án môn Văn, còn kém đem đầu lưỡi xoắn lại. Nếu giờ đòi giám khảo, nhìn Tôn Trí Viễn một bộ dạng rất muốn đánh giá mình, đề mục này chín phần sẽ đổi. Điều này khiến cho nàng thống hận môn Văn không biết ứng phó thế nào. Chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu Phạm Dương Triệt.

Thu được ánh mắt cầu cứu trong lòng Phạm Dương Triệt cũng sốt ruột. Lấy trình độ Phó Văn Kiệt không có khả năng ứng phó được với đề mục của tiên sinh.

“Dương Triệt, chức vụ Thái Phó vô cùng quan trọng, nhiệm vụ là dạy Thánh thượng. Thánh thượng là tương lai của Cảnh quốc, mới là hi vọng của Cảnh quốc.” Mặt Tôn Trí Viễn hơi nhíu nhẹ giọng trách mắng.

Thân hình chàng chấn động, hơi cúi người trả lời: “Thần không có ý kiến.”

Phó Văn Kiệt thấy tình trạng này thực sự có chút sùng bái Tôn lão nhân này một chút. Lợi hại như thế, chỉ cần một câu, có thể làm cho Triệt vốn đã đáp ứng mình có thể “chuyển hướng”. Nhưng mà, giờ phút này nàng cũng không tâm tình đi sùng bái, lo lắng còn không kịp. Chuyện tới nay chỉ có thể phòng mà giả làm người mập [4], đi từng bước tính từng bước. Ổn định tinh thần bối rối, nàng khoát tay một cái nói: “Mời tiên sinh ra đề mục!”

[4] ý ám chỉ dù không có khả năng nhưng vẫn phải cố hết sức làm được việc.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Bàn Về Nữ Quyền

Edit: Bi Ngạn Trong đôi mắt cơ trí hiện lên tia sáng, Tôn Trí Viễn mở miệng nói: “Đầu tiên lão phu muốn hỏi vấn đề cùng trận thi văn này không liên quan. Mà là nhằm vào Phó cô nương mà ra đề riêng. Không Từ nói: ‘Duy nữ tử dữ tiểu nhân vi nan đường dã, cận chi tắc bất tôn, viễn chi tắc oán.’[1] xin hỏi Phó cô nương giải thích thế nào?”

[1] Câu này chỉ nữ tử cùng tiểu nhân khó sống chung, khi ở gần thì nhìn không vừa mắt, khi ở xa lại oán trách.

Sắc mặt Phó Văn Kiệt nhất thời đen lại, khoe miệng khẽ co giật nhìn nét mặt già nua khiếm tốn giống như đang thỉnh giáo kia, hận không thể tiến lên cho một quyền: Tôn lão nhân này không có nhất thời này lòng tham gia thêm cái đề mục, tự nhiên lại hàm ý nói mình là thân nữ tử không có tư cách trở thành Thái Phó. Hừ, nàng ghét nhất bị nam nhân coi nữ nhân chỉ nên ở nhà không ra khỏi cửa, chỉ có thể sinh con. Ở hiện đại, diễn đàn nữ quyền nàng đi dạo cũng không ít, ở trên đó ai cũng khoái bàn luận, nàng cũng xem trăm lần. Nàng cũng thừa dịp lần này có cơ hội mà phát biểu nữ quyền, nàng sẽ tại cái niên kỷ viễn cổ này thay nữ quyền tạo ra bước đi đầu tiên.

Tất cả mọi người vô cùng tò mò nhìn xem nàng trả lời như thế nào. Dù sao, trăm năm qua, tất cả mọi người cho rằng nữ tử là vật phụ thuộc vào nam nhân.

Nàng thu hồi vẻ mặt hắc tuyến, dung nhan xấu xí được phủ lên một chút tự tin, cung kính nói: “Không Từ viết: ‘Đệ tử nhập tắc hiếu, xuất tắc đệ, cẩn nhi tín, phiếm ái chúng, nhi thân nhân, hành hữu dư lực, tắc dĩ học văn’[2], bách hành hiếu vi tiên[3]. Điểm này hẳn là Tôn đại nhân không có ý kiến đi!” “Bách hành hiếu vi tiên” đây chỉ có trong luận ngữ của Mạnh Tử.

[2] Các đệ tử của ông phải tùy thời tùy chỗ mà hiếu thuận với cha mẹ, yêu thương huynh trưởng, đối với lời nói thì phải chú ý và cẩn trọng, hành động phải giữ chữ tín, đối với người thì dùng lòng bác ái để đối đãi, nếu có thể làm tốt những điều này, là có thể tiếp cận với lòng nhân ái, ngoài những điều này ra, còn phải biết tận dụng thời gian để học tập, làm phong phú thêm kiến thức.

[3] Bách hành hiếu vi tiên: đây là luận điểm của Mạnh Tử. Dù làm gì cũng phải lấy hiếu làm đầu.

“Khá lắm bách hành hiếu vi tiên.” Tôn đại nho liền cứ như thế ngắn gọn cảm khái.

“Thánh nhân Khổng Tử dạy người đời ở trong cuộc sống hàng ngày phải biết hiếu kính cha mẹ. Như vậy, xin hỏi Tôn tiên sinh, Khổng Tử có nói khi hiếu kính cha mẹ chỉ cần hiếu kính phụ thân là được, không cần hiếu kính mẫu thân sao?” Giọng nói sắc bén ẩn chứa ngữ khí chất vấn lên tiếng hỏi.

Điều này hỏi đều không phải là làm khó Tôn Trí Viễn, mà là liên quan đến vấn đề vừa rồi lão mới hỏi, mà không biết phải trả lời như thế nào.

Nàng cũng không chờ Tôn Trí Viễn trả lời, xoay người đối mặt với ba mặt đều là binh lính đứng thẳng, kích động cực độ nói: “Quả thật nếu so sánh, phụ thân có thể cho chúng ta địa vị, có thể cho chúng ta vinh dự, mẫu thân chỉ ở nhà phụ trách nấu cơm thổi hoa giống như trở nên không là gì quan trọng. Nhưng mà, mọi người phải biết rằng mẫu thân quả thật là người vĩ đại khi cho chúng ta sinh mệnh. Mười tháng mang thai, đi đến địa phủ dạo một vòng sinh tử, lấy mạng đổi lấy chúng ta, hẳn là nên hiếu kính với mẫu thân. Nếu không có mẫu thân, tất cả đều sẽ không có. Dù sao, người nếu như ngay cả sinh mạng cũng không có, còn nói gì đến địa vị, vinh dự. Khi người cảm kích phụ thân, có hay không nghĩ tới mẫu thân ở trong phòng bếp vất vả cần cù chuẩn bị cơm canh, có không nghĩ tới đêm khuya vất vả dưới đèn cầm kim may quần áo, chỉ vì muốn khi xa nhà chúng ta có đồ mới để mặc.”

Nói đến đây, nàng khó có thể áp chế được trong lòng khê động, trong đầu không tự giác nhớ lại trước đêm ly biệt, mẹ không biết nữ công, lại vẫn kiên trì vì nàng mà khâu chiếc khăn mặt. Đôi mắt sáng trở nên mờ hồ, môi đỏ mọng khê mở:

“Từ mẫu thủ trung tuyến,

Du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng,

Ý khùng trì trì quy.

Thùy ngôn thôn thảo tâm,

Báo đắc tam xuân huy”

Giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm tuy rằng rất nhẹ rất nhẹ, nhưng lại như gió xuân thổi vào lòng những binh lính đang xa nhà. Nhất thời, không khí lập tức trở nên bi thương. Cũng có binh lính vì nhớ mẹ già ở nhà mà không tự chủ nước mắt. Mà người trên đài cũng trở nên trầm mặc. Từng người không tự giác rơi vào ký ức tốt đẹp.

Thu hồi sự bi thương trong lòng, giọng nói vốn trong trẻo trở nên hơi khàn: “Tôn tiên sinh, khi Nữ Oa nung nung lấy đất tạo người, mọi người trong thiên hạ này là ngang hàng, không phân biệt nam nữ, không phân biệt giàu nghèo. Đây là cuộc sống mà các thánh nhân hướng tới. Rồi sau đó phát triển, vì sao cuộc sống của nhân dân trở nên không công bằng đây? Nỗi khổ của loài người là sự không công bằng, tự nhiên lại có cấp bậc. Chỉ có tiêu trừ hết kỳ thị, cho nhân dân có cơ hội được đối xử công bằng, quốc gia mới có thể phát triển vượt bậc, cuộc sống của nhân dân mới có thể hạnh phúc. Mà trước thánh Khổng Tử sơ dĩ đem tiểu nhân cùng nữ tử nói khó đường, chính là nhằm vào tâm tư độc ác của nữ nhân cùng tiểu nhân chuyên mưu lợi cá nhân. Nhưng mà, nay chỉ biết độc mặt chữ, cái gọi là nghe hiểu ý tứ thánh nhân khiến nam nhân bắt đầu coi đây là cái cố, giam cầm nữ tử, khiến cho nữ tử chỉ là vật phụ, không thể độc lập, không thể bàn việc, không thể làm quan, không thể vì nước vì dân, không thể nghị luận, thậm chí không được đi học, không thể lên tiếng bàn luận, không thể thành danh, không thể giao tiếp, không thể dự yến, không thể ra ngoài, không thể ra khỏi cửa phòng, thậm chí phải thắt eo, mặt mày che lại, gột chân, trang trí bản thân. . . Xin hỏi nữ tử đã làm sai việc gì, mà khi sinh ra lại gặp phải sự đối đãi không công bằng như vậy?” Nhớ tới phụ nữ Trung Quốc trăm ngàn năm qua bị áp bách, sự bất bình trong lòng nàng dâng lên khiến cho giọng nói không tự giác cao lên, nói đến cuối cùng trở thành nghiêm khắc chất vấn.

Giờ phút này bốn phía im lặng một mảnh, không có ai trả lời nàng.

Nàng cường chế nội tâm phần hận cũng bất bình, khôi phục lại âm lượng: “Chuyện quá khứ chúng ta không thể nào cứu vãn, như vậy chúng ta chỉ có thể cố gắng ở hiện tại. Xin Thánh thượng cho ta một cơ hội, là tám gương cấp cho nữ tử thiên hạ sửa lại án sai trên người.” Nói đến cuối cùng trở thành nghẹn ngào.

Giọng nói tình cảm cùng ngôn luận chặt chẽ khiến cho tiểu Hoàng đế rất cảm động, thật muốn mở miệng đáp ứng, Tôn Trí Viễn tiến lên từng bước, mở miệng nói: “Phó Cô nương mới vừa rồi ngôn luận thật sinh động, khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc. Lão phu đồng ý Phó cô nương lấy thân phận nữ tử tham gia thi văn. Nhưng mà, cô nương có tư cách tham gia, có thể thông qua thi Văn hay không, còn muốn Phó cô nương có năng lực trả lời vấn đề của lão phu hay không.”

Lời vừa nói ra, khiến cho mọi người mới vừa đòi đều bị màn diễn thuyết của phần khích của nàng gọi lên cảm xúc dần khôi phục lại trạng thái bình thường, một lần nữa đem chú ý đặt ở lần thi văn này.

Khá lắm Tôn lão nhân, chỉ dùng mấy câu nói, có thể đem nàng hao hết tâm tư kéo xuống dưới. Vốn nàng định lợi dụng lần bàn luận về nữ quyền này, khiến cho tiểu Hoàng đế có thể bị cảm động mà lập tức đáp ứng chính mình trở thành Thái Phó. Hiện tại kế hoạch này đã bị người phá hủy. Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Thu hồi tâm tư, nàng khoát tay nói: “Xin Tôn tiên sinh chỉ giáo.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Thi Văn

Edit: Bì Ngạn Khá lắm nha đầu thông minh. Cho dù biết mưu kế của mình bị lão phá hư, cũng có thể bình tĩnh đề ứng phó chính mình. Trong đôi mắt cơ trí lóe lên sự tán thưởng, lão mở miệng hỏi: “Mạnh Tử viết: ‘*Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh*.’ [1] nếu dân là quan trọng nhất, vậy phải làm thế nào để dân quý đây?”

[1] *Trăm họ là quan trọng nhất, đại biểu cho gốc rễ và tương lai của quốc gia, xã tắc mới đứng thứ hai, và vua thì không nặng bằng hai đều trước.*

Sau khi nghe thấy cái vấn đề này, Phó Vân Kiệt nhẹ nhàng thở ra. Thật may câu nàng nghe qua cũng hiểu. Thật đúng là nàng sợ chính mình nghe không hiểu đề mục vị Tôn đại nho này ra. Thả lỏng tâm tư, Phó Vân Kiệt bắt đầu khôi phục tự tin, nếu người ta dùng danh ngôn để hỏi đề kia, nàng dùng dùng danh ngôn làm lời tựa đi! Nàng khoanh tay đứng thẳng, môi đỏ mọng khẽ mở, giọng nói trầm ổn mà thanh thúy vang lên: “*Quân (ở đây là quân vương) như là thuyền, dân như là nước. Nước có thể đẩy thuyền, nước cũng có thể lật thuyền. Nếu biết điều khiển tốt, nước có thể nâng thuyền. Làm được sẽ được dân quý. Muốn được dân quý, chỉ có theo bốn chữ.*”

“Bốn chữ gì?” Tôn Trí Văn truy hỏi.

“*Lấy dân làm gốc. Quyền lợi của đất nước, quyền lợi của quân vương đều là của dân chúng giao cho. Quyền lợi cùng nghĩa vụ tương đương. Quân vương nếu được dân chúng giao cho quyền lợi, nhất định phải có nghĩa vụ dùng quyền lợi trong tay để thống trị quốc gia, cải thiện cuộc sống của dân chúng.*”

“*Quyền lợi cùng nghĩa vụ là tương đương.*” Phạm Dương Triệt nhẹ giọng lắm bả những lời này, rồi sau đó đôi mắt đen hiện lên tia sáng.

“*Như vậy như thế nào là lấy dân làm gốc, cải thiện cuộc sống dân chúng đây?*” Nghi hoặc trong lòng cho tới nay trước mắt sẽ được giải quyết, Tôn Trí Viễn áp chế kích động truy hỏi.

“*Cải thiện cuộc sống của dân chúng là một vấn đề phức tạp. Không thể chỉ dùng một biện pháp có thể giải quyết.*” Cải thiện cuộc sống của nhân dân ở hiện đại vẫn là một vấn đề, không có khả năng có biện pháp giải quyết ngay lập tức.

Nhìn trên gương mặt già nua kia thoáng lên sự thất vọng, nàng không đành lòng nói: “*Cải thiện cuộc sống của nhân dân khác thời gian, khác địa phương cũng sẽ có những kiến giải khác nhau. Tại chỗ người chết đói, việc cải thiện cuộc sống dân chúng là giải quyết vấn đề ám no của dân chúng. Tại nơi dân chúng đã ám no, thì cần cải thiện cuộc sống là học hữu sở giáo, lao hữu sở đắc, bệnh hữu sở y, lão hữu sở dưỡng, trụ hữu sở cư[2]. Nhưng mà, chúng ta trước hết cần phải bắt đầu cố gắng. Điều này yêu cầu quân vương cần phải lấy dân làm gốc để thống trị quốc gia. Đối với việc kiểm tra quan viên địa phương, không thể dùng việc nộp thuế lên nhiều hay ít để so sánh, mà nên tổng hợp suy tính cách ổn định cuộc sống của dân chúng mới là thượng sách. Chỉ có từ trên dẫn đường xuống, khiến cho bách quan có thể ý thức được việc cải thiện cuộc sống dân chúng là nghĩa vụ tuyệt đối phải chấp hành, đem toàn bộ tài năng nhằm nâng cao cuộc sống dân chúng Cảnh quốc.*”

[2] *Cải thiện cuộc sống của trăm họ chính là, học hành phải có trường dạy, bệnh tật phải có thầy thuốc chữa trị, già thì phải có nơi an dưỡng, ở phải có nơi cư ngụ.*

“*Khá lắm lấy dân làm gốc, là học hữu sở giáo, lao hữu sở đắc, bệnh hữu sở y, lão hữu sở dưỡng, trụ hữu sở cư, khá lắm.*” Tiếng cười sang sảng vang lên. Tôn Trí Viễn xoay người một cái, hành lễ đối với tiểu Hoàng đế nói: “*Chúc mừng Thánh thượng có một Thái Phó có tài trị quốc.*”

Tiểu Hoàng đế đứng dậy, đi đến trước người Phó Vân Kiệt cúi nửa người, trịnh trọng hành lễ nói: “*Bái kiến Thái Phó.*”

Ngay cả Hoàng thượng cũng đã làm lễ, binh lính bốn phía cùng quỳ xuống hô lên: “*Chúc mừng Thánh thượng.*”

Phạm Dương Triệt cùng Nam Cung Tuyệt cũng thời quỳ xuống hành lễ.

Nhìn thân ảnh nhỏ gầy cung kính trước mặt, Phó Vân Kiệt vẫn khó có thể tin: Nàng thông qua thi văn?! Nàng thật thông qua thi Văn. Không thể tin được lấy câu “*lấy dân làm gốc*” của đời sau có thể thoát quá qua cửa. Nụ cười hưng phấn hiện lên trên dung nhan xấu xí.

Nam Cung Tuyệt khẽ nâng mắt, đem nụ cười trên đôi môi đỏ mọng cuoir thua vào đáy mắt: Hắn càng ngày càng thấy nữ nhân này thật không đơn giản.

Phạm Dương Triệt dùng khước mắt liếc nhìn đánh giá dung nhan xấu xí tràn đầy tự tin cùng hưng phấn kia, bên tai vẫn còn quanh quẩn lời nói vừa rồi của nàng. Tâm không tự chủ mà kích động: Phó Vân Kiệt người rốt cuộc còn có bao nhiêu tài năng nữa đây?

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, thân ảnh màu đỏ xuất hiện ở trước mặt, rồi sau đó, chàng cảm thấy mình bị người dùng lực đẩy ngã.

“*Ầm -*” Không hiểu vì sao hai cột gỗ dựng bên đài tự nhiên đổ xuống chỗ Phạm Dương Triệt ngồi. Cũng may Phó Vân Kiệt động tác nhanh, phi thân qua, đẩy hắn ngã, lăn ra ngoài, cách ly khỏi vùng nguy hiểm.

Mọi người bị tiếng động này làm cho kinh sợ. Chờ khi phản ứng lại, lại bị hình ảnh trước mắt làm cho ngây người: Chỉ thấy hai người mới vừa rồi đang còn lẫn lộn cuối cùng đã dừng lại. Một thân áo đỏ Phó Vân Kiệt nằm ở trên người Phạm Dương Triệt áo xanh. Áo đỏ cùng áo xanh ái muội quấn lấy nhau ở một chỗ. Mà môi đỏ mọng dán chặt ở trên môi mọng dưới lớp mặt nạ bạc kia.

Đôi mắt với hình ảnh ôm hôn như thế, tất cả mọi người không biết phản ứng như nào.

Đôi mắt đen mang theo sự giết mình nhìn đôi mắt sáng trước mắt lóe sáng giao hoạt vì tính kế thành công, trong đầu không tự giác hiện ra hình ảnh trước khi lên kinh hồi nàng như thế nào trở thành vị hôn thê của mình. Trong ấn tượng, gương mặt xấu xí kia đầy tự tin cùng tin tưởng trả lời: “Ta nhất định nổi danh, sẽ danh chính ngôn thuận trở thành vị hôn thê của huynh, khiến cho người ta không thể tìm ra một tia sơ hở.”

Cảm thấy trên môi bỗng nhiên bị cái lưỡi thom tho khê liếm làm cho tê dại, gương mặt tuần mỹ nhất thời ửng đỏ, ra sức đẩy nữ nhân thân mỏng trên người này ra.

Nam Cung Tuyệt là người kịp phản ứng đầu tiên chỉ cảm thấy hình ảnh hôn môn trước mắt vô cùng chói mắt, đang muốn tiến lên kéo hai người kia ra, đã thấy hai người vốn ôm nhau đã muốn tách ra.

Tôn Trí Viễn ho nhẹ, hòa giải nói: “Được rồi, không có việc gì!”

Phó Vân Kiệt tiến lên quỳ gối trước tiểu Hoàng đế nói: “Thánh thượng, thần có tội. Tuy mới vừa rồi là bởi vì muốn cứu, nhưng mà hành vi vừa rồi của thần đã phá hủy danh dự của Tể tướng đại nhân.”

Không phải nữ tử mới có danh dự sao? Nam tử cũng có danh dự sao? Trong sâu đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn có sự nghi hoặc: “Cái kia Thái Phó mới vừa rồi khanh cũng chỉ bởi vì cứu người mới nóng vội hôn môn Tể tướng.” Tiểu Hoàng đế dù sao tuổi còn nhỏ, đem hình ảnh mới vừa rồi nhìn thấy nói trắng ra.

Lời nói trắng ra như thế khiến mọi người nhất thời lâu vào xấu hổ. Mà Phạm Dương Triệt bị người phá hư danh dự vì tiểu Hoàng đế nói trắng ra như thế, sắc mặt càng ửng đỏ, tất cả càng chuyển thành màu đỏ như máu.

“Không. Cho dù là vì cứu người, phá hư danh dự của Tể tướng đại nhân đã trở thành sự thật. Thần thật có thẹn với Thánh thượng, có thẹn với Tể tướng đại nhân.” Nói đến cuối, nàng dường như cúi đầu rất thấp, bộ dáng hổ thẹn vạn phần.

“Thái phó không cần tự trách như thế.” Tiểu Hoàng đế thực thích dáng người nào đó bộ dạng vô cùng hổ thẹn mà mở miệng nói an ủi.

“Không.” Nàng nâng mặt lên dung nhan xấu xí tràn đầy sự kiên nghị: “Thần đã là Thái phó của Thánh thượng. Phải là tấm gương tốt, ngôn hành cử chỉ phải có tác dụng làm mẫu, phải tuân thủ. Vì không thể cô phụ Thánh thượng, thì có thể trở thành Thái phó của Thánh thượng, thần phải là người có trách nhiệm. Thần đối với Tể tướng đại nhân sẽ phụ trách.”

Nghe thấy lời kia, nhìn vẻ mặt kia diễn xuất vô cùng phong phú, Phạm Dương Triệt chỉ có thể đành cười khổ trong lòng. Xem ra biện pháp danh chính ngôn thuận như lời nàng nói chính là được Thánh thượng tứ hôn. Quả thật được Thánh thượng tứ hôn khiến cho người ta không tìm được một tia sơ hở. Nghĩ đến, cây cột kia vừa rồi đổ xuống chỉ sợ là do nàng có chuẩn bị trước đó.

“Thái phó muốn phụ trách như thế nào?” Tiểu Hoàng đế dù sao tuổi nhỏ, không biết nữ nhân này sẽ phụ trách nam nhân như thế nào.

“Thần nghe nói Tể tướng còn chưa cưới vợ, mà thần cũng không có hôn ước.” Dung nhan xấu xí được phủ thêm một chút ngưng ngưng: “Thần thỉnh cầu Thánh thượng vì chúng thần tứ hôn.”

“Ha ha ha – như vậy thì trời ban thưởng nhân duyên nhất định sẽ được thể nhân tán dương. Thánh Thượng, ngài thành toàn cho hai người bọn họ đi!” Tôn Trí Viễn cười lớn nói. Trong đôi mắt cơ trí hiện lên tia sáng.

“Một khi đã như vậy, trăm liền vì Thái phó cùng Tể tướng tứ hôn, tùy ngày thành thân.” Tiểu Hoàng đế thấy thế cũng thuận theo nói.

Một bên Nam Cung Tuyệt cũng không có lên tiến, chính là trầm mặc thu hết tất cả vào mắt. Rồi sau đó vừa chuyển tầm mắt, dừng ở trên cột gỗ vẫn đổ trên đài. Một tia sáng lóe lên: Nữ nhân này hẳn là người mà Tể tướng khổ tâm an bài. Phạm Dương Triệt có ý ấn nhắc hai năm nay đã bắt đầu phản kích. Cũng đúng, hẳn từng thấy lạ Nam tướng người tài hoa hơn người như vậy, tình thông quyền mưu như thế nào lại đơn giản nhạt nhẽo như vậy. Nữ nhân này hẳn là lá bài chủ chốt của Phạm Dương Triệt đi! Đôi mắt tà mị lóe lên tia sáng, nhìn nữ nhân kia bởi vì tính kế thành công và vô cùng cao hứng tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 17: Bách Hoa Các

Edit: Tiểu Ngạn

(Mình là Bì Ngạn đổi sang Tiểu Ngạn cho nó đồng vs chị em :>~)

“Bách Hoa Các” là kỹ viện lớn nhất kinh đô, cũng là chỗ các nam nhân muốn đến nhất. Không chỉ vì ở nơi đây có nhiều cô nương vóc dáng tuyệt đẹp, mà bởi vì cô nương nơi này cũng vô cùng có tiêu chuẩn. Cô nương ở nơi đó không phải là kỹ nữ thấp kém bình thường mà là có tài nghệ hơn người, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông. Cô nương nơi đó không phải là người có tiền sẽ được yêu thương nhưng nhớ, nếu người không có tài hoa, ở trong mắt các nàng cũng không là cái gì. Đương nhiên, nếu người thuộc loại vô cùng vô cùng có tiền, cấp bậc nhiều ở đây là có thể lấy tiền ném người mà nói, như vậy người cũng có thể ôm mỹ nhân về. Bởi vậy, nếu đầu người chỉ là cái bao cò, nếu người không có một đê mê ném ngàn vàng mà nói, nhưng vậy thì xin mời đi phố kỹ viện gần đấy. Tóm lại một cây, “Bách Hoa Các” đã trở thành nơi xa hoa tiêu phí.

Tối nay Bách Hoa Các so với trước đây náo nhiệt hơn nhiều. Trời vừa mới tối, đã có nhiều nam nhân mặc cẩm phục (*quần áo đẹp*) tiến vào. Trên mặt các nam nhân đều mang theo hưng phấn. Tại sao lại hưng phấn đâu? Thì ra đêm nay là ngày Vô Song cô nương tân hoa khôi của Bách Hoa Các bỏ cuộc sống trong sạch. Vô Song cô nương kia là một mỹ nhân tuyệt sắc! Các nam nhân đêm nay đều đến vì muốn có thể có đêm đầu tiên của Vô Song cô nương. Sở ngờ ngân phiếu trong ngực mình, các nam nhân rất đắc ý.

Trong một gian phòng xa hoa nhất của Bách Hoa Các, Tô tú bà mặt mày hớn hờ mang theo các cô nương đi vào, vội cười nói: “Khánh Vương gia, hôm nay nô tài mang đến tứ đoá kim hoa (*4 bông hoa nổi bật hải ra tiền*) lại đây. Hiện tại Vô Song cô nương thật sự là không thể lại đây. Nàng cân chuẩn bị đêm biểu diễn đầu tiên. Nếu như vương gia thích, xin mời tham gia đêm biểu diễn đầu tiên của Vô Song cô nương!” Nói xong, bà liếc mắt nhìn bốn cô nương bên cạnh.

Tứ đoá kim hoa giống như con bướng vây quanh Hoắc Thiên Thụy ngồi ngay ngắn trên ghế. Mùi nồng khiến hân nhịu mày, bàn tay to vung lên, không khách khí đẩy tứ đoá kim hoa rời xa. Cuối cùng cảm thấy không khí bốn phía đã khôi phục hân lồi tờ ngân phiếu ra, không kiên nhẫn nói: “Bảo những nữ nhân đó đều rời đi.”

Bị tình trạng này làm cho ngầy người, tú bà rất nhanh tỉnh táo lại, đi đến, cười nhận lấy ngân phiếu: “Dạ.” Tuy rằng không biết Khánh Vương gia cho tới bây giờ đều mê nữ sắc lần này vì sao không cần cô nương, nhưng mà, điều này không quan trọng. Quan trọng là có thể lấy tiền. Tô tú bà rất biết điều dẫn cô nương rời đi.

Cuối cùng trong phòng không còn có cỗ mùi làm cho người ta không thoải mái. Điều này khiến cho mày Hoắc Thiên Thụy vẫn nhịu chặt được giãn ra. Hân cảm lấy chén rượu trên bàn uống vào, trong đầu hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ anh khí, môi mông cong lên: Nghe nói lần này Phó Vân Kiệt hóa thân thành một nữ tử dung mạo xấu xí. Không biết xấu xí này là xấu xí như thế nào. Đôi mắt đen lóe lên sự chờ mong cùng hưng phấn.

“Thùng thùng thùng —” Tiếng đập cánh cửa đánh gãy suy nghĩ của hân.

“Tiến vào.” Hân buông cái chén trong tay nói.

“Tham kiến Vương gia.” Lý Diễn vào cửa quỳ nói.

“Đứng lên đi!” Phát tay để cho Lý Diễn đứng lên, rồi sau đó hân hỏi: “Kết quả tỷ thí chọn lựa Thái phó thế nào?”

Lý Diễn cung kính đứng dậy, cường chế kích động trong lòng trả lời: “Lần này một nữ nhân tên là Phó Thực Tiếp thông qua tỷ thí lần này.” Vương gia thật là có ánh mắt đi trước, buổi sáng sai hân cầm một vạn lượng đi sông bạc Phát Tài đặt cược. Lấy một được một trăm phần trăm, ngày mai bọn họ có thể lấy được một trăm vạn lượng. Vốn kích động mạnh mẽ được cường chế lại xuất hiện.

Hân đã sớm biết với năng lực của Phó Vân Kiệt, chức vị Thái phó này chính là vật nằm trong bàn tay “nàng”. Nhưng mà, hân muốn biết rõ lấy thân phận nữ tử, Phó Vân Kiệt làm như thế nào thông qua tỷ thí. Môi mông khẽ mở: Lý Diễn đang hưng phấn bắt được cơ hội bắt đầu thao thao bất tuyệt tường thuật lại toàn bộ quá trình tỷ thí.

Bên tai quanh quẩn tường thuật phấn khích, trên gương mặt tuấn mỹ hiện ra sự nhu tình.

Nhu đạo! Hân cũng đã từng lĩnh giáo qua công phu vật lộn gần người lợi hại của người. Đôi mắt đen lóe ra một tia sáng nhớ lại:

Nhớ khi đó mình hóa thân thành thương nhân Cao quốc có khả năng làm quen, cuối cùng có thể mời được Phó Vân Kiệt ra ngoài ngoại ô rong chơi ngày đó. Thân hình người kia ở trên ngựa phiêu dật, gương mặt anh khí thoải mái bật cười, tiếng cười sáng khoái kia, khiến cho tất cả tình cảm ái mộ của mình dành cho nàng khó khăn ẩn giấu đã bùng nổ, hướng về phía nàng mới xuống ngựa muốn ôm một cái, dùng phương thức trực tiếp nhất, phương thức đơn giản nhất để biểu đạt chính tình cảm trong lòng mình. Ở Cao quốc, nhìn thấy nam nhân mình thích, chỉ cần nam nhân kia chưa có hôn ước, cứ dùng hành động thực tế để biểu đạt tình cảm của chính mình. Nhưng mà, người vừa mới ôm lấy bà vai nàng, trời đất xoay chuyển, cả người đã bị té ngã.

Hân nằm trên mặt đất, nhìn gương mặt kia bởi vì thẹn thùng tức giận mà ửng hồng, trong lòng khẽ động, vươn bàn tay to kéo, khiến cho nàng té ngã ở trên người, dùng môi của chính mình chiếm lấy đôi môi đỏ mọng kia. Tư vị ngọt ngào kia khiến cho hân từ đó về sau đều không thể quên, thế nên cho nên về sau cuối cùng hân không thể nào đi hôn một nam nhân khác, Bởi vì so sánh với tư vị ngọt ngào kia, những nam nhân hân hôn này đều là vô vị, khiến cho người ta không thoải mái. Nhưng mà, lần đó đáp lại thơm hương cũng là một quyền toàn lực của nàng, cùng với thái độ ngày sau nàng đối mình rõ ràng là lãng tránh.

Lý Diễn nhìn bên môi Khánh vương gia hơi nhếch lên mỉm cười thấy thật là kỳ lạ, nhưng mà vẫn làm hết phận sự đem toàn bộ quá trình nói ra.

Nhưng mà, giờ phút này Hoắc Thiên Thụy đang đắm chìm trong ký ức tốt đẹp được nhớ lại, tất cả lời tường thuật vào tai trái ra tai phải.

“Vì thế, Hoàng thượng liền vì Phó Thực Tiếp cùng Phạm Dương Triệt tứ hôn, tùy ngày thành hôn.” Cuối cùng Lý Diễn cũng đem toàn bộ quá trình nói

xong liền cảm thấy miệng thật khát nước.

Hoắc Thiên Thụy vốn đang trầm tĩnh trong hồi ức bởi vì câu tứ hôn kia cuối cùng đã khôi phục thần chí, thân ảnh vừa động, như quý mỵ xuất hiện ở trước mắt Lý Diễm, giữ chặt cổ áo hắn, giọng nói âm trầm nói: “Cái gì tứ hôn, giải thích rõ cho bản vương.”

Bởi vì áp lực mà Lý Diễm cảm thấy khó thở khuôn mặt đỏ lên, không thể trả lời.

Hoắc Thiên Thụy thấy thế, lập tức ý thức được chính mình tiết lộ quá nhiều cảm xúc, liền buông hắn ra, trở lại chỗ ngồi của mình, giống như thoải mái

Thật vất vả chân mới chạm đất, Lý Diễm có thể hô hấp vội vàng hít thở mạnh. Đợi lúc sau hô hấp ổn định hắn lại lặp lại lời nói vừa rồi.

Gương mặt tuần lãng kia bởi vì lời tường thuật của hắn mà ngày càng âm trầm, khi hắn nói đến đoạn Phó Thục Tiệp hôn Phạm Dương Triệt, thì “Tách—” một tiếng động vang lên rõ ràng. Chén rượu vốn đang ở trong tay Hoắc Thiên Thụy nhảy mất hóa thành bột phấn, bay quanh quẩn trong không khí. Nhìn gương mặt âm trầm như muốn nổi lên bão táp kia, trong lòng Lý Diễm thấy cực kỳ bất an cùng sợ hãi.

“Đi xuống đi!” Lại nghe thấy mệnh lệnh giống như đại xá kia, Lý Diễm lập tức xoay người rời đi.

Trong phòng lớn chỉ còn lại một mình Hoắc Thiên Thụy. Cuối cùng tức giận vẫn luôn kìm nén cũng bạo phát. Bàn tay to vung lên, đem tất cả những gì trên bàn hất xuống đất.

“Rầm rầm rầm—rầm rầm rầm—” Tiếng động đổ vỡ này khiến cho Lý Diễm cảnh giữ ở phòng ngoài nghe được thì trong lòng sợ hãi! Sợ hãi khiến hắn đi ra xa hơn, rồi xa cái tâm cuồng phong kia.

Cuối cùng, Hoắc Thiên Thụy sau khi phát tiết toàn bộ tức giận ở trong lòng vô lực đổ xuống giường. Tay phải đè lên ngực, môi mím khẽ mở: “Phó Vân Kiệt, Phó Vân Kiệt rốt cuộc ngươi còn muốn tra tấn ta tới khi nào?”. Trong mắt vốn là đau đớn kịch liệt lập tức thay bằng kiên quyết: “Phó Vân Kiệt, ngươi chỉ có thể là của một mình ta.”

“Có chuyện gì sao?” Ngoài cửa xa xa truyền đến tiếng Lý Diễm.

“Tiểu nhân phụng mệnh Tô ma ma phân phó, đem rượu và thức ăn mang tới.” Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc bay tới.

Đôi mắt đen hiện lên tia sáng. Thân hình vốn đang nằm đột nhiên ngồi dậy, trước khi Lý Diễm cự tuyệt, hắn mở miệng nói: “Đề cho nàng tiến vào.”

“Nha—” một tiếng, cửa phòng đóng chặt được mở ra.

Phó Vân Kiệt tay bưng rượu và thức ăn đi vào, mũi trên đầu kéo thấp xuống. Vốn đưa mắt đánh giá chung quanh hình ảnh đập vào mắt khiến nàng không tự giác ngẩng đầu lên: “Trời ạ! Nơi này vừa có bão đi qua sao?” Cái bàn đồ trên mặt đất, ghé dựa chung quanh tan tành, đầy mảnh vụn rơi trên đây. Dừng từ một đồng hồ cũng không đủ để hình dung.

Tư liệu nàng có như thế nào lại quên không cho nàng biết Khánh vương gia là thành phần bạo lực đâu? Đôi mắt sáng lóe lên nghi hoặc.

“Đêm này nọ đặt xuống đây.” Một giọng nói mang theo một câu mệnh lệnh khiến cho nàng thu hồi tâm tư, đi đến giường, cầm vật ở trong tay đặt ở trên bàn trà duy nhất còn nguyên vẹn ở bên giường.

Phó Vân Kiệt vốn đang tính kế như thế nào để lưu lại bỗng nhiên khuỷu tay bị người tóm lấy, kéo một cái, nàng liền ngã vào một cái vòng ôm rộng.

“Lưu lại bồi bản vương.” Trên đỉnh truyền đến mệnh lệnh đầy uy lực.

Phó Vân Kiệt bị giam ở trong lòng nam nhân này thật sự muốn một cước đem nam nhân dám khinh bạc mình đá bay. Nhưng mà nàng biết hiện tại không thể đánh. Hiện tại thân phận của nàng là thị nữ trong Bách Hoa Lâu. Vì một trăm vạn lượng kia, nàng nhất định phải nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại.

Cảm nhận được người trong lòng bởi vì liều mạng nhẫn nại mà thân hình run nhè nhẹ, trong đôi mắt đen phủ lên một tầng nhu tình: Phó Vân Kiệt vẫn là đáng yêu nhau vậy, giao hoạt như vậy. Rõ ràng là chán ghét, lại không thể không nhẫn nại. Chút nhu tình này làm tan biến đi lửa giận ngập trời vừa rồi của hắn. Cánh tay sắt không tự chủ siết chặt.

Cảm thấy cánh tay đang giam cầm mình gia tăng lực, nàng bắt đầu rất ngán ngẫm ra đối sách: Căn cứ tư liệu và biểu hiện này của nàng thì Khánh vương gia là kẻ háo sắc, thích nhất là mỹ nữ. Nghĩ đến hóa trang của mình, đôi mắt sáng lóe lên tia sáng. Môi đỏ mọng cố ý hít vào một hơi thật to, rồi sau đó dùng sức ngẩng đầu một cái, dùng bộ dạng vô cùng ghê tởm yêu kiều nhỏ nhẹ nói: “Vương gia, người ta cũng được sao?”

Tuy rằng đã biết Phó Vân Kiệt hóa trang thành xấu nữ, nhưng mà nhìn thấy gương mặt có dung nhan xấu xí kia, hắn chỉ có thể ngốc nghếch đứng ở nơi đó, thật lâu không thể phản ứng: Hàng mi thẳng buồn kia, khuôn mặt tàn nhang, là một cái bột màu đỏ, buồn cười nhất là bởi vì phần son to đậm ra khỏi môi đỏ mọng.

Nhìn gương mặt vô cùng khiếp sợ kia, tự cảm thấy kẻ sách của mình được thực hiện Phó Vân Kiệt cũng đánh giá nam nhân trước mắt: Bộ dạng này coi như không tệ. Tướng mạo tuần mà mang theo quý khí, dưới mày kiếm dày đậm là một đôi mắt xé sâu như biển khơi, mũi thẳng, môi mím mà đỏ. Nhưng mà, vẫn là không có tuấn mỹ bằng Triệt nhà nàng. Thu hồi tâm tư, tính muốn nửa giấu dựa giúp nàng rời khỏi cái ôm áp của nam nhân này.

Nhưng mà, cánh tay sắt kia không chỉ có không buông ta, ngược lại càng siết chặt. Điều này khiến cho nàng vô cùng nghi ngờ ngẩng đầu lên: Đập vào

mắt là trên gương mặt tuần lã là vẻ tươi cười.

“Ha ha ha –” Tiếng cười sang sảng quanh quẩn khắp căn phòng. Lý Điện ở bên ngoài nghe thấy rất là kỳ quái.

Không biết vì sao, Phó Văn Kiệt cảm thấy nam nhân này là đang cười nhạo chính mình. Mặt đen nghiêm lại, giọng nàng bình tĩnh nói: “Vương gia, xin mời buông ra. Nô tỳ đi giúp Vương gia gọi cô nương XINH ĐẸP.” Nàng cố ý ở hai chữ “XINH ĐẸP” nhấn mạnh.

Hoắc Thiên Thụy dừng tiếng cười lại, tay phải để sát lưng nàng dùng sức một cái, khiến cho bọn họ trong khoảnh khắc khoảng cách trở nên vô cùng thân mật. Gương mặt tuần lã cúi thấp, môi mỏng ở bên tai nàng thổi khí, giọng nói mang theo tà mị truyền đến: “Bốn vương đối với nữ nhân xinh đẹp đã muốn ăn chán. Ngẫu nhiên muốn thay đổi khẩu vị, ăn xấu một chút cũng không tệ.” Vừa nói xong, môi mỏng liền nhẹ nhàng cắn lên vành tai đáng yêu.

“Bùm–” Đối với Phó Văn Kiệt không có chút kinh nghiệm này trong tình huống này khuôn mặt bởi vì bị hành động khiêu khích này mà ửng đỏ.

Nhìn dung nhan nhiệm một tầng đỏ ửng kia, đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên chút ánh sáng màu. Tầm mắt dừng ở trên môi đỏ mọng bị làm quá kia, bên tai quanh quẩn lời mới vừa nghe thấy, tức giận làm hắn không chút do dự đem môi áp đến: Hắn muốn tẩy đi hương vị của nam nhân khác trên môi nàng.

Hương vị nam tính chui vào khoang miệng khe khẽ nàng từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, bắt đầu rất khách khí phản kích hắn – dùng hai hàm răng dùng sức cắn hạ.

“Á–” Đầu lưỡi ăn đau khiến hắn theo bản năng thôi lui. Hắn còn không kịp lau đi chỗ khoe môi tràn đầy máu, thấy bạn nữ Phó bị khinh bạc dùng toàn sức phát giận.

“Đồ sắc lang đáng chết, đồ sắc lang...” Cùng với tiếng mắng người nghiêng răng nghiêng lại là nắm đấm mạnh mẽ theo sát.

Mặc dù có điểm cổ hết sức ứng phó với cơn mưa nắm đấm kia, nhưng mà hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Đáng giận, Triệt cũng không có hôn qua ta.” Càng mắng càng cảm thấy chịu thiệt Phó Văn Kiệt bắt đầu toàn lực ra quyền.

Thì ra nàng dở sĩ tức giận như thế, là vì hôn môi của nàng không phải cái nam nhân kia. Gương mặt tuần tú vốn đang mỉm cười nháy mắt đen lại, hai tay dùng sức, xoay người một cái, đem nàng đặt ở dưới thân, giọng nói lạnh lùng nói: “Như thế nào lâu chủ Thiên Cơ Lâu đại nhân quên mục đích đêm nay tới tìm ta sao?”

Nàng cũng không trả lời, trong đôi mắt sáng hiện lên ánh sáng muốn trả thù.

Điều này làm cho lúc Hoắc Thiên Thụy nhìn thấy ánh sáng này nhất thời sững lại, nhưng mà đã là quá muộn. Phía hạ thân nhanh chóng truyền đến đau đớn, làm cho hắn không thể không xoay người, thân thể cúi xuống.

Rốt cục Phó Văn Kiệt cũng khôi phục tự do bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi giường lớn kia, sau đó thờ ơ lạnh nhạt nhìn về mặt bộ đáng đau đớn của nam nhân đáng giận kia. Ha ha, thuật phòng lang này đối phó với sắc lang thật là cực chuẩn nha! Cái vị trí là điểm yếu của tất cả nam nhân trong thiên hạ. Chỉ cần một cước đi xuống, đảm bảo sắc lang này ngoan ngoãn buông tay. Hơn nữa, vừa rồi một cước kia của nàng cũng không hề nhẹ đâu! Tin tưởng giờ phút này hắn thực sự bị vấy trong tình trạng nước sôi lửa bỏng. Phó Văn Kiệt cầm lấy chén rượu ở trên bàn trà thưởng thức bộ đáng đau khổ của nam nhân sắc lang kia, ở bên cạnh phẩm rượu.

Một khắc chung sau (một khắc chung = 30'), cuối cùng Hoắc Thiên Thụy cũng thoát khỏi đau đớn vội đứng dậy, ngồi dựa vào bên giường, nhìn Phó Văn Kiệt kia vô cùng tự tại, thưởng thức đáng về đau khổ của mình. Một cổ tức giận nhanh chóng ở trong lòng tích tụ lại. Nhưng mà nghĩ đến mục đích đêm nay của nàng đến đây, hắn cường chế tức giận trong lồng ngực, mỉm cười nói: “Xem ra lâu chủ đã chuẩn bị tốt ngân phiếu một trăm vạn lượng, vậy hiện tại liền đưa cho ta đi!”

Phó Văn Kiệt vốn đang ở nơi đó vô cùng đắc ý sắc mặt tươi cười nhất thời cứng lại: Trời ạ! Nàng vừa rồi tức giận đã quên việc này. Cái nam nhân kia bị mình hung hăng “đá” vào chỗ yếu lại chính là chủ nợ lớn của mình.

Nhìn nam nhân kia vừa rồi vạn phần chật vật, giờ đã định thần vui vẻ, trong đầu nhớ lại vừa rồi hắn xưng hô với mình, một tia sáng hiện lên. Thu hồi nội tâm bối rối, nàng một một lần nữa để nhắc chén rượu bên cạnh mình lên mà uống cạn, chậm rãi nói: “Khánh vương gia nếu đã tốn sức lao lực dẫn vị lâu chủ Thiên Cơ Lâu là ta đến, có lẽ tiền đặt cược này có thể quay về. Nói đi! Ngài muốn bí mật gì?”

Phó Văn Kiệt không hổ Phó Văn Kiệt. Nhanh như vậy liền khôi phục cảm xúc, nắm lấy trọng điểm. Vốn hắn quả thật định cùng nàng bàn giao dịch, nhưng một khi nàng đã nhiệt tình cho hắn một cước, như thế nào cũng phải có điểm lợi tức mang về chứ! Trên môi gọi lên vẻ tươi cười khó xử: “Vốn bốn vương tính lấy số tiền này mua một bí mật từ Thiên Cơ Lâu. Nhưng mà, mới vừa rồi thu được lễ vật gặp mặt của chủ lâu, hiện tại thân thể còn đau, không biết có phải bởi vì một cước kia của lâu chủ mà bị nội thương.” Nói xong, hắn cố ý đem tầm mắt rơi xuống chỗ bộ phận kia, mới lúc đầu thờ dãi nói: “Bốn vương vẫn là cầm một trăm vạn lượng kia, ngày sau đi tìm danh y.”

Nàng nhìn theo tầm mắt hắn nhìn bộ phận kia, nghe thấy lý do đáng giận kia, cường chế xúc động muốn đánh hắn một trận toi đời, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói ra điều kiện của ngài đi!”

Đôi mắt đen hiện lên tia sáng kế hoạch đã được thực hiện, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: “Nghe nói đêm nay Vô Song cô nương là hoa khôi của Bách Hoa Các là đêm biểu diễn đầu tiên. Sau khi biểu diễn kết thúc, từ nhóm khách quan sẽ ra giá mua đêm đầu tiên. Bốn vương nghe nói ban ngày lâu chủ ở tỷ thí chọn Thái phó, nghĩ đến tài nghệ rất cao, hẳn là không có vấn đề gì cùng Vô Song cô nương cùng nhau biểu diễn, để cho khách quan ra giá đi! Đương nhiên, lâu chủ cũng không thực bán đêm đầu tiên. Chỉ cần giá đêm đầu của lâu chủ cao hơn so với đêm đầu của Vô Song cô nương, bốn

vuông sẽ cùng lâu chủ làm giao dịch. Nếu lâu chủ cho rằng không có nắm chắc, cũng có thể bỏ qua.”

“Ta đồng ý.” Nàng cắn răng trả lời. So sánh với mất một trăm vạn lượn, một màn biểu diễn cho người xem đã đáng là gì.

“Nghe nói Vô Song cô nương tài đánh đàn vô cùng cao. Hy vọng lâu chủ có thể thành công. Hắn nói giống như rất chân thành. Ha ha, tuy rằng tỷ lệ thành công vô cùng xa xôi. Bởi vì, nàng không có khả năng bỏ đi dung nhan xấu xí mà mình hóa trang lộ ra chính là gương mặt nhu mì xinh đẹp. Dù sao, ở trong kinh đô người nhìn thấy dung mạo Phó Vân Kiệt cũng không ít. Dùng dung nhan xấu xí kia, nếu muốn nàng thắng được Vô Song dung mạo cùng tài đánh đàn đành trừ danh, đó căn bản là không có khả năng. Chờ xem bộ dạng nàng biểu xấu, lúc đó mới giải được mối thù một “cước” kia.

Nghĩ đến nàng có bộ dạng xấu xí, môi miệng không tự giác cong lên: “Thời gian biểu diễn còn cách hai canh giờ, Ta sẽ cùng Tô tú bà chuẩn bị cho ngài.” Nói xong, hắn cười đứng dậy, tao nhã đi đến nhà phòng, để lại Phó Vân Kiệt hận không thể đem nơi vốn hồngбет này càng thêm tan nát.

“Cạch—” Một tiếng, một gian quần áo bày đủ loại kiểu dáng màu sắc quần áo hiện ra ở trước mặt.

“Phó cô nương, bên trong chính là phòng thợ may của Bách Hoa Các chúng ta, mời vào bên trong chọn lựa quần áo.” Tô tú bà tươi cười cứng nhắc nói với dung nhan xấu xí vô cùng âm trầm khủng bố kia.

“Ừ!” Bởi vì suy nghĩ chỉ nghĩ tới buổi biểu diễn mà vô tâm không để ý tới tú bà bên cạnh Phó Vân Kiệt đáp lại một tiếng rồi đi vào.

“Cạch—” Một tiếng cửa phòng khiến Tô tú bà thờ phào nhẹ nhõm: Bộ dạng cô nương kia cũng quá xấu đi! Vương gia cũng vô cùng kỳ quái, tự nhiên muốn cho cô nương xấu như thế tham gia buổi tối biểu diễn đêm đầu tiên. Nam nhân nhìn thấy vị này không có phun ra là tốt lắm rồi. Như thế nào còn có khả năng ra giá tiền mua đêm đầu của cô nương kia đâu! Nghĩ đến cô nương kia buổi tối lên sân sẽ bị người khác cười nhạo, nàng cũng chỉ có thể đồng tình lắc đầu thở dài: Cô nương kia ao không đặc tôi, lại đặc tội Khánh vương gia đây? Tô tú bà tự động đem lần biểu diễn này lý giải là sự trừng phạt của Khánh vương gia.

Giờ phút này Phó Vân Kiệt cũng không có tâm tư để ý đến thờ dài đồng tình truyền vào từ bên ngoài. Nhìn các loại quần áo đủ màu sắc để ở trong phòng. Trong đầu đang cấp tốc tự hỏi: Vô Song cô nương kia tuy rằng nàng chưa có gặp qua, nhưng mà người ta có thể trở thành hoa khôi của Bách Hoa Các, diện mạo chắc không tệ. Mà nàng lại không thể đem hóa trang xấu xí trên gương mặt bỏ đi. Lấy một cái nữ nhân dung mạo vô cùng xấu xí cùng một nữ nhân xinh đẹp như hoa, này không phải lấy trứng chim đập vào tảng đá sao? Căng bản không có khả năng ư? Có biện pháp nào có thể biến không có khả năng thành có khả năng đây? Biện pháp gì đây?

Nàng phiến toái đảo qua đảo lại. Nhưng mà, một khắc chung trôi qua, biện pháp vẫn không có nghĩ ra. Trong lòng nôn nóng khiến nàng xoay người một cái ngồi ở trước bàn trang điểm để bữa bãi trong phòng. Bởi vì thân ảnh nàng di động rất nhanh như gió, đem một cái khăn che mặt màu đỏ để ở trên giá áo bị thổi bay đến, nhẹ nhàng rơi xuống.

Khóe mắt liếc về phía chiếc khăn che mặt đang lay động nhẹ rơi xuống. Một tia sáng chợt hiện lên nhanh. Tay phải vươn ra rất nhanh, tiếp được cái khăn che mặt, rất nhanh che ở trên mặt, rất nhanh đeo lên mặt, Quay đồng nhìn trong gương đồng gương mặt xấu xí được che đi, môi đỏ mọng không tự giác cong lên. Trong đầu tiếng vang bình luận đối với đàn ông hiện đại: Đối với đàn ông mà nói, thể không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được, như vậy, muốn nhìn mà không nhìn được có thể trêu chọc đến thói hư tật xấu của nam nhân đi.

Giải quyết xong vấn đề dung nhan, nàng bắt đầu suy nghĩ về có thể nào ở trong lúc biểu diễn tài nghệ dần được hé mở. Trong đầu liễu mạng thu thập lại tư liệu của hoa khôi Bách Hoa Lâu: Vô Song cô nương tuy rằng xuất thân thanh lâu, nhưng lại có được khí chất tao nhã như hoa sen ở trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn, diện mạo đẹp như tiên, tiếng nói dễ nghe như tiếng chim hoàn oanh, tài nghệ đánh đàn lại cao siêu, có hiệu quả in sâu đến ba ngày. Nếu muốn thắng nàng mỹ nữ tuyệt sắc xuất trần như tiên, chỉ có thể ngược đường mà làm.

Đôi mắt sáng hiện lên tia sáng. Nàng bật dậy, rất nhanh tiến quân về một đồng quần áo kia. Nhanh tay chọn lựa quần áo.

Quá mỏng !

Quá tục khí !

Không được, không được, không được.....”

Thân ảnh vốn di chuyển nhanh chóng bỗng dừng lại. Chỉ thấy hai tay nàng cầm một kiện quần áo mỏng manh màu đen. Bộ quần áo này so với các bộ quần áo đủ loại màu sắc rực rỡ kia, trở nên kém hấp dẫn hơn. Hơn nữa họa tiết cũng bình thường cũng không có cách sánh được với quần áo thêu hoa tinh xảo. Còn có là theo bộ từ lòng bàn chân đến trên đầu là phong cách bảo thủ, lại không có lớp quần áo khiến nó phiêu dạt như ẩn như hiện.

Khẽ cau mày, nhưng rất nhanh giãn ra. Tay nàng cầm kéo tại bộ quần áo bình thường nhất, thiếu rực rỡ nhất bắt đầu chỉnh sửa.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Tiên Nữ Và Ma Nữ

Edit: Tiểu Ngạn Khi nửa vầng trăng đã ở trên đỉnh, cũng là lúc cao trào nhất đêm nay của Bách Hoa Các.

Giờ phút này tối nay trong đại sảnh Bách Hoa Các đang ngồi đầy những nam nhân có ý định tham gia vào. Bọn họ trông ngóng nhìn về sân diễn phía trước kia, muốn sớm có thể nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nhân kia – hoa khôi là Vô Song cô nương.

Cuối cùng khi mọi người đã mất hết kiên nhẫn, đều kêu la lên, Tô tú bà một thân áo đỏ béo tròn thân hình có điểm biến dạng chậm chạp đi lên, rồi sau đó cười nói với những vị khách nhân này: “Đã để các vị đợi lâu. Các vị chờ đợi đã lâu đêm biểu diễn đầu tiên của hoa khôi Vô Song cô nương sẽ lập tức bắt đầu. Vì cảm ơn các vị tối nay đã ủng hộ Bách Hoa Các, đồng thời cũng để cho các vị có thể có nhiều cơ hội lựa chọn, đêm nay còn có một cô nương thần bí muốn tham gia biểu diễn đêm đầu tiên này.”

“Tô ma ma, không biết cô nương thần bí bộ dạng thế nào a?” Một vị khách nhân tò mò hỏi.

“Ha ha--” Tô tú bà lấy khăn tay trong lòng bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán đi, nụ cười tươi cứng đờ nói: “Bảo đảm lúc đó sẽ khiến cho các vị nhảy dựng.” Sợ tới mức đem com chiều hôm nay ới hết ra.

Mấy nam nhân tự động đem từ “Đẹp” thêm ở phía trước từ “dọa nhảy dựng” hình dung này khiến vẻ mặt nam nhân thêm hưng phấn mà tiếp tục hỏi: “Tô ma ma, không biết cô nương kia tên gọi là gì vậy?”

“Hoa Hồng Đen.” Tô tú bà tiếp tục duy trì điệu tươi cười kia trả lời.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của khách nhân ở phía dưới, nàng vội vàng nói thêm: “Hoa Hồng Đen là chỉ một loài hoa xinh đẹp.” Tuy rằng, tên gọi này cũng là lần đầu tiên nghe được.

Thì ra là tên loài hoa! Các cô nương ở Bách Hoa Các chọn tên gọi “hoa” là vô cùng bình thường. Tuy là chưa từng có nghe nói tên hoa là Hoa Hồng Đen, nhưng biết nó là loài hoa xinh đẹp là được. Nghĩ đến cô nương dám dùng tên gọi này nhất định phải xinh đẹp như hoa, nhất thời nam nhân dưới đài lâm vào trong tưởng tượng điên cuồng.

Nhìn các nam nhân dưới đài tưởng tượng bộ dạng xinh tươi, mồ hôi lạnh của Tô tú bà rơi càng lợi hại hơn, động tác lau cũng nhanh hơn: mong chờ càng nhiều, thất vọng cũng càng lớn. Không biết, một lát nữa cô nương kia thực bước lên đài, có thể hay không bị người ném trứng chim đây! Sợ nhất là nàng so với mức trung bình của Bách Hoa Các chênh lệch quá lớn, khách nhân phần nộ sẽ hủy luôn đi. Xem ra cần gọi nhiều một chút hộ vệ tới đây.

Ngoài ở trong nhà phòng lầu hai nhìn thẳng ra đài biểu diễn Hoắc Thiên Thụy nhìn Tô tú bà trên đài lau mồ hôi liên tục, cùng vẻ tươi cười miễn cưỡng cứng lại, cùng với những nam nhân dưới đài phát huy sự tưởng tượng vô hạn của chính mình, thực hưng phấn mà thảo luận vị mỹ nhân trong tưởng tượng của mình, mỗi mông cuối cùng không tự chủ nhếch lên: Không biết một lát nữa khi Phó Văn Kiệt lên đài, những người đó sẽ có biểu tình gì đây? Trên gương mặt tuấn mỹ tràn ngập chờ mong.

Cuối cùng tự cảm thấy không thể duy trì vẻ tươi cười Tô tú bà lập tức nâng cao âm lượng: “Mời Vô Song cô nương lên đài!” Hô to xong, nàng quay người lại, khuôn mặt tươi cười nhất thời nhăn lại thành mặt khổ, rồi sau đó rời đi thật nhanh bước đi xuống đài.

Tất cả đang náo loạn nhiệt tình dưới đài nhất thời im lặng hết. Mọi người đều đem ánh mắt dò về phía cửa cầu thang lên đài kia. Tất cả mọi người đều xoay cổ về nơi đó, chỉ thấy một nữ tử mặc áo trắng phiêu dật cúi nửa đầu xuống, ngón tay trắng thon nhỏ cầm lấy đàn, bước đi thanh nhã phiêu dật đi lên đài.

Ánh mắt mọi người nhìn theo thân ảnh thanh nhã đang di chuyển kia mà không thể dời đi. Chỉ thấy nàng kia cẩn thận đặt cảm lên trên bàn để cảm trên đài biểu diễn, đầu vẫn cúi cúi cuối cùng đã ngẩng lên. Nhất thời ở dưới đài truyền đến tiếng hít thở mạnh, tất cả nam nhân ánh mắt đều dính chặt vào dung nhan tuyệt sắc kia: Lông mày mảnh như liễu, mắt ứng hồng, môi như anh đào, răng trắng như ngọc, da thịt ngọc ngà trắng nõn cùng phong thái nhẹ nhàng thoải mái, ánh mắt trong suốt mang theo khí chất thanh thuần, khiến cho người ta đều nghĩ tới hoa sen sống trong bùn. Nàng giống như dòng nước trong veo, càng giống như bầu trời xanh thẳm không có một áng mây, cả người đều là sự trong sáng thuần khiết. Được lắm mỹ nhân hoa sen. *(Ở đây là chỉ bạn này trong sáng thanh khiết như hoa sen)*

Vô Song cô nương giống như không có thấy ở dưới kia từng ánh mắt đều mang theo dục vọng cháy bỏng, giống như không có người, vờn ngón tay thon dài như ngọc đề lên cầm. Đầu ngón tay đệm lên những tiếng nhạc du dương giống như hồ điệp đang muốn tung cánh, thật sinh động, giống như dòng nước chảy ra, lại dường như giống ở phía xa chân trời, tiếng đàn trong trẻo mà lắng đọng.

Giọng nói thanh thúy như tiếng chim hoàng anh cất vang tiếng ca, tiếng hát từ miệng thốt ra mang theo một chút u sầu, một chút bất đắc dĩ, tiếng hát nhẹ nhàng cùng với tiếng đàn đệm tuyệt diệu, khiến mọi người đều như say trong men rượu.

Ở trong nhà phòng Hoắc Thiên Thụy chỉ lạnh lùng nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang u sầu cùng bất lực kia, trong đôi mắt đen hiện lên vẻ khinh thường: Nữ nhân chính là yếu đuối như vậy, yếu đuối giống như bên người nhất định phải có nam nhân mới có thể sống sót được. Bởi vậy trong quan niệm của hắn cho tới bây giờ đều là trói buộc.

Cuối cùng, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống chiếc huyền cầm, màn biểu diễn thê mỹ *(đẹp mắt cùng thê lương)* đã hạ màn. Vô Song cô nương cũng không có nói câu nào, chỉ là dùng tuyệt mỹ dung nhan cung hai dòng lệ, mang theo ánh mắt lực cầu xin liếc mắt nhìn khách nhân dưới đài, liền ôm cầm đi xuống.

Mọi người đều bị cảnh tượng mỹ nhân khóc kia làm chấn động.

Mất một lúc cuối cùng có người phản ứng kịp, nói lớn với Tô tú bà trên đài nói: “Ta trả mười vạn lượng vì Vô Song cô nương chuộc thân.”

Giả kia khiến cho Tô tú bà đang bước trên cầu thang thiếu chút nữa bước hụt: Trời ạ! Mười vạn lượng đấy! Tổng một năm Bách Hoa Các thu vào đều không vượt quá mười vạn lượng. Đêm đầu tiên hoa khôi bình thường cũng chỉ khoảng một vạn lượng, giá mười vạn lượng này quả thật quá nhiều. Nhưng mà, buông sợi câu dài sẽ câu được cá lớn, đạo lý bà vẫn biết. Chỉ cần Vô Song còn ở Bách Hoa Các, trước khi nàng lớn tuổi xuống sắc, ít nhất có thể kiếm cho bà bốn, năm năm nữa, đoán không chừng hẳn là có thể được hai, ba, mười vạn lượng. Làm gì vì chút tiền nhỏ trước mắt mà buông tha lợi ích lớn phía trước đâu? Nghĩ thông suốt điều này Tô tú bà vội nở nụ cười thật có lỗi lên đài nói: “Vị đại gia này, đêm nay là bán đêm đầu tiên của Vô Song cô nương, không phải chuộc thân đâu!”

“Vô Song cô nương thanh thuần như hoa sen không nên tiếp tục ở trong Bách Hoa Các. Ta trả mười lăm vạn lượng.” Một vị nam tử trẻ tuổi giống như thư sinh hô to lên.

“Ồi chào, vị đại gia này đêm nay thực không phải chuộc thân đâu!” Tuy rằng Tô tú bà đã có chút động lòng, vẫn là nói có vẻ khó xử.

Những nam nhân thường đi dạo thanh lâu sao lại không biết Tô tú bà không phải là không chịu mà là mong giá này còn có thể cao thêm nữa.

“Ta trả mười sáu vạn lượng.” Một lão nhân lớn tuổi giống như sắp bước vào quan tài tay run run nói.

“Ta trả mười tám vạn lượng.” Một nam tử vẻ mặt đầy sắc dục đáng khinh nói.

Tiếng nâng giá không ngừng truyền đến. Tô tú bà nghe thấy vậy mặt mày hớn hờ! Cao nữa lên, cao nữa lên.

“Ta trả ba mươi vạn lượng.” Một kẻ vẻ mặt ngang tàng, cái tay vuốt cái bụng to tròn làm bộ dáng nhà giàu mới nổi, vẻ mặt đắc ý nói.

“Ba mươi vạn lượng?!” Tô tú bà ở trong lòng vui mừng reo hò. Ba mươi vạn lượng đấy! Chưa từng có một cô nương nào lại có giá chuộc thân cao đến thế. Lúc trước nàng dốc lòng dốc tiền đào tạo Vô Song là đúng rồi. Tô tú bà thật nhanh chóng muốn đáp ứng lại bị một giọng nói khác ngăn lại.

“Ba mươi lăm vạn lượng.” Nam tử thư sinh mới vừa rồi kia mang theo khinh thường, tay phải giơ lên nói.

Gã nhà giàu mới nổi kia cảm thấy mặt mũi bị người ta vượt qua rồi, sắc mặt trầm xuống, tay béo vuron ra: “Ba mươi sáu vạn lượng.”

“Bốn mươi vạn lượng.” Nam tử thư sinh kia uống một hớp trà lại nói.

“Bốn mươi vạn lượng?!” Tô tú bà hai mắt biến thành hình tiền thét to.

Nhà giàu mới nổi dùng khăn lau một chút mồ hôi trên mặt, cắn răng nói: “Bốn mươi một vạn lượng.” Giọng nói này hiển nhiên là đã đủ chậm lại rồi.

“Năm mươi vạn lượng!” Nam tử thư sinh kia buông cái chén trong tay, nâng nhẹ tay nói.

Nhà giàu mới nổi nhất thời giống như muốn lật đổ hết đồ ăn trên bàn lại ủ rũ ngồi lại vị trí, tay mập mập cuối cùng cũng không giơ tay.

“Năm mươi vạn lượng?! Còn có ai trả giá cao hơn không?” Tô tú bà mang theo ánh mắt tha thiết chờ đợi quét một vòng dưới đài. Rất nhanh, bà chỉ có thể thoáng thất vọng, miệng tươi cười nói: “Chúc mừng vị đại gia này đã có được Vô Song cô nương. Xin mời vị này đi theo ta. Xin mời tất vị còn lại ở trong này thưởng thức màn diễn xuất độc đáo của cô nương Hoa Hồng Đen.” Nói xong, Tô tú bà cũng không cúi người, trực tiếp bước nhanh xuống đài rồi đi. Nếu không đi nhanh, bà sợ một lát nữa sẽ bị những người kia xé xác. Hơn nữa, bà cũng đã phân phó tất cả mọi người còn lại đều phải phối hợp với vị cô nương kia. Như vậy cũng như hoàn thành việc Vương gia giao cho.

Những nam nhân này không thể ôm mỹ nhân về chỉ có thể đem ánh mắt một lần nữa trở lại trên đài, kỳ vọng cô nương tiếp theo không tài hoa như lời nói, cũng là tuyệt sắc.

Bỗng nhiên, trước mắt mọi người tối sầm lại. Tất cả đèn ở đại sảnh cả hành lang lầu hai đều tắt hết. Bốn phía lâm vào trong bóng đêm.

“Ai đã tắt hết đèn. Mau bật lên cho lão tử!” Theo điều này là một tiếng rống giận vang lên, giọng oán hận này của hắn cũng chỉ là dư thừa.

“Tùng—Tùng—Tùng—” Bỗng nhiên một tiếng trống trầm đục vang lên từ cách vách, tiếng trống át đi tiếng ồn ào, làm tiếng ồn ào nhất thời dừng lại.

“Tùng tùng, các tùng tùng—tùng tùng—” Tiếng trống lại chuyển thành tấu hai hồi liên tục.

“Tùng tùng tùng tùng—” Tiếng trống lại nhanh chóng quay trở lại, trở nên kịch liệt mà dồn dập.

Khi tiếng trống kịch liệt gây ngạc nhiên cùng chấn động kia dừng lại, đèn bốn phía trên đài cũng đồng thời thấp sáng lại. Nhưng mà, đèn trong đại sảnh cùng hành lang lầu hai cũng không có thấp lại. Ánh sáng cùng sự u tối đối lập rõ ràng khiến cho ánh mắt mọi người tập trung ở trên đài.

Chỉ thấy ở trên đài kia có một người ngồi dùng miếng vải đen dài che nửa thân người.

Đem tất cả thu hết vào mắt, khoe miệng Hoắc Thiên Thụy nhếch lên, trong đôi mắt đen hiện lên vẻ tán thưởng: Khá lắm ra đòn phủ đầu đây.

“Tùng – Tùng – tùng—” Tiếng trống chậm rãi mà khoảng cách lại dài lại vang lên.

Vốn là đang ngồi không, mọi người bắt đầu đi theo người đang gõ trống, eo uốn éo lắc lư chậm chậm đứng lên, khiến mọi người hận không thể đem miếng vải đen cản trở vướng víu kia xé bỏ đi.

“Tùng—” Một tiếng trống dài cuối cùng vang lên. Miếng vải đen vẫn quấn quanh những đường cong tuyệt đẹp của người kia liền bị người kia ném bay một cách đẹp mắt sang phía bên cạnh sân khấu.

Điều này khiến cho nam nhân dưới đài lập tức đem tầm mắt dời đến trên người cuối cùng không còn che nữa kia. Nhưng mà, bọn họ cũng chỉ nhìn đến phía sau tuyệt mỹ hấp dẫn. Nhưng mà, chỉ là phía sau cũng đủ khiến hai mắt các nam nhân sáng lên: Da thịt người kia giống như lộ ra bên ngoài quần áo khiến những đường cong tuyệt đẹp của người trên đài phả ra vô cùng tinh tế.

“Tùng– Tùng—” Tiếng trống lại vang lên. Người ở trên đài kia lại nhanh chóng xoay người một cái, khiến những nam nhân này thở dốc một hơi: Chỉ thấy người kia trên mặt mang theo chiếc khăn che mặt, chỉ có thể nhìn thấy hai đôi mắt sáng ngời khác thường dưới ánh đèn. Ánh mắt kia như đóa hoa kiêu diễm nở rộ khiến cho người ta có một cảm giác yêu mị.

Mấy nam nhân vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy được dung mạo tuyệt sắc của Hoa Hồng Đen cô nương nhưng không được thấy có chút thất vọng. Đây chính là loại ngấm hoa trong sương mù, hoa đẹp hơn nhờ tưởng tượng, mà quần áo lụa mỏng bó sát người nàng, dáng người quyến rũ, chỉ lộ ra bên ngoài một đôi mắt như nước nhìn từ xa rõ ràng chính là một tuyệt đại giai nhân duyên dáng yêu kiều ở trên đài.

Trong nhà phòng ở lầu hai, trong đôi mắt đen của Hoắc Thiên Thụy hiện lên sự tán thưởng: Được lắm, Phó Vân Kiệt thông minh lắm. Hiếu được dương trường tị đoán [1]. Trước lấy cái khăn che mặt che lại về mặt xấu xí, lại để lộ gia đôi mắt tuyệt đẹp như một đóa hoa kiêu diễm, nhất thời khiến cho người ta không tự giác nghĩ đến dung nhan dưới lớp khăn che kia nhất định là vô cùng quyến rũ. Nếu nói Vô Song cô nương thuần khiết như hoa sen khiến cho người ta cảm giác như là tiên tử chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn ngắm không thể lại gần, còn giờ phút này Phó Vân Kiệt lại ma mị đến cực điểm lại chính là ma nữ mê hoặc nam nhân thiên hạ, khiến cho tất cả nam nhân không thể kháng cự.

[1] Ý nghĩa: biết cách lấy sở trường để che lấp, khắc phục điểm yếu của mình

Đôi mắt sáng của nàng mở to, đem tất cả biểu tình si mê của nam nhân dưới đài thu vào đáy mắt, môi đỏ mọng cong lên: Trò hay chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

“Tùng tùng – các—” Tiếng trống bắt đầu lên xuống theo một nhịp điệu mà mọi người chưa bao giờ nghe qua, nhưng lại có khiến lòng người phấn chấn, khiến tâm tình người ta không tự chủ mà dâng cao lên.

Theo giai điệu vang lên, nàng bắt đầu bước chân như chú mèo đi bộ lên phía trước mười mấy bước rồi xuất hiện một hồng trụ (*cột màu đỏ – chỉ ta múa cột*).

Mỗi bước đi, khiến cho dưới đài luôn vang lên tiếng hít vào thật mạnh.

Theo bước chân như mèo đi của nàng, hai vạt váy xé xuống ở bên chân bắt đầu di chuyển, đôi chân thon dài hoàn mỹ kia như ẩn như hiện trước mắt mọi người.

Quyến rũ như thế không chỉ rơi vào trong mắt các nam nhân dưới đài mà còn có một đôi mắt đang đỏ lên nhìn thấy.

Một màn như thế đồng dạng cũng rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Thụy. Thân hình cao lớn không tự giác đứng lên, đi về phía trước cửa sổ. Vốn cho rằng từng thấy qua Phó Vân Kiệt mặc nữ trang chính mình hẳn sẽ không kinh ngạc. Nhưng mà, nhìn gương mặt bị che đi kia, một thân quần áo ý lộ ra như thế, thân ảnh bước đi từng bước thanh nhã, cùng với đôi chân thon dài hoàn mỹ như ẩn như hiện kia, lại quyến rũ như thế, lại mê hoặc người đến vậy. Đôi mắt vốn đang rơi vào trâm mem bông nhiên bị những ca ngợi ở dưới đài không kiềm chế được ở khiến cho tỉnh lại. Tầm mắt di chuyển, nhìn trên những gương mặt lộ ra trực vọng, gương mặt tuấn mỹ nhất thời đen lại. Chết tiệt, hẳn muốn sai người đào hết mắt những nam nhân này, Phó Vân Kiệt tài năng như vậy chỉ có thể mình hấn xem. Nhưng mà, lúc này hẳn không có cách nào làm như vậy. Bởi vì giờ phút này hẳn chính là Khánh vương gia cùng Phó Vân Kiệt không quen. Lý trí miễn cưỡng đè nén lửa giận bùng cháy kia. Lửa giận không có chỗ phát tiết kia chỉ có thể cầm lấy thanh ngang của cửa sổ phát tiết một chút.

Vừa lòng khi nhìn thấy mình thật sự hấp dẫn người xem, phía sau khăn che mặt nhếch cười: Ha ha, sùnn xám cách tân của thể hệ sau đối với nam nhân mà nói là quần áo chỉ mạng nha. Tất cả đều bó sát, ngực bó, eo thon, mông, đem toàn bộ thân thể da thịt nữ nhân tuy không lộ ra ngoài, nhưng lại phả ra những đường cong nữ tính hoàn mỹ. Ở thời đại này chỉ lưu hành loại quần áo phiêu dật rộng thùng thình, sùnn sám này khiến cho tất cả nam nhân phải đui mù.

Đôi mắt sáng nhìn càng ngày càng gần hồng trụ, môi đỏ mọng giãn ra càng rộng: Sùnn xám chỉ là bắt đầu. Hôm nay, nàng sẽ khiến cho vũ đạo của cảnh quốc có sự thay đổi kinh người.

Tay phải duỗi ra, cầm hồng trụ tròn bóng, khẽ nâng tay, cả người tản ra hơi thở thanh nhã, thân thể xinh đẹp từ từ di chuyển vòng quanh hồng trụ. Người cùng khoảng cách hồng trụ càng ngày càng gần. Cuối cùng lưng của người kia cũng kề sát vào hồng trụ.

Đôi mắt sáng lóe ra tia sáng mê người. Thân thể mềm mại xinh đẹp bắt đầu lấy hồng trụ là trung tâm, lấy tư thế cực kỳ mê người, cùng những động tác uốn cong. Cái mông xinh, mềm mại, eo nhỏ giống như không có xương, còn có đôi chân thon dài như ẩn như hiện. Tất cả những điều này khiến cho những nam nhân dưới đài nhìn thấy đều mặt đỏ tai hồng, máu chạy nhanh, hận không thể được yêu tình kia ôm cổ.

Hoắc Thiên Thụy giờ này ở lầu hai như đứng ở trong nước sôi lửa bỏng. Cùng lúc, gương mặt tuấn mỹ bị tư thế khiêu vũ nóng bỏng kia mà cháy lên một dục vọng mãnh liệt, bên cạnh đó, đôi mắt đen bởi vì tất cả mặt nam nhân dưới đài đều là biểu tình tràn đầy dục vọng làm cho lửa giận bùng phát. Hắn rất muốn đem thiên hạ đang trên trời người kia khóa chặt trong ngực, không bao giờ để cho những nam nhân khác có cơ hội nhìn trộm một chút. Giờ phút này hắn vô cùng hối hận khi đưa ra điều kiện như vậy.

Trong đôi mắt đen vốn cháy rực bởi vì động tác kể tiếng của người trên đài kia mà xao xuyến: Chỉ thấy người kia vốn chính là dán vào hồng trụ uốn éo thoát ẩn thoát hiện, bỗng nhiên chân dài thon mỹ vươn ra gác lên hồng trụ, đồng thời tay phải trắng nõn cũng tóm lấy hồng trụ. Thân thể xinh đẹp mềm mại bắt đầu quay tròn nhanh dần quanh hoàng trụ. Quần áo màu đen, da thịt trắng nõn lộ bên ngoài, cùng với cây cột đỏ thẫm kia, ba loại màu sắc đối lập nhau như vậy đập mạnh vào thị giác người khác. Hình ảnh như vậy khiến cho mọi người chỉ có thể như ngừng hô hấp, mắt không nháy chỉ sợ khi nháy mắt sẽ bỏ qua một điều gì đó.

“Các—” Một tiếng trống dài cuối cùng dừng lại. Thân ảnh nhanh chóng tròn một cách đẹp mắt, thân thể xinh đẹp mềm mại lại kề sát hồng trụ. Nàng để tay lên đầu, tay phải vươn ra, giống như muốn bắt được tiếng trống dài đã trôi đi kia.

Không có tiếng hô to cùng vỗ tay như mong muốn, chỉ có một mảnh yên tĩnh.

Trên đài Phó Vân Kiệt dựa vào hồng trụ mà thờ dốc. Trong đôi mắt sáng kia không có xuất hiện thất vọng, ngược lại là sự hưng phấn cùng tự tin: Cuối cùng cũng là yên tĩnh. Nàng tin tưởng mị lực của màn múa cột này.

Lúc này, những đèn lồng bị tắt bắt đầu được thắp sáng lại. Đem tình hình dưới đài hiện rõ trước mặt: Chỉ thấy tất cả nam nhân dưới đài đang tròn mắt há hốc mồm nhìn người trên đài.

Khi nghe thấy tiếng trống dừng, Tô tú bà vẫn trốn lại đi vào. Nhìn bốn phía tối đen, bà vội vàng cho người ta thắp đèn trở lại. Từ góc độ của bà, chỉ nhìn thấy thân kia được hồng trụ che nửa cùng những người xem ở dưới đài ngây ngốc. Chỉ sợ những khách nhân đã bị vẻ xấu xí của cô nương kia dọa đến. Cứ âm thầm tự mình động viên tinh thần, lắc lắc thân thể biến dạng, bà cất bước đi lên trên đài.

“Ta trả hai mươi vạn lượng, để chuộc thân cho cô nương này.” Không biết ở đâu một tiếng thét vang lên, đánh vỡ sự trầm mặc dưới đài.

Tiếng thét này khiến cho bước chân cuối cùng bước lên đài của Tô tú bà thiếu chút nữa bước hụt. Hai mươi vạn lượng!? Đây cũng không kém tiền chuộc thân một nửa của Vô Song. Nam nhân này sẽ không bị điên đi. Cô nương xấu như thế cũng muốn ra giá.

“Ta trả ba mươi vạn lượng.” Mọi giọng nói vội vàng lập tức vang lên. Khiến cho Tô tú bà về mặt vốn đang nghi hoặc tròn mắt há hốc mồm.

“Ta trả bốn mươi vạn lượng.”

“Bốn mươi lăm vạn lượng.”

“Năm mươi vạn.”

Tiếng trả giá ngày càng nhiều.

Năm mươi vạn lượng?! Trời ạ! Đây chính là giá chuộc thân của Vô Song. Giờ phút này Tô tú bà cuối cùng không chịu được sự hiếu kỳ trong lòng, tiến lên. Bà muốn biết cô nương xấu xí kia rốt cuộc có phương pháp gì có thể khiến cho nam nhân này điên cuồng như thế.

Đầu tiên đập vào mắt chính là quần áo khóa thân màu đen. Bộ quần áo kia giống như là quần áo lót trong cùng của người bảo thủ. Cô nương đều phải mặc loại quần áo phiêu dật, quần áo khóa thân như vậy không ai muốn mặc. Tâm mắt nghi ngờ nhìn tới hai vạt áo xẻ xuống, cùng với đôi chân dài như ẩn như hiện. Hai tròng mắt của bà sáng ngời: Tuyệt! Như thế, bộ quần áo liền có vẻ mê hoặc vô cùng.

“Một trăm vạn lượng!” Một tiếng tức giận trong đồng hồ hỗn loạn vang lên, cái này là tiếng nói của hắn.

“Một trăm vạn lượng!?” Tô tú bà cuối cùng không chịu nổi la lên một tiếng.

Vốn ngạc nhiên bởi vì gương mặt âm trầm trước mặt đánh bay đi.

Khó có thể áp chế được sự ghen tuông trong lòng, Hoắc Thiên Thụy phi thân lên trên đài. Hắn quả quyết cầm lấy áo choàng mới hạ xuống, đem thân thể mềm mại quyền rũ kia che lấy kín.

Dưới đài là một nam nhân phương Nam đến kinh đô buôn bán nhện không được lên tiếng nói: “Một trăm mười vạn lượng. Còn có xin mời vị kia rời đi. Hiện tại, vị cô nương còn không phải của ngài.” Vu vật[2] như thế, nói gì thì hắn cũng muốn có được.

[2] Là vật có sự hấp dẫn, quyến rũ, khó cưỡng lại. Thường để chỉ nữ nhân

Giờ phút này Tô tú bà một chút cũng không vui vẻ. Nhìn gương mặt lập tức âm trầm, bà thật sự sợ Khánh vương gia sẽ tức giận, đem cái người không thuận mắt kia giết chết.

Đôi mắt đen hiện lên chút lạnh lẽo. Bàn tay to vươn ra, đem người kia còn lộ ra cái đầu gấu gao ôm vào trong ngực như tuyên bố chủ quyền, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Một trăm năm mươi vạn lượng.”

Nam nhân kia vốn muốn lại ra giá bỗng nhiên cảm thấy bên thắt lưng có thêm một vật cứng sắc nhọn, một tiếng cảnh cáo trầm thấp truyền vào bên tai: “Nếu ngươi muốn bước ra khỏi Bách Hoa Các, liền ngừng ra giá.”

Nam nhân kia gương mặt trắng bệch, không thể không buông cánh tay đã nâng lên được một nửa.

Vừa lòng nhìn về mặt nam nhân dám can đảm muốn chiếm lấy người hắn yêu kia chặt vật không trả giá. Nhưng mà, hắn rất nhanh cảm thấy khả năng nhận ra hắn là thân phận Vương gia mà không trả giá, nhưng vẫn dùng một ánh mắt ái mộ nhìn trộm người trong lòng hắn. Trong đôi mắt đen hiện lên sự tức giận. Thân hìn cao lớn xoay một cái, ôm lấy thắt lưng người trong lòng.

“Khánh vương gia, ngài không cần quá phận. Chúng ta chỉ là diễn trò!” Phó Vân Kiệt thân hình cứng ngắc, thấp giọng nói.

“Nếu diễn trò cũng nên làm tốt.” Gương mặt tuấn mỹ cúi xuống, sắp chạm vào cái khăn che mặt của nàng. Hơi thở ấm áp phả ở trên mặt nàng: “Hay là, vị này đây ngày mai muốn xuất ra một trăm vạn lượng cho ta sao?”

Nam nhân chết tiệt. Nàng cắn răng đem mặt chôn ở trước ngực hắn, không nhìn tới gương mặt đáng giận kia.

Nhìn người kia khó có được sự ngoan ngoãn đứng ở trong lòng mình. Trong đôi mắt đen hiện ra nhu tình. Bàn tay to không tự giác siết chặt. Rồi sau đó hắn ngừng đầu, mang theo sự kiêu ngạo của thắng lợi, cũng không chờ Tô tú bà tuyên bố kết quả, ngay dưới ánh mắt mọi người ôm nàng rời đi.

Hai người đi xa cũng không có chú ý tới một bóng đen vẫn luôn ở chỗ tối đem tất cả những gì trải qua đều thu vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Bảo Tàng

Edit: Tiểu Ngạn Trong một căn phòng heo lạnh của hậu viện Bách Hoa Các:

Ánh nến yếu ớt bao trùm cả căn phòng, đem bóng người trong phòng chiếu lên vách tường. Ngẫu nhiên có gió đêm lọt vào, khiến ánh nến lập lờ, khiến bóng người trên tường trở nên nhòe đi không rõ.

“Cách-” Tiếc mở cửa rất nhỏ vang lên, một bóng đen như gió đêm tiến vào.

Chờ sau khi cửa được đóng lại, bóng đen đem miếng vải đen che kín thân thể cùng diện mạo tháo xuống. Lộ ra gương mặt tuấn mỹ như tiên ở dưới ánh nến cũng phiêu dật như vậy.

Nam nhân mang nghi hoặc tiến lên phía trước từng bước, cung kính cúi nửa người hành lễ nói: “Tiên sinh!”

Người ở trong phòng kia vẫn giấu nửa người trong bóng đêm cuối cùng cũng bước đến. Ở dưới ngọn đèn le lói chiếu rọi, lộ ra gương mặt già nua xuất hiện trước mặt người khác. Người nọ cũng không có lập tức mở miệng, rồi sau đó chậm rãi đi đến trước bàn, ngồi xuống, tay phủ đầy nếp nhăn cảm lấy ấm trà, đem hai chén không trên bàn tráng qua. Bàn tay to vươn ra, ý bảo người tới ngồi xuống.

Tuy trên gương mặt tuấn mỹ kia tràn đầy nghi hoặc, chàng vẫn là ngồi xuống, tiếp nhận chén trà mà lão nhân đưa qua đưa lên uống.

“Đương Triệt, cậu nhất định rất kỳ quái, vì sao ta phải yêu cầu cậu tới nơi bướm hoa gặp mặt? Bởi vì nơi này đủ an toàn.” Trong đôi mắt cơ trí lóe lên tia sáng.

Đúng vậy. Nam nhân tuấn mỹ kia chính là Phạm Dương Triệt, mà lão nhân kia là Tôn Trí Viễn.

Trong đôi mắt đen lóe lên tia sáng: “Chẳng lẽ tiên sinh có việc quan trọng mà không muốn người khác biết nói cùng ta?”

Trong đôi mắt cơ trí lộ ra sự tán thưởng: “Đương Triệt, cậu có biết vì sao ta từ bỏ chức Thái phó sao?”

Phạm Dương Triệt cũng không có trả lời, chính là trầm tư: Chàng nghĩ đến rất có thể tiên sinh bị hai đại thân vương bức bách mới từ chức Thái phó. Nhưng mà, nhìn thấy buổi chiều tiên sinh xuất hiện ở giáo trường tỷ thí, hắn đã phủ định phán đoán trước đây. Vậy, tiên sinh vì lý do gì mà từ đi chức Thái Phó? Đôi mắt đen mang theo thận trọng cùng nghi ngờ nhìn lại.

Tôn Trí Viễn cũng không có trả lời, tay lấy ở trong lòng ra một vật đặt ở trên bàn.

Khi tầm mắt nhìn thấy vật kia, nhất thời đôi mắt đen tròn tròn, bàn tay to vươn ra, đem vật kia đặt ở trước mắt, tinh tế quan sát, suy nghĩ bắt đầu luân

chuyện: Chẳng vẫn thấy kỳ quái vì sao khi tiên hoàng băng hà, lại giao quyền lớn là Ngự Lâm quân vào tay Nam Cung Tuyết, đem quyền lớn tài chính giao cho Nam Cung Bình, chẳng vẫn nghĩ là vì tiên đế lo lắng cho thân thể của ngài, không thể bảo vệ Thánh thượng lớn lên, mới áp dụng kế cân bằng này. Hai năm qua chẳng cũng cực lực duy trì cân bằng này. Nếu cân bằng này không nhanh chóng bị Phó Vân Kiệt đánh vỡ, chẳng cũng sẽ không đi Nham thành, lại càng không có xảy ra tình huống về sau. Như vậy, vì nguyên nhân gì mà người nọ làm như thế, rốt cuộc là vì cái gì? Đôi mắt đen mang theo nghi vấn như ám chỉ câu hỏi.

Tôn Trí Viễn cũng không có trả lời, ngược lại mở miệng nói: “Đương Triệt, cậu cũng biết sự tồn tại của Cảnh quốc cùng Cao quốc?”

Phạm Dương Triệt gật đầu, trong đầu hiện ra lịch sử mà mình biết: Thế giới này ban đầu tên là Tần quốc. Khoảng một trăm năm trước, bởi vì Tần quốc tàn bạo mà diệt quốc. Hoàng đế khai quốc của Cảnh quốc cùng Cao quốc là thống sai đại quân của Tần quốc. Sau khi diệt Tần sau, hai người phân chia Tần quốc, thành lập Cảnh quốc cùng Cao quốc ngày nay. Nhưng mà, lịch sử cùng tình huống hiện tại có quan hệ gì đặc biệt gì chứ?

Tôn Trí Viễn mở miệng tiếp lời giải thích: “Tương truyền vị Hoàng đế cuối cùng của Tần quốc không cam lòng quốc gia mình diệt vong, trước khi hấn công phá hoàng thành, sớm để thân tín đem tài phú do sưu cao thuế nặng tích lũy thật nhiều mang đi giấu ở địa phương kín đáo, mà bản đồ bảo tàng chia làm bốn mảnh, giao cho bốn vị thân tín. Mà khẩu quyết mở ra cửa bảo tàng lấy hình thức truyền miệng truyền cho một người trong Tần hoàng tộc khi đó. Bốn mảnh bản đồ trong đó có hai cái ở trong tay Hoàng cung Cao quốc, mà hai mảnh còn lại ở trong tay người nọ. Nhưng mà, trăm năm qua đi, hai nước vẫn luôn luôn bí mật tìm kiếm người biết khẩu quyết kia còn sót của Tần tộc, nhưng vẫn không có thu hoạch. Đây trở thành một điều tiếc nuối của tất cả Hoàng đế Cảnh quốc. Tuy nhiên, tiếc nuối này ba năm trước đã được giải quyết. Mẫu thân Nam Cung Tuyết đúng là vị còn sót lại của Tần tộc. Trong tay hấn nhất định có khẩu quyết kia. Nhưng, với tính tình của Nam Cung Tuyết, không có khả năng giao ra khẩu quyết đơn giản như vậy. Hơn nữa—”

“Hơn nữa hai mảnh bản đồ còn lại ở trong hoàng cung Cao quốc!” Phạm Dương Triệt nói tiếp: “Tiên sinh, người kia có phân phó làm như thế?”

“Thu phục Phó Vân Kiệt.” Giọng nói có vẻ già nua vang lên.

“Phó Vân Kiệt?!” Trong đôi mắt đen chứa sự nghi hoặc.

“Hoắc Thiên Thụy của Cao quốc đã tiến vào kinh đô, cũng dịch dung thành bộ dạng Nam Cung Bình.” Đôi mắt cơ trí nhìn chằm chằm gương mặt tuần mỹ kia: “Nam Cung Tuyết cũng có hứng thú đối với Phó Vân Kiệt.”

“Hứng thú” một từ này khiến cho tâm Phạm Dương Triệt không khỏi phiền muộn. Thu hồi lo lắng trong lòng, chẳng mở miệng nói: “Ý tứ của người nọ là thu phục Phó Vân Kiệt, hỗ trợ tìm được bảo tàng.”

“Không, đây chỉ là một trong số đó. Mạng của Hoắc Thiên Thụy cùng với binh pháp Phó gia và Phó gia quân mới là chủ yếu.” Tôn Trí Viễn lắc đầu nói: “Mà Phó Vân Kiệt đúng mấu chốt. Cậu nhất định phải khiến hấn trở thành quân cờ, giúp chủ nhân lấy được thứ ngài muốn.”

Quân cờ sao? Trong đôi mắt đen thoáng hiện vẻ chán chờ. Điều này khiến cho Tôn Trí Viễn tầm mắt vẫn không rời khỏi trong lòng giắt mình, lo lắng hỏi: “Cậu động chân tình với Phó Vân Kiệt kia?”

“Ta không có!” Hấn nhanh chóng phủ định. Chỉ là phủ định quá nhanh, càng khiến cho Tôn Trí Viễn nhìn bằng ánh mắt hoài nghi.

Trong đôi mắt đen hiện lên một chút xấu hổ. Chẳng xoay nửa người tránh né ánh mắt thăm dò kia, nhẹ giọng nói: “Hấn chỉ là một quân của ta mà thôi.”

Tôn Trí Viễn cũng không có nói chuyện ngay, ngược lại qua một lúc sau mở miệng nói: “Đương Triệt, cậu phải nhớ kỹ trách nhiệm trên người mình, nhớ kỹ nguyên nhân Phạm gia tồn tại.”

Lời vừa nói ra, khiến cho thân hình Phạm Dương Triệt rơi vào chấn động, sắc mặt nhất thời cứng ngắc. Chẳng lập tức cúi mắt, để cảm xúc biến mất, trả lời: “Ta biết.”

“Phó Vân Kiệt là mấu chốt quan trọng. Khi cần thiết, cậu không cần tiếc bất kỳ đại giới khiến cho hấn chết tâm.” Giọng nói già nua mang theo mệnh lệnh.

“Được.” Đôi mắt đen lần nữa mở ra, hiện lên vẻ lãnh khốc.

“Ai——” Giọng nói vốn nghiêm khắc biến thành tiếng thờ dài: “Đương Triệt, tất cả đều là mệnh. Từ ngày đó khi cậu sinh ra ở Phạm gia cũng quyết định tốt số mệnh.”

Theo tiếng thờ dài kia đi xa, thân ảnh Tôn Trí Viễn cũng rời khỏi phòng. Trên bàn để lại mảnh giấy.

Phạm Dương Triệt vô lực dựa vào ghế, gương mặt tuần mỹ tràn đầy vẻ chua xót, không cam lòng, đau lòng. Môi mông cong lên châm chọc: “Mệnh sao? Ha ha a—”

Tiếng cười kia chua xót vô cùng giống như tiếng khóc quanh quẩn nơi đâu.

Chờ tiếng cười kia dừng lại, sắc mặt tuần mỹ đã lạnh như băng, đôi mắt đen hiện lên vẻ quyết tâm. Bàn tay to duỗi ra, đem tờ giấy trên bàn mở ra.

Đôi mắt đen lướt qua thật nhanh, xem hết nội dung tờ giấy kia, rồi sau đó bàn tay to của chàng vươn ra, để tờ giấy trên ánh nến. Tờ giấy lập tức bốc cháy lên. Ánh lửa nhanh chóng vụt tắt khiến cho đôi mắt đen hiện ra tia sáng lạnh càng thêm lãnh khốc.

Chờ tờ giấy cuối cùng cũng bị ánh lửa đốt thành tro, thân hình xoay người dứt khoát rời đi.

“Cạch—” Một luồng gió đánh tới, khiến cho cửa phòng được mở ra.

“Ngài có thể buông ta xuống dưới.” Đôi mắt sáng hiện lên vẻ chán ghét, Phó Vân Kiệt lạnh giọng mở miệng nói. Nàng ghét bị người coi thành tiểu nữ nhân, như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy mất đi bản thân mình.

Hoắc Thiên Thụy bất được chút chán ghét kia, một chút đau đớn nảy lên trong lòng, khiến cho nhu tình trên gương mặt nháy mắt trôi đi, thay bằng lãnh khốc. Cánh tay sắt ôm nhanh, gương mặt tuần mỹ trực tiếp áp chế, che lại môi đỏ mọng đã thương người kia.

Mắt thấy môi mọng sắp đặt lên môi đỏ mặt, gương mặt tuần mỹ bỗng nhiên trở nên cứng ngắc. Chỉ thấy ở trên cổ của hắn thêm một cây ngân châm mỏng manh như sợi tóc.

“Khánh Vương gia, ngài sẽ không cho là ta là cái loại người bị người khác quản chế sao?” Môi đỏ nhếch lên châm chọc.

Phó Vân Kiệt như vậy khiến cho Hoắc Thiên Thụy chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn. Hắn cũng hiểu được chính mình vô cùng quý dị. Lại trong lời nói của Phó Vân Kiệt, hắn cũng hiểu được chính mình có điểm biến thái. Tờ ràng điểm yếu của thân thể bị người khác khống chế, nhưng mà giờ phút này hắn lại cảm thấy bờ môi mang theo sự châm chọc kia, gương mặt xấu xí mang theo đôi mắt lãnh khốc lại vô cùng chói mắt.

Cánh tay sắt buông giam cầm, bàn tay to buông ra, buông thiên hạ trong lòng ra.

Thân ảnh màu đen lập tức lui về phía sau vài bước, đem khoảng cách hai người kéo dài ra. Nàng lùi kéo áo choàng trên người, mở miệng nói thẳng vào vấn đề: “Khánh Vương gia, ta đã hoàn thành điều kiện của ngài. Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện giao dịch chứ!”

Đôi mắt đen nhìn đến áo choàng kia che lấp thân hình không một kẽ hở, hiện lên chút ảo não, môi mọng khẽ mở: “Lâu chủ làm gì mà vội vàng như vậy! Đến, uống chén rượu nhạt giải khát nào!” Hắn đi đến trước bàn, đưa chén rượu qua.

Đôi mắt sáng chính là lạnh lùng liếc mắt nhìn chén rượu kia một cái: “Chúng ta vẫn là bàn giao dịch đi!” Theo nàng biết, kỹ viện chốn này có rất nhiều loại xuân dược trợ giúp việc kia.

Hoắc Thiên Thụy hơi xấu hổ thu chén rượu kia lại, nâng tay uống một ngụm. Một lần nữa trên gương mặt tuần mỹ khôi phục vẻ vốn có nói: “Chỉ cần Thiên Cơ Lâu đáp ứng giúp ta tìm được một vật, ta liền trả lại cho lâu chủ đồ phiếu[1].”

[1] Đây là phiếu ghi tại sông bạc, nếu như tháng có thể mang đến để đổi tiền.

“Vật gì?” Nàng truy vấn nói.

“Bản đồ bảo tàng tiền triều Tần quốc.” Đôi mắt đen hiện lên một chút nhất định là vậy. Rồi sau đó, hắn đem sự tồn tại của bảo tàng này nói rõ một lần. Nhưng mà, hắn cũng không có nói bản đồ bảo tàng đã chia làm bốn phần, có hai phần ở hoàng cung Cao quốc.”

“Nói như vậy, chỉ cần tìm được bản đồ bảo tàng là xong?”

“Đúng.” Hắn gõ ngón trỏ nói.

“Lấy tài phú trong tay Khánh Vương gia trước mắt, còn phải vất vả như thế tìm kiếm bảo tàng truyền thuyết này sao?” Trong đôi mắt sáng lóe lên tia sáng.

“Ai hội ngại tiền nhiều đâu? Hơn nữa, nghe nói kia bảo tàng lý nhưng là tràn ngập hoàng kim nga!” Nói xong, tuần mỹ trên mặt hiện ra âu phục tham lam.

“Ai ngại tiền nhiều tiền đây? Hơn nữa, nghe nói trong bảo tàng kia là tràn ngập hoàng kim đây!” Nói xong trên gương mặt tuần mỹ hiện ra vẻ tham lam.

Nhìn khuôn mặt kia hiện lên vẻ tham lam đối với hoàng kim, trong đầu hiện lên Khánh Vương gia yêu thích, đôi mắt sáng hiện lên một tia chán ghét cực nhanh: “Ta đáp ứng ngài.” Trong chút chán ghét kia cũng mang theo thăm dò, thăm dò nguyên nhân chân chính hắn tìm kiếm bảo tàng.

“Nghe nói phiếu của sông bạc Phát Tài có tác dụng trong thời gian hạn định là hai tháng. Hy vọng lâu chủ sớm ngày có thể cầm lại đồ phiếu.” Môi mọng cong lên nụ cười xấu xa nói.

Khánh Vương gia này lại còn tự mình có tác dụng trong thời gian hạn định. Đôi mắt sáng hiện lên vẻ thông hận, nhưng môi đỏ mọng lại cong lên lộ ra nụ cười đối trả nói: “Yên tâm, nhất định sẽ khiến cho Vương gia sớm ngày lấy được vật mình muốn.”

Đôi mắt đen nhìn thấy nụ cười liêu mạng dụng lên kia. Nụ cười kia như có ẩn chứa ánh lửa.

Đang muốn cáo từ rời đi, bỗng nhiên Phó Vân Kiệt cảm thấy có một trận mê man, khiến cho người ta cảm thấy cả người không có sức lực.

Cuối cùng đã phát tác! Trong đôi mắt đen lóe lên tia sáng, nhìn thân hình kia lao đảo. Thân hình cao lớn lập tức đi đến, cánh tay sắt đem nàng ôm vào trong lòng, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên: “Lâu chủ, có phải là Đôi mắt đen nhanh chóng lướt qua lư hương đang đặt ở một góc phòng sáng sủa, đang tản ra từng đợt khói như thuốc lá. Đây là sự chuẩn bị tốt của hắn. Trong hương liệu bỏ một chút ít thuốc mê cùng xuân dược nhằm vào xử nam mà chế tạo, mòng hoan tán. Đây chính là dược vật hỗ trợ chỉ có trong khuê phòng của hoàng cung Cao quốc, chuyên nhằm vào những nam tử tính cách

mãnh liệt. Mong hoan tán còn có một ưu việt chính là làm cho như đang nằm mơ, một đêm tỉnh lại, mộng xuân vô ngần. Thuốc này sẽ khiến mọi việc xảy ra đều quên hết. Mong hoan tán này dùng để đối phó với Phó Vân Kiệt mà nói là vô cùng thích hợp: Vừa có thể có được hắn, lại không cần sau này với tính cách của hắn làm ra hành vi tiêu cực.

Tuy rằng dùng được vật có điểm ti bi, nhưng vừa rồi nhìn đến kỹ thuật nhảy của người này, nghĩ đến những nam nhân kia đối với nàng yêu mến, hắn liền quyết định lập tức có được thiên hạ như yêu tình này. Cùng với ngày sau nhìn nàng ở trong lòng nam nhân khác mà hối hận, còn không bằng thừa dịp cơ hội khó có được lần này vì mình chiếm lấy nàng. Hơn nữa, hắn thật sự khát vọng có được nàng. Phần khát vọng này đã chỗi lên hơn hai năm. Trong đôi mắt đen hiện lên vẻ kiên định, thân hình cúi xuống, ôm lấy hai chân của thiên hạ trong lòng, đi nhanh về phía giường.

Động tác nhẹ nhàng đặt thiên hạ trong lòng xuống. Bàn tay to mang theo yêu thương say đắm vô hạn vuốt ve dung nhan bởi vì tình dục mà đỏ lên, rồi sau đó bàn tay hạ xuống, vung lên, cởi bỏ áo choàng. Nhìn thân thể linh lung mềm mại giống như một đóa hoa kiều diễm nở rộ đặt ở trước mắt. Cho dù mới vừa rồi đã xem qua, giờ phút này hắn cũng chỉ có thể hít một hơi thật sâu: Quần áo màu đen giống như tầng da thịt thứ hai bó chặt, để đường con hoàn mỹ của nàng phô bày ra. Một nửa kia để lên đùi, lại khiến vật áo phong tình vô hạn bày ra. Trong đôi mắt đen vì cảnh đẹp trước mắt mà vô cùng nóng rực, hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập.

Nhưng mà, hô hấp vốn đang thờ dốc vì thiên hạ phía dưới bỗng nhiên vì nụ cười quyến rũ mà ngừng lại. Hắn chỉ có thể mở to đôi mắt đen, nhìn thân thể xinh đẹp mềm mại kia dán lên. Hạnh phúc vô cùng bởi vì được thiên hạ yêu thương nhưng nhớ mà dưng lên. Rốt cuộc áp chế không được hạnh phúc trong lòng, bàn tay to vuron ra, ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Vuron gia muốn làm gì với vị hôn hê của ta?” Một tiếng nói đột ngột vang lên đánh vỡ sự ái muội.

Bàn tay to của Hoắc Thiên Thụy vẫn ôm chặt thiên hạ trong lòng, quay đầu nhìn Phạm Dương Triệt một thân áo trắng phiêu dật, mặt mang mặt nạ. Giờ phút này hắn có chút hối hận mới vừa rồi vì tiện làm việc mà để co Lý Diễm mang theo thị vệ rời đi. Thế này mới để Phạm Dương Triệt có cơ hội, đường đường chính chính mà tiến vào.

Môi mông mang theo châm chọc nói: “Phạm tướng gia muốn tìm vị hôn tê của mình đã tới sai chỗ. Đây chính là Bách Hoa Các, mà cô nương ở trong lòng ta là bốn vương chính là Hoa Hồng Đen cô nương mới vừa rồi trả giá được.”

“Có phải là vị hôn thê của bốn tướng hay không, tháo cái khăn che mặt sẽ biết.” Đôi mắt đen như ngọc nhìn chằm chằm thiên hạ trong lòng Hoắc Thiên Thụy.

Nhìn Phạm Dương Triệt giống như không đạt được mục đích không bỏ qua, nghĩ đến nam nhân trước mắt này đúng là nam nhân Phó Vân Kiệt yêu say đắm, trong đôi mắt đen hiện lên chút lạnh. Tay phải vuron ra, muốn ra tay đem kẻ vương giả này giải quyết.

Bỗng nhiên, thân hình cao lớn cứng đờ. Đôi mắt đen chứa đựng vẻ khó có thể tin. Chỉ thấy thiên hạ mới vừa rồi vô cùng mềm mại đã không hề lưu tình đẩy hắn ra. Dung nhan vốn ý loạn tình mê đã khôi phục về bình tĩnh.

Bàn tay mềm vuron ra, ngân châm bay ra nhanh chóng, tiếng lư hương vỡ vụn. Thân ảnh màu đen nhanh chóng rời khỏi vòng ôm của Hoắc Thiên Thụy, rồi sau đó dùng sức một cái, đến gần ôm lấy thân ảnh màu trắng kia, rồi sao đó có ý mềm mại yếu ớt nói: “Triệt, người ta sợ hãi nha!”

Thân thể linh lung mềm mại kia vì thích thú mà cọ cọ thân thể chàng, khiến cho dung nhan tuấn mỹ dưới mặt nạ đỏ lên. Chàng cứng ngắc lấy tay đẩy thiên hạ đang trôi chọc trong lòng ra nói: “Chúng ta đi thôi!” Không biết vì sao, giờ phút này chàng cảm thấy thân thể có chút nóng, thậm chí mau mau rời đi.

“Triệt chờ một chút.” Giữ chặt Phạm Dương Triệt đang muốn xoay người rời đi, nàng cười nói: “Chúng ta không thể như vậy liền rời đi. Nếu mới vừa rồi Khánh Vương gia khoản đãi ta như thế. Có đi có lại, ta cũng nên có chút hồi báo đi!”

Nói xong, nàng vừa đi vừa kéo vải che mặt, lộ ra dung nhan xấu xí, đôi mắt sáng lóe lên ác ý, nói: “Thì ra Khánh Vương gia đã đói bụng đến mức ăn quàng. Ngay cả ta là nữ nhân xấu như vậy cũng dùng thủ đoạn để lừa gạt. Xem ra vật trên người Vương gia sức lực nhiều quá mức. Vì an toàn trình tiết của nữ nhân kinh đô, ta có lòng tốt giúp Vương gia giải tỏa sức lực.” Vừa dứt lời, trong bàn tay mềm đã có thêm mấy cái ngân châm. Mà hiện tại hướng ngân châm đúng là hạ thân của hắn.

Mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra trên trán. Đôi mắt đen mang theo chút sợ hãi nhìn ngân châm tỏa ra ánh sáng lạnh dưới ngọn đèn.

Đồng dạng Phạm Dương Triệt thấy một màn này cũng không tự giác nuốt một ngụm khí lạnh.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ sợ hãi, môi đỏ mọng nhếch lên lộ ra nụ cười lãnh khốc: tay phải vung lên, ngân châm bay ra nhanh chóng.

Bởi vì sợ hãi, hắn nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón đau đớn.

Thời gian trôi qua dài như một thế kỷ, nhưng mà đau đớn không có xảy ra. Đôi mắt đen mở rầm rầm theo nghi ngờ, chỉ thấy ngân châm kia cắm ở hai đùi non hắn, kẻ sát hạ thân hắn. Âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Hừ, ngại cho ra là khinh bạc bốn cô nương lần nữa có thể như thế xong việc sao?” Môi đỏ cong lên mang theo châm chọc: “Khánh Vương gia đã có gan thiết kế khinh bạc ta, cũng nên trả một chút đại giới đi!” Nàng vừa cười nói vừa làm vận động các đốt ngón tay!”

“Quyền bên trái! Quyền bên phải! Quyền phía dưới!” Trong nháy mắt có tiếng kêu thét mơ hồ.

“A- Thực thích nha!” Đánh cho một thân ra mồ hôi, Phó Vân Kiệt hô to thoải mái.

Phạm Dương Triệt luôn luôn giữ im lặng đảm đương là người xem bắt đầu cảm thấy cả người toát mồ hôi lạnh: Chưa bao giờ biết Phó Văn Kiệt lại mê bạo lực thế này.

“Nàng cúi đầu nhìn gương mặt chỉ có thể dùng ‘vô cùng thâm thúy’ để ghình dung, cười nói: ‘ha ha, ta chưa bao giờ biết Khánh Vương gia lại tuấn mỹ đẹp mắt như vậy, tin tưởng không còn ai tranh đệ nhất mỹ nam kinh đô với Vương gia.’”

Đôi mắt đen mang theo bất đắc dĩ nhìn người tính tính đơn thuần như trẻ con kia. Trong sự bất đắc dĩ mang theo thăm dò cùng hoài nghi. Hương liệu không có khả năng không có hiệu quả. Hiện tại Phó Văn Kiệt giống như không sao vô cùng có khả năng dùng nội lực áp chế được tính, nhiều nhất cũng chỉ duy trì hai khắc (30'). Nhưng mà hiện tại thời gian hẳn đã qua, vì sao Phó Văn Kiệt vẫn là bộ dạng không sao.

“Được rồi. Ta cũng muốn rời đi. Yên tâm, chuyện đáp ứng Vương gia, ta nhất định sẽ hoàn thành.” Nàng vung tay một cái, xoay người kéo Phạm Dương Triệt rời đi.

Đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu đen đang dần đi xa, cho đến khi biến mất. Vì sao Phó Văn Kiệt lại như không có việc gì đây? Thời gian sớm qua. Chẳng lẽ –

Một tia sáng lóe lên, gương mặt vốn ‘vô cùng thâm thúy, nhất thời đen lại: Phải chăng Phó Văn Kiệt đã không còn trong trắng!? Hẳn đã đem tấm thân trong trắng cho Phạm Dương Triệt?! Chợt nghĩ đến khả năng này, một cơn đau lòng trời dậy. Cũng với sự đau đớn này là phần nợ mảnh liệt. Sự phần nợ này làm cho hắn phá tan các huyết vị bị che đi.

Thân hình cao lớn vốn đang nằm đứng thẳng lên, tay tay nắm chặt, gương mặt tuấn mỹ tràn ngập đau đớn cùng chua xót. Đau đớn cùng chua xót này cuối cùng hóa thành tiếng cười: “Ha ha ha—”

Tiếng cười so với tiếng khóc còn khó chịu hơn quanh quẩn thật lâu ở trong nhà phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20: Mộng Xuân Vô Ngân[1]

Edit: Tiểu Ngân “Uỳnh—” Một tiếng, trong một gian nhà phòng của Bách Hoa Các bị người dùng lực đá văng ra.

Đôi mắt đen như ngọc mang theo nghi hoặc nhìn dung nhan xấu xí đang giận dữ phóng lớn ở trước mắt.

“Nói, huynh tới Bách Hoa Các làm cái gì?” Đôi mắt sáng hiện lên ngọn lửa ghen tỵ: “Không cần nói với ta đến quan sát xem nam nhân cùng nam nhân sinh hoạt vợ chồng như thế nào?” Đáng giận, nam nhân này dám đến kỹ viện tìm hoan. Lần này nàng muốn xem hắn có cái lý do gì để không thể đến.

“Kiệt, ngươi là đang ghen tị sao?” Chàng từ từ hạ mặt nạ xuống để lộ ra dung nhan khuynh thành, bên môi cong lên mang theo dịu dàng.

“Hừ! “Nàng quay đầu, hừ lạnh một cái.

Trên gương mặt tuấn mỹ hiện ra ý cười, bàn tay to vươn ra, đem dung nhan xấu xí vì tức giận mà quay đi xoay lại.

Đầu vốn cứng ngắc theo động tác ôn nhu kia mà quay lại. Nàng muốn nhìn xem nam nhân đáng giận này rốt cuộc giải thích như thế nào. Lời giải thích mong muốn cũng không có nghe được, môi mông khiêu gợi kia dịu dàng dán lên môi đỏ mọng của nàng, trần trọc lặp lại mà còn mang theo sự cẩn thận quý trọng mà sát môi của nàng.

Trong đôi môi kia có chứa sự quý trọng cùng tình cảm khiến nàng cảm động nhắm mắt lại, hai tay không tự giác ôm lấy cổ chàng, cẩn thận đáp lại, tình tứ tận hưởng giây phút nhu tình như dừng lại này.

Chàng không hề thỏa mãn khi chỉ ở trên môi, lưỡi chui vào trong miệng của nàng, tìm kiếm cái lưỡi thơm tho bên trong, quấn quýt lấy nhau.

Thời gian giống như đã qua một thế kỷ, trước khi nàng cảm thấy hít thở khó khăn, chàng mới lưu luyến không rời mà buông ra, nhưng chỉ vuốt ve môi mềm vì nụ hôn vừa rồi mà đỏ lên. Đôi mắt đen lóe lên ánh sáng màu sâu sắc, môi mông không tự chủ ấn lên khóe môi của nàng một nụ hôn dịu dàng khẽ nói: “Ta yêu đệ, Phó Văn Kiệt.”

Vốn bởi vì nụ hôn nhiệt tình của Triệt mà choáng váng, nàng lập tức tỉnh táo lại. Đôi mắt sáng nhìn chăm chăm gương mặt tuấn mỹ tràn ngập nhu tình, môi đỏ mọng run nhè nhẹ: “Huynh, huynh vừa rồi nói gì đó?” Có thể sao? Nàng thật đã nghe một câu như thế sao?

“Ta mới có nói cái gì sao?” Trên gương mặt tuấn mỹ cố ý hiện ra sự nghi hoặc. Chẳng qua trong đôi mắt đen kia hiện lên chút ý đùa.

“Huỳnh mới vừa rồi rõ ràng đã nói yêu, yêu...” Bởi vì thẹn thùng, nằng vì thẹn thùng mà buông thõng tay, mặt nghiêm đồ lên, nắm hai tay áo, định nói lại nuốt vào. Nhưng mà, cũng không có đem câu kia nói hết được.

Phó Văn Kiệt ở trạng thái như cô gái nhỏ như thế khiến cho chàng không tự giác muốn đùa quá, cúi đầu, đem môi mỏng dán lên cái tai đã đỏ như máu, nhẹ giọng hỏi: “Cái gì yêu, yêu gì cơ?”

Theo câu hỏi của chàng, hơi thở ấm áp thổi qua bên tai làm nằng tê dại, thật sự rất mờ ám. Điều này khiến cho nằng theo bản năng lui về phía sau, có chút xấu hổ nhìn nam nhân vừa rồi trêu đùa chính mình. Vừa nhìn ra, đúng lúc nhìn thấy trong đôi mắt đen có chút ý đùa, Đôi mắt sáng hiện lên ảo não. Phần ảo não này cuối cùng biến thành thẹn quá hóa giận. Nằng tiến lên từng bước, một tay tóm lấy áo chàng, hung dữ uy hiếp nói: “Rốt cuộc là huỳnh có nói hay không đây?”

Nào có người nào yêu cầu khác biểu đạt tình cảm như thế. Trên gương mặt tuấn mỹ hiện ra chút vừa bực mình vừa buồn cười. Bàn tay to duỗi ra, đem người uy hiếp mình ở phía trước kéo vào trong lòng, sau đó cúi thấp gương mặt, đem trán đặt lên trán nằng, môi mỏng khẽ mở: “Ta yêu đệ, Phó Văn Kiệt.”

Vốn tưởng rằng sẽ được chứng kiến dung nhan kia lộ ra vẻ mừng như điên, nhưng, chàng sợ hãi khi nhìn thấy hai dòng nước mắt trên gương mặt. Giọt nước mắt chảy xuống tay chàng, rơi vào lòng chàng, khiến cho lòng chàng có chút đau đớn. Chàng không cần nằng rơi lệ, Phó Văn Kiệt hẳn là phải có biểu tình bừa bãi, có thể tự tin, có lẽ là kẻ xấu, nhưng không thể rơi lệ như vậy. Để sự đau đớn trong lòng biến thành hành động, môi mỏng hạ xuống, dịu dàng hôn xuống lau đi nước mắt trên mặt nằng: “Đến đây, đừng khóc. Hiện tại đã đủ xấu rồi, lại khóc nữa sẽ xóa đi hóa trang xấu xí trên mặt mắt.”

Rốt cục, nằng lại mỉm cười, hai tay mở ra, đem nam nhân yêu hai năm trước mắt ôm chặt vào trong ngực, nghẹn ngào nói: “Triệt, cảm ơn huỳnh đã nguyện ý yêu ta, cảm ơn huỳnh!” Tuy rằng, nằng vẫn tin tưởng chắc chắn một ngày nào đó có thể có được tim của chàng, nhưng mà, tình cảm đơn phương chỉ từ một phía vẫn luôn kéo dài bao lâu nay không biết bao giờ mới được đáp lại, điều này khiến cho nằng có chút mệt mỏi. Chàng kháng cự sẽ làm nằng cảm thấy đau lòng. Cuối cùng, cuối cùng, nằng có được tình yêu của chàng. Thì ra lương tình tương duyệt[2] lại khiến nằng hạnh phúc như thế!

[2] Chỉ tình yêu xuất phát từ hai phía.

Vốn bởi vì nằng đột nhiên ôm như vậy khiến thân hình chàng cứng ngắc lại nghe đến lời nói cảm ơn tràn đầy vui sướng hạnh phúc trong lúc hỗn loạn khiến chàng ngẩn người, cảm thấy niềm vui của thiên hạ trong lòng, trong đôi mắt đen nhanh chóng có chút áy náy. Chàng nhắm mắt lại, áy náy trong nháy mắt biến mất, bàn tay dùng sức ôm chặt nằng, giống như làm như vậy có thể giảm bớt sự áy náy của chính mình vậy.

Cuối cùng thoáng điều chỉnh được nỗi lòng của mình, Phó Văn Kiệt mở miệng hỏi nam nhân trước mắt, hơi e lệ cúi nửa đầu, nhẹ giọng hỏi: “Triệt, huỳnh là như thế nào phát hiện là yêu, yêu ta?”

Trong đôi mắt đen chợt lóe sáng rồi vụt tắt. Bàn tay to vươn ra, nâng gương mặt đang đỏ bừng của nằng, giọng nói trầm thấp khàn khàn nói: “Bởi vì ghen tị. Mới vừa rồi ta thấy màn phản kích biểu diễn của đệ. Nhìn từng đôi mắt đầy sắc dục kia, ta hận không thể móc mắt những người này. Nhưng mà, điều ta muốn làm nhất chính là đem đệ giống như yêu tinh này nhốt ở trong nhà, khiến cho người ta nhìn trộm cũng không thể.” Nói xong, trong đầu không tự chủ hiện ra thân ảnh màu đen xinh đẹp quyến rũ trên đài. Một khắc kia, chàng giống như nghe thấy tiếng tim mình đập thật nhanh thật rõ, một khắc kia, chàng đã đui mù như thế nào. Khi chàng nhìn thấy Hoắc Thiên Thụy dịch dung thành Nam Cung Bình ôm nằng vào trong ngực lấy tư thế tuyên cáo chủ quyền, một sự tức giận chưa từng có dâng lên tận đầu. Chàng đã muốn xông lên đem vị hôn thê vốn thuộc về chính mình cướp về. Một khắc kia, chàng biết rõ ràng chính mình đã động lòng với Phó Văn Kiệt. Dù sao, nằng chói mắt như thế, tự tin như thế, xinh đẹp như thế, rất khó không khiến cho người ta động tâm. Tạm thời không nói đến thân phận nam tử của Phó Văn Kiệt khiến phần tình cảm này khiến người ta khó tiếp nhận, trách nhiệm trên người cũng không cho phép chàng yêu nằng. Nếu, nếu thật sự yêu nằng, như vậy chàng sẽ tự đẩy mình vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Phạm Dương Triệt vẫn liên tục áy náy cũng không có chú ý đến tình cảm kia đã sớm ở trong lòng không tiếng động cảm rề này nham.

Thu lại suy nghĩ trong lòng, chàng đang muốn nói cái gì đó bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng, cảnh vật bốn phía bắt đầu biến thành hỗn loạn.

“Triệt, huỳnh làm sao vậy?” Phó Văn Kiệt cũng phát hiện chàng không thích hợp, vội vàng đỡ lấy thân hình ở xa đã muốn ngã, lo lắng hỏi.

Trong mơ hồ, chàng giống như thấy được gương mặt kia lo lắng. Chàng nở nụ cười cứng ngắc, muốn an ủi nằng không có việc gì, nhưng mà, lời an ủi này còn chưa nói ra khỏi miệng, liền rơi vào một mảnh tối đen.

Nhìn Phạm Dương Triệt bỗng nhiên ngất đi, nằng vội vàng đưa chàng đặt nằm trên mặt đất, bắt mạch cho chàng. Vốn tưởng rằng lần này chàng ngất đi là do bệnh tim tái phát, nhưng khi chạm vào tay có mạch đập mạnh mẽ hỗn loạn kia khiến nằng phải thẹn thùng mặt đỏ lên: Chàng cũng phải là tái phát bệnh tim, mà là trúng xuân dược. Thật ra, xuân dược chỉ cần có thể chịu được qua dược hiệu (*thời gian tác dụng của thuốc*) là xong. Nằng cũng có thể cưỡng chế điểm huyết khiến cho chàng có thể chịu đựng được qua dược hiệu. Chỉ là, đối với dục niệm không thể giải tỏa đối với người có bệnh tim như chàng mà nói thật sự là rất hại thân. Hoặc là nằng có thể dùng cách bình thường giúp chàng giải dược tính (*tác dụng của thuốc*). Nhưng kể từ đó, thân phận là nữ tử của nằng rất nhanh sẽ bị phát hiện.

“A—” Một tiếng rên nhẹ, trên gương mặt tuấn mỹ tràn ngập sự đau đớn.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ kia đang đau đớn, nằng chỉ cảm thấy lòng căng thẳng. Trong đôi mắt sáng rất nhanh hiện lên sự kiên quyết: Nếu hai người bọn họ đã quyết yêu nhau, như vậy cũng đến lúc nằng nói tất cả với chàng. Hơn nữa, nằng cũng không nỡ để chàng có chút đau đớn cùng khó chịu.

Nằng vươn tay nâng chàng dậy, đi đến bên giường, nằm xuống. Đôi mắt vốn vẫn luôn đóng lại nay chợt mở, trong mắt như có ánh lửa thiêu đốt. Bàn tay to vươn ra, đem thân hình xinh đẹp bên cạnh ôm vào trong lòng thật chặt.

“A—” Động tác bất ngờ như thế khiến nàng không kiềm chế được mà hét lên chói tai. Nhưng mà, đây chỉ là mới bắt đầu. Những chiếc hôn như mưa dầm ở trên mặt nàng.

Giờ phút này Phạm Dương Triệt chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang thiêu đốt, mà da thịt của thiên hạ dưới thân lạnh như băng có thể giảm bớt phần nào sự nóng bức này. Không thỏa mãn chỉ hôn ở mặt, chàng bắt đầu dựa vào bản năng, dùng tay cởi bỏ chiếc sườn xám kia trên người nàng. Mắt thấy, cuối cùng chàng cũng đã chạm đến nút thắt cuối, chuẩn bị cởi bỏ, một bàn tay trắng nõn ngăn cản chàng. Đôi mắt đen tràn ngập tình dục mang theo nghi ngờ nhìn nàng.

“Triệt, huynh biết ta là ai sao?” Nàng thờ gấp hỏi. Nàng cố chấp muốn biết rõ hiện tại Triệt biết người cùng chàng hoan ái là mình sao?

Môi mông khê nhếch, trên gương mặt tuần mỹ trần đầy dịu dàng, chàng cúi người hôn lên trên môi đỏ mọng xinh đẹp, nhẹ lắm lắm: “Kiệt, Kiệt, Kiệt...”

Đầu tiên đôi mắt sáng mở to, rồi sau đó khép lại, nước mắt trong suốt im lặng rơi xuống: Đủ, đủ. Không cần hoài nghi tình yêu đột nhiên xuất hiện này. Chàng thật sự yêu nàng. Nếu không cũng sẽ không ở tình huống không còn tỉnh táo còn có thể nhận ra nàng. Tay vốn đang ngăn cản, chuyển động, quần quanh cổ chàng.

Mất đi sự ngăn cản, bàn tay to nhanh chóng đem kiện sườn xám kia cởi bỏ, đập vào mắt là thân thể hoàn mỹ khiến chàng không thể rời ra.

Ánh mắt nóng cháy giống như cắn nuốt khiến nàng e lệ che ở trước ngực, nhẹ giọng nói: “Đừng nhìn.”

Nhiu mày, chàng bắt mắt kéo hai tay đang ngăn cản cảnh xuân sắc trước mắt, môi mông cong lên thành nụ cười chân thành: “Rất đẹp.” Nói xong, chàng cúi xuống trước ngực nàng.

“Ừm—” Môi đỏ mọng không kiềm chế được bật ra tiếng chọc người.

“Đây là cái gì?” Chàng nghi hoặc kéo mảnh vải ở trước ngực, mang theo thăm dò: “Làm sao để cởi bỏ?” Chàng bắt mắt với hai mảnh vải này đã che đi hơn nửa cảnh xuân sắc.

Nhìn gương mặt kia với vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu, nàng thật sự rất muốn cười. Nhưng mà, nàng cũng không có giải thích. Bởi vì nàng cũng không muốn ở dưới tình huống thế này cùng Triệt giải thích áo ngực là cái gì. Nàng cố nén cười, hai bàn tay mềm mại chuyển qua sau lưng.

“Bụt—” Cởi áo ngực theo thế mà tuột ra.

Đôi mắt đen nhìn thấy cảnh xuân trước mắt, ánh lửa trong mắt càng tăng lên. Tay cùng môi chàng theo làn da trôi dần xuống.

“Ừm—” Môi đỏ mọng cắn ngón tay, cố gắng kìm nén tiếng rên tí đầy mờ ám kia.

“A—” Bỗng nhiên nàng mở to hai mắt, hai tay khoác lên trên vai trần của chàng, móng tay hung hăng cắm vào vai trần của chàng, theo bản năng khép chặt hai chân: Tay của chàng... Thật sự rất tà ác!

“Kiệt...” Chàng tràn đầy tình dục nhìn nàng, giọng nói khàn khàn trầm thấp lộ ra vẻ gọi cảm: “Ta yêu đệ.”

Hai tay vốn kháng cự nháy mắt vô lực thả xuống giường. Nàng nghiêng mặt e lệ, nhắm mắt không nhìn tới tư thế ái muội của chàng. Thân thể theo chàng vận động.

Tất cả quần áo đều được cởi bỏ, da thịt nóng bỏng kề sát. Hơi thở hỗn loạn của hai người quanh quần không ở trong phòng, không phân biệt được.

“Kiệt... Kiệt...” Chàng không ngừng ở bên tai nàng dịu dàng khẽ gọi, vui thật sâu vào trong cơ thể của nàng.

Đó là một loại đau, lại mang theo sự thỏa mãn, giống như cuộc sống vì thế mà đã được trọn vẹn. Không kiềm chế được, nước mắt rơi xuống.

“Ừm...” Nàng vui đầu vào trước ngực chàng, cảm động không nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt chàng, nhẹ nhàng đáp lại lời kêu gọi của chàng.

Ngay lúc này, cái gì nàng cũng không muốn, chỉ cần chuyên tâm cảm thụ lấy chàng là tốt rồi...

Sáng sớm hôm sau, tiếng lá trúc xào xạc khiến Phạm Dương Triệt mệt mỏi ngủ say một đêm mở mắt. Chàng có chút mơ hồ khi nhìn phòng trúc quen thuộc, giống như ban đêm đã mơ một thấy một giấc mơ rất dài, một giấc mơ khiến chàng thấy hạnh phúc. Chỉ là hiện tại chàng không thể nhớ được nội dung của giấc mơ. Nhưng mà, cảm xúc hạnh phúc phong phú kia vẫn còn đọng lại ở trong đầu. Thu suy nghĩ lại, chàng bình tĩnh suy nghĩ về tất cả: Chàng nhớ rõ là ở trong Bách Hoa Các bày tỏ tình cảm cùng Phó Vân Kiệt, nhớ rõ nàng vì quá vui mà khóc, nhớ rõ sự áy náy của mình, cũng không nhớ rõ sự việc sau đó. Chàng đã rời khỏi Bách Hoa Các trở lại nơi này như thế nào?

“Cạch—” Có tiếng mở cửa vang lên, Tiểu Đông cầm triều phục (*quần áo mặc lên triều*) tiến vào: “Tướng gia, ngài đã tỉnh lại.”

“Tiểu Đông, tối hôm ta ta trở về như thế nào.” Một bên cởi quần áo, một bên cậu trả lời câu hỏi của Tướng gia.

“Là Phó cô nương đưa ngài trở về.” Vì để không lộ ra dấu vết, hiện tại, Tiểu Đông cùng Vô Danh đều gọi nàng là Phó cô nương.

“Trương gia, về sau ngài cần phải chú ý thân thể, không thể làm việc quá mức vất vả nha! Tối hôm qua, nếu không có Phó cô nương ở đây, bệnh tim tái phát có thể ngài đã...” Tiểu Đông không có nói gì thêm nữa.

Thì ra, tối hôm qua sờ đi chẳng không có nhớ được đoạn sau là do choáng váng vì bệnh phát tác.

“A!” Một tiếng kêu to kéo lấy suy nghĩ của chàng.

“Trương gia, phía sau lưng của ngài sao lại có vết cào?” Tiểu Đông kinh ngạc chỉ vào vết cào rõ ràng trên lưng mà hét lớn.

“Có thể là lúc Vân Kiệt đưa ta trở về bị cảnh trúc của Trúc Viện cắt phải.” Chàng cũng không để ý nói: “Được rồi. Nhanh giúp ta mặc triều phục đi!”

“Vâng!” Tiểu Đông cũng thu hồi kinh ngạc, chuyên tâm hỗ trợ.

Khi tia nắng sớm đầu tiên chiếu lên điện nghị chính, là lúc bắt đầu lâm triều.

Bởi vì tiểu Hoàng đế tuổi còn nhỏ, không thể xử lý chính sự, vì vậy, ở bên cạnh long ý (*ghế ngồi của vua*) cũng có đặt ghế dành cho hai vị Vương gia phụ chính (*giúp đỡ vua giải quyết công việc*). Tiểu Hoàng đế ngồi ở trên long ý chỉ có nhiệm vụ cuối cùng là đóng dấu lên, còn chính sự đều là hai vị Vương gia quyết định.

Tất cả quan lại tự động trình bày các sự việc.

Phó Vân Kiệt sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt buồn ngủ, thật sự rất muốn trở về ngủ tiếp. Chưa bao giờ biết hoan ái lại là chuyện tốn nhiều thể lực như vậy. Cho tới bây giờ nàng vẫn còn cảm thấy hai chân như nhũn ra, toàn thân ê ẩm. Dung nhan vẫn đang tái nhợt vì nhớ lại mà được phủ lên một tầng đỏ ửng. Triệt nhìn có vẻ yếu đuối, không hề ngờ tính lực lại tràn đầy như vậy. Đáng người khiêu khích kia, tư thế tà ác kia, giống như là một cao thủ tình trường.

Cao thủ tình trường?! Một từ này khiến cho nàng vốn đang tươi cười thẹn thùng bỗng cứng lại: Đúng thật! Rõ ràng Triệt là xử nam, thủ đoạn tàn tình sao lại cao siêu như thế. Chẳng lẽ đây là kết quả mà chàng đi Bách Hoa Các có được? Chẳng lẽ, chàng đã từng được những nữ nhân có kinh nghiệm dạy dỗ chuyện đó? Nghĩ đến đã từng có nữ nhân ở phía dưới chàng hưởng thụ hạnh phúc cực hạn kia, cả khuôn mặt của nàng đều đen lại. Đôi mắt sáng mang theo u oán nhìn thân ảnh màu xanh đứng ở đầu hàng kia.

Đứng ở hàng đầu các quan, không hiểu vì sao Phạm Dương Triệt bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lạnh. Hơi quay đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của dung nhan xấu xí. Trong đôi mắt sáng có sự u oán khiến chàng rất nghi ngờ. Nhưng mà, chàng chưa kịp thăm dò, đã vội vã quay đầu lại.

“Phạm tướng, trăm đề cho Tư Thiên Giám (*nơi chuyên theo dõi thiên văn, tính lịch*) tính qua, tháng sau ngày đầu tháng ba là ngày hoàng đạo, thích hợp việc kết hôn. Tuy rằng, chỉ còn chưa đến hai mươi ngày, thời gian có chút gấp, nhưng mà, chỉ cần đốc thúc người làm nhanh lên, hẳn là kịp. Trẫm muốn định hôn kỳ (*ngày thành hôn*) của Phạm tướng cùng Thái phó vào ngày hôm đó. Không biết, ý Phạm tướng như thế nào?” Đối với Phạm Dương Triệt, tiểu Hoàng đế rất tôn trọng.

Trước lúc Phạm Dương Triệt chưa kịp nêu ý kiến, đã có người muốn giành trước một bước:

“Thánh Thượng, mười lăm tháng ba là lễ tế trời một năm có một lần. Chỉ sợ bộ Lễ quá bận rộn, hôn lễ Phạm tướng sẽ khó có thể chu toàn. Phạm gia một nhà trung liệt, có thể nói là cánh tay cốt cán của Cảnh quốc. Mà Phạm tướng lại bởi vì hết sức cho việc trị nước mà chậm trễ hôn sự cho đến bây giờ. Vì thế, đối với hôn lễ của Phạm tướng, triều đình tuyệt đối không thể chậm trễ dù chỉ một chút.” Nam Cung Tuyệt đã mở miệng nói trước.

Điều này khiến cho Hoắc Thiên Thụy định mở miệng lại bị người giành trước có chút đâm chiêu liếc mắt nhìn hấn (*Nam Cung Tuyệt*) một cái, rồi sau đó mở miệng nói: “Mười lăm tháng mười là ngày hoàng đạo. Cứ như vậy đi, không vướng phải lễ tế trời, cũng có đủ thời gian để chuẩn bị cho hôn lễ của Phạm tướng, có thể nói một công đôi việc!” Mặc kệ mục đích Nam Cung Tuyệt lên tiếng ngăn cản là gì, có người phản đối, hấn cũng nhất định sẽ ngăn cản chuyện này đến cùng.

Nam Cung Tuyệt cũng dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá đối thủ chính trị của mình.

Khuôn mặt tiểu Hoàng đế vốn đang hưng trí bừng bừng chợt giống như có chút ủ rũ.

Thấy một màn như vậy, Phạm Dương Triệt mở miệng nói: “Thần tán thành.”

Này, này, những người này cũng quá đi. Thời gian kết hôn ít nhất cũng nên lắng nghe ý kiến của nàng chứ. Cứ như vậy, nguoi một lời, ta một câu quyết định. Nàng còn đang muốn mở miệng kháng nghị, đã bị tiểu Hoàng đế một câu thành kết quả đã định.

“Được. Cứ quyết định như vậy. Ngày mười lăm tháng mười là ngày đại hôn của Phạm tướng cùng Thái phó.” Tiểu Hoàng đế khôi phục tinh thần, hưng phấn tuyên bố.

Rồi sau đó xuất hiện mấy vị quan mượn “Nhân duyên trời ban” nói mấy lời nịnh bợ linh tinh.

Phó Vân Kiệt đứng ở cuối chỉ có thể cười cứng ngắc coi như đáp lời.

Cuối cùng cũng đến lúc chấm dứt lâm triều, Phó Vân Kiệt ý vào ưu thế của mình, dùng ưu thế khinh công cao siêu, nhanh như chớp bóng dáng liền biến mất.

Điều này khiến cho Nam Cung Tuyết tìm cơ hội nhìn nàng rất là thất vọng, cũng làm cho Hoắc Thiên Thụy thất vọng. Phạm Dương Triệt muốn mở miệng hỏi cũng có chút thất vọng.

Một thân ảnh màu xanh bước đi thong thả bước xuyên qua điện nghị chính vào trong rừng liễu. Mối mong nhẹ cong, Phạm Dương Triệt vươn tay đón được lá liễu rơi xuống, rồi sau đó nhắm mắt cảm thụ được sự tĩnh lặng trong rừng.

Phản tĩnh lặng này bị sự lửa giận của một người từ trên rơi rơi xuống đánh vỡ.

Cuối cùng không áp chế được ghen tị trong lòng, Phó Vân Kiệt tiến lên từng bước, đem khoảng cách hai người kéo gần lại. Dung nhan xấu xí ngẩng lên, đôi mắt sáng nhìn thẳng đôi mắt đen như ngọc, nói thẳng vào chủ đề: “Tối hôm qua huynh đến Bách Hoa Các làm gì?”

Thì ra lửa giận trong đôi mắt sáng kia là sự ghen tị! Về mặt ghen tị này của Phó Vân Kiệt khiến cho chàng cảm thấy có chút đáng yêu. Khẽ xoay người, mối mong mang theo khiêu khích, thổi vào tai nàng nói: “Yên tâm, ta không có đi tìm cô nương, chỉ là đi gặp một vị bằng hữu sắp đi xa mà thôi!”

Bên tai truyền đến hơi thở tê dại khiến nàng lập tức lui về phía sau từng bước, khiến khoảng cách hai người một lần nữa cách xa. Nàng vuốt tai đang hồng lên, tức giận nói: “Còn nói không có tìm cô nương. Động tác tán tỉnh cùng thủ đoạn của huynh từ đâu mà học được?”

“Phó Thái phó như thế nào đã quên trên đường về kinh, chẳng phân biệt được ngày đêm, cũng khuynh nang tương thụ nha [3]?” Mối mong cong lên thành nụ cười dịu dàng, nhưng trong đôi mắt đen kia lại tràn ngập sự suy nghĩ.

[3] Truyền lại sự hiểu biết của mình cho người khác.

Tuy nàng thường xuyên thích hôn lên chàng, nhưng mà, chỉ gần đến giai đoạn sờ ngực mà thôi. Tối hôm qua, những động tác của nam nhân này đều là những động tác cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ làm.

“Ta cũng không có dạy huynh chuyện tối hôm qua, đây...” Vừa nói đầu vừa cúi xuống. Dù thế nào, đến cuối nàng cũng không nói được nữa.

“Tối hôm qua làm sao?” Không có nghe rõ ràng Phạm Dương Triệt mang theo nghi ngờ hỏi?”

“Huynh—” Cho rằng chàng biết rõ nhưng vẫn còn cố tình hỏi, nàng bỗng ngẩng đầu, đang muốn chửi ầm lên. Nhìn thẳng đôi mắt sáng kia là đôi mắt đen chỉ có sự nghi ngờ, không có chút khiêu khích cùng ý đùa.

Một tia sáng hiện lên. Nàng nghiêm túc hỏi: “Triệt, huynh còn nhớ rõ sự việc tối hôm qua chứ?”

Mối mong cong lên thành một nụ cười, chàng tiến lên từng bước, lại kéo khoảng cách hai người gần lại, hai tay vươn ra, ôm lấy nàng, dịu dàng nói: “Đương nhiên nhớ rõ, ta biểu đạt tình cảm với đệ, mà đệ còn cảm động ôm ta.”

“Sau đó thì sao?” Đôi mắt sáng chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt đen như ngọc, mang theo ý thăm dò.

“Còn có gì nữa sao?” Chàng nghi ngờ hỏi lại. Rồi sau đó giống như nghĩ đến điều gì, đôi mắt đen lóe lên sự hối lỗi: “Kiệt, thực xin lỗi. Tối hôm qua tình cảnh (*cảnh đẹp lãng mạn tình cảm*) như vậy, ta lại phát bệnh.”

Sự hối lỗi tràn ngập trong đôi mắt đen kia không thấy một chút giả tạo, nàng không thể không nhận ra nam nhân trước mắt này thật sự không nhớ được sự việc xảy ra tối qua.

“Được rồi! Đệ yên tâm. Ta cũng không có tìm cô nương đâu. Ở trước khi đại hôn, ta tuyệt đối sẽ không đi đào vách tường.” Chàng nói đùa.

Ngẩng đầu nhìn thấy mặt trời dần dần lên cao, chàng dịu dàng in xuống trán nàng một nụ hôn: “Ta còn phải đi lục bộ (6 bộ- hình, công, lễ, lại, binh, hộ). Đệ cũng đi thư phòng đi! Thánh Thượng còn chờ đệ đến giảng dạy đó.” Rồi sau đó, chàng xoay người rời đi.

Đôi mắt sáng nhìn chăm chú nhìn thẳng thân ảnh đang biến mất ở phía xa kia, cuối cùng không áp chế được sự buồn bực trong lòng, nàng ngửa mặt lên trời kêu to: “A—”

Đáng giận, thiên hạ này còn có nữ nhân nào so với nàng còn đáng thương hơn sao? Thật vất vả nam nhân mình thầm yêu hai năm cũng chịu thổ lộ tình cảm với mình, thật vất vả cùng nam nhân mình yêu kết hợp. Loại hạnh phúc cả thể xác và tinh thần này vẫn còn ở trong lòng. Thật khó khăn, nàng mới hạ quyết tâm quyết định nói thẳng thân phận mình là nữ tử. Bây giờ, vậy mà chàng ngay cả một chút trí nhớ cũng không có.

Đáng giận, Khánh Vương gia dùng xuân dược cũng thôi. Vì sao còn dùng cái loại là đặc sản của Cao quốc – Mộng hoan tán, có tên khác là mộng xuân vô ngân. Giờ thì hay rồi. Triệt đối với chuyện hôm qua đã quên hết rồi, thực sự đối với chàng chỉ là một cái mộng xuân bình thường, vừa tỉnh lại, tất cả đều quên đi, thật sự là không nhớ gì luôn! Nay muốn nàng phải mở miệng nói chuyện phát sinh đêm hôm qua như thế nào đây, như thế nào mở miệng nói với chàng về thân phận nữ tử của mình đây?

A—” Càng nghĩ càng thấy phiền lòng, bạn nữ nào đó lại bắt đầu nâng cao đề-xi ben (*đơn vị đo âm thanh*) lên.

Trong rừng liễu lại thi thoảng có tiếng hét chói tai vang lên.

Q.2 - Chương 21: Phương Pháp Giáo Dục Lừa Dối

Edit: Leticia Phạm Beta: Sakura Vào buổi sáng, rốt cục cũng điều chỉnh được tâm trạng tràn đầy phiên muộn, Phó Văn Kiệt bước có vẻ hơi xiêu vẹo, đi vào Ngự thư phòng. Đập vào mắt là tiểu chính thái đẹp một cách hoàn mỹ khiến nàng vút phiên muộn lên chín tầng mây.

Chỉ thấy cái vương miện che mặt đã bị cởi ra, lộ ra gương mặt tinh xảo trắng nõn như gốm sứ, khuôn mặt trẻ con đáng yêu, đồng tử đen nhánh đang nhìn thẳng nàng, được chiếu rọi dưới ánh mặt trời khiến nó tỏa sáng lấp lánh.

Thật là một tiểu chính thái phấn điều ngọc mài. Trời ạ, nàng muốn xông lên hung hăng ôm hân vào trong ngực, không quên dùng sức, chà đạp lưu lại dấu vết lên người tiểu chính thái ở đẳng kia.

Nếu không phải cái kia đại biểu cho long bào của thiên tử, nàng đã sớm không để ý đến thân phận của hân, sớm nhào tới rồi. Nhịn xuống, nhịn xuống, nàng nhất định phải nhịn xuống. Vô luận tiểu chính thái này đáng yêu như thế nào, câu dẫn người phạm tội như thế nào, nàng nhất định phải nhịn xuống. Mô nữ vì áp chế xúc động của chính mình chỉ có thể cường ngạnh thân thể, trầm mặt không để cho chính mình phát ra tiếng thét chói tai, hoặc thanh âm tán thưởng.

Mới vừa rồi thấy tân nhậm Thái phó tiến vào cửa, lòng mang khiêm tốn, tiểu Hoàng đế cảm bài văn mình vừa viết xong tiến lên thỉnh cầu chỉ giáo, cung kính đưa lên tờ giấy tràn đầy chữ viết. Nhưng nhìn về mặt ngưng trọng kia, hân thất vọng nhỏ giọng nói: “Thái Phó, ta viết thật sự kém sao?”

Giọng nói tràn ngập sự mát mẻ rốt cục để cho nữ nhân nào đó tỉnh lại: “Cái gì?” Rồi sau đó, nàng hậu tri hậu giác phát hiện tờ giấy đầy chữ viết, biết tiểu chính thái muốn nàng bình luận.

Nàng tiếp nhận tờ giấy, chuẩn bị muốn nghiền cứu thật tốt, để ở trước mặt tiểu chính thái có thể bày ra một tấm gương lão sư tốt.

Trước ánh mắt mong đợi, nàng đem toàn bộ tâm tư đều đặt lên những chữ viết trên tờ giấy: Chữ viết thật đẹp! Không thể ngờ được tuổi còn nhỏ mà lại có thư pháp cao như vậy. Thu hồi cảm thán, đem tâm tư đặt lên nội dung, tui cười bên môi nàng nhất thời đông lại: Đến tận cùng ý tứ trong bài văn là gì đây? Tuy rằng trong bài này không có một chữ nào là chữ lạ, nhưng nàng rõ ràng là không hiểu được một loạt chữ liên tiếp xuất hiện cùng một chỗ là muốn biểu đạt ý gì. Số lần xuất hiện các từ “[chỉ, hồ, giả, đã]” rất cao, không có đoạn mở đầu, không có đoạn kết thúc, không có đoạn giữa, không có dấu chấm câu, như thế này cũng quá khảo nghiệm năng lực xem chữ đọc ý của nàng đi!

“Thái phó, bài văn này của trẫm như thế nào?” Trong con ngươi đen xinh đẹp lóe lên sự chờ đợi.

Đối mặt với ánh sáng rực rỡ chờ đợi như thế, mồ hôi lạnh không tự giác toát ra, nàng chỉ có thể phát ra một âm thanh: “Ách”

“Thế nào?” Cả khuôn mặt của tiểu chính thái phát ra hào quang chờ đợi chói mắt.

Hào quang kia làm mồ hôi lạnh từ mặt nàng chảy xuống ròng ròng. Sẽ không phải ngay ngày thứ nhất đi dạy nàng đã xấu mặt trước tiểu chính thái đi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Một đạo linh quang hiện lên. Cặp môi đỏ mọng hơi vênh lên, nàng cầm tờ giấy kia, gật đầu giả bộ thật sự hiểu được, bắt đầu lừa dối tiểu chính thái: “Ân! Văn này viết không sai, hoàn toàn làm rõ chủ đề, nổi bật trọng điểm, thuyết minh đơn giản thích đáng, câu văn lưu loát, bố cục rõ ràng.”

Nhìn về mặt tiểu soái ca vì được bình luận tốt ngay trước mặt mà rất hưng phấn, ngay lập tức trong lòng nàng phát ra đại cảm tạ: Cảm tạ lão sư ngữ văn trong nước phê chữa bài văn thường xuyên sử dụng những câu bình luận suông nhưng có tính ứng dụng cao như thế.

Nàng bỗng nhiên dừng lại gật đầu, nghiêm trang nói: “Thánh thượng, viết văn ngoại trừ có thể học cách hành văn liền mạch lưu loát, mà còn có thể khắc sâu chủ đề bài văn ở trong đầu. Ngươi nói cho ta một chút ý nghĩa chính của bài văn này là gì?”

Vì thế, tiểu chính bị mô nữ nào đó lừa dối, mắt chứa đầy sự sùng bái và chờ mong nói ra ý nghĩa chính của bài văn.

Sau khi nghe xong, nàng rốt cục biết bài văn này viết về cái gì. Hóa ra, đây là quyển sách nói về đạo làm vua, trị quốc: Quyển sách truyền đạt ý lấy “nhân” làm trung tâm, triển khai hai mặt luận chứng chính phản, thống trị quốc gia áp dụng nền chính trị nhân từ là chủ yếu.

“Thái phó, ta nói như thế nào?” Giọng nói trong trẻo dễ nghe rốt cục dừng lại.

Nàng cười gật đầu nói: “Thánh thượng viết rất khá, nói rất tốt.” Đối với giáo dục hài đồng nàng theo phương pháp giáo dục khẳng định. Khẳng định đưa nhỏ, bồi dưỡng lòng tự tin của bọn chúng. Đồng thời, cùng với khẳng định, chậm rãi dẫn bọn chúng đến vấn đề. Như vậy giáo dục lại càng dễ dàng cho bọn chúng tiếp nhận, mà không đến mức đã kích lòng tự tin, vì tự ti mà phát sinh sự chống đối.

“Nhưng Thánh thượng phải biết rằng chủ yếu lấy nhân để thống trị quốc gia vẫn không đủ.”

Nàng còn chưa nói xong, tiểu hoàng đế liền ngắt lời, nói: “Thái phó, nhân chính là do Khổng thánh nhân đưa ra đấy. Chẳng lẽ Khổng thánh nhân nói là sai làm sao?” Tiểu Hoàng đế vốn được dạy bảo từ ngôn luận của Khổng Tử thấy người khác phá vỡ ngôn luận của thánh nhân, nên có tiềm thức bài xích.

“Nhân” quả thật chính là phương pháp lý tưởng tốt nhất để thống trị một quốc gia. Khoan hồng với dân, thực thi ân đức, có lợi để tranh thủ dân tâm.” Nàng đầu tiên là khẳng định, nhìn đến kháng cự trên khuôn mặt của tiểu chính thái dần dần sau khi biến mất, nói tiếp: “Cái gọi là lý tưởng chính là chỉ hy vọng đối với tương lai sự vật, tưởng tượng, là không thực hiện được. Nhưng thực hiện lý tưởng không phải gấp gáp là được, cần cân nhắc đến điều kiện thực tại.”

Nhìn trên mặt tiểu chính thái hiện vẻ nghi hoặc. Nàng biết lời nói như thế đối với một hài tử bảy tuổi mà nói thì sâu sắc quá. Nàng quyết định bắt đầu thay đổi phương pháp, cười nói: “Thánh thượng đã nghe qua một câu chuyện xưa này?”

“Chuyện xưa?” Tiểu chính thái nghiêng mặt nghi hoặc hỏi. Bộ dáng rất là đáng yêu.

Cổ nén xúc động muốn thò tay véo hấn, nàng nói: “Ví dụ như điển cố Mạnh mẫu tam thiên.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã hiểu rõ, nàng tiếp tục nói: “Thật lâu thật lâu trước kia, có kẻ hung tính tàn bạo độc ác thích ngày giết một người. Bởi vì hấn võ nghệ cao cường, ngay cả quan binh đều không thể bắt được hấn, bởi vậy, dân chúng địa phương đặc biệt đi xa ngàn dặm, thỉnh một cao tăng có võ thuật cao siêu đến thu phục ác nhân này. Cao tăng này không thích sát sinh, trước tình huống bảo đảm an toàn sinh mệnh của chính mình, mỗi ngày giảng kinh Phật cho ác nhân, ý đồ có thể sử dụng Phật pháp vô biên cảm hóa ác nhân này. Thánh thượng người đoán ác nhân có hay không bị cảm hóa, có buông dao giết người không?”

“Có.” Tiểu hoàng đế dùng sức gật đầu nói: “Ác nhân kia nhất định sẽ bị Phật pháp tác động.”

“Đúng vậy, quả thật ở ngày thứ mười, ác nhân này rốt cục bị cao tăng làm phép, từ bỏ sát sinh. Thế nhân cho rằng cao tăng này có công đức vô thượng. Nhưng bọn họ lại quên trước khi làm phép thành công, ác nhân vẫn ngày giết một người. Vì thành tựu công đức vô thượng này, chín mạng người đều hi sinh vô ích. Cao tăng này không phải có công đức vô thượng, mà là tạo ra tội ác thật lớn. Điều hấn phải làm là ngày đầu tiên sau khi làm phép với ác nhân không hiệu quả, kiên quyết giết ác nhân đó. Như vậy mới gián tiếp cứu được chín mạng người. Đây mới là công đức chân chính.”

“Nhưng cao tăng không thể giết người a?” Trên mặt tiểu chính thái tỏ vẻ không đồng ý hỏi ngược lại.

“Phật viết: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Nếu giết một người mà có thể cứu chín người, như vậy sát sinh thì có ngại gì đâu? Một mặt nói là làm phép nhưng lại gián tiếp phóng túng hành vi sát sinh, mới là sai lầm. Đồng dạng đạo lý như vậy, toàn bộ đều thực thi nền chính trị nhân từ là không được.”

“Như vậy, Thái phó ngài nói phương pháp gì mới có thể trị quốc tốt?” Tiểu chính thái mang vẻ mặt khiêm tốn hỏi.

Con mắt sáng hiện lên tinh quang: “Lấy pháp trị quốc.” Mới vừa rồi nàng sở dĩ nói nhiều như vậy vì muốn dẫn tới phương pháp trị quốc chính xác.

“Pháp gia (một phái thời Tiên Tần) cai trị quốc gia xác thực trong thời gian ngắn có thể có hiệu quả rất lớn. Nhưng cai trị quốc gia như vậy lại không cách nào kéo dài qua hai đời vua. Tiền triều Tần quốc chính là một ví dụ. “Vốn tưởng rằng sẽ nghe được phương pháp trị quốc không giống bình thường, nhưng lại nghe đến của Pháp gia đã được chứng thực là không thể dùng được. Về mặt tiểu chính thái hiện ra sự thất vọng nồng đậm.

Nàng buồn cười nhìn biểu tình phong phú trên mặt tiểu soái ca nói: “Thánh thượng, theo như lời ta nói là lấy pháp trị quốc, mà không phải là cách Pháp gia cai trị quốc gia. Lấy pháp trị quốc chính là tuân theo pháp luật để cai trị quốc gia, yêu cầu chính trị, hoạt động kinh tế, xã hội, tất cả các phương diện hoạt động của một quốc gia hết thảy đều tuân theo pháp luật mà tiến hành, không chịu bất luận ý nghĩ của cá nhân nào can thiệp, gây trở ngại hoặc phá hư.”

“Ngay cả quân vương cũng không thể phá hư sao?” Từ nhỏ được giáo dục quyết định của quân vương là quan trọng nhất quốc gia, tiểu Hoàng đế nghi ngờ hỏi.

“Đúng, chỉ cần pháp luật vẫn phù hợp với tình huống trước mắt, ngay cả quân vương cũng không thể phá hư. Thánh thượng, cũng biết vì sao từng đoạn thời gian, chậm thì vài thập niên, lâu thì mấy trăm năm, từng vương triều đều bị lật đổ, vương triều mới thành lập?” Nàng bắt đầu dẫn đường giảng đạo.

“Là nguyên nhân gì?” Trên mặt tiểu Hoàng đế xinh đẹp tràn ngập sự chờ đợi. Dù sao, đối với vấn đề này, trăm năm Cảnh quốc cũng không ít người nghiên cứu. Tất cả quân vương đều hy vọng vương triều của chính mình có thể thiên thu muôn đời.

“Đó là quân vương có ý phá hư pháp luật, ý đồ làm cho suy nghĩ cá nhân áp đảo phía trên pháp luật. Nếu quân vương là minh chủ hùng tài đại lược, như vậy quốc gia sẽ phát triển. Nếu quân vương là người tài trí bình thường, lại chỉ muốn phô bày vẻ ngoài, như vậy quốc gia sẽ suy yếu. Nếu quân vương là kẻ ngu ngốc, như vậy quốc gia sẽ diệt vong. Bởi vậy, phải tạo uy tín cho pháp luật, uy tín của pháp luật mà ngay cả quân vương cũng không có cách nào làm dao động được.” Nàng trần thuật quan điểm của mình.

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của tiểu chính thái, nàng biết rõ thoáng cái đã bắt một tiểu hài tử choai choai tiếp nhận nhiều thứ như vậy quả thật miễn cưỡng.

Cảm giác thời gian không sai biệt lắm, nàng đứng dậy nói: “Thánh thượng, chúng ta tan học nghỉ ngơi một khắc chung đi!”

Vốn đang tự hỏi, tiểu Hoàng đế thấy mỗi nữ nào đó không xứng chức Thái Phó đã xoay người rời đi, vội vàng nói: “Thái phó, còn chưa tới một canh giờ đâu?”

Vốn đã bước đi một bước, Phó Văn Kiệt đứng lúc đình chỉ cuộc bộ. Nàng thiếu chút nữa quên thời đại này thời gian học tập là một canh giờ, cũng chính là hai giờ mới có thể nghỉ ngơi một khắc chung. Đã có thói quen học tập theo thời gian hiện đại nên dù thế nào cũng không thể thực hiện được như vậy. Hơn nữa, nàng cũng không cho là mình có thể có tinh lực giảng bài liên tục hai giờ. Vì chính mình, mỗi nữ bắt đầu giờ cao cờ chính nghĩa, lại bắt đầu giáo dục lừa dối: “Thánh thượng, người có biết đầu óc con người hoạt động cũng theo quy luật đấy.”

“Quy luật gì?” Tiểu hoàng đế lập tức có vẻ mặt khiêm tốn và tò mò hỏi.

“Thánh thượng có hay không cảm thấy sau nửa canh giờ học bài, lại nghe giảng tiếp thì nội dung trở nên không dễ dàng nghe vào đâu?”

Nhìn mặt tiểu soái ca hiện lên sự đồng ý, nàng nói tiếp: “Kỳ thật, đây là bởi vì hiệu suất làm việc của đầu óc chúng ta chỉ có nửa canh giờ. Lúc này, nếu đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút, như vậy kể tiếp nửa canh giờ, hiệu suất làm việc của đầu óc sẽ khôi phục.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên không thể nào lý giải được điều này, nàng biết là phải giải thích rõ, nhưng thôi không thêm lý giải nữa. Bàn tay duỗi ra, cầm cái tay nhỏ bé đáng yêu, xấu nhan lộ vẻ tươi cười: “Thánh thượng, chúng ta hãy nghỉ giữa giờ trong thời gian một khắc chung đi!”

Đôi mắt như hắc diệu thạch nhìn chăm chăm vào bàn tay to vô cùng ấm áp kia: Đã bao nhiêu lâu rồi, nắm tay vừa rồi giống như thời điểm phụ hoàng còn sống vẫn làm với hân. Cảm giác ấm áp này, hân đã muốn thật lâu nhưng không thể nói. Tay nhỏ bé dùng sức nắm lại, trên mặt tiểu chính không tự giác mà lộ vẻ tươi cười.

Bóng người lớn nhỏ rời đi, trong Ngự thư phòng to như vậy chỉ còn có thái giám đang thu dọn. Bọn họ bận rộn nên cũng không biết nhất cử nhất động của chính mình đều bị người khác xem ở trong mắt.

Trong mặt thất nói liền với Ngự thư phòng có một người ẩn nấp, một bóng đen buông ống trúc trong tay để làm ống nghe xuống, trên mặt xuất hiện vẻ trầm tư.

Trời xanh mây trắng, vạn dặm trời quang, chính là thời điểm tốt nhất để hít thở không khí. Măng cỏ lớn của thảo viên trước Ngự thư phòng trở thành nơi hít thở không khí trong lành rất tốt.

Phó Văn Kiệt môi đỏ mọng ngậm một nhánh cỏ non, mắt khép hờ, ánh nắng xuyên qua tán lá, cảm thụ được gió nhẹ quạt vào mặt, mát lạnh. Rất thích ý a! Đương nhiên nếu bên tai không có âm thanh vo ve bên cạnh thì sẽ càng tốt hơn.

“Thái phó, Thái phó……” Tiểu Hoàng đế liếc nhìn Phó Văn Kiệt đang dùng tay gối sau đầu, nhắm mắt, rồi sau đó vô cùng khẩn trương nhìn xung quanh, chỉ sợ có cung nhân đi qua mà phá hư hình tượng Thái phó.

Đôi mắt khép hờ rốt cục mở, bàn tay to duỗi ra, đem tiểu thân ảnh đang cúi người ở trước mặt mình kéo xuống.

“A...” Bỗng nhiên bị dùng sức kéo làm cho tiểu Hoàng đế cả kinh kêu lên. Khi hân phát hiện chính mình đang nằm ở trên người Phó Văn Kiệt, mặt tiểu soái ca nhất thời đỏ lên, nhẹ giọng mà phun ra nuốt vào nói: “Thái phó, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Vốn muốn nói cho tiểu chính thái không cần khẩn trương như vậy, trước đó mới vừa rồi nàng đã phân phó tất cả cung nhân không thể bước vào thảo viên này nửa bước, nhưng nghe lời hân vừa nói, nàng đã sớm đem lời muốn nói vút lên chín tầng mây, cười lớn.

“Ha ha ha —” Thảo viên yên tĩnh chỉ quanh quẩn tiếng cười sang sảng.

Tiểu Hoàng đế nhìn xấu nhan kia thoải mái cười to, không biết vì sao hội cảm thấy dung nhan xấu xí trở nên không xấu rồi.

Rốt cục, Phó Văn Kiệt đình chỉ tiếng cười, hai tay duỗi ra, dùng sức chà đạp mặt tiểu chính thái, nói: “Thánh thượng, chờ người trưởng thành, rồi mới đến thảo luận cùng ta chuyện nam nữ thụ thụ bất thân.” Rốt cục, mỗi nữ vươn móng vuốt sói, hung hăng chà đạp khuôn mặt của tiểu chính thái mà mình thêm nhỏ dãi dãi lâu. Mới vừa rồi, trong Ngự thư phòng có cung nhân ở bên cạnh hầu hạ, nàng cũng không tốt làm càn. Hiện tại, bốn bề vắng lặng, sẽ không bận tâm tới chuyện đó nữa. Hơn nữa, nàng bắt đầu có ý thức ít sử dụng kính ngữ, kéo gần khoảng cách của mình cùng tiểu Hoàng đế. Ở trong suy nghĩ của nàng, quan hệ giữa lão sư cùng đệ tử hân là có thể thành thân nhân, có thể là quan hệ bằng hữu, mà tuyệt đối không phải là quan hệ quân thần.

Rốt cục, dưới móng vuốt của mỗi nữ, tiểu hoàng đế gãy giữa, mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhìn qua kẻ đang vô cùng thoải mái tươi cười vì rốt cục đã thực hiện được với khuôn mặt đã thêm nhỏ dãi từ lâu, cũng không cảm thấy chính mình thân là uy nghi quân vương bị người phá hư, ngược lại cảm thấy vô cùng ấm lòng. Bởi vì, hân rõ ràng biết, chính mình không hề là người cao cao tại thượng, tất cả mọi người đều sợ hoàng đế Cảnh quốc, mà chỉ là một hài tử bình thường.

Nghĩ vậy, trong con ngươi đen nhiệm một tia u buồn, hân nhẹ giọng nói: “Thái hậu nói trăm đã là nam nhân, là nam nhân trụ cột của Cảnh quốc.” Thái hậu thường xuyên nói với hân phải nhanh lớn lên, lớn lên để trở thành quân vương như phụ hoàng.

Phó Văn Kiệt cũng không bỏ qua ánh mắt sợ hãi cùng kính sợ của tiểu Hoàng đế khi nhắc tới Thái hậu, nhìn gương mặt tiểu đại nhân bị người bắt lớn nhanh theo kiểu đốt cháy giai đoạn, thân thủ ôm lấy hân, nhập vào trong lòng mình thờ dài nói: “Thánh thượng, người không cần gấp gấp để lớn lên. Từng bước một thôi, không có vấn đề gì đâu.”

Vốn đang kháng cự, tiểu Hoàng đế dùng động tác gãy dựa lại, đỏ mắt, nghẹn ngào nói: “Thái phó, ta có thể chậm rãi lớn lên sao?” Mỗi ngày bắt buộc chính mình lớn lên thật vô cùng vất vả. Hân dường như vẫn coi mình là thái tử trốn tránh ở sau lưng phụ hoàng.

Xấu nhan nổi lên nhu tình, phát ra giọng nói ôn nhu: “Đương nhiên.”

Nước mắt vẫn luôn đảo quanh hốc mắt rồi cứ rơi xuống, bàn tay nhỏ bé dùng sức xoa: “Kỳ thật, ta một chút cũng không muốn lớn lên. Lớn lên rất vất vả. Kỳ thật, ta một chút cũng không muốn làm hoàng đế, ta chỉ muốn làm thái tử tránh ở sau lưng phụ hoàng. Kỳ thật, ta một chút cũng không thích nói ‘Trẫm’. Kỳ thật, ta rất nhớ phụ hoàng!” Nói đến câu cuối cùng thì trở thành tiếng khóc.

Phó Vân Kiệt cũng không mở miệng, chỉ là ôn nhu vỗ lưng hắn để an ủi.

Ủy khuất bị đè nén thật lâu dường như quanh quẩn trong vườn thật lâu.

Rốt cục, tiếng khóc khiến lòng người khác chưa xót cũng đình chỉ. Tiểu hoàng đế vụng trộm lau nước mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng do khóc, về mặt tràn đầy áy náy: “Cái kia, Thái phó dường như thời gian đã qua một khắc chung.”

Vốn tưởng rằng tiểu Hoàng đế muốn nói chút lời cảm tạ, Phó Vân Kiệt nghe thấy những lời này có xúc động muốn ngã xuống đất. Cũng đúng, dù sao tiểu hoàng đế đã bị uốn nắn hơn hai năm rồi. Muốn một ngày liền đảo ngược lại là không có khả năng mà cần từng bước một.

Nàng buông tiểu Hoàng đế trong lòng ra, rồi sau đó dùng sức đứng dậy, cười nói: “Hảo, kế tiếp chúng ta học thể dục.”

“Thể dục?” Trên mặt tiểu Hoàng đế tràn ngập nghi hoặc.

Nàng bày ra một bộ dáng nghiêm túc, lại bắt đầu phương pháp lừa dối: “Thánh thượng, ta tính đào tạo ngài thành một người phát triển toàn diện đức trí thể mỹ, một thời đại quân vương mới chưa từng có.”

“Quân vương như vậy thì thật vĩ đại sao?” Tiểu hoàng đế mở miệng hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

“Đương nhiên.” Nàng dùng sức gật đầu.

“Thái phó, đức trí thể mỹ cụ thể là chỉ cái gì?” Tiểu hoàng đế rất ham học hỏi.

“Đức” đức dục là bồi dưỡng chúng ta có nhân sinh quan đúng đắn, quan niệm về giá trị con người, bồi dưỡng chúng ta có đạo đức phẩm chất tốt cùng quan niệm chính trị đúng đắn, bồi dưỡng chúng ta hình thành tư tưởng đó chính là phương pháp giáo dục chính xác. Chính là để cho Thánh thượng biết cái gì là đúng, cái gì là sai. Hành vi như thế nào thì với thân phận là một quân vương thì người không thể làm, hành vi gì thì người phải làm. Trí- trí dục, chính là hệ thống tri thức mà ta truyền thụ người. Thể — thể dục, chính là dạy dỗ người phương pháp cường thân kiện thể. Mỹ — mỹ dục là bồi dưỡng quan niệm thẩm mỹ của người, phát triển người giám định và thưởng thức thẩm mỹ, năng lực sáng tạo mỹ, cho người biết thế nào mới là mỹ. Mới vừa rồi ở ngự thư phòng, ta chính là tiến hành dạy dỗ người đức dục và trí dục. Thể dục, người đừng thấy nó cùng việc trở thành một vị quân vương như thế nào thì không có quan hệ gì. Kỳ thật, thể dục mới là căn bản. Một quân vương vô luận có bao nhiêu tài cán, nếu không có khí lực tốt, không có thân thể tốt, như vậy tất cả phương pháp trị quốc của hắn đều không thể thực thi, không thể trở thành quân vương vĩ đại. Tốt! Hiện tại, chúng ta coi trần nửa thân trên đi! “Phó Vân Kiệt bắt đầu lại phát huy đại pháp lừa dối của mình, lừa dối tiểu hoàng đế đang sùng bái a!

“Thái phó, chúng ta mau mau bắt đầu đi!” Tiểu hoàng đế thúc giục nói.

“Tốt, hiện tại bài thể dục lửa thể của Hoàng gia bắt đầu chính thức. Chúng ta bắt đầu tập thể dục theo tiếng hô. Thánh thượng, làm theo ta.”

Giọng nói thanh thúy mà vang dội vang lên: “Giậm chân tại chỗ giậm! Một hai một, một hai một.”

Tiếng hô vang lên, Phó Vân Kiệt bắt đầu đem bài tập thể dục theo nhạc ở hiện đại ra dạy. Mà tiểu Hoàng đế vô cùng nghiêm túc làm theo.

Dưới bóng cây, thân ảnh một lớn một nhỏ làm động tác giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22

Edit: Leticia Phạm Beta: Sakura Dưới tàng cây, rốt cục cũng tập thể thao xong, tiểu Hoàng đế giương cao khuôn mặt đẹp trai vì vận động mà hồng lên cười hỏi: “Thái phó, chúng ta kế tiếp làm gì?”

Phó Vân Kiệt theo phía sau lấy xúc súc đã chuẩn bị từ trước đó ra, đặt lên ngón trỏ của bên tay phải, dùng sức xoay xoay bóng, khiến về mặt nghiêm chỉnh của tiểu Hoàng đế tràn ngập hưng phấn cùng chờ mong, rồi mới nói: “Chúng ta hôm nay đá xúc súc.”

“Xúc cúc?!” Tiểu Hoàng đế hưng phấn hỏi. Xúc cúc, là trò hấn vô cùng quen thuộc đấy. Hàng năm, thị vệ trong cung đều đã biểu diễn xúc cúc cho hấn xem. Nhưng hấn còn chưa được chân chính chơi qua.

Đầu ngón tay buông xuống, làm cho quả bóng trong tay trượt dọc theo thân thể, dùng phương thức hoàn mỹ dừng ở bên chân, dùng chân đá vào trong cầu môn.

“Oa –” Tầm mắt tiểu Hoàng đế đi theo bóng xúc cúc bay nhanh giữa không trung, không tự giác phát ra tán thưởng.

Khi thấy xúc cúc bay vào trong cầu môn, tiểu Hoàng đế không tự giác kêu to: “A!” Rồi sau đó, thân ảnh nhỏ chạy rất nhanh đến trước mặt Phó Vân Kiệt, tay nhỏ bé duỗi ra, giữ chặt tay nằng, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo sự chờ mong nói: “Thái phó, người dạy trầm đi!”

Nàng cũng không trả lời, mà là lôi khăn tay trong lòng ra, cẩn thận lau mồ hôi trên khuôn mặt xinh đẹp.

Con người đen tròn lên nhìn chăm chăm vào dung nhan tỏa ra hào quang nhu hòa, tiểu Hoàng đế chỉ cảm thấy cái khăn tay này thật là ấm áp, rất ấm áp a!

“Tốt rồi.” Cảm thấy vừa lòng, nàng thu hồi khăn tay, cười nói: “Chúng ta bắt đầu đi!”

“Tốt!” Tiểu Hoàng đế hưng phấn kêu to.

Dưới ánh mặt trời lúc chiều tà, hai thân ảnh một lớn một nhỏ cùng nhau truy đuổi xúc cúc.

“Hãy xem sự lợi hại của ta!” Rốt cục nắm giữ được kỹ xảo sút bóng, chân nhỏ tiểu Hoàng đế dùng sức một cái, đá bay xúc cúc.

Nhìn xúc cúc bay ở giữa không trung, nàng không khỏi cảm thấy tiểu Hoàng đế có được một đôi chân như các tuyển thủ quốc gia. Tuổi còn nhỏ mà cư nhiên có được cước lực như thế.

Về mặt tiểu Hoàng đế đầy vẻ khấn trương cùng chờ đợi nhìn chăm chăm xúc cúc đang tiếp cận ngày càng gần khung thành, trong lòng không tự giác kêu: Sút vào đi, sút vào đi ——

Chỉ thấy quả xúc cúc kia đụng vào cột gỗ trên đỉnh cầu môn, mượn lực một cái bắn ngược lại, bay tà tà giữa không trung, rồi sau đó bay qua tường vây, dừng ở bên ngoài thảo viên.

“Ai u –” Một tiếng kêu bén nhọn cao vút từ bên ngoài thảo viên truyền đến.

Tiểu Hoàng đế vốn đang mang vẻ mặt hưng phấn không biết vì sao lại trở nên e ngại, không biết làm sao.

“Thái hậu nương nương giá lâm!” Từ bên ngoài thảo viên, tiểu thái giám cao giọng hô.

Trong mắt sáng hiện lên tinh quang. Nàng tiến lên từng bước, cầm bàn tay nhỏ bé đang vịn vào chèo áo, cho tiểu Hoàng đế đang ngẩng đầu lên nhìn nàng một nụ cười yên tâm.

Cảm thấy cam đoan từ nàng, tiểu Hoàng đế mới thu hồi bối rối, trở nên trấn định.

Chỉ thấy, mười mấy cung nữ thái giám vây quanh Thái hậu đương triều đang tiến vào. Từ khoảng cách ngày càng gần, Phó Vân Kiệt rốt cục nhìn thấy rõ ràng nữ nhân đứng đầu hậu cung, nói thật, nàng lớn lên cũng không xinh đẹp, không phải loại người làm mất người ta sáng lên mỗi khi nhìn thấy mỹ nữ, nhiều nhất thì chỉ tính là thanh tú thôi. Nhưng cử chỉ đoan trang hào phóng và khí chất uy nghi của Thái hậu một quốc gia bù lại cho dung mạo không xuất chúng, làm cho người ta không thể bỏ qua nàng.

“Tham kiến Thái Hậu nương nương!” Ở trong cung lễ nghi phải có thì cũng không thể thiếu.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!” Tiểu Hoàng đế cung kính hành lễ nói.

Thái Hậu bên môi treo lên dáng vẻ tươi cười, nâng tiểu Hoàng đế đang quỳ nửa người, rồi sau đó lấy khăn tay ra, chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi, vừa cười nói: “Hoàng thượng, người cần phải chú ý thân thể! Trời rất nóng, đá xúc cúc rất dễ bị cảm nắng. Ngẫu nhiên một lần thì có thể, không thể thường xuyên chơi xúc cúc như vậy. Như thế không chỉ bỏ bê việc học, lại càng dễ làm tổn thương đến long thể. Long thể Hoàng thượng quan hệ đến tất cả dân chúng của Cảnh quốc đấy.”

Phó Vân Kiệt đã đứng dậy nhìn rõ ràng Thái hậu, kẻ miệng nam mô bụng một bộ dao găm, cùng với tiểu Hoàng đế đang có sắc mặt trắng nhợt, nhúm mày. Thái hậu này thật đúng là không đơn giản. Mặt ngoài làm bộ như từ mẫu rất quan tâm đến con, nhưng âm thầm trong lúc vô hình chỉ trích con sai lầm, yêu cầu con dựa theo chính kỳ vọng của mình đi làm. Nàng rốt cục biết vì sao mới vừa rồi tiểu Hoàng đế khi nghe đến hai chữ “Thái hậu” về mặt vì sao lại kích động như thế, sợ hãi như thế.

Bàn tay nàng duỗi ra, đem tiểu Hoàng đế kéo về, cách xa Thái hậu đáng sợ này ra, cười nói: “Thái hậu nương nương, kỳ thật đá xúc cúc là chủ ý của thần.”

Thái hậu ngẩng đầu lên, cặp mắt lợi hại đánh giá nữ nhân xấu xí trước mắt này, rồi sau đó nhún mày, nhưng miệng vẫn tươi cười nói: “Nói vậy vị cô nương này chính là tân nhiệm Thái phó đi! Ai gia cũng nghe đồn rất nhiều về Thái phó. Nghe nói Thái phó là người có võ nghệ cao siêu. Có Thái phó ở bên

cạnh, an nguy của Hoàng thượng ai gia rất an tâm. Hoàng thượng, người trở về rửa mặt chải đầu một chút, lần này ai gia đến đây là đưa Trọng Nguyên đến giảng đạo làm vua cho ngài.”

Thật là nữ nhân lợi hại a! Cư nhiên ám chỉ chính mình chính là cái bao cò không có trình độ, chỉ dùng để phụ trách an toàn của Hoàng đế là được. Hơn nữa, nữ nhân này cư nhiên dám ở trước mặt nàng, đoạt học sinh của nàng. Con mắt sáng hiện lên tinh quang, thân ảnh rất nhanh dời đến che ở trước người tiểu Hoàng đế, nàng tươi cười nói: “Thái hậu nương nương, thần nữ thân là Thái phó của Thánh thượng, thực quân chi lộc, đam quân chi ưu *(ăn lộc của vua phải phân ưu với vua) như thế nào chỉ ăn bổng lộc mà không cống hiến đâu? Ngài yên tâm, thần nhất định dạy dỗ thật tốt Thánh thượng. Đến, Thánh Thượng, chúng ta đi rửa mặt chải đầu trước, chuẩn bị giờ học buổi chiều.” Nói xong, nàng cũng không để ý tới Thái hậu bên cạnh, lôi kéo tiểu hoàng đế rời đi.

Phó Văn Kiệt đi xa rồi nên cũng không chú ý tới Thái Hậu trong mắt lóe ra vẻ âm trầm và ghen tị.

“Thái Hậu, muốn hay không ——” Tâm phúc của Thái hậu Trần ma ma tiến lên từng bước, đi đến trước mặt Thái hậu, trong mắt lóe ra quang mang âm trầm, khuyển người hỏi.

Bàn tay mềm gior ra, ngăn lại lời nói kế tiếp của Trần ma ma.

Thân là tâm phúc của Thái hậu, Trần ma ma tự nhiên biết Thái hậu bận tâm cái gì. Nàng xoay người, lớn tiếng nói: “Thái hậu nương nương muốn một mình yên tĩnh ở trong này, các người đều lui xuống đi!”

“Vâng!” Tất cả cung nữ thái giám lĩnh mệnh rời đi.

Thảo viên to như vậy chỉ còn lại Thái hậu và Trần ma ma.

Cước bộ nhẹ nhàng, Thái hậu đi đến một gốc cây đại thụ, ngừng đầu nhìn tán cây rậm rạp xanh ngắt, nhẹ giọng nói: “Trần ma ma, người có hay không cảm thấy cây này rất giống cái cây ở Cầu Tri viện?”

Nghe giọng nói mang theo vô hạn hoài niệm, Trần ma ma không đành lòng khuyên nhủ: “Thái hậu nương nương, vô luận giống nhau nhiều như thế nào, cây này cũng không phải là cây kia. Cầu Tri viện từ ba năm trước cũng đã bị bỏ hoang.”

“Bỏ hoang sao?” Trong mắt hiện lên một tia sầu bi cùng thống khổ, Thái hậu nhẹ giọng nói: “Nghe nói khi lâm triều, Hoàng thượng tuyên bố hôn kỳ của hân.”

“Thái hậu nương nương ——” Trần ma ma không đành lòng nhìn thấy nàng có bộ dáng thống khổ thương tâm như thế, nhẹ giọng nói.

Đầu ngón tay duỗi ra, bắt lấy cành cây gần ngay trước mặt, rồi sau đó dùng sức kéo xuống, trên gương mặt đoan trang hiện lên sự kiên quyết: “Trần ma ma, người truyền lời của ai gia, để cho Tể tướng buổi tối đến Cầu Tri viện.”

“Thái hậu nương nương ——” Vốn định nói chút lời khuyên can, Trần ma ma lại thấy sự kiên quyết trên mặt Thái hậu nên cũng không nói gì nữa, cúi đầu lĩnh mệnh nói: “Vâng.”

Thái hậu không nói gì nữa, chỉ là lại ngừng đầu nhìn lá cây dày đặc kia, dung nhan nhuộm lên một tầng ánh sáng hồi tưởng.

Trần ma ma chỉ có thể than nhỏ rồi rời đi.

Khi tịch dương nhuộm đỏ bầu trời, ánh sáng nhu hòa chiếu vào Ngự thư phòng, chiếu vào tiểu thân ảnh đang cầm bút viết, chiếu cả vào bàn tay đang đặt trên bàn ở đằng kia, mu bàn tay chống lên khuôn mặt xấu xí, mồ nữ nào đó vì ngủ gật mà cúi đầu thật thấp.

Cuối cùng tiểu Hoàng đế cũng viết xong buông bút vừa lòng nhìn các con số tràn ngập trên giấy. Tuy rằng, đây là lần đầu tiên hân tiếp xúc với ký hiệu kỳ quái này, nhưng hân rất nhanh phát hiện sự hữu dụng của ký hiệu này. So với chữ viết, ký hiệu trở nên đơn giản hơn rất nhiều, dễ dàng làm cho người ta nhớ kỹ cùng sử dụng.

Sau tiết thể dục, Thái phó lại dạy hân một môn học mới— số thuật, Thái phó thích gọi là toán học. Hân rất nghi hoặc, vì sao phải học những môn tạp học không liên quan đến đạo làm vua? Thái phó nói, trị quốc như trị gia, người đương gia như thế nào có thể không biết số thuật, không biết tính toán tỉ mỉ công việc quản gia như thế nào chứ? Thân là vua của một nước lại phải biết rằng mỗi một khoản tiền của quốc gia được dùng thế nào, có hữu hiệu hay không, có lãng phí hay không. Sau đó, Thái phó liền quyết định mỗi ngày dành một canh giờ học số thuật. Ngang đầu, đem tâm mắt dừng ở bảng thời khóa biểu được dán trên giá sách:

Buổi sáng 9:00–10:00 Ngữ văn

10:30–1:30 Kinh tế

Buổi chiều 1:00–2:00 Toán học

2:00–4:30 Thể dục

Đối với những con số đại biểu thời gian này, hiện tại hân đã quen thuộc. Tuy rằng, hân thực nghi hoặc vì sao phải đem một canh giờ chia thành nhỏ như vậy. Đương nhiên hân cũng đem vấn đề này nói ra. Thái phó vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng chính nghĩa nói: Một phút, một tắc vàng. Thời gian trôi qua rất

nhanh, sử dụng bằng thời gian chia nhỏ như thế, vì cho hắn biết thời gian trân quý, biết tận dụng mỗi một giây thời gian. Kỳ thật, hắn rất muốn nói chia nhỏ thời gian như vậy dường như cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng nhìn một bộ dạng chắc chắn kia phải chấp hành cùng với dung nhan xấu xí phóng đại mang theo sự chờ đợi, hắn lúc này mới phát hiện kỳ thật bộ dạng của Thái phó thực xấu, thực dọa người. Nếu không cũng không dọa hắn sợ tới mức lập tức gật đầu đáp ứng rồi.

Trong thư phòng, đệ tử ngồi yên lâm vào trầm tư, lão sư lại có bộ dáng ngủ gà ngủ gật, tất cả đều đều rơi trong mắt của một bóng đen trong mật thất.

“Két –” Thanh âm đây, cửa phòng mật thất bị mở ra, chỉ thấy Tôn Chí Viễn cung kính đi vào, quỳ nói: “Chủ nhân.”

“Đứng lên đi!” Bóng đen nói.

Tôn Chí Viễn đứng dậy, cung kính đứng ở bên cạnh.

“Ngươi đi nhìn xem tình hình học tập của Tường nhi!” Bóng đen mở miệng nói.

Tôn Chí Viễn lĩnh mệnh, nhìn vào lỗ nhỏ ở trên tường: Chỉ thấy trong Ngự thư phòng to như vậy mà chỉ còn lại có hai người: Một đang ngồi ngáy ra là tiểu Hoàng đế, một người đang ngủ gật là Thái phó.

Nhất thời, một cỗ phần nộ xông lên trong đầu: Một cho hắn còn cho rằng Phó Vân Kiệt sẽ dạy dỗ Hoàng đế thật tốt, sẽ trở thành Thái phó tốt, kết quả ngày đầu tiên đi học liền ngủ gà ngủ gật. Đúng là rất có đạo làm vi sư.

Tôn Chí Viễn vô cùng xấu hổ, quỳ nói: “Chủ nhân, ta đã phụ sự nhờ vả của chủ nhân.”

“Tốt lắm, ngươi đứng lên đi!” Bóng đen xua tay nói: “Phương pháp trị quốc của Phó Vân Kiệt quả thật không sai. Về sau, ngươi phái người mỗi ngày viết lại nội dung giảng bài của nàng, rồi chỉnh sửa tốt cho ta.”

“Vâng!” Tuy không biết vì sao Phó Vân Kiệt dạy học mà cũng ngủ gật thì có năng lực gì, nhưng Tôn Chí Viễn vẫn cung kính trả lời.

“Phải thêm người theo dõi Hoắc Thiên Thụy và Nam Cung Tuyệt.” Bóng đen hạ lệnh nói.

“Vâng.” Tôn Chí Viễn trả lời.

Được đáp án vừa lòng, bóng đen đứng dậy rồi đi, lưu lại một Tôn Chí Viễn có vẻ mặt nghi hoặc. Hắn xoay người đem tầm mắt nhìn vào cái lỗ nhỏ kia.

“Ha ha, Triệt, ngươi cần phải nghe lời nga!” Mỗ nữ mặt mang dục vọng nhìn mỹ nam Tề tướng bị mình cởi áo khoác ra.

“Yên tâm, ta sẽ thực ôn nhu.” Mỗ sắc nữ bắt đầu dùng tư thế sói bỏ nhào về phía dê, đem mỹ nam Tề tướng té nhào trên mặt đất, từ từ mà chà đạp.

“Thái phó, Thái phó ——” Một thanh âm nào đó đánh gãy hành động của nàng, làm cho nàng không kiên nhẫn phát tay.

Bị người nào đó trong lúc ngủ mơ vung tay khiến thiếu chút nữa ngã xuống đất, tiểu Hoàng đế cố đứng vững thân mình, lại tiếp tục đề cao thanh âm kêu lên: “Thái phó, Thái phó ——”

Mỗ nữ rốt cục bị đánh thức, mỗ nữ đuổi người, mơ hồ nhìn tà dương ngoài cửa sổ, ngáp nói: “Nguyên lai đã trễ thế này rồi. Tan học thôi!”

Tôn Chí Viễn ở mật thất nhìn thấy cuối cùng Phó Vân Kiệt cũng tỉnh lại nhưng không chỉ không có chút áy náy nào, ngược lại tỏ vẻ thiên kinh địa nghĩa tuyên bố tan học, thật có xúc động muốn ngã dựng đầu xuống đất.

“Thái phó, ta đã hoàn thành xong bài tập.” Tiểu Hoàng đế cõi lòng đầy chờ mong cầm bài tập trong tay đưa lên.

“Nga! Thiếu chút nữa đã quên.” Mỗ nữ hậu tri hậu giác tiếp nhận cái kia sách bài tập chứa đáp án hắn tự làm. Nhìn đáp án không có chút sai lầm nào, vẻ mặt sùng bái nhìn mặt tiểu chính thái, tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, cười nói: “Tiểu Hoàng đế của chúng ta thật không đơn giản a! Là một thiên tài! Đáp án không có một chỗ sai nào. Tốt lắm.”

Nghe cách xưng hô càn rỡ kia, nhìn động tác suông sã kia, Tôn Chí Viễn lại có xúc động muốn ngã dựng đầu xuống đất. Chỉ là xúc động kia nhìn thấy tiểu Hoàng đế trên mặt đầy đáng vẻ vui mừng tươi cười cùng với sự tự tin trong ánh mắt mà biến mất. Ánh mắt cơ trí mang theo suy nghĩ sâu xa vào dung nhan xấu xí kia.

“Tốt lắm. Thánh Thượng, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Ta phải đi về rồi.” Hiện tại Phó Vân Kiệt, nàng đã không tự xưng là “thần”, mà là xưng “ta” rồi.

Thân ảnh vốn đang xoay người chuẩn bị rời đi thì bị một bàn tay nhỏ bé bắt lấy. Nàng nghi hoặc xoay người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ thẹn thùng cúi đầu.

“Thái phó, hôm nay ta thật vui vẻ. Cảm ơn ngươi!” Tiểu Hoàng đế một hơi nói xong, thống khoái bước quay lại bàn học, nhìn sách trước mặt.

Thật sự là tiểu tử đáng yêu. Mối đồ mộng gọi lên tươi cười. Nàng vui sướng bước đi ly khai chỗ đó.

Cầu Tri viện tọa lạc gần sân nhỏ trong hoàng cung. Nguyên bản Cầu Tri viện vốn là địa phương học tập của lịch đại các hoàng tử. Tiên hoàng vốn có ba huynh đệ: Hiện tại là Tần vương Nam Cung Tuyệt, Khánh vương Nam Cung Bình cùng với người từ lúc sinh ra đã có thân thể yếu nhược nhiều bệnh, đã bị cho đến đất phong trải qua cuộc sống ân cư, chưa từng đến kinh đô bị rất nhiều người quên lãng. Nam Cung Súc. Ngoại trừ Nam Cung Súc từ nhỏ sinh hoạt ở đất phong, hai vị hoàng tử cùng Tiên hoàng đều học tập ở đây. Mà lúc đó lão sư chính là Tôn Chí Viễn. Thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, từ ba năm trước đây, Cầu Tri viện bị Tiên hoàng cố ý bỏ hoang không dùng.

“Cột kết —” một thanh âm của tiếng mở cửa, thân ảnh thon dài tạo ra một cái bóng rất dài xuất hiện trên bụi cỏ dại trong sân nhỏ.

Phạm Dương Triệt mang theo ánh mắt hồi tưởng đánh giá Cầu Tri viện giờ phút này chỉ có thể dùng hoang vắng, tàn cũ để hình dung. Hắn đã từng ở trong này trải qua ba năm tốt đẹp với thân phận là thư đồng của thái tử.

“Triệt —” Giọng nói mềm nhẹ mang theo thâm tình vang lên trong đình để nghỉ chân trong viện.

Phạm Dương Triệt xoay người một cái, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng ở trong đình. Tầm mắt nhìn đến cách ăn mặc của thân ảnh quen thuộc kia thì, đôi mắt đen chớp lên. Hắn nhắc chân bước đến chỗ đình của Cầu Tri viện.

Hai người cũng không chú ý tới thân ảnh của ai đó đang trốn giữa những tàng cây.

Phó Vân Kiệt ngồi xổm trên một nhánh cây, nhìn Phạm Dương Triệt đang dần dần đi đến đình. Con mắt sáng giờ phút này đang bùng lên ngọn lửa ghen tị: Đáng giận, Triệt sao có thể nửa đêm hẹn hò với nữ nhân khác. Vốn nàng có ý định, ngày đầu tiên đi dạy khi hết giờ muốn cùng với Triệt cùng nhau về nhà. Nào biết nàng thấy được Triệt cư nhiên tới gặp nữ nhân khác. Nữ nhân kia dùng để nàng nhìn thấy mặt. Nếu không nàng sẽ cho nàng ta đẹp mặt. Mặc dù nguyên tắc của nàng là không ra tay với nữ nhân. Nhưng nếu có can đảm đoạt Triệt của Phó Vân Kiệt nàng, cũng đừng trách nàng xuống tay độc ác. Phó Vân Kiệt bởi vì góc nhìn có vấn đề, không nhìn được nửa người trên của nữ nhân kia do bị mái đình che mắt.

Phạm Dương Triệt cũng không biết ở cách đó không xa, ở trên cây người nào đó đang ghen tị dữ dội.

Hắn cũng không đi vào bên trong đình, cước bộ đi đến bên ngoài đình thì dừng lại, cung kính hành lễ nói: “Tham kiến Thái hậu nương nương.”

Xung hô này khiến Phó Vân Kiệt ở trên cây trong mắt hiện lên tinh quang.

Vẫn đứng ở trong đình, thân ảnh kia bắt đầu di chuyển, rút cục Phó Vân Kiệt cũng nhìn được chân diện mục của nữ nhân kia — đương kim Thái hậu nương nương. Giờ phút này Thái hậu đã thay Phượng phục (trang phục của Thái hậu) đại biểu cho thân phận cùng vị trí của mình, thay cung trang bình thường. Tầm mắt của nàng dừng lại trên kiểu tóc của Thái hậu — là kiểu tóc của thiếu nữ, mà không phải là kiểu tóc của phụ nữ đã kết hôn.

Đôi mắt dùng trên chiếc mặt nạ sắt thâm lãnh, Thái Hậu trầm tĩnh nhẹ nói: “Triệt, trong lúc chúng ta nói chuyện không cần mặt nạ.”

Nguyên lai, Thái Hậu đã thấy được khuôn mặt thật của Triệt rồi. Nói như thế, rất có thể Thái hậu cùng Triệt đã có quan hệ gì rồi. Ngọn lửa ghen tị bùng lên trong đôi mắt sáng lại cháy cao thêm một phần.

Phạm Dương Triệt ngẩng đầu, chỉ dùng kia con ngươi đen lạnh lùng nhìn qua trang phục đã từng vô cùng quen thuộc, nhẹ giọng nói: “Thái hậu là Thái hậu của Cảnh quốc, thân càng phải tuân thủ lễ nghi quân thần.”

Nhìn vẻ mặt Thái hậu đột nhiên trắng rồi xanh, trong lòng Phó Vân Kiệt rất vui sướng a: Nguyên lai, chỉ có Thái hậu một mình tình nguyện!

Thái Hậu dùng tay ấn lên lồng ngực, dung nhan tái nhợt mang theo sự thương tâm muốn chết, không tự giác bước lên trước một bước, kéo gần khoảng cách với Phạm Dương Triệt, nghẹn ngào nói: “Triệt, ta biết năm đó là ta phụ ngươi. Nhưng khi đó ta cũng là bất đắc dĩ. Người ta yêu vẫn luôn là ngươi. Cho tới bây giờ cũng thế. Triệt, hiện tại ta nguyện ý rời khỏi hoàng cung với ngươi. Như vậy, chúng ta có thể giống như quá khứ, ngươi ngâm thơ, ta đánh đàn.” Bởi vì rơi vào hồi tưởng tốt đẹp đã qua, dung nhan tái nhợt thêm một tầng e lệ cùng mềm mại.

Thấy một màn như vậy Phó Vân Kiệt thiếu chút nữa muốn đi xuống chất vấn Phạm Dương Triệt: Đáng giận, nguyên lai Triệt đã từng có một đoạn tình cùng Thái hậu. Ngâm thơ?! Đánh đàn?! Đáng giận, nàng còn chưa từng trải qua như vậy với Triệt, nữ nhân đáng giận này dám nhanh chân đến trước. Đáng giận, sau khi nàng trở về, nhất định phải làm tất cả những việc này với Triệt. Nàng phải xóa đi ký ức buồn nôn của Triệt cùng nữ nhân đáng ghét này, để cho hắn chỉ nhớ rõ ngâm thơ, đánh đàn cùng với mình. Mồ nữ dường như quên chính mình không chỉ không biết ngâm thơ, lại càng không biết đánh đàn.

“Triệt, chúng ta có thể giống như trước đây.” Thái hậu bởi vì hồi tưởng lại mà trở nên kích động, không tự giác tiến lên phía trước muốn cầm tay hắn.

Phạm Dương Triệt rất nhanh nhẹn tránh đi, lạnh lùng trả lời: “Thái hậu, tất cả mọi thứ đều đã trở thành quá khứ rồi. Quá khứ thì không quay trở về được nữa. Cũng như hiện tại Cầu Tri viện hoang phế này không bao giờ là Cầu Tri viện của năm đó nữa rồi.”

Phạm Dương Triệt cả người tản ra hơi thở lạnh lùng cùng tín hiệu cự tuyệt khiến nàng có cảm giác sợ hãi sẽ mất đi hắn. Nàng cường chế sự sợ hãi, vội vàng tiến lên từng bước, bắt lấy tay phải hắn nói: “Trở về được, trở về được. Ngày mai, ta sẽ ra lệnh cho người khôi phục lại Cầu Tri viện như cũ.”

Phạm Dương Triệt duỗi tay trái ra, tách những ngón tay ở trên tay phải của hắn ra, lạnh lùng nói: “Trở về sao. Một khắc khi ngươi trở thành phi tử của Tiên hoàng, chuyện của chúng ta đã trở thành quá khứ. Trong lòng ta, ngươi chỉ có thể là Thái hậu nương nương.”

Dung nhan mới vừa nảy còn lo lắng nay đã trở nên bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh. Thái hậu nhìn nam nhân lạnh lùng kia, nhẹ giọng hỏi: “Triệt, nghe nói ngươi sắp làm đại hôn.”

Trong đầu không tự giác hiện lên dung nhan cho dù giả trang xấu xí cũng vô pháp che đi một thân tự tin cùng cuồng vọng, môi mông không tự giác cong lên: “Đúng.”

Thái hậu lập tức chú ý tới nét nhu tình trong mắt hắn, trong lòng đau xót, lại nhẹ giọng hỏi: “Triệt, ngươi thích vị hôn thê của ngươi sao?” Triệt tuân mỹ như thể sao có khả năng thích một xấu nữ chứ? Thái hậu ở trong lòng an ủi chính mình.

Thích không? Hắn thích Phó Văn Kiệt sao? Hắn biết chính mình đã động tâm với Phó Văn Kiệt. Bất quá, hắn sẽ không làm cho sự động tâm này phát triển trở thành thích. Bất quá, hắn lại biết trả lời như thế nào: “Đúng vậy, ta thích vị hôn thê của mình.”

Thanh âm nhu hòa và thâm tình vang vọng trong trời đêm

Phó Văn Kiệt vốn đang trong cơn giận dữ nháy mắt mặt mày hờn hờ. Mà sắc mặt Thái hậu lại trở nên tái nhợt.

“Không, không có khả năng.” Thanh âm phản bác bén nhọn vang lên. Thái Hậu bắt đầu trở nên kích động, tiến lên từng bước, nhanh chóng nắm lấy xiêm y trước ngực Phạm Dương Triệt, vẻ mặt trở nên cuồng loạn: “Ngươi không có khả năng sẽ thích người khác. Không có khả năng……”

Nếu Triệt thích người khác, như vậy tại thâm cung này, nàng dựa vào cái gì để vượt qua những tháng ngày dài đằng đẳng đâu! Rốt cục không đành nên lại cảm giác sợ hãi khi sắp mất đi hắn, vì giữ lại, nàng bắt đầu trở nên liều lĩnh. Tay phải vừa chuyển, nhẫn vân giấu kín ở ngón giữa bỗng nhiên khẽ động, ngân châm nhỏ nhỏ lên. Rồi sau đó, tay nàng dùng sức đâm vào lồng ngực hắn một cái.

Phạm Dương Triệt bỗng nhiên cảm thấy trước ngực đau xót, cuối cùng thấy đầy mắt phản chiếu một dung nhan mang theo sự quyết tuyệt.

Nhìn Phạm Dương Triệt té xỉu trên mặt đất, Thái hậu bắt đầu khôi phục bình tĩnh. Nàng ngồi xổm xuống, thò tay lấy mặt nạ sắt che khuôn mặt của hắn, rồi sau đó nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuân mỹ khuynh thành này, nhẹ lẩm bầm nói: “Triệt, ngươi vẫn tuân mỹ như thế, vẫn làm cho người ta đui mù như thế. Yên tâm, qua tối nay, chúng ta có thể ở cùng nhau vĩnh viễn.”

Thái hậu thò tay nâng Phạm Dương Triệt đang té xỉu lên. Lúc nàng mới đứng lên, bỗng nhiên sau lưng truyền đến thanh âm:

“Thái hậu nương nương muốn nam nhân của ta làm gì?”

Thân hình đột nhiên cứng đờ, Thái hậu khó có thể tin xoay người, nhìn nữ nhân giờ phút này đang đứng trước mặt.

“Đề ta đoán nhé.” Phó Văn Kiệt cố ý dùng tay gõ nhẹ vào trán, rồi sau đó ra vẻ bộ dáng bùng tỉnh đại ngộ: “Thái hậu nương nương, hẳn là muốn trước tiên làm cho Triệt hôn mê, sau đó đặt lên giường, rồi phát sinh quan hệ với hắn. Với tư tưởng bảo thủ của Triệt cùng tính chịu trách nhiệm của hắn, nhất định sẽ ở cùng một chỗ với ngươi.”

Bởi vì mục đích bị người ta nói toạc ra, sắc mặt Thái hậu đột nhiên trở nên xanh mét, mặt âm trầm: “Ta cùng Triệt đã hứa hẹn thật lòng thật dạ cùng nhau. Triệt vốn nên thuộc về ta.”

Trong mắt bắn ra hàn quang, Thái hậu lạnh lẽo mở miệng nói: “Ai gia khuyên ngươi nên coi như chưa thấy chuyện gì. Hôm nào, ai gia sẽ giúp ngươi xem xét một trạng phu vãn vô song toàn. Bằng không,.... tại thâm cung này, ai gia sẽ có biện pháp cho ngươi biến mất vô tung vô ảnh. Ai gia khuyên ngươi nên thức thời……” Lời nói kế tiếp vì nàng ngạc nhiên mà dừng lại, hai mắt khó có thể tin nhìn thân ảnh mới vừa rồi còn ở xa, nháy mắt vừa động liền xuất hiện ở trước mắt mình, rồi điểm huyệt chính mình.

“Vô tung vô ảnh sao?” Môi đỏ mọng khẽ mở, rồi sau đó nàng nhìn quanh bốn phía, nói: “Cầu Tri viện này xem ra là một địa phương chôn thi thể rất tốt. Vì chỗ này đủ cũ nát, chưa từng có người đến. Hơn nữa –” Đôi mắt sáng đánh giá sắc mặt Thái hậu đột nhiên trở nên tái nhợt không có huyết sắc, cười nói: “Nhìn Thái hậu nương nương một thân trang phục này, hẳn là một mình đi đến đây. Từ giờ cho đến lúc phát hiện thi thể bị chôn của ngài ở Cầu Tri viện này có thể là thời gian rất lâu sau này rồi. Thời gian lâu như vậy, cũng đủ để cho tất cả mọi người không hoài nghi ta.”

Giờ phút này Thái hậu vô cùng hối hận vì sự chủ quan của mình, quên mất Thái phó là nữ nhân thông qua cuộc thi võ. Nhìn thấy sát khí lóe lên trong đôi mắt kia, nàng chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón thống khổ như dự đoán.

Đau đớn như dự đoán không có, nhưng ngược lại nàng cảm thấy áp lực trên vai nháy mắt biến mất. Mở mắt ra, chỉ thấy nam nhân vốn được nàng nâng trên vai mình đã rơi vào trong lòng Phó Văn Kiệt.

Phó Văn Kiệt tư thái chiếm hữu ôm hắn vào trong lòng, trong đôi mắt sáng lóe lên sự kiên quyết, giọng nói thanh thúy mà dị thường vang dội vang lên trong viện: “Triệt, hẳn nam nhân của ta. Tương lai, hẳn chỉ thuộc về một mình ta. Không ai có thể cướp được hắn từ trong tay của ta!”

Nói xong, môi đỏ mọng với tư thế tuyên thệ in thật sâu lên bạc môi khô gợt. Rồi sau đó, nàng nhìn cặp mắt lóe ra ghen tị cùng phần nộ kia.

“Nếu có người lại nhớ mong nam nhân của ta, có ý đồ muốn cướp hắn từ trong tay ta, ta không ngại khiến cho nàng giống như cái cây kia.” Tay trái duỗi

ra, thiên tâm ti cấp tốc bay về phía sau, trong khoảnh khắc cây đại thụ vốn cần ba người mới ôm hết được thân cây bị chia ra làm hai nửa. Mà vì mất đi sự chống đỡ cân bằng, bắt đầu chậm rãi nghiêng về một phía. Rồi sau đó “Ầm ầm—” Một tiếng vang thật lớn, đại thụ khổng lồ đã ngã trên mặt đất.

Thái hậu vừa vận quan sát hết toàn bộ quá trình, sắc mặt vốn đã thoảng khôi phục lại do ghen tị cùng phần nộ lại mất đi huyết sắc, nhìn về phía Phó Văn Kiệt đang phảng phất cho rằng hết thảy đều không phát sinh, trong mắt bắt đầu hiện lên sự sợ hãi.

Vừa lòng nhìn sự sợ hãi trên gương mặt đoan trang kia: Dám thiết kế nam nhân của nàng, cũng nên trả giá đại giới đi! Lần này chỉ kích thích tinh thần của Thái hậu một chút, về sau nàng nếu còn dám vọng tưởng cướp Triệt tử trong tay nàng, nàng cũng không ngại biến Thái hậu thành cây đại thụ kia đâu.

Nàng xoay người dùng tư thế thắng lợi đem nam nhân ôm trong lòng nâng lên vai, rồi sau đó phi thân một cái, biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23

Edit: Tuyết Y Beta: Sakura

Ban đêm khách sạn Như Ý vẫn náo nhiệt như thường, trong đại sảnh lầu một khách nhân vẫn ngồi đầy uống rượu nói bát quái. Không ngừng truyền đến thanh âm của khách nhân cao giọng bát quái.

Lầu hai trong gian phòng chữ thiên, Phó Văn Kiệt cầm khăn lông ôn nhu lau gương mặt tuấn mỹ kia của Phạm Dương Triệt đang nằm trên giường.

“Tiểu thư, loại chuyện vặt này vẫn là để cho em làm a!” Cố nén xuống chua xót trong lòng, một bên Chu Tú Nhi mở miệng nói.

“Không cần. Tú nhi, ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi! Để ta chiếu cố Triệt!” Nàng cự tuyệt nói.

Nhìn về kiên quyết trên gương mặt kia, Chu Tú Nhi chỉ có thể thở dài rồi đi sang phòng mình ở bên cạnh.

Gian phòng to như vậy chỉ còn lại Phó Văn Kiệt cùng với Phạm Dương Triệt đang hôn mê bất tỉnh trên giường. Rốt cục không cần bận tâm tới người khác, Phó Văn Kiệt buông khăn mặt, bàn tay to duỗi ra, rồi sau đó dùng sức chà đập gương mặt tuấn mỹ kia: “Đáng giận, đều tại ngươi bộ dạng rất giống hoa đào. Ta muốn đem mặt ngươi biến thành đầu heo, mặt khi ốm.”

Vì thế, gương mặt của nữ nam kia vốn khuynh thành bắt đầu biến thành mặt của đủ loại động vật.

“Két—” một tiếng mở cửa đột ngột, khiến cho mỡ nữ vốn đang biến hóa mười hai con giáp chơi đùa trên khuôn mặt kia, lại một lần nữa cứng ngắc ở nơi đó.

Bước vào cửa Chân Kiện Vong nhìn thấy mỡ nữ đang bạo hành.

“Ha ha, trên mặt hân dĩnh bản.” Vốn hai tay đang chà đập chuyển một cái, nàng dùng ống tay áo giống như vô cùng dụng tâm mà lau [*lúc này nói chà xát dùng hơn nhí ?*].

Lau mặt? Mới vừa rồi hân nhìn thấy Lâu chủ ở đó sống chết mà chà đập cái gương mặt đáng thương của nam nhân kia. Vốn muốn mở miệng hỏi Chân Kiện Vong cảm thấy ánh mắt hung ác phía sau, cắn răng mà sửa lời nói: “Lâu chủ, tư liệu ngài cần.”

Phó Văn Kiệt đứng dậy, tiếp nhận tư liệu trong tay hân rồi sau đó nhìn cận kề:

Thái Hậu, khuê danh Trương Yên Nhiên, nữ nhi của Lại bộ Thượng Thư trước đây. Tuy rằng, dung mạo của nàng không xuất chúng, nhưng bằng vào một thân đoan trang đại thể khí chất, trong đám tú nữ năm đó trở hết tài năng. Trở thành một trong tam phi. Cảnh quốc hậu cung một trong tam phi cùng mười tài nhân cầu kết. Vào năm Trương Yên Nhiên trở thành Đức Phi được một năm, ngay lúc đó hoàng hậu, cũng chính là mẹ đẻ của tiểu hoàng đế bạo bệnh qua đời. Trên thực tế là bị hai phi tử kia độc chết. Mặt khác hai phi tử đó cũng bị hoàng đế ban thưởng tử trong con thịnh nộ. Mà Trương Yên Nhiên cũng liền thuận lý thành chương [*hop lẽ*] trở thành hoàng hậu tân nhậm, rồi sau khi hoàng đế băng hà trở thành Thái Hậu tay nắm đại quyền hậu cung.

Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản. Ở hiện đại xem một ít « kim chi dục nguyệt » diễn nữ nhân hậu cung tranh đấu nàng dễ dàng có thể suy đoán được Trương Yên Nhiên này thủ đoạn lợi hại. Chỉ sợ phía sau màn sự kiện hạ độc đó hung thủ chân chính chính là nàng ta, có thể ở hậu cung đứng sừng sững không ngã, bỏ lên vị trí tối cao chưa bao giờ là chuyện đơn giản, không phải người có tâm kế cùng tâm địa ngoan độc thì không có khả năng thực hiện được.

Tầm mắt chuyển xuống, dừng lại ở một hàng cuối cùng của tư liệu: Trước khi tiến cung Thái Hậu đã từng là nữ đệ tử duy nhất của Tôn Trí Viễn, từng

cùng nhau học tập với Tể tướng Phạm Dương Triệt .

Trong đôi mắt sáng rất xẹt qua tia ghen tị: Hừ, hóa ra trước kia Thái Hậu còn là đồng môn sư huynh muội với Triệt a!

Vẫn đứng ở một bên Chân Kiện Vong đương nhiên cũng nắm bắt được tia ghen tị kia.

Rốt cục, nàng xem hết, thả trang giấy trong tay ra, nhìn qua Chân Kiện Vong kia muốn nói lại thôi, mở miệng nói: “Muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi!”

Trên gương mặt bình thường xuất hiện u buồn, rồi sau đó cái u buồn này bị sự quả quyết thay thế: “Lâu chủ, Trù nàng thật không tốt. Mỗi lúc trời tối nàng đều không để ý thân thể của mình ngâm mình trong băng tri luyện công. Ta sợ tiếp tục như vậy, thân thể của nàng ấy sẽ không chịu đựng nổi.”

Đôi mắt sáng hiện lên không nở. Nhưng cái không nở này rất nhanh bị kiên quyết thay thế: “Kiện Vong, ngươi nên biết thái độ không kiên quyết, nhất thời mềm lòng, rất có thể lại khiến cho Trù vĩnh viễn không thể trở ra đây. Mà ngươi cần làm chính là đi theo bồi bên người nàng, cùng nàng ấy vượt qua thời kì khó khăn nhất này.”

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời hiểu rõ kia, gương mặt bình thường hiện lên một tia không được tự nhiên.

“Chuyện kho báu kia có tra ra không?” Đối với yêu cầu của Nam Cung Bình, thân là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã tiếp nhận giao dịch này, nàng nhất định sẽ hoàn thành. Hơn nữa, nàng cảm giác, cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, chỉ sợ trong này còn có bí mật gì đó.

Câu hỏi này xóa đi xấu hổ của hắn. Hắn cung kính từ trong lòng móc ra một phần tư liệu khác, đưa tới.

Nàng tiếp nhận, cẩn thận mà xem:

Kho báu Thái Quốc chính là Thái Nhị Thế Tử trước khi chết đem tất cả tài quốc trong quốc khố của Thái quốc, bí mật giấu ở một chỗ. Chỗ này được vẽ lên một tấm địa đồ, mà địa đồ chia thành bốn phần. Trong đó hai phần được giấu trong hoàng cung Cao quốc, hai phần khác giấu trong hoàng cung Cảnh quốc. Nhưng là, có địa đồ vẫn chưa đủ. Nghe nói, để mở ra kho báu này còn cần có khẩu quyết. Mà khẩu quyết thì dùng hình thức khẩu thuật [truyền miệng] truyền cho một người trong hoàng tộc Thái quốc lúc ấy. Đến nay, hai nước vẫn không tìm được người biết rõ khẩu quyết kia.

Đôi mắt sáng lóe tinh quang. Quả nhiên, Nam Cung Bình kia không muốn đem sự tình giải thích cặn kẽ. Hắn cũng không cho nàng biết địa đồ kho báu chia thành bốn phần, hơn nữa có hai phần ở Cao quốc. Nam Cung Bình muốn đoạt được địa đồ ở Cảnh quốc. Nhưng mà, chỉ có hai phần địa đồ, là không thể tìm được kho báu. Theo lý thuyết, chỉ có hai phần địa đồ khó khăn rất lớn. Ý hắn muốn gì đây? Chẳng lẽ hắn rất nắm chắc sẽ đoạt được hai phần địa đồ ở Cao quốc kia?

Trong đầu tìm kiếm tư liệu về Nam Cung Bình: Nam Cung Bình, là huynh đệ của tiên hoàng, cũng từng là hoàng tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) hắn bởi vì tư lịch [xuất thân] tầm thường, hơn nữa tham tài háo sắc, cho nên trong sự cạnh tranh với thái tử năm đó rất nhanh liền bại trận. Nhưng là, không biết vì sao hai năm trước, tiên hoàng đem quyền quản tài chính Cảnh quốc giao cho nam tử tham tài Nam Cung Bình kia. Từ đó về sau, hắn bắt đầu nhanh chóng luôn lên, vọt lên trở thành Cảnh quốc tả hữu Vương gia quyền thế. Mà trong hai năm qua hắn cũng xem như vô cùng lợi hại. Hắn bằng tất cả thủ đoạn đem vây cánh trái rộng một nửa triều đình. Đương nhiên chuyện hắn tàn bạo tạt xấu háo sắc cũng không thay đổi. Bằng không thì, hắn thực sự không có hình tượng Khánh Vương gia tư lịch tầm thường kia rồi. Bất quá, mọi chuyện phát sinh đêm qua, lại khiến cho nàng bắt đầu hoài nghi Khánh Vương gia này thực sự rất đáng ngờ. Nhìn thấy chính mình xấu trang [hóa trang xấu xí] cũng không bị dọa sợ, ngược lại biểu hiện đối với chính mình cảm thấy vô cùng hứng thú. Còn có đôi mắt đen kia trong lúc ngẫu nhiên hiện lên nhu tình phảng phất hắn giống như ái mộ mình, khiến cho nàng rất nghi hoặc.

Đôi mắt sáng hiện lên tinh quang, cặp môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Kiện Vong, ngươi từ từ điều tra thêm về Khánh Vương gia cho ta. Xem hiện tại Khánh Vương gia cùng ban đầu có cái gì bất đồng.”

“Vâng.” Chân Kiện Vong trả lời.

“Quý y có tin tức không?” Nàng mở miệng hỏi vấn đề chính mình trước đến nay đều quan tâm.

Chân Kiện Vong mang theo xin lỗi nói: “Lâu chủ, thuộc hạ vô năng, vẫn chưa tìm được.”

“Ah. Đã biết. Đi xuống đi!” Nàng khó dấu thất vọng mà nói.

Chân Kiện Vong nhìn qua xấu nhan thất vọng kia, cũng muốn an ủi một chút, nhưng cuối cùng cái gì cũng chưa nói, liền xoay người ly khai.

Nhìn trong phòng bởi vì gió thổi vào mà ánh nến chột sáng, trong đôi mắt sáng hiện ra nồng đậm lo lắng: Triệt hiện tại tánh mạng thật giống như ngọn nến trong gió, tùy thời cũng có thể lụi tắt. Tuy nhiên, lấy y thuật của nàng ở hiện đại thì bệnh tim của Triệt cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ cần giải phẫu là được. Vấn đề mô là phải dùng dao, dùng dao tất nhiên sẽ xuất huyết rất nhiều. Ở cổ đại này không có truyền dịch, chuyện phẫu thuật này không có khả năng hoàn thành rồi. Vì vậy, nàng cần sự giúp đỡ ở Tĩnh Trại Châm Huyệt của Quý Y. Dùng kỹ thuật châm cứu cao siêu của Quý y, có lẽ có thể không chế tình huống xuất huyết đến thấp nhất để hoàn thành phẫu thuật. Việc tìm kiếm Quý y bắt đầu lúc nàng thành lập Thiên Cơ lâu cũng đã bắt đầu rồi. Nhưng mà, hai năm qua đi. Nàng vẫn còn chưa tìm được Quý y. Không biết, thân thể của Triệt có thể chống chịu được hay không? Đôi mắt sáng hiện ra lo lắng. Nhưng là phần lo lắng này rất nhanh bị quyết tâm thay thế: không gì có thể từ trong tay nàng cướp đi nam nhân nàng yêu mến, dù cho người đó là Diêm Quân cũng không được.

Lúc tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào Phượng Điện —— cung điện của Cảnh quốc Thái Hậu, một thân ảnh trốn tránh mà chui vào trong điện.

Trong tấm cung, Trần ma ma nhìn ánh mặt trời rơi vào trong tấm cung kia, trong lòng rất lo lắng Thái Hậu Nương Nương sẽ không quên thời gian a! Nếu không khéo, tất cả các cung nhân đều tỉnh lại mà nói... chỉ sợ sẽ khiến cho người khác để ý rồi.

Lo lắng đi đi lại lại lúc Trần ma ma nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia vội vàng ngênh đón, vừa muốn hỏi một chút nhưng sai khi vừa nhìn thấy gương mặt kia vừa hồng vừa sưng, dung nhan tiều tụy vô cùng, liền đổi lại: “Nương nương, mặt của người...”

Thái hậu Trương Yên Nhiên vẫn không trả lời, chỉ là thẳng tắp hướng giường đi đến, rồi sau đó vô lực mà ngã ngồi ở bên trên giường mềm. Nữ nhân đáng giận kia, rõ ràng điểm huyết của nàng, lại để cho nàng đứng chịu gió đêm, cho nàng... bị muỗi cùng các côn khác cắn một đêm, trong đầu hiện ra một màn nữ nhân kia tuyên thệ giống như một màn hôn Phạm Dương Triệt, phần nộ một lần nữa tích tụ trong lòng. Mà phần phần nộ này lại khiến cho nàng khôi phục một chút sức lực. Tay phải nắm chặt lấy tấm đệm trong tay, trong mắt lóe ra âm trầm, rồi sau đó, nàng rất nhanh đứng dậy, ở trước bàn sách dùng tốc độ cực nhanh viết thư. Sau khi viết xong, niêm phong thư, đưa cho Trần ma ma, cặp môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Trần ma ma, người giúp ta đem phong thư này giao cho người kia.”

Trần ma ma có chút khiếp đảm mà nhìn dung nhan bị âm trầm và sát khí làm vẩn vọ, cẩn thận từng li từng tí mà tiếp nhận, quay người rời đi.

Nhìn thân ảnh Trần ma ma biến mất, bên môi đỏ mọng gọi lên tươi cười đắc ý: “Phó Thục Tiệp, rất nhanh người sẽ xuống dưới làm bạn cùng Diêm Vương, xem người lấy cái gì cùng ta tranh giành Triệt, ha ha a ——”

Tiếng cười đắc ý xen lẫn điên cuồng thật lâu mà vẫn quanh quẩn trong tấm cung.

Cảnh quốc trong tầng hầm ở một nơi nào đó, một cung nhân vô cùng bình thường cúp thấp đầu mang thư cảm trong tay đưa lên.

Nam nhân bị rèm trong phòng che đi nửa người nhận lấy. Cung nhân kia liền đứng dậy rời đi.

Nam nhân mở phong thư ra xem.

Tôn Trí Viễn vừa vặn đi vào mặt thất nhìn thấy nam nhân trên mặt treo lên nụ cười mỉa mai. Hắn cung kính tiến lên phía trước nói: “Chủ nhân.”

Nam nhân cũng không trả lời, chỉ đem thư trong tay đưa tới.

Tôn Trí Viễn mang theo nghi hoặc tiếp nhận thư. Nhưng nội dung lọt vào tầm mắt hắn lại khiến sắc mặt hắn lập tức trắng xanh. Thái hậu nương nương cư nhiên lại bức chủ nhân giết Phó Văn Kiệt. Thái hậu nương nương chẳng lẽ đã quên chủ nhân thống hận nhất là bị người khác uy hiếp sao.

Tay trái của nam nhân kia bung lên chén trà trên bàn, tay phải cầm nắp chén, nhẹ nhàng mà khơi mặt chén, nói khẽ: “Người nói, cái quân cờ này của người làm bao lâu rồi, có phải hay không sẽ quên bốn phận của mình, hy vọng muốn trở thành người đánh cờ đi?” Nói đến lời cuối cùng, hắn đem chén trà trong tay dùng sức mà quăng xuống.

“Phanh ——” theo thanh âm chén trà rơi xuống đất, Tôn Trí Viễn bối rối quỳ xuống nói: “Chủ nhân xin bớt giận. Thái hậu nương nương chỉ là nhất thời hồ đồ. Thỉnh chủ nhân niệm tình công lao nhiều năm của Thái hậu nương nương, bỏ qua cho nàng ta a.”

Người nọ thu hồi nộ khí, giọng nói lạnh lùng: “Người đi nói cho Trương Yên Nhiên, để cho nàng ta nhớ kỹ bốn phận của chính mình. Cảnh quốc thiếu một cái thái hậu, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.”

“Vâng.” Tôn Trí Viễn cúi thấp đầu trả lời.

Sáng sớm ánh mặt trời nhu hòa, rơi rải trên giường. Ánh sáng chói mắt lại khiến cho Phạm Dương Triệt một mực hôn mê mở ra đôi mắt đen như ngọc. Hắn có chút mờ mịt nhìn qua trên đỉnh màn.

Ký ức trước khi hôn mê bắt đầu cấp tốc mà hiện lên. Gương mặt tuấn mỹ trắng nhợt. Rồi sau đó cảm thấy trong ngực bỗng nhiên rất nhiều áp lực [*anh ý tưởng thái hậu đang nằm trong lòng ý =*)], sắc mặt lần nữa trắng xanh: chẳng lẽ cái này là mục đích của Thái Hậu nương nương?

Đôi mắt đen hiện lên chán ghét cùng với xấu hổ, hắn dùng lực đẩy ra người nằm sắp như sắp chết trước ngực, rồi sau đó ngồi dậy.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, người trong ngực bị đẩy mà lăn một cái, rồi sau đó “Đông ——” một tiếng, rõ ràng là thanh âm cho thấy đầu bị đập vào tường.

“Ai ôi!!! Đau quá!!!” Vốn đang làm mộng đẹp đùa giỡn mỹ nam Tể tướng Phó Văn Kiệt chỉ có thể cảm thấy bị xoay vòng, rồi sau đó cái trán truyền đến đau nhức kịch liệt.

Cái giọng nói quen thuộc này, Phạm Dương Triệt khiếp sợ mà nhìn qua xấu nhan đang xoa xoa trán bên cạnh.

“Triệt, tướng ngủ của người rất xấu a!” Mỗ nữ xoa cái trán đau mà phàn nàn nói.

Thực sự là Phó Văn Kiệt! Nội tâm khó kiềm chế hiện lên vui sướng, môi mọng nhếch lên.

Nhìn bộ dạng tươi cười như nắng sớm tuyệt mỹ phiêu dật kia, Phó Văn Kiệt đành chỉ động tác trên tay, sững sờ ngây ngốc mà nhìn bộ dạng tươi cười của mỹ nam kia. Nghĩ muốn hái xuống đóa tiểu dung này. Vừa mới nghĩ, thân thể cũng đã hành động. Nàng nghiêng người một cái, in lên cặp môi mọng đỏ mọng gọi cảm vô cùng kia, tỉnh tã mà nhắm nháp.

Bên môi bỗng nhiên có áp lực khiến cho hần giật mình, nhưng là, rất nhanh cảm thụ cái nhu tình bên trong nụ hôn kia, hần không hề bị động, lại duỗi tay ra, ôm nàng vào trong ngực, hôn thật sâu.

“Ồ ——” Phạm Dương Triệt một cái thốt khổ thanh âm, rồi sau đó ra sức mà đẩy người trong ngực ra.

Vốn đang đắm chìm đắm bên trong nụ hôn ngọt ngào Phó Vân Kiệt có chút bất mãn nhìn nam nhân trước mắt. Nhưng là, đập vào mắt là hần nửa quay người, dung nhan có vẻ như rất thống khổ.

Nàng thầm tự trách mình sơ ý, thân thể Triệt vốn không tốt. Mang theo lo lắng, nàng tiến lên quan tâm hỏi thăm: “Triệt, thân thể ngươi không thoải mái có phải không? Ngươi quay người ra, ta giúp ngươi bắt mạch.” Nói xong, nàng duỗi tay ra chạm vào bờ vai của hần, muốn quay người hần lại.

“Không cần.” Vốn bàn tay đặt trên bờ vai bị người dùng sức gạt ra.

Đôi mắt sáng hiện lên tia bi thương. Mà cái bi thương này cũng bị Phạm Dương Triệt bắt được. Tim có hơi nhói đau, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ xấu hổ nói: “Kiệt, thân thể ta không sao rất tốt. Ta chỉ là, chỉ là...” Nói đến lời cuối cùng, hần rốt cuộc nói không được nữa.

Nhìn cái gương mặt xấu hổ khiến cả khuôn mặt đều biến thành hồng kìa, nghe lời nói ấp úng kia, đôi mắt sáng mang theo nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu mà nhìn qua đang quay đi nửa người kia. Ánh mắt dời xuống, rơi vào cái vật cuốn hút ở nửa người dưới chân kia. Một đạo linh quang, cặp môi đỏ mọng rất cuộc đề nên không được nhếch lên: trời ạ, hóa ra là nguyên nhân này ah! Trách không được hần phản ứng như thế. Thật sự là nam nhân đáng yêu.

Nghiêng thân nói khẽ ở bên tai hần: “Triệt, ngươi không cần cảm thấy thẹn thùng. Cái này chứng minh ngươi là nam nhân khỏe mạnh.” Rồi sau đó, nàng xoay người một cái, lưu loát trở mình bước xuống giường nói: “Ta đi rửa mặt trước.”

Căn phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Phạm Dương Triệt. Hần xóc cái chân trong tay lên, nhìn nửa người dưới của mình mà cười khổ. Cho tới bây giờ hần đều là thanh tâm quả dục lại có thể cũng có thời điểm như thế. Xem ra, Phó Vân Kiệt ảnh hưởng đến chính mình càng ngày càng sâu rồi. Đôi mắt đen trở nên thâm trầm: xem ra, hần nhất định phải khống chế tốt lòng mình, không để bản thân mình trầm luân.

Cuối cùng Phạm Dương Triệt bình phục một chút đứng dậy, mặc y phục chải đầu rửa mặt.

Lúc hần rửa mặt xong, cửa phòng đã bị người đẩy ra. Phó Vân Kiệt bụng khay đầy áp thức ăn bước đến, cười nói: “Triệt, chúng ta ăn điểm tâm.”

Một khắc chung [khoảng 15 phút], hai người ăn xong cơm. Một bên Phó Vân Kiệt thu dọn đồ đạc kiểm chế không được trong lòng nghi vấn xoay quanh chuyện tối hôm qua: “Triệt, rốt cuộc ngươi và thái hậu có quan hệ như thế nào?”

Phạm Dương Triệt sớm đã biết nàng nhất định sẽ hỏi. Hần cũng không có ý định giấu diếm, mở miệng nói: “Thái hậu nương nương đã từng lấy thân phận là học trò của Tôn tiên sinh, tại Cầu Tri Viện cùng ta và những hoàng tử khác lúc đó học tập cùng nhau.”

“A, Hóa ra là bạn học cùng trường ah!” Mỗ nữ ghen tức mà chen miệng vào nói.

Nghe ngữ khí kia mang mùi phản vị chua, chứng kiến cái bộ dạng xấu nhan mùi phản dấm chua kia, môi mọng không tự giác cong lên: “Vốn khi đó chúng ta đã từng trao đổi tín vật, ta cũng dự định hướng phụ thân nàng cầu hôn.”

“Cái gì?” Mỗ nữ không tự giác mà đề cao thanh âm: “Các ngươi đã từng trao đổi tín vật? ! Ngươi còn ý định hướng nàng ta cầu hôn? !” Đáng giận, nàng cũng không có trao đổi tín vật cùng với Triệt.

Mỗ nữ dùng ngữ khí oán khí mùi phản mà nói: “Ngươi yêu mến nàng ta?”

Người nam nhân này tốt nhất là thức thời cho nàng câu trả lời không phải. Bằng không thì, nàng không đảm bảo không rống lên như sư tử hà đông.

Phạm Dương Triệt nhìn cái bộ dạng kia giống như chỉ cần mình trả lời “đúng” thì sẽ có nắm đấm hung bạo hầu hạ mặt hần: “Có thể là bởi vì hai người chúng ta đều thích đọc sách, hứng thú cũng gần, sở thích cũng giống nhau, ta cảm thấy vô cùng thoải mái, thoải mái khiến cho ta nghĩ mình thích nàng.”

Sở thích giống nhau? ! Vô cùng thoải mái? ! Người nam nhân này cũng quá không nhìn sắc mặt đi. Lại có thể làm bộ dạng nhớ lại đó, ở trước mặt người chưa lập gia đình như nàng dám nói chuyện tình nhân trước đây. Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

Nhìn qua cái vẻ mặt càng ngày càng hung hãn kia, hần phát hiện mình vô cùng thích trêu chọc nàng. Bởi vì những lúc này, nét mặt của nàng rất phong phú. Cho tới bây giờ hần cũng chưa thấy người nào biểu cảm có thể biến hóa nhiều như vậy, thật khiến cho người ta nhìn không được lại bối rối, dùng không được. Lại nhìn người nào đó rõ ràng sắp bộc phát, hần thông minh mở miệng lần nữa nói: “Nhưng mà, ta hiện tại rõ ràng hiểu được bản thân ta cho tới bây giờ chưa từng yêu thích nàng.”

Những lời này như nước mưa gội tắt nộ khí tràn đầy trong lòng nàng.

Bàn tay to duỗi ra, giữ chặt tay của nàng, đặt trước ngực nói: “Bởi vì ở cùng một chỗ với nàng ta, ta chưa từng có cảm giác tim sẽ đập loạn nhịp; bởi vì ở cùng một chỗ với nàng ta, ta chưa từng nghĩ đến nàng ta như với người như vậy.” Vừa dứt lời, hần nghiêng thân một cái, ở trên môi đỏ mọng của nàng in lên một nụ hôn dịu dàng.

Ngọt ngào theo môi rót vào. Rốt cuộc nàng không kiềm chế được, hai tay vòng trên cổ của hần, hòa vào nụ hôn vô cùng ngọt ngào này.

Không biết đã qua bao lâu, lại cảm thấy sắp nghẹt thở, rốt cục nàng mới buông hân ra. Thở dốc mà tựa ở trước ngực hân, hưởng thụ lấy giờ phút ngọt ngào và hạnh phúc này. Hai tay vuốt vuốt tay trái của hân, sau khi ngón tay đụng vào ngón áp út của hân, một đạo linh quang hiện lên. Rồi sau đó, nàng hưng phấn ngẩng đầu nói: “Triệt, chúng ta hẹn hò a!”

“Hẹn hò?!” Trong đôi mắt đen chứa đầy nghi hoặc.

“Nghĩa là thanh niên nam nữ hai người cùng nhau đi ra ngoài chơi.” Nàng vội vàng giải thích nói.

“Nhưng mà lập tức phải vào triều sớm rồi, ngươi cũng phải giảng bài cho thánh thượng.” Hân khó xử mà nói.

“Ta cho người đưa sổ con xin nghỉ bệnh rồi.” Bởi vì nàng không biết bản thân trúng thuốc mê trong bao lâu, dứt khoát liền cùng xin nghỉ bệnh.

Nhìn qua người kia vẫn là vẻ mặt do dự, mỗ nữ giống như vô cùng ủy khuất mà nói: “Triệt, ngươi có phải không muốn đi hẹn hò với ta hay không? Ta biết rõ ta không như thái hậu biết ngâm thơ, cũng không biết đánh đàn như thái hậu.”

Mặc dù, hân biết rõ đây chỉ là thủ đoạn của nàng, nhưng mà không biết vì sao nghe cái giọng điệu ủy khuất kia, tâm đã hiện lên một tia không nỡ. Cái không nỡ khiến hân mở miệng nói: “Được!”

“Tốt a!” Mỗ nữ rất hưng phấn mà ngẩng đầu lên in cặp môi đỏ mọng lên khuôn mặt tuần mỹ đằng kia.

Trên khuôn mặt tuần mỹ hiện ra tươi cười sùng nịnh.

Phạm Dương Triệt cũng không có chú ý tới trong mắt mình tình cảm đã sâu đến mức không thể dùng từ tâm động để hình dung.

Một đạo linh quang hiện lên, trong mắt sáng hiện lên giao hoạt.

Phản giao hoạt này lại khiến cho Phạm Dương Triệt bất được lại không hiểu sao phát lạnh, cảnh giác mà nhìn qua trước mắt bỗng nhiên phóng đại một bộ mặt tươi cười nịnh nọt ton hót.

“Ha ha, chúng ta đã muốn đi hẹn hò, cuối cùng vẫn phải chú ý một chút vấn đề cân xứng a! Bằng không như thế này thì quá chênh lệch. Rồi, ta bây giờ là xấu nữ. Tất nhiên phải xứng với nam nhân xấu xí rồi. Hắc hắc.” Mỗ nữ trong tay không biết khi nào lại nhiều hơn một cây viết. Vừa dứt lời, nàng liền giờ bút hướng cái gương mặt tuần mỹ vô cùng kia mà vọt tới.

Hân liền vội vờ tay ngăn lại bàn tay kia nói: “Ta có thể mang mặt nạ.”

“Triệt, phải biết rằng toàn bộ tất cả mọi người trong kinh thành đều biết Nam Tướng mặt sắt. Ngươi cảm thấy mang theo mặt sắt ngươi còn có thể tự tại đi dạo trên đường sao?” Nàng lập tức giơ lên lý do phản bác chính đáng.

“Nếu không ngươi dùng lụa mỏng che mặt cũng được.” Mỗ nữ giống như vô cùng chu đáo mà đưa ra biện pháp giải quyết khác.

Muốn hân một người nam tử che mặt, nghĩ đến đây, trên khuôn mặt tuần mỹ lập tức nhiều hơn vài đường hắc tuyến. Nhìn qua cái bút cầm trong tay kia, xấu nhan với ánh mắt chờ đợi, hân chỉ có thể cứng ngắc gật đầu.

Phó Vân Kiệt hưng phấn mà thầm nghĩ: xưa có nam tử vì thê tử mà vẽ mi, nay có nàng Phó Vân Kiệt vì nam nhân mình yêu mà trang điểm.

“Ah, bắt đầu từ lông mày. Cho nó thô thêm một chút, lại một chút.”

“Tiếp tục là cái mũi, phải tô đen cho lỗ mũi lớn hơn nữa. Tô đen, tô đen...”

“Kế tiếp là mặt. Thêm một chút khuyết điểm nhỏ. Bớt đen, tàn nhang, đốm nâu, đồi mồi...”

“...”

Nhìn xấu nhan trước mắt tràn đầy hưng phấn và thoải mái, bỗng nhiên hân có loại cảm giác: Phó Vân Kiệt tìm nhiều lý do như vậy, sẽ không phải là muốn vẽ vẽ ở trên mặt của hân a! Ánh mắt thăm dò lại chạm phải đôi môi đỏ mọng đang thoải mái tươi cười, thì đành chỉ: mặc kệ nàng ấy có mục đích gì, có thể khiến cho nàng thoải mái như thế là đủ rồi. Bởi vì hân thích nhìn nàng cười, nụ cười kia khiến cho lòng hân rất ấm rất ấm.

“Còn có bên này...”

Trong phòng to như vậy nhưng tràn đầy tươi cười và sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Lờì Thề

Edit : Tuyết Y Beta: Sakura Buổi sáng trời tháng bảy tuy rất nóng, nhưng mà vẫn có người có thể nhẫn nại chịu đựng. Văn Hóa Nhai —— phố buôn bán ở kinh thành, giờ phút này người đến người đi, tiếng kêu giá, âm thanh trả giá liên tiếp, rất náo nhiệt.

“Triệt, ở đây ở đây...” Mỗ nữ dùng sức hướng đến thân ảnh màu trắng cách đó không xa vẫy tay nói.

Môi mỏng không tự giác cong lên, Phạm Dương Triệt thông thả bước qua.

Vốn mọi người chỉ để ý người đi dạo đang cao giọng này, ánh mắt lại không tự giác mà dừng ở nam nhân bên cạnh. Lập tức, tất cả mọi người dừng bước, ánh mắt hiện lên tia tìm tòi nghiên cứu. Rồi sau đó, bọn hắn nhìn thấy người nam nhân kia bỗng nhiên há miệng, lập tức, hết thảy mọi người tỉnh táo lại, vô cùng ấn ý, dùng tốc độ như tia chớp nép sát vào hai bên đường. Vốn đường cái đông đúc bỗng nhiên trống không.

Đem toàn bộ tất cả tình hình đều thu vào mắt Phó Vân Kiệt cố nén cười ý, ở đó âm thầm đắc ý, nàng thật là giỏi! Đem tuyệt thế mỹ nam tuấn mỹ như tiên trước đây biến thành tuyệt thế nam tử xấu xí khiến mọi người tránh không kịp. Lòng này thô thẳng buồn cười đến cực điểm, mũi to đen thui, mặt mũi đầy những chấm nhỏ lốm đốm, toàn thể tổ hợp *[mọi thứ hợp lại]* hình thành cái nam nhân vô địch xấu xí đồ *[bức tranh]*.

Phạm Dương Triệt lại há lại không biết trên đường mọi người tại sao lại có phản ứng như thế này. Lúc trước, lúc hắn nhìn qua gương đồng nhìn thấy gương mặt hoàn toàn mới của chính mình, cũng ngẩn người rất lâu, không biết phải phản ứng như thế nào. Hắn cười khổ mà an ủi mình, chung quy so với bị người vây quanh vẫn tốt hơn.

“Triệt, người xem ta mang cái trâm cài này như thế nào?” Nàng đem chiếc châu thoa nhìn vừa ý cài lên đầu. Mới vừa rồi nàng thấy trên đường rất nhiều nữ tử đều cài loại châu thoa này. Hắn lắc đầu, châu thoa này không tôn lên khí chất của nàng, cài trên đầu chỉ là lộ ra tục tằng không chịu nổi.

“Này, lão bản đem tất cả các trâm cài tóc người có lấy ra cho ta xem! Bỏ cô neron từ từ chọn lựa.” Mỗ nữ cố ý giả bộ như hung tướng mà lớn tiếng gọi.

“Vâng vâng vâng...” Chủ quán run rẩy lấy hàng có sẵn bên dưới đều lấy ra xếp bên trên quầy hàng. Ô ô ô, buổi sáng hắn đi ra ngoài thật sự là không nên vì lười biếng mà không thấp nhang cho Bồ Tát. Không ngờ vừa mới dọn xong quầy hàng, nữ nhân xấu dọa người này đã xuất hiện, khiến cho khách khứa đang vây quanh xem hàng đều bị dọa bỏ đi hết. Sau đó nàng còn gọi nam nhân xấu càng dọa người khác tới. Ô ô ô, hắn về sau cũng không dám quên thấp nhang cho Bồ Tát nữa.

Con mắt màu đen đảo qua tất cả trâm cài có trên sạp hàng, ánh mắt rơi vào cái trâm cài bằng trúc vô cùng thanh lịch. Bàn tay to duỗi ra, hắn cầm lấy chiếc châu thoa kia, dùng tay kia lấy đi châu trâm trên tay nàng, rồi sau đó động tác ôn nhu cài chiếc châu thoa đó lên đầu nàng, nói khẽ: “Trúc tuy đứng tách biệt một chỗ, hiển ngang bất khuất đội trời đạp đất, chính là nổi bật xuất chúng hơn người. Trúc trâm này hợp với người.

Trong đôi mắt sáng lóe lên tia cảm động, người nam nhân này hiểu nàng, biết nàng đặc biệt, cũng đặc biệt bao dung nàng. Phản cảm động này biến thành hành động thực tế, nàng kiễng mũi chân, ở trên mặt hắn dùng sức ấn lên một nụ hôn.

Vốn bốn phía vẫn nhìn rồi lại nhỏ giọng nghị luận cái tổ hợp tuyền thế xấu nữ và nam nhân xấu xí này mọi người lại lần nữa đứng hình. Bốn phía một mảnh im lặng.

Nàng khẽ vươn tay, kéo mỗ nam bởi vì bị thân thiết trước tất cả mọi người mà ngu ngơ bước nhanh chạy đi.

“Đây là bạc của trâm cài.” Từ trên trời giáng xuống một cái nén bạc khiến cho chủ quán trước tiên đứng hình mà tỉnh táo lại. Hắn kích động mà cầm lấy nén bạc lớn, hắn cho dù là bán trâm cài một tháng cũng không kiếm được nhiều bạc như vậy ah!

“Ah! Ta biết nữ nhân kia là ai.” Một giọng nói nào đó lớn tiếng vang lên.

“Nàng ta là ai a?”

...

Người xung quanh hướng về người vừa lớn tiếng kia hỏi.

Người nọ hưng phấn mà tuyên bố đáp án: “Nàng là Thái Phó tân nhiệm *[mới nhậm chức]*. Lần thi đấu nâng đình kia, ta đã từng đứng ở xa mà nhìn thấy nàng.”

Mọi người sợ hãi than nói: “Hóa ra nàng ta là ác nữ trong truyền thuyết kia.”

“Ngày hôm qua ta đến bát quái lâu nghe nói tân nhiệm Thái Phó này đã gả cho Tề tướng đại nhân rồi.” Mỗ giáp nghi hoặc nói.

“Nàng kia làm sao lại dám cùng với người nam nhân kia thân mật như thế đây?” Mỗ ất vô cùng khinh thường mà nói: “Không tuân thủ nữ tắc.”

“Đàn ah! Nàng ta có thể là thông qua văn thư Thái Phó. Ngươi ta là tấm gương cho người khác, thân là Thái Phó của Hoàng Thượng nàng làm sao có thể trắng trợn mà thông đồng nam nhân như thế? Bởi vậy, người nam nhân kia nhất định là Tể tướng đại nhân.” Mỗ Bỉnh rất đắc ý đem kết luận nói ra.

“Ah!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ. Người ta nói Tể tướng bởi vì mạo xấu mà đeo mặt nạ, nguyên lai là thật sự ah!

“Ha ha ha ——” Phó Văn Kiệt kéo Phạm Dương Triệt chạy tới một cái hẻm nhỏ không người, rồi sau đó ôm ngực cười to.

Trong ngõ nhỏ to như vậy chỉ quanh quẩn có tiếng cười của nàng.

Phạm Dương Triệt dựa vào tường thở hào hển, đã bao lâu không có điên cuồng chạy trốn như thế rồi. Khi còn bé từ khi phát hiện hắn có bệnh tim, cha mẹ đều không cho phép hắn hoạt động quá sức. Hiện tại, tuy nhiên thân thể rất mệt mỏi, nhưng là, trong lòng của hắn lại cảm thấy thả lỏng chưa bao giờ có.

Nhìn qua dung nhan hơi tái nhợt kia, Phó Văn Kiệt biết thân thể của hắn không thể chạy tiếp nữa.

Nàng xoay người nói: “Triệt, ta mang ngươi đi một nơi.”

Vừa dứt lời, tay nàng duỗi ra, đặt trên eo của hắn, nhấc một cái, thả người bay lên trên nóc nhà. Rồi sau đó lấy tốc độ cực nhanh chạy như bay trên nóc nhà.

Đã từng có một lần kinh nghiệm nên Phạm Dương Triệt không hề cảm thấy sợ hãi, híp nửa mắt cảm thụ cảm giác thoải mái khi gió quét vào mặt, toàn tâm buông lỏng mà cảm nhận cảm giác tự do.

Hai thân ảnh chạy như bay trên nóc nhà khiến những người bên dưới phát hiện lại chặc chặc kêu kỳ lạ.

Ban ngày Bách Hoa Các tỏ ra vô cùng quanh quẩn, đại môn đóng chặt. Dù sao, kỷ viện cho tới bây giờ đều là nghề ngày đêm đảo lộn [*ý chỉ buổi sáng không kinh doanh, còn tối lại đông đúc náo nhiệt như ban ngày*].

Bách Hoa Các cần phải yên tĩnh im ắng giờ phút này lại truyền đến tiếng trống chói tai chấn động: “Đông —— đông —— đông —— ”

Theo phương hướng tiếng trống nhìn lại, chỉ thấy gian lâu hai Nhã Phương nào đó của Bách Hoa Các mở ra cửa sổ chính. Nam nhân ngồi bên cửa sổ nam nhân tuy chỉ thấy một bên mặt, cũng khiến cho người ta sợ hãi thần phục hắn tinh mỹ. Người ngẫu nhiên đi ngang qua người bởi vì tiếng trống mà ngẩng đầu liền nhìn thấy người nam nhân kia. Nhưng mà tầm mắt của bọn hắn không ngừng lại bao lâu, đều bị cái ánh mắt lãnh khốc mà tà khí của đứa trẻ làm cho hoảng sợ vội vàng thu hồi ánh mắt vội vàng rời.

Tà mâu hiện lên vẻ không thú vị, cũng quên liếc mắt nhìn thân ảnh đang dừng tư thế vô cùng kỳ quái xoay quanh cái cột hồng trong phòng. Nam Cung Tuyệt mở miệng nói: “Tô tú bà, nghe nói múa cột này hẳn là phải dùng động tác phối hợp xoay chuyển trên cây cột mới đúng, ngươi sẽ không phải là lấy những điệu múa kém cỏi này đến lừa gạt bọn vương a!” Lời nói đến cuối cùng, trở thành chất vấn mạnh mẽ ác liệt.

Tô tú bà vừa rồi bởi vì ngủ chưa đủ còn mơ mơ màng màng lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh. Nàng bị cái này âm thanh chất vấn hù dọa “Phốc đông ——” một tiếng quỵ xuống, vội vàng giải thích nói: “Tiểu nhân làm sao dám có can đảm đó! Cho dù tiểu nhân có mượn lá gan lớn như trời cũng không dám làm như vậy. Thật sự là người hiểu được điệu múa này Hắc Mai Khôi [*Hoa Hồng Đen*] cô nương từ khi bị Khánh Vương gia mang đi về sau, tiểu nhân không còn có gặp lại nữa. Bởi vậy, chỉ có thể bằng dựa vào trí nhớ để cho các cô nương luyện tập.” Kỳ thật, nàng cũng rất muốn gặp lại vị cô nương kia lần nữa, rất muốn hướng cô nương kia thỉnh giáo việc múa cột. Hai ngày này không biết có bao nhiêu khách nhân điểm danh muốn xem cái múa cột này. Nàng cũng cho các cô nương bên dưới dựa vào trí nhớ mà luyện tập, nhưng mà như thế nào cũng không chộc người giống như vị cô nương kia múa. Việc này khiến cho rất nhiều khách nhân đã được chân chính xem múa cột vô cùng bất mãn.

Tà mâu ở bên trong chớp lên tia tức giận, trợn mắt thì hoa khô oanh động kia thế đúng là chủ đề đàm luận gần đây của tất cả quan viên kinh đô cùng phú nhân [*người giàu có*]. Cái này trong lúc vô tình nghe được lại khiến cho hắn rất muốn gặp tuyệt sắc vũ vật trong truyền thuyết kia.

“Tô tú bà, ngươi nhìn thấy diện mạo thật của Hắc Mai Khôi cô nương kia sao?” Hắn hỏi chủ đề khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất này.

“Cái này ——” vấn đề này làm cho Tô tú bà rất khó xử. Bởi vì, nếu như nàng nói vị Hắc Mai Khôi cô nương kia thật ra là nữ tử vô cùng xấu xí, nàng sợ Vương gia cũng không tin.

Nhìn ra do dự trong mắt Tô tú bà, tà mâu trong hiện lên một tia âm lãnh: “Nếu Bách Hoa Các đã không có tuyệt sắc cô nương, bốn vương xem còn không bằng sớm chút đóng cửa đi.”

Tô tú bà nghe xong vội vàng dập đầu nói: “Vương gia, tiểu nhân không phải không có tâm muốn làm vừa lòng Vương gia. Mà là tiểu nhân sợ cho dù tiểu nhân nói, Vương gia cũng chỉ cho rằng tiểu nhân nói dối.”

“Làm sao ngươi biết bốn vương sẽ không tin tưởng ngươi?” Hắn lười biếng mà dựa vào thành ghế nói.

Tô tú bà cắn răng nói: “Vị Hắc Mai Khôi cô nương kia thật ra là một vị nữ tử diện mạo vô cùng xấu xí.”

“Nga ~” hắn lười nhác mà mở miệng nói: “Xấu đến mức như thế nào?” Như thế thì thú vị rồi. Một cái nữ nhân vô cùng xấu xí lại có thể khiến cho những nam nhân kia đều cho rằng nàng là vũ vật trời sinh, nữ nhân tuyệt sắc.

Lúc Tô tú bà đang muốn chọn từ thích hợp để hình dung, ánh mắt hướng nhìn cảnh vật ngoài cửa lại chạm phải hai người chạy như bay trên nóc nhà liền cao giọng nói: “Hắc Mai Khôi cô nương?!”

Nam Cung Tuyệt quay đầu một cái cũng nhìn thấy người chạy như bay qua kia: là người thông qua tỷ thí tuyển chọn Thái Phó – Phó Thục Tiệp. Hóa ra nàng ta chính là Hắc Mai Khôi. Khó trách ah! Cũng chỉ có nàng mới có năng lực như vậy. Đáng tiếc ah! Thật sự là đáng tiếc ah! Hắc lại không có tận mắt thấy nàng biểu diễn xuất sắc.

Nam nhân trước ngực nàng nhìn có chút quen mắt. Một đạo linh quang hiện lên. Tà mầu trở nên thâm trầm: là Phạm Dương Triệt! Xem ra hắc phải điều tra một chút nữ nhân này rồi.

Nam Cung Tuyệt lập tức đứng dậy, không ở lại đây nữa.

Lại xác định Tần Vương gia đi rồi, Tô tú bà lúc này mới được Quý nô nâng đứng dậy: “Đỡ ta trở về phòng a!” Mới vừa rồi bị dọa con sâu ngủ cũng bị dọa chạy mất rồi. Sau khi bị kinh hãi khiến Tô tú bà mỗi một lại thẫn ngigh nằm xuống ngủ.

Từ điểm [tiệm rượu] lớn nhất kinh đô—— mây giăng đầy trong nhả phòng lầu ba từ điểm, một thân thanh y Hoắc Thiên Thụy trầm mặt xem bức thư trong tay. Bên cạnh hắc một vị nam tử áo đen cung kính đứng cúi thấp đầu.

Lúc hắc rút cuộc xem xong phong thư trong tay rồi thả xuống, một mực thấp cúi thấp đầu Liên Hằng ngẩng đầu lên nói: “Thái tử, trước tiên xin ngài cần phải cùng thuộc hạ về nước a!”

Thân thể của Hoàng thượng càng ngày càng kém, thái y đã chẩn đoán bệnh của vương thượng qua không được mùa thu này, rất có thể vào tháng mười, Hoàng Thượng sẽ băng hà. Mặt khác các hoàng tử khác biết được tin tức này đều dùng đủ loại lý do để trở về Cao đô. Hơn nửa tháng trước đến nay, bọn hắc thừa cơ hội thái tử bệ hạ đối ngoại cáo ốm không thể vào triều bắt đầu trắng trợn hối lộ cầu kết cùng các đại thần trong triều. Hiện tại triều đình đã bắt đầu phân phe cánh rồi, mỗi ngày ở trên điện biểu diễn tiết mục khen một vị hoàng tử nào đó, lại bôi nhọ vị hoàng tử khác, vô cùng hỗn loạn. Tình hình lúc này, thái tử thật sự cấp tốc quay về chủ trì đại cục. Dù sao, là vấn đề liên quan đến ngôi vị hoàng đế. Mặc dù, thái tử là người kế thừa ngôi vị hoàng đế danh chính ngôn thuận nhất, nhưng phút cuối cùng Hoàng thượng vẫn có quyền thay đổi người kế vị đấy.

Đôi mắt đen lóe ra tinh quang. Hắc lúc này đang cân nhắc rốt cuộc có nên rời khỏi kinh đô hay không, quay trở lại Cao quốc. Rời khỏi nơi này, có tám mặt nạ da người này ở trên mặt, Khánh vương gia của Cảnh quốc còn có thể sống sót. Hắc vẫn còn đủ khả năng kiểm soát được thế cục của Cảnh quốc. Chuyện kho báu này, hắc cũng có thể giao cho người của Khánh vương gia. Chỉ có điều, trong khoảng thời gian ngắn này Phó Vân Kiệt chắc chắn sẽ không rời khỏi kinh đô, về Nham Thành. Hắc còn chưa có được nàng, hiện tại hắc không muốn rời xa nàng.

Liên Hằng thân là cận vệ của Hoắc Thiên Thụy đương nhiên biết rõ hắc giờ phút này làm sao lại do dự. Liên Hằng nhin không được lên tiếng nói: “Thái tử thỉnh lấy đại sự làm trọng ah!” Mặc kệ Phó Vân Kiệt kiệt xuất như thế nào, tài năng như thế nào, như thế nào mà thích hợp làm Cao quốc Nam Hậu, so với ngôi vị hoàng đế, hắc tất nhiên phải nhắc nhở thái tử phân rõ nặng nhẹ.

Bên trong đôi mắt đen do dự dần giảm đi, lúc hắc vừa vận mở miệng đem quyết định nói ra, khoe mắt quét nhìn đến thân ảnh chạy như bay bên ngoài cửa sổ kia. Hắc giật mình mà lập tức đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn rõ gương mặt xấu nhan quen thuộc này. Phó Vân Kiệt? ! Hắc rất nhanh liền phát hiện nam nhân nâng ôm trong ngực. Đôi mắt đen hiện trong hiện lên một tia âm vụ, giọng nói sâm lãnh [rét lạnh dày đặc] thanh trong phòng phồng ra: “Liên Hằng, ngươi trở về lại cho Ảnh Tử thay thế Cô, ổn định đại cục. Sau khi xong chuyện nơi này, Cô sẽ sớm trở về.”

Nhìn qua gương mặt kiên quyết kia, Liên Hằng chỉ có thể quỳ nói: “Vâng.” Thái tử đối với Phó Vân Kiệt thật sự là quá mức si mê. Đối với Thái tử sắp trở thành Cao quốc Quân Vương mà nói, đây không phải chuyện tốt ah! Liên Hằng hiện ra lo lắng.

Thẩm Viên Xuân là một tòa tư nhân biệt viện tọa lạc ở ngoại ô kinh thành. Bởi vì vùng ngoại ô vắng vẻ, có rất ít người biết mùa xuân trong viện thật khác biệt.

Tiếp đất một cách hoàn mỹ, Phó Vân Kiệt một đường chạy như bay mang theo Phạm Dương Triệt đáp xuống Thẩm Viên Xuân cảnh trí mỹ lệ —— trong biển hoa.

Vừa mới đứng vững Phạm Dương Triệt đã bị cảnh vật trước mắt hấp dẫn: đây là một biển hoa: Mẫu Đơn kiều diễm, Bách Hợp thanh u [xinh đẹp tình mịch]... Vô số đóa hoa hợp thành một biển hoa. Hô hấp thấy từng trận hương hoa, hắc mới từ trong kinh diễm thanh tỉnh lại.

Vốn muốn quay người hỏi thăm nàng nơi này mới giật mình người bên cạnh đã không còn bóng dáng.

“Phó Vân Kiệt, Phó Vân Kiệt...” Hắc dọc theo đường nhỏ giữa biển hoa tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

Rất lâu không có câu trả lời Phạm Dương Triệt đối mặt với biển hoa mênh mông kia, cảm giác được phảng phất đây là thế giới chỉ còn lại một mình mình trống vắng, hắc bắt đầu trở nên có chút sốt ruột, tuy nhiên hắc biết rõ với võ công của Phó Vân Kiệt, không có khả năng sẽ xảy ra chuyện, nhưng không nhìn thấy cái thân ảnh quen thuộc kia, nội tâm bồi rối không cách nào ngưng lại.

“Oa ——” mỗ nữ vô cùng ngây thơ mà từ trong biển hoa chạy ra, bày biện khoa trương biểu lộ cố ý hù dọa người khác.

Thanh âm bị dọa sợ như mong muốn cũng không xuất hiện, nàng trì hoãn hai mắt nhắm nghiền, thò tay dùng sức mà quay trở lại ôm hắc.

Trong biển hoa hai người ôm nhau trở thành một bức tranh duy mỹ. Đương nhiên, bức tranh này không nên vẽ rõ ràng dung mạo của hai nhân vật.

Cuối cùng đánh tan bất an Phạm Dương Triệt đẩy người trong ngực ra, thoáng xấu hổ mà nửa xoay người nói: “Kiệt, nơi này là...”

Phó Vân Kiệt cũng không trả lời, ngược lại xoay người lại hái đóa hoa bên người, cầm lấy đưa lên mũi nói khẽ: “Triệt, ngươi biết đây là hoa gì không?”

Nhìn qua đóa hoa vô cùng kiều diễm trong tay nàng, hắn nói khẽ: “Hoa Nguyệt Quý.”

“Uh. Tại quê nhà ta có một loại hoa gọi là Mai Khôi [*Hoa hồng*], cùng loại Nguyệt Quý này vô cùng giống nhau.” Nàng nói khẽ.

Mai Khôi? ! Hắn nhớ rõ ngày đó lúc nàng tại Bách Hoa Các biểu diễn dùng bí danh là Hắc Mai Khôi.

“Triệt, ngươi có biết mỗi loại hoa đều có hoa ngữ không?” Nàng cũng không có chờ hắn trả lời, nói tiếp: “Bách hợp hoa ngữ là tâm tưởng sự thành, Mẫu Đơn ý nghĩa cao quý, hoa trà ý nghĩa là đáng yêu, Sở cúc hoa ngữ là Hòa Bình...” Nàng tinh tế nói rất nhiều hoa ngữ, rồi sau đó đưa tay, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào đôi mắt đen như ngọc kia nói khẽ: “Hoa hồng hoa ngữ là tình yêu. Tại quê hương của ta, hai người yêu nhau sẽ tặng hoa hồng, để biểu đạt tình cảm cùng quyết tâm trọn đời bên nhau. Triệt, ngươi có đồng ý ở bên ta, từ nay về sau sẽ luôn có nhau, hai bên cùng nâng đỡ nhau, vô luận là tốt hay xấu, giàu có hoặc nghèo khó. Bệnh tật hay khỏe mạnh đều yêu thương lẫn nhau. Trân trọng, chỉ có cái chết mới có thể đem chia rẽ chúng ta?”

Cái kia phảng phất như là lời tuyên thệ thổi qua một tầng lại một tầng tường cao xây trong nội tâm của hắn, thổi vào tình cảm chân thành tha thiết nhất chôn sâu dưới đáy lòng. Cảm giác hạnh phúc cực hạn kia khiến hắn biết rõ hắn đối với Phó Vân Kiệt tình ý đã không thể dùng tâm động để hình dung. Hắn là thích nàng, thích nàng tự tin, thích nàng cuồng vọng, yêu thích đôi mắt sáng luôn đuổi theo chính mình, yêu thích nàng cao giọng nói yêu mến mình. Không quan tâm giới tính, cao giọng tuyên thệ yêu hắn Phó Vân Kiệt. Rất ôn hòa, rất hạnh phúc ah! Hóa ra thích một người lại có thể hạnh phúc như thế ah!

Nước mắt không tự giác mà chảy xuống.

Nhìn qua gương mặt tuấn mỹ bên trên hai dòng nước mắt trong suốt, lòng của nàng đau nhức chưa từng có, lo lắng mà nói: “Triệt, ngươi làm sao vậy?”

Nàng còn chưa kịp đưa tay lau nước mắt cho hắn, đã bị hắn mạnh mẽ ôm vào trong ngực, giọng nói trầm thấp khàn khàn ở bên tai truyền đến: “Cảm ơn ngươi.” Cảm ơn ngươi sẵn sàng dụng tâm chờ đợi hắn.

“Đồ ngốc!” Giờ khắc này, nàng đã biết hắn vì sao rơi lệ, đó là nước mắt vui mừng.

Thời gian không biết đã bao nhiêu lâu, trong biển hoa hai người ôm nhau rốt cục tách ra.

Tay trái tiếp nhận cây hoa hồng hoa trong tay nàng, tay phải dịu dàng mà giữ chặt bàn tay nàng, trên dung nhan tuấn mỹ tràn đầy nhu tình, thanh âm trầm thấp mà mang theo thâm tình trong biển hoa vang lên: “Kiệt, tuy nhiên không biết mình còn có thể sống bao lâu, nhưng là, ta vẫn là xa xỉ mà muốn đồng ý với ngươi – chấp tử chi thủ, cùng tử giai lão* (ta nắm tay nàng, hẹn ước cùng sống bên nhau đến già).”

Không có lời ngon ngọt động lòng người, có chỉ tình cảm chân thành tha thiết của hắn. Đầu ngón tay dùng sức mà cầm ngược lại, nước nở nói: “Triệt, ngươi nhớ kỹ cho ta, không có lệnh của ta, không được rời đi. Ta cũng sẽ không cho bất luận kẻ nào cướp ngươi đi đâu. Cho dù là Diêm Vương cũng không được.”

Nghe lời nói ra lệnh kia, nghe lời thề nàng dám cùng Diêm Vương tranh đoạt chính mình, đôi mắt đen trở nên nhu hòa, nội tâm cuộn sóng khiến hắn hiểu rõ chỉ có thể đi nhẹ nhàng.

Nàng từ trong lòng lấy ra hai chiếc nhẫn bạc, giải thích nói: “Tại quê hương của ta, hai người ước hẹn cả đời cùng nhau đeo nhẫn.”

Nói xong, nàng lấy chiếc nhẫn nam đeo vào ngón áp út tay trái của hắn: “Tại quê hương của ta có một truyền thuyết, mọi người tay trái trên ngón vô danh có một dây thần kinh tương liên cùng với trái tim, chỉ cần ở trên ngón vô danh đeo chiếc nhẫn, có thể vĩnh viễn nhốt chặt phần yêu thương nhau vào tim rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, chiếc nhẫn cũng đeo xong rồi. Nàng mang nhẫn nữ đưa cho hắn.

Nhốt chặt yêu thương vào tim? ! Hắn muốn tình cảm của Phó Vân Kiệt, hắn muốn vĩnh viễn có được tình cảm của nàng. Hắn tuyệt đối sẽ bảo vệ nàng. Mặc kệ trả một cái giá lớn như thế nào. Trong đôi mắt đen lóe ra kiên nghị, như là tuyên thệ cũng lấy chiếc nhẫn mang vào ngón áp út tay trái của nàng. Rồi sau đó, bàn tay to duỗi ra ra, mang nàng ôm vào trong lòng, nói khẽ: “Kiệt, về sau vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều bảo vệ ngươi.”

“Uh.” Đây là lần đầu tiên Triệt rõ ràng như thế nói phải bảo vệ nàng. Phần tâm ý này khiến cho nàng cảm động.

Trong biển hoa, hai người ôm nhau thật lâu cũng không rời.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Sự Kiên Nghị Của Nam Tướng

Edit: Tuyết Y Beta: Sakura Một trận gió nhẹ thổi qua, lập tức trong biển hoa nổi lên một tầng lại một tầng hoa sóng. Thật đẹp. Hoa đông đưa phát ra một tầng thanh âm xào xạc, rất đẹp và thanh tịnh. Ngồi trong vườn hoa hồng Phó Vân Kiệt khẽ dựa vào vai Phạm Dương Triệt, khép hờ mắt, hưởng thụ ngọt ngào hạnh phúc lúc này.

“Triệt, sau này chúng ta có thời gian thì thường tới nơi này hẹn hò nhé!” Nàng đánh vỡ trầm mặc nói.

“Ách ~ ta cho người mua lại cái biệt viện này a!” Một vị Tể tướng thường ngày hành vi nghiêm túc kín đáo gợi ý, không thể không được chủ nhân đồng ý mà tự ý đi vào chỗ của người khác.

Thông minh như Phó Vân Kiệt tự nhiên biết rõ ý tứ ẩn trong lời hấn nói, đùa giỡn nói: “Con một sách.”

Nàng rời khỏi ngực hấn, đứng lên, hai tay dang ra, xấu nhan nhiễm lên một tầng kiêu ngạo, cười nói: “Biển hoa này, còn có toàn bộ Thâm Viên Xuân biệt viện đều là của ta đấy.”

Nhìn qua nghi hoặc trong đôi mắt đen, nàng cũng không trả lời ngay, ngược lại vòng vo: “Triệt, ngươi có nghe nói qua Hồi Hương Đường chưa?”

“Àn. Hồi Hương Đường là cửa hiệu chuyên bán nước hoa. Cửa hiệu trải rộng khắp toàn bộ tất cả các châu thành Cảnh quốc, ngay cả Cao quốc đều có cửa hiệu của Hồi Hương Đường.”

Nước hoa là một loại nước kì lạ có thể mang đến mùi thơm. Xức nước hoa, mùi thơm có thể kéo dài đến hai canh giờ. Hai canh giờ sau, tuy mùi thơm nhạt dần, nhưng mà vẫn còn có hương thơm sâu thẳm kéo dài quán quanh trên người, thời gian có thể dài đến bốn giờ. Nói cách khác sau xức nước hoa, hiệu quả kéo dài sáu canh giờ. Chính vì tác dụng một cách đặc biệt này, giá nước hoa trở nên vô cùng đắt đỏ. Mà nước hoa trong bình Lưu Ly quý hiếm giá cả càng đắt kinh người. Một lọ nước hoa nhỏ có thể bán được hơn một ngàn lượng. Hơn nữa, nước hoa Hồi Hương Đường bán có nhiều loại hương: hương Mẫu Đơn, hương Bách Hợp, hương Hoa Cúc... Hấn đã từng ngửi qua một loại hương có tên là “Quân tử” hương: thanh u thanh nhã, đúng như quân tử thời xưa. Cũng bởi vì nước hoa “Quân tử” này, hấn mới biết đến Hồi Hương Đường.

“Toàn bộ tất cả nguyên liệu điều chế nước hoa của Hồi Hương Đường đều đến từ đây.” Nàng hai tay giơ lên cao cười nói.

“Hồi Hương Đường là nơi mở sao?” Trong đôi mắt đen hiện lên tinh quang. Hấn đã từng bí mật điều tra Hồi Hương Đường đột nhiên xuất hiện này, tra được nó cùng hiệu thuốc xuất hiện mấy năm nay —— Hồi Xuân Đường, Lưu Ly phường bán lưu ly tinh xảo có liên quan. Sau lưng rất có thể là cùng là một người thao túng. Nhưng mà, người giật dây kia cuối cùng là ai. Hấn cũng không điều tra ra được.

“Uh! Hồi Hương Đường kiếm được lợi nhuận nhiều nhất đấy. Phí tổn thấp, giá bán cao. Còn có Hồi Xuân Đường, Lưu Ly phường đều là ta mở đấy.” Nàng cũng không lảng tránh, ngược lại thẳng thắn nói.

Hấn biết rõ bởi vì Phó Vân Kiệt đối với chính mình buông xuống cảnh giác, hoàn toàn tín nhiệm chính mình. Nội tâm nổi lên nhu tình, hấn nhẹ giọng hỏi: “Kiệt, ngươi mở những cửa hàng này vì cái gì a?”

“Vì kiếm tiền ah! Vì để làm đại phú ông!” Mỗ nữ bày ra bộ dạng tiền nô nói.

Nửa ngày đều không nghe được câu trả lời nào nàng quay đầu, nhìn gương mặt tuấn mỹ im lặng kia.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được có một con quạ bay qua: “Oa... Oa... Oa...”

“Ha ha! Vẫn là nói đùa đấy!” Nàng xấu hổ mà thu hồi động tác, gượng cười nói: “Kỳ thật, là vì quân phí của Phó gia quân. Quân phí Phó gia quân cũng không phải thu thuế một mình Nham thành có thể đảm đương được. Hơn nữa còn phải đem bảy phần trong đó nộp lên trên ở kinh thành. Ta cần có đủ bạc để duy trì Phó gia quân.” Phó gia quân không chỉ là tâm huyết của nàng, mà càng là tài sản của nàng. Nếu muốn ở thời cổ đại này đứng vững, nàng cần Phó gia quân có thực lực cường hãn tuyệt đối. Hơn nữa, Nham thành này vì mình cải cách thành thành lũy mới cũng cần Phó gia quân tinh nhuệ nhất đến bảo hộ.

“Dùng thương dưỡng quân [*lấy buôn bán nuôi dưỡng quân đội*]?” Hấn nhẹ giọng nói ra kết luận.

“Uh.” Nàng gật đầu nói: “Buôn bán không những dưỡng được quân, càng có thể khiến cho một quốc gia cường đại. Nông nghiệp là nền tảng, buôn bán thực sự khiến cho một quốc gia phát triển nhảy vọt.”

“Coi trọng nông nghiệp, chèn ép buôn bán có thể khiến cho tiền triều Tần quốc cường đại lên, nhất thống thiên hạ.” Hấn nói ra nghi ngờ của mình. Trăm năm qua, Cảnh quốc đều áp dụng chính sách này.

“Trọng nông là đúng. Dân dĩ thực vi thiên [*dân lấy cái ăn làm trời*], nông nghiệp là cốt lõi. Nhưng mà, cũng không cần phải ức chế buôn bán phát triển. Nông nghiệp đang thịnh vượng, sau khi lại khấu trừ ra khấu lương, thuế ngân có thể nộp lên trên cho triều đình dù sao cũng có hạn. Lại càng không cần phải nói xảy ra hạn hán hồng thủy [*lũ lụt*], thu hoạch còn không có, lấy cái gì nộp lên cho triều đình. Mà buôn bán lại không bị thời tiết ảnh hưởng, có thể nói đảm bảo thu vào dù cho hạn hán hay lũ lụt. Triệt, ngươi có phát hiện hay không, gần đây Cảnh quốc các nơi lưu dân cùng người chết đói ngày càng nhiều ah!” Nói đến lời cuối cùng, biến thành vô cùng nặng nề.

Đôi mắt đen lóe lên đau xót, bởi vì Cảnh quốc gần đây mấy năm liên tục khô hạn, nông dân thu hoạch ngay cả bản thân đều ăn không đủ no, làm sao có thừa bạc đến nộp lên thuế má nặng như thế đâu? Nhưng mà, quan viên địa phương vì chính tích *[thành tích làm việc trong khi tại chức của quan lại]* mà không màng sống chết của dân chúng, buộc dân chúng chỉ có khẩu phần lương thực ít ỏi đều trung thu. Mà những người dân không cách nào sống được lại không thể không mang ruộng đồng bán cho đại địa chủ với giá vô cùng thấp. Không ruộng đất lưu dân đã trở thành một đại tai họa ngầm của Cảnh quốc. Hai năm gần đây, các nơi đều phát sinh chuyện lưu dân bạo loạn.

“Buôn bán có thể giải quyết vấn đề lưu dân. Giống như Hồi Xuân Đường của ta vậy cần lượng lớn thảo dược, ta định một giá cả hợp lý cho các loại thảo dược. Dân chúng chỉ cần mang sọt lên núi hái thảo dược là có thể có được một số bạc nuôi sống chính mình. Mà cửa hàng Hồi Xuân Đường vì muốn phối chế Hồi Xuân Dược, cần rất nhiều nhân công. Như vậy có thể tiếp nhận những lưu dân mất đi đất đai, không cách nào sinh sống bên dưới kia. Như vậy, buôn bán trong lúc vô hình liền thay thế trách nhiệm thực hiện nuôi dân cho quốc gia. Nham thành đúng là thí điểm.”

Trong đầu hiện ra những việc chứng kiến hết thấy tại Nham thành, hấn lâm vào trầm tư.

Nàng biết rõ muốn hấn lập tức thay đổi khái niệm trị quốc đã được hun đúc từ nhỏ là không thể nào đấy. Cái này cần phải có thời gian.

“Tốt rồi. Chúng ta đừng nói đến những chủ đề nặng nề này nữa. Chúng ta ngâm thơ đi a!” Mỗ nữ cảm thấy không thể lãng phí cảnh đẹp như thế, đề nghị nói.

Phạm Dương Triệt vừa mới thu hồi tâm tư nghe được đề nghị này không tự giác mà đề cao thanh âm “Ngâm thơ?!” Không thể trách hấn giật mình, thật sự là vì một người ngay cả văn chương đều xem không hiểu làm sao có thể có hứng thú ngâm thơ đây?

“Như thế nào, người được phép cùng với thái hậu kia ngâm thơ, ta lại không được sao?” Mỗ nữ mười phần mĩa mai ghen tị nói.

Mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu toát ra, Phạm Dương Triệt tiến lên một bước, đem nàng ôm vào trong lòng, nói: “Thái hậu là thái hậu, người là người. Người không cần đi bắt chước thái hậu. Người chỉ cần giữ nguyên như thế này là được rồi.

“Không cần ngâm thơ? Không cần đánh đàn?” Nàng ngẩng đầu mang theo chờ đợi mà hỏi. Lại nói, đem qua nàng thế nhưng ra sức tìm kiếm trong trí nhớ được mấy câu thơ.

“Đều không cần. Người chỉ cần làm Phó Văn Kiệt cuồng vọng, kiêu ngạo là được rồi. Ta thích người như vậy.” Đôi mắt đen tràn đầy nhu tình.

Đôi mắt sáng quét sạch phiền não vừa rồi, trở nên vô cùng sáng ngời. Nàng xoay người một cái hoàn mỹ, rồi khỏi ngực của hấn, đứng trước mặt của hấn, hai tay giữ chặt hai bên váy của mình, hành lễ một cái hoa lệ, trong đôi mắt sáng lấp loè đầy vị đùa giỡn: “Vì cảm tạ tình nghĩa Tề tướng đại nhân, ta quyết định đem quang vinh Số 0 tặng cho người.”

“Số 0?” Trong lúc nhất thời không kịp phản ứng Phạm Dương Triệt nghi hoặc hỏi.

“Nam nam bản đông cung đồ ah!” Nàng vô cùng có lòng tốt nhắc nhở.

Bởi vì nàng nhắc nhở, trong đầu không tự giác mà hiện ra hình ảnh đông cung đồ ngày ấy nhìn thấy, lập tức cả khuôn mặt hấn xoát hồng, chỉ có thể phát ra một âm: “Ách~”

Nhìn do dự trên mặt hấn, nàng lại cúi đầu, cố ý dùng ngữ khí ủy khuất mà nói: “Triệt, ta biết rõ người nhất định vẫn còn để ý thân phận nam tử của ta, vì vậy mới không suy nghĩ đến vấn đề trọng yếu này.”

Nhìn dung nhan kia nhuộm ưu sầu cùng ủy khuất, tâm không biết vì cái gì mà xiết chặt. Hấn tự tay nhẹ nhàng nâng lên mặt của nàng, đôi mắt đen nhìn thẳng vào đôi mắt sáng, nói khẽ: “Kiệt, ta thừa nhận ta là ta có đầu tranh *[ý là đấu tranh tâm lý ấy]*. Ta từ nhỏ đã chịu sự dạy dỗ, muốn ta tiếp nhận việc chính mình yêu thích một nam tử, là vô cùng khó khăn. Ta luôn luôn nhắc nhở chính mình không được thích người. Nhưng mà, tình cảm con người thật là kỳ diệu, lý trí không thể khống chế. Ta vẫn là thích người. Đã yêu thích người, ta sẽ không hối hận. Ta sẽ vĩnh viễn thích người. Mặc kệ gặp khó khăn gì. Dù là đến lúc thân phận của người bị người vạch trần, quan hệ của chúng ta không được dòng họ tiếp nhận, dù muốn ta vứt bỏ thân phận Nam Tướng, ta cũng sẽ ở cùng một chỗ với người.”

Trong đôi mắt đen cháy lên kiên nghị, dù là người nọ không cho phép, hấn cũng sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

Nhìn trong mắt hấn kiên nghị, tâm bị hạnh phúc căng đầy: đây là Phạm Dương Triệt, Nam Tướng Cảnh quốc, bề ngoài nhìn như nhu nhược, kì thực tâm lại vô cùng kiên nghị. Chỉ cần hấn quyết định một việc muốn làm, nghĩa là sẽ không thay đổi. Đây là nam nhân nàng yêu. Nàng muốn nói cho hấn biết mình là thân phận nữ tử.

“Về phần ai làm Số 0, ai làm Số 1, vẫn là các đời đến lúc chúng ta động phòng nói đi!” Gương mặt hấn nhiễm hồng, âm thanh nhẹ nhàng nói.

Động phòng? Từ ngữ mẫn cảm này lại khiến cho Phó Văn Kiệt liên tưởng đến cái đêm xấu hổ tìm đập kia, tiếp đó lại nghĩ đêm đó bị người nào đó sau khi ăn xong, ngày hôm sau người nào đó lại có thể không có chút nào ấn tượng buồn bực. Vốn ý định muốn tuyên bố thân phận hiện tại lại bị dời lại. Ha ha, liền lại để cho Triệt tiếp tục phiền não vấn đề này đi. Hơn nữa, đời bọn hấn động phòng tân hôn, đều hấn “Tự tay” vạch trần bí mật này, có lẽ rất kích thích a. Bởi vì cái suy nghĩ này, bên môi đỏ mọng câu ra một bộ tươi cười.

“Kiệt, người đang suy nghĩ gì?” Hấn phát hiện mỗ nữ xuất thần, mở miệng hỏi.

Thu hồi tâm tư trong đôi mắt sáng của nàng lóe ra hào quang, nhìn chăm chăm nói: “Triệt, chúng ta nên đề cao diễn tập một số vấn đề phát sinh khi động phòng đi a!” Rồi sau đó, bên môi đỏ mọng câu lên nụ cười xấu xa: “Mỹ nam, cho ta thân thân.” Vừa dứt lời, trước lúc mỡ Tể tướng mỹ nam kịp phản ứng nàng nhào qua, nụ hôn như mưa ào ào rơi xuống.

Rốt cục Phạm Dương Triệt kịp phản ứng xoay người một cái, đem mỡ nữ càn quấy trên người đặt dưới thân, bắt được bông hoa trong lòng.

Trong biển hoa, hạnh phúc ngọt ngào lay động.

Ban đêm Cầu Tri Viện ánh trăng nhàn nhạt bao phủ, lộ ra tiêu điều như thế, trống vắng như thế.

Tôn Trí Viễn mang theo hồi ức ánh mắt đánh giá bốn phía: nơi này đã từng là nơi hắn quyết định thực hiện mộng tưởng của chính mình —— vì Cảnh quốc dạy dỗ ra một vị Đại Quân Vương, vì Cảnh quốc bồi dưỡng nhân tài trụ cột. Tại đây hắn từng dạy dỗ đệ tử đặc ý nhất của mình, trở thành Nam Tướng hiện nay. Nhưng mà, bởi vì gặp được chủ nhân, hắn dứt khoát buông tha cho giấc mộng này, một mực trợ giúp chủ nhân hoàn thành mục tiêu vĩ đại.

“Két ——” tiếng mở cửa rất nhỏ, kéo lại suy nghĩ của hắn.

Tôn Trí Viễn đem ánh mắt dời đến Trương Yên Nhiên đang tháo xuống mạng che mặt kia.

“Bái kiến tiên sinh.” Trương Yên Nhiên cung kính nói.

“Đứng lên đi!” Tôn Trí Viễn khoát tay nói.

“Lão sư, chủ nhân bao lâu hành động cho người giải quyết nữ nhân kia?” Đã chờ đợi một ngày, rốt cục có kết quả Trương Yên Nhiên khó nén lo lắng trong lòng đi thẳng vào vấn đề.

Trong đôi mắt cơ trí hiện lên thất vọng, nàng ta cũng quá thiếu kiên nhẫn rồi. Nữ đệ tử từng khiến hắn đặc ý đã sớm mất đi phần trầm ổn kia rồi. Phần thất vọng này khiến cho ngữ khí của hắn trở nên lạnh lùng: “Chủ nhân bảo người nhớ kỹ bốn phận của mình. Chủ nhân người sẽ không động thủ đối với Phó Thục Tiệp.”

“Vì cái gì? Nàng chỉ là Thái Phó hèn mọn? Vì sao không thể trừ bỏ nàng ta?” Dung nhan bởi vì phẫn hận mà vặn vẹo: “Chủ nhân không muốn động thủ, ta chính mình động thủ.”

“Người đã quên những kẻ dám vi phạm ý tứ chủ nhân kết cục ra sao sao?” Hắn bắt đầu nghiêm nghị hỏi.

Vốn đang kích động Trương Yên Nhiên lập tức trắng xanh mặt, thân thể không tự giác mà khẽ run, rồi sau đó khẽ nắc nói: “Tiên sinh, ta không muốn Triệt bị những nữ nhân khác cướp đi a!” Nàng đã từng vì dã tâm của mình, mà buông tha cho Triệt. Nhưng mà, khi nàng đạt được quyền lực mình muốn, lúc trở thành Hoàng Hậu Cảnh quốc, nàng mới phát hiện phía sau quyền lực chỉ là hư không như vậy, cô đơn như vậy. Nàng bắt đầu hối hận lựa chọn của mình. Nàng muốn trở lại quá khứ. Song, nàng biết rõ đây chỉ là hy vọng xa vời. Mà Triệt luôn luôn đơn độc đã trở thành an ủi cuối cùng. Bởi vậy, nàng không cho phép người khác cướp đi Triệt, khiến cho nàng mất đi chỗ dựa tinh thần cuối cùng ở trong thâm cung những ngày dài đằng đẵng này.

Tiếng khóc kia làm cho Tôn Trí Viễn mềm lòng, khẽ thở dài: “Yên tâm. Triệt chỉ là xem nàng ta như quân cờ quan trọng mà thôi.”

“Thật sự?!” Nàng nâng lên dung nhan thút thít nỉ non, mang theo chờ đợi mà hỏi.

Tôn Trí Viễn gật đầu nói: “Thật sự. Yên Nhiên, người về sau không được lại làm chuyện khiến chủ nhân tức giận như vậy. Người phải nhớ kỹ bốn phận của mình.” Hắn lời nói thâm thúy mà lưu lại câu này rồi rời đi.

Quân cờ quan trọng? ! Một mình ở lại đình Cầu Tri, trong mắt Trương Yên Nhiên lóe ra tinh quang, xem ra thân phận nữ nhân kia không đơn giản ah! Nàng nhất định phải thân phận tra ra nữ nhân kia.

“Thái hậu nương nương, người nghĩ đến Phạm Dương Triệt sao? Cùng ta hợp tác, ta có thể giúp người đạt thành tâm nguyện.” Một bóng người từ trong bóng tối đi ra.

“Là người?!” Trương Yên Nhiên có chút giật mình người bước tới.

Người nọ ngẩng đầu nhìn bốn phía trống vắng đình viện đồ nát cảm khái nói: “Thâm cung cô quạnh ah! Dù cho có quyền lực lớn cũng không thể cùng người yêu cùng nhau đến đây ung dung tự tại a! Ta có thể giúp nương nương hoàn thành tâm nguyện bao lâu nay”

Trong mắt Trương Yên Nhiên lóe lên lay động cùng với tính toán. Rốt cục, nàng mở miệng nói: “Người thật có thể hoàn thành tâm nguyện của ta sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần người hợp tác với ta.” Người nọ gật đầu nói.

“Tốt, ta hợp tác với người.” Trương Yên Nhiên không chút do dự trả lời.

Trăng tròn vốn bị mây đen che khuất rốt cục phá mây mà ra. Ánh trăng trắng nõn đuổi đi bóng đen trên thân người nọ, lộ ra một gương mặt tà mị tuấn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Rình Coi

Edit: Thu Thảo

Beta: Sakura

Ánh nắng buổi sáng chiếu vào bên trong Ngự thư phòng, làm cho người ta có kích động muốn buồn ngủ.

Mồ nữ nào đó đang ngáp, miễn cưỡng giữ vững tinh thần hành lễ với tiểu hoàng thượng bằng vẻ mặt cung kính, cười nói: “Hoàng Thượng, hôm nay chúng ta làm văn trước. Đề mục viết vẫn là [luận bàn về quan hệ giữa Sĩ - Nông - Công - Thương].”

Nhìn cung nhân ở bốn phía, sắc mặt mồ nữ đành lại nói: “Thánh Thượng cần chuyên tâm sáng tác. Các người đều lui xuống đi!”

“Dạ!” Nhóm cung nhân lĩnh mệnh rời khỏi.

Ngự thư phòng lớn như vậy chỉ còn lại tiểu hoàng đế đang muốn chuyên tâm viết bài cùng Phó Văn Kiệt. Và cửa phòng cũng bị đóng lại.

Hai mắt mồ nữ đánh giá khu vực chung quanh, cuối cùng nàng phát hiện ra ở chỗ bày biện đặt phía sau bàn học sau bức bình phong có một cái giường. Đôi mắt đột nhiên sáng ngời. Tâm mắt vừa chuyển, dừng ở trên tờ giấy trắng kia, hiện tại đã viết được một phần ba: Viết nhanh như vậy, nàng không kịp ngủ. Nàng vội vàng tiến lên nhìn một cái, tiểu hoàng đế đã viết xong phần mở đầu, trình bày luận điểm truyền thống của Sĩ - Nông - Công - Thương, mở miệng nói: “Hoàng Thượng, quan điểm này mọi người đều biết rồi. Viết lại thì không có ý nghĩa gì cả. Nghiên cứu học vấn này, phải coi trọng đột phá, coi trọng sáng tạo. Ngài thử bắt đầu từ tầm quan trọng của bốn cái mà trình bày và phân tích đi!”

“Dạ, Thái Phó!” Tiểu hoàng đế nhu thuận đem nửa tờ giấy đáng nhẽ đã viết gần xong đặt phía dưới cùng. Bắt đầu lật xem bộ sách trong tay.

Như vậy mới đúng. Theo tình hình này, nàng hẳn là có thể ngủ được một tiếng.

Mồ nữ ngáp, đi đến phía sau bức bình phong nằm xuống liền ngủ.

Tình hình như thế rơi vào trong con mắt đang quan sát chuẩn bị ghi chép của Tôn Trí Viễn trong mật thất, thiếu chút nữa hẳn liền muốn học máu: Phó Văn Kiệt này cũng không có làm tấm gương sáng cho người khác đi! Thời gian giảng bài lại có thể quang minh chính đại ngủ như thế. Và lại còn là ngủ trên long tháp. Để tránh làm bản thân mình tức đến học máu, Tôn Trí Viễn đứng dậy, dặn dò thủ hạ: “Người tới ghi lại đi!” Nói xong, hẳn liền rời khỏi cái mật thất làm cho hắn cảm thấy bức mình.

Bác Nhã các nằm ở đầu phía đông Ngự thư phòng, quãng đường cách Ngự thư phòng khoảng 15 phút. Bác Nhã các có toàn bộ tàng thư tốt nhất Cảnh Quốc. Có thể tưởng tượng, Bác Nhã các rộng rãi bao nhiêu. Chịu trách nhiệm làm Thái phó phải có kiến thức uyên thâm nhằm mục đích chỉ bảo Hoàng Thượng, vì vậy, Thái Phó ở ký túc xá lâu ba của Bác Nhã các tạm thời của hoàng cung.

“A –” cuối cùng mồ nữ hết giờ lên lớp ở Bác Nhã các, trên đường đi về đuổi thẳng người. Ah! Ngủ được thật sự là rất thoải mái.

“Ư.....” Một âm thanh kiềm nén khiến nàng nghi hoặc mà ngừng động tác tiếp tục vờn vai. Âm thanh gì đó?

Trong đôi mắt lóe ra nghi hoặc. Bay người lên, thân ảnh màu hồng hướng về phía phát ra âm thanh bay đi.

“Thương Thúy Viện” Bởi vì cây cối to tót đầy sân, lá cây xanh biếc um tùm mà được đặt tên.

Nửa ngời xôm trên nhánh cây to lớn của một gốc cây Thương Thiên đại thụ, đôi mắt sáng đem một đôi nam nữ ôm nhau ở sâu trong rừng cây thu vào tầm mắt: Chỉ thấy một đôi nam nữ đang ôm lẫn nhau. Khuôn mặt nữ nhân phiếm đỏ sắc tình dục, tựa vào vai nam tử, đôi môi anh đào không tự giác khẽ mở, phát ra âm thanh ái muội. Mà nam nhân dựa lưng về phía nàng, quần áo trên người đã cởi một nửa, để lộ ra lưng trần trụi rần rần. Bàn tay xanh bạch ngọc của nữ nhân liền ở phía lưng trần trụi kia di chuyển.

Nga! diễn kịch tình! Đôi mắt nhất thời sáng ngời, hai mắt phiếm tình quang chỉ nhìn chăm chăm trận kịch tình phía dưới kia.

P phía dưới trận kịch tình của đôi nam nữ ngày càng kịch liệt, quần áo trên người từng cái từng cái rơi trên mặt đất.

Tốc độ thoát y thật nhanh ah! Còn không đến năm phút, hai người kia lại có thể dưới tình huống vừa ôm hôn, đem y phục trên người cởi hết, không sai biệt lắm. Trên người nữ nhân chỉ còn lại có mỗi cái yếm đỏ và tiết khô, trên người nam nhân chỉ còn lại có một cái quần dài. Bàn tay to của nam nhân bắt đầu sờ vào trong cái yếm đỏ kia.

Nga! Rốt cục muốn diễn đến điểm quan trọng. Hai mắt mỡ nữ lại phát sáng. Thân thể bởi vì muốn xem rõ ràng, không tự giác mà hướng về phía cuối cành cây di chuyển. Có cái gọi là vui quá hóa buồn. Mỡ nữ đã đánh giá cao khả năng chống đỡ của cành cây. Cành cây yếu ớt không chịu nổi nặng, rốt cục tuyên bố bỏ mình.

Vốn Phó Vân Kiệt đang xem phần kích bỗng nhiên cảm thấy khoảng trống dưới chân, thân thể nhanh chóng rơi xuống. Đôi mắt sáng chợt tắt, đáng lẽ chuyển động rơi xuống, thân thể xoay tròn một cái, lấy tư thế hoàn mỹ rơi xuống đất.

“Tốt, chậm đất an toàn.” Mỡ nữ theo tư thế vận động viên thể thao rơi xuống đất, hai tay giơ lên cao, điệu bộ cao hứng la lên.

“A –” Một âm thanh này tuyệt đối có thể đánh bại trăm đề-xi-ben cao, đem năng trong sự đặc chí kéo trở về. Lúc này năng mới phát hiện trên mặt đất còn có một đôi nam nữ yêu đương vụng trộm. Năng rình coi thể này dường như rất rêu rao. Năng quay đầu, đối với vẻ mặt nữ nhân kinh hoàng kia mà cầm lấy y phục bên cạnh che khuất nửa thân trần, cười gượng: “Ta chỉ là người không quan hệ đi ngang qua. Các người tiếp tục, tiếp tục.” Nói xong, năng liền xoay người tỉnh rời đi.

“Đứng lại.” Một âm thanh tràn đầy tức giận vang lên, lôi kéo bước chân đang muốn đi của năng.

Ai, cắt ngang “chuyện tốt” của người khác quả thật là không có đạo đức. Năng nên mới nói lời xin lỗi. Xoay người một cái, đối mặt với nữ nhân đã muốn mặc y phục từ tể nhưng vẫn chưa kịp sửa sang lại, mặt năng mang vẻ có lỗi, cười nói: “Thật xin lỗi, quấy rầy các người.”

“Xú nha đầu, người cho là người có thể rời khỏi nơi này sao?” Trên dung mạo mỹ lệ kia nhiễm một tầng u ám. Năng hiểu rõ chính mình thân là tài tử của tiên đế, nếu bị mọi người biết chính mình cùng người kết cấu sẽ có kết cục gì. Nữ nhân này không thể còn sống.

“Chẳng lẽ các người dự định mời ta xuống dưới quan sát đến cùng sao?” Hai mắt Phó Vân Kiệt nhất thời nổi lên ánh sáng.

“Người”. Dung nhan diễm lệ bởi vì phần nộ mà vằn vẹo. Năng bước nhanh đến chỗ Phó Vân Kiệt, rồi sau đó bàn tay mềm giơ lên, vỗ tới cái khuôn mặt xấu xí kia.

Âm thanh “bốp bốp” tát vào mặt cũng không có xuất hiện. Bàn tay xanh bạch ngọc của nữ nhân xanh bị người cầm lấy.

Trên khuôn mặt xấu xa mang theo ý cười, nói: “Vị cô nương này kỳ thật đáng người của người không tôi. Nhưng mà, cái yếm kia thật sự là rất thô tục.”

Nhìn dung nhan mỹ lệ kia nhanh chóng tức đến sùi bọt mép, năng đẩy mạnh một cái đem nữ nhân kia ngã trên mặt đất. Khuôn mặt xấu xí thu hồi nụ cười, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân đang nửa nằm trên mặt đất, giọng nói lạnh lùng nói: “Người nên cảm ơn chính mình là nữ nhân. Bằng không người đã không nằm trên mặt đất mà dậy đâu.”

Giọng nói lạnh lẽo kia cùng với khí tức xơ xác tiêu điều trên người Phó Vân Kiệt phát ra khiến cho nữ nhân kia theo bản năng cảm thấy sợ hãi. Dung nhan mỹ lệ trở nên tái nhợt vô cùng. Đôi môi đỏ mọng run rẩy hướng nam nhân cách đó không xa cầu cứu: Vương gia “—”

Đôi mắt sáng hiện lên tinh quang hóa ra nam nhân kia chính là Tần Vương gia Nam Cung Tuyệt ah! Dựa vào tư liệu năng nhận được, Nam Cung Tuyệt là nam nhân hi nộ vô thường, lãnh khốc vô cùng. Năng hiện tại có chút hối hận, không nên bởi vì hiếu kỳ mà đi rình coi nam nhân khó trị này.

Năng ngưng thân xoay người chuẩn bị sẵn sàng ứng phó Nam Cung Tuyệt, thể nhưng hình cảnh đập vào mắt chỉ có thể khiến năng trợn mắt há hốc mồm: thấy Nam Cung Tuyệt chỉ mặc y phục một nửa, không cài khếp lại, làm nó lỏng lẻo, để lộ ra vòm ngực trần trụi mà hoàn mỹ. Và nhãn lực tuyệt đối tốt, năng có thể nhìn thấy rõ ràng trên ngực giống với điểm đỏ của dấu son môi. Bởi vì mới vừa rồi kích tình mà tóc đen phân tán rồi tung trên vai. Da thịt trắng như tuyết giống hệt nữ tử, môi mọng đỏ thắm như máu, mắt phượng hẹp dài mang theo chút quyến rũ, hình ảnh thật đậm đặc ah!

“Vương gia —” Nữ nhân nhìn thấy Nam Cung Tuyệt đi tới, vui sướng đứng dậy bỏ nhào vào trong lòng hắn mà ăn vạ, làm nũng nói: “Vương gia, người giúp ta giết nha đầu xấu xa lắm điều này đi.” Khuôn mặt mỹ lệ mang theo hung quang thẳng lợi nhìn bộ mặt xấu xí đang dờ ra kia.

“Không ai có thể ra lệnh cho bản vương.” Đây mắt tà mị hiện lên một chút giảo hoạt. Bàn tay phải buông xuống bỗng nhiên mở ra, đem dao găm xinh xắn liền lướt xuống đặt trong lòng bàn tay. Sau đó, đem dao găm nhắm thẳng vào trái tim của nữ nhân kia.

Mắt thấy mũi nhọn của dao găm sẽ đâm vào ngực của nữ nhân kia, một thân ảnh màu hồng chợt lóe, đem nữ nhân đáng lẽ còn đang trong lòng hắn mang đi. Nữ nhân kia thiếu chút nữa trở thành vong hồn dưới đao giờ phút này cả người thực sự run rẩy, không có sức mà tựa vào ngực Phó Vân Kiệt.

Đôi mắt sáng hiện lên chán ghét, giọng nói Phó Vân Kiệt lạnh lùng nói: “Tần Vương gia, cho dù người không thích năng ta, cũng không nên giết năng.”

“Không ngờ Thái Phó cũng có tâm dĩ đức báo oán* (lấy ơn báo oán). Bản vương hôm nay liền nể mặt mũi của người bỏ qua cho năng.” Ánh mắt tà mị vừa chuyển, dừng ở dung nhan tái nhợt không chút máu, giọng nói lạnh lùng nói: “Còn chưa dứt.”

Nữ nhân kia gật đầu hết sức chật vật, cũng không dám ở lại, nửa ngã sang bên cạnh rời khỏi.

Trong sân xanh biếc lớn như thế chỉ còn lại Phó Vân Kiệt và Nam Cung Tuyệt.

Năng xoay người một cái, đối mặt với nam nhân tà mị kia, giọng nói lạnh lùng nói: “Vương gia, người tổn sức tâm tư dẫn ta đến, là có chuyện gì?” Năng không tin võ công mình thua kém Nam Cung Tuyệt nên sẽ không yên tâm ẩn núp trên nhánh cây. Khoảng cách gần như thế hơn nữa năng cố ý không giấu khí tức (hoi thờ) của chính mình, hẳn là không có lên tiếng, chỉ có thể nói rõ ràng chính là Nam Cung Tuyệt dẫn năng đến. Mà năng vẫn ở lại chỗ

này chủ yếu nhìn xem nam nhân này rốt cuộc hay không có trăm được khí? Mục đích lại là gì?

Nam Cung Tuyết cũng không trả lời, ngược lại nói: “Nghe nói gần đây kỹ viện của kinh thành lưu hành một vũ đạo (điệu múa) kỳ lạ. Vũ đạo một người nhảy xoay quanh cái cột màu hồng. Bồn vương còn nghe nói vũ đạo này do một người kêu Hắc Mân Côi cô nương sáng tạo. Đến bây giờ, mọi người tới hôm đó may mắn thấy vũ đạo này đều mong đợi có thể nhìn thấy một lần nữa. Bồn vương rất tiếc vì không được thấy. Bất quá, Phó cô nương có thể hay không vì bồn vương nhảy một bài. Nga! Hay là gọi người Hắc Mân Côi càng phù hợp hơn.”

Đôi mắt sáng hiện lên tinh quang: “Nói ra mục đích của ngươi đi!”

Hắn thâm thúy xoay người, dấn lên tai của nàng nhẹ giọng nói: “Bồn vương muốn cùng lâu chủ của Thiên Cơ lâu làm một cái giao dịch.”

Khí nóng bên tai làm nàng không được tự nhiên mà lui về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người nói: “Xem ra Tần Vương gia biết không ít chuyện ah!”

Đường cong môi đẹp để giương cao: “Quả thật không nhiều lắm. Bồn vương biết bản thân Phó cô nương là lâu chủ Thiên Cơ lâu đã từng làm giao dịch với Khánh Vương gia. Bồn vương còn biết Tể tướng từng rời khỏi kinh thành, thời gian dài hơn một tháng. Khi trở về, dường như bên người có thêm một cô nương dung mạo xấu xí. Phó cô nương, người thân là vị hôn thê của nam tướng cũng biết một tháng kia, Tể tướng đi qua địa phương nào.” Ánh mắt tà mị lộ ra kẻ sách nghiền ngẫm nhìn chằm chằm dung nhan xấu xí trước mặt kia.

Tần Vương gia này thật sự là không thể khinh thường. Cứ nhiên tra được nhiều chuyện như vậy. Giờ phút này nàng cũng không sốt ruột. Nam Cung Tuyết tốn sức và tâm tư điều tra bản thân mình, khẳng định có điều muốn cầu. Nghĩ thông suốt một tầng này nàng nhàn nhã dựa vào thân cây, đôi môi đỏ mọng thâm thúy vênh lên: “Tần Vương gia, ngươi muốn biết cái gì?”

Quả là một nữ nhân thông minh, quả nhiên là một nữ nhân điểm tĩnh (bình tĩnh). Lập tức nghĩ thông suốt chính mình chắc chắn có điều muốn cầu, cảnh giác mới vừa rồi liền biến đổi, trở nên thông dong chờ đợi chính mình tới cửa. Đây nữ nhân thật là thú vị ah! Thú vị khiến hắn muốn tiếp tục thực thi kế hoạch của chính mình. Thân hình thon dài bắt chước bộ dáng Phó Vân Kiệt dựa vào phía sau thân cây, tà mị bán mị, nhẹ giọng nói: “Bồn vương đoán điều kiện giao dịch của Khánh Vương gia giao dịch hẳn là tìm kiếm bản đồ kho báu của tiền triều đi!”

Nàng cũng không trả lời, Đôi mắt sáng nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ tà mị tuấn mỹ kia.

Giọng nói trầm thấp mà tràn ngập từ tính ở sâu trong rừng chậm rãi lay động: “Bồn vương đoán với khả năng của Thiên Cơ lâu phải biết trừ bỏ chuyện mở bản đồ kho báu, còn có khẩu quyết của gia tộc của người chết tiền triều.”

Giọng nói trầm thấp ngừng lại. Nam Cung Tuyết mở to mắt tà mị nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, lại mở miệng nói: “Dòng họ ông cố phụ của Bồn vương là Doanh.”

Đôi mắt sáng mở to, giật mình nhìn nam nhân trước mặt: Doanh, nhưng là quốc họ của Tần quốc tiền triều. Nam Cung Tuyết đang ám thị chính mình, hẳn chính là người biết khẩu quyết kia?!

Dung nhan tuấn mỹ* (tuấn tú) nửa ngẩng đầu, nhìn lá cây dày che khuất bầu trời xanh thẳm, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi có biết vì sao hoàng đế các triều đại của Cao quốc cùng với Cảnh quốc muốn có được bảo tàng như thế không?”

Trong đôi mắt sáng hiện lên tinh quang: Kỳ thật, nàng vô cùng khó hiểu tại sao Nam Cung Tuyết tốn nhiều công sức như vậy, lại bảo Thiên Cơ lâu đi tìm kiếm bảo tàng đồ? Vì cái gì mà Hoàng đế các triều đại của Cảnh quốc phải mất nhiều công sức như thế đi truy tìm nhiều cái gọi là bảo tàng cả đời đều không đoạt được? Dù sao, đối với quân vương của quốc gia đã có tài phú* (của cải) mà nói, sức cảm dỗ đã giảm xuống rất nhiều rồi. Như vậy rốt cục là vì nguyên nhân gì?

“Thiên tàng khai, thiên hạ quy nhất*(kho tàng vừa ra thì thiên hạ hợp thành một).” Tiếng nói trầm thấp lại vang lên.

Thân hình Phó Vân Kiệt chấn động, nghi hoặc* (nghi ngờ) trong đầu nhất thời sáng tỏ thông suốt. Hóa ra, bảo tàng này có bí mật thống nhất thiên hạ ah! Khó trách, quân vương các triều đại của hai quốc gia đều không ngừng tìm kiếm biện pháp mở bảo tàng. Thống thiên hạ mới là lý do chân chính khiến cho mỗi vị quân vương không thể buông tha.

Đôi mắt sáng vừa chuyển, mang theo ánh mắt dò hỏi đánh giá nam nhân tà mị trước mặt này: Như vậy, mục đích của Nam Cung Tuyết là gì? Hắn đem bí mật quan trọng như thế nói cho nàng, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ — con mắt sáng hip lại, thờ nói: “Nam Cung Tuyết ngươi cũng muốn đạt được bảo tàng, tiến tới thống nhất thiên hạ sao?”

“Thống nhất thiên hạ? Ha ha a —” Môi mông gọi lên châm chọc: “Làm hoàng đế có cái gì tốt? Không thú vị lại buồn tẻ. Bồn vương mới không chuốc lấy phiền toái đâu.”

Đôi mắt sáng mang theo hoài nghi hỏi: “Kia Vương gia tốn sức tâm tư dẫn ta đến nơi đây, nói cho ta biết chuyện bí mật như thế, mục đích là gì?”

“Bồn vương thầm nghĩ giữ ngươi ở chỗ này hít thở thêm một chút cây hương liệu xanh ngắt trong sân mà thôi.” Hắn chia tay hái được một mảnh lá cây trong tầm tay, nhẹ giọng nói: “Phó cô nương, ngươi có biết cây hương liệu này tên gọi là gì sao?”

Tà mị liếc nhìn đôi mắt sáng mang theo một chút cảnh giác kia, tiếp tục nói: “cây Mộng Hương. Cây này có thể chế ra mê dược* (thuốc mê) lợi hại nhất thiên hạ, khiến người ta bất tỉnh nhân sự trong nháy mắt.”

Khuôn mặt xấu xí nhất thời trắng bạch: Nàng sơ suất quá.

Một cổ mê muội* (chóng mặt) tập kích. Nàng một cái xoay người, tốn hết khí lực cuối cùng, đề khí ngưng thần, phi thân lên. Thế nhưng, thân ảnh màu hồng mới bay đến giữa không trung, tựa như con điều mất đi sức chống đỡ, rơi xuống.

Thân ảnh thon dài nhanh chóng chột lóe, vũng vàng tiếp được thân ảnh màu hồng rơi xuống kia.

“Ngươi—” mạnh mẽ chống đỡ mí mắt nặng như ngàn cân, nàng dùng ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm nam nhân hèn hạ này.

Trước khi Phó Vân Kiệt hôn mê cuối cùng nghe được tiếng nói trầm thấp truyền đến bên tai: “Phó cô nương mới vừa hỏi mục đích của bốn vương là gì? Bốn vương hiện tại liền nói cho ngươi. Mục đích của bốn vương chính là ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Thân Phận Chân Chính

Edit: Thu Thảo Beta: Sakura Gió nhẹ lướt qua phòng ngủ của Tần vương, như con bướm lay động trước màn đang mở một nửa, làm tăng thêm cổ mờ ám kì lạ bên trong.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ đang mở nhỏ chiếu đến khuôn mặt tuần tú tà mị kia cùng với khuôn mặt xấu xí đang hôn mê trên giường.

Nam Cung Tuyệt nửa nằm ở trên giường, lấy tay trái nâng dung nhan tuần mỹ, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan xấu xí kia: Xem gần, bộ dạng nàng bộ thật đúng là xấu ah! Nhưng là, lại xấu khiến người ta quên không được. Theo tính tình tự tin tùy tiện kia của nàng không nên có khuôn mặt xấu xí như thế! Xấu xí lại có sự tự tin cuồng vọng vô cùng. Thật sự là tổ hợp mâu thuẫn tố ah! Thế nhưng, trên người nàng, lại chết tiệt hấp dẫn ánh mắt người khác, hấp dẫn người khác đi thăm dò nghiên cứu. Mâu thuẫn a!

Vốn đang lâm vào suy nghĩ của chính mình, hần đột nhiên bị bàn tay hồng hấp dẫn sự chú ý. Hần lập tức ngồi xuống, gạt mình nhìn bàn tay đã hơi hơi nhiễm hồng.

Tà mâu lập tức nhìn trên khuôn mặt xấu xí có chút hơi mờ của nữ nhân trên giường kia: Thuật dịch dung?!

Nam Cung Tuyệt lập tức đứng dậy, cầm lấy gương mặt đặt trong phòng cùng khăn mặt đi đến bên giường. Rồi sau đó động tác hần nhanh chóng cầm lấy khăn mặt dùng sức chà lau gương mặt đang dán trên người.

Đem làn nước vốn trong veo đến khi trở nên đục ngầu không chịu nổi, khuôn mặt anh khí* (khí khái anh hùng) luôn trang điểm xấu xí kia liền lộ ra.

Phó Vân Kiệt?! Nam Cung Tuyệt gạt mình nhìn dung nhan quen thuộc kia. Hóa ra nàng là là Bắc Tương Phó Vân Kiệt. Giờ phút này nàng đã thu hồi tính trẻ con hai năm trước, trở nên anh khí hơn. Hóa ra, mục đích của Phạm Dương Triệt lúc này là đi Nham Thành. Nam tướng Bắc Tương đã muốn liên thủ* (liên kết) rồi. Phó Vân Kiệt lấy thân phận con gái Phó Thục Tiệp một lần nữa trở lại kinh đô, quả thật có thể rồi đi phòng bị của hần cùng với ảnh hưởng của Nam Cung Bình.

Nữ tử?! Tầm mắt dừng trước ngực đang hít thở kia. Tà mâu mang theo thăm dò nhìn chằm chằm trước ngực của nàng. Rồi sau đó, bàn tay lớn hướng trước ngực của nàng tìm kiếm.

Mắt thấy tay hần sẽ đụng chạm, bàn tay mềm mại chặn ngang trước ngực

Giọng nói suy yếu nhưng là xen lẫn căm phẫn nộ vang lên: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi tỉnh!” Nam Cung Tuyệt thu tay, nửa tựa vào bên giường, nói. Hần một chút cũng không kỳ quái nàng sẽ tỉnh lại. Lấy võ công cao siêu của nàng, cho dù nhất thời sơ suất trúng mê dược, hần là rất nhanh sẽ tỉnh lại. Song, nàng tỉnh dậy cũng vô dụng. Hương thơm của cây Mộng Hương còn có một tác dụng chính là trong mùi hương sau khi người tỉnh lại, hai canh giờ thân thể mơ hồ vô lực* (không có sức). Hai canh giờ cũng đủ cho hần làm rất nhiều chuyện.

Dùng hết khí lực toàn thân, Phó Vân Kiệt giãy dụa nửa đứng dậy, thở dốc tựa vào bên kia giường gác mang theo cảnh giác nhìn nam nhân nguy hiểm trước mắt này, khẽ thở gấp hỏi: “Nam Cung tuyệt, ngươi bắt ta đến mục đích là gì?”

“Nam nhân cướp người đến trên giường có thể vì mục đích gì. Đương nhiên là để hoan hảo.” Trong tà mâu lóe ra tia sáng tình dục.

Tay phải hần duỗi ra, đem nàng kéo đến bên người, rồi sau đó áp chế thân mình, đem Phó Vân Kiệt cấp đặt ở dưới thân. Tay phải đem bàn tay vô lực đang giãy dụa của nàng cầm lấy, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuần mỹ đã khôi phục anh khí, đôi môi mòng gọi lên nói: “Này đem Bắc Tương

của Cảnh quốc đặt ở dưới thân, tùy ý chà đạp không biết là tư vị cái gì?”

Trong hai con mắt tà khí kia, nàng nhìn thấy khuôn mặt đã tẩy đi trang điểm xấu xí khôi phục tướng mạo sẵn có của chính mình.

Nam Cung Tuyệt chưa bao giờ ngược đãi bản thân quyết định thuận theo tâm ý của chính mình, khi hắn nghĩ là nàng vẫn là nữ nhân xấu xí, hắn đã đối với nàng đặc biệt có cảm hứng. Hiện tại biết “Nàng” hóa ra chính là Bắc Tương Phó Vân Kiệt. Hứng thú này không chỉ có giảm bớt, ngược lại càng bùng cháy thêm. Không biết mùi vị của Phó Vân Kiệt ném thừ sẽ thế nào, so với nam sùng trong phủ có gì khác biệt.

Bởi vì tương tượng này, Nam Cung Tuyệt không kiềm nén bản thân nữa. Hắn cảm cảm của nàng, cúi đầu hôn lên môi của nàng, trần trọc hút, cho đến khi cánh môi ướt át. Hào ngọt a! Chưa từng có ai chỉ với một cái hôn có thể khiến hắn tâm huyết sôi trào như thế, thân thể sít chặt.

Từ trước đến nay không bạc đãi chính mình Nam Cung Tuyệt thuận theo khát vọng của thân thể, bàn tay to vô cùng có kỹ xảo mở miệng nàng. Môi mỏng lưu luyến đôi môi đỏ mọng kia.

Bỗng nhiên, động tác nhiệt huyết ban đầu cứng đờ, toàn thân Nam Cung Tuyệt không thể nhúc nhích cứng ngắc tại chỗ. Tà mâu mang theo giạt mình nhìn người phía dưới.

Đôi mắt sáng chứa đựng cơn giận dữ của sự lẳng nhục, nàng dùng sức đẩy nam nhân trên người, vốn định cho nam nhân dám cả can xâm phạm chính mình một chưởng. Nhưng là, môi vừa rời vạt và ngưng tụ lại chân khí tán loạn xung quanh. Huyết khí nhanh chóng cuộn cuộn.

“Ồ –” Bờ môi đỏ tràn ra máu loãng.

Nam Cung Tuyệt sắc mặt khê biến, lo lắng mở miệng nói: “Phó Vân Kiệt, ngươi không nên sử dụng chân khí nữa!”

Cường chế huyết khí cuộn cuộn, nàng vội vàng ngồi xuống tĩnh khí, lúc này mới đem chân khí xung quanh ép xuống.

“Phó Vân Kiệt, ngươi cũng quá xằng bậy. Cường chế sử dụng chân khí, rất dễ tẩu hỏa nhập ma.” Nam Cung Tuyệt quở trách. Phó Vân Kiệt này cũng quá xằng bậy. Vọng động chân khí, nhẹ thì kinh mạch tổn thương, trong một tháng công phu không thể khôi phục, nặng thì tẩu hỏa nhập ma.

Nếu hiện tại có thể di chuyển, nàng thật sự không ngại đánh gãy hai chân của nam nhân đáng giận này. Nếu không phải nam nhân này xâm phạm chính mình, nàng sẽ xằng bậy sử dụng chân khí sao? Hiện tại cư nhiên không biết xấu hổ trách cứ chính mình. Vô lực tựa vào bên giường, nàng nhẹ nhàng thở gấp, âm thanh phẫn hận nói: “Nam Cung Tuyệt, ngươi thật may mắn hiện tại ta không thể chuyển động. Bằng không, ta nhất định sẽ hung hăng đánh ngươi một trận.”

Toàn thân cứng ngắc, nằm ngửa ở trên giường Nam Cung Tuyệt cũng không sợ hãi vì bị uy hiếp, tà mâu lóe ra quang mang sắc dục* (tình dục), nhìn chăm chăm gương mặt tuấn mỹ cho dù tái nhợt cũng chói mắt hấp dẫn nhân ảnh mắt kia, cười: “Ngươi cũng nên vui mừng vì bây giờ bốn vương không thể động đậy. Bằng không,” Tà mâu mang theo ánh mắt cuồng nhiệt đánh giá người trước mắt.

Ánh mắt kia giống như muốn đem nàng nuốt sống, làm nàng không được tự nhiên nắm chiếc chăn trong tay che ở trước ngực, mắt sáng lóe ra tức giận: “Nam Cung Tuyệt, ta là nam nhân.”

Tà mâu dừng ở giữa cổ nàng, dừng ở chỗ hơi hơi nhô ra kia, rồi sau đó hắn cười nói: “Là nam hay là nữ có quan hệ gì. Trong phủ của Bốn vương đã có rất nhiều nam sùng và nữ thiếp. Khiến Bốn vương cảm thấy hứng thú là quan trọng nhất.”

Nam sùng?! Nữ thiếp?! Thì ra nam nhân này là người song tính nam nữ đều ăn?! Con mắt sáng mang theo chán ghét: “Nam Cung Tuyệt, ngươi không nên đem ta đánh đồng. Ta chỉ cùng người ta yêu ở cùng một chỗ.”

“Nói như vậy ngươi muốn cùng Phạm Dương Triệt yên vui sống qua ngày?” Tà mâu thẳng nhìn chăm chăm khuôn mặt anh khí trước mặt hỏi.

Bởi vì hắn hỏi trực tiếp như thế, khuôn mặt anh khí nhiễm một tầng đỏ ửng. Nàng có chút thẹn quá thành giận nói: “Chuyện của ta không cần Vương gia quan tâm.”

Tình thông* (thông thạo) chuyện nam nữ Nam Cung Tuyệt từ trong phản ứng của nàng liền đoán được “Đáp án”. Thế nhưng đáp án này làm tâm tình đang tốt của hắn bỗng nhiên xấu đi. Bao quanh ngực bị một cỗ xúc động muốn phá hư. Phản xung động này hóa thành châm biếm “Ha ha a –”

Tiếng cười chói tay rõ ràng đùa cợt kia làm nàng nhũn mảy, phi thường không hồn giận nhìn chăm chăm nét mặt tươi cười tùy tiện trước mắt này: “Ngươi cười cái gì?”

Rốt cục Nam Cung Tuyệt ngừng cười, khề thờ gấp nói: “Bốn vương chính là cười đường đường Bắc Tương của Cảnh quốc tuy rằng bản lĩnh lãnh quân phi phạm, nhưng là đối với chuyện tình như thế lại ngu xuẩn.”

Châm chọc trực diện như thế khiến sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, thân ảnh di động, lấy khuỷu tay trái khuỷu tay phải hóa thành chưởng dứt khoát, định cho nam nhân cuồng vọng này nam một trận giáo huấn hung hăng.

Trên khuôn mặt tà mị không có chút sợ hãi, hắn nhẹ giọng nói: “Phó Vân Kiệt, ngươi có biết nguồn gốc của Phạm gia không? ”

Đôi mắt sáng nhìn chăm chăm tà mâu bình tĩnh lại mang theo đồng tình kia, nàng đứng dậy, buông nam nhân trước mắt ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Nói.”

Giọng nói trầm thấp mà lại từ tính trong phòng ngủ vang ra: “Phó Vân Kiệt, người không cảm thấy họ Phạm ở Cảnh Quốc chỉ có một nhà Phạm gia là rất kỳ lạ không? Đó là bởi vì họ Phạm do hoàng đế khai quốc đặc biệt ban cho một hoàng tử lúc đó. Với lý do tuyên bố bên ngoài là làm cho hoàng tử này có thể thành công trở thành cánh tay phụ tá Cảnh Quốc. Trên thực tế.....”

Vốn lời nói đang tiếp tục nhưng bị âm thanh xa xa truyền đến đánh gãy: “Tể tướng đại nhân, thỉnh ngài dừng bước. Vương gia đang ở bên trong nghỉ ngơi.”

“Tránh ra. Bôn tể tướng có Cầm Thiên Kiếm tiên hoàng ngự ban, ai dám ngăn cản bôn tể tướng.” Giọng nói quen thuộc mà uy nghiêm mang theo chút không cho phép người khác hỏi thăm từ đằng xa truyền đến.

“Triệt!” Trong con mắt sáng lóe ra kinh ngạc, nàng lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chân vừa mới bước ra mép giường, một cổ sức kéo đem nàng ngã về phía sau, rồi sau đó người đè lên trên thân hình thon dài. Dung nhan tà mị áp sát, gần như dán sát mặt của nàng, hơi thở ấm áp lướt nhẹ trên khuôn mặt tuần tú đang kinh ngạc kia: “Phó Vân Kiệt, người sẽ không cho rằng điểm huyết ít này khó có thể tồn tại trên người bôn vương đi!”

“Người—” Việc này giống như bị người đùa bỡn phần nộ đánh lên đầu khiến nàng cảm phần nói.

“Điều kiện của Bôn vương chính là tìm kiếm bí mật của Phạm gia. Chỉ cần người tìm được chân tể tướng này, người cũng sẽ tìm được hai tờ bảo tàng đồ kia. Thuận tiện người cũng có thể thấy rõ ràng khuôn mặt của nam nhân người yêu!” Môi miệng dường như dán lên môi đỏ mọng của nàng nói.

Vừa dứt lời, cùng với một tiếng nổ “Phanh”. Cửa phòng đóng chặt bị người dùng lực đá văng ra.

Tể tướng Phạm Dương Triệt một thân màu xanh sẫm, khuôn mặt mang theo sự nghiêm túc, bước nhanh vào trong phòng ngủ.

“Vương gia, Tể tướng đại nhân hân—” Mấy gã người hầu thần sắc kích động tiến vào nói.

Nam Cung Tuyệt lùi bước xoay người, nhân tiện đem Phó Vân Kiệt ở trong lòng lấy sức cương quyết ôm vào lòng, ngăn cách những người không liên quan nhìn thấy bộ mặt thật của nàng. Rồi sau đó hân xua tay một cái, nói: “Đã biết. Đi đi xuống đi!”

Người hầu nhận mệnh rời đi.

Phòng ngủ to như vậy chỉ còn lại có Phạm Dương Triệt, Nam Cung Tuyệt cùng Phó Vân Kiệt.

Con người đen nhìn chăm chăm bàn tay to đang cương ôm nàng, âm thanh Phạm Dương Triệt lạnh lùng nói: “Tần Vương gia, thỉnh buông vị hôn thê của bôn tể tướng ra.

“Vị hôn thê?!” Trên khuôn mặt tà mị tuần tú để lộ ra sự châm chọc: “Trong lòng Bôn vương chính là vị nam sủng mới nạp của bôn vương.”

Tà mị mang theo khiêu khích, nhìn khuôn mặt uy nghiêm lạnh lẽo kia nói: “Nói đến thật sự là khéo ah! Nam sủng này của Bắc Tể tướng Phó Vân Kiệt rất giống nhau ah!”

Trong con người đen hiện lên tinh quang. Không có mặt nạ che giấu môi miệng bỗng nhiên gọi lên đáng tươi cười.

Một cổ cảnh giác bản năng làm Nam Cung Tuyệt muốn tìm tòi nghiên cứu người trong lòng. Nhưng là đã quá muộn. Bỗng nhiên, một cổ đau đớn kinh khủng từ bụng truyền đến. Cuối cùng đập vào mắt chỉ là gương mặt tuần mỹ bởi vì phần nộ mà đỏ lên kia.

“Triệt—” Đây nam nhân bất tỉnh nửa đè trên người ra. Nàng mang theo nụ cười vui sướng đứng dậy, rời khỏi giường lớn.

Nhìn khuôn mặt mong đợi đã tẩy đi trang điểm xấu xí, khôi phục gương mặt vốn anh khí, trong đôi mắt đen hiện lên tinh quang.

Nhìn thấy người mình trông mong tới, tâm kéo căng cuối cùng cũng buông xuống. Môi miệng nhanh chóng tập kích, làm hai chân của nàng rớt cuộc chống đỡ không được. Thân hình ngã về phía.

Phạm Dương Triệt vội vàng bước nhanh lên, bàn tay to duỗi ra, tiếp được thân hình yếu ớt của nàng.

Nhẹ dựa vào vòm ngực quen thuộc kia, nghe được hơi thở riêng biệt trên người hân, nàng khẽ thở dài: “Ta biết người sẽ đến.”

Lời nói thâm toàn tâm toàn ý kia khiến đôi mắt đen mở lớn, rồi sau đó hơi khép lại. Hân dùng lực ôm, đem nàng ôm gât gao, giọng nói xin lỗi nói: “Kiệt, thực xin lỗi! Ta đã tới chậm.”

“Triệt, chúng ta rời khỏi nơi này đi!” Nàng một chút cũng không muốn ở lại trong này nữa. Mới vừa rồi giọng nói châm biếm đùa cợt của Nam Cung Tuyệt giống như vẫn ở bên tai. Điều này làm lòng của nàng không thể bình tĩnh được.

“Uh.” Hân cảm lấy áo choàng bên cạnh, phủ lên trên người, che khuất khuôn mặt của nàng. Rồi sau đó ôm lấy nàng rời khỏi

Q.2 - Chương 28: Hoài Nghi

Edit: Thảo Nguyễn Beta: Sakura Hime Gió đêm như nước, lướt* (*thổi*) qua những cây trúc nhỏ của Trúc viên, tiếng lá trúc xào xạc lay động, làm tăng thêm sự tĩnh mịch* (*yên tĩnh*) của Trúc viên.

Ánh đèn mờ lung lung bao phủ toàn bộ trúc ốc* (*phòng ở bằng trúc*), phản chiếu bóng hai người ở trong phòng

Về mặt Phạm Dương Triệt lo lắng nhìn Phó Văn Kiệt bây giờ đang ngồi thiền ở trên giường, lúc này hẳn thật sự hận chính mình là một văn nhược thư sinh* (*người đọc sách yếu đuối*), không thể trợ giúp nàng.

Cuối cùng, vẫn nhắm chặt hai mắt, tĩnh tâm ngồi thiền, nàng mở hai mắt, trên dung nhan tái nhợt nở một nụ cười tiêu sầu* (*an ủi*): “Triệt, ta đã không có việc gì.”

“Thật không? Kiệt.” Trên dung nhan tuấn mỹ để lộ ra nụ cười thả lỏng tâm tình. Hắn tiến lên một bước, ngồi ở trên mép giường ôm nàng gấu gao vào trong lòng.

Tựa nhẹ vào trước ngực hắn, nụ cười trên mặt nàng đã biến mất, mà thay bằng sự ưu sầu* (*buồn rầu*): mới vừa rồi, nàng đã vận công điều trị kinh mạch, nhưng là, do vọng động chân khí. Tứ kinh bát mạch của nàng đều bị thương tổn. Để có thể khôi phục nội thương, nàng cường ép vận công, đem nhâm thông nhị mạch phong bế lại. Nàng bây giờ chỉ còn không đến hai tầng công lực. Chỉ cần ở trong này một tháng, không được dùng nội lực bừa bãi, chẳng những có thể khôi phục nội thương, mà còn có thể khôi phục công lực.

“Triệt, ta mệt mỏi quá ah!” Âm thanh mệt mỏi vang lên.

“Uhm. Ta đỡ nàng nằm xuống.” động tác của Phạm Dương Triệt nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống. Vốn định rời đi, thế nhưng bàn tay to lại bị nàng giữ chặt.

“Triệt, ở lại với ta.” Giờ phút này nàng rất cần hắn.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra nụ cười ôn nhu. Hắn ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm nói: “Yên tâm, ta sẽ không rời đi.”

Môi mỏng nhẹ nhàng đặt giữa lông mày cho dù trong lúc ngủ vẫn nhíu lại kia một nụ hôn, ở trong phòng về mặt mang theo cam đoan kiên quyết nói: “Kiệt, về sau ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt. Sẽ không để nàng phải chịu bất cứ tổn thương nào.” Sau đêm hôm đó, những ngày sống trong bình yên trôi đi. Ban ngày Bác Văn Kiệt truyền bá đạo lý trị quốc hiện đại cùng với tư tưởng tiên tiến cho tiểu hoàng đế, ban đêm, nàng quần quít lấy Phạm Dương Triệt trải qua quãng thời gian tình lữ ngọt ngào. Chỉ là sau sự ngọt ngào này, sau lưng lại bắt đầu xuất hiện mầm móng nghi ngờ.

Ban đêm, Phó Văn Kiệt ứng phó xong Phạm Dương Triệt liền trở về phủ đệ của mình. Thân là Thái Phó, nàng có phủ đệ của chính mình.

“Két”, âm thanh tiếng cửa mở, kéo thân ảnh thon dài, nàng đi vào phòng ngủ.

Trong không khí có những sự dao động khác nhau, khiến sắc mặt nàng đanh lại, rồi sau đó rất nhanh thả lỏng nói: “Chân Kiệt Vong, người xuất hiện đi!”

“Hi hi”, người ở phía sau Lương Thượng Phiền. Chân Kiệt Vong cười nói: “Lâu chủ, công phu của người thật lâu”.

Nàng cũng không giải thích, chỉ nói: “Tra được không.”

Chân Kiệt Vong thu hồi cột nhà, cung kính từ trong ngực đưa ra một phần tư liệu.

Nàng lập tức tiếp nhận, tư liệu đập vào mắt khiến nàng kinh hãi cùng nghi hoặc:

Hoàng đế khai quốc* (*dựng nước*) tông cộng có mười người con trai, trong đó thập hoàng tử tư chất thông minh, có bản lĩnh trị quốc khác thường cùng với tài năng lĩnh quân trác tuyệt* (*tuyệt vời*). Là hoàng tử được hoàng đế khai quốc lúc đó hài lòng nhất. Lúc ấy, bất kể là đại thần hay là dân chúng đều nhất trí cho rằng thập hoàng tử chính là hoàng đế tiếp theo. Nhưng là, một năm trước khi lão hoàng đế băng hà lại tuyên bố Đại hoàng tử làm thái tử. Mà thập hoàng tử đổi thành họ Phạm, thay đổi xóa tên trong hoàng tộc. Rồi sau đó, mỗi triều đại bắt đầu gia tộc Phạm thị đều là quan lại trọng yếu của Cảnh quốc: vẫn làm đến chức Tể tướng, vẫn làm đến chức đại tướng quân. Thế nhưng, kỳ lạ chính là, mỗi triều đại thân thể của người đứng đầu Phạm gia đều bị bệnh. Khoảng thời gian thao túng triều chính chưa hề vượt qua ba mươi tuổi. Bọn họ đều sẽ vì phát bệnh mà chết. Gia tộc Phạm thị bắt đầu trở nên suy yếu. Đến thời điểm của Tể tướng tiền nhiệm” Phạm Thủ Chính, Phạm gia chỉ có nhất mạch này. Phạm Thủ Chính hai mươi tuổi tham gia quan trường, năm năm trở thành Tể tướng của Cảnh quốc, năm ba mươi tuổi, bởi vì tâm bệnh đột phát mà chết.

Hóa ra, Phạm gia vốn là hoàng thị nhất mạch. Trong chuyện này khẳng định có một bí mật không muốn cho người khác biết.

“Khi người tìm được bí mật này, người cũng sẽ tìm được bản đồ kho báu!” Lời nói đầy thâm ý của Nam Cung Tuyết kia vẫn quanh quẩn bên tai.

Lẽ nào, một tia sáng lóe lên. Đôi mắt sáng vì suy đoán khả năng này mà làm tăng thêm màu sắc. Thu hồi nội tâm cuộn cuộn, nàng mở miệng hỏi:” Tư liệu của Nam Cung Tuyết cũng mang đến chứ!”

“Đúng vậy.” Chân Kiện Vong từ trong ngực lấy ra tư liệu khác nói: “Lâu chủ, tư liệu của Nam Cung Bình cũng ở bên trong.”

Nàng tiếp nhận một chồng tư liệu, đầu tiên mở ra tư liệu bên trong nói về Nam Cung Tuyết:

Nam Cung Tuyết, đệ đệ* (*em trai*) của Tiên Hoàng, mẫu thân Lã thị chỉ là một cung nữ tầm thường, vì may mắn được lâm hạnh mà trở thành tài tử. Tính tình nhất gan nhu nhược, không dám đi tranh thủ tình cảm, do vậy có thể tồn tại trong sự tranh đấu của hậu cung, sinh ra Nam Cung Tuyết. Do thân thể yếu đuối nhiều bệnh, Lã thị qua đời vào năm Nam Cung Tuyết mười hai tuổi. Nam Cung Tuyết xem như là một người không có bối cảnh gia tộc, là hoàng tử không có chút quyền thế nào, cuộc sống trôi qua không được tốt lắm. Từ nhỏ đều phải nhận sự ức hiếp của những người khác. Cũng gián tiếp dưỡng thành tính cách âm tình bất định của hắn bây giờ. Thế nhưng, kỳ lạ chính là, thời điểm tiên hoàng bệnh nặng, tiên hoàng lại đem binh quyền của Ngự Lâm quân giao cho sang khoái khi không có... chút nào quyền lợi, Nam Cung Tuyết bỏ không đất phong của chính mình. Từ đó, Nam Cung Tuyết bắt đầu trở thành phụ chính Vương gia người nắm quyền lực của Cảnh quốc.

Về phần mẫu thân của Nam Cung Tuyết Lã thị do thời gian đã lâu, tư liệu tra không được nhiều lắm. Chỉ tra được lúc trước Lã thị tiến cung rất có khả năng là do Thái tổ hoàng đế âm thầm sắp đặt.

Đôi mắt sáng lóe ra chút trầm lắng: Xương thị, Tiền Tần* (*giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất*) huyết mạch của hoàng tộc, mở ra kho báu. Khẩu quyết, bản đồ kho báu, phụ chính Vương gia Nam Cung Tuyết. Một đạo linh quang hiện lên, đem tất cả mọi thứ xâu chuỗi lại: Thái tổ hoàng đế rất có khả năng đã phát hiện ra thân phận của Lã thị, do đó mới truất phế* (*thiết kế*) khiến Lã thị tiến cung. Hơn nữa, để có thể đem tâm Lã thị an lòng. Khẩu quyết giao ra, mới lâm hạnh nàng, tiến tới sinh ra Nam Cung Tuyết. Nhưng mà, trong đó có bao nhiêu nguyên nhân, cuối cùng Thái tổ hoàng đế vẫn không đạt được ước muốn. Vì khẩu quyết mới truất phế* (*tối cao*), rất có thể sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ quyền lợi trong tay, đi tranh thủ quyền lợi lớn hơn nữa. Đây chính là mục đích vì sao tiên hoàng lại giao binh quyền cho hắn.

Trong đầu hiện ra nụ cười tà mị trào phúng: đáng tiếc a! Nam Cung Tuyết cũng không phải là nam nhân say mê quyền lợi. Thế nhưng, hắn trù tính mình, khiến mình đi tra tìm những bí mật này, mục đích lại là gì nhỉ.

Thu hồi nghi hoặc trong đầu, nàng mở ra một cái khác nói về chi tiết đời sống gần đây của Khánh Vương gia Nam Cung Bình: từ trước đến nay Nam Cung Bình đều yêu thích mỹ nhân, nửa tháng gần đây lại không đi tìm mỹ nữ. Bình thường hắn không thích ăn cay lại bắt đầu thích ăn cay. Khẩu vị thay đổi nhiều. Người đầu bếp trước đây cũng đổi thành một vị đầu bếp đến từ Cao quốc.

Trên tư liệu, còn ghi rõ những chi tiết liên quan tương tự. Đôi mắt sáng lóe ra sự thâm trầm: tính tình của một người bất kể thay đổi như thế nào, thế nhưng vẫn có những thói quen sinh hoạt không thể thay đổi được. Nếu những thói quen sinh hoạt này thay đổi, chỉ có thể chứng minh rằng người này đã không phải là người lúc đầu. Đầu bếp Cao quốc, Mộng Hoan Tần của Cao quốc, còn có đôi mắt đen dường như rất quen thuộc kia với nàng, một đạo linh quang hiện lên, là hắn? ! Hoắc Thiên Thụy? ! Trời ạ, người nam nhân này cũng quá điên cuồng rồi. Nơi này chính là kinh đô của Cảnh quốc, hắn lại có thể chạy đến nơi đây? !

Nhưng mà, không có đạo lý ah! Dấu hiệu đôi mắt màu lam của Hoắc Thiên Thụy làm sao có thể biến thành đôi mắt màu đen? Còn có gương mặt kia trương không chút sơ hở nào. Thuật dịch dung? !

“Kiện Vong, thiên hạ này có được vật có thể đem màu sắc đôi mắt của con người thay đổi không?” Nàng trầm giọng hỏi.

Chân Kiện Vong hơi suy tư trả lời: “Hồi bẩm Lâu chủ, mặc dù thuộc hạ chưa nghe qua loại được này, nhưng mà, thuộc hạ nghĩ đến một người có thể có biện pháp làm được.”

“Ai?” Nàng mở miệng truy vấn nói.

“Quý y.”

Quý y, nam nhân có y thuật siêu phàm kia, nam nhân chính mình đau khổ tìm kiếm suốt hai năm. Nếu Quý y có thuật dịch dung xuất thần nhập hóa như thế, điều này liền giải thích được vì sao Thiên Cơ lâu tìm nhiều năm như vậy, vẫn không có chút manh mối nào.

Hoắc Thiên Thụy biết manh mối của Quý y. Trên dung nhan xấu xí nhiễm một tầng hưng phấn. Nàng đứng dậy một cái, lấy tốc độ cực nhanh biến mất.

Nhìn tư liệu do nàng cấp tốc* (*nhanh chóng*) phi thân mang theo gió mà thổi rơi, Chân Kiện Vong chỉ có thể nhận mệnh cúi người nhặt lên.

Bây giờ là ban đêm không trăng, bầu trời đen kịt như muốn nuốt trọn cả thế gian. Phủ Khánh Vương gia, trong phòng ngủ của Khánh vương, lúc này vẫn đốt đèn. Ánh sáng sáng rực chiếu rọi lên thân ảnh thon dài duy nhất trong phòng kia, chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú đang suy nghĩ sâu sa.

Về mặt Hoắc Thiên Thụy thâm trầm nhìn tài liệu trong tay, trong con ngươi đen lóe ra tinh quang, bờ môi mỏng không tự giác gợi lên nụ cười

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn chợt tắt, ngưng thần nhẹ giọng nói: “Bằng hữu trên nóc nhà, xuống dưới uống chén trà đi!”

“Âm thanh kít két, đừng đưa* (*lay động*) theo cửa sổ, một thân ảnh màu đen xoay người tiến vào trong phòng.

Con người đen mang theo chút nhu tình* (*thùy mị*) nhìn dung nhan anh khí đã lâu không thấy kia, cười nói: “Vân Kiệt. cuối cùng người đã tới.”

Nhìn thấy người kia mà không có chút kinh ngạc nào, dường như đã chờ đợi khuôn mặt tuần tú kia đã thật lâu, tất cả các hoài nghi đã được đáp ứng.

Thân ảnh màu đen lóe lên, nàng bắt lấy cổ áo của hắn, hung dữ mà mắng: “Hoắc Thiên Thụy! Đầu óc của người bị nước vào à? Nơi này chính là kinh đô của Cảnh quốc. Nếu thân phận của người bị vạch trần thì mọc cánh cũng khó bay a.”

Bên trên gương mặt tuần mỹ không có vẻ tức giận chút nào, ngược lại rất thoải mái: “Vân Kiệt! Người đang quan tâm tới ta sao?”

Nàng không được tự nhiên mà quay đầu, hung dữ mà hừ lạnh nói: “Ai quan tâm người? Ta hận không thể đá người một cước bay về Cao quốc.”

Đối với Hoắc Thiên Thụy, nàng vẫn cảm thấy vô cùng áy náy: Hắn đối với nàng thật sự quá tốt, quá là tốt. Chỉ là, tình cảm của con người thật không thể miễn cưỡng. Đối với tình cảm sâu đậm của hắn, nàng thật không có cách nào nào đáp lại, thậm chí tàn nhẫn làm tổn thương nam nhân này. Nàng thật sự rất áy náy.

Nhìn người kia, bên ngoài cứng rắn mà trong lòng lại mềm nhũn, trong đôi mắt đen tràn ngập nhu tình. Hắn thích nhìn Phó Vân Kiệt như vậy. Điều này cho hắn biết ở trong lòng nàng hắn cũng không phải có chút địa vị nào.

“Hoắc Thiên Thụy, người có phải biết tung tích của Quý Y không?” Cổ họng cảm xúc áy náy ở trong lòng, nàng mở miệng trực tiếp nói ra mục đích tối nay.

Trong đôi mắt đen thoáng qua một chút bi thương, vẫn luôn phớt người giám thị nàng, Hoắc Thiên Thụy dĩ nhiên biết vì sao nàng vội vã muốn tìm tung tích Quý Y như vậy. Chỉ là nguyên nhân này khiến hắn vừa vui vẻ liền tan biến thành hư không.

“Vân Kiệt, Phạm Dương Triệt thật đáng giá để người đợi hắn như vậy?” Thu lại vẻ nhu tình trên gương mặt tuần mỹ.

“Có ý gì?” Nàng hỏi lại.

Hoắc Thiên Thụy cũng không trả lời, ngược lại để một tờ giấy ở trên bàn.

Nàng nhận lấy tờ giấy, đôi mắt sáng đem nội dung tờ giấy thu vào đáy mắt.

Một lúc sau, trang giấy trong tay nàng mất lực, nhẹ bay rơi xuống mặt đất. Trên gương mặt anh khí giờ đây trở nên tái nhợt: thì ra đây mới chính là sự thật.

Trong đôi mắt sáng thoáng lên vẻ đau đớn: Như vậy, việc Triệt tỏ tình là vì muốn lợi dụng mình sao? Như vậy, mấy ngày qua cho tới bây giờ, dịu dàng của Triệt đều là giả dối sao? Nếu như thật sự chỉ là lợi dụng, bảo nàng làm sao mà chịu nổi! Thật là đau, thật sự rất đau! Cho tới bây giờ mới biết được thì ra có thể khiến lòng mình đau đớn đến vậy. Trước kia cũng biết Triệt lợi dụng mình, lòng của nàng cũng không đau như vậy, vì sao, lần này lại đau đớn như vậy? Vì sao?

Môi đỏ mọng khẽ nhếch lên thành nụ cười châm chọc: Thì ra vậy, sau khi người ta có được thứ tình cảm mình muốn, nếu như phát hiện phản tình cảm này chỉ là dối trá, cảm giác đau lòng so với trước kia không có được còn đau hơn gấp trăm ngàn lần.

“Vân Kiệt, người làm sao vậy?” Hắn nhìn người kia tay đang đè lên ngực, dung nhan bỗng đau khổ, liền vội vàng tiến lên muốn đỡ lấy thân hình kia.

“Ta không sao” vốn định cho hắn một nụ cười yên tâm, nhưng mà sự đau đớn ập tới, hình ảnh cuối cùng đập vào mắt là gương mặt tuần tú kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Quỷ Y

Editor: Tiểu Ly

Beta: Sakura

Đỡ lấy người đang hôn mê kia, Hoắc Thiên Thụy vác nàng lên vai, vừa đi vừa hô lớn: “Dịch Thiên, mau vào!”

Một thân ảnh màu đen đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy một người hầu vô cùng bình thường bước nhanh đi vào. Nếu không có cặp mắt thâm trầm kia, thật sự dễ nhận ra người này cùng với người hầu bình thường có gì khác nhau.

“Dịch Thiên, ngươi nhìn xem hán sao rồi?” Hoắc Thiên Thụy đứng dậy đem mép giường (một bên giường) nhường cho Dịch Thiên. Hán lo lắng đứng phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt rất tái nhợt kia.

Quý y Dịch Thiên có chút giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đã mất đi vẻ trầm ổn ngày xưa, trong mắt hiện lên một tia tinh ranh: xem ra, Hoắc Thiên Thụy thực sự rất yêu mến Phó Văn Kiệt. Nhiều năm làm ẩn vệ, đi theo bên người Hoắc Thiên Thụy, Dịch Thiên tất nhiên biết rõ người trước mắt đang nằm hôn mê trên giường kia đúng là nam nhân mà Hoắc Thiên Thụy yêu mến nhất. Nói không chừng, hắn có thể lợi dụng nam nhân này mà nhận được tự do.

Che giấu đi tia hưng phấn trong mắt, hắn tự tay cầm lấy cái tay có vẻ hơi mảnh khảnh kia để bắt mạch. Vừa bắt tay vào bắt mạch, trong đôi mắt vốn bình tĩnh kia đã xuất hiện chấn động cực lớn. Dịch Thiên mở to mắt, khó tin nhìn gương mặt anh khí (khí khái hào hùng) trước mắt mà suy nghĩ: hán lại là nữ tử?! đường đường là (hóa ra) Bắc Tướng của Cảnh Quốc vậy mà lại là nữ tử?

“Hán sao rồi?” Thấy sắc mặt Dịch Thiên khẽ biến, Hoắc Thiên Thụy vội vàng hỏi thăm

Nhận ra mình đã để lộ quá nhiều, Dịch Thiên thu hồi lại tất cả cảm xúc, thả cái tay nhỏ bé trong tay ra, nói: “Hán vì rối loạn chân khí, cho nên bị nội thương. Tuy nhiên hán ta cũng đã mạnh mẽ phong tỏa lại nhâm thông nhị mạch (phong lại hai mạch nhâm và thông). Nhưng mà dù sao thân thể cũng chưa khôi phục. Lúc này có thể đã bị kích động nên mới bất tỉnh. Ở đây ta có một viên thuốc điều khí dưỡng thể. Ngươi cho hán dùng. Rất có ích cho nội thương của hán.” Nói xong, hán lấy từ trong ngực ra một viên thuốc màu đỏ.

Hoắc Thiên Thụy lập tức nhận lấy, nhẹ nhàng đem “hán” đỡ dậy, mớm thuốc.

Nhìn thấy vẻ mặt chăm chú trên gương mặt kia, trên môi Dịch Thiên vẽ ra một nụ cười mỉa mai: hán thực sự rất thông cảm cho Hoắc Thiên Thụy. Yêu mến một người như vậy, yêu mến nặng đến mức không quản một mình mà đi đến kinh đô của nước đối địch, lại có thể không biết được “hán” là nam hay là nữ. Thật sự rất đáng thương! Cho dù sau này Phó Văn Kiệt thật sự hồi tâm chuyển ý (đổi ý), chịu đi theo hán trở về Cao quốc. Theo phong tục của Cao quốc, hai người bọn họ muốn cùng một chỗ cũng là không có khả năng. Song, cái “dù cho” này chắc chắn không thể nào xảy ra. Bởi vì...

Ánh mắt nhìn vào viên thuốc có màu đỏ như hoa thược dược vừa đưa tới. Bởi Phó Văn Kiệt cũng đã nghi ngờ đang có thai một tháng. Trong viên thuốc này có vị thuốc có công hiệu giữ thai thần kỳ. Hoắc Thiên Thụy ngay cả “hán” là nam hay là nữ cũng không biết. Vậy nên đứa bé này chắc chắn cũng không phải là của hán. Không thể tưởng tượng được đường đường là thái tử Cao quốc, tay nắm thực quyền của Cao quốc như Hoắc Thiên Thụy lại cũng có lúc bị người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay. Vì ý nghĩ này, độ cong trên môi hán lại càng lớn thêm.

Cuối cùng cũng cho “hán” uống hết thuốc, Hoắc Thiên Thụy nhẹ nhàng đỡ người trong ngực nằm xuống. Hán trầm mặt, hỏi: “Dịch Thiên, nội thương của Văn Kiệt nghiêm trọng tới mức nào?” Nếu như chỉ là nội thương bình thường, lấy công lực của Văn Kiệt, sẽ không thể nào dễ dàng ngắt xiêu đến như vậy.

Một đạo linh quang (ánh sáng thần kỳ) lóe lên. Dịch Thiên ra vẻ khó xử rồi mở miệng nói: “Thật ra nội thương của hán cũng đã làm tổn hại đến tứ kinh bát mạch. Mặc dù hiện tại cũng đã phong tỏa được chân khí toàn loạn. Nhưng mà chỉ cần hán lại tiếp tục dùng chân khí bừa bãi, chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.”

Ảnh hưởng đến tính mạng? Chỉ vì lời này mà gương mặt tuần mỹ của hán trong nháy mắt trở nên tái xanh. Hán đứng dậy, thân hình cao lớn chậm rãi bước tới trước mặt Dịch Thiên, bàn tay lớn duỗi ra, giữ chặt cổ áo của hán, giọng nói lạnh lẽo từ trong phòng phát ra: “Ngươi chăm sóc hán thật tốt cho Cô. Nếu như hán ta có gì sơ xuất, cho dù Cô có phải đuổi tới chân trời góc biển cũng phải giết ngươi.”

Dịch Thiên cũng không vì trên người Hoắc Thiên Thụy lúc này phát ra sát khí mà có chút sợ hãi nào. Hán bình tĩnh trực tiếp đưa mắt nhìn chằm chằm vào cặp mắt âm trầm trên khuôn mặt tuần tú kia: “Đây là điều kiện thứ ba của Thái tử sao?” Vấn đề duy nhất mà hán quan tâm chính là chuyện này.

Hoắc Thiên Thụy buông cổ áo hán ra, nói: “Đúng! Chỉ cần ngươi có thể chữa trị triệt để nội thương của hán ta thật tốt, Cô sẽ để cho ngươi tự do.”

Trong đôi mắt vốn luôn luôn bình tĩnh không gợn sóng giờ phút này bắt đầu cuộn cuộn sôi trào: cuối cùng, cuối cùng, hán có thể tự do. Kim nén vui sướng trong lòng lại, hán cúi thấp đầu nói: “Xin hỏi thái tử từ nay về sau ta có cần phải đi theo bên người hán không?” Đối với nữ nhân giả trang thành nam nhân, cái nữ nhân gan lớn vô cùng này, hán nhưng là vô cùng tò mò.

“Có.” Dù sao, ở gần chăm sóc, thì mới có thể thực sự trị liệu tốt được cho “hán”.

“Vâng.” Kim nén sung sướng đang âm ỉ trong lòng, Dịch Thiên gật đầu trả lời.

“Ngươi phân phó (dặn dò) làm cho người ta điều tra ra nguyên nhân Văn Kiệt bị thương.” Trong con ngươi đen lóe ra sát khí: hán muốn cái người dám can đảm thương tổn Văn Kiệt kia phải trả một cái giá thật lớn.

“Vâng.” Dịch Thiên nhận lệnh rồi đi.

Trong phòng lớn như vậy chỉ còn lại có hai người.

Hoắc Thiên Thụy đi đến bên giường, ngồi ở mép giường, cúi người, đem gương mặt tuần mỹ kề sát cổ của “hán”, cảm nhận được hơi thở yên ổn của “hán”, lúc này mới yên lòng lại. Thật tốt quá. Thực sự là tốt quá. Lúc này mới nhìn thấy “hán”, mặt không còn chút máu mà ngắt xiêu trong ngực hán, hán cảm thấy trái tim giống như đã ngừng đập. Thật tốt vì “hán” vẫn còn ở bên hán.

Cởi vớ giày dưới chân ra, hán dịu dàng đem “hán” ôm vào lòng.

Gió đêm yên lặng lướt qua cả phòng ngủ, hiu hiu thổi tung nửa tấm màn, lộ ra hai người đang ôm nhau trên giường.

Mặt trời rắc nắng sớm vào trong phòng, rắc vào trong phòng ngủ của Khánh Vương gia.

Hoắc Thiên Thụy vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, xuống giường đi ra bên ngoài.

Dịch Thiên một thân áo đen đang đứng ở đó. Thấy Hoắc Thiên Thụy đi ra, hần mót từ trong ngực một phong tài liệu đưa ra.

Hoắc Thiên Thụy không chân chừ chút nào mà lập tức mở ra. Nội dung đập vào mắt làm con ngươi đen trở nên vô cùng lạnh lẽo. Thì ra là Nam Cung Tuyệt!

Bàn tay lớn nắm chặt một chút, trang giấy kia trong nháy mắt đã biến thành những vụn hoa tuyết, bay là tả giữa không trung. Bóng dáng Hoắc Thiên Thụy biến mất, chỉ còn một câu vang vọng trong sân lớn như vậy: “Chăm sóc hần ta thật tốt!”

Theo thời gian trôi qua, ánh sáng vốn bị mặt trời rắc ở trên giường đã dần dần chuyển động, rơi vào gương mặt anh khí tái nhợt ở trên giường kia...

Dịch Thiên trầm mặt, có chút suy nghĩ nhìn về phía người mà Hoắc Thiên Thụy yêu đang nằm trên giường kia: Lấy tiêu chuẩn của nữ nhân, cái gương mặt anh khí này vốn không thuộc loại mỹ nữ tinh tế. Nhưng mà lại làm cho người ta nhìn rồi thì không thể nào dời mắt đi được.

Ánh sáng chói mắt làm cho Phó Văn Kiệt vốn đang ngủ say mở mắt ra. Tầm tối trước mắt làm cho “hần” lập tức cảnh giác quay đầu, nhìn qua người đang ngồi bên giường.

“Quý khách đã tỉnh.” Dịch Thiên thu lại toàn bộ cảm xúc, chuyên chú giả trang thành một nhân vật người hầu thật tốt: “Tiểu nhân mang thuốc cho quý khách.”

Nhìn thấy bóng lưng vô cùng bình thường này, đôi mắt sáng hiện lên suy nghĩ sâu sắc: Nếu nàng không nhầm thì vừa nãy nàng đã thấy sự thâm trầm trong mắt của người hầu kia. Đây tuyệt đối không phải là người bình thường có thể có được.

“Mời quý khách dùng thuốc!” Hần kính cẩn đem thuốc trong tay bưng tới.

Đôi mắt sáng thu vào, nàng duỗi tay ra hướng tới hần mà đánh một quyền.

Thân ảnh màu xám nhanh chóng xoay tròn né tránh được một quyền sắc bén áp sát này.

Dịch Thiên đưa tay ổn định chén thuốc trong tay đang dập dờn xung quanh, không tán thành nói: “Quý khách, thuốc này vô cùng hiệu quả đối với nội thương của quý khách.”

“Ngươi rót cuộc là ai?” Đôi mắt sáng trực tiếp nhìn chằm chằm vào gương mặt bình thường kia, lạnh giọng hỏi.

“Quý y Dịch Thiên.” Dịch Thiên cũng không muốn giấu diếm, mà trực tiếp nói ra câu trả lời.

Trên khuôn mặt anh khí tuần tú hiện lên kinh ngạc rồi vui mừng: “Ngươi chính là Quý y?”

Đánh giá khuôn mặt bình thường này, cặp môi đỏ mọng khẽ mở: “Quý y sở dĩ gọi là quý y, có hai nguyên nhân: một là hần có được y thuật cao siêu có thể cùng quỷ thần đoạt mệnh, hai là hần có một tấm mặt nạ quý làm cho người đời sợ hãi.”

Vừa nói xong, Dịch Thiên đưa tay đem mặt nạ da người trên mặt giật xuống: Đây là một khuôn mặt cho người ta cảm giác như đang tắm gió xuân, giống như có một cơn gió xuân ấm áp đột nhiên đập vào mặt. Xem xét kỹ lưỡng thì đây cũng không phải khuôn mặt có ngũ quan nổi trội đặc biệt, hợp lại với nhau thì lại hài hòa hoàn mỹ đến không ngờ, đặc biệt là đôi mắt sáng màu đỏ trong veo này, phảng phất như được sinh ra để chiếu rọi hết những đơ bản của đời người, đủ để cho người đời tự ti mặc cảm.

Ánh mắt trực tiếp nhìn chằm chằm này làm cho Dịch Thiên cảm thấy không thoải mái, lạnh lùng nói: “Nhìn đủ chưa?”

Giọng nói êm tai giống như tiếng châu ngọc ngọt ngào phát ra.

Nhìn thấy Phó Văn Kiệt đã tỉnh táo lại, hần có thể đoán ra được phản ứng tiếp theo của nàng: toàn bộ những người đã từng thấy qua mặt thật của hần, hoặc hoảng hốt nhu nhược nằm trên mặt đất run rẩy, hoặc sợ hãi đến độ hết hồn lên thành tiếng. Chỉ có duy nhất Hoắc Thiên Thụy là có phản ứng khác lúc bắt đầu nhìn thấy mặt thật của hần, tuy không có sợ hãi, nhưng cũng dùng ánh mắt khác thường mà quan sát hần.

“Oa! Đôi mắt thật đẹp nha!” Một tiếng thán phục đột ngột vang lên. Rồi sau đó, trước thân thể của hần có nhiều hơn một thân ảnh. Gương mặt anh khí cũng đã gần ngay trước mắt, thật gần gũi làm cho hần có thể thấy được rõ ràng đôi mắt sáng xinh đẹp không chút giả tạo nào chân thành ca ngợi.

“Mắt của ngươi con ngươi còn thật trong suốt, vô cùng sạch sẽ, rất đẹp.” Nhìn qua cặp con ngươi không khác gì màu máu kia, nàng chân thành lên tiếng khen ngợi.

“Đẹp?” Cố gắng ổn định giọng nói run rẩy đến suýt tiêu tan kia, hần khẽ nói mang theo chút dè dặt mong mồi: “Ngươi không cảm thấy nó đáng ghét sao? Giống quỷ sao?” Mặt đỏ chỉ có ma quỷ mới cần có. Hần hận đôi mắt đỏ này, chỉ vì màu đỏ của đôi mắt mà làm cho hần vừa ra đời đã bị cha mẹ vứt bỏ,

hận cái màu mắt này làm cho hân phải nhận hết nhục nhã từ nhỏ. Bởi vậy hân mới tạo ra loại thuốc có thể làm thay đổi màu sắc mắt người.

“Đáng ghét? Quý? Không đâu! Mắt của người đỏ đến cực kỳ xinh đẹp.” Nàng lắc đầu nói.

Hân nhìn thẳng vào đôi mắt kia, cố gắng tìm kiếm một tia sợ hãi trong đó, nhưng là, hân chỉ nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời tràn ngập vẻ chân thành.

Hân chỉ tìm được sự chân thành trong đôi mắt sáng ngời rực rỡ kia: trong mắt của nàng, mình cũng không phải người khác loài, mà mình chỉ là một người bình thường. Là người bình thường! Hân đã từng cầu xin trời đất vô số lần để cho người khác có thể dùng ánh mắt bình thường để đối xử với mình. Thế nhưng cái nhận được lại chỉ là một lần rồi lại một lần thất vọng, cuối cùng biến thành tuyệt vọng.

Phó Vân Kiệt vẫn luôn luôn không dời mắt đi, lại nhìn thấy thống khổ bên trong cặp mắt đỏ trong suốt kia, cùng với giãy giụa và kỳ vọng.

Nàng xoay người đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, hít lấy không khí trong lành, cười nói: “Dịch Thiên, người biết câu nói ta thích nhất là gì không?”

Cảm thấy người kia đang dán mắt lên người mình, nàng quay sang, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào bầu trời xanh thẳm xa xa kia, nói: “Đi con đường của mình, mặc kệ người khác nói gì đi! Người không phải sống vì người khác mà là sống vì chính bản thân mình. Nếu như người chỉ luôn luôn đuổi theo sự thừa nhận của người khác, người sẽ đánh mất chính bản thân mình.”

Nhìn người đứng giữa vầng sáng nhu hòa (thần thánh) tạo ra bởi ánh nắng, hân khẽ nói: “Người cứ tiếp tục nữ phần nam trang thành Bắc Tướng vậy đi.”

Nàng quay đầu lại nhìn hân nói: “Uh.” Thân thể thoải mái làm cho nàng biết rằng chắc hân đã được cho uống thuốc. Nghĩ đến thuốc này chắc là thuốc của Quý y đi. Lấy y thuật siêu việt của Quý y, hân là chỉ cần xem mạch một lát đã biết được mình là nam hay là nữ.

“Người không sợ có ngày bị vạch trần thân phận nữ tử, bị quan trên xử tử tội khi quân (lừa vua) sao?” Vừa nói ra chữ “tử” kia, lòng hân cứ đau âm ỷ. Hân không mong muốn nữ nhân duy nhất dùng ánh mắt bình thường để đối xử với hân này chết đi.

“Chết sao?” Cặp môi đỏ mọng khẽ mở, trong đôi mắt sáng nhuộm lên một tầng kiên nghị: “Cho dù sau này bị xử tử, ta cũng sẽ không hối hận. Nếu như cả đời phải giam mình trong khuê phòng, sống cuộc sống phụ thuộc như một cái bình hoa thì ta thà rằng oanh oanh liệt liệt đi thực hiện lý tưởng của mình.”

Nàng giơ tay lên, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào nam nhân đang ngẩn ngơ bởi vì kiên nghị của nàng, môi hồng nhếch lên đầy tự tin: “Hơn nữa, ta cũng sẽ không để cho ai đem ta xử tử. Cho dù ta có bị người khác vạch trần thân phận, ta cũng sẽ có biện pháp để làm cho mọi người không ai dám đụng đến một sợi tóc của ta.”

Hân thực sự không biết tự tin của nữ tử trước mắt này là từ đâu mà đến, hân chỉ biết là ánh mắt của mình làm thế nào cũng không thể dời đi khỏi nữ tử trước mắt này: “Biện pháp gì?”

“Dựa vào ta là Cảnh quốc Bắc Tướng, dựa vào một tay ta bồi dưỡng năm vạn quân Phó gia có thể lấy một địch một trăm.” Đôi mắt sáng nhuộm lên một tầng tự hào.

Đắm chìm trong nắng mai, trên mặt nàng tràn đầy tự tin mãnh liệt, dường như dưới bầu trời, trong không gian này không có bất kỳ một ai có thể lay động nàng được một chút nào. Là Cảnh quốc Bắc Tướng, là Cảnh quốc Bắc Tướng một tay bồi dưỡng quân của Phó gia. Cả trời đất dường như đều âm ỉ biến sắc, trong đôi mắt màu đỏ chỉ còn lại mỗi dung nhan xinh đẹp mà kiên nghị đến đặc biệt này. Mọi tiếng động trên trần gian dường như đều biến mất hết vậy, chỉ còn lại tiếng tim hân đập loạn xạ (vội vàng, mạnh mẽ).

Hân muốn có được nữ nhân này, muốn có được nữ nhân không giống người thường này, muốn có được nữ nhân đem mình trở thành người bình thường này.

Lúc này Dịch Thiên đã không còn suy tư xem làm thế nào để đạt được tự do – cái mà hân đã đeo đuổi trong một thời gian dài. Hân không biết mình đã bị một tấm lưới gọi là “Tình yêu” chặt chẽ bao vây lấy.

“Dịch Thiên, nội thương của ta thế nào?” Nàng quay đầu lại hỏi hân về thương thế của mình.

“Do rối loạn chân khí, làm tổn hại đến tứ kinh bát mạch...” Hân dừng lại một chút, mắt nhìn về phía cái bụng vẫn còn đang bằng phẳng, rồi sau đó lập tức thu ánh mắt lại, tiếp tục nói: “Ta đã dùng thuốc kiềm chế nội thương của người. Chỉ cần quá hai mươi ngày, không bừa bãi dùng chân khí, ta tin tưởng người rất nhanh có thể phục hồi được như cũ. Còn có...”

“Còn có cái gì?” Trong đôi mắt sáng chứa đựng nghi hoặc.

Trên mặt nhuộm lên một tầng không tự nhiên, hân ho nhẹ rồi nói: “Thuốc này sẽ làm tín kỳ (kỳ kinh nguyệt) của nữ nhân bị rối loạn.”

“Tín kỳ?” Nàng không phản ứng kịp thời trong chốc lát, mang theo nghi hoặc hỏi thăm hân.

Nhìn thấy hân muốn nói lại thôi, gương mặt vô cùng xấu hổ, một đạo linh quang lóe lên, cặp môi đỏ mọng không tự giác ngẩng đầu lên: Thiếu chút nữa nàng đã quên ở đây gọi nguyệt kỳ mỗi tháng tới một lần là tín kỳ. Bất quá, người nam nhân này cũng quá ngượng ngùng a!

Lại khó có thể kiềm chế được xúc động muốn cười, tiếng cười như tiếng chuông bạc vang lên: “Ha ha ha –”

Si mê nhìn dung nhan xinh đẹp đang thoải mái tươi cười, Dịch Thiên không hề cảm thấy có chút áy náy nào với việc mình vừa mới nói dối. Giác quan mạch bảo hắn dừng để nàng sớm biết chuyện mang thai. Từ trước tới nay hắn đều làm theo cảm giác của mình, vậy nên hắn lựa chọn nói dối nàng. Nếu như nói dối có thể giữ được nàng, hắn nguyện ngàn vạn lần không nói ra.

Cuối cùng Phó Vân Kiệt cũng ngừng cười rồi đi thẳng vào vấn đề chính: “Dịch Thiên, ngươi có cách nào không cần châm cứu mà có thể kiểm soát được mức độ nhanh chậm của dòng máu chảy trong người không?”

Tuy không biết vì sao nàng hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn lựa chọn thẳng thắn thành khẩn mà nói với nàng: “Chỉ cần dùng ngân châm phong tỏa bên trong mạch, chắc là có thể khống chế được tốc độ dòng chảy của máu tại mức nhỏ nhất.”

“Nếu như ta dùng sức vạch lên ngực một đạo, mà ngươi dùng ngân châm phong tỏa tâm mạch làm chậm tốc độ chảy máu lại thì có thể duy trì được sống sót trong bao lâu?” Trên gương mặt anh khí hiện lên chứa đựng tia ngưng trọng.

“Một canh giờ. Lấy năng lực của ta, có thể khống chế được tốc độ của máu chảy ở mức nhỏ nhất. Nhưng không thể quá một canh giờ. Quá một canh giờ, ngươi sẽ chết bởi vì mất máu quá nhiều.” Hắn trầm giọng đem hiểu biết của mình nói ra.

Nàng chìm vào suy tư: một canh giờ, hai tiếng đồng hồ, chắc đủ để cho nàng bắt tay vào đem bệnh tim của Triệt chữa trị. Dựa vào tư liệu mà Hoắc Thiên Thụy vừa đưa cho nàng, Triệt rất có thể là lừa gạt mình, nhưng là, nàng còn muốn suy nghĩ để chữa trị tốt bệnh tim của hắn, trả lại cho hắn một thân thể khỏe mạnh. Hơn nữa, nàng cũng không phải người chỉ vì một trang giấy mà đã nhận định Triệt phản bội cùng lừa gạt. Nàng sẽ tìm hắn để hỏi cho rõ ràng.

Thu hồi suy nghĩ trong lòng, nàng ngẩng đầu lên một lần nữa, trên dung nhan anh khí mang theo khẩn cầu: “Dịch Thiên, ta hy vọng ngươi theo ta cùng một chỗ để chữa trị bệnh tim của tể tướng Phạm Dương Triệt.”

“Vị hôn phu của ngươi?” Hắn nhẹ giọng hỏi. Trong câu hỏi này chứa đựng cảm xúc ghen tỵ mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra.

“Đúng.” Trên dung nhan anh khí, một tầng hạnh phúc bao phủ. “Triệt, hắn không chỉ là vị hôn phu của ta, mà còn là nam nhân ta yêu nhất.”

Sự hạnh phúc này làm đau nhói đôi mắt đỏ. Giờ đây, hắn hiểu rõ bản thân mình vô cùng ghen tỵ với nam nhân được cả thể xác lẫn tinh thần của nàng. Hắn khẳng định rằng hài tử (đứa con) trong bụng nàng chắc là của Phạm Dương Triệt.

“Dịch Thiên, ngươi bằng lòng giúp ta chứ?” Giọng nói êm ái mang theo hi vọng nồng đậm.

Về mặt khẩn cầu hèn mọn như thế không thể nào là của chính nàng được. Về mặt trên dung nhan anh khí này có thể là tự tin, có thể là cuồng vọng, nhưng tuyệt đối không thể là hèn mọn. Lúc này, hắn vô cùng hận nam nhân làm cho nàng phải bỏ xuống kiêu ngạo mà đi cầu xin người khác. Thu hồi suy nghĩ đang cuộn cuộn trong lòng, hắn cứng ngắt gật đầu nói: “Ta đồng ý với ngươi.”

“Thật tốt quá!” Thấy việc làm mình lo lắng trong suốt một thời gian dài đã được giải trừ. Nàng cao hứng đến nỗi không nhận được mà chạy qua ôm lấy nam nhân trước mắt – người đã giải trừ lo lắng cho nàng: “Cảm ơn ngươi! Dịch Thiên. Thật sự cảm ơn ngươi.”

Sự ấm áp trong lòng làm cho hắn sửng sốt, rồi sau đó bàn tay lớn không nhận được mà choàng quanh người nàng, siết chặt vòng tay, đem nàng ôm chặt vào trong lòng, dường như muốn đem cảm giác ấm áp này lưu giữ mãi trong lòng.

Cuối cùng Phó Vân Kiệt cũng từ trong hưng phấn tỉnh táo lại mới phát hiện ra hành động của mình quá mức giới hạn, mặt đỏ lên vội vàng đẩy hắn ra, lùi ra xa, rồi nói xin lỗi trong xấu hổ: “Dừng đi đi!”

Đột nhiên mất đi sự ấm áp trong lòng làm cho hắn cảm thấy trống rỗng vô cùng, giống như trái tim bị người ta lấy đi mất, cảm giác thật vắng vẻ. Sự trống rỗng cùng cô đơn quanh quẩn bị hắn chôn sâu trong lòng dường như tìm được lối thoát, tuôn trào như sóng vỡ, thấy hắn vậy, nàng liền bước lên phía trước đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi thăm: “Ngươi thế nào?”

Tay phải duỗi ra, kéo nàng vào trong ngực, đầu khẽ dựa vào bả vai mềm mại của nàng, nói khẽ: “Không sao, chỉ là bệnh cũ tái phát thôi. Cho ta dựa vào một chút sẽ ổn thôi.”

“Được.” Cảm thấy hắn dần dần ngừng run rẩy, nàng nhẹ giọng đáp.

Thật ấm áp! Thật sự rất ấm áp! Hắn khép hờ đôi mắt đỏ, tham lam hít lấy ấm áp trên người nàng. Rồi sau đó đôi mắt đỏ mở ra, lóe lên quyết tâm cho dù phải trả cái giá thật lớn, cho dù phải hóa thành quỷ xuống địa ngục, hắn cũng muốn lưu lại sự ấm áp này.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 30: Cuối Cùng Yên Tĩnh

Edit: Ngọc Hân Beta: Sakura Thủy Trúc xung quanh, suối trong chảy xuôi.

Tĩnh Tâm viện trong Tần vương phủ đắm chìm trong nắng mai, thanh tịnh và đẹp đẽ. Mặc một thân tử y chỉnh tề, Nam Cung Tuyết ngồi một mình trong lương đình, bưng ly trà trong tay tinh tế thưởng thức.

Một đạo thân ảnh màu lam từ trên trời giáng xuống ngang qua Tĩnh Tâm viện thanh u, toàn thân tản ra xơ xác tiêu điều khí.

“Khánh vương gia—” khoe môi không nhận được khe nhếch!” Không! Phải gọi người là Hoắc Thiên Thụy mới đúng.”

Con người đen vì xung hô như vậy mà hiện lên sát khí. Hoắc Thiên Thụy không tự giác vận khí đến tay phải.

Nam Cung Tuyết cũng không có nhìn đến cả người Hoắc Thiên Thụy phát ra xơ xác tiêu điều khí, nhân nhả đem ly trà trong tay uống hết, nhẹ giọng mở miệng hỏi:” Hoắc Thiên Thụy, người dự đoán được kho báu của tiền triều sao?”

Trong con người đen lóe ra thâm trầm, tay phải buông lỏng, hủy đi một chương đầy sát khí. Hắn bước đi đến ghế đá ngồi xuống, giọng nói lạnh lùng: “Nói.”

“Hoắc Thiên Thụy, bản vương biết khẩu quyết ở kho báu.” Mắt tà nhìn chăm chăm thẳng vào người trước mắt nói: “Bản vương không chỉ giúp người lấy được bản đồ kho báu, mà còn có thể đem khẩu quyết nói cho người!”

Trên đời không có cơm trưa miễn phí. Hoắc Thiên Thụy không có... chút nào cao hứng, giọng nói lạnh lùng: “Nam Cung Tuyết, nói ra mục đích của người đi!”

“Bản vương chỉ cần một mạng người!” Mắt tà lóe ra âm độc, giọng nói xen lẫn nồng đậm hận ý.

Hoắc Thiên Thụy chính là lấy thái độ của người đứng xem, lạnh lùng đánh giá gương mặt tà mị tràn ngập hận ý, xác định trong lời nói có mấy phần là thật, mấy phần là giả. Chẳng qua, nặc kệ mục đích của Nam Cung Tuyết là cái gì, chỉ cần có thể mở ra được kho báu của tiền triều, có được phương pháp thống nhất thiên hạ, hắn đều đã thử.

” Người đó là ai?” Hắn phải nắm được chắc chắn người đó.

” Nam Cung Ngạo Thiên.” Nam Cung Tuyết gần như nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra bốn chữ.

Con người đen hiện lên kinh ngạc. Dĩ nhiên lại là cái người vốn nên chết đi từ lâu kia. Nếu biết là không quan trọng, thậm chí biến mất đối với mình còn rất tốt, hắn không có nửa điểm do dự liềm gặt đầu nói: “Cô đáp ứng người!”

” Hiện tại chính sự bàn xong rồi, Cô cũng có vấn đề muốn hỏi người. Phó Vân Kiệt bị tổn thương có phải do người làm?” Hoắc Thiên Thụy đem mục đích lần này hỏi ra.

Tuy rằng biết Hoắc Thiên Thụy chung tình với Phó Vân Kiệt, nhưng cũng không nghĩ đến hắn lại trực tiếp hỏi người đang hợp tác với mình. Nam Cung Tuyết cũng không phù định, trực tiếp thừa nhận nói:” Phải”

Con người đen hiện lên ánh sáng, hai tay nhanh như điện hướng đến trước ngực Nam Cung Tuyết mà đánh. Nam Cung Tuyết miễn cưỡng dùng tay trái che ở trước ngực, định hóa đi chiêu thức lăng lệ ác liệt kia. Nhưng là công phu Thiết Quyền của Nam Cung Tuyết lại không bằng Hoắc Thiên Thụy.

Ngực truyền đến kịch liệt đau nhức khiến hắn thét lớn một tiếng. Máu loãng đỏ tươi theo môi mòng chảy xuống, gương mặt vốn tà mị lại tăng thêm một tầng yêu mị chi sắc. Một lần nữa cưỡng chế lại khí huyết dâng trào, âm thanh của hắn lạnh lùng nói:” Hoắc Thiên Thụy, người đã thương bản vương như thế, không sợ bản vương sẽ không hợp tác với người sao?” Người nam nhân này ra tay thật quá nặng! Chỉ sợ nội thương này không đến mười ngày thì sẽ không khỏi được.

Hoắc Thiên Thụy đứng lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt âm nhu kia, trên gương mặt tuấn mỹ nhiễm lên một tầng bá khí:” Nam Cung Tuyết, người phải thấy may mắn vì điều kiện của người đã động đến Cô. Bằng không, người cho là người dám tổn thương Vân Kiệt, mà bây giờ còn có thể ngồi đây cùng Cô nói chuyện sao? Buồn cười!”

Đôi mắt mang theo lăng ngạo và bá khí nói tiếp:” Còn có , Nam Cung Tuyết người nhớ kỹ cho, là người muốn hợp tác cùng với Cô. Không phải Cô muốn hợp tác với người.”

Kiều ngạo kia làm đau đón tự tôn của Nam Cung Tuyết. Hắn ấn lấy ngực, chống thân thể đứng lên, âm thanh lạnh lùng nói:” Hoắc Thiên Thụy, người không sợ ta vĩnh viễn không nói cho người khẩu quyết, để người không mở được kho báu sao?”

“Cho dù như thế nào, bằng năng lực của Cô, nhiều nhất là mười năm thời gian, Cảnh quốc này nhất định trở thành quốc thổ của Cao quốc.” Hoắc Thiên Thụy mười phần khí phách nói.

Bàn tay to đui ra, giữ chặt cổ áo của Nam Cung Tuyết, hắn lạnh giọng cảnh cáo:” Lần sau, nếu người còn dám tổn thương hắn, nhận được không phải nội thương nhỏ như vậy đâu.” Dứt lời hắn buông lỏng tay ra, phi thân rời đi.

Nhìn thân ảnh đã muốn biến mất, Nam Cung Tuyệt rút cuộc không chịu nổi khí huyết cuộn cuộn, phun ra. dùng tay áo lau đi đầy miệng máu loãng, trong mắt tà lóe ra hưng phấn: Hoắc Thiên Thụy này không hổ là một đời bá chủ, có thể làm mãnh hổ xưng bá một vùng, mạnh mẽ cạnh giữ địa bàn của mình, không cho phép người khác xâm phạm dù chỉ một bước. Mà Phó Văn Kiệt lại là người hèn muốn bảo vệ. Hèn bỗng thấy đồng tình với Phó Văn Kiệt, bị nam nhân như vậy yêu, không cách nào hồi báo tình cảm mà nói... chỉ biết trở thành bi kịch đây. Nhưng là, đây cũng không phải chuyện của hèn. Tuy rằng Phó Văn Kiệt thực khiến hèn hứng thú. Nhưng hèn sẽ không quên đối phó với quân cờ trong tay như thế nào. Hoắc Thiên Thụy là quân cờ mãnh liệt hèn dùng để đối phó với Nam Cung Ngạo Thiên. Hèn nhất định làm cho Nam Cung Ngạo Thiên trả một cái giá xứng đáng. Mắt tà thiêu đốt ngọn lửa cừu hận.

Gió lạnh từ từ thổi qua Vương Phủ đình viện, làm cho người ta có thể đem nội tâm phiền não quét sạch.

Nằm hồ trên cành cây cứng cáp, nhìn xuyên qua khe hở của lá những tia sáng mặt trời nhỏ vun, tâm tình của Phó Văn Kiệt thực bình tĩnh. Giờ phút này nàng không vội rời đi. Nàng muốn cùng Hoắc Thiên Thụy giải thích rõ ràng, khích lệ nam nhân không biết chừng mực này nhanh rời đi. Tình cảm của nàng đối với Hoắc Thiên Thụy thực phức tạp. Hèn không vấn vế mà trực tiếp dùng phương thức của mình để biểu đạt tình cảm trước, nàng chính là thích người nam nhân này. Dùng tình bạn, tình nghĩa huynh đệ thích người nam nhân này. Nàng tán thưởng hào khí của hèn, thương thức hèn gan dạ sáng suốt cùng mưu lược, thương thức hèn có thể thông suốt bao dung cho hành động không hợp thời đại của nàng, càng thương thức hèn đem đề nghị sửa đổi quốc gia của nàng quyết đoán thực thi, toàn lực thúc đẩy sức hấp dẫn thương nghiệp ở Cao quốc tiến lên phía trước, đề cao thực lực cực đại của Cao quốc. Hèn là bá chủ hùng tài vĩ lược. Nam nhân như vậy làm cho nàng động tâm. Nàng không hi vọng nam nhân như vậy bởi vì chính mình mà mất đi tính mạng, không hi vọng Cao quốc mất đi thái tử tốt như vậy.

Dịch Thiên đeo mặt nạ lên một lần nữa, đứng dưới tàng cây nhìn lên Phó Văn Kiệt đang đưa hai chân trên nhánh cây, rất an nhàn. Gương mặt tâm thường nhiễm lên một tầng yêu thương, hèn thực sự thích nữ nhân tiêu sái tự tại, linh động hoạt bát này.

Trong không khí truyền đến hơi thở không tầm thường, Dịch Thiên thu lại yêu thích trên mặt, cúi đầu xuống cung kính mà đứng ở đó, đóng vai một gia nô thật tốt.

Một đạo thân ảnh màu lam từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng linh hoạt hạ xuống cành cây đang đỡ lấy Phó Văn Kiệt.

Nurong theo cành cây có chút lắc lư, Phó Văn Kiệt từ đầu vẫn nhắm mắt dưỡng sinh liền mở mắt ra.

Hoắc Thiên Thụy ngồi xổm xuống, sau đó liền ngồi phía trên đầu của nàng. Con người đen ra hiệu cho Dịch Thiên ở phía dưới rời đi.

Dịch Thiên tuy không muốn hai người bọn họ ở riêng, nhưng nắm được tình hình hiện tại hèn vẫn chọn rời đi.

Đôi mắt sáng mang theo ánh mắt mơ màng nhìn xuyên qua lá cây xen kẽ vài tia sáng mặt trời, âm thanh mềm nhẹ vang lên: “Thiên Thụy, người có cảm thấy nơi này giống đình viện ở ngoại thành mà trước kia chúng ta thường xuyên bay lượn không?”

Con người đen nhìn qua, gương mặt mang theo anh khí: “Văn Kiệt, đình viện này cùng với đình viện bay lượn đều là ta vì nàng mà tạo ra.” Ở trước mắt Phó Văn Kiệt, hèn không bao giờ tự xưng là “Cô”.

Đôi mắt sáng hiện lên kinh ngạc cùng cảm động: người nam nhân này rốt cuộc muốn để lại cho nàng bao nhiêu áy náy này mới cam tâm đây?

Bò dậy, nàng sống vai ngồi bên cạnh hèn, ghen ngào nói: “Thiên Thụy, không đáng đâu! Ta không đáng để người làm như thế.”

Bàn tay to duỗi ra, cầm tay nàng, con người đen lóe lên kiên định: “Không, đáng giá. Nàng đặc biệt như vậy, chói mắt như vậy. Nàng đáng để ta dốc hết tất cả mà đối đãi.”

Áp xuống rung động tràn ngập trong lòng, nàng rút lại bàn tay nhỏ bé đang được bàn tay to lớn nắm lấy, nhìn thẳng vào con người đen kia, lắc đầu nói: “Thiên Thụy, người phải biết rằng lòng ta rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người. Hiện tại trong lòng ta đã có Triệt rồi, đã không có chỗ cho một người nào khác vào được.”

“Ta không ngại chiếm lại trái tim của người trừ bỏ Phạm Dương Triệt.” Con người đen lóe ra sát khí cùng với căm hận. Hèn hận nam nhân kia cướp đi Văn Kiệt, hận không thể lần cho hèn bị thiên đạo vạn quả.

Gương mặt anh khí thu vào, trở nên ngưng trọng: “Thiên Thụy, nếu người dám làm như vậy, người sẽ không bao giờ nhìn thấy ta nữa.”

Hoắc Thiên Thụy thất vọng tràn đầy ôm nàng vào trong lòng, rống lớn: “Nàng muốn ta làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a?” Nếu giết Phạm Dương Triệt có thể đạt được nàng thì từ lúc ở Nham Thành hèn đã làm rồi. Nhưng là, biết rõ tính tình nàng cứng rắn làm cho hèn không cách nào ra tay. Bởi vì một khi ra tay hèn phải trả cái giá thật lớn, hèn chịu không nổi.

“Quên ta đi!” Con mắt sáng lóe ra không đành lòng.

Hèn đẩy nàng ra, con người đen lóe ra quang mang thống khổ, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng nói: “Nàng nghĩ rằng ta chưa từng thử qua sao? Ta từng đi tìm vô số nữ nhân thay thế nàng. Nhưng là, không được. Nữ nhân này đều không phải là Phó Văn Kiệt,, không phải Phó Văn Kiệt độc nhất vô nhị trên thế giới này.”

“Người-” nhìn gương mặt vốn khí phách giờ phút này tràn ngập thống khổ, nàng biết mình đã hủy đi khí phách cùng cao ngạo của người nam nhân này. Áy náy một lần nữa dâng lên. Nàng áp xuống áy náy đang bao phủ nói: “Thiên Thụy, người vẫn nên quay về Cao quốc đi! Ở trong này, quá nguy hiểm.”

“Không. Ta sẽ không trở về. Trừ phi nàng về cùng ta.” Khuôn mặt tuần tú nhiễm lên tầng kiên quyết.

“Không, ta muốn ở chỗ này. Ở lại bên cạnh Triệt.” Nàng lắc đầu, đôi mắt sáng cũng tràn ngập kiên nghị.

Bàn tay to của hắn vì tức giận mà duỗi ra, bắt cổ tay của nàng, cao giọng nói: “Cho dù nam nhân kia lợi dụng nàng như thế, nàng cũng muốn ở bên cạnh hắn sao?”

Nàng hơi quay đầu, nhìn thảo nguyên xanh nhạt, để cho gió nhẹ thổi sợi tóc của chính mình, môi đỏ mọng hiện lên nụ cười hạnh phúc: “Thiên Thụy, yêu một người sẽ toàn tâm tín nhiệm người kia. Ta sẽ không vì một tư liệu khác mà độc đoán phán Triệt tử hình. Ta sẽ hướng hắn tìm chứng cứ.”

Biểu tình toàn tâm toàn ý tín nhiệm kia làm đau mắt hắn, âm thanh hắn lạnh lùng nói: “Nếu lấy được đáp án giống nhau.”

Nụ cười trên môi không vì câu hỏi đó mà biến mất. Đôi mắt sáng lóe lên đau đớn kịch liệt, âm thanh mềm nhẹ như gió vang lên: “Nếu lấy được đáp án giống nhau, ta sẽ đích thân chặt đứt tình cảm của mình đối với hắn.” Nàng muốn tình yêu là thật tâm, nếu đây chẳng qua là lừa gạt cùng với nói dối tích tụ thành giả dối mà nói, cho dù có đau thấu tim, nàng cũng sẽ dùng kiếm chặt đứt tình yêu đối với Triệt.

Dung nhan kia mang theo kiên nghị vững vàng làm cho Hoắc Thiên Thụy nhìn không rời mắt: Đây là Phó Vân Kiệt, Phó Vân Kiệt dám yêu dám hận.

Bàn tay to chuyển sang cầm tay nàng: “Vân Kiệt, ta sẽ làm bạn bên cạnh nàng. Yên tâm, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện gì.” Hắn biết nàng lo lắng cho mình. Tuy không thể có được tình yêu của nàng, có thể được nàng quan tâm cũng đã đủ. Hắn sẽ không lỗ mãng trực tiếp như vậy, hắn muốn từng bước một, dần dần chiếm đoạt tâm của nàng. Hắn sẽ mở rộng ngực nghênh đón nàng quay về khi bị Phạm Dương Triệt tổn thương.

Đôi mắt sáng lóe ra vẻ cảm động, nàng thoải mái dựa vào bờ vai của hắn, hưởng thụ kiên trì và quan tâm của hắn.

Khó có được ngày nghỉ, xử lý thật tốt công vụ chồng chất trên tay, Phạm Dương Triệt buông bút lông trên tay, lau trán, híp mắt nhìn mặt trời dần dần lặn ở phía tây.

Bỗng nhiên có một gia nô đẩy cửa đi vào, đem phong thư trên tay để xuống, bước ra ngoài.

Con người đen lóe ra ánh sáng. Hắn đem tự tay mở là thư, nội dung đập vào mắt làm cho gương mặt tuần mỹ nhiễm lên một tầng ngưng trọng: Hoắc Thiên Thụy rất có thể đã muốn cùng Nam Cung Tuyết liên thủ. Người kia hẹn hắn tối nay gặp lại. Trên thư còn có một thông tin quan trọng: Từ đêm qua đến sáng nay, Phó Vân Kiệt ở trong Khánh Vương phủ.

Nghĩ đến Kiệt và người nam nhân ở cùng nhau cả đêm, một cổ vị chua ở trong dạ dày như muốn tăng gấp đôi. Hắn không quên lúc ở Nham thành, người nam nhân kia đã bày tỏ lòng mình. Nhưng là, hắn cũng chỉ là loại nam nhân ngu ngốc yêu đơn phương. Hắn tin tưởng tình cảm của Kiệt đối với mình.

Áp xuống nội tâm chua xót, hắn bắt đầu lâm vào suy nghĩ: Nguyên nhân vì sao thiếu kiên nhẫn, tối nay muốn gặp hắn. Bởi vì nếu Phó Vân Kiệt và Hoắc Thiên Thụy, Nam Cung Tuyết liên thủ, như vậy qua thời gian dài mục đích tiếp theo nhất định thất bại.

Con người đen lóe ra suy tính: Người nọ sốt ruột và lo lắng chính là hợp tâm ý của hắn. Như vậy hắn sẽ có lợi thế khi cùng người nọ đàm phán. Hắn cần thận suy nghĩ lợi dụng lợi thế này như thế nào để đạt được thứ mình muốn.

“Triệt!” Theo tiếng la này vang lên, cửa chính liền bị người kia phá ra rồi.

Con người đen chợt tắt, nhanh tay đem thư mật để vào trong ngăn kéo.

Thân ảnh màu hồng nhanh như phi yến chợt hiện trước mắt, xấu nhan nhiễm lên một tầng hứng thú: “Triệt, buổi tối chúng ta đi xem hội đèn lồng được không?” Đêm nay đêm hằng năm diễn ra hội đèn lồng, nàng hi vọng có thể cùng Triệt cùng nhau trải qua. Đồng thời nàng cũng hi vọng dựa vào cơ hội này hướng hắn chứng thực rõ ràng.

Gương mặt tuần mỹ mang theo áy náy: “Kiệt, gần đây bận rộn nhiều việc. Ta có khả năng không rảnh cùng người.”

“À!” Dung nhan xấu xí mang theo nồng đậm thất vọng. Hạ mắt xuống che đi đau xót: vừa rồi nàng đã nhìn thấy Triệt thần sắc bối rối đem một phong thư cất vào ngăn kéo.

Đôi mắt kia nhìn khuôn mặt thất vọng, hắn không đành lòng nói: “Kiệt, bây giờ ta còn một chút thời gian, chúng ta đi ngay tại bên trong phủ một chút đi!”

“Được!” Nàng kìm lại đau xót, ra vẻ hưng phấn tiến lên khoác tay hắn nói.

Trên khuôn mặt tuần mỹ mang theo cung chịu sùng nịnh nhìn người kia cười hoài.

Ánh sáng mặt trời còn rải rác trong Phượng Triều điện, chiếu vào gương mặt đoan trang.

Trong mắt hiện lên lệ khí, Trương Yên Nhiên đem tờ giấy cầm trên tay để xuống, sau đó viết lên trên một hàng chữ, cuộn lại thật tốt, cẩn thận đặt ở bên trong điểm tâm, rồi đưa bàn điểm tâm chính tề cho Trần ma ma: “Trần ma ma nghĩ biện pháp đưa bàn điểm tâm này đến tay Nam Cung Tuyết.”

Trần ma ma cũng không lập tức tiến lên nhận, ngược lại mặt lo lắng nói: “Thái Hậu nương nương, ngài làm như vậy, chỉ sợ sẽ chọc thánh thượng tức

giận.”

“Tức giận thì làm sao? Hơn nữa ai gia đem sự tình che dấu như thế, cho dù sự tình có bị người khác phát hiện, hấn cũng không nghi ngờ đến ta. Trừ phi người đi mật báo!” Trong mắt lóe ra sát khí, lạnh lẽo nhìn Trần ma ma.

Sắc mặt Trần ma ma trắng xanh, lập tức quỳ xuống nói: “Thái Hậu nương nương, lão nô dù có chết cũng không bán đứng nương nương.”

Trên gương mặt đoan trang hiện lên tươi cười. Nàng đích thân nâng Trần ma ma đang quỳ rạp trên đất đứng dậy, cười nói: “Ai gia làm sao có thể không tin Trần mama. Người là người thân duy nhất ai gia tín nhiệm nhất trong chốn thâm cung này.” Nàng tăng thêm giọng điệu ở hai chữ “Người thân” này.

Hai chữ này làm cho Trần ma ma lộ vẻ cảm động đứng dậy, nước nỡ nói: “Thái Hậu nương nương, ngài yên tâm. Lão nô nhất định sẽ làm tốt chuyện này, tuyệt đối sẽ không để cho kẻ nào phát hiện.” Nàng nhận lấy bàn điểm tâm kia, xoay người rời đi.

Gương mặt đoan trang giảm đi tươi cười, đổi thành đặc ý: Đối với bản lãnh của ngự sử nô tài, nàng vô cùng tin tưởng. Tin tưởng qua đêm nay, nàng có thể ở cùng một chỗ với Triệt. Trong lòng cảm thấy thật cao hứng, khoe môi tràn ra tiếng cười thoải mái: “Ha ha a – -”

Tiếng cười to như vậy chỉ quanh quẩn trong Phượng Triều điện, thật lâu không dứt.

Trong Tĩnh Tâm viện, gió nhẹ quét qua cả vườn thúy trúc, thổi bay vạt áo của người đang đứng sừng sững trong đình, nhẹ nhàng xẹt qua một bàn điểm tâm đặt trên bàn đá.

Nam Cung Tuyệt một thân từ y nhìn bầu trời bị mặt trời chiều nhuộm đỏ, môi mỏng gọi lên châm chọc: ngày hôm nay, cuối cùng đã tới. Nam Cung Ngao Thiên, người làm cho bốn vương chịu bao nhiêu sự lăng nhục và xúc phạm, bốn vương hôm nay đòi lại của người trăm ngàn lần. Bốn vương sẽ cho người nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Mặt trời chiều chiếu vào mặt tà bị hận thù nhuộm đỏ, gương mặt vốn tà mị lại trở nên lạnh lẽo, giống như Quý Câu Hồn từ Địa Ngục vậy.

Dựa vào phía trước cửa sổ, nhìn mặt trời sắp lặn sau núi, trên gương mặt anh khí không có một chút cảm xúc nào. Chính là gương mặt thản nhiên của nàng giờ phút này bị ánh mặt trời che lấp, chỉ còn lại cô đơn và lạnh lùng.

Dịch Thiên vẫn đứng ở phía sau lại tinh tế cảm nhận được trên người nàng tản ra do dự và sợ hãi.

Một thân ảnh màu lam từ trên trời giáng xuống hiện lên trước mắt hấn.

Gương mặt anh khí vẫn đối diện với ánh mặt trời đột nhiên quay lại, khoe môi hiện lên chua xót: “Cuối cùng muốn đi sao?”

“Ừ!” Hoắc Thiên Thụy cái gì cũng không nói, chỉ trả lời một tiếng.

Xoay người nhìn lại mặt trời đã lặn, chỉ còn lại vài ánh tích dương sáng chói. Gương mặt anh khí biến mất chua xót và yếu ớt, đổi thành kiên nghị. Rồi sau đó nàng xoay người một cái, nói: “Đi thôi!” Nàng sẽ không trốn tránh. Phó Vân Kiệt nàng chưa bao giờ là người yếu đuối muốn trốn tránh. Phải đối mặt, nàng sẽ không do dự chút. Cho dù kết quả phải đối mặt, có khả năng xé rách lòng nàng, nàng cũng sẽ không lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 31: Âm Đế

Edit: Ngọc Hân Beta: Sakura Ánh trắng mờ mịt chiếu vào Ân Tư viện nơi hẻo lánh nhất hoàng cung, vì Ân Tư viện mà tăng thêm một phần tiêu điều.

Phạm Dương Triệt một thân trang phục Tể tướng, mang theo mặt nạ ngẩng đầu ngưng trọng nhìn ba chữ ghi trên cửa to kia. Ân Tư viện là nơi yên nghỉ của hoàng đế qua nhiều thời kì, chính là Hoàng lăng. Hoàng lăng Cảnh quốc cũng không đặt ở một vùng đất trù phú nào đó, mà xây dựng trực tiếp ở trong Hoàng cung.

Bỗng nhiên, vài cung nhân mặc áo trắng từ trong viện đi ra, cung nhân đứng đầu hành lễ nói: “Phạm đại nhân, mời theo nô tài đi bên này.”

Phạm Dương Triệt cũng không khách khí, trực tiếp đi vào.

Khi rời đi bọn họ cũng không chú ý đến có ba người phi thân đi xuống.

“Đông – -” Cung nhân đứng đầu thuần thực tìm đến lăng mộ của khai quốc hoàng đế, nhấn một cơ quan nào đó. Lăng mộ kia vốn đang đóng chặt lại chậm rãi chuyển động, xuất hiện một cửa chỉ đủ cho một người đi vào. Cung nhân đứng đầu kia đưa tay ra nói: “Tể tướng đại nhân, mời đi theo nô tài.”

Phạm Dương Triệt đi theo cung nhân đứng đầu bước vào bên trong cái cửa kia. Vài cung nhân khác bắt đầu chia ra đứng ở bốn phía lăng mộ, về mặt cảnh giác nhìn khắp bốn phía, làm nhiệm vụ bảo vệ.

Phó Vân Kiệt trốn ở sau một tòa lăng mộ phía xa đau lòng nhìn thân ảnh thon dài kia biến mất.

Bàn tay to cầm lấy đôi tay lạnh như băng của nàng, Hoắc Thiên Thụy cho một nụ cười an ủi đối với dung nhan tái nhợt.

Nam Cung Tuyệt giờ phút này cũng không có lòng dạ nào chú ý đến Phó Vân Kiệt, hẩn chuyên tâm đi xung quanh tòa lăng mộ, lăm nhăm tìm kiếm cơ quan đi vào.

“Đông – –” tiếng vang rất nhỏ vang lên, thân ảnh ba người biến mất ở cửa ra vào. Rồi sau đó cửa này tự động đóng lại. Giống như bình thường chưa từng có ai tới đây.

Hoàng lăng ở sâu trong lòng đất, là nơi âm u vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, gió len lỏi như mang theo âm thanh nức nở, làm cho người ta lạnh sống lưng.

“Thùng thùng thùng – –” tiếng bước chân thong thả chậm chạp càng tăng thêm phần khủng bố.

Phạm Dương Triệt đi theo cung nhân kia, dù thất nữ bát quái kia giống như mê cung, vẫn một mạch đi về phía trước. Hẩn không biết đi bao lâu rồi, nhưng bàn chân kia có chút mỏi khăng định hẩn đã đi bộ không ít.

Cuối cùng, cung nhân kia cũng dừng bước, hẩn tự tay ấn một cái trên vách tường. Vách tường vốn cứng rắn lại bắt đầu chuyển động, một cánh cửa xuất hiện trước mắt, “Phạm đại nhân, mời” cung nhân kia cung kính đưa tay ra nói.

Lần này tên cung nhân kia cũng không có đi phía trước dẫn đường, mà một mực đứng ở trước cửa ra vào.

Phạm Dương Triệt biết cửa này chỉ có thể một mình đi vào. Hẩn mở bước chân đi về phía cửa.

Dẫm lên cầu thang thật dài, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng mặt đất bằng phẳng cũng xuất hiện trước mắt. Đạp vào mặt đất đầu tiên chính là một cung điện giống như Triều Chính điện. Tầm mắt vừa nhấc, hẩn nhìn thấy một nam nhân mặc hắc y, trên đầu đội đầu lâu màu đen, ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa. Trên người nam nhân kia tản ra uy nghi đế vương.

Lúc này hẩn cũng chú ý tới Tôn Trí Viễn đang đứng một bên.

Nện bước chân trầm ổn, đi đến trước mặt nam nhân kia, Phạm Dương Triệt quỳ xuống nói: “Tham kiến Ám đế.”

Ẩn nấp ở bên trong gian mật thất, đầy đủ mọi thứ trong điện đều có thể thấy rõ ràng, Phó Vân Kiệt nhìn Phạm Dương Triệt không có chút nào do dự cùng nghi hoặc hành lễ chỉ cảm thấy tâm thật đau xót, điều này chứng minh rất có thể Triệt phụng mệnh Ám đế hành động.

Ám các, Cảnh quốc từ khi lập quốc đến nay cũng tồn tại một tổ chức bí mật. Nếu như vị Hoàng thượng ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế là Thái Dương, thì thủ lĩnh của Ám các - Ám đế chính là Nguyệt Lượng. Ám các giống như tổ chức đặc vụ hiện đại, dùng thủ đoạn lạnh lùng để âm thầm giữ gìn bình yên cho người Cảnh quốc. Mà tiền nhiệm Ám đế đầu tiên chính là khai quốc hoàng đế – Thập hoàng tử. Ngay lúc Thập hoàng tử cáo bệnh rời khỏi triều đình, trở thành tiền nhiệm Ám đế đầu tiên, thành lập nên tổ chức Ám đế. Về sau mặc kệ là con cháu Phạm gia vĩ đại hay là hoàng tử hết sức vĩ đại. Bởi vì đây là chuyện bí mật nhất Cảnh quốc, bởi vậy, Hoắc Thiên Thụy có thể tra ra cũng chỉ có vậy. Tiền nhiệm Ám đế rốt cuộc là ai hẩn vẫn không thể điều tra ra. Ngay cả đương nhiệm Ám đế là ai cũng không điều tra được. Hẩn chỉ tra ra rất có thể Phạm Dương Triệt là người mà Ám đế dùng để đối phó người của hẩn.

Hoắc Thiên Thụy thông qua khe hở tối, thâm trầm nhìn nam nhân cả người màu đen.

Nam Cung Tuyệt oán hận nhìn chằm chằm Ám đế, muốn tìm kiếm nét tương tự trong trí nhớ.

“Hãy bình thân!” Âm thanh trầm thấp vang lên làm cho người ta không đoán được tuổi.

“Dạ” Phạm Dương Triệt đứng lên.

“Dương Triệt, ngươi có nhớ rõ sứ mạng của mình không?” Ám đế mở miệng hỏi.

“Nhớ rõ. Mạng của Hoắc Thiên Thụy, Phó gia quân, Phó gia binh pháp cùng kho báu của tiền triều.” Tiếng nói ôn hòa vang lên trong điện.

Theo tiếng nói ôn nhu tràn vào trong tai, Phó Vân Kiệt chỉ cảm thấy tâm lạnh, thật lạnh, lạnh như băng, tình yêu cũng bị đóng băng. Đôi mắt sáng trở nên trống rỗng, khóe môi hiện lên châm chọc: thì ra, Triệt từ đầu tới đuôi đều lừa gạt mình, lời nói yêu thương kia chính là thủ đoạn lợi dụng chính mình của hẩn.

Nhìn nét mặt trống rỗng kia, Hoắc Thiên Thụy không đi an ủi, ngược lại cảm thấy thật cao hứng: Cứ như vậy, Vân Kiệt sẽ đoạn tuyệt quan hệ cùng nam nhân kia. Như vậy, hẩn mới có cơ hội.

“Thì ra ngươi vẫn còn nhớ rõ! Bản đế nghĩ ngươi đã quên rồi?” Âm thanh của Ám đế hiện ra tức giận: “Hoắc Thiên Thụy liên thủ cùng với Nam Cung

Tuyệt, ngươi có gì để giải thích?”

“Thần không có gì muốn giải thích.” Gương mặt tuần mã không có...chút sợ hãi nào, bình tĩnh trả lời.

Tôn Trí Viễn vừa nghe, vội vàng nháy mắt với Phạm Dương Triệt. Nhưng là, Phạm Dương Triệt giống như không nhìn thấy ý tốt của hắn, châm chọc nói: “Ám đế bệ hạ, việc mở ra kho báu của tiền triều là các đời Ám đế tốn công tìm kiếm cả đời đều không thể thành công. Thần tự biết năng lực của mình không thể so sánh với các đời Ám đế, không thể cùng lúc hoàn thành nhiều việc như vậy.”

“Nga! Nói vậy, ngươi có hoàn thành được một việc trong đó sao?” Âm thanh trầm thấp đã không còn tức giận như trước.

“Đúng. Thần có thể mở ra được kho báu của tiền triều.” Trong con ngươi đen lóe ra tự tin.

“Nga!” Âm thanh trầm thấp lộ ra tí ti sung sướng.

“Ám đế bệ hạ, thần nghe nói tiền nhiệm Ám đế đầu tiên từng có di chiếu nói chỉ cần ai có thể mở ra kho báu của tiền triều, có thể xưng Ám đế mới.” Mọi mong chờ mở nói.

“Phạm Dương Triệt to gan, dám nói với bệ hạ những lời nói dối vô lý như thế, còn không mau quỳ xuống tạ tội.” Tôn Trí Viễn mặt tái nhợt hồ.

Phạm Dương Triệt giống như không nghe thấy tiếng la của Tôn Trí Viễn, đứng thẳng, con ngươi đen nhìn chằm chằm Ám đế.

Trong không khí tràn ngập căng thẳng.

Phó Vân Kiệt trong mặt thất lạnh lùng nhìn gương mặt tuần mã như tiên nhân, khóe môi lộ ra nụ cười tự giễu: Chẳng lẽ đây là mục đích của Triệt sao? Vì trở thành Ám đế.

Hoắc Thiên Thụy mang theo ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia, mục đích của Phạm Dương Triệt hẳn không phải là trở thành Ám đế. Trong cặp mắt kia không có dã tâm, chỉ có bình tĩnh.

“A! Ngươi muốn thay bản đế sao?” Âm thanh trầm thấp mang theo tiếng cười nhỏ nhỏ truyền đến.

“Không. Ngày nào đó thần thật sự mở ra được bảo tàng, hy vọng có thể dùng di chiếu này đổi lấy một nguyện vọng.”

“A! Nguyện vọng gì?” Âm thanh trầm thấp lộ ra một tia tò mò.

“Thần hi vọng bệ hạ có thể tha cho Phó Vân Kiệt, để cho nàng cùng thần ở một chỗ.” Tiếng nói ôn nhu mang theo kiên nghị vang lên.

Gọng nói kiên nghị kia giống như gió xuân làm tan chảy trái tim bị đóng băng. Giống như pháo hoa nở rộ bao phủ mất mát lúc trước. Đôi mắt sáng lóe ra lệ quang kích động: Triệt yêu nàng, Triệt yêu nàng. Mặc kệ hắn từng tiếp cận mình với mục đích gì, quan trọng nhất là hắn yêu nàng là được. Nam nhân đáng giận này, lúc trước làm cho nàng tuyệt vọng tan nát cõi lòng, lúc sau lại làm cho nàng như nhật được chỉ bảo kính hi, phải hừ chết hết tế bào trong cơ thể nàng mới bằng lòng buông tha sao?

So với Phó Vân Kiệt mừng rỡ như điên, tâm của Hoắc Thiên Thụy giờ phút này giống như mây đen: rõ ràng đã thấy được hi vọng, kết quả của hi vọng chính là trắng trong gương, hoa trong vại. Từ hi vọng đến tuyệt vọng, làm cho trên mặt hắn phủ một tầng âm độc.

Nam Cung Tuyệt cũng không để ý người khác, trong mắt hắn chỉ có Ám đế. Người nam nhân này là Nam Cung Ngạo Thiên sao? Giọng nói của hắn quá mức trầm thấp, không thể phân biệt được. Mắt tà mang theo thăm dò, tiếp tục quan sát Ám đế.

“Nhưng mà Phó Vân Kiệt chỉ là một gã nam tử! Ngươi cho rằng văn võ bá quan sẽ đồng ý sao?” Tiếng nói trầm thấp để lộ châm chọc, giống như chế giễu Phạm Dương Triệt không biết tự lượng sức mình, suy nghĩ viễn vông.

“Thần bằng lòng bỏ lại chức Tể tướng, cùng hắn rời khỏi triều đình.” Gương mặt tuần mã lóe ra quyết tâm.

“Cho dù ngươi bằng lòng bỏ lại chức Tể tướng, ngươi có thể khẳng định Phó Vân Kiệt có thể bằng lòng bỏ lại vị trí Bắc tướng sao?” Ám đế châm biếm nói.

“Không. Nàng sẽ. Bởi vì nàng yêu ta, yêu đến ngay cả tính mạng cũng không cần.” Đêm động phòng của bọn họ ở Nham thành, lời tuyên thệ của nàng với Hoắc Thiên Thụy đã khắc sâu trong lòng của hắn.

“Phó Vân Kiệt, ngươi có bằng lòng hay không?” Ám đế quay đầu, hướng mặt sang vách tường bên phải vừa hỏi, vừa chuyển động tay cầm trên ghế dựa.

“Đồng – –” Vốn là bốn phía vách tường không có gì khác nhau lại bắt đầu dôi đi chỗ khác. Ba người bên trong lộ ra trước mặt người khác.

Phạm Dương Triệt hoàn toàn giật mình nhìn ba người trước mắt.

Hoắc Thiên Thụy phi thân một cái, dẫn đầu đứng trong điện, âm thanh lạnh lùng nói: “Ám đế cảnh quốc thật sự là danh bất hư truyền. Tỉ mỉ sắp đặt như thế, chỉ vì chờ Cô dẫn ba người đến.”

“Ha ha ha – -” Âm đế cười to nói: “Nếu bản đế phái ám vệ tới bắt ngươi, lấy tuyệt thế võ công của ngươi, chắc chắn sẽ có biện pháp thoát được. Bởi vậy bản đế mới lấy quân cờ Trương Yên Nhiên này dẫn các vị tới đây.”

Trong con ngươi đen hiện lên sát khí. Nam nhân này thật kín đáo. Bố trí tinh tế như thế chỉ vì có thể đem ba người bọn họ cùng nhau dẫn đến nơi này. Đương nhiên hắn cũng không dẫn động như vậy khi đến nơi đây động thủ, nam nhân có lòng dạ như thế tự nhiên đã chuẩn bị tốt sát chiêu đối phó với mình. Hơn nữa hắn cũng không sợ Âm đế giết mình. Dù sao, nếu muốn mở ra kho báu của tiền triều, cần có hai phần bản đồ ở nơi bí ẩn nhất hoàng cung Cao quốc. Thiên hạ này trừ hắn biết ra, không còn người thứ hai. Cho dù là phụ hoàng của hắn cũng không biết.

“Triệt!” Phó Vân Triệt khó nén nổi kích động, phi thân nhào vào lòng của Phạm Dương Triệt.

Cảm thấy thiên hạ trong lòng kích động, nghĩ đến nguyên nhân nàng xuất hiện ở đây, hắn lập tức biết nàng đã từng tuyệt vọng cùng với kích động như điên. Hắn dịu dàng vỗ nhẹ lưng của nàng, cho nàng an ủi. Tuy hắn đối với hành vi của nàng vì hoài nghi mình mà đến đây có một chút không thoải mái, nhưng mà do hắn giấu nàng trước.

Nam Cung Tuyệt một thân áo tím cũng đứng ở trước điện, lạnh lùng quan sát Âm đế.

Âm đế giống như không cảm thấy ánh mắt đánh giá của những người khác, quay qua hỏi Phó Vân Kiệt: “Phó Vân Kiệt, ngươi có bằng lòng vì Phạm Dương Triệt mà từ bỏ vị trí Bắc tướng không?”

Thu lại xúc động tràn ngập trong lòng, nàng tĩnh tâm, bình tĩnh mà đối diện với Âm đế: “Âm đế, ngươi muốn hỏi là ta có thể đem Phó gia quân cho giao cho ngươi hay không?”

“Đúng!” Âm đế cũng không chối bỏ: “Lấy Phó gia quân đổi mạng sống của ngươi và Phạm Dương Triệt, trao đổi này chắc chắn có lợi đối với ngươi.”

“Phải nói rằng đối với Âm đế, giao dịch này vô cùng có lợi mới đúng. Phó gia quân là quân đội đứng đầu Cảnh quốc. Có được Phó gia quân tương đương với có thể cùng tranh bá với Cao quốc. Nhưng mà ta không hi vọng tình hình mà ta tự tay đào tạo lại trở thành những tên giết người.”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng Phạm Dương Triệt ở cùng nhau sao?” Âm thanh trầm thấp để lộ ra nồng đậm không vui.

“Không. Ta và Dương Triệt tất nhiên sẽ cùng một chỗ. Âm đế, ngươi muốn có được Phó gia quân nguyên nhân quan trọng nhất là kiêng kỵ sức chiến đấu của Phó gia quân, sợ ngày nào đó Phó gia quân sẽ là lực lượng chính trở thành phản loạn Cảnh quốc.” Nàng quỳ xuống dùng sức nói: “Ta, Phó Vân Kiệt bằng lòng lấy tính mạng mình cam đoan Phó gia quân vĩnh viễn trung thành với Cảnh quốc.”

Đôi mắt sáng mang theo chân thành nhìn thẳng khuôn mặt che dấu lập kia nói: “Nham thành cần Phó gia quân trông giữ, biên giới phía bắc Cảnh quốc cần Phó gia quân.”

Phó Vân Kiệt cũng không nghe thấy đáp án ngay lập tức. Nhưng, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt thăm dò từ Âm đế.

Không khí tràn ngập căng thẳng.

Cuối cùng, âm thanh trầm thấp mang theo thỏa hiệp vang lên: “Bản đế có thể đồng ý với ngươi không động vào Phó gia quân. Nhưng, ngươi phải đồng ý hai điều kiện của bản đế.”

“Âm đế, mời nói.”

“Đầu tiên, bản đế muốn ngươi giao ra Phó gia binh pháp.” Giọng nói trầm thấp mang theo ép buộc.

Hoắc Thiên Thụy kín đáo nhìn Âm đế: nam nhân này muốn tự mình đạo tạo một đội Phó gia quân khác.

“Không thành vấn đề.” Nàng trả lời không chút do dự. Nàng đương nhiên biết mục đích của Âm đế. Nhưng, muốn cải tạo giống như (Tôn Từ binh pháp) đào tạo một đội Phó gia quân cũng làm nàng phí hết tâm huyết, là không có khả năng. Bởi vậy, nàng mới có thể đáp ứng không do dự.

“Thứ hai, bản đế muốn ngươi và Dương Triệt cùng tìm kiếm kho báu.” Âm thanh trầm thấp mang theo điều kiện thứ hai nói ra.

“Không thành vấn đề.” Cho dù Âm đế không ra yêu cầu này, nàng cũng sẽ đi cùng Triệt.

Hoắc Thiên Thụy hừ lạnh nói: “Các ngươi không cần không coi ai ra gì mà ở đây bàn bạc việc tìm kiếm kho báu. Còn có hai tờ bản đồ đang ở trong tay Cô. Cô cũng không đồng ý giao ra bản đồ trong tay.”

“Ngươi sẽ. Bởi vì, chỉ cần muốn là vị vua xưng bá thiên hạ có tài trí mưu lược kiệt xuất thì không ai bỏ qua cơ hội này. Bỏ qua cơ hội lần này, có lẽ sẽ không bao giờ có thể mở ra kho báu nữa.” Âm đế khẳng định nói.

Con ngươi đen lóe ra ánh sáng: từ trăm năm qua, các thời kì Hoàng đế Cao quốc đều truy tìm kho báu, hắn vô cùng mong muốn. Tuy rằng, có thể sẽ đi tìm kho báu cùng Phạm Dương Triệt, nhưng, sau khi kho báu mở ra, bí mật nhất thống thiên hạ bên trong vào tay ai còn không biết đâu? Cuối cùng Hoắc Thiên Thụy mở miệng nói: “Cô cũng muốn đi tìm kho báu.”

“Bản đế đồng ý.” Âm đế đồng ý không chút do dự, giống như đã nghĩ đến từ trước.

Một cổ cảm giác không thoải mái do bị người khác tính kế làm Hoắc Thiên Thụy mở miệng châm chọc: ” Cho dù có được bản đồ, không có khẩu quyết cũng là vô dụng.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Nam Cung Tuyệt vẫn trầm mặc này giờ.

Nhìn cặp mắt tà trần ngập hận ý, Hoắc Thiên Thụy cười lạnh trong lòng: Tình hình như thế xem ra, Âm đế này rất có thể chính là người mà Nam Cung Quyết muốn giết – Nam Cung Ngạo Thiên, Thái tử Hoàng đế Cảnh quốc, phụ thân của Nam Cung Tuyệt. Ngày hôm đó giao dịch cùng Nam Cung Tuyệt xong, hẳn liền phái người đi điều tra bí mật trong đó. Đáp án lấy được làm hắn khiếp sợ. Mỗi hận giết mẹ, mỗi hận bị lăng nhục, nghĩ đến không ai có thể quên.

“Nam Cung Ngạo Thiên.” Mối mòng khẽ mở: “Chỉ cần mang Nam Cung Ngạo Thiên giao cho bốn vương. Bốn vương sẽ nói ra khẩu quyết.”

Trong lúc Nam Cung Tuyệt nói chuyện, tầm mắt của hắn cũng không rời khỏi Âm đế. Mắt tà phát ra hận ý lạnh lẽo cùng sát khí nồng đậm là cho người ta không thể xem thường.

Ánh mắt cửu hận kia cũng làm cho Phó Vân Kiệt chú ý. Chẳng lẽ Âm đế chính là Nam Cung Ngạo Thiên?

“Không thành vấn đề.” Âm đế vỗ nhẹ tay. Một cơ quan trên vách tường rời đi chỗ khác, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc trắng, vẻ mặt si ngốc đang ngồi trên ghế, ngay cả người cũng phải để người khác cho ngồi ghế nâng tới.

Sau khi vị lão nhân xuất hiện, mắt tà nhìn chăm chăm lão nhân kia không rời.

“Nam Cung Ngạo Thiên.” Âm thanh mang theo oán hận vang lên, Nam Cung Quyết đã muốn phi thân đến trước người lão nhân kia, bàn tay to hung hăng kéo lão nhân ra khỏi ghế dựa.

Tên lão nhân chỉ run run co người nằm trên mặt đất. Vừa rồi mới bị hận thù làm đỏ mắt, Nam Cung Tuyệt cũng không để ý đến điều này, quay qua hỏi Âm đế: “Hắn làm sao vậy?”

“Ba năm trước đây, hắn liền phát bệnh, sau khi tỉnh lại thì thành như vậy.” Âm đế giải thích.

Trúng gió? Nhìn tay chân run run nhưng không cách nào di chuyển, Phó Vân Kiệt ngay lập tức biết hắn bị trúng gió. Chính là. nàng rất tò mò Thái tử Hoàng đế hẳn phải chết từ mười năm trước rồi, vì sao đến bây giờ vẫn còn sống, hơn nữa lại thành bộ dạng này.

Phạm Dương Triệt cũng mang theo ánh mắt tìm tòi, nhìn khuôn mặt Âm đế đang được đầu lập che lại: hẳn tưởng rằng Âm đế chính là Thái tử Hoàng đế. Phụ thân lúc còn sống từng nói cho hắn biết Âm đế đương nhiệm chính là Nam Cung Ngạo Thiên. Như vậy xem ra, Âm đế hiện đang đứng trước mặt là một người khác. Vậy Âm đế cuối cùng là ai?

“Không được, ngươi không thể giết hắn!” Bỗng nhiên tiếng la kéo ánh mắt của hắn. Hắn kinh hãi nhìn Phó Vân Kiệt che ở trước mặt Nam Cung Ngạo Thiên, đồ đoản kiếm trong tay Nam Cung Tuyệt.

Nam Cung Tuyệt hung ác quát to. “Cút ngay.” Mắt tà nhiễm lên một tầng hào quang khát máu, gương mặt tuấn mỹ lúc này giống như ác quỷ, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, cực kỳ tàn ác.

“Không nói đến nguyên nhân vì sao, ngươi cũng không thể giết hại cha của mình.” Phó Vân Kiệt dứt khoát che chắn, không lùi một bước.

“Phụ thân?” Mối mòng gọi lên tươi cười, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, Nam Cung Tuyệt ngửa mặt lên cười to: “Ha ha ha – -” tiếng cười kia giống như xuyên thấu trời đất, dường như xen lẫn nồng đậm bi thương.

Tiếng cười khó nghe hơn cả tiếng khóc quanh quẩn thật lâu trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 32: Tổ Hợp Tìm Kiếm Báu Vật

Edit: Thảo Nguyễn Beta: Sakura Cuối cùng, tiếng cười bi thương* (đau khổ) kia của Nam Cung Tuyệt cũng dừng lại, trên khuôn mặt tà mị chứa đựng sự châm chọc hận đời.

“Một phụ thân tự tay rút cổ thất nhật đoạn hồn* (bảy ngày mất mạng) đưa cho thê tử mình sao?” Khuôn mặt tà mị tuấn mỹ sát vào hỏi: “Ngươi nghe qua thất nhật đoạn hồn chưa? Bốn vương nói cho ngươi nha! Đó là một loại cổ rất tra tấn người. Vừa vào trong cơ thể người, không lập tức cắn nuốt nội

tặng người, đưa người ta vào chỗ chết, mà trước tiên làm tê liệt không chế thân thể người, khiến người ta cho dù không thể chịu đựng được đau đớn muốn tự sát cũng không được, rồi sau đó một chút lại một chút cắn phệ nội tạng người, chậm rãi tra tấn người bị trúng cổ kia, suốt bảy ngày bảy đêm. Sau bảy ngày, người bị trúng cổ hóa thành một bãi máu loãng, ngay cả thi thể cũng không có. Người nghe qua người trúng cổ muốn lớn tiếng kêu đau, nhưng vì miệng bị tê liệt không thể mở ra, chỉ có thể nuốt nghẹn ngào âm thanh “ô ô” thống khổ sao?” Và cuối cùng, trở thành tiếng la khóc.

Phó Vân Kiệt khiếp sợ nhìn khuôn mặt vặn vẹo thống khổ cực kỳ đau đớn kia, đó là sự thống khổ như thế nào, khiến nam nhân giỏi về không chế chính mình như thế lại không khống chế được a!

Trong tà mâu hiện ra sát khí, Nam Cung Tuyệt lợi dụng cơ hội nàng ngây người, vận khí một cái, phi thân đến bên người Nam Cung Ngạo Thiên. Nhìn khuôn mặt già nua hoảng sợ theo bản năng kia, hắn nhẹ giọng cười nói: “Yên tâm, bốn vương sẽ không giết ngươi.” Vừa dứt lời, hắn lập tức đưa tay trái chế trụ hàm dưới của hắn, tay phải lấy tốc độ nhanh chóng thò vào trong ngực, từ đó móc ra một viên thuốc màu đen, mạnh mẽ nhét vào trong miệng Nam Cung Ngạo Thiên.

Phó Vân Kiệt mắt thấy toàn bộ mọi chuyện, vốn định xuất thủ ngăn cản, nhưng Phạm Dương Triệt quay đầu, khuôn mặt tuấn mỹ nhìn nàng lắc đầu, đọc hiểu ý tứ của hắn: Dù sao, bản thân mình không phải là đương sự* (người có liên quan), không có quyền ngăn cản.

Cuối cùng, Nam Cung Tuyệt nhét xong viên thuốc, buông Nam Cung Ngạo Thiên ra, đứng lên, lạnh lùng nhìn khuôn mặt sợ hãi kia, cười lạnh nói: “Yên tâm, bảy ngày này bốn vương sẽ cẩn thận canh giữ bên cạnh ngươi, cố gắng làm tròn trách nhiệm người con chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.”

Ánh mắt kia rất lạnh, lạnh khiến mọi người tự cảm giác cảm thấy một cỗ hàn khí, cũng khiến mọi người biết cái hắn vừa rồi cho Nam Cung Ngạo Thiên nuốt vào rốt cuộc là gì.

“Ô – -” Nam Cung Ngạo Thiên vốn cuộn mình trên mặt đất bởi vì được tính phát tác không thể run cầm cập, bỗng nhiên phát ra một tiếng âm thanh hừ lớn, hai mắt vốn vẫn ngu ngốc khôi phục thanh minh* (sự tỉnh táo), cảm kích nhìn liếc sang người cứu hắn. Rồi sau đó mang theo sự xin lỗi nhìn Nam Cung Tuyệt bị tình huống đột phát này làm chấn động. Đầu Nam Cung Ngạo Thiên vô lực dựa trên mặt đất, tầm mắt vô thần sau cùng hướng về phía Âm Đế.

“Phó Vân Kiệt – -” Cùng một tiếng kêu phẫn nộ, thân ảnh màu tím thoáng hiện ở trước mắt. Nam Cung Tuyệt một tay lôi áo nàng, trong tà mâu lóe ra căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi sao có thể, ngươi sao có thể.....”

Thấy Nam Cung Tuyệt ra tay tổn thương nàng trước, Hoắc Thiên Thụy bắt đầu ngưng tụ công lực toàn thân đỡ lấy chưởng kia.

Trái ngược với sự khản trương của Hoắc Thiên Thụy, Phạm Dương Triệt bên cạnh lộ ra vẻ trấn định như thường. Hắn tin tưởng Kiệt. Nếu Kiệt ra tay giết Nam Cung Ngạo Thiên, đương nhiên có biện pháp ứng phó Nam Cung Tuyệt.

Khuôn mặt tuấn tú anh khí cũng không vì người phẫn nộ điên cuồng trước mắt này mà thay đổi nét mặt, nàng bình tĩnh nói: “Nam Cung Tuyệt, ngươi nên cảm ơn ta. Lúc này, ngươi không phải muốn giết hắn sao? Hiện tại ta giúp ngươi giết chết hắn, rất hợp tâm ý của ngươi.”

“Hợp tâm ý của bốn vương?!” Cánh môi mòng gọi lên sự châm chọc: “Phó Vân Kiệt, ngươi không nên coi bốn vương trở thành gốc từ* (kẻ ngu si). Ngươi là giúp lão già này trốn thoát.”

“Ngươi chính là gốc từ.” Phó Vân Kiệt vốn mặc Nam Cung Tuyệt nắm lấy, bỗng nhiên tay phải hóa quyền, dùng sức đánh vào bụng hắn.

Nam Cung Tuyệt không phòng vệ vừa vặn nhận toàn bộ một quyền uy lực này, chỉ có thể ôm bụng đau nhanh chóng lui về phía sau. Trên khuôn mặt tà mị tràn đầy phẫn hận, sau đó thân ảnh màu tím sử dụng chiêu thức sắc bén phi thân về phía nàng. Võ công của Nam Cung Tuyệt tối đa chỉ được xem là hạng trung, há có thể ở trước mặt Phó Vân Kiệt – võ công ở trong hàng mười tên cao thủ đứng đầu đời được điều tốt.

Chiêu thức vô cùng mạnh mẽ tàn nhẫn này từng cái một bị hóa giải, ngay từ đầu tình hình chiến đấu đã nghiêng về một bên. Đi đôi với chiến cuộc nghiêng về một bên này, còn nghiêng về bên mắng chửi* (ý bên Phó Vân Kiệt đang mắng chửi Nam Cung Tuyệt).

“Nam Cung Tuyệt chính là tên gốc từ.” Một quyền tay trái

“Hôm nay, ta giúp mẫu thân ngươi đánh tỉnh ngươi.” Một quyền tay phải

“Mẫu thân ngươi chắc chắn là hy vọng ngươi sống tốt, sống hạnh phúc, không nên sống trong thù hận.” vẫn tiếp tục ra quyền.

“Không ngờ ngươi lại vạch kế hoạch lâu như thế, là vì báo thù” Một quyền tay trái.

“Cho dù ngươi dùng phương pháp giống như vậy giết chết Nam Cung Ngạo Thiên, mẫu thân ngươi sẽ sống lại sao? Ta nói cho ngươi biết: sẽ không, vĩnh viễn sẽ không. Trái lại, ngươi dùng phương pháp tàn nhẫn như thế giết phụ thân mình, cả đời sẽ không thể thoát khỏi thù hận. Ngươi như vậy sẽ không xứng với kỳ vọng* (mong đợi) của mẫu thân ngươi, đứa gốc.” Một cú đá xoay nghiêng, thân ảnh màu tím nhếch nhác té ngã trên đất.

Thấy hành động bạo lực tức giận của mẫu nữ, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm ngăn người ở chỗ đó, không biết phải phản ứng như thế nào.

Ngồi xổm người xuống thở dốc, kéo áo Nam Cung Tuyệt, nàng hung tợn nói: “Vì vậy, ngươi là thằng gốc. Nếu ngươi chết do báo thù, như vậy ta chỉ có thể vì mẫu thân ngươi cảm thấy bị ai* (đau xót trong lòng).”

Khuôn mặt vốn tuấn mỹ bây giờ trở nên “vô cùng thâm trầm”. Nam Cung Tuyệt mở to hai mắt có thể so với hai mắt của gấu trúc, thần sắc phức tạp nhìn

khuôn mặt anh khí hung ác trước mắt này. Trong đầu hiện ra hình ảnh mẫu thân cho dù bị cổ tra tấn không thành người hình, vẫn như cũ kiên cường ngẩng khuôn mặt tái nhợt, mang theo nụ cười ôn nhu hướng về phía bản thân mình đang bị trôi ở trên ghế cười nói: “Tuyệt, sau này con hãy sống tốt, sống hạnh phúc nhé.”

“Ha ha ha – -” Tiếng cười bất thành linh đánh vỡ trầm mặc. Ám Đế vốn vẫn duy trì sự thần bí đứng dậy, âm thanh trầm thấp thay đổi, vui vẻ cười nói: “Không ngờ Bắc Tương lại là người thú vị như thế.”

Phó Vân Kiệt chưa bao giờ biết khiêm tốn là gì rất khách khí đứng dậy nhận lời khen ngợi này: “Đương nhiên.”

“Ha ha ha – -” Tiếng cười sang sảng lại vang lên. Ám Đế một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình, nói: “Bồn Đế thật sự là hãm mộ Dương Triệt, có thể cùng người thú vị như vậy ở cùng một chỗ.”

Trong lòng Phạm Dương Triệt nhất lảng* (lãng đi), tiến lên từng bước, chắn trước người Phó Vân Kiệt.

Hoắc Thiên Thụy cau mày nhìn khuôn mặt che đầu lạp* (mũ nón rộng vành có dán giấy dầu để đi mưa) kia: Xem ra Vân Kiệt đã gây ra sự hứng thú của nam nhân này rồi.

“Nam Cung Tuyệt người cũng nhìn xem bảo tàng tổ tiên người lưu lại đi!” Ám Đế thu hồi tầm mắt, đầu hướng về phía Nam Cung Tuyệt vẫn như cũ rất nhếch nhác nằm ở một bên.

Ánh mắt gấu mèo mang theo phức tạp đã quên liếc mắt nhìn thân ảnh thon dài kia, cuối cùng nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

“Mười ngày nữa chính là tế thiên đại điển, các vị có thể lấy danh nghĩa tế thiên, danh chính ngôn thuận rời kinh đô tìm kiếm bảo tàng. Tin tưởng vào năng lực trắc việt* (xuất sắc) của các vị, nhất định có thể mở ra được bảo tàng cả đời hoàng đế hai nước khổ tâm* (vất vả) tìm kiếm.”

Cùng với bài phát biểu của Ám Đế chấm dứt, các thành viên chính của tổ hợp truy tìm bảo vật chính lại dung nhan và rời đi.

Đúng lúc bầu trời hiện ra màu trắng của bình minh, bốn người Phó Vân Kiệt, Nam Cung Tuyệt, Hoắc Thiên Thụy cùng với Phạm Dương Triệt vẫn đứng ở Ân Tư Viện.

Trên khuôn mặt anh khí đầy áy náy, nàng tiến lên một bước đối diện với Hoắc Thiên Thụy sắp phi thân đi nhẹ giọng nói: “Thiên Thụy, ta – -”

Thân hình cao lớn cứng đờ, âm thanh kiềm nén cương quyết nhưng mà để lộ sự bi thương truyền đến: “Không cần nói xin lỗi với ta. Với ta, ba chữ này là sỉ nhục lớn nhất. Còn có – -” Hắn quay đầu, trong con ngươi chứa đựng dứt khoát, đầu tiên là liếc mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ kia của Phạm Dương Triệt, sau đó dừng ở trên khuôn mặt anh khí kia, khí phách mang theo nghĩa vô phản cổ* (đạo nghĩa không cho phép chùn bước) nói: “Ta sẽ không tha thứ cho người.”

Hoắc Thiên Thụy nói xong liền phi thân rời đi.

Những giọt nước mắt long lanh rơi xuống: Nam nhân này muốn làm nàng áy náy đến mức nào ah?

Nước mắt kia giống như đao đâm vào trái tim Phạm Dương Triệt, trong nội tâm hắn tồn tại một loại bất an: Hắn sợ Kiệt sẽ yêu Hoắc Thiên Thụy, sợ sau này trong đôi mắt sáng kia không có thân ảnh mình. Hắn vội vàng nắm chặt hai tay, đè nén sự bất an đang nhom nhén an ủi chính mình: Kiệt yêu hắn, nàng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Nam Cung Tuyệt đứng im lặng ở một bên đem hết thấy đều thu vào đáy mắt, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn khuôn mặt nghiêng anh khí, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời bị nhiễm màu đỏ của mặt trời mới mọc sắp nhô lên khỏi rặng núi, bỗng nhiên hắn cảm giác được sự buông lỏng chưa từng có từ trước đến giờ. Hóa ra đây là cảm giác bỏ xuống, hóa ra đây là cuộc sống mẫu thân hy vọng ở mình: bản thân tự do, thực sự hưởng thụ cuộc sống.

Trong nắng sớm, ba người mỗi người ôm một ý nghĩ rời khỏi Ân Tư Viện.

Trái ngược với nơi đã đón ánh sáng bình minh, trong cung điện dưới lòng đất, tản ra sự tối tăm

Ánh sáng chiếu lên trên khuôn mặt lo lắng cùng do dự của Tôn Trí Viễn. Đôi mắt cơ trí* (nhìn xa trông rộng) mang theo khiếp ý* (ý nghĩ khiếp sợ) nhìn phía Ám Đế đang ngồi ở trên ghế kia gõ vào thành ghế.

“Tôn tiên sinh, không ngờ Bắc Tương lại là người thú vị như thế. Bản đế thật muốn hảo hảo tiếp xúc hắn.” Âm thanh trầm thấp để lộ ra sự hứng thú vô cùng.

“Chủ nhân, thỉnh ngài nhất định phải cân nhắc lại. Thời gian hai đại phụ chính Vương gia rời kinh đô truy tìm bảo vật, chính là cơ hội để ngài thu hồi quyền lực tốt nhất.” Tôn Trí Viễn vội vàng quỳ xuống thỉnh cầu nói.

“Tôn tiên sinh, xin yên tâm. Mức độ nặng nhẹ này, bản đế vẫn biết. Bản đế khổ tâm trù tính kế hoạch một hòn đá ném hai chim này, sao có thể uống phí, lãng phí ah? Ít nhất bản đế cũng phải hoàn toàn nắm giữ quyền lực ở Cảnh quốc trước, chỉ là sẽ không rời khỏi kinh đô.”

Tôn Trí Viễn nhận được đáp án* (câu trả lời) này liền thôi phào nhẹ nhõm. Lo lắng vẫn quanh quẩn trong lòng kia lại một lần nữa ngưng tụ. Rốt cục, hắn mở miệng khẩn cầu nói: “Chủ nhân, xin ngài nể tình mấy năm nay Yên Nhiên cống hiến cho Ám Các và lần này có công lao gián tiếp thúc đẩy đại sự* (việc lớn), tha nàng ấy một mạng đi!” Hắn không dám yêu cầu quá đáng là Ám Đế có thể buông tha Trương Yên Nhiên, dù sao nàng đã phạm phải tội kỵ

lớn nhất của Âm Các – - bán đứng Âm Các. Phàm là bán đứng Âm Các sẽ bị lăng trì xử tử. Đối với nữ đệ tử duy nhất mình khổ tâm bồi dưỡng, hẳn hy vọng có thể bảo vệ mạng sống của nàng.

Yên tĩnh, khiến người ta cảm thấy sự trống trải tuyệt vọng tràn ngập.

Thời gian dường như đã trôi qua một thế kỷ, thời gian lâu đến mức khiến Tôn Trí Viễn cho rằng cầu xin vô dụng, âm thanh trầm thấp mang theo uy nghi truyền đến: “Bản đề lần này có thể nể thể diện của Tôn tiên sinh tha cho Trương Yên Nhiên. Nhưng mà, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Thời điểm điều hâu con bắt đầu bay thử. Cũng là thời điểm giúp Tường nhi thoát khỏi giam cầm! Thái hậu Cảnh Quốc có thể lấy công thành lui thân ! Người đi Thương Phạt Đường nhận vô ưu tán đi!” Nói xong, Âm Đế đứng dậy rời đi. Lưu lại Tôn Trí Viễn sắc mặt tái nhợt, vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Ánh nắng ban mai của mặt trời chiếu rọi lên Phượng Triều Điện, chiếu trên người Trương Yên Nhiên đang ngồi ở trước bàn trang điểm, tỉ mỉ trang điểm cho mình.

Bàn tay mềm đem phi thủy châu thoa cài vào trong mái tóc, rồi sau đó quay đầu nhìn Trần ma ma luôn hỗ trợ ở phía sau nói: “Trần ma ma, ai gia như vậy có đẹp không?”

“Đẹp, nương nương bất kể trang điểm như thế nào cũng đẹp ah.” Trần ma ma vừa cười nói, vừa cầm lấy chiếc gương đồng nhỏ xem mái tóc kia. Trên khuôn mặt đoan trang giờ phút này đang rạng rỡ: Chẳng bao lâu nữa, nàng có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Triệt.

Trương Yên Nhiên vốn nhìn vào gương đồng thưởng thức lông mày mình nhưng vì thấy trong gương đồng xuất hiện thân ảnh mà đình chỉ động tác đùa nghịch.

Cường chế* (kìm nén) nội tâm bối rối, Trương Yên Nhiên bộ dáng giả bộ không hay biết, đứng dậy nghênh nói: “Tiên sinh, sao người lại tới đây?”

Đôi mắt cơ trí mang theo sự thấu hiểu sáng tỏ nhìn phía dung nhan đoan trang kia.

Ánh mắt hiểu rõ tất cả khiến hai tay đặt ở phía sau của Trương Yên Nhiên không tự chủ run run. Nàng từng thấy qua tình cảnh bi thảm của người phản bội ám các một đao lại một đao lăng trì mà chết. Tiếng kêu la thể lương của người phản bội kia, đến bây giờ nàng vẫn không thể quên.

Tôn Trí Viễn cũng không có trả lời, mà chỉ đi vào bên trong phòng ngồi xuống, thờ dài nói: “Yên Nhiên, người còn nhớ rõ lần đầu tiên khi ta mang người đi gặp Âm Đế cảnh cáo người việc gì không? Âm Các có thể cho phép người ta thất bại, nhưng là, tuyệt đối không cho phép người ta phản bội.”

Cường chế sợ hãi trong lòng, ổn định trái tim bối rối, nàng mở miệng cười nói: “Tiên sinh, người sao lại bỗng nhiên nhắc tới chuyện này a?” Nàng cũng không phát hiện ra âm thanh mình thanh âm đã bắt đầu run rẩy.

Đôi mắt cơ trí mang theo sự thất vọng, Tôn Trí Viễn thờ dài nói: “Yên Nhiên người cho rằng việc người cùng Nam Cung Tuyết hợp tác có thể giấu diếm được Âm Đế bệ hạ sao? Người cho là tại sao người có thể dễ dàng đoạt được Mật đạo đồ như thế? Đó là bởi vì bệ hạ đã tính toán hết thảy, lấy người làm mồi nhử khiến bọn họ mắc câu thôi!”

Vừa nghe xong, Trương Yên Nhiên không có cách nào duy trì bộ mặt giả dối nữa, khuôn mặt tái nhợt, ngã ngồi trên mặt đất.

Trần ma ma nhìn thấy tất cả mọi việc vội vàng tiến lên quỳ nói: “Tôn tiên sinh, cầu xin người hãy cứu nương nương đi!” Nói xong bà dập đầu xuống mặt đất phát ra âm thanh “đồng đồng đồng”.

Tôn Trí Viễn thờ dài nói: “Dù sao người và ta cũng từng là thầy trò, ta sẽ không trơ mắt nhìn người chết. Ta đã cầu xin được Âm Đế bệ hạ tha cho người một mạng.

Khuôn mặt tái nhợt nhen lên một tia hồng quang đầy hi vọng. Về mặt đoan trang khó giấu được sự hưng phấn khi sống sót sau tai nạn.

“Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.” Tôn Trí Viễn từ trong ngực lấy ra một chiếc bình nhỏ tinh xảo nói: “Đây là vô ưu tán, người uống đi!”

Khuôn mặt vốn khôi phục huyết sắc giờ lại biến mất. Hai mắt Trương Yên Nhiên tràn ngập sợ hãi, nhìn chăm chăm vào chiếc bình đặt ở trên bàn kia: Vô ưu tán tuy là một cái tên đẹp đẽ, nhưng trên thực tế chính là làm cho người uống vào mất đi tất cả tình cảm, mất đi tất cả cảm giác, trở thành một con rối, một cái xác không hồn.

Trương Yên Nhiên lắc đầu không ngừng, rồi sau đó lớn tiếng kêu lên: “Không! Ai gia không ăn. Người đâu! Người đâu!”

Nhìn nữ nhân đã mất đi vẻ đoan trang, trở nên điên cuồng kia, Tôn Trí Viễn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Nhìn thấy người tới, khuôn mặt Trương Yên Nhiên chứa sự thâm độc nói: “Đem lão già này giết chết cho ai gia.” Giờ phút này nàng chỉ có một ý nghĩ, đem tất cả những người uy hiếp nàng trừ khử. Người đứng mũi chịu sào không ai khác chính là Tôn Trí Viễn.

Đôi mắt cơ trí mang theo vẻ khó tin, nhìn Trương Yên Nhiên dám cả gan làm ra việc giết thầy, Tôn Trí Viễn bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, rất mệt mỏi. Âm thanh già nua để lộ ra sự tuyệt vọng vang lên: “Ra tay đi!”

Vừa dứt lời chỉ thấy hai gã cung nhân bỗng nhiên ra tay bắt Trương Yên Nhiên, một cung nhân khác đi đến trước bàn lấy chiếc bình nhỏ.

Sợ hãi nhìn chiếc bình nhỏ trong tay cung nhân kia, Trương Yên Nhiên rốt cục chịu không được nỗi sợ hãi lớn tiếng kêu, liều mạng giãy dụa: “Các người

muốn làm gì, nô tài lớn mật, các người muốn làm gì ai gia?”

“Dừng tay, các người mau dừng tay. Các người không thể đối xử như thế với Thái Hậu nương nương.” Trần ma ma xông lên phía trước, muốn đẩy cánh tay đang bắt Trương Yên Nhiên ra.

Nhưng mà, cánh tay kia dường như cứng như thép, làm như thế nào cũng không di chuyển được.

Trần ma ma xoay người hướng Tôn Trí Viễn đập đầu nói: “Tôn tiên sinh, van cầu người bảo bọn hần buông tha nương nương đi. Nô tài đập đầu ngài!”

“Đồng đồng đồng...” âm thanh đập đầu xuống đất cho dù ở trong âm thanh gào thét hoảng sợ kia vẫn cứ rõ ràng như vậy.

Tôn Trí Viễn thờ dãi nhìn Trần ma ma đã chảy máu đầm đìa thờ dãi nói: “Yên Nhiên có người trung thành như vậy cũng không uổng phí cuộc đời này. Về sau chiếu cố nàng cho tốt!” Nói xong hần liền đứng dậy rồi đi.

Trần ma ma nghe được những lời nói ấy mới chú ý tiếng kêu gào lúc nãy đã biến mất. Bà vội vàng lau đi máu làm tầm mắt không rõ, quay đầu nhìn về phía sau. Những cung nhân lúc nãy đã biến mất. Trên mặt đất chỉ còn Trương Yên Nhiên bởi vì giấy dục mà đầu tóc hỗn độn.

“Nương nương, nương nương, nương nương” Trần ma ma vội vàng đi qua kêu gào. Nhưng mà bà không nhận được bất kì câu trả lời nào.

Bàn tay run rẩy, Trần ma ma kéo sợi tóc che khuôn mặt ra, đập vào mắt đầu tiên là cặp mắt mất đi tất cả ánh sáng, trở thành đôi mắt vô hồn.

“Nương nương...” khó che giấu nội tâm thống khổ, Trần ma ma ôm cổ Trương Yên Nhiên người mà bà coi như con gái ruột, lớn tiếng khóc.

“Không khóc, không khóc!” thanh âm mềm mại vang lên khiến thân hình Trần ma ma chấn động, vội vàng buông nàng ra, không thể tin được nhìn người trước mặt đang nở nụ cười hồn nhiên.

“Cười, cười...” Trương Yên Nhiên mang theo nụ cười hồn nhiên, bàn tay vung về giúp Trần ma ma lau nước mắt.

Nhìn Trương Yên Nhiên giống như trẻ con, bên môi nở nụ cười thoải mái, Trần ma ma cảm thán: đã bao lâu rồi bà không nhìn thấy nương nương cười vui vẻ như vậy? Như thế này cũng thật tốt. Như vậy nương nương mới có thể yên tâm tất cả, thật sự vui vẻ.

“Nương nương, đứng lên, lão nô giúp người rửa mặt, chải đầu.” Trần ma ma nhẹ nhàng đỡ Trương Yên Nhiên đứng dậy.

“Rửa mặt chải đầu, rửa mặt chải đầu... Ha ha a...” Trương Yên Nhiên cao hứng đứng dậy vỗ tay, ở trong phòng nhảy lung tung.

Nghe thấy tiếng cười vui vẻ kia, trên nét mặt già nua sầu khổ của Trần ma ma hiện ra nụ cười: Ít nhất, nương nương bây giờ vui vẻ thật sự. Hơn nữa về sau bà vẫn làm bạn của nương nương, chờ đợi nụ cười của nàng.

Ngày hôm sau, trên triều, tiểu Hoàng đế ban bố một đạo thánh chỉ về Thái Hậu nương nương: Đoan đức Thái Hậu nương nương bởi vì bỗng nhiên mắc bệnh, trở nên si ngốc, không thể tiếp tục xử lý chuyện hậu cung. Hơn nữa để Thái Hậu nương nương có thể an tâm dưỡng bệnh, cho Thái Hậu nương nương chuyển đến Điện Tu Dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 33: Thuộc Tuyệt Tình

Edit: Tư Đồ Từ Huyền Beta: Sakura “Két – -” tiếng mở cửa nặng nề phá vỡ sự yên lặng trong từ đường Phạm gia.

Phó Vân Kiệt có chút nghi ngờ nhìn Phạm Dương Triệt bên cạnh. Mới vừa rời khỏi Ân tư viện, hần liền lôi kéo nàng tới đây.

Phạm Dương Triệt cũng không mở miệng giải đáp nghi vấn của nàng, bàn tay lớn giờ lên, nắm chặt bàn tay nàng, cước bộ trang trọng từng bước hướng trong từ đường đi tới.

Bị lôi kéo đi vào Phó Vân Kiệt nhân cơ hội nghiêm túc đánh giá từ đường này, đập vào mắt đầu tiên chính là phòng khách có thể chứa được năm mươi người, cuối phòng khách kia để một loại bài vị. Từ đường Phạm gia không xa hoa, ngược lại lộ ra vẻ mộc mạc, nhưng là dù mộc mạc nhưng cũng không che giấu được một cỗ nghiêm túc, trang trọng và uy nghiêm.

“Kiệt, đặt ở đây là tổ tiên mấy đời Phạm gia. Trên cao nhất chính là thập hoàng tử của hoàng đế khai quốc, một tay thành lập Ám các người đầu tiên đảm nhận Ám đế. Phạm gia ta tông cộng có ba vị Ám đế. Vị thứ hai chính là cụ cố của ta, vị thứ ba là ông nội của ta. Phạm gia luôn luôn cố gắng bảo vệ hòa bình cho Cảnh quốc.” Nói tới đây, khuôn mặt tuấn nữ không lộ ra tự hào, ngược lại đầy khổ sở.

Bởi vì con nối dòng của Phạm gia mòng manh, thời Ngũ Đại tính đến Phạm Dương Triệt đã là con một mảy đời. Mà trách nhiệm của Phạm gia vô cùng nặng nề, có thể đoán được từ nhỏ áp lực tăng lên trên người Phạm Dương Triệt rốt cục có bao nhiêu nặng nề.

Nội tâm hiện lên đau lòng cùng không nổi, ngón tay dùng sức nắm ngược lại.

Cảm nhận được bàn tay truyền đến ấm áp, trên khuôn mặt tuần mĩ nổi lên ôn nhu:

“Kiệt, tất cả đều đã qua. Hôm nay ta mang nàng đến để nàng nhìn thấy mẹ của ta.”

Theo tầm mắt của hắn, nàng nhìn thấy một bài vị đặt ở tầng dưới cùng bên trái.

Tròng mắt đen mờ mang theo vô vàn hồi ức, thanh âm êm ái truyền đến:

“Mẹ của ta là một nữ nhân vô cùng ôn nhu, vô cùng yêu thương ta. Mỗi khi ta bởi vì trốn không được sách bị cha phạt không cho ăn cơm, mẫu thân sẽ lên làm chủ cho ta. Chẳng qua là – -”

Trên khuôn mặt tuần mĩ như tiên đầy sầu bi:

“Chẳng qua là thân thể người bởi vì sinh ta, bệnh tật liên miên, lúc ta mới hai tuổi, đã qua đời.”

“Triệt – -” vốn định nói mấy lời an ủi nhưng Phó Vân Kiệt cảm thấy lời đến bên miệng nhưng không có cách nào nói ra.

Hắn quay đầu nhìn nàng đứng bên, trong tròng mắt đen xuất hiện cảm tạ, rồi sau đó lại quay đầu hướng bài vị trịnh trọng nói:

“Mẹ, hôm nay con mang theo người con thích nhất đến gặp người.”

Tròng mắt đen nhu tình nhìn gương mặt anh khí:

“Hắn chính là người trong lòng của con. Tên của hắn là Phó Vân Kiệt. Mẹ, con thực xin lỗi người, nhưng con thực sự rất thích hắn. Hi vọng mẹ có thể tha lỗi.”

Hắn từ trong ngực móc ra một ngọc bội trong suốt màu trắng đeo lên cổ nàng, hướng về phía khuôn mặt chứa đựng nghi ngờ ôn nhu giải thích:

“Đây là bạch ngọc mà chỉ có thể từ của người Phạm gia ta mới có tư cách đeo. Kiệt, ta biết người không thể trở thành thể từ chân chính của ta, nhưng là, ta vẫn hi vọng người có thể đeo, đây là biểu thị tình nghĩa của ta đối với người.”

Cảm động, tựa như thủy triều hiện lên, tầm mắt nàng mê ly: Triệt, hắn đem riêng mình đến trước mắt mẹ hắn, chính là hứa hẹn của hắn. Thẳng thắn như thế, tình nghĩa như thế làm nàng cảm thấy áy náy. Bởi vì cho đến giờ nàng vẫn giấu diếm thân phận nữ từ của mình. Nàng muốn cùng hắn nói hết tất cả.

Tròng mắt sáng đầy kiên nghị:

“Triệt, thật ra thì ta – -”

Sự thẳng thắn của nàng bởi vì thân thể hắn bỗng nhiên ngã xuống mà cắt đứt.

“Triệt!” Nàng hoảng sợ vội vàng đỡ lấy thân thể đang ngã xuống, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất. Đưa tay mở ra hai mắt đang nhắm của hắn, nhìn con người mở lớn, sợ hãi xông lên đầu, hai tay nàng mắt đầu run rẩy. Không được, nàng hiện tại không thể sợ hãi. Cường chế sợ hãi trong lòng, nàng vội vàng làm động tác cấp cứu.

Nhìn gương mặt tái nhợt, tròng mắt sáng đầy lo lắng cùng bất an: Triệt, xin đừng tàn nhẫn như vậy! Ngay cả cho ta cơ hội thẳng thắn cùng chàng cũng không có. Triệt, xin chàng nhất định phải tỉnh lại.

Thời gian không biết trôi qua đã bao lâu, nàng chỉ biết là không thể dừng lại việc cấp cứu.

“Khụ khụ – -” tiếng ho khan mềm nhẹ làm nàng mừng rỡ: Triệt, hắn không có rồi đi.

“Triệt!” Nàng vội vàng đỡ hắn dậy, khăn trương gọi.

Phạm Dương Triệt rốt cuộc mở mắt ra, ánh vào mắt đầu tiên chính là gương mặt đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, dùng sức đem tất cả tinh lực, hắn muốn lớn tiếng nói cho nàng biết không có chuyện gì, nhưng mở miệng ra thanh âm lại vô cùng suy yếu: “Kiệt, ta không sao – -”

Đầu ngón tay đặt lên môi mòng, nàng nghẹn ngào nói:

“Triệt, người nghỉ ngơi cho tốt đi! Chờ người tỉnh lại tất cả đều sẽ tốt thôi.”

Hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, hắn cuối cùng cũng có cảm giác yên lòng có thể an tâm nằm ngủ.

Nhìn dung mạo tuấn mỹ ngủ say, trông mắt sáng dấy lên tia kiên nghị. Nàng không thể đợi thêm nữa. Tình huống của Triệt đã rất nguy hiểm. Nàng muốn Triệt phải lập tức phẫu thuật.

Động tác của nàng nhẹ nhàng đem người ngủ say ôm lấy, sau đó phi thân rời đi.

Trong thư phòng, ánh sáng buổi sáng lặng yên hắt lên người Phó Vân Kiệt, vì ngồi tựa vào cửa sổ mà Dịch Thiên tăng thêm một phần khí chất xuất trần.

Hồng mâu nhìn chăm chăm bình nhỏ tao nhã trong tay, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc rạng sáng khi nhìn thấy tình hình của người nọ.

Ngày hôm qua, lúc bí mật theo dõi Phó Vân Kiệt lại nhìn thấy bọn họ biến mất ở cửa sau của lăng mộ, mới hiện thân hấn vốn định tìm kiếm cơ quan mở cửa bỗng nhiên xuất hiện nãy cung nhân đem hấn bao vây.

“Quý y, Âm đế bệ hạ cho mời.” Một gã cung nhân bước ra khỏi hàng nói.

Cảm nhận được trên thân người vây quanh mình tản ra hơi thở của cao thủ, hấn lén lút đem mê phấn trong tay áo lấy xuống.

“Quý y, người muốn có được Phó Vân Kiệt sao?” Tên cung nhân kia nhìn tay của hấn một cái, sau đó lần nữa cung kính cúi đầu xuống nói:

“Âm đế có thể thực hiện nguyện vọng của người.”

Nghe được câu này Dịch Thiên thu hồi mê phấn, theo cung nhân tiến vào một cửa khác của lăng mộ.

Ở trong một mật thất dưới đất, hấn nhìn thấy tất cả mọi thứ xảy ra trong cung điện rộng lớn, nhìn thấy nàng vui vẻ nhào vào trong ngực Phạm Dương Triệt. Hình ảnh kia găm nhấm tâm hấn, khiến hấn hận không thể tiến lên đoạt lại nàng.

Cuối cùng, khi bốn người bọn hấn rời đi không bao lâu, hấn nhìn thấy người mặc áo đen kia, đầu đội đầu lạp che mặt – Âm đế.

“Nghe nói Quý y từng nghiên cứu chế tạo một loại thuốc có thể quên nhớ, yêu, hận, tình, cừu – thuốc Tuyệt tình!” Giọng nói trầm thấp truyền đến.

Thông minh như Dịch Thiên đương nhiên có thể hiểu ý tứ trong lời nói của Âm đế. Chẳng qua hấn không thích bị người ta nắm mũi dắt đi, hấn mở miệng châm chọc nói:

“Mới vừa rồi không phải Âm đế đáp ứng để bọn họ ở cùng một chỗ sao?”

“Bôn đế đúng là đáp ứng cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ. Nhưng là, nếu hai người bọn họ tự mình tách rời mà nói... việc đó cùng Bôn đế không có chút quan hệ nào.” Giọng nói trầm thấp để lộ ra tia vô tội.

Nam nhân âm hiểm. Trông mắt vốn hiện lên tia vô sỉ. Nhưng là, bất kể Âm đế âm hiểm hèn hạ như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là có thể có được nàng. Trong trông mắt dấy lên kiên quyết:

“Thuốc Tuyệt tình không phải là uống sẽ có hiệu quả. Mà là mài thuốc pha chế sẵn thành phấn, lấy ngân châm đưa vào tâm mạch mới có tác dụng. Hơn nữa quá trình này không thể lập tức hoàn thành. Cần ít nhất thời gian một khắc đồng hồ.”

“Quý y chẳng lẽ đã quên bản thân Dương Triệt đã có tâm bệnh sao?” Giọng nói trầm thấp lần nữa vang lên.

Sau khi nghe hấn nhắc nhở, Dịch Thiên liền liên tưởng đến yêu cầu của Phó Vân Kiệt. Quả thực phương pháp như thế sẽ không khiến người khác phát hiện.

Nhìn gương mặt đang suy nghĩ sâu xa, Âm đế nói:

“Bôn đế đã sai người bỏ được vật kích thích tâm bệnh của hấn phát tác, tin tưởng rằng thuốc Tuyệt tình của Quý y có thể dùng ngay lập tức.”

Thu hồi hồi tưởng, hồng mâu nhìn chăm chăm bình đồ đựng thuốc Tuyệt tình, thuốc Tuyệt tình là do hấn lấy hoa Vong tình luyện thành. So với hoa Vong tình xóa đi tất cả trí nhớ làm người ăn quên hết mọi thứ ân ái tình cừu, thuốc Tuyệt tình chính là dưới tình huống không lấy đi tất cả trí nhớ, chỉ từ từ chiếm lấy tình yêu của người nọ, đặc biệt tình cảm càng sâu nặng, tình yêu biến mất càng nhanh. Đem thuốc Tuyệt tình đưa vào cơ thể, giống như đưa một đóa hoa vào lòng người. Hoa này dùng chất dinh dưỡng là tình yêu. Từng chút từng chút hút lấy tình yêu của người đó, cho đến khi đem tình yêu của người nọ hút sạch mới thôi. Đến lúc đó, người nọ sẽ thực sự trở thành người tuyệt tình. Nếu trong lúc này, lại ở trên người người nọ thi triển phương pháp nhiếp hồn, là có thể khiến tình tình một người đại biến.

Phó Vân Kiệt cẩn thận đem Phạm Dương Triệt đang ngủ mê man đặt ở trên giường, sau đó quay đầu nói:

“Dịch Thiên, ta tính toán hôm nay sẽ làm phẫu thuật cho Triệt, người có thể giúp ta không?”

“Được!” Không có chút nào do dự, Dịch Thiên gật đầu đáp ứng.

Nhận được đáp án, Phó Vân Kiệt xoay người đi vào gian phòng của mình lấy ra cái hòm chữa bệnh.

Sau khi xác định thân ảnh thon dài kia đã biến mất, Dịch Thiên ngồi và bên giường, vì Phạm Dương Triệt đang ngủ mê man bắt mạch: Mạch đập yếu ớt

khiến hần biết tình huống bây giờ của Phạm Dương Triệt rất xấu. Ám để vì đạt được mục đích, không tiếc dùng tính mạng của Phạm Dương Triệt làm tiền đặt cược. Nếu mới vừa rồi Phó Văn Kiệt không ở bên cạnh y, chỉ sợ tìm Phạm Dương Triệt đã vĩnh viễn ngừng đập.

Nhưng là, người khác sống hay chết đều không liên quan tới hần. Hần chỉ quan tâm có thuận lợi đem thuốc tuyệt tình đưa và trong cơ thể Phạm Dương Triệt hay không.

Giải phẫu rất nhanh đã bắt đầu.

Dịch Thiên có chút giật mình nhìn những dụng cụ kỳ quái kia. Nhưng là, hần biết giờ phút này Phó Văn Kiệt sẽ không trả lời thắc mắc của mình. Thu hồi nội tâm giật mình, hần bắt đầu mở ra túi thuốc của mình, cầm lấy ngân châm đặt ở bên trong đâm vào lồng ngực để trấn của Phạm Dương Triệt. Rồi sau đó, từ trong bình đồ hần đồ ra thuốc tuyệt tình, giải thích:

“Đây là thuốc có thể làm cho máu lưu thông giảm tới mức thấp nhất

Phó Văn Kiệt không nghi ngờ gì, buông tay để cho hần thi triển.

Một khắc đồng hồ, Dịch Thiên nhường vị trí cho nàng, để nàng tiến hành giải phẫu.

Mặc dù thân là Quỷ y đối với việc mổ bụng đã từng xem trong sách thuốc, nhưng đối mặt với y thuật trực quan như thế, hần vẫn là trợn mắt há hốc miệng. Hồng mâu thiêu đốt lên hưng phấn. Thân là thầy thuốc đứng đầu nhìn thấy y thuật hoàn toàn mới, cái loại kích động này người khác không thể hiểu được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vốn là tơ hồng thắt chặt ở tay Phạm Dương Triệt cùng Phó Văn Kiệt bắt đầu buông lỏng.

Trong cung điện dưới lòng đất của Ám các, Ám đế gõ chuỗi ghế dựa, hướng về phía Tôn Trí Viễn cười nói:

“Tôn tiên sinh, Ám các rất nhanh sẽ có thêm một vị hộ pháp lợi hại.”

Tôn Trí Viễn mặc dù không biết hàm nghĩa trong lời nói của Ám đế, nhưng vẫn kinh hãi. Hộ pháp của Ám các cho tới bây giờ vô cùng thưa thớt. Trước mắt mới chỉ có một vị. Bởi vì, hộ pháp là người sẽ trở thành Ám đế kế vị. Hần rất tò mò người sắp trở thành hộ pháp kia cuối cùng là người nào.

Việc tế tự từ xưa cho tới bây giờ vẫn là quốc gia đại sự, mà đại diện tế trời sau khi trải qua một tháng chuẩn bị, cuối cùng đội ngũ tế trời cũng có thể lên đường. Vốn là đại diện tế trời do hoàng đế đi chủ trì, nhưng tiểu hoàng đế còn quá nhỏ, vì vậy do hai đại phụ chính vương gia thay thế. Trong triều đã có tể tướng Phạm Dương Triệt xử lý.

Ánh nắng chiếu vào bên trong, Phó Văn Kiệt một thân giả dạng cung nhân nói không ngừng với Phạm Dương Triệt, sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường:

“Triệt, nhớ tu dưỡng cho thật tốt nha. Những thứ công vụ kia có thể đẩy cứ đẩy đi, không thể đẩy được mới nhận.”

Gương mặt tuấn tú tái nhợt nổi lên nụ cười:

“Như vậy tể tướng ta đây cái gì cũng không cần làm rồi.”

“Đúng, bây giờ ngươi cái gì cũng không cần làm. Ngươi là bệnh nhân. Nếu như ai dám tới yêu cầu bệnh nhân như ngươi làm việc, ta liền đánh hần như tử.” Một nữ tỳ bạo nói.

Đưa tay cầm lấy tay đã nắm thành quyền, hần trên ghẹo nói:

“Vi binh an của nhân thân bách quan Cảnh quốc, ta sẽ cố gắng tu dưỡng.”

Nàng cẩn thận tránh trước ngực hần, ôm lấy hần, nức nở nói:

“Triệt! Ta không nỡ xa ngươi a.”

Trong lòng mắt đen nổi lên nhu tình:

“Đưa gối, chẳng qua là ngươi đi trước, chờ ta dưỡng tốt thân thể xong, có thể lập tức tới chỗ ngươi hội họp.”

Bởi vì giải phẫu, Phạm Dương Triệt phải ở lại dưỡng thương nên tụt lại phía sau, chờ sau khi khỏi, sẽ đi tới.

“Ừ!” Đến lúc đó, nàng sẽ thẳng thân cùng hần tất cả. Vốn định nói thẳng lại vì bệnh tình của hần mà gián đoạn. Sau lại vì chăm sóc hần sau phẫu thuật, hơn nữa sau khi làm phẫu thuật tâm tình hần không thích hợp có biến hóa quá lớn. Chuyện này vẫn kéo dài tới hiện tại.

“Cục cục cục – -” đột nhiên có tiếng chim bồ câu khiến hai người tách ra.

Phạm Dương Triệt có chút kì quái nhìn chim bồ câu trắng truyền tin đợi bên ngoài.

Phó Vân Kiệt đưa một tay, chỉ thấy con chim bồ câu trắng vỗ cánh bay tới đậu trên tay nàng. Nàng đưa tay vuốt lông của con chim bồ câu, cười giải thích:

“Triệt, đây là Tiểu Bạch – con chim thông minh nhất biết rõ đường trong số tất cả bồ câu đưa tin của Thiên Cơ lâu. Nó là bồ câu đưa tin của hai người chúng ta. Ta sẽ viết thư cho ngươi. Ngươi nhất định phải xem nha.”

“Ừ!” Hần nhẹ giọng trả lời.

Từ trong ngực nàng móc ra một lệnh bài đưa vào trong tay của hắn nói:

“Triệt, đây là lệnh bài của Thiên Cơ lâu. Bằng lệnh bài này ngươi có thể điều động được tất cả người của Thiên Cơ lâu.”

Tròng mắt đen đầy cảm động: Thiên Cơ lâu là nàng khổ tâm tạo ra. Bây giờ nàng lại giao lệnh bài đại biểu cho lâu chủ cho hắn, là vì để cho hắn ở Kinh Đô thêm một phần bảo vệ.

Vốn là bởi vì cảm động, môi mỏng dán lên môi đỏ mọng hóa thành nhu tình.

Suy nghĩ đến tình trạng thân thể của Triệt, cảm giác trên mặt lưu lại xúc cảm, trên khuôn mặt tuần mi tràn đầy nhu tình. Phần nhu tình nồng đậm này khiến cho hoa tuyết tình trong lòng hắn chậm rãi mở ra.

Bên ngoài, Chu Tú Nhi mang theo không nở cùng ái mộ giấu diếm nhìn Phó Vân Kiệt ra cửa.

Trong mắt sáng lóe lên tia không đành lòng, phần không đành lòng này cuối cùng hóa thành kiên quyết:

“Tú Nhi, giúp ta hảo hảo chăm sóc Triệt!”

Nói xong, nàng hướng Dịch Thiên đang đứng sừng sững cạnh cửa nói:

“Đi thôi.” Dịch Thiên vì Hoắc Thiên Thụy yêu cầu nên gia nhập vào đội ngũ tầm bảo. Dù sao trên đường tầm bảo không biết sẽ gặp những chuyện gì. Có một Quỷ y y thuật cao siêu ở bên người tuyệt đối sẽ tốt hơn.

Dịch Thiên chẳng quan là lạnh lùng nhìn dung nhan thanh tú thương tâm kia một cái, rồi sau đó xoay người. Hắn sẽ không như người đàn bà kia, mang theo hi vọng xa vời không thực tế, ngây ngốc chờ đợi. Muốn, vậy thì phải không chừa một thủ đoạn nào để có được. Ánh sáng chiếu vào quyết tâm trên khuôn mặt bình thường đã trải qua dịch dung

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Mỹ Nhân Như Hoa

Edit: Vi Nguyên Beta : Tiểu Ngạn Thời tiết tháng tám vốn phải nóng bức. Nhưng mà, thành Minh Dương ở Cảnh quốc vẫn là mùa xuân mát mẻ. Thành Minh Dương ở trong Cảnh quốc như một thung lũng, bốn mùa như mùa xuân, ánh nắng tươi sáng. Đây tuyệt đối là địa điểm du lịch tốt.

Ngoại ô thành Minh Dương có một chỗ xinh đẹp nhất chính là cả vườn hoa, cả vườn nở rộ hoa xuân, trong không khí tràn ngập mùi hoa, vì thế nó đã trở thành nơi du khách thích nhất.

Vào buổi sáng, khi ánh nắng chiếu xuống cả vườn hoa, làm cho cả vườn hoa xuân lộ ra tầng tầng kim quang thật chói mắt.

“Oa!” Mọi du khách bên trong, có một nam tử mặc bạch y lớn lên bình thường, nhiều nhất chỉ là nam tử thanh tú hướng về phía vườn hoa sợ hãi than.

Dĩ nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đẹp như thế mà phát ra tiếng thán phục, tại cả vườn hoa như thế thì cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng mà, ánh mắt của du khách bốn phía như tụ lại đây. Đơn giản là cặp mắt vốn trong sáng đang to tròn lên biến thành hình tiền, đôi mắt nóng bỏng nhìn về phía những đóa hoa kia.

Nếu như đem cả vườn hoa này làm nguyên liệu bán cho các cửa hàng nguyên liệu mà nói... Bởi vì ý nghĩ này, những đóa hoa kia một cái lại một cái biến thành ánh vàng hoàng kim rực rỡ. Ha ha, người nào đó bởi vì tưởng tượng này trở nên âm thầm đắc ý cười ngây ngô. Chẳng qua là bộ dáng âm thầm cười trộm làm cho du khách bốn phía cảm thấy có một cỗ rung mình, không tự chủ rời xa người được xem là “kẻ điên”.

Đôi mắt tà mị hiện lên kinh thường, Nam Cung Tuyết bên cạnh mặc một thân áo tím, vẻ tuần mi dị thường cũng rời đi, để lại người đang đắm chìm đắm vàng trong mộng đẹp.

Thân hình thon dài mà cao ngất, gương mặt tuần mi phi phạm, cùng với khí chất mê hoặc tà mị, Nam Cung Tuyết lập tức trở thành tiêu điểm ánh mắt của du khách. Nhất là những nữ du khách hoặc là kín đáo, hoặc là lấy ánh mắt biểu đạt sự mê mẩn của mình.

Người nào đó rút cuộc từ trong mộng đẹp tỉnh lại vừa lúc đem một màn này thu vào mắt. Hắn cố gắng đè nén bất bình trong lòng, thương tâm nói: “Dịch Thiên tại sao ta lại phải dịch dung thành bộ mặt bình thường này, còn Nam Cung Tuyết không phải dịch dung?”

Nhìn khuôn mặt thương tâm, Dịch Thiên dịch dung thành một người làm bình thường nhắc nhở: “Kiệt, đây chính là người yêu cầu.”

Nhất thời trong đầu hiện ra trước khi rời đi đại điện Tế Thiên, một mình hướng thành Triều Dương mà đến, sở dĩ muốn đi thành Triều Dương là vì Ám Đế phái người nói cho bọn họ biết hai phần tâng bản đồ đang nằm ở địa bàn của Sùng vương gia – Triều Dương thành. Mà Hoắc Thiên Thụy thì đi về hướng Cao quốc lấy phần còn lại.

Thỏa mái khi ngồi trong xe ngựa rộng rãi, Phó Văn Kiệt hướng hai người khác trong xe ngựa – Nam Cung Tuyết, Dịch Thiên nói: “Ta cảm thấy được đoạn đường tâm bảo này có nên thay đổi dung mạo, hóa trang lại một chút không? Lấy gương mặt nổi tiếng phương Bắc của ta.....”

Cảm nhận được những ánh mắt nghi ngờ của người khác, nàng mở miệng giả thích: “Khụ, ý tứ chính là uy danh, chắc có không ít người nhận ra ta. Vì vậy tuyệt đối ta phải dịch dung. Dịch Thiên người giúp ta dịch dung thành một gương mặt bình thường để không có người nhận ra!” Bên cạnh có một tuyệt thế cao thủ dịch dung, không sử dụng thật tốt thì thật có lỗi với chính mình.

Một khắc đồng hồ, trước gương đồng là một gương mặt vô cùng bình thường, đôi mắt đầy ngạc nhiên và sùng bái. Ánh mắt của Dịch Thiên không tự chủ ôn nhu một chút.

Nam Cung Tuyết thu một màn này vào mắt, trên mặt hiện ra như có điều suy nghĩ.

“Nam Cung Tuyết, người cũng tới thử chút đi” Mỗ nữ hai mắt phóng ra tinh quang nói.

“Tân Vương gia thân ở kinh đô, ở địa phương ngoài kinh đô không có gì nổi tiếng.” Mỗ mòng khê mở, lời nói phát ra đầy ý tứ châm chọc.

Bởi vì lý do quang minh chính đại, Nam Cung Tuyết vẫn giữ nguyên hình dáng, dùng tên giả là Lý Tuyết. Mà Phó Văn Kiệt vì biểu đạt tình cảm nhớ nhung của mình đổi thành Phạm Kiệt.

Rốt cuộc Phó Văn Kiệt nhớ lại xong đành gượng cười: “Ha ha--”

Phân lung túng này bỗng nhiên bị tiếng thét chói tai phá vỡ: “Mỹ Cơ cô nương tới rồi, Mỹ Cơ cô nương tới rồi.....”

Nhất thời dòng người giống như thủy triều hướng phía trước chảy tới. Trong ánh mắt mang theo tò mò, nàng đi chậm theo dòng người về phía trước. Dịch Thiên cũng tùy ý đi theo.

Nhìn từng tầng từng tầng bức tường người ngăn trở tầm mắt ở phía trước, trong mắt hiện lên tinh quang, thân ảnh màu trắng phi thân lên, điểm nhẹ mũi chân lên bả vai của bức tường người, nhẹ nhàng rơi vào bên trong.

“Huynh dài, võ công thật tốt.” Nam nhân bên cạnh phóng khoáng khen ngợi.

“Không dám, không dám.” Phó Văn Kiệt học theo hiệp khách giang hồ ôm quyền nói. Sau đó nhích tới gần làm quen nói: “Vị nhân huynh này có biết vì sao mọi người lại kích động như thế.”

Vị nhân huynh kia vô cùng hưởng thụ cách xưng hô của nàng, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: “Mỹ Cơ cô nương là nghĩa muội của Sùng vương gia, lớn lên lại xinh đẹp như hoa. Sùng Vương nói phải giúp Mỹ Cơ tìm vị hôn phu. Chỉ cần là người Mỹ Cơ coi trọng, bất kể thân phận địa vị gì cũng có thể trở thành nghĩa muội phu của Sùng vương gia. Huynh nói đi, vừa có thể ôm mỹ nhân về, vừa có quan hệ với Sùng vương gia, các nam nhân làm sao không kích động chứ.”

Sùng vương gia? Trong mắt hiện lên tinh quang.

“Mỹ Cơ cô nương!” Một tiếng gào thét khiến nàng thu hồi tâm tư, đem tầm mắt ngược lên nhìn nữ nhân phía sau rèm kiệu được vén lên. Khi thấy rõ gương mặt của Mỹ Cơ cô nương trong đầu nàng hiện ra một câu thành ngữ “hoa nhường nguyệt thẹn”. Ngũ quan tinh tế như điêu khắc, đôi mắt đẹp long lanh như nước, trang phục màu trắng bao lấy thân thể mặc dù không tinh tế nhưng mà mảnh mai, mái tóc dài mềm mại đen nhánh buông xuống, da thịt trắng nõn khiến khuôn mặt tinh xảo bật lên vẻ mềm mại đáng yêu, làm cho không người dời được tầm mắt.

Mỹ Cơ cô nương nhẹ nhàng bước lên, đi về phía trong vườn hoa xuân sắc kia, lấy trúc làm nền vì thế lấy tên Xuân Mãn các.

Sau khi thân ảnh phiêu dật biến mất, mười mấy thị vệ vương phủ lập tức đứng giữ trước cửa, đem những người nam nhân muốn đi vào đều bị ngăn bên ngoài.

Còn lại hai người thị vệ cầm hai tấm biển, chỉ thấy trong đó một cái viết: Người lớn lên bình thường không thể đi vào. Một cái khác viết: Người có võ công thấp không thể đi vào.

Rồi sau đó một đội trưởng thị vệ tiến lên phía trước nói: “Vị có thể làm cho Mỹ Cơ cô nương tìm được người hợp tâm ý của mình, thỉnh các vị làm theo yêu cầu.”

Mỹ Cơ cô nương này thật lớn mật. Ở nơi cổ đại là nam tôn nữ ti này, cư nhiên có thể ra điều kiện, lớn mật chọn rể.

Hai tấm biển vừa để xuống cửa , nhất thời bên ngoài này trở nên náo nhiệt hẳn lên. Những nam tử nhìn vào tấm biển không biết mình có đủ điều kiện để đi vào không.

Rốt cuộc, một thân ảnh thon dài màu tím dần dần đi về phía cửa vào. Thân ảnh phiêu dật, khuôn mặt tuấn mỹ, làm cho tất cả mọi người trợn mắt há mồm lên.

Thật là yêu nghiệt! Mỗ nữ ghen tị thâm nghiêm.

Đang lúc mọi người cho là hắn có tư cách tiến vào lầu các, tên đội trưởng thị vệ đưa tay ngăn cản Nam Cung Tuyệt nói: “Đề có thể bảo đảm có thể tiến vào lầu các là người có võ công không thấp, các hạ hãy tự mình lên thượng lầu các.” Vừa dứt lời mấy thị vệ di chuyển vị trí, chặn trước cửa vào.

Môi mím lại, thân ảnh màu tím phi thân lên, bay xuống hành lang lầu hai đang mở ra.

Thân ảnh phiêu dật, động tác lưu loát dẫn tới mọi người sợ hãi than lên.

Không cam lòng rơi ở phía sau cùng khó nhìn được tò mò nên Phó Vân Kiệt cũng cất bước tiến lên. Giống như trước bị tên đội trưởng thị vệ cản lại. Khuôn mặt bình thường hiện lên sự tự tin: “Ta biết không thể đi vào bằng cửa chính, tự mình bay lên đi.”

Vốn muốn đề khí nhưng nằng bị ngăn lại. Tên đội trưởng thị vệ kia chỉ tấm biển bên phải, rồi sau đó khách khí nói: “Xin các hạ không nên làm khó chúng tôi.”

Theo hướng hắn chỉ, nằng nhìn thấy tám chữ to: “Người lớn lên bình thường không thể vào”. Nhất thời, khuôn mặt bình thường nổi lên tức giận, nằng nhắm thẳng vào mặt mình chỉ, không tự chủ đề cao nói: “Ta lớn lên bình thường?!” Hắn là đối tượng mà các thiếu nữ ở Cảnh quốc ngưỡng mộ. Nếu như hắn lớn lên bình thường, như vậy trên thế giới này cũng sẽ không có mỹ nam. Mỗ nữ nào đó quên mất mình đang đeo mặt nạ bình thường.

Tất cả thị vệ mang theo ánh mắt đồng tình nhìn khuôn mặt “Bình thường” đang kinh ngạc lẫn tức giận.

Nhìn những ánh mắt đồng tình kia cuối cùng mỗ nữ nhớ ra mặt nạ trên mặt. Trong đầu bắt đầu suy tư kế sách ứng đối. Một đạo linh quang hiện lên. Khuôn mặt bình thường vừa mới tức giận, bây giờ trở nên ôn hòa, sau đó sai bước đi vào lầu các.

Tên đội trưởng thị vệ kia vội vàng vươn tay ngăn cản, lạnh giọng cảnh cáo: “Xin các hạ tự trọng.”

Khuôn mặt bình thường hiện lên nụ cười tự tin nói: “Xin hỏi đại nhân, Mỹ Cơ cô nương có thể vẽ ra hình dáng bình thường như thế nào? Xin hỏi đại nhân tiếp, lớn lên bình thường cụ thể chỉ người nào đây?”

“Này —” tên đội trưởng thị vệ bị hỏi đến không biết trả lời như thế nào về vấn đề này, sau đó thẹn quá hóa giận nói: “Ta cảm thấy người lớn lên bình thường.”

“Ồ —” nằng cố ý kéo dài thanh âm nói: “Thì ra là đại nhân cảm thấy ta lớn lên bình thường ư? Như thế lời phán đoán này là tiêu chuẩn cho người khác. Ta cũng có thể nói mình lớn lên rất tuấn mỹ a.”

Lời vừa nói ra, nhất thời nhận được nhiều lời phụ họa của mọi người. Mà những người phụ họa đều là những nam nhân diện mạo bình thường đi.

“Người —” đội trưởng thị vệ sắc mặt nhất thời trầm xuống, đang muốn lên tiếng cho người đem những người can đảm quấy rối này bắt lại, bỗng nhiên thân hình cao lớn cứng đờ, làm sao cũng không nhúc nhích được.

Nhanh chóng thu hồi ngân châm mới bắn ra trên tay, nằng cười nói: “Đại nhân, ngài nói đúng không?”

Nhìn trong mắt đầy tức giận, nhưng không cách nào trả lời được, nằng cố ý lớn tiếng, giả bộ vui mừng nói: “Đại nhân, ngài đã gạt đầu đồng ý! Đa tạ đại nhân.”

Nằng vô cùng cung kính cúi đầu hành lễ, nhân cơ hội vận khí đem ngân châm trên người hắn thu hồi. Sau đó, thân ảnh màu trắng phi thân lên, bay xuống hành lang trong lầu các. Nằng xoay người một cái, vẫy tay hướng về những người phía dưới không tự chủ ngẩng đầu lên, thoải mái cười.

Đứng ở dưới đem nụ cười tự tin thoải mái thu vào đáy mắt, Dịch Thiên chỉ cảm thấy khuôn mặt bình thường đã như thế huống chi là khuôn mặt mỹ lệ, làm cho hắn động tâm.

Rất nhanh những gì nam nhân bình thường kia làm khiến cho lầu các trở nên lộn xộn.

Cuối cùng đội trưởng thị vệ dứt khoát vung đao bỏ về phía bên cạnh tường trúc.

“Uỳnh” một tiếng, những cây trúc dài rơi xuống tạo thành một ranh giới, đem những nam nhân kia ngăn cản bên kia tường trúc.

Đội trưởng thị vệ cất bước đi về phía tường trúc, lạnh lùng nói: “Mỹ Cơ cô nương có lệnh, hôm nay chỉ tiếp kiến hai người. Mới vừa có hai người tiến vào, xin các vị trở về đi thôi!”

Mặc dù nói nội dung vô cùng khách khí, nhưng giọng nói chuyện cùng cả người phát ra sát khí khiến mọi người không tự chủ rung mình, chỉ có thể thu

hồi bước chân, hậm hực xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Yêu Nhân (Gay)

Edit: Vì Nguyen Tiến lên phía trước bằng bước chân thẳng lợi, vẫn khuôn mặt tràn đầy tự tin như ngày thường, Phó Văn Kiệt đi lên lầu ba.

Bước chân dừng lại ở lầu ba trước phòng có tên là: “Mỹ Nhân Các.” Đôi mắt sáng ngầy ngốc nhìn tám biển chỉ có thể dùng từ hoa lệ để hình dung: Cái này cũng quá khoa trương đi.

Thu hồi sự kinh ngạc trong lòng, dùng đầu ngón tay đẩy cửa, nhưng cửa phòng đang đóng chặt đã bị người khác mở ra.

Bên trong bày trí rất xa hoa, khiến cho mắt nàng bị rối loạn. Trang trí của nó còn khoa trương hơn. Năm màu sắc hoa lệ bố trí giống như trong phòng biển thành cả một biển hoa mỹ lệ. Chỉ thấy Nam Cung Tuyệt một thân áo tím đoan chính ngồi một chỗ. Phó Văn Kiệt cất bước ngồi xuống bên cạnh gã.

Nam Cung Tuyệt thấy một khuôn mặt bình thường nghênh ngang tiến vào cũng không có chút ngoài ý muốn: Dù sao, với cá tính cùng năng lực của Phó Văn Kiệt, thị vệ lầu dưới sao có thể ngăn được nàng đây?

“Người cũng quá là không có đạo đức, tự đi lên một mình.” Mồ nữ ngồi xuống bên cạnh hắn, nghiêng người quay sang hắn nhỏ giọng oán trách.

Nam Cung Tuyệt cũng không quay đầu, tầm mắt vẫn ở trên chén trà trong tay như cũ, nói: “Ta tin tưởng lấy bản lĩnh của người muốn vào thì tuyệt đối không phải là việc khó.”

Vốn còn muốn nói tiếp nàng lại bị thị nữ lớn tiếng cắt đứt: “Mỹ Cơ cô nương!”

Nên nàng không thể không ngồi xuống, đem tầm mắt quảng hướng bình phong lấy mẫu đơn điểm lệ làm chủ đề chống đỡ ở cửa vào. Rốt cuộc, một thân ảnh xanh biếc phiêu nhiên xuất hiện. Sườn xám?! Đôi mắt sáng giật mình: chỉ thấy Mỹ Cơ mặc sườn xám bó sát người, phảng phất vài vóc như là tảng đá thịt thứ hai, thật chặt bao lấy thân thể, lộ ra những đường cong lung linh. Một đầu tóc đen mềm mại rơi tán trên vai, đen nhánh sáng bóng, lờ lờ động lòng người, đồng thời cũng hợp với ngũ quan xinh xắn.

Mẫu đơn ở đây tươi sắc, thân ảnh màu xanh biếc kia không có lộ ra vẻ lò mờ, ngược lại bởi vì màu sắc lục hồng đối lập thoáng cái trở thành tiêu điểm của mọi người.

Thân ảnh màu xanh biếc phiêu dật bay xuống chính giữa, ngọc thủ phát tay, thị nữ hầu ở bốn phía tất cả lui ra. Tròng mắt như thu thủy nhìn hướng về hai người. Tầm mắt đụng phải người có khuôn mặt bình thường ở phía sau, chân mày hơi nhíu lại, tầm mắt lần nữa dời đi, rơi vào khuôn mặt tuần mỹ tà kia, chân mày hơi nhíu lập tức giãn ra, tròng mắt thu thủy như đứng sững lại.

Đem hết thấy màn này nhìn vào mắt, Phó Văn Kiệt lập tức ý thức được mình không được “Mỹ Cơ cô nương để ý.”

Miệng tron bóng hồng nộn khê hé mở: “Không biết vị công tử này xưng hô như thế nào?”

“Lý Tuyệt.” Nam Cung Tuyệt trầm giọng đem tên giả của mình nói ra.

“Ta tên là Phạm Kiệt.” Mồ nữ không chịu cô đơn đề cao âm lượng trả lời.

“Nguyên lai là Lý công tử” Mỹ Cơ phảng phất như không có nghe âm thanh đề cao xi bên kia, làn thu thủy chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần mỹ kia.

Phó Văn Kiệt phản phát như nghe thấy tiếng kêu của một đàn quạ bay ngang qua.

“Ta có mấy vấn đề muốn hỏi Lý công tử, không biết.....” ánh mắt mang theo then thùng nhìn Nam Cung Tuyệt.

“Cô nương thỉnh nói.” Nam Cung Tuyệt khách khí trả lời.

Người bị bỏ quên hoàn toàn là Phó Văn Kiệt quyết định không làm chuyện mất mặt nữa, chỉ sắm vai nhân vật phụ. Hừ, chờ Nam Cung Tuyệt ôm mỹ nhân về rồi tính sau, nàng nhất định phải hung hăng tính toán một khoản với hắn. Nếu không có gốc cây đại thụ như nàng làm nền, trong mắt Mỹ Cơ cô nương làm sao chỉ có hắn.

Giọng nói thanh thúy dễ nghe truyền đến: “Lý công tử có cho là ta đẹp không?” Trong lúc nói chuyện, nàng cúi thấp nửa đầu giống như vô cùng e lệ.

Một bên đang vênh tai nghe Phó Văn Kiệt cho là nghe được những vấn đề cao thâm gì, nhưng lọt vào tai là vấn đề đơn giản này làm nàng ngây ngốc một

bên.

Tà mâu cũng hiện lên kinh ngạc, môi mỏng khẽ nói: “Mỹ Cơ cô nương vô cùng đẹp.”

Khuôn mặt tinh xảo mang theo mỉm cười, ánh mắt lóe lên một tia sáng nói: “Ta có phải là người xinh đẹp nhất trên bầu trời này hay không?”

Lại một vấn đề như quả bom được ném lại đây nữa, Phó Vân Kiệt lần nữa ngây ngốc. Trong đầu của nàng không khỏi hiện ra nhân vật hoàng hậu trong truyện nàng công chúa Bạch Tuyết cả ngày hướng về ma kính hỏi:

“Ma kính ơi!Ma kính, ta đẹp không?”

“Ma kính ơi!Ma kính, khắp thiên hạ ta có phải là nữ nhân đẹp nhất không?”

Giống như trước Nam Cung Tuyết bị vấn đề này làm khó trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể treo nụ cười cứng ngắt nói: “Thiên hạ mỹ nữ rất nhiều, có nhiều đặc điểm khác nhau, không thể phân cao thấp được.”

Một bên Phó Vân Kiệt cũng tỏ vẻ gật đầu phụ họa: Quả thật, mỹ nhân có thể rất nhiều, nhưng lại không có người xinh đẹp nhất. Mỗi người đều có đặc điểm của mình, mỹ nhân có khí chất bất đồng thì không cách nào phân ra cao thấp.

Trong mắt hiện lên không vui, phần không vui này bởi vì một lần nữa tầm mắt rơi xuống khuôn mặt tuấn mỹ mà biến mất. Môi đỏ mọng khẽ cong lên: “Vì có thể làm cho ta dễ dàng hiểu rõ về Lý công tử hơn, hi vọng Lý công tử có thể vào Sùng vương phủ ở.”

Tà mâu chợt lóe lên tinh quang nói: “Tốt!”

Nhìn giải nhân tài từ trước mặt, Phó Vân Kiệt rất muốn lớn tiếng kêu lên: Này này này, bỏ mặc người khác như vậy không thấy quá đáng sao?

Ánh trăng u ám, đêm khuya dài hơn, gió thổi vi vu, cả vùng đất lặng lẽ không một âm thanh, phảng phất như ngủ say.

Ở nơi đêm khuya người tỉnh này, một bóng đen phi thân tiến vào Sùng vương phủ. Phó Vân Kiệt nằm úp sấp trên mái nhà, một đôi mắt sáng nhìn chăm chăm xuống đội thị vệ tuần tra đi qua, đôi môi đỏ mọng dưới cái khăn đen cong lên đắc ý: Nếu nàng không thể quang minh chính đại tiến vào Sùng vương phủ, vậy đi đường vòng cũng được.

Xác định thị vệ tuần tra đã đi xa, Phó Vân Kiệt đề khí, nhẹ nhàng phi thân mà qua, tìm kiếm thân ảnh Nam Cung Tuyết.

Thân ảnh màu đen cuối cùng dừng lại tại đình viên tên “Mỹ nhân viện.” Đôi mắt sáng ngó chừng cái bảng hoa lệ kia, lên tường đến “Mỹ nhân các” mà ban ngày nhìn thấy, lập tức ý thức được đây hẳn là nơi ở của Mỹ Cơ cô nương. Nghĩ đến, Nam Cung Tuyết hẳn cũng ở đây.

Thân ảnh màu đen phi thân mà vào.

Nhẹ nhàng chạm nhẹ nóc nhà, vốn đang tìm kiếm thân ảnh của Nam Cung Tuyết bỗng nhiên Phó Vân Kiệt thấy thị nữ đi qua vội vàng lộn một vòng thân, tiến vào cửa sổ đang hé mở của gian phòng.

Nền đá cẩm thạch trơn bóng dưới chân có thể thấy bóng người, đôi mắt sáng bắt đầu đánh giá gian phòng xa hoa: đây là gian phòng dành để tắm. Lấy màu đen đá cẩm thạch là trung gian, ở giữa là một ao suối nước nóng có thể chứa được mười người. Bốn phía của ao có vôi phun hình hoa. Nước ấm từ tâm hoa rót vào trong ao. Máng xối ở trong ao vẩy ra thủy châu thật đẹp mắt. Không nghĩ tới ở cô đại mà có công nghệ như thế.

Tầm mắt vừa chuyển, rơi vào một gương đồng to ở bên cạnh ao suối nước nóng. Hẳn phải trải qua nhiều lần mài gương đồng mới có thể đem thân thể hoàn toàn sáng rọi ra. Cái gương đồng này cũng quá khoa trương đi.

Bên ngoài truyền đến tiến bước chân từ xa làm nàng lập tức đề khí, phi thân lên trên xà nhà.

“Bồn cô nương muốn tắm thân thể cho sạch sẽ, các người không cần ở chỗ này hầu, tất cả đi xuống đi!”Bên ngoài truyền đến giọng nói thanh thúy quen thuộc.

“Dạ!” tiếng của thị nữ biến mất, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Thấy thân ảnh thon dài hoàn hảo màu xanh biếc đi vào phòng, trên xà nhà Phó Vân Kiệt do dự có muốn đi xuống hay không, bỗng nhiên bị một tiếng thán phục cắt đứt:

“Trời ạ, trên thế giới này tại sao có thể có dung mạo nữ nhân đẹp như thế?”

Theo tiếng thán phục kia, đôi mắt sáng trông thấy thân ảnh dán chặt lấy gương đồng, cùng với trong gương đồng chiếu xạ ra vẻ mặt kinh hãi than phục.

Ngọc thủ xanh miết khẽ run vuốt người trong kính, tiếng thán phục lần nữa vang lên: “Nhìn lông mày như lá liễu non, môi như anh đào này, mắt như thu thủy này,...”

Càng nghe càng thấy người kia dường như muốn đem tất cả từ ngữ miêu tả mỹ nhân ca ngợi thao thao bất tuyệt, Phó Vân Kiệt cảm thấy trên đầu hắc tuyến càng nhiều, trong đầu chỉ hiện ra ba chữ lớn: Tự luyện cuồng!

“A, trên thế giới này tại sao có thể có mỹ nhân như thế a!” Theo tiếng hô phảng phất như kết thúc, cái miệng nhỏ nhắn “anh đào” kia mân mê, hôn lên gương đồng tròn bóng, cùng “mỹ nhân” trong gương đồng môi đụng môi.

Mắt thấy một màn hôn môi trong gương này Phó Vân Kiệt chỉ thấy toàn thân đều nổi gai ốc: Biến thái a! Không nghĩ tới Mỹ Cơ cô nương xinh đẹp lại là tự luyện biến thái. Thật là người không thể xem bề ngoài a!

Dưới con tự luyện cuồng khuôn mặt hoa đào mang theo e lệ, quay đầu lại xoay người đi tới ao nước nóng.

Nhẹ nhàng tới trước ánh sáng trong nước, thân ảnh thon dài xinh đẹp kia chỉ có chiếc áo đơn, một đầu tóc đen hoàn mỹ giờ phút này đang tàn rơi trên vai, nổi bật lên dung nhan trắng nõn càng thêm xuất trần. Mắt thấy mỹ nhân cởi quần áo Phó Vân Kiệt làm sao cũng không dời mắt ra được, mặt dù Mỹ Cơ này tự luyện cuồng, nhưng lại không thể không thừa nhận nàng tuyệt đối có lý do để tự luyện.

Ngọc thủ xanh miết bắt đầu đặt trên đầu vai áo đơn, theo y phục chảy xuống, vai hoàn mỹ xuất hiện ở trước người.

Khá lấm bực tranh mỹ nhân thoát y! Trên xà nhà đang quan sát Phó Vân Kiệt hai mắt mở to: Mặc dù nàng không có ham mê kỳ quái, nhưng mà đối với cái đẹp luôn tồn tại sự ngưỡng mộ. Hình ảnh mỹ nhân cởi quần áo như thế không có gì không thể nhìn. Hơn nữa, cho dù nàng nhìn, đối với Mỹ Cơ mà nói cũng không có gì tổn thất.

Theo chiếc áo đơn rơi xuống đất, chỉ còn chiếc yếm màu xanh biếc và chiếc quần lót màu trắng bó sát người mỹ nữ hiện ra trước mắt. Tầm mắt rơi xuống cái yếm hùng vĩ sắp rớt ra, đôi mắt sáng đầy lên ánh ghen tỵ, rồi sau đó tự mình an ủi: người này cái gì cũng tốt. Mỹ Cơ gương mặt thiên sứ đáng người mà quý nhưng có cái loại khuynh hướng biến thái này.

Tầm mắt không tự chủ theo đường cong xinh đẹp hoàn mỹ dời xuống, bỗng nhiên tầm mắt dừng lại ở giữa hai chân. Đôi mắt sáng đầy nghi ngờ: vật nhỏ ra kia là cái gì? Trên người Mỹ Cơ mang theo chuỗi thủ phòng thân sao?

Cái nghi ngờ này theo một tiếng nói trầm thấp trong suốt mà nhận được giải đáp: “Hô, cuối cùng cũng có thể cởi xuống.” Vừa dứt lời, liền kéo cái yếm màu xanh bay xuống mặt đất, vốn phải dùng bộ ngực hùng vĩ mạnh mẽ để lộ trước mặt người khác.

Đôi mắt sáng trừng lớn nhìn cái dây nhỏ cổ định bành bao siêu cấp lớn trước ngực bằng phẳng. Cái Mỹ Cơ tướng mạo đẹp đến trình độ tự luyện lại là người đàn ông?! Như vậy mới vừa rồi nàng nhìn thấy chỗ kín của Mỹ Cơ nhô ra chính là bộ phận của nam nhân.Bởi vì phát hiện này, nhất thời nàng cảm thấy trên đầu đầy cái hắc tuyến.

Rốt cuộc bỏ đi hết phụ tùng đầy mình, Mỹ Cơ giờ lên đôi chân thon dài hoàn mỹ hướng ao nước nóng đi tới, buông xuống tầm mắt trên mặt nước, thì nhìn thấy thân ảnh màu đen chiếu trong nước. Mỹ Cơ ngẩng đầu lên, trông thấy bóng người màu đen núp trên xà nhà.

Trên xà nhà Phó Vân Kiệt vội vàng tung mình xuống đất, tay nhắc hướng đầu vai hấn điểm một chút, che lại âm thanh đang chuẩn bị thét chói tai.

Cả người đỏ trần, toàn thân Mỹ Cơ cứng ngắc chỉ có thể dùng ánh mắt u ám và xấu hổ nhìn nàng.

Bắt buộc tầm mắt của mình không nên dời xuống. Phó Vân Kiệt một bên xé váy nữ được giặt trên bình phong che đi hình ảnh làm người ta đau mắt hột, một bên nội tâm đang âm thầm thở dài: có cần thiết một bộ liệt nữ bị người ta đánh cắp trong sạch xấu hổ cùng oán hận như vậy không, hấn cũng không phải thật sự là nữ nhân.

“Không nghĩ tới đường đường Bắc tướng ban đêm cũng có thể đi trộm hương a?” Theo thanh âm trầm thấp vang lên, thân ảnh màu tím cũng phi thân mà vào.

Mang theo ảo não, nàng giật chiếc khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt khí phách hào hùng không mang mặt nạ: “Nam Cung Tuyết, không phải như ngươi nghĩ. Hấn cũng là nam nhân!”

Nam nhân?! Tà mâu lóe lên kinh ngạc, hấn bước nhanh đến phía trước, đi tới trước người Mỹ Cơ, bàn tay to nhắc lên, đem chiếc váy vốn che thân giật xuống.

Lần nữa nhìn thấy hình ảnh đau mắt hột, sắc mặt nàng đỏ lên máck cỡ xoay mặt đi.

“Có cái gì mà tránh, hấn có, ngươi cũng không phải là không có?” Thanh âm châm chọc đầy xem thường truyền đến.

Cũng bởi vì hấn có, mình không có. Hơn nữa, nàng cũng thấy có lỗi với Triệt. Mỗi nữ trong nội tâm phản bác.

Thấy Nam Cung Tuyết hồi lâu không có rời đi, một đạo linh quang hiện lên: Nam Cung Tuyết sẽ không phải thấy mỹ nam trần truồng cảm giữ không được đi! Nghĩ như vậy, nàng vội vàng xoay người, đập vào mắt là Mỹ Cơ lần nữa phủ thêm chiếc váy nữ cùng gương mặt tuần tú tà mị xem kịch Nam Cung Tuyết.

Người nam nhân này đang đùa nàng! Đề nén suy nghĩ muốn tiến lên đánh người, nàng trầm giọng hỏi: “Nam Cung Tuyết ngươi nhìn thấy Sùng vương gia không?”

Nam Cung Tuyết không trả lời, ngược lại lười biếng tựa vào trên cây cột, tà mâu rơi trên người Mỹ Cơ vẫn đang đứng im, môi mỏng nhếch nhẹ: “Cảnh quốc hoàng tử từ khi mới ra đời ngày đó trở đi, trên người sẽ có dấu hiệu hình xăm con rồng. Hình xăm rồng này bình thường sẽ không nhìn thấy, nhưng

mà độ ẩm cơ thể nóng lên mà hiện lên. Tỷ như lúc nóng lòng, xấu hổ!”

Hình xăm hình xăm con rồng?! Mới vừa thật giống như trên lưng tron bóng không tỳ vết của Mỹ Cơ cô nương hiện lên một đồ án.

Một đạo linh quang hiện lên?! Đôi mắt sáng khó có thể tin nhìn vào dung nhan đó: “Hắn chính là Sùng vương gia?!”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, trong đầu không khỏi hiện ra tư liệu về Sùng vương gia: Sùng vương gia_Nam Cung Khải bởi vì thể chất từ nhỏ nhiều bệnh, từ nhỏ sinh trưởng ở ngoại thành không có đến kinh đô. Như thế nói đến, cái này Sùng vương gia sở dĩ trải qua cuộc sống kiêu ản cư, không có tham gia cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế chỉ sợ là bởi vì hắn có ham mê biến thái cùng biến thái tự luyến. Mà Nam Cung Ngạo Thiên sở dĩ không đi bồi dưỡng người hoàng tử này, nghĩ đến cũng biết hắn là hoàng tử quái dị. Dù sao, không có một người nào, không có một hoàng đế nào sẽ chọn một yêu nhân làm hoàng tử.

Tà mâu quét qua cặp mắt nóng bỏng kia, môi mỏng cong lên, trên tay bắn một cái, một viên hạt châu nhỏ bay ra ngoài, đánh vào Mỹ Cơ, hắn nên gọi là trên người Nam Cung Khải.

“Phó Vân Kiệt!” thanh âm kiều mỹ mừng rỡ như điên vang lên, một thân ảnh đụng vào ngực nàng.

Mạnh mẽ cúi đầu, nhìn cái thứ đang dính chặt vào người nàng, hắn mang vẻ mặt hạnh phúc, thân thể nàng nhạy cảm cảm giác được ở phía dưới đường cong của phái nam, cái vật kia đã thoải mái ngóc đầu dậy. Nhất thời, khuôn mặt anh khí tối sầm, toàn thân da gà nổi lên, làm theo bản năng nàng quát to một tiếng: “Biến thái!”

Theo thanh âm rơi xuống, “Đỉnh_” một tiếng vang thật lớn, người mới vừa còn dính trên người nàng đã bị hung hăng quăng trên mặt đất.

Tà mâu mang theo đùa bỡn đang ở một bên xoa xoa cánh tay, một bên khẽ nguyên rủa Phó Vân Kiệt, môi mỏng cong cong bắt đầu kéo ra: phản ứng của Phó Vân Kiệt như hắn tưởng tượng giống nhau, chơi thật vui.

“Người lại đánh Bồn vương!” Bị té lăn trên đất, Nam Cung Khải cố gắng bò dậy, thanh âm bình tĩnh nói.

“Đúng thì thế nào?” nàng khinh thường nói.Chẳng qua cho hắn té một cái đã rất nhân từ.

“Người lại dám đánh bồn vương!” Trên dung nhan lóe lên tia sáng quái dị.

Nàng mang theo ánh mắt cảnh giác ngó chừng người kia nhích tới gần.

“Xin hãy dừng sức đánh ta đi! Dừng sức dầy xéo ta đi!” Vừa nói hắn vừa lấy tay nàng giả bộ muốn đánh mình.

Mồ nữ chỉ cảm thấy đầu lần nữa treo đầy hắc tuyến, khóe miệng co rút, rồi sau đó tay phải trở tay, vung hướng nam nhân biến thái kia.

Nam Cung Khải bị quạt một bên tai, khuôn mặt hồng hồng, trong mắt càng trở nên nóng bỏng: “Không ngờ tới Cảnh quốc có nhiều cô nương ngưỡng mộ người, muốn gả cho Bắc tướng Phó Vân Kiệt, người cư nhiên lại thích ta. Thật là quá hạnh phúc.” Nói tới đây, chỉ thấy Nam Cung Khải hai tay bụm mặt, một bộ dạng vô cùng thẹn thùng.

Nàng yêu cái biến thái này! Làm sao chính nàng cũng không biết thế?Mồ nữ lần nữa khóe miệng co rút nhìn người nam nhân hạnh phúc không dứt trước mắt.

Tà mâu mỉm cười nhìn về mặt hai người phía trước, Nam Cung Tuyết cố nén cười nói: “Sùng vương gia, người như thế nào kết luận Phó Vân Kiệt yêu người?”

Nam Cung Khải rớt cuộc buông xuống bàn tay đang che mặt, lộ ra khuôn mặt bị đánh đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Mẫu phi đã nói, đánh là thương, mắng là yêu, mới vừa Phó Vân Kiệt không chỉ đánh ta, còn mắng ta, đây không phải là hắn yêu ta sao?”

Đánh là thương! Mắng là yêu! Mồ nữ khóe miệng co quắp lợi hại hơn. Rớt cuộc cũng không chịu nổi nhấc tay lên, đem nam nhân thẹn thùng như cũ kéo đến trước người, tàn bạo nói: “Ta một chút cũng không thích người!”

Dung nhan xinh đẹp không những không lấy làm đau lòng, ngược lại càng thêm e lệ hạnh phúc nói: “Mẫu phi nói nam nhân ngoài miệng nói không thích, trên thực tế là trong lòng vô cùng thích.”

Vì sao có người có thể đem ý tứ trong lời nói của người khác hiểu trái đi như thế. Nàng vô cùng ảo não la lớn: “Ta không thích nam nhân!”

“Người không phải thích Nam tướng Phạm Dương Triệt sao?” Thu mâu mang theo nghi ngờ “Chẳng lẽ Nam tướng là nữ nhân”

Bị câu hỏi ngược lại làm cho Phó Vân Kiệt á khẩu không trả lời được chỉ có thể lần nữa co quắp khóe miệng.

Trên dung nhan xinh đẹp bị lấy một tầng thẹn thùng cùng kiên nghị: “Kiệt, người yên tâm. Ta mặc nữ trang vào tuyệt đối không kém so với tỷ tỷ. Ta tuyệt đối không chèn ép tỷ tỷ đâu. Bởi vì người biết ta muộn hơn so với tỷ tỷ.Nhưng mà người sau này không thể ở phía sau ta dâng cho người khác a?”

Nghe lời nói thân mật đương nhiên kia, rồi nhìn khuôn mặt chắc chắn kia, Phó Vân Kiệt ở trong lòng khóc thét: nơi nào có bệnh viện tâm thần? Đem bệnh nhân thần kinh này đưa đi a?

Từ đầu quan sát một màn tức cười này, Nam Cung Tuyệt cũng đề nén không được nộ cười.

“Ha ha _” tiếng cười sảng lãng vui vẻ quanh quẩn thật lâu ở trong phòng .

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Cùng Giường Chung Gối

Edit: Vi Nguyên

Beta: Tiểu Tuyền

Rốt cuộc, Nam Cung Tuyệt ngưng nộ cười, nhìn cặp mắt phòng bị như là sợ hãi mong muốn mình, nói: “Nam Cung Khải, ngươi cũng náo đủ rồi chưa? Cũng là lúc trở lại vấn đề chính. Âm Đế cho chúng ta đến là vì tìm người cầm hai phần bản đồ bảo tàng kia.”

Dung nhan xinh đẹp thu lại e lệ, thu mâu ngắm thẳng cặp mắt trong sáng không thấy đáy kia nói: “Ta lấy hai phần bản đồ bảo tàng giao cho các ngươi. Nhưng là các ngươi phải đáp ứng để cho ta đi cùng. Ta không muốn cùng Kiệt tách ra.”

“Không được!” Nàng không chút nghĩ ngợi phản đối. Nếu để cho cái người biến thái Nam Cung Khải một đường đi theo.....tình cảnh này thử nghĩ xem sẽ làm cho người ta nổi da gà .

Nam Cung Khải thu lại nụ cười, thu mâu thâm trầm nói: “Ngươi cho rằng Âm Đế tại sao lại đem bản đồ bảo tàng trọng yếu như thế giao cho bốn vương giữ? Bởi vì bốn vương có biện pháp cho dù người khác tìm được bản đồ bảo tàng cũng không có cách nào lấy được.”

Giờ phút này Nam Cung Khải thay đổi bộ dáng cô gái nhu nhược, cả người tản mát ra bộ dáng Cảnh quốc vương gia thâm trầm cùng tự tin.

Nam Cung Khải không hề nhìn khuôn mặt giật mình của hai người, xoay người đi tới bên cạnh ôn tuyền, ngọc thủ xanh miết nhẹ nhàng đụng tới chiếc lá trên đóa hoa vòi phun nước vào trong ao.

“Oanh _” chỉ thấy vách tường bên trái phòng chậm rãi di động. Một đi lối hẹp dài hiện ra.

Nam Cung Khải đi đến phía trước nói: “Ở cuối lối đi này có một mật thất, bên trong để bản đồ bảo tàng. Chỉ cần ngươi lấy được bản đồ, bốn vương sẽ không đi cùng.”

Nhìn vẻ tự tin trên dung nhan xinh đẹp kia làm nàng nghi ngờ. Nàng muốn biết tự tin này của hắn từ đâu mà đến. Đôi mắt sáng dấy lên kiên định, nện cước bộ trầm ổn đi tới cửa vào lối đi kia.

Nam Cung Tuyệt khẽ tựa vào cửa, tà mâu thẳng ngoảnh chừng vào thân ảnh màu đen đã tiến vào lối đi, hướng về phía Nam Cung Khải nhẹ giọng nói: “Âm Đế có thể đem bản đồ bảo tàng quan trọng như thế giao cho ngươi, nghĩ đến thân phận của ngươi ở trong các nhất định không thấp.”

Tà mâu nhìn một cái nhưng phảng phất như không có nghe được, tầm mắt chỉ rơi vào thân ảnh màu đen kia, nói tiếp: “Âm các từ trước giờ sắp đặt hộ pháp làm Âm Đế nối nghiệp kế tiếp. Không biết hộ pháp kia là người như thế nào đây?”

Trong mắt hiện lên tia tinh quang cực nhanh, rồi sau đó dung nhan xinh đẹp bị lấy vẻ kiêu ngạo, ngọc thủ quấn quanh một đám tóc đen rủ xuống bờ vai, cười nói: “Ngươi là ám chỉ ta chính là vị hộ pháp kia sao?”

Nhìn dáng người mười phần then thừng của cô gái, lòng tự tin của Nam Cung Tuyệt dao động: Người bắt nam bắt nữ như vậy, Âm Đế sẽ không nhận hắn làm người kế nhiệm đi?

Suy nghĩ của hắn bị âm thanh “chú _ chú _chú” của mũi tên cắt đứt.

Cước bộ vốn đang cẩn thận, liền nhảy cảm phát hiện lối đi này sẽ có rất nhiều cơ quan. Nhưng mà, dưới chân truyền đến âm thanh “Răng rắc” làm nàng biết mình đã khởi động cơ quan. Mũi tên như mưa từ hai bên tường bắn tới. Đôi mắt sáng thu lại, nàng cấp tốc tung mình ra sau, hiển nhiên tránh được cung tiễn. Nhưng mà, nàng còn chưa kịp thu khẩu khí. Trên đỉnh đầu một loạt ám khí bén nhọn lại đang bắn xuống. Nàng vội vàng ngã xuống đất, né qua cái ám khí kia. Nàng còn chưa kịp đứng lên, thì trên nóc vách tường lại xuất hiện. Trong mắt hiện lên tinh quang, tay phải nhấc lên, thiên tâm ti bay nhanh ra ngoài thông đạo, quấn quanh cây cột bên trong phòng. Rồi sau đó thân ảnh màu đen dán chặt mặt đất lấy tốc độ cực nhanh rồi đi lối đi.

Chật vật bò dậy, còn chưa kịp đứng lên Phó Vân Kiệt đã bị Nam Cung Khải ôm thật chặt.

“Kiệt, người thật sự lợi hại, không hổ là Bắc tướng! Không người nào có thể đi vào mà bình an đi ra.” Vừa nói, hắn liền đem đầu chôn chặt vào trước ngực nàng.

Mặc dù nàng mặc áo che ngực, nhưng mà bị một người đàn ông với tư thế mập mờ này chon trước ngực, cảm thấy như bị khinh bạc, không có cảm giác thỏa mái. Phần không cảm thấy thoải mái trước ngực làm nàng cảm thấy lạnh như băng, trông mắt nhìn nam nhân trước ngực đem tay của mình tiến dọc theo quần áo, dán vào da thịt của nàng, mỗi nữ rốt cuộc phát điên.

“Biến thái!” kèm theo tiếng thét chói tai, một quả đấm bất ngờ đem bàn chải của người nam nhân trước ngực đánh bay lên không.

“Rầm_” một tiếng, Nam Cung Khải ngã xuống trên mặt đất. Hắn chậm chạp bò dậy, tay phải vuốt cái trán, rồi sau đó chậm rãi đi xuống, để cho Phó Vân Kiệt thấy máu nhuộm đỏ trên ngón tay.

Nhìn bà vai run rẩy phảng phất như khóc của người kia, đôi mắt sáng hiện lên áy náy: nàng có phải xuất thủ quá nặng không? Mặc dù cái người Nam Cung Khải này là một kẻ mê trai biến thái, nhưng thật sự cũng không đối với nàng làm cái gì. Nàng đi tới bên cạnh hắn, Phó Vân Kiệt đang muốn nói lời xin lỗi bỗng nhiên người đó phát ra tiếng cười nghe lạnh xương: “Ha ha a_”

Thay đổi thật nhanh, xem dung nhan như hoa mà giờ phút này đầy máu tươi trông thật kinh khủng.

Nhìn khuôn mặt kinh khủng bỗng nhiên nhích tới gần, biến thành một khuôn mặt to: “Không thể tưởng tượng là Kiệt lại yêu ta như thế. Ta thật sự là vui, nhưng mà sau này không nên thương tổn khuôn mặt ta. Như vậy ta liền không đẹp nữa. Người muốn biểu đạt ý nghĩ yêu thương xin cứ nhắm trên người ta đánh.” Vừa nói, hắn vừa kéo tay nàng tới bộ ngực của hắn.

Mỗi nữ khoe miệng co rút, đang muốn đánh nam nhân biến thái này toi bởi một bữa, tầm mắt tiếp xúc với khuôn mặt đầy kinh khủng kia, tay đang ra quyền mạnh nhưng đột nhiên biến thành nhẹ nhàng một chút, che lại huyết đạo trên người của hắn. Rồi sau đó nàng vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Nam Cung Tuyết đang dựa đi tới, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng: “Thật ra thì người có thể suy nghĩ một chút về hắn. Hắn là một người tình thông cơ quan, hắn là đối với người trợ giúp rất lớn.”

Trong mắt sáng hiện lên tức giận, nhẹ giọng nói: “Ta muốn cầu về tình cảm là một đời một kiếp chỉ hai người. Ta chỉ biết yêu một người là Triệt.”

“Nè nè Nam Cung Tuyết người không được đụng vào Kiệt của ta”. Một vị bị điểm huyết nói, chỉ có thể dùng tài hùng biện cuồng tự luyện không khách khí mà tuyên bố chủ quyền.

Khuôn mặt tà mị lần nữa ngược lên, cường chế nội tâm hiện lên thất vọng, hắn mở miệng nói: “Theo tình thế trước mắt xem ra, chỉ có thể để cho Nam Cung Khải gia nhập cùng nhau tìm kiếm bảo tàng. Hơn nữa, ta nghĩ Âm Đế sẽ đi cho chúng ta tìm hắn trước, cũng có tàng dụng ý này.”

Đôi mắt sáng hiện lên tinh quang: Xem ra việc để cho Nam Cung Khải gia nhập đội ngũ tìm kiếm bảo tàng là không tránh khỏi. Chỉ là lần đi đường có tên biến thái này, nàng chỉ cảm thấy mây đen kéo trên đỉnh đầu, tương lai thật u ám.

Dừng chân ở khách sạn tại biên cảnh châu Minh Dương cùng châu Triều Dương, dù về ngoài đơn sơ, nhưng vì là khách sạn duy nhất trong phạm vi một trăm dặm nên việc làm ăn của nó vô cùng náo nhiệt. Mỗi ngày khách nhân ra vào không ít.

Vương Nhị, tiểu nhị của khách sạn quá cảnh, không thú vị đưa ánh mắt nhìn con đường phía trước bao phủ ánh trắng. Nhìn thấy một chiếc xe ngựa không tề chạy tới, hắn vội vàng nghênh đón, một bên nhiệt tình chào. Chỉ cần chiều dài thật tốt, khách nhân cho tiền trà nước cũng không thấp.

Cửa xe bị mở ra, hình ảnh đập vào mắt làm hắn ngây ngốc: Tốt, thật là cô nương đẹp a! Hắn chưa từng thấy cô nương nào xinh đẹp như thế.

“Khụ_” một tiếng ho khan rõ ràng không vui làm thức tỉnh tiểu nhị ngây ngốc.

Nhận được ánh mắt đến từ tà mị sắc bén như mũi tên, tiểu nhị tranh thủ thu hồi ánh mắt, nhiệt tình nghênh đón nói: “Khách quan bên trong mời!”

Chỉ thấy cô nương xinh đẹp kia giống như trước được nam nhân tuấn mỹ như tiên đỡ vịn xuống xe. Rồi sau đó, hai người hầu mặc y phục màu đen cũng đi xuống xe.

“Cho!” theo thanh âm rơi xuống, một cục bạc lớn rơi vào trong tay hắn.

Vương Nhị nhất thời mừng rỡ như điên: cái này bằng một tháng tiền công của hắn a! Cẩn thận cất bạc xong, nụ cười Vương Nhị trên mặt mở rộng thêm: “Khách quan là ở trọ hay nghỉ ngơi?”

“Ở trọ!” tiếng nói trầm thấp bay tới: “Ta muốn hai gian phòng hảo hạng.”

“Tốt, khách quan mời bên này.” Vương Nhị ở phía trước dẫn đường, dẫn bốn người bọn họ lên lầu hai.

“Két_” thanh âm đẩy cửa, một gian phòng trọ mặc dù đơn sơ nhưng sạch sẽ hiện ra trước mắt.

“Khách quan, gian phòng cách vách cũng là của các người.”

“Ừ, biết rồi, người đi xuống.”

“Dạ!” Vương Nhị vô cùng tỉ mỉ đóng cửa phòng lại.

“Tại sao muốn ta cùng huynh đệ của mình giả làm vợ chồng a? Muốn giả bộ cũng là cùng Kiệt!” Nam Cung Khải dặt tay thanh âm nữ thanh thúy bất mãn kháng nghị nói.

“Mỹ nữ dĩ nhiên xứng với tuấn nam. Ta hiện tại dịch dung thành bộ dạng bình thường, nếu cùng ngươi giả trang làm vợ chồng, quá chộc người chú ý đi” Phó Vân Kiệt thở dài đem lý do không biết nói mấy lần rồi nói ra.

“Ta bất kể, ta bất kể. Ta muốn làm thê tử của Kiệt!” Dung nhan xinh đẹp trở nên điệu ngoa.

Khỏe miệng nàng kéo rộng nhìn người kia đang đắm chìm trong thân phận cô gái. Quả nhiên là tác phong của Nam Cung Khải, thật nghĩ đến sự tử hống, cho hẳn biết mình là một nam nhân.

“Còn có, ta muốn cùng Kiệt một phòng.” Khuỷu tay bị khóa lên.

“Nào có đạo lý người hầu cùng phu nhân ở cùng một chỗ.” Phó Vân Kiệt đưa tay kéo cánh tay đang khóa mình, một bên giải thích nói.

“Ta bất kể, ta bất kể. Ta nhất định phải cùng,……” Thanh âm là nũng khiến người ta nổi da gà kia dừng lại. Rồi sau đó “Đồng_” một tiếng, Nam Cung Khải thẳng tắp ngã xuống đất.

“Như vậy bên tai vừa có thể thanh tịnh, vừa có thể giải quyết vấn đề.” Dịch Thiên thu hồi cái khăn vừa phát Nam Cung Khải nói.

Quá đẹp trai rồi, mỹ nữ hai mắt lóe tinh quang, vẻ mặt sùng bái nhìn hẳn: Dịch Thiên không hổ là quý y, chỉ nhẹ nhàng lấy khăn phát một cái, đem nam nhân ôm sòm này giả quyết. Mang vẻ mặt nịnh nọt nhích tới gần: “Dịch Thiên ngươi có thể đem cái khăn kia cho ta hay không?”

Mép miệng treo lên nụ cười, Dịch Thiên đem khăn đưa tới nói: “Khăn này là ta nghiên cứu chế tạo phần mê, đứng trước mặt người khác vung lên, là có thể làm cho người ta hút vào phần mê, hôn mê hai canh giờ. Dĩ nhiên, thời điểm vung nhớ phải dựa gần vào mũi người nọ. Như vậy phần mê mới có thể phát huy hết hiệu lực.”

“Ừ!” nàng một bên gấp khăn thu vào trong ngực. Ha hả, Nam Cung Khải sau này còn ở bên tai nàng ôm sòm, nàng nhất định hướng hắn vung nhiều lần, bên tai có thể yên tĩnh.

Không tốn sức chút nào đem Nam Cung Khải té xỉu trên mặt đất khiêng lên giường, nàng xoay người cười nói: “Nam Cung Tuyết, như vậy giao cho ngươi. Còn nữa, không được đối với hắn xuất thủ nga! Mặc dù, hắn lớn lên rất xinh đẹp, nhưng mà ngươi cũng không thể ra tay với hắn.” Mặc dù đem Nam Cung Khải an bài cùng với huynh đệ của hắn có chút thật xin lỗi hắn, nhưng mà so ở cùng phòng với mình thì không tốt. Nàng cũng không muốn phòng bị nửa đêm có người bò lên giường, xâm phạm mình.

“Ta còn không có đói bụng ăn quàng rat ay với huynh đệ của mình.” Nam Cung Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Ha hả, vậy ta an tâm. Ta về phòng trước. Các ngươi nghỉ ngơi thật tốt.” Nàng quay đầu nói: “Dịch Thiên, chúng ta đi thôi!”

Dịch Thiên cười đi theo.

“A_” mỹ nữ thoải mái nằm trên giường thở dài nói: “Thật lâu không có nằm trên giường a. Mấy ngày nay toàn ngủ ngoài trời ta thật nhớ cái giường a!” Vừa nói, mỹ nữ ở trên giường lăn lộn.

Nhìn người kia giống đứa bé mười phần, trên mặt Dịch Thiên chỉ treo nhu tình.

“Dịch Thiên, chỉ có một cái giường, chúng ta làm sao có thể ngủ a!” Rốt cuộc mỹ nữ dừng lại động tác lăn lộn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề phi thường trọng yếu.

“Ta nghĩ dưới đất là được.”

“Không được,” Phó Vân Kiệt lập tức phản đối nói: “Sao ta có thể chần ăm niệm êm, lại để cho ngươi nghỉ ở dưới đất đây?” Đôi mắt sáng đánh giá độ rộng của giường nói: “Nếu không, hai người chúng ta cùng ngủ trên giường đi!”

“Cùng ngủ trên giường.” Ánh mắt trở nên sâu thẳm.

“Ừ” nàng vừa sửa sang lại cái chăn bị nhàu trên giường, vừa nói: “Ngươi không cần phải lo lắng. Chúng ta có thể bày Sở hà Hán giới.”

Nhìn cái chăn chia chiếc giường ra làm hai phần, trong tròng mắt đen xẹt qua tia lơ mơ.

“Tốt lắm! Chúng ta nghỉ ngơi đi!” Vừa nói, Phó Vân Kiệt để cả quần áo nằm xuống.

“Ừ!” thanh âm Dịch Thiên bởi vì khát vọng mà biến thành khàn khàn. Mặc dù biết cái chăn ngăn nắp đặt ở chính giữa, mặc dù biết nàng chẳng qua là có lòng tốt. Nhưng vừa nghĩ tới cùng nàng cùng giường chung gối, tim của hắn lại không cách nào giữ vững bình tĩnh.

Giữ quần áo nằm xuống, mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng quanh quẩn bên cánh mũi, thân thể của hắn trở nên căng thẳng, trở nên khát vọng. Hắn khát vọng có thể đưa tay ôm nữ nhân gần trong gang tấc này vào lòng, hắn khát vọng có thể đem mùi thơm này, lưu lại trên người.

“Không biết thân thể của Triệt đã khôi phục lại chưa?” giọng nói sâu kín mang theo nhớ nhung vô tận truyền đến.

Giọng nói kia phảng phất như một chậu nước lạnh, dập tắt thân thể nóng rực của hắn, để cho hắn ý thức được nàng còn không có thuộc về hắn.

“Dịch Thiên, người nói thân thể của Triệt bao lâu mới tốt đây?” Nàng quay đầu, ngó mắt hắn hỏi.

“Chỉ cần mỗi ngày dùng phần phục sinh cơ, tin tưởng chỉ cần thời gian nửa tháng là có thể xuống giường đi lại. Nếu như muốn đi đường nói, tu đường thêm năm ngày là được.” Đè xuống nội tâm khổ sở, hắn trả lời.

“Chỉ cần hai mươi ngày a!” tiếng nói trong trẻo tràn đầy vui mừng: “Chúng ta rời đi Kinh đô đã mười ngày. Nói như vậy, chỉ cần mười ngày nữa, Triệt sẽ lên đường hội hợp”.

Vui sướng kia làm mất hẳn nỗi đau. Hắn không muốn thấy nàng vì nam nhân khác mà nở nụ cười, nói sang chuyện khác: “Vân Kiệt, người nói xem Hoắc Thiên Thụy bao lâu thì hội hợp với chúng ta?”

“À chắc hai ngày nữa hắn sẽ trở lại. Người nói xem Thiên Thụy nếu như cùng Nam Cung Khai đụng phải thì tình hình như thế nào đây?” Thử nghĩ xem, một biến thái cùng một đồng tính luyến ái đụng vào nhau, khẳng định có thể so sánh với hỏa tinh đụng địa cầu.

Bởi vì lời nói của nàng. ..., trong đầu Dịch Thiên không tự chủ hiện ra tràng diện hai người bắt gặp hỏa bạo, môi mòng nhếch nhẹ, nụ cười tràn ra không tự chủ.

“Dịch Thiên, người hẳn nên cười nhiều. Bộ dạng người cười nhìn rất tốt.” Nàng chân thành nói. Nàng hi vọng hắn có thể dễ xuống thương đau nội tâm, có cuộc sống vui vẻ. Mà không phải bởi vì thương đau trong quá khứ, mà thu lại nụ cười.

Trong đôi mắt lộ vẻ xúc động, bàn tay to lướt qua ranh giới, cầm tay thon của nàng: “Vân Kiệt, người là người thứ nhất nói ta bộ dạng cười lên rất đẹp mắt, cảm ơn người.”

Câu cảm tạ mặc dù đơn giản, lại làm cho lòng nàng cảm thấy chua xót. Người nam nhân này rốt cuộc trước kia đã trải qua cuộc sống như thế nào a!” đầu ngón tay cảm ngược, nàng nghẹn ngào nói: “Dịch Thiên, người yên tâm. Sau này sẽ càng có nhiều người phát hiện người tốt!”

“Ừ!” hắn trả lời qua loa. Hắn không cần người khác phát hiện mình tốt. Tim của hắn cũng không tham. Hắn chỉ cần nàng hiểu hắn là được.

Thật lâu không có nghe được lời, hắn quay đầu, chỉ thấy dung nhan kia đã ngủ say. Bàn tay to mang theo yêu say đắm vô hạn vuốt ve khuôn mặt kia. Hắn khẽ nghiêng thân, môi mòng nhẹ nhàng dán lên môi đỏ mọng kêu diễm này. Rồi sau đó hắn lập tức lui về. Hắn không dám hôn nàng quá sâu, sợ đánh thức nàng, càng sợ mất đi cơ hội yêu mến người cùng giường chung gối này. Ôn định trái tim đang đập cuồng loạn, bàn tay to nắm chặt bàn tay mềm kia, hắn tỉnh tã mà nếm lại vị ngọt ngào mà đôi môi kia rót vào.

Phản này ngọt ngào này làm hắn thật lâu không cách nào ngủ say, cho đến khi ánh trăng lên cao, khi ý thức đánh tới, hắn mới ngã vào mộng đẹp.

“kẹt_” theo tiếng cửa mở vang lên rất nhỏ một cái bóng màu trắng rất nhỏ chui vào bên trong phòng.

Nam Cung Khai đứng ở đầu giường lạnh lùng nhìn Dịch Thiên ngủ mê man trên giường: Hừ, chỉ có quý y mới có thuốc mê sao? Hắn tinh thông thiết kế cơ quan nhưng là đối với thuốc mê nghiên cứu không ít thời gian công phu. Trong đó thuốc mê hư vô hương lại càng tâm đắc nhất. Hư vô hương đốt ra luồng khói không màu không mùi làm người ta hôn mê. Tâm mắt rơi vào cặp tay đang nắm chặt nhau, thu mâu híp lại, ngọc thủ xanh miết không khách khí đem cái tay chướng mắt kia rút ra. Rồi sau đó hắn bắt đầu động thủ đem người nam nhân can đảm dám nằm ngủ cùng người trong lòng của hắn kéo xuống giường, đẩy vào đáy giường.

Phủi phủi tay, rốt cuộc đã dọn dẹp xong người chướng mắt, Nam Cung Khai mang theo nụ cười ngọt ngào, bò lên giường, vung tay lên, đem cái chăn đang làm ranh giới mở ra. Thân ảnh thon dài lập tức gục vào trước ngực Phó Vân Kiệt, dung nhan xinh đẹp hiện lên trạng thái hạnh phúc: Đây chính là ngọt ngào theo lời mẫu phi nói sao? Cùng người yêu cùng giường chung gối lại sẽ ngọt ngào như thế, so sánh với bánh ngọt trong vương phủ thì càng ngọt ngào hơn. Hắn muốn lưu lại phần ngọt ngào này. Đôi mắt lóe lên kiên định. Hắn muốn làm chuyện thực trước, mặc dù hèn hạ một chút, nhưng là chỉ cần có thể giữ lại kiệt là được.

Nam Cung Khai đứng dậy, thân thể dõi theo nàng phía trên. Thu mâu nhìn xuống khuôn mặt bình thường, khẽ nhủ mảy, ngọc thủ nhấc lên, đem mặt nạ của nàng kéo xuống. Hắn hài lòng nhìn xem khuôn mặt anh khí tuấn mỹ, rồi sau đó cúi người, đem môi dán lên môi đỏ mọng khẽ nhếch kia, tỉnh tã thưởng thức: Tốt! Ngọt ngào a! Hắn muốn nhiều hơn. Thu mâu trở nên sâu thẳm, lưỡi bắt đầu chui vào trong miệng của nàng, hút lấy chất mật bên trong.

Không đủ, không đủ, hắn còn muốn nhiều hơn. Thân thể tràn đầy khát vọng, ngọc thủ xanh nhạt bắt đầu động thủ cỡi y phục của nàng. Đầu vai tròn bóng hoàn mỹ theo y phục trượt ra phía trước. Thu mâu bởi vì... đường cong hoàn mỹ này mà lần nữa ánh mắt thêm xanh thẳm, môi đỏ mọng bắt đầu dán đi lên. Hắn muốn in ấn ký thuộc về mình.

Động tác của Nam Cung Khai vốn là kích động nhưng vì bên cổ bỗng truyền đến cảm giác lạnh như băng mà cứng đờ.

“Buông hắn ra!” thanh âm lạnh lẽo mang theo nồng đậm sát khí truyền đến. Sau đó, hắn bị một sức mạnh dùng sức ngăn lại, chặt vật té xuống giường.

Thật vất vả mới ổn định thân thể, lúc này hắn mới thấy rõ ràng người cắt đứt chuyện tốt của hắn.

Đầu tiên đập vào mắt là cặp mắt màu lam nổi lên hàn khí dường như muốn đông cứng người, sau đó lại là khuôn mặt cương nghị, tuấn lãng góc cạnh rõ ràng. Khá lắm nam nhân khí phách a! Không hổ là thái tử Cao quốc. Cặp mắt màu lam kia đã cho hắn biết thân phận của người đến.

Hắn cảm thán bởi vì lãnh kiếm nhắm thẳng vào cổ họng biến mất.

Hoắc Thiên Thụy đem người hắn mong nhớ ngày đêm ôm thật chặt vào trong lòng, mắt màu lam lóe lên âm lãnh, lạnh lùng nói: “Người đã làm gì hắn?” Lầy công phu của Vân Kiệt, không thể nào ngủ mê mang đến trình độ không biết có người xâm phạm. Nhất định là nữ nhân này dùng thủ đoạn hèn hạ.

Ngọc thủ xanh nhạt cẩn thận đem lưỡi kiếm dán trên cổ dời đi, dung nhan xinh đẹp triển khai nụ cười phong hoa tuyết đại, giọng nữ thanh thúy dễ nghe truyền đến: “Ta chỉ muốn cùng phu quân của mình hoan hảo thôi!”

“Phu quân? Hoan hảo?” thanh âm trầm thấp bởi vì hai từ này nhất thời lạnh mấy phần.

“Đừng vậy! Ta là thê tử của phu quân.” Nam Cung Khải đương nhiên nói:

“Thê tử!” môi mỏng nhếch lên nụ cười, chẳng qua nụ cười này không đạt tới đáy mắt: “Người hắn nên thấy may mắn mình là một nữ nhân. Nếu không, bằng việc người mới làm với Vân Kiệt, thì đầu và thân đã đi hai nơi khác nhau rồi!”

Cặp mắt màu lam bắn ra cái nhìn lạnh buốt làm hắn không tự chủ nuốt mà một miệng khí lạnh. Giờ phút này hắn thấy vô cùng may mắn vì đã dùng giọng nữ ứng đối.

“Cút!” âm thanh lạnh lẽo không nhận được truyền đến.

Mặc dù không muốn rời đi, nhưng Nam Cung Khải hiểu được tình thế lúc này chỉ đành phải chặt vật xoay người rời đi.

Mắt màu lam nhìn phía sau cánh cửa kia một lần nữa, thanh âm lạnh lẽo mất đi, mang theo nhu tình nhìn người trong ngực. Tầm mắt tiếp xúc đến cánh môi đỏ tươi vì sưng lên cùng với dấu môi son trên đầu vai lộ ra, đôi mắt màu lam hiện lên tức giận. Chết tiệt. Hắn không nên bỏ qua cho người đàn bà kia. Môi mỏng mang theo thô lỗ đặt lên cánh môi đỏ tươi đó. Hắn muốn xóa đi ấn ký của người đàn bà kia để lại trên người Vân Kiệt.

Vốn chỉ là muốn xóa đi ấn ký trên người nàng nhưng mà khi tiếp xúc với đầu vai trơn bóng hoàn mỹ không tỳ vết nó liền bắt đầu biến dạng. Cuộc sống hơn một tháng cấm dục, tình dục bị đè nén muốn tìm được đường đột phá. Bàn tay lớn vô cùng có kỹ xảo cỡi ra y phục trên người nàng. Động tác vốn linh hoạt bởi vì cái bộ áo vừa giống áo ngực trên người nàng, vừa vô cùng quái dị mà khiến cho người phải đình chỉ động tác vì không biết phải bỏ đi bằng cách nào.

Mắt màu lam mang theo nghi hoặc, ngược nhìn qua y phục đang dán chặt trên người nàng: đây là quần áo à? Có chút dày. Nhưng lại không khó giải quyết. Còn có ở trên quần áo mà khâu thêm kim loại để làm cái gì. Mang theo nghi hoặc, bàn tay lớn vươn ra hướng tới cái vật kim loại kia.

“Thái tử không sợ Phó Vân Kiệt tỉnh lại hận người sao?” tiếng nói đột ngột ở sau lưng vang lên.

Hoắc Thiên Thụy vung tay lên, kéo chân, mền qua, đem nàng che phủ đến một chút khe hở cũng không có, rồi mới quay đầu nhìn người đứng ở bên giường, thấy Dịch Thiên sắc mặt trắng nhợt, thanh âm lạnh lạnh nói: “Người tại sao lại ở chỗ này.”

Cường chế huyết khí đang quay cuồng trong người, Dịch Thiên nện bước bước chân đi đến bên bàn rồi ngồi xuống nói: “Thái tử không biết rằng ta vẫn một mực nằm ở đây giường sao?”

Phảng phất như không có nhìn thấy gương mặt tức giận kia, hắn nói tiếp: “Trúng Hư Vô hương cũng không chỉ một mình Phó Vân Kiệt.”

Hắn vừa rồi bởi vì hưng phấn mà nhất thời chủ quan trúng Hư Vô hương. Dù hắn bách độc bất xâm nhưng hắn cũng không cách nào mở mắt ra, còn điều ý thức vẫn tồn tại. Hắn biết rõ mọi chuyện xảy ra trên giường. Dùng thân thể của hắn kháng lại được tính, chỉ cần chịu qua được một cái khắc chung là có thể hành động tự nhiên. Nhưng mà, khi nghe trên giường truyền đến âm thanh quần áo bị kéo rơi, nghe được tiếng thở hào hển kia, thì hắn biết rõ nếu như mình không đi ra ngăn cản. ..., thì thân phận nữ tử của Phó Vân Kiệt sẽ bị hiện, thậm chí còn nàng sẽ bị Hoắc Thiên Thụy chiếm đoạt. Bởi vậy, hắn thầm vận chân khí, không tiếc trả giá lớn bị nội thương, leo ra ngăn cản.

Lửa nóng hừng hực bởi vì Dịch Thiên đột nhiên xuất hiện mà bị giới tắt. Hoắc Thiên Thụy chặt chẽ đem nàng ôm vào lòng, trầm giọng hỏi: “Nữ nhân kia là thân phận gì?” Tuy không tin tưởng lời nói của nữ nhân kia, nhưng mà, có một điểm có thể khẳng định nữ nhân này thân phận không đơn giản.

” Sùng Vương gia của Cảnh quốc —— Nam Cung Khải.” Dịch Thiên cũng không giấu diếm mà nói thẳng.

“Nàng là nam nhân? !” trong đôi mắt màu lam hiện lên phần nộ vì bị người lừa gạt. Không thể tưởng được đường đường Vương gia Cảnh quốc lại giống như tên hão sắc quái dị.

“Hắn có năng lực gì?” bên trong ánh mắt màu lam hiện lên tia sáng. Ấm để có thể đem địa đồ bảo tàng quan trọng của Cảnh quốc giao cho người nam nhân kia, thì hắn nhất định là có chỗ hơn người.

“Nghe nói Nam Cung Khải có thể xếp đặt thiết kế cơ quan lợi hại nhất thiên hạ này.” Dịch Thiên không có tính toán giấu diếm. Tranh đấu giữa Cảnh quốc cùng Cao quốc không liên quan đến hắn. Quan tâm duy nhất của hắn là an nguy của Phó Vân Kiệt còn đang bị Hoắc Thiên Thụy ôm vào trong ngực.

Đôi mắt hiện lên sự tức giận cực nhanh, hấn hện hiện tại không thể đem nàng từ trong ngực của Hoắc Thiên Thụy đoạt lại. Nhưng mà, hấn lại chỉ có thể ần ần. Bởi vì hiện tại thời cơ không đúng.

Bên trong đôi mắt màu lam hiện lên tinh quang, khó trách Ám đế lại đem địa đồ bảo tàng quan trọng như thế giao cho hấn. Trong đầu không tự giác mà hiện ra những chuyện đáng giận mà nam nhân kia mới làm với Vân Kiệt. Nam Cung Khải tuy quái dị một chút, nhưng tình cảm trong đôi mắt kia không lừa được người khác. Hấn ưa thích Vân Kiệt. Nghĩ đến người này Hoắc Thiên Thụy quả nhiên chau mày. Đáng chết, một cái Phạm Dương Triệt còn chưa đủ, hiện tại còn thêm một Nam Cung Khải. Đáng giận, hấn thật muốn đem Vân Kiệt khóa ở trong thâm cung của Cao quốc, để cho nam nhân khác không cách nào nhìn đến nửa phần.

“Người có thể đi xuống.” Thu hồi nội tâm tức giận, Hoắc Thiên Thụy hạ lệnh.

Dịch Thiên cũng không có linh mệnh rồi đi, đôi mắt vẫn nhìn bộ dáng của người nằm trong ngực hấn.

Đem nét mặt của hấn thu nhập vào đáy mắt Hoắc Thiên Thụy mở miệng mỉa mai nói: “Không thể tưởng được người theo Phó Vân Kiệt không đến nửa tháng thời gian, lại quan tâm hấn như thế. Yên tâm, ta sẽ không làm gì hấn đâu”

Đạt được cam đoan, Dịch Thiên lần nữa nhìn người hôn mê kia lần nữa, rồi mới quay người rời đi

Trong mắt màu lam lóe ra tinh quang, rồi sau đó, hấn cúi đầu thấp xuống, đối với dung nhan đang ngủ say, hung dữ mà hạ giọng nói: “Vân Kiệt, mị lực của người thật sự quá tốt, ngay cả quý y cũng đối với người động tình.” Nói xong, còn mang theo ý tứ trả thù, hấn nhẹ gặm đôi môi xum đỏ kia.

Nhìn qua cặp môi đỏ mọng bởi vì chính mình mà trở nên kiều diễm vô cùng, Hoắc Thiên Thụy lúc này mới thoả mãn ngược lên. Động tác nhu hòa để nàng nằm xuống. Hấn đem cái chăn giật ra đắp lên người nàng. Hấn sợ chính mình kìm nén không được dục vọng. Bàn tay lớn bao quát, đem nàng chặt chẽ ôm vào trong ngực, cầm dưới dãn lên mái tóc đen của nàng, môi mỏng khẽ mở, âm thanh cảm than vang lên: “Vân Kiệt ah, vân kiệt, ta nên làm thế nào với người đây?”

Trong căn phòng to lớn tiếng thở dài mang theo ưu sầu quanh quẩn mãi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 4: Trò Chơi Đại Phú Ông

Edit: Vi Nguyên Beta : Tuyết Y Ánh nắng sáng sớm dịu dàng chiếu rọi phủ lên cảnh vật trong khách sạn. Ánh sáng chói mắt đánh thức khiến Phó Vân Kiệt ngủ say một đêm mở mắt ra. Nàng có chút mê man nhìn đỉnh màn.

Hơi nóng bên cạnh má khiến cho mạch suy nghĩ hỗn loạn của nàng bắt đầu trở nên tỉnh táo. Đôi mắt sáng mở to chăm chăm nhìn thẳng khuôn mặt tuấn mỹ đặc tả (*) trước mắt, đề xi ben cao vút không tự giác tràn ra từ đôi môi đỏ: “A ——”

(*) đặc tả: cận cảnh

Đôi mắt màu lam mang theo vẻ mê man mở ra, nhìn người lồi kéo chăn mền co rút lại đến tận góc giường.

“Tại sao lại là người?” Phó Vân Kiệt có chút xấu hổ chất vấn nói. Nàng nhớ rõ ràng người nằm bên cạnh mình trước khi ngủ chính là Dịch Thiên. Còn cái Sở hà Hán giới (*) kia đâu?

(*)Sở hà Hán giới: sông nước sở, biên giới nước hấn, ý chỉ đường ranh giới, lần ngăn cách

“Vậy người nghĩ là ai?” Trong đôi mắt màu lam hiện lên sự tức giận, bàn tay to duỗi ra, kéo người và cả chăn mền lại.

“Rầm——” Tiếng xô cửa cắt đứt lời nói tiếp theo của nàng.

“Kiệt, người làm sao vậy?” Cùng với một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, Nam Cung Khải là người đầu tiên xông tới, và đi theo phía sau hấn đang thờ hồn hên là Nam Cung Tuyết và Dịch Thiên.

Sau khi tầm mắt mọi người chạm phải cái tư thế mập mờ kia thì đều ngốc lảng.

Khuôn mặt anh khí lập tức hồng lên. Vì xấu hổ nàng dùng sức đẩy Hoắc Thiên Thụy đang trói buộc nàng ra, rồi sau đó lập tức xuống giường. Chăn mền trên người có vẻ vô cùng vướng víu, nên nàng buông lỏng hai tay, chăn mền trên người lập tức vình quang rớt xuống đất.

Sau đó cảm giác mát lạnh khiến nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy mảnh che ngực đang mặc trên người mình, đôi mắt sáng lòi cả ra. Sau đó, nàng cảm thấy tầm mắt của ba người trước mặt, sự xấu hổ khiến cho toàn thân nàng ửng hồng.

Chộp cái chăn che phía trước, che lại da thịt lộ ra ngoài của nàng đi lần nữa.

Hoắc Thiên Thụy lấy tư thế chiếm hữu ôm nàng đang che chắn từ đầu đến chân vào lòng, lạnh lùng nói: “Các người đi ra ngoài hết đi.”

Tà mâu hiện lên một tia phức tạp, Nam Cung Tuyết quay người đi đầu tiên.

“Ta ——” Nam Cung Khai vốn định phản đối. Nhưng lời phản đối của hắn cứ thế mà bị cặp mắt màu lam lạnh buốt kia khiến cho đông cứng trong miệng. Rồi sau đó, hắn bắt đầu xoay người rời đi.

Dịch Thiên thâm trầm nhìn bọn họ một cái, cũng xoay người rời đi.

Rốt cục trong căn phòng to như thế chỉ còn lại có hai người. Phó Vân Kiệt vùng vẫy lộ đầu ra khỏi chăn, đôi mắt sáng đỏ lên, tức giận nói: “Thiên Thụy, sao ngươi có thể, sao có thể.....” đến cuối lời, giọng nói trở thành nghẹn ngào. Nước mắt trong suốt không tiếng động rơi xuống.

Nước mắt kia dường như rơi vào lòng Hoắc Thiên Thụy, hắn cảm thấy co rút đau đớn. Hắn tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Ta không có làm gì cả!”

“Gạt người.” Dung nhan hoa lệ mang theo nước mắt nâng lên, đôi mắt sáng lóe lên sự căm hận: “Dầu môi trên đầu vai ta ở đâu ra.”

“Ta chỉ nhất thời dè dặt không được tình cảm thôi chứ không có phát sinh những chuyện khác. Thực xin lỗi!” Khuôn mặt khí nhuộm vẻ áy náy. Hắn sẽ không nói cho nàng biết đêm qua Nam Cung Khai xâm phạm nàng đầu tiên. Như vậy sẽ chỉ làm cho nàng cảm thấy nhục nhã lần nữa thôi.

Đôi mắt sáng bởi vì tiếng “Thật xin lỗi!” mà hiện lên vẻ kinh ngạc. Hoắc Thiên Thụy, người nam nhân cao ngạo như vậy lại nói xin lỗi mình. Nghĩ đến tình nghĩa nàng đã phụ lòng hắn từ trước tới nay, nên nàng cũng không có ý định truy hỏi chuyện này nữa. Nàng quay lưng lại, tiếng nói lạnh lùng nói: “Ta muốn rửa mặt. Người ra ngoài trước đi!”

Nhìn bóng lưng xa cách kia, tim của hắn bỗng nhiên không biết lý do xiết chặt lại. Nhưng mà, hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm. Điều này nói rõ nàng không có ý định truy cứu, đã tha thứ cho mình rồi. Giờ phút này hắn có chút may mắn khi đêm qua Dịch Thiên đã ngăn cản.

“Nha ——” một tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng lớn như thế chỉ còn một mình Phó Vân Kiệt. Nàng vẫn luôn trang bị vũ trang cho chính mình nhưng rốt cuộc nàng cũng không có cách nào bảo vệ chặt chẽ được khỏi giáp của mình. Cái chăn quấn quanh thân rơi trên đất, nàng vô lực ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt long lánh như hạt châu bị đứt lìa xuống. Triệt, Triệt, nàng rất hi vọng bây giờ Triệt ở bên cạnh, nàng rất hy vọng có thể nhào vào lòng hắn thổ lộ hết đầy bụng ủy khuất với hắn. Dấu vết trên đầu vai dường như đang nhắc nhở rằng thân thể của nàng đã phản bội Triệt, khiến nàng cảm thấy dơ bẩn. Triệt, Triệt _.

Trong cung điện của Âm các dưới mặt đất.

“Đương Triệt, Đương Triệt ——” giọng nói trầm thấp kéo thần trí đang du lịch của Đương Triệt lại.

“Người làm sao vậy?” Âm thanh trầm thấp lộ ra một chút quan tâm.

Khuôn mặt tuấn mỹ đã treo lên nụ cười giả tạo nói: “Không có gì, chỉ là tâm tư có chút không yên mà thôi.”

Ám đế nhìn thẳng chằm chằm vào gương mặt tươi cười kia xuyên qua chiếc mũ rộng vành màu đen, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: “Hai thế lực giúp đỡ vương gia diệt trừ như thế nào rồi?”

“Hồi Ám đế bệ hạ, thần đã diệt trừ toàn bộ tâm phúc bọn hắn rồi. Hơn nữa làm rất cẩn thận nên hai vị vương gia không thể tra ra được gì.” Khuôn mặt tuấn mỹ vẫn treo nụ cười như cũ, chỉ là nụ cười kia quá lạnh, quá rét buốt.

“Ừ!” Ám đế hài lòng gật đầu.

“Người có còn nhớ rõ Phó Vân Kiệt và tất cả phát sinh ở Nham Thành không?” Lúc hỏi lời này, tầm mắt Ám đế không rời khỏi hắn chút nào.

“Thần đương nhiên nhớ rõ. Chuyện sỉ nhục và Phó Vân Kiệt kẻ đã mang phần sỉ nhục này đến cho thần, làm sao thần có thể quên?” Nụ cười bên môi mỏng thu lại, trong đôi mắt đen hiện lên hàn khí.

“Ừ! Đương Triệt, thân thể của người khỏe được nhiều chưa?” Giọng nói trầm thấp để lộ ra sự quan tâm.

“Đa tạ Ám Đế bệ hạ quan tâm. Thái y nói, ba ngày nữa, thần có thể lên đường cùng đi tìm kiếm bảo tàng rồi.”

Ám đế khoát tay nói: “Chuyện bảo tàng, bọn đế đã phái người đi rồi. Không vội. Bọn đế muốn người đi Nham Thành giết một người trước.” Giọng nói lạnh lẽo mang theo sự khắc nghiệt truyền đến.

“Ai?” Môi mỏng khẽ mở, hỏi.

“Tướng quân tạm thời Phó gia quân – Lý Trọng Phi.” Đây là khảo nghiệm để người trở thành hộ pháp Âm các. Chỉ cần người hoàn thành, người không chỉ là hộ pháp Âm các mà còn là người thay thế tiếp theo bọn đế.” Trong mắt Ám đế hiện lên chủ tâm giết người. Hắn sẽ không ngu xuẩn tin tưởng chỉ dựa vào Phó Vân Kiệt giao ra bản “Binh pháp Phó gia” là có thể thành lập quân đội giống như Phó gia vậy. Hắn nhất định phải chiếm được Phó gia quân. Cũng bắt đầu từ lúc Phó Vân Kiệt rời khỏi kinh đô, hắn đã nhiều lần phái người ám sát Lý Trọng Phi. Vốn tưởng rằng giết chết một phó tướng nho

nhỏ hần là rất đơn giản, nhưng làm sao lại không nghĩ đến Lý Trọng Phi này là kẻ vô cùng có dũng có mưu, nhiều lần ám sát vẫn không thành công. Lý Trọng Phi không chết, hần không có cách nào đoạt được Phó gia quân. Nên lần này hần liền phái Phạm Dương Triệt đi.

“Vâng!” Phạm Dương Triệt gật đầu đáp.

Âm Đế vỗ tay một cái, chỉ thấy một người áo đen đi tới.

“Hần gọi là Mạc Kinh, là sư đệ của quý y Dịch Thiên. Mặc dù trình độ dịch dung so ra thì kém hơn quý y, nhưng cũng có thể nói là cao thủ. Hơn nữa, người này thạo mô phỏng người khác. Người mang dẫn theo hần để hần thay thế Lý Trọng Phi.” Mạc Kinh là người nhiều năm trước hần tốn sức khổ công mới tìm được. Giờ phút này đúng lúc phát huy công dụng. Chỉ cần Mạc Kinh thay thế Lý Trọng Phi, thì Phó gia quân đều nằm trong bàn tay hần.

“Vâng!” Đôi mắt đen nhìn nam nhân từ đầu tới cuối cũng không nâng tay lên một cái, nhẹ giọng đáp.

Ánh sáng rực rỡ buổi sáng chiếu rọi vào cảnh vật trong khách sạn, chiếu lên năm khuôn mặt hưng phấn.

Giờ phút này Phó Văn Kiệt, Dịch Thiên, Hoắc Thiên Thụy, Nam Cung Khai, Nam Cung Tuyết năm người đang tròn mắt, trên mặt kích động nhìn mảnh địa đồ bảo tàng đã chia lia trăm năm, hôm nay rốt cục có thể lần nữa được hợp chung lại.

Đôi mắt sáng mở to nhìn lên hình vẽ vô cùng quen thuộc kia.

“Nam Cung Khai, người có thể nhìn hiểu được địa đồ này à?” Hoắc Thiên Thụy mở miệng hỏi người người tinh thông cơ quan ở đây.

Trong thu mâu hiện lên nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Mảnh địa đồ này không giống như bức vẽ ngũ hành, cũng không giống mê cung.”

“Nói nhiều như vậy, rốt cục người có biết không?” Lần đầu tiên lãnh giáo một vị đồng chí nhân yêu [gay]om sòm, Hoắc Thiên Thụy không nhịn được ngắt lời nói.

“Ha ha, cái này thì, trước mắt ta nghĩ còn không nghĩ ra.” Dung nhan xinh đẹp xấu hổ nói.

“Văn Kiệt, người xem hiểu không?” Dịch Thiên tầm mắt vẫn luôn không rời khỏi khuôn mặt anh khí kia, mở miệng hỏi.

Tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên gương mặt đầy sự khó tin kia.

“Ừm, ta chỉ cảm thấy tám bản đồ này nhìn rất quen.” Đôi mắt sáng nhìn vào bản vẽ giống như trò trò chơi Đại phú ông ở hiện đại. Một ô vuông là một bước đi để tiến lên, đánh dấu điểm xuất phát là nơi có cờ đỏ. tất cả những cái này khiến cho nàng kết luận đây là một bản vẽ trò chơi đại phú ông cải tiến. Vấn đề là một bản vẽ trò chơi hiện đại như vậy sao lại trở thành bản đồ bản tàng tiên triều đây? Chẳng lẽ người ban đầu thiết kế bản đồ này là người hiện đại giống nàng xuyên không đến đây.

Đôi mắt sáng vừa nâng lên, nhìn vào đôi đáy đôi tà mâu kia: “Nam Cung Tuyết, trong khẩu quyết của người có phải là có số hay không?”

Trong đôi tà mâu hiện lên sự kinh ngạc: “Đúng vậy, bắt đầu bên phải là một, thấy một tiến năm, chuyển ba, gấp ba tiến sáu.”

Phó Văn Kiệt lấy bút mực ra chép lại khẩu quyết hần đọc. Rồi sau đó, trong ánh mắt hoảng hốt của mọi người, nàng cầm bút lông đánh dấu số ả rập lên trên vài ô vuông trên bản đồ, tiếp theo tiện tay cầm lấy hạt đậu phộng đặt ở góc bản dùng làm con cờ, rồi đi theo khẩu quyết.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn động tác kỳ lạ của nàng.

“Cuối cùng ba!” Theo giọng nói vừa dứt, hạt đậu vẫn luôn bị di chuyển ngưng lại. Đôi mắt sáng lóe ra hưng phấn: “Bảo tàng ở chỗ gọi là Phú thành.”

“Kiệt, làm sao người xác định được?” Thân là đại sư cơ quan Nam Cung Khai mở miệng hỏi đầu tiên. Không phải là hần không tin nàng, chỉ là biện pháp của nàng thật sự là quá kỳ lạ, mới nghe lần đầu.

“Ồ quê ta, có một trò chơi tên là Đại phú ông, mà bản đồ này giống với bản vẽ loại trò chơi này, lại phối hợp với khẩu quyết của Nam Cung Tuyết. Ta dám kết luận rằng bảo tàng ở ngay tại chỗ gọi là Phú thành.

“Bản vẽ trò chơi!” mọi người đều phát ra tiếng hô kinh ngạc khó tin. Dù sao, muốn cho người ta tin rằng có người lại vẽ bản đồ bảo tàng quan trọng như vậy về thành bản vẽ trò chơi thì cũng hơi khó khăn.

Nhưng mà, nhìn qua sự chắc chắn trên gương mặt anh khí kia, thì bọn họ không tự chủ được mà lựa chọn tin tưởng.

“Được rồi! Buổi chiều chúng ta xuất phát đi Phú thành.” Hoắc Thiên Thụy dẫn đầu đứng lên nói.

“Được!” Những người khác cũng đứng lên nói.

“Cô Cô ——”

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng chim bồ câu khiến cho Phó Văn Kiệt vốn đang bắt tay thu dọn hành lý lập tức buông đồ vật trong tay xuống, chạy như bay đến phía trước cửa sổ, đưa tay tháo phong thư dưới chân tiểu Bạch xuống, sau đó lấy ra một nắm thức ăn chóc him bồ câu từ trong túi

thơm bên hông rải ở bệ cửa sổ, khao cho tên tiểu gia hỏa cực khổ này một chiều thật nhiều.

Đưa tay cời bỏ bia thư: tất cả đều bình an, chớ nhớ. Nhìn lá thư chỉ có mấy chữ lác đác, nội tâm nàng ngọt ngào mà oán trách: cái tên Triệt cũng quá không hiểu phong tình. Nàng thì có cả trăm cách trăm kiểu biểu đạt tình cảm tưởng nhớ của bản thân mình, thu lại sự oán trách ngọt ngào, nàng bắt đầu ngồi trở lại trước bàn, lấy ra giấy bút ra ngồi đó viết.

Dịch Thiên cùng chung một phòng đang thu dọn nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt anh kia, trái tim lại vì thế mà đau lần nữa. Sau đó mang về mặt âm thầm xoay người, buộc tư tưởng của mình đặt trên việc thu dọn quần áo.

Ánh sáng rơi nghiêng vào bên trong trúc viên Phạm phủ, cả trúc viên bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt bên trên.

Kim quang xuyên qua khung cửa sổ đang hé mở, phủ lên trên người đang luyện tập thư pháp tuần mỹ như tiên trong nhà màn hào quang xuất trần.

“Nha_” theo tiếng cửa mở rất nhỏ vang lên, tiểu Đông nâng mâm đặt bữa sáng đi vào.

Nhìn Phạm Dương Triệt dưới ánh nắng sớm hiện ra giống như tiên nhân xuất trần dường như sắp rời xa hồng trần, trong mắt tiểu Đông hiện lên vẻ nghi hoặc: trước kia mặc dù tướng gia cũng sẽ khiến người ta có cảm giác phiêu dật như tiên, nhưng không giống như bây giờ cả người tản ra hơi thở tiên nhân dường như không cho phép người phạm tới gần. Nói như thế nào đây? Kể từ sau tướng gia trị hòi tâm bệnh, mặc dù nụ cười của tướng gia vẫn như trước chào đón người khác, nhưng hân cảm thấy nụ cười kia chẳng những khiến người ta không cách nào có cảm giác thân thiết, ngược lại khiến cho người khác cảm thấy xa cách.

“Cô cô cô_” thân ảnh tuyết trắng của tiểu Bạch xà xuống đậu lên bệ cửa sổ.

Tiểu Đông đặt cái mâm trong tay xuống, hưng phấn bắt đầu đùa giỡn nói: “Tướng gia, thư tình của Phó cô nương đến rồi.” Trong lúc vô tình hân đã từng nghĩa được nội dung một phong thư tình trong đó. Không nghĩ tới đường đường là Bắc tướng Cảnh quốc lại viết ra lá thư tình buồn nôn như thế.

Nụ cười trên mặt tiểu Đông bởi vì sự lạnh giá bắn ra từ trong cặp mắt đen kia mà cứng lại. Hân thu lại nụ cười, sán sán lại cười nói: “Nô tài giúp tướng gia lấy phong thư xuống.”

Tiểu Đông cẩn thận bắt lấy tiểu Bạch, rút phong thư từ dưới chân nó ra, sau đó nắm một nắm thức ăn bỏ vào cái hộp đặt trên bệ cửa sổ ném cho tiểu Bạch. Tiếp theo hân mới xoay người, cung kính đưa phong thư cho Phạm Dương Triệt.

“Đề xuống đi!” Phạm Dương Triệt cũng không ngẩng đầu lên, vẫn đặt lực chú ý lên việc luyện chữ.

“Vâng.” Tiểu Đông theo lời đặt phong thư trên bàn sau đó nói: “Tướng gia, bữa sáng đặt ở trên bàn trà đó ạ.”

Cuối cùng nhìn thân ảnh lạnh lùng kia một cái, tiểu Đông rầu rĩ quay người đi ra.

Rốt cục viết xong một nét cuối cùng Phạm Dương Triệt buông bút lông trong tay xuống, rồi cầm lấy phong thư kia mở ra xem.

Triệt thân ái:

Rốt cuộc ta cũng nhận được hồi âm của huynh rồi. Nhưng mà, ta muốn kháng nghị một chút. Triệt, chàng quá keo kiệt mà, chỉ viết cho ta có bảy chữ. Thật là quá đáng! Ta thế nhưng viết đến năm trăm chữ nha! Nếu không phải khả năng tải trọng có hạn, thì ta có thể viết tận hơn mười tờ đấy, biểu đạt tình cảm tưởng nhớ của ta thật rõ ràng.

Được rồi. Trở lại chuyện chính thôi. Hoắc Thiên Thụy đã hội họp với chúng ta rồi. Chúng ta đã biết rõ chỗ giấu bảo tàng rồi, ở ngay tại Phú thành. Buổi chiều chúng ta phải lên đường rồi. Triệt, nếu như thân thể của chàng khỏe rồi, thì đến Phú thành hội họp với chúng ta đi!

Đã nói xong chính sự rồi, sau khi xem xong thư, nhớ phải lập tức hồi âm nha! Còn nữa, không được chỉ viết mấy chữ. Cuối cùng, ta muốn biểu đạt tình cảm tưởng niệm của mình: Triệt, ta rất nhớ chàng. Triệt, ta rất rất nhớ chàng. Triệt, ta rất rất rất nhớ chàng.

A! Giấy đã ngập chữ rồi. Tình cảm tương tư đành tạm thời chỉ có thể biểu đạt như thế thôi.

Cất thư vào, môi mông khê câu lên sự chăm chọc: đường đường là Bắc tướng lại là dạng thế này! Phú thành à! Vừa lúc thuận đường, chờ sau khi hân đi Nham thành hoàn thành nhiệm vụ, rồi đi đến đó cũng không muộn.

Vung tay lên, ném lá thư này vào sọt rác. Thân ảnh thon dài không lưu luyến chút nào xoay người đi về phía bàn trà đặt bữa sáng.

Lúc này, một trận gió thổi qua, thổi bay mảnh giấy tuyên thành hân vừa luyện chữ, là đã bay xuống mặt đất. Dưới ánh mặt trời, chữ hiện lên trên mảnh giấy tuyên thành màu trắng: vô tâm vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 5: Không Cách Nào Truyền Lại Tình Cảm

Edit: Vi Nguyên

Beta : Tuyệt Y

Bởi vì Cảnh quốc nằm ở vị trí cao nhất ở phương Bắc, cuối tháng tám Nham Thành đã hoàn toàn loại đi cái nóng của mùa hè, thời tiết trở nên mát mẻ. Vì nhiệt độ chuyển lạnh nên Nham thành thêm phần vinh, cũng vì tin vui của Phó gia quân.

Phó gia quân vì duy trì lực chiến đấu tuyệt đối của bọn họ, từ lúc bắt đầu thành lập Phó gia quân, Phó Vân Kiệt đã vô cùng chú trọng việc tập luyện. Hiện tại khổ một phần, thì trên chiến trường có thể an toàn thêm một phần. Lý Trọng Phi cũng vô cùng tán đồng chuyện này. Vì vậy, sau khi hân trở thành tướng quân thay mặt, mỗi ngày luyện tập càng nhiều.

Mồ hôi, mồ hôi do sức nắng của ánh mặt trời khúc xạ sinh ra, chảy dọc xuống theo từng cái từng cái gương mặt ngăm đen, nhỏ lên bộ binh phục đã ẩm ướt một nửa, khiến cho vết ẩm ướt kia lại loang ra một chút.

Lý Trọng Phi cũng mặc binh phục ẩm ướt giống như thế vẫn trầm mặt xem xét tình huống luyện tập của từng tiểu đoàn.

Luyện tập vẫn kéo dài đến khi mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, đến lúc một âm thanh rất lớn vang lên mới ngừng lại.

“Hô_” tân binh Lý Lục hừ thoát [hạ đường huyết do mất máu, mất nước], không chút hình tượng nào ngã ngổ trên mặt đất, thờ dốc phản nản với lính cũ Trương Thất vẫn đứng nguyên như cũ nói: “Lão ca, cường độ luyện tập này cũng quá mức đi! Ta có huynh đệ tham gia quân ngũ ở châu khác, nghe nói một ngày luyện tập chỉ có hai canh giờ. Còn chúng ta nơi này lại luyện tập tới bốn canh giờ. Ban đêm không có giờ quy định còn có tiếng còi hiệu báo huấn luyện đã ngoại, khiến cho mọi người cả đêm không được nghỉ ngơi. Cái tên thần mặt đen kia cũng quá không coi người ta là con người mà.” Giờ phút này về mặt Lý Lục tức giận không sợ chết nhìn chăm chăm vào thân ảnh cao lớn đi xa.

Một quả đấm thép lao xuống, đau đến nỗi Lý Lục không ngừng kêu la. Bàn tay to của Trương Thất duỗi ra, nắm cổ áo Lý Lục, đưa sát khuôn mặt thọc lại, tàn bạo nói: “Tiểu tử, nếu ngươi còn dám nói bậy về Lý phó một lời nào nữa, lão tử sẽ cho ngươi đẹp mặt.” Vừa nói, Trương thất còn giơ ra một quả đấm như sắt.

Nhìn Trương Thất hung hăng như dạ xoa, khiến cho Lý Lục lập tức xanh mặt, thân thể vốn hừ thoát lại càng mất đi từng chút sức lực, trở nên mềm yếu vô lực.

Nhìn thấy sắc mặt Lý Lục trở nên trắng bạch, lúc này Trương Thất mới buông hân ra, đứng dậy nhìn thân ảnh sắp biến mất thành một chấm nhỏ nói: “Trước kia ta cũng giống ngươi, lười biếng lúc luyện tập, thường oán trách Lý phó tướng. Nhưng mà, vào một lần giao chiến trên chiến trường với Cao quốc, lúc ta bị binh địch đá cho ngã xuống đất, mắt thấy sẽ bị đao màu trắng đâm vào rút ra đao màu máu, bỗng nhiên ngực của kẻ địch kia lại bỗng nhiên nhiều thêm một cây thương. Đó là bảo thương của Lý phó.”

Trương Thất quay đầu nhìn Lý Lục đang trầm mặt ở một bên: “Tiểu tử, ngươi có biết không? Ở trên chiến trường binh khí trong tay tuyệt đối không thể rời tay. Vì rời khỏi tay đại biểu cho cái chết. Mặc dù, cuối cùng Lý phó tướng dựa vào võ thuật của mình rời khỏi chiến trường, nhưng bởi vì mất đi binh khí sở trường của mình, sau lưng bị chém một đao sâu có thể thấy xương. Tới bây giờ vết sẹo kia vẫn còn sau lưng Lý phó tướng.”

Nhìn Lý Lục như đang có điều suy nghĩ một cái, Trương Thất cúi xuống bình nước bên hông đặt trên mặt đất, sau đó liền rời đi.

Hai người cũng không chú ý tới, trong mắt một binh sĩ ngồi bên cạnh đang lóe tinh quang.

Phủ đệ của Lý Trọng Phi không giống như phó tướng những châu khác mà có phủ đệ độc lập, mà là một gian nhà dân vô cùng đơn giản. Phó Vân Kiệt từng muốn đổi cho hân một phủ đệ tốt, để chiêu đãi thủ hạ đắc lực kiêm bạn tốt của mình thật chu đáo, nhưng đã bị hân nhã nhận từ chối.

“Nha_” một tiếng, mang theo ánh trắng, Lý Trọng Phi đẩy cửa phòng mình ra, đang định thả bảo thương của mình xuống, trông mắt đen xẹt qua đồng chắn đệm nổi lên, thân hình cao lớn chột lóe, lao thẳng đến trước giường, vung lên bảo thương cầm trong tay, đẩy đồng chắn đệm kia ra, lộ ra người ở bên trong.

Đôi mắt đen vốn khắc nghiệt bởi vì xuân sắc trước mắt mà đổi thành ngây ngốc. Chỉ thấy một nữ nhân đang mặc chiếc yếm đỏ thắm và tiết khô bó sát người đang nằm ngang ở trên giường, bày ra tư thế uốn éo trước mặt hân.

Mã Thập Nương, hoa nương trong Hợp Hoan Các, giờ phút này hai mắt mang theo tinh quang nhìn người nam nhân cao lớn trước mắt: Trời ạ! Người nam nhân này vóc người thực sự cực kỳ đẹp. Nhìn cơ bắp kéo căng quần áo kia, hai chân dài tràn đầy sức mạnh kia, còn có...tâm mắt rơi vào vòng hông của hân, nàng chỉ cảm thấy thân thể dâng lên một trận lửa nóng rối loạn. Nàng làm một động tác trêu chọc cực độ buông xõa mái tóc trên vai của mình. Vốn dĩ cho rằng với dáng vẻ mỹ hoặc như thế của mình thì người nam nhân kia có lẽ sẽ không chịu đựng được mà bỏ nhào đến. Nhưng mà, nàng lại thấy người nam nhân kia đứng ngây ngốc giống như đầu gỗ.

Mã Thập Nương chỉ có thể thờ dài đứng dậy, dùng tư thế là lời quyến rũ đi tới bên cạnh hân, tay ngọc xanh nhạt vươn tới trước ngực hân, về nhẹ nhẹ, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng chọc người, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Vị gia này, đêm xuân rất ngắn. Không bằng chúng ta sớm đi nghỉ ngơi đi!” Nói

xong, đôi tay ngọc kia lập tức đòi xuống kéo vạt áo của hắn.

Nhưng mà, tay nàng mới đụng phải thắt lưng đã bị một bàn tay to ngăn cản, rồi sau đó một cái chân trùn lại. Trong chớp mắt, Mã Thập Nương đã bị người ta quán thành bánh chưng, đẩy trở về giường.

Nhìn thân ảnh không chút do dự rời đi kia, Mã Thập Nương không cam lòng nói: “Tiền qua đêm Phó lão tướng quân đã thanh toán, ta cũng sẽ không trả lại đâu.”

Thân hình cao lớn cứng đờ, rồi sau đó hắn tăng nhanh bước chân rời đi.

Hít một hơi thật sâu không khí ban đêm lạnh lẽo, khí lạnh vào miệng biến thành một dòng khí nóng. Lúc này Lý Trọng Phi mới cảm thấy thân thể rối loạn dần dần lắng lại. Cảnh xuân sắc mới vừa rồi, quả thật khiến cho thân thể đã lâu không gần nữ sắc trở nên nhộn nhạo nóng rực. Nhưng mà, hắn lại không muốn dùng phương thức giao hoan chỉ để phát tiết dục vọng. Giao hoan như vậy mặc dù có thể phát tiết nhu cầu thân thể, đạt được khoái cảm nhất thời, nhưng mà, tâm lại càng thêm trống rỗng. Sự trống rỗng kia dường như muốn chiếm đoạt lòng người. Loại cảm giác này sau khi hắn gặp Vân Kiệt mới xuất hiện. Cũng chính sự trống rỗng này rồi cuộc cũng khiến cho hắn biết được mình đã yêu Vân Kiệt – người cùng là nam nhân như hắn.

Nhưng mà, hắn biết ở trong mắt đệ ấy, mình chỉ là bạn bè, là chiến hữu, là huynh đệ, nhưng không phải là người yêu. Vì vậy, hắn chôn sâu phần quyến luyến này vào đáy lòng.

Thở hắt ra một hơi, khuôn mặt ngăm đen ngẩng lên nhìn ánh trăng tròn treo trên bầu trời cao, trong đầu hiện ra nét mặt tươi cười anh khí kia: không biết hiện tại Vân Kiệt như thế nào?

Mép môi câu lên vẻ mỉa mai: không ngờ bản thân mình bình sinh xem thường nhất là loại văn nhân tay trái gả không chặt cũng có một ngày nhìn trăng thương cảm như những kẻ văn nhân kia. Nhưng mà_

Khuôn mặt ngăm đen dâng lên một tầng âm đạm: nhưng mà, hắn thật sự rất nhớ Vân Kiệt, rất nhớ hắn.

Ánh trăng kéo dài thân ảnh âm đạm kia ra.

Buổi chiều một ngày nọ là thời gian báo quân vụ mười ngày một lần. Lý Trọng Phi sáng sớm đã ôm tài liệu đi vào gian phòng của Phó Uy trong Phó phủ.

Hắn cung kính đưa tài liệu tới, lúc đang muốn mở miệng, đã bị Phó Uy khoát tay cắt đứt: “Được rồi, ngươi cũng không cần hồi báo. Ta còn không tin ngươi sao?”

Kết quả sau khi tài liệu đặt bàn, Phó Uy nở một nụ cười mập mờ đứng dậy đi tới gần nói: “Tiểu tử, đêm qua trải qua như thế nào a?” Công phu trên giường của Mã Thập Nương kia trong Hợp Hoan Các phải nói là vô cùng cao siêu. Đây cũng là kết quả hắn đã lựa chọn tình tề.

Khuôn mặt ngăm đen chuyển thành màu đỏ sẫm. Lý Trọng Phi không được tự nhiên ho nhẹ nói: “Phó lão tướng quân, thuộc hạ không có chạm vào nàng. Sau này, ngài cũng không cần tìm cô nương khác nữa.”

“Cái gì? Không có đụng vào!” Phó Uy lớn tiếng kêu lên. Sau đó nét mặt già nua ngưng trọng lại: “Cái kia, Trọng Phi, có phải chỗ đó của ngươi không được hay không? Để ta giới thiệu đại phu giỏi cho ngươi.” Nói xong, lão chuyển tầm mắt xuống dưới khó của Lý Trọng Phi

Trên khuôn mặt ngăm lại càng đỏ sẫm hơn. Lý Trọng Phi không thể để Phó Uy khua chiêng gõ trống tìm đại phu giỏi cho mình. Lập tức mở miệng nói: “Thân thể của thuộc hạ rất tốt. Chỉ là trong lòng thuộc hạ đã có người, không muốn làm chuyện có lỗi với hắn mà thôi.”

“Ah! Thì ra ngươi đã có ý trung nhân rồi!” Phó Uy hai mắt lóe lên tinh quang: “Đến đây nói cho ta biết là cô nương nhà ai. Ngày mai ta sẽ giúp ngươi đi cầu hôn.”

Đối diện với gương mặt già nua hưng phấn kia, một giọt mồ hôi chảy xuôi xuống mặt hắn. Lý Trọng Phi vội vàng mở miệng nói: “Hắn bây giờ không có ở Nham thành. Chờ hắn trở lại, thuộc hạ sẽ tự mình đi qua nói với hắn.”

Phó Uy đang muốn hỏi thăm tiếp thì bị bước chân gấp gáp của gia đình chạy vào cắt đứt. Điều này cũng khiến cho Lý Trọng Phi thở phào nhẹ nhõm

“Lão gia, ngoài cửa có một vị công tử bảo nô tài mang vật này giao cho người.” Gia đình đưa tới lệnh bài cầm trong tay.

Hai người đều giật mình nhìn vật trong tay gia đình: Lệnh bài Thiên Cơ? Đây chính là lệnh bài lâu chủ Thiên Cơ lâu mà Vân Kiệt sáng lập ra, thấy lệnh bài như thấy lâu chủ. Vì vậy có thể thấy được cái tầm quan trọng của lệnh bài này. Nét mặt già nua Phó Uy dâng lên sự ngưng trọng, mở miệng nói: “Mời người kia vào đi.”

“Vâng!” gia đình lĩnh mệnh rồi đi.

Lý Trọng Phi biết rõ sự quan trọng của lệnh bài Thiên Cơ này ngưng trọng mở miệng nói: “Phó lão tướng quân, người nói có phải là Vân Kiệt hắn xảy ra chuyện gì hay không?” Nếu không thì Vân Kiệt làm sao lại giao lệnh bài Thiên Cơ quan trọng như vậy cho người khác được?.

“Tất cả chờ thấy người đến rồi hãy nói.” Phó Uy trầm giọng nói.

Mười phút sau.

Phó Uy phòng bị nhìn qua người nam nhân mặc quần áo trắng, đầu đội mũ rộng vành màu đen trước mắt, lạnh giọng mở miệng nói: “Tốt cục là người phương nào? Tại sao lại có lệnh bài kia?”

“Ha ha!” Nụ cười trong sáng vang lên. Người nọ đưa tay lấy cỏi chiếc mũ rộng vành trên đầu xuống, một khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm xuất hiện ở trong mắt người: “Cháu rể bá kiến gia gia.”

Phó Uy kinh hi nâng Phạm Dương Triệt dậy, rồi sau đó hướng ra ngoài tìm kiếm “Cháu rể, Kiệt nhi đâu?”

“Gia gia, Kiệt hần không đi cùng cháu. Lần này chỉ có một mình cháu tới đây.” Phạm Dương Triệt ngẩng đầu lên nói.

Nét mặt già nua hiện lên sự thất vọng vô cùng, lão mở miệng hỏi: “Kiệt nhi, khỏe chứ?”

“Kiệt, hần rất khỏe. Hiện tại hần là đã đi tới Phú thành rồi.”

“Phú thành! Vân Kiệt đi Phú thành làm gì?” Lý Trọng Phi nhìn không được giành mở miệng hỏi trước.

Trên huôn mặt tuấn mỹ đã nở nụ cười, môi mỏng khẽ mở chậm rãi nói rõ chân tướng.

“Lần này cháu tới là theo yêu cầu của Kiệt, thuận đường đến thăm gia gia!” Trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười tôn kính.

“Được được được!” Phó Uy thoải mái cười to: “Vốn là, ta cũng không hài lòng về tiểu tử ngươi. Nhưng mà, nhìn thấy ngươi có phần hiếu tâm thế này. Ta đành miễn cưỡng thừa nhận đứa cháu rể ngươi vậy. Có lẽ cháu đi đường cũng đã mệt mỏi, để ta cho hạ nhân dẫn cháu đi nghỉ ngơi!”

“Cám ơn, gia gia!” Phạm Dương Triệt mỉm cười nói cảm ơn rồi theo gia đình rời đi.

“Ha ha, Trọng Phi, ta thật sự là rất vui! Cháu rể Kiệt nhi chọn thật là không tệ, có hiếu tâm đấy!” Phó Uy khó gượng được sự đắc ý trong lòng, bắt đầu trở thành lão vương bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi.

Một nỗi cay đắng xông lên trong lòng, Lý Trọng Phi lấy cớ xử lý công vụ cáo từ.

Lý Trọng Phi nện bước chân lạc lõng, kéo lê thân ảnh hơi hiện lên sự ảm đạm cũng không lập tức rời đi, mà bước chậm ở trong Phó phủ. Chờ hần lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã đi tới Tiêu Dao các – chỗ ở của Phó Vân Kiệt.

Ánh mắt mang theo sự tưởng niệm nhìn Tiêu Dao Lâu cách đó không xa, trong đầu hiện ra hình ảnh hần và Vân Kiệt đêm khuya tâm tình ở bên trong. Bởi vì phần kỷ ức ngọt ngào kia, nụ cười trên môi bắt đầu giương lên.

“Lý phó tướng!” Tiếng gọi truyền đến từ phía sau khiến hần thu lại nụ cười, xoay người đối mặt với thân ảnh phiêu dật đang đi về phía mình kia khách khí ôm quyền hành lễ nói: “Phạm đại nhân.”

“Ở đây cũng không phải triều đình, ta và huynh cũng không cần câu thúc như thế. Ta gọi huynh Trọng Phi, huynh gọi tên ta là được rồi.” Phạm Dương Triệt cười nói.

“Đương Triệt, ta còn có quân vụ phải xử lý!” Nói xong, hần dứt khoát xoay người rời đi. Hần không muốn đứng chung một chỗ với nam nhân đoạt được trái tim của Vân Kiệt. Như vậy chỉ khiến cho sự cay đắng trong lòng hần càng nhiều thôi.

“Là Vân Kiệt muốn ta gửi lời đến cho huynh.” Lời vừa nói ra khiến cho Lý Trọng Phi vốn muốn bước khỏi Tiêu Dao Các dừng lại.

“Đệ ấy nhờ ngươi chuyển lời gì?” Lý Trọng Phi vội vàng xoay người, khó kiềm kích động trong lòng mở miệng hỏi.

“Trọng Phi, huynh cần gì phải gấp gáp? Chúng ta cùng vào Tiêu Dao Lâu, vừa thưởng trà vừa nói a!” Khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang nụ cười như cũ.

“Ừ!” Lần này Lý Trọng Phi không từ chối, lên tiếng trả lời.

“Trọng Phi, bên trong, mời!” Phạm Dương Triệt khua tay nói.

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ biến mất lúc nhìn thân ảnh cao lớn rảo bước đi vào trong Tiêu Dao Lâu, trong tròng mắt đen như ngọc hiện lên tinh quang.

Đôi mắt đen nhìn theo thân ảnh cao lớn kia đến sau khi biến mất, Phạm Dương Triệt mới xoay người bước về phía Tiêu Dao Lâu.

Lúc này, một gia đình chào đón, giọng nói trầm thấp hỏi: “Lúc này rồi vì sao người không bỏ gói thuốc độc kia vào trong trà, ngược lại lại muốn bỏ vào thuốc mê hiệu lực chậm?”

Trong đôi mắt đen hiện lên sự không vui vì chất vấn của người kia, giọng nói lạnh lùng: “Ngươi cho rằng Lý Trọng Phi là kẻ ngu sao? Sẽ nghĩ không ra thuốc độc à? Nếu không thì, hần đã sớm chết mấy lần dưới ám sát của Ám Các rồi. Hư vô hương mang hình thức khói vô hình khiến hần không tự chủ hít vào. Hơn nữa, không mùi không vị, như vậy hần mới không phát giác ra. Một điểm quan trọng nhất, thời gian phát huy hiệu lực của hư vô hương cũng phải mất hai canh giờ sau khi bị người hít vào cơ thể. Như thế, người khác sẽ không hoài nghi đến ta.”

Mạc Kinh im lặng không nói tiếp, chỉ là mở to mắt nhìn thẳng chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ kia.

Ánh mắt kia dường như nhìn thấu hần khiến cho Phạm Dương Triệt cảm thấy không được tự nhiên. Hần hơi nghiêng người, tránh khỏi tầm mắt kia, lạnh lùng nói: “Thay vì phí thời gian ở đây, ngươi còn không bằng sớm xuất phát sớm một chút chuẩn bị chuyện buổi tối đi.”

Mạc Kinh lúc này mới thu lại ánh mắt, xoay người rời đi.

Sau khi xác định ánh mắt thăm dò đã biến mất, hần mới thở phào nhẹ nhõm. Trong đôi mắt đen lóe ra sự mờ mịt: Thật ra thì, trong tay của hần cũng có loại độ được vô sắc vô vị, khiến cho không người nào có thể phát hiện ra, nhưng mà, hần cũng không biết vì sao hần lại chọn hư vô hương. Chỉ là trong đầu hần vẫn luôn có một giọng nói nhắc nhở bản thân không được hạ thuốc độc.

Mặc kệ sự mờ mịt trong lòng, hần xoay người đi về hướng Tiêu Dao Lâu.

Ánh trăng nép sau những đám mây, trời đất không ánh sáng. Lý Trọng Phi mặc một thân quân phục, tay mang theo đèn lồng bước nhanh đi tới.

Lúc hần trở về nhà nhất định phải quẹo vào một con hẻm nhỏ không người. Thân hình cao lớn ngừng di chuyển, cả người tỏa ra hơi thở căng cứng. Khuôn mặt ngăm đen trở nên ngưng trọng, đôi mắt màu đen tinh táo quét về phía trên vách tường hai bên.

Mười mấy bóng người như thần binh trên trời giáng xuống xuất hiện ở trong hẻm nhỏ, dưới ngọn đèn hắt xuống, đao kiếm trong tay bọn họ phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, chiếu ra hơi thở chết chóc.

Trên người những người này phát ra sát khí lạnh lẽo cũng không khiến cho bất kỳ sự bối rối nào xuất hiện trên khuôn mặt ngăm đen kia. Đây cũng không phải là lần đầu tiên hần gặp phải cuộc ám sát thế này. Từ khi hần trở thành phó tướng thay mặt, thì những cuộc ám sát thế này cũng đã bắt đầu. Ban đầu, những người này hẳn là thích khách Cao quốc, sau khi những thích khách kia bị hần đánh gục tại chỗ mấy lần, sau vài lần thất bại cũng đã ngừng tay. Nhưng mà, chừng mười ngày gần đây, chẳng biết tại sao những thích khách kia lại xuất hiện lần nữa, rồi sau đó càng giết càng hăng, rất có giống tử sĩ. Điều này làm cho hần rất nghi ngờ. Nhưng mà, hần cũng không muốn tốn tinh lực đi tìm nguồn gốc của những thích khách này. Thứ nhất, lấy công phu của hần đủ để đánh lui thích khách, thứ hai, gần đây quân đội Cao quốc bên ngoài Nham thành có chút rục rịch, hần không muốn tại thời điểm này gây nên sự hoang mang không cần thiết.

Lý Trọng Phi bình tĩnh ném đèn lồng cầm tay qua một bên, rồi bàn tay to rút bảo thương trên lưng ra, dùng sức vung lên. Thương khí mạnh mẽ kia khiến cho những sát thủ che mặt đỏ kinh sợ một chút.

Nhưng mà, bọn họ dù sao cũng là sát thủ Ám các, bọn họ biết cái giá phải trả nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, đó chính là cái chết. Vì sinh tồn, bọn họ không chút lùi bước, dứt khoát đánh tới Lý Trọng Phi.

Mắt Lý Trọng Phi cũng không vì khí thế xung quanh mà bối rối. Hần chỉ vung thương dài trong tay. Hần ra tay nhanh, mạnh mẽ, chuẩn xác, mỗi một chiêu tấn công chỗ kẻ địch chắc chắn có suy tính, mỗi một chiêu đều là kỹ năng giết chắc, thực dụng không phí chút sức nào, lại ác liệt tàn nhẫn đến nỗi khiến tim gan người ta đềuu lạnh.

Thời gian không đến nửa nửa chén trà nhỏ, mười mấy sát thủ chỉ còn lại hai tên.

Mạc Kinh núp trong bóng tối mắt thấy hết thấy màn này cũng âm thầm kinh hãi với công phu cao cường của Lý Trọng Phi. Hần mắt lạnh nhìn những thủ hạ kia lần lượt bị đánh gục. Sự chú ý của hần đều đặt bên trên thân ảnh cao lớn động tác càng ngày càng chậm chạp kia.

Lý Trọng Phi vung tay, ý muốn ném đi cảm giác chóng mặt choáng váng kia. Bỗng nhiên, cảnh tượng bốn phía trở nên mơ hồ khiến hần hoảng hốt: hần biết hẳn là mình trúng thuốc mê rồi. Nhưng mà, mấy ngày gần đây hần vô cùng cẩn thận với đồ ăn thức uống, không thể nào có người có cơ hội hạ thuốc mê hần. Trong đầu hiện lên hình ảnh thân ảnh phiêu dật bụng trà mời hần. Khuôn mặt ngăm đen lập tức tái xanh. Là Phạm Dương Triệt? Nói vậy thích khách được phái đến ám sát mình gần đây đều là do hần làm. Rốt cục mục đích của Phạm Dương Triệt là gì? Một đạo linh quang hiện lên, khiến cho ánh mắt của hần trở nên vô cùng ngưng trọng. Không được, hần phải dùng bỏ câu đưa tin cho Văn Kiệt sớm một chút.

Ánh đao trước mắt làm hần phải ngừng việc suy nghĩ, vung tay lên, giải quyết hai tên sát thủ vương bận cuối cùng kia.

“Không thể nào.....” tên sát thủ áo đen cuối cùng ngã xuống khó tin nổi phun ra ba chữ, về mặt kinh hãi hoảng sợ của hần đông cứng lại trong một khắc này.

“Đông...” một tiếng, tiếng bảo thương rơi xuống và chạm với mặt đất phá vỡ đi bầu không khí khắc nghiệt này. Lý Trọng Phi dựa vào bảo thương chống đỡ hồng học thở gấp, nhìn cảnh vật bốn phía đã vụn vụn. Hần không thể bất tỉnh ở nơi này được, như vậy quá nguy hiểm. Hần giờ bảo thương lên cao rồi đâm xuống bấp bệch mình. Dòng máu đỏ tươi lan rộng ra trên quần áo màu đen. Sự đau đớn của thân thể khiến thần trí vốn hỗn loạn của hần hơi khỏi phục một chút. Rồi sau đó, hần lập tức quay người, kéo bảo thương, chân hơi khập khểnh muốn rời khỏi con hẻm nhỏ chật đầy thi thể này.

Thân thể đau nhói, làm thần trí hỗn loạn khỏi phục một chút. Rồi sau đó hần xoay người, lê chân bị thương muốn rời đi hẻm nhỏ đầy thi thể này.

Thân hình di chuyển vốn chậm chạp bỗng nhiên cứng ngắt. Trong đôi mắt đen hiện lên tinh quang, Lý Trọng Phi xoay người một cái, giờ cao bảo thương đỡ được một đao trí mạng bổ tới sau ót hần.

“Đông...” Kèm theo âm thanh tiếng kim loại va chạm chói tai, Mạc Kinh và Lý Trọng Phi đều lui về phía sau hơn mười bước

Chuyển động cánh tay phải bị rung động khiến cho tê rần đau nhức, Mạc Kinh kinh hãi nhìn thân ảnh cao lớn vẫn thẳng tắp như cũ đối diện: người bình thường trúng hũ vô hương lâu như thế, cũng đã sớm té xỉu mặc cho người ta chém giết rồi. Vì sao nam nhân này còn có thể đứng được? Nhưng mà, có một điểm hẳn tin chắc, tối nay hẳn nhất định phải giết chết người nam nhân này.

Mồ hôi lạnh theo khuôn mặt tái nhợt kia chảy xuống, giờ phút này Lý Trọng Phi biết rõ ý thức của mình cũng chống đỡ không được bao lâu. Nhưng mà, hẳn không thể ngủ được, bởi vì như vậy có nghĩ là nhận lấy cái chết. Hắn còn chưa báo cho Vân Kiệt biết phải coi chừng Phạm Dương Triệt, hắn – hắn còn chưa truyền đạt nỗi nhớ của mình cho đệ ấy.

Dưới ánh đèn mờ mờ, hai thân ảnh giao thủ liên tục. Theo thời gian trôi qua, động tác Lý Trọng Phi càng ngày càng chậm chạp.

Hắn không thể chết được. Hắn còn phải nói cho Vân Kiệt tình cảm của mình, hắn còn phải bảo vệ đệ ấy, hắn...

“Phập” âm thanh đao đâm vào thân thể cắt đứt lời nói vẫn luôn nói thầm trong lòng của Lý Trọng Phi.

“Xoẹt” âm thanh vang lên lúc đao rút ra khỏi thân thể, Mạc Kinh trở mình một cái về phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Hắn sợ hãi một kích cuối cùng của người trước khi chết kia.

“Trọng Phi, Trọng Phi...” Tiếng cười quen thuộc trong sáng truyền đến từ phía chân trời.

Chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn về phía màn trời đen kịt kia, thân ảnh quen thuộc kia đang hiện ra trong tầm mắt. Vân Kiệt, bàn tay to lớn khó khăn nâng lên, vẫy về phía màn trời. Hắn muốn bắt lấy đệ ấy. Hắn muốn chuyển lại nỗi nhớ của mình cho đệ ấy. Hắn muốn nghiêm túc nói cho đệ ấy biết chuyện tình cảm hắn chôn giấu dưới đáy lòng, hắn thích đệ ấy.....

“Rầm” một tiếng, thân hình cao lớn rớt cuộc ngã xuống đất.

Đề lại bả vai rớm máu, Mạc Kinh kéo lê thân thể mệt mỏi đi tới trước thân hình cao lớn kia, nhìn cái người cho đến chết vẫn đang chăm chăm nhìn thẳng bầu trời kia, trong lòng của hắn hiện lên sự kính phục. Nam nhân như vậy không nên chết trong con hẻm nhỏ không người, ít nhất nên có một chỗ yên nghỉ. Tay phải dể trong miệng, tiếng huyết sáo lạnh lạnh vang lên.

Năm hắc y nhân từ trên trời giáng xuống.

“Không thể đi!” Mạc Kinh khoát tay nói.

“Vâng!” một người áo đen tiến lên, vác thân hình cao lớn trên người, rồi biến mất trong màn đêm.

Mạc Kinh đề khí một cái, cũng đã biến mất trong màn đêm.

Những hắc nhân khác ở lại dọn sạch con hẻm.

Lúc ánh trăng phá vỡ mây mù ló ra, ánh trăng trắng nõn rủ xuống rơi rải trên mặt đất, con hẻm nhỏ đã từng tràn ngập máu tanh không còn thấy được vết máu nào. Chỉ là chiếc đèn lồng lắc lư trên tường vẫn y nguyên ở đó, tản ra tia sáng yếu ớt chiếu rọi bốn phía.

Một cơn gió đêm mãnh liệt thổi đến, trong cơn gió tán loạn, ngọn đèn dầu lắc lư cuối cùng cũng bị thổi tắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Tuyệt Đới Kích Động

Edit: Việt Trinh

Beta: Tuyệt Y

Mặt trời chói chang giống như quả cầu lửa được khám ở phía chân trời, gần như làm tổn thương đôi mắt sáng của Phó Vân Kiệt, như đốt cháy một lớp mỡ trên người nàng.

Nàng có chút ngớ ngẩn nhìn chằm chằm vào cái sa mạc không giới hạn này: Nơi này rốt cuộc là đâu?

“Giết—” kèm theo âm thanh của tiếng gào thét là vô số binh lính vùng đao hướng về phía nàng nặng nề đến.

Nàng thu hồi sự hoang mang trong lòng, tập trung nhìn vào lá cờ được cắm ở giữa đám binh lính kia với chữ viết vô cùng bắt mắt “Cao”. Nơi này là chiến trường. Không một chút do dự, nàng hoàn toàn gia nhập vào trận chiến này. Điều tối kỵ nhất khi ở trên chiến trường chính là do dự.

Chém, vung, đâm, nằng lộp lại động tác giết người một cách đơn giản. Thi thể bên chân càng ngày càng nhiều, thậm chí ngay cả chỗ đứng nằng cũng không có. Tuy nhiên, đám binh lính này giống như những con sóng thủy triều vô cùng vô tận (*), từng đợt từng đợt ập đến.

(*) không có điểm cuối

Nằng không biết mình đã lộp đi lộp lại động tác giết người kia bao nhiêu lần, nằng chỉ biết là cánh tay càng ngày càng nặng, nặng như nghìn vàng. Nằng không thể ngã xuống. Ở trên chiến trường, ngã xuống đồng nghĩa với cái chết. Nằng phải kiên trì sống, kiên trì – đứng vững.

Cuối cùng, sự mỏi mệt đã khiến cho cơ thể mảnh khảnh đang một mình chiến đấu bắt đầu lay động.

Một bàn tay to lớn nhanh chóng giữ lấy thân hình sắp ngã xuống của nằng. Mờ ra đôi mắt đã khép lại một nửa, đập vào mắt nằng là khuôn mặt chữ điền ngăm đen kia. Trên gương mặt anh khí đã cuốn trôi những mệt mỏi vừa rồi, tràn ngập kính hi: “Trọng Phi.”

Hắn không nói gì, chỉ xoay người, đưa lưng về phía nằng, tay phải cầm bảo thương trong tay.

Đôi mắt sáng lóe lên sự cảm động: Ở trên chiến trường, nếu giao cho đối phương phía sau lưng, điều đó đại biểu cho sự tín nhiệm toàn tâm, đại biểu cho việc giao phó sinh mệnh của bản thân cho đối phương.

Nằng xoay người một cái, nằng cũng phó thác phía sau lưng của chính mình cho hắn như thế.

Hai người ăn ý cùng huy động lợi khí (*) trong tay, như thể hình thành một vòng ánh sáng không hề cho địch nhân bước thêm một bước.

(*) vũ khí sắc bén

Không biết thời gian lại trôi qua bao lâu. Cuối cùng, tất cả binh lính địch đều bị giết ngã xuống đất.

Nằng suy tư thoát ngồi trên mặt đất, nở nụ cười: “Ha ha a —”

Tiếng cười dễ nghe ở một nơi tràn đầy thi thể và mùi máu tanh đột ngột vang lên như vậy.

Cảm giác được sự nghi hoặc trên gương mặt ngăm đen kia, nằng nhảy lên một cái, nhảy đến trước thân hình cao lớn, tay phải duỗi ra, nhẹ nhàng áp lại gần trước ngực hắn, chân thành tha thiết nói: “Trọng Phi, cảm ơn huynh.”

Một bàn tay to lớn ôm lấy tay nằng. Đôi mắt sáng mang theo nghi hoặc đang nhìn vào đôi mắt tràn đầy tình cảm kia, nhìn vào nét mặt muốn nói lại thôi kia, dường như hắn có thiên ngôn vạn ngữ.

Nằng vốn định mở miệng hỏi, lại bị động tác đột ngột của hắn làm chấn động.

Bàn tay to lớn duỗi về phía sau lưng nằng, sau đó hắn dùng sức một cái ôm nằng thật chặt vào trong ngực, như thể muốn đem nằng tiến nhập vào cơ thể hắn.

Bởi vì động tác này của hắn nên nằng chỉ có thể bối rối mặc cho cơ thể cứng đờ.

Bởi vì động tác của hắn càng mãnh liệt, nên nằng chỉ có thể túng quần mà cứng đờ thân thể. Lần đầu tiên, nằng phát hiện dáng người hắn thật cao lớn. Thân thể thon dài như nằng cũng chỉ đến bờ vai của hắn.

“Bảo trọng!” Bên tai vang lên âm thanh khan khan kiềm nén xen lẫn với sự tiếc nuối vô hạn.

Điều này làm cho nằng nghi hoặc, khi nằng đang muốn hỏi hắn thì sự trôi buộc quanh thân thể bỗng nhiên biến mất, thân hình cao lớn kia cũng theo đó mà tan biến. Ngay cả những thi thể và máu trên cát vừa rồi cũng biến mất theo. Bốn phía nổi lên sự chán ghét nồng đậm, “Trọng Phi, Trọng Phi.....” Nằng chuyển động thân thể, tìm kiếm thân hình cao lớn kia khắp nơi. Không biết vì sao, trong lòng của nằng hiện lên sự bất an cực độ. Nằng nhất định phải tìm được hắn. Nếu không tìm được hắn, chỉ sợ về sau sẽ không còn được gặp lại hắn nữa.

“Trọng Phi!” Cùng một tiếng kêu to, Phó Vân Kiệt thờ dốc ngồi dậy. Đôi mắt sáng mang theo sự ngỡ ngàng nhìn căn phòng đơn sơ nhưng thoải mái kia.

Thần trí hỗn độn bắt đầu trở nên tỉnh táo. Nằng bắt đầu biết rõ nơi này là khách sạn lớn nhất Phú thành — khách sạn Vân Lai. Thì ra chỉ là một giấc mơ thôi! Tuy rằng nằng có cảm giác rất chân thật, nhưng nó vẫn chỉ là một giấc mơ. Trọng Phi vẫn còn ở Nham thành giúp nằng dẫn dắt Phó gia quân. Nằng nhẹ nhàng thở ra: cũng may, đây chỉ là giấc mộng. Trọng Phi, thủ hạ đắc lực và trung thành nhất của nằng, bằng hữu tốt nhất của nằng, vì vậy nằng không muốn hắn gặp chuyện không may một chút nào.

Thu hồi suy nghĩ, nằng đứng dậy, đi đến trước bàn rót một chén nước cho mình. Sự lạnh lẽo trong miệng xóa đi sự bất an của nằng. Nằng bắt đầu bình tĩnh mà suy xét vấn đề trước mắt: Đoàn người bọn họ đã đến Phú thành, Phú thành là một châu tận cùng phương bắc, tiếp giáp Bắc Hải.

Bởi vì địa lý địa thế Phú thành gồm bảy phần là núi, hai phần là nước, một phần là lục địa, nên tạo ra sự nghèo đói và lạc hậu. Dân cư ở đây rất thưa thớt, cho dù là khách sạn lớn nhất châu thành — khách sạn Vân Lai cũng chỉ có thể dùng hai chữ “đơn sơ” để hình dung. Bọn họ đã đến Phú Thành mười ngày, nhưng vẫn hoàn toàn không biết vị trí của bảo tàng. Phú thành tuy nói lớn cũng không lớn nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Làm thế nào có thể tìm được bảo tàng tại một nơi nhiều sông nhiều núi hơn lục địa này, vấn đề này đã quấy rối bọn họ suốt mười ngày nay. Mà Nam Cung Tuyệt ngoại trừ

những con số trong khẩu quyết trước kia, còn có một bài thơ, là của Bắc Tống thi nhân Tô Thúc ‘Đề Tây Lâm bích’:

Hoành khan thành lĩnh trúc thành phong,

Viễn cận cao đê các bất đồng.

Bất thức Lư Sơn chân diện mục,

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung

Dịch thơ.

Đề tên trên chùa Tây Lâm

Nhìn ngang thành dài, nghiêng thành đỉnh

Cao, thấp, gần, xa, thấy khác ngay

Chẳng rõ Lư Sơn hình dáng thật

Bởi thân đứng ở chính nơi này

Người dịch: Nguyễn Khắc Phi

Tô Thúc (Chữ Hán: 苏轼, 8/1/1037–24/8/1101), tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Mấy ngày nay bọn họ đều lấy Nam Cung Khai làm trung tâm để nghiên cứu trong bài thơ có khả năng tồn tại tin tức về vị trí cụ thể của bảo tàng không. Theo ý nghĩa trên mặt thơ, thì bảo tàng rất có khả năng ở một chỗ gọi là “Lư Sơn”. Bởi vậy, bọn họ luôn tích cực tìm kiếm cái chỗ Lư Sơn này có tại Phú thành hay không hoặc là trước kia Phú thành có nơi nào được gọi là Lư Sơn hay không. Nhưng sau vài ngày tìm kiếm liên tiếp lại không thu hoạch được gì.

Ban đầu nàng cũng nghĩ bài thơ này muốn ám chỉ về nguồn gốc của bảo tàng nằm trên một ngọn núi có tên “Lư Sơn” ở Phú Thành, nhưng giờ phút này khi nàng suy nghĩ lại, cảm thấy khả năng này là rất nhỏ. Hiện tại nàng đã xác định rằng người vẽ ra cái bảo tàng kia hẳn cũng là một người xuyên không. Nếu không phải nàng cũng là người xuyên không, biết bản đồ kia là bức vẽ trò Đại Phú Ông (*), thì nàng chắc chắn những người khác cho dù có chiếm được khẩu quyết cùng bản đồ cũng không có cách nào tìm được bảo tàng. Hiển nhiên hẳn cũng không muốn cho mọi người biết vị trí thực sự của bảo tàng này. Trong bảo tàng rốt cuộc cất giấu cái gì? Trong đôi mắt sáng lóe lên nghi hoặc và hưng phấn. Sự hưng phấn kia đến từ việc truy tìm cái người cùng là người xuyên không kia.

(*) Đây là một trò chơi phổ biến ở Trung Quốc, cách thức chơi tương tự như Cờ Tỷ Phú ở Việt Nam. Và sau đây là một vài hình ảnh về trò Đại Phú Ông (Richman) phiên bản online.

Nàng duỗi tay ra, mở rộng tấm bản đồ Phú Thành ở trên mặt bàn. Đôi mắt sáng cẩn thận quan sát tấm bản đồ bao quát hết tất cả địa danh và đồi núi Phú thành. Nếu đã không có chỗ gọi là Lư Sơn, vậy thì bài thơ này muốn truyền đạt điều gì cho người khác. Ánh mắt nhìn quét qua một cái tên gọi quen thuộc: núi Tây Lâm

Núi Tây Lâm?! Rất quen thuộc nha! Đã nghe qua ở đâu rồi?! Một ý nghĩ lóe lên, đôi mắt sáng nhuộm lên sự phấn khởi nhìn chăm chăm vào tên của ngọn núi nhỏ nhỏ nằm ở góc bên trái trên cùng tấm bản đồ. Bài thơ kia có tên là ‘Đề Tây Lâm bích’. Không sai, bảo tàng ngay tại núi Tây Lâm. Lòng đầy hưng phấn, nàng lập tức đứng lên. Nàng muốn nói cho những người khác biết vị trí cụ thể của bảo tàng.

“Nha —” một tiếng cửa mở, ánh sáng chói chang của nắng sớm chiếu vào mắt nàng khiến nàng mê hoặc, khiến nàng nhất thời nhìn không rõ phía trước. Sau khi chờ cho mắt thích ứng được với ánh sáng, đập vào mắt nàng là gương mặt tuần mĩ quen thuộc kia.

Đôi mắt sáng mang theo vẻ khó có thể tin nhìn vào thân ảnh màu trắng đang đứng giữa nắng sớm lộ ra bộ dáng như tiên bồng bênh, linh khí trong veo, chói lọi không thể nhìn. Nước mắt kích động làm mờ đi tầm mắt. Khi nước mắt óng ánh sắp trào ra khỏi hốc mắt, nàng bất ngờ nhào vào lòng hắn. Bởi vì, nàng dùng sức quá mạnh, mà Phạm Dương Triệt vì mấy ngày liền đi đường thân thể mỏi mệt, nên “Đồng —” một tiếng, nàng làm hắn ngã nhào trên mặt đất.

“Triệt, chàng thế nào a?” Nhớ tới thân thể hắn, trên gương mặt anh khí đầy sự bối rối, tiếp đó bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu kiểm tra.

Bàn tay to duỗi ra nắm chặt lấy bàn tay đang lộn xộn trên người hắn, Phạm Dương Triệt cười nói: “Ta không sao. Kiệt, đệ yên tâm. Cơ thể của ta đã khỏe rồi.”

Nhìn gương mặt tuần mĩ kia tuy có chút nhột nhạt nhưng không đau đớn chút nào, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của nàng rốt cuộc cũng buông xuống. Nàng khẽ tựa đầu vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim vững vàng mạnh mẽ, ổn định kia. Nàng cảm thấy yên tâm: Thân thể Triệt rốt cuộc đã tốt rồi. Nàng cũng sẽ không phải thường xuyên lo lắng Diêm Vương thừa dịp lúc nàng không chú ý sẽ cướp chàng đi. Nàng rốt cuộc có thể yên tâm rồi.

Đôi mắt đen nhanh chóng hiện lên tinh quang: “Kiệt, các đệ tìm được bảo tàng chưa?”

Qua sự nhắc nhở của hân, nàng lập tức nghĩ tới suy đoán vừa rồi, phấn khởi ngồi dậy, tràn đầy tự tin tươi cười nói: “Triệt, ta rốt cục đã biết bảo tàng ở đâu rồi. Ngay tại Phú thành, trên núi Tây Lâm.”

Không thấy hân tiếp lời như nàng mong đợi. Nàng nghi hoặc cúi đầu. Đập vào mắt là một gương mặt khuôn mặt tuấn mỹ nhiễm một tầng đỏ ửng, đầy lúng túng làm cho sự nghi hoặc của nàng càng nhiều.

Lúc này, truyền đến vài tiếng bước chân rất nhanh hỗn độn. Rồi sau đó, Nam Cung Tuyết, Nam Cung Khải, Dịch Thiên và Hoắc Thiên Thụy đều chạy tới. Hiện nhiên hân là vì bọn họ nghe được tiếng vang vừa rồi nên chạy vội đến.

Bốn gương mặt vốn khảm trương sau khi nhìn thấy cảnh tượng quần quýt ái muội của hai người đều ngây ngẩn đơ người. Theo tầm mắt của bọn họ, lúc này nàng mới phát hiện tư thế hiện tại quá mức ái muội: Hai chân nàng dang ra ngồi trên thân thể của Triệt, hơn nữa chỗ nàng ngồi lên lại là vị trí dễ dàng khiến cho người ta suy nghĩ liên miên nhất.

“Đừng—” Gương mặt anh khí bùng lên một màu gan heo, nàng bối rối vội vàng đứng dậy: Trời ạ, ai đào giúp nàng cái hố để nàng có thể chui xuống đi thôi! Xấu hổ muốn chết người rồi!

Phạm Dương Triệt vẫn nằm trên mặt đất cũng đứng dậy theo. Giờ phút này màu đỏ trên khuôn mặt tuấn mỹ đã không còn. Bàn tay to duỗi ra, kéo Phó Văn Kiệt khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng đang không biết phải làm sao ôm vào trong ngực, giống như tuyên thệ quyền chiếm hữu của chính mình: “Ta có chuyện cần nói với Kiệt”. Vừa dứt lời liền ôm người đang vùi đầu trong ngực hân vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Nam nhân này là ai? Dựa vào cái gì mà hân có thể ôm Kiệt.” Nam Cung Khải là người tỉnh táo trước trong bốn người đang ngu ngơ bắt đầu dùng giọng nữ bén nhọn thét to.

“Phạm Dương Triệt.” Tà mâu lóe lên tia phức tạp, liếc mắt về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt, rồi sau đó Nam Cung Tuyết liền xoay người rời đi.

Vốn đang tính kêu gào, Nam Cung Khải nhất thời trở nên im lặng. Nhưng chẳng qua chỉ im lặng trong nhất thời, rồi sau đó giọng nói y hệt như niệm kinh vang lên: “Ta phải hào phóng một chút. Tỷ tỷ là hôn phu của Kiệt. Ta là muội muội, ta phải thông cảm cho tỷ tỷ. Ta phải hào phóng một chút.” Lời nói hỗn loạn, giọng nói ồn ào khiến người ta phiền lòng theo Nam Cung Khải kéo lê thân ảnh ảm đạm xoay người rời đi mà biến mất.

Con người âm u màu lam nhìn chằm chằm thẳng về phía cánh cửa phòng đóng chặt kia, dường như muốn nhìn xuyên qua cánh cửa vướng víu đang cản trở tầm mắt kia. Hoắc Thiên Thụy nắm chặt hai tay thành quyền, khuôn mặt bá khí tuấn lãng hiện lên sự thống khổ và kiềm nén. Sự ghen tị đang gặm nhấm trái tim của hân. Hân rất ghen tị với Phạm Dương Triệt có thể danh chính ngôn thuận ôm Văn Kiệt, ghen tị đến nỗi hận không thể giết chết hân, cướp nàng trở về. Rốt cục bàn tay vẫn nắm chặt thành quyền kia bắt đầu nâng lên, sau đó hướng thẳng về nơi vẫn đang đóng chặt kia mà vung đến. Khí thế kia làm cho Dịch Thiên vẫn luôn ngây người ở bên cạnh kinh hãi.

Lúc nắm đấm gần đến cửa phòng, nhưng lại ngừng lại vì trong phòng truyền đến tiếng cười vui vẻ dễ nghe tiếng cười. Trên gương mặt bá khí nhuộm lên sự cay đắng. Hân vô lực buông thông cánh tay sắt xuống. Hoắc Thiên Thụy dứt khoát xoay người rời đi. Hân không muốn đứng trước phòng, nghe tiếng cười phát ra vì nam nhân khác kia. Hân sợ chính mình nghe tiếp sẽ không kiềm nén được sự ghen tị tràn đầy trong lòng, mà nếu dùng sức mạnh để đối phó với Phạm Dương Triệt, có được nàng, thì hân lại không muốn nhìn thấy ánh mắt oán hận của nàng.

Với sự ảm đạm và cay đắng của những người khác, thì Dịch Thiên lại lộ ra sự bình tĩnh đến lạ thường. Hân thấy đặc biệt may mắn từ lúc bản thân vào ở khách điểm này thì đã báo cho tất cả các phòng trọ, đồng sự (*) không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Nếu không, giờ phút này thân phận của bọn họ đã bị bại lộ rồi. Nhất là một đôi mắt màu lam của Hoắc Thiên Thụy.

(*) đồng sự : bạn cùng làm việc chung

Thu hồi tâm tư, Dịch Thiên nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt kia mà lâm vào suy nghĩ của chính mình. Hân cũng hề ghen tị với Phạm Dương Triệt như những người khác. Bởi vì hân đặc biệt hiểu rõ hiệu lực của tuyệt tình dược. Giờ phút này lòng của Phạm Dương Triệt đã sớm không còn tình yêu rồi. Biểu hiện mới vừa rồi của Phạm Dương Triệt chỉ vì muốn đạt được sự tín nhiệm hoàn toàn của Văn Kiệt. Hân sẽ không lãng phí tình lực, mưu tính đi phá hỏng hiện tại. Như vậy chỉ càng làm cho nàng thêm phản cảm. Hân chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được. Chờ sau khi Văn Kiệt phát hiện Phạm Dương Triệt lừa gạt nàng, chờ sau khi Văn Kiệt hoàn toàn hết hy vọng với Phạm Dương Triệt. Lúc này càng tin tưởng, yêu càng sâu, thì sau này tuyệt vọng càng nhanh, càng triệt để hơn. Đến lúc đó, hân sẽ dùng toàn bộ trái tim làm bạn ở bên người nàng, làm bạn giúp chữa trị vết thương trong lòng nàng, giúp nàng vượt qua giai đoạn tổn thương tình cảm nhất, đi theo bên nàng cho đến khi nàng có thể mở rộng trái tim một lần nữa mà đón nhận chính mình mới thôi. Điều này cũng giống như quá trình luyện chế đan dược của hân, quá trình tuy dài đằng đẵng, thế nhưng kết quả thường là sự vui vẻ nhận được khi luyện đan công.

“A —” Cửa phòng mới đóng. Phó Văn Kiệt liền đẩy vòng tay đang ôm lấy mình ra, bản thân nhanh chóng chạy về phía giường trước tiên.

Đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cái người đang quần quýt mình trên giường. Đôi môi mỏng gọi lên sự châm chọc. Thu hồi sự lạnh nhạt trên mặt, hân tiến lên ngồi bên mép giường, ôn nhu cười nói: “Kiệt, tốt rồi. Nơi này không có người nữa.”

Dùng sức xóc chấn lên, Phó Văn Kiệt vẫn thẹn đỏ cả mặt như cũ, thẹn quá hóa giận nên nàng dùng nệm một quyền vào trước ngực hân.

“Ồ —” Tiếng rên rỉ đau đớn khiến cho nàng quét đi nét đỏ ửng trên mặt, nàng bối rối xoa ngực hân nói: “Triệt, xin lỗi chàng, xin lỗi chàng.” Nàng cũng quá vô tâm rồi. Tuy rằng bệnh tim của Triệt đã gần hết, nhưng thân thể chàng rất có thể vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay mềm nhỏ của nàng. Đôi mắt đen tràn đầy nhu tình, môi mỏng dề xuống, dán lên đôi môi đỏ mọng của nàng, bên môi tràn ra âm thanh nhẹ nhàng: “Kiệt, ta rất nhớ nàng.”

Không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ bốn chữ ngắn gọn rút cuộc đã làm nàng không kiềm chế được nội tâm vui sướng. Sự vui sướng đó hóa thành hành động thực tế, đôi môi đỏ mọng dùng sức dán ngược lên đôi môi mỏng kia, dường như muốn trút tất cả nỗi nhớ nhung vào nụ hôn này.

Độ ẩm bên môi và tình cảm truyền đến khiến trái tim hắn không tự chủ mà đập nhanh hơn. Hắn nhanh chóng phát hiện sự khác thường này, một cảm xúc buồn nôn xông lên đầu: Hắn lại động tâm với nam nhân ép lấy mình. Điều này tuyệt đối không được phép. Đôi mắt đen vốn đang hoang mang lại trở nên lạnh lẽo, Phó Văn Kiệt đang đắm chìm trong vòng ôm của nam nhân mình yêu mến cũng không phát hiện đôi mắt đen kia mới vừa rồi còn chứa đầy tình cảm dịu dàng, giờ phút này lại trở nên rất lạnh, rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Sinh Tử Có Nhau

Edit: Việt Trinh

Beta: Tiểu Ngan

Khi mùa hạ kết thúc, thời tiết trở lạnh, trên đỉnh Tây Lâm, mây mù dày đặc, trên vách đá có thể nhìn thấy đầu hồi to lớn, có ba chữ “Núi Tây Lâm” viết thật to.

Sáu người ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi Tây Lâm sừng sững cao ngất, rất có khí thế như khí thế của Trường Giang và Hoàng Giang, không khỏi khiến cho mấy người lộ ra , ngoại trừ một người, Nam Cung Khải mang vẻ mặt chăm chú nhìn về rừng cây trước mặt.

“Làm sao vậy?” Phát hiện hắn có điểm quái lạ, Nam Cung Tuyết mở miệng hỏi.

Câu hỏi vừa bật ra, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung về phía Nam Cung Khải.

“Phiến rừng này có mê trận.” Đôi mắt buồn nhìn chằm chằm vào mảnh cây cối trước mặt, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

Tất cả mọi người hưng phấn nhìn nhau. Điều này chứng minh đây đúng là vị trí của bảo tàng.

Nam Cung Khải lắc lắc trong bao lấy ra một cái la bàn bát quái [2]. Chỉ thấy kim đồng hồ trên mặt bát quái dường như không tìm thấy phương hướng nên quay lộn xộn. Hình ảnh quỷ dị như thế làm cho mọi người như muốn rụng răng.

[2] Có thể xem hình ảnh tại đây:

<https://www.google.com.vn/search?q=la+b%C3%A0n+b%C3%A1t+qu%C3%A1i&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ei=aR5IUv-KLMqggqGR74G4CA&ved=0CEMQsAQ&biw=1366&bih=667&dpr=1#q=%E5%85%AB%E5%8D%A6&tbm=isch>

Hiếm khi dung nhan tuyệt mỹ lại trở nên nghiêm túc, hắn quay đầu nhìn những người khác trịnh trọng nói với họ: “Nhớ kỹ phải đi theo bước chân ta. Ta đi nơi nào, mọi người đi nơi đó. Tuyệt đối không thể đi sai. Nếu không.....”

Hắn quay đầu nhìn về mảnh rừng kia, môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Bằng không sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này, vĩnh viễn không thoát ra được.”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Giữa rừng cây , Nam Cung Khải cầm trong tay bát quái dẫn đường, Nam Cung Tuyết theo sau, Phó Văn Kiệt nắm chặt tay Phạm Dương Triệt đi thứ ba, tiếp đến là Hoắc Thiên Thụy cùng Dịch Thiên.

Đôi mắt màu lam nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau vô cùng chói mắt, sự ghen tị bùng cháy trong đôi mắt. Trong đôi mắt phủ đầy u ám.

Đi theo bước chân Nam Cung Khải, bọn họ bước đi vô cùng cẩn thận. Thời gian đang từng giây từng phút trôi qua, nhưng bọn họ vẫn là đi về phía khu rừng như vô tận. Trong lòng mọi người càng thêm lo lắng vì khu rừng này chỉ thấy sâu thẳm. Vì để giảm bớt bất an, Phó Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm,hip mắt nhìn lên mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

Vẫn như cũ?! Đôi mắt sáng hiện lên kinh ngạc. Nàng nhớ rõ khi bọn họ đi vào cánh rừng này là lúc mặt trời chói chang nhô lên cao. Dùng mức độ đau nhức của bàn chân mà nói thì lúc bọn họ bắt đầu tiến vào rừng cây, thời gian đã trôi qua ít nhất hai canh giờ. Vì sao mặt trời lại chưa lặn về hướng Tây. Hình ảnh quỷ dị như thế làm nổi bất an trong lòng dần tăng lên, khi nàng đang muốn nói với Phạm Dương Triệt phát hiện của mình, quay đầu nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ đã trở nên tái nhợt, vô sắc. Tâm mất di chuyển xuống dưới, dừng ở phía sau lưng ướt đẫm mồ hôi của hắn, nàng ý thức được thể lực

của hắn đã cạn kiệt nhiều lắm.

“Nam Cung Khai, còn bao lâu nữa mới có thể thoát khỏi rừng cây này?” Nàng lo lắng phá vỡ sự yên lặng dọc đường. Bởi vì trước khi tiến vào rừng cây, Nam Cung Khai đã cảnh cáo bọn họ không được lên tiếng quấy rầy hắn.

Nhìn thân ảnh kia vẫn bước đi như chưa nghe được câu hỏi, nàng đề cao âm lượng nói: “Thân thể Triệt đã chịu không nổi. Nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!”

Dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ châm chọc xoay lại: “Ngài có biết mỗi một khắc mê trận này biến hóa bao nhiêu không? Mỗi một khắc cây cối tại đây di chuyển bao nhiêu? Nếu chúng ta dừng lại tại nơi này mỗi một khắc, ngài có biết chúng ta phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể đi ra không?”

Đôi mắt buồn mang theo thâm trầm liếc nhìn dung nhan tuấn mỹ đang trở nên tái nhợt kia, nói: “Người không có nghị lực đi vào rừng cây này chỉ có một kết cục, chính là chết.”

Vốn định phản bác hắn thì khuôn mặt ôn nhu kia nở nụ cười ngăn cản: “Kiệt, ta không sao.”

Nhìn gương mặt kia đã tái nhợt mà còn cây mạnh, nàng biết giờ phút này hắn tuyệt đối không muốn liên lụy mọi người. Trong đôi mắt sáng lóe ra sự kiên nghị, tay phải nàng đưa ra, ôm lấy thắt lưng hắn, tay trái duỗi ra, kéo cánh tay trái của hắn khoát lên vai mình, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về vẻ mặt kinh ngạc kia, cười nói: “Triệt, huynh dựa vào ta. Như vậy sẽ không vất vả.”

Lời nói ngắn gọn như gió xuân thổi vào tình cảm đang đóng băng, một góc núi băng bắt đầu hòa tan. Tình yêu bắt đầu nở hoa.

Lần đầu tiên, hắn phát hiện thì ra bả vai Phó Văn Kiệt lại có thể mỏng manh như thế, mỏng manh giống như nữ tử bình thường.

Lần đầu tiên, hắn phát hiện thì ra bàn tay của Phó Văn Kiệt thật nhỏ bé, nhỏ bé khiến cho người ta muốn nắm thật chặt để che chở.

Lần đầu tiên, hắn phát hiện thân thể Phó Văn Kiệt thật ấm, thật ấm, ấm đến mức khiến cho người khác không thể nhìn được mà muốn đến gần.

Nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt kia, đôi mắt lam càng thêm u ám.

Nửa canh giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng đã thoát khỏi rừng cây kia. Nhìn khu rừng được bao phủ bởi ánh chiều tà, trên mặt bọn họ đều tràn đầy kích động cùng hưng phấn.

Nhìn gương mặt vốn anh khí hồng hào giờ phút này trở nên trắng bệch tái nhợt. Một tia không đành lòng từ lòng hắn xuất hiện, hắn rút cánh tay mình về, nói: “Kiệt, ta đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Ừ.” Ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt đã thoát khỏi phục về hồng hào, nàng mới buông cánh tay ôm phần eo của hắn ra.

“Được rồi. Chúng ta đi thôi!” Nam Cung Khai đem bát quái cát vào trong bao, mở miệng nói.

Mọi người xoay người đi về dòng sông phía trước.

“Ầm ầm ỳnh—” Bên tai vang vọng tiếng nước chảy xiết như tiếng sấm vang, dòng sông rộng chừng ba mươi thước xuất hiện trước mắt. Dòng sông chảy xiết như ẩn chứa một sức mạnh vô hạn, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác thật nhỏ bé.

“Ừm—” Dòng nước đang đổ xuống kia cách mặt sông ít nhất bốn mươi thước, nước bắn tung tóe làm ướt vạt áo của mọi người.

Hình ảnh bao la hùng vĩ như thế làm mọi người chấn động.

Qua một lúc, bọn họ mới thu hồi sự chấn động, bước trên cây cầu không có hàng rào bảo vệ, do 3 khúc gỗ thô to gồ ghề tạo thành mà chỉ có thể để cho một người đi qua.

Bởi vì tất cả mọi người đều bước lên cầu, có những tiếng động “lạch cạch” như là tiếng kháng nghị của cây cầu.

Liếc về phía bờ bên kia còn cách khoảng mười thước, đôi mắt sáng tràn đầy lo lắng: Cây cầu này sẽ không nửa đường mà bị đứt chứ?

Nhìn người cao gầy trước mắt, trong đôi mắt lam hiện lên sát khí, tay phải Hoắc Thiên Thụy hướng về phía người kia, một chương nhiều lực khiến cho thân thể vốn mềm mại của Phạm Dương Triệt trở nên nghiêng ngả, trượt chân, toàn bộ thân thể ngã rơi xuống dòng sông.

Đến khi Phó Văn Kiệt phát hiện Phạm Dương Triệt ngã khỏi cầu, khi đưa tay tóm lấy hắn thì đã quá muộn. Ngón tay chỉ được đến ống tay áo của hắn. Dưới tình thế cấp bách, nàng nhanh chóng phóng ra thiên tâm ti trong tay áo, quán quanh cơ thể của hắn. Bởi vì thân thể nghiêng quá nhiều hơn nữa do trọng lượng của hắn, vốn định ổn định thân thể nhưng ngược lại nàng lại bị kéo khỏi cầu.

“Văn Kiệt!” Hoắc Thiên Thụy hoảng hốt vươn dài cánh tay tóm lấy cánh tay của nàng. Những người khác vội vàng đưa tay tóm lấy Hoắc Thiên Thụy cũng bị kéo khỏi cầu.

Sức nặng của hai người khiến cho cánh tay của Hoắc Thiên Thụy nhanh chóng tê liệt, nhưng mà hắn biết hắn không thể buông tay, tuyệt đối không thể buông tay.

Cuối cùng sức nặng của hai người vẫn khiến cho cánh tay đang được Hoắc Thiên Thụy nắm chặt dần trượt xuống. Hoắc Thiên Thụy nắm lấy phần cánh tay rồi xuống cổ tay.

“Buông Phạm Dương Triệt ra!” Đôi mắt lam lộ ra lo lắng. Nếu chỉ có mình Vân Kiệt, hẳn chắc chắn có thể kéo được nàng.

Phía bên dưới, trong đôi mắt đen của Phạm Dương Triệt hiện lên một tia phức tạp, hẳn không biết tình cảm như thế nào mới có thể làm cho nàng vững vàng giữ lấy thiên tâm ti, mặc kệ bởi vì sức nặng của hắn đã làm bàn tay mềm mại của nàng bị cứa vào, máu đỏ tươi đã nhuộm đỏ thiên ti tâm màu trắng, những giọt máu ấm nóng rơi trên mặt hắn. Nhưng giờ phút này hắn lại hiểu rõ rằng mình không muốn nàng chết cùng hắn. Nếu như trong bọn họ có một người có thể sống, hẳn hy vọng người đó là nàng. Trên gương mặt tuấn mỹ gương mặt là một sự kiên quyết: “Kiệt, đệ buông đi!”

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn người luôn tin tưởng hi vọng nàng sống sót, đôi mắt sáng tràn đầy cảm động, môi đỏ mọng khẽ mở: “Triệt, huynh còn nhớ rõ khi chúng ta động phòng hoa chúc ở Nham thành không, ta đã tuyên thệ với huynh, ta yêu huynh, yêu đến mức ngay cả mạng sống cũng không cần.”

Tiếng nói dịu dàng hòa cùng tiếng nước chảy xiết giống như là thi thầm, nhưng lại rất rõ ràng rơi vào trong tai Phạm Dương Triệt, những ký ức trong đầu bắt đầu ủa về, băng sơn nhanh chóng hòa tan.

Phó Vân Kiệt bắt đầu dùng sức thoát khỏi bàn tay to đang nắm tay mình.

“Ta không cho phép ngươi làm như vậy.” Phát hiện ý đồ của nàng, Hoắc Thiên Thụy lo lắng kêu to.

Những người khác cũng phát hiện ý đồ của nàng, lập tức vươn tay muốn tóm lấy cơ thể đang ngày càng tụt xuống kia.

“Vân Kiệt!” Tất cả mọi người cùng gọi với theo, Phó Vân Kiệt ôm lấy Phạm Dương Triệt rơi vào trong nước.

Sự ồn ào bốn phía dường như đang dần dần xa cách bọn họ. Bốn phía trở nên rất yên ắng, rất yên ắng. Trong khoảnh khắc đó trong đất trời như chỉ có hai người. Trong mắt họ chỉ có đối phương.

“Đệ sợ chết sao?” Đôi mắt đen lộ ra vô cùng áy náy.

“Không, chỉ cần ở cùng một chỗ với huynh, cho dù phải xuống địa ngục, ta cũng không sợ.” Môi đỏ mọng mỉm cười nụ cười hạnh phúc.

“Đồ ngốc.” Trong đôi mắt đen lộ rõ sự cảm động, hắn nghẹn ngào nói.

“Ừm—” là tiếng rơi xuống nước, đối thoại của hai người bị dừng lại.

Ánh sáng duy nhất cũng muốn biến mất ư? Chẳng lẽ hắn phải sống trong bóng tối vô tận sao? Không! Nếu là như vậy, hẳn tình nguyện đi theo nàng. Trên mặt Dịch Thiên tràn đầy kiên nghị. Rồi sau đó, hắn dứt khoát thả người nhảy vào dòng nước.

Nam Cung Khải cùng Nam Cung Tuyết kinh ngạc nhìn Dịch Thiên biến mất ở giữa dòng nước. Tuy rằng bọn họ cũng thích Phó Vân Kiệt, nhưng chỉ là thích, không sâu đến mức vì yêu mà sống chết có nhau.

Đôi mắt lam trống rỗng nhìn bàn tay còn sót lại độ ẩm. Cuối cùng sẽ không nhìn thấy được gương mặt anh khí kia? Cuối cùng sẽ không nhìn thấy được nụ cười trong sáng kia? Vì nhận thức này mà tay bắt đầu run run thật mạnh. Không, sẽ không, hẳn sẽ không cứ như vậy mà chết tại một dòng sông vô danh. Hắn là tướng lĩnh của Bắc Quốc, hẳn là người đã đánh bại đội quân ưu tú của hắn, là Phó Vân Kiệt kiêu ngạo tự tin. Hắn không có khả năng chết. Không có khả năng.

Vì ý nghĩ như vậy mà bàn tay cũng ngừng run rẩy. Đôi mắt màu lam tràn đầy kiên quyết. Hắn vẫn quay đầu nhìn nhìn về hướng dòng sông, nói với Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Khải: “Chúng ta lập tức tìm kiếm ở phía hạ lưu của dòng sông.” Nói xong, hắn xoay người bước nhanh đi về hướng trên bờ.

“Dòng sông này chảy xiết như vậy, người sau khi rơi xuống nước, căn bản là không có khả năng sống sót.” Trong đôi mắt tà mị hiện lên sự đau xót vô cùng.

Thân hình cao lớn cứng đờ, rồi sau đó là giọng nói trầm thấp mang theo ý không cho người khác phản đối: “Hắn sẽ không chết. Bởi vì hắn là Phó Vân Kiệt.”

Lời nói này giống như gieo mầm móng hy vọng vào trong lòng hai người bọn họ. Bọn họ cũng xoay người đi về hướng bờ sông, gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Sợ Hãi

Edit: Việt Trinh

Beta: Tiểu Ngan

“Thật xin lỗi. Ta sẽ giải thích hành động vừa rồi. Nhưng mà ta cũng sẽ không hối hận. Bởi vì ta thích huynh.” Đây là lần đầu tiên có nam nhân biểu đạt tình cảm với hân một cách thẳng thắn như thế. Khi đó hân ngoại trừ khiếp sợ, còn có sự hâm mộ. Phó Văn Kiệt có thể như thế thẳng thắn thành khẩn biểu đạt tình cảm hâm mộ, hâm mộ tình yêu dũng cảm, không để ý đến ánh mắt thế tục.

“Việc này, việc này chờ đến khi chúng ta thật sự yêu nhau rồi hãy làm.” Đó là lần đầu tiên hân biết được rằng một Phó Văn Kiệt gan dạ dũng cảm cũng có một mặt đáng yêu như vậy. Hân lại nở nụ cười thêm một lần nữa, không phải nụ cười giả tạo mà là nụ cười vui vẻ chân thành từ tận trong đáy lòng. Để cho hân phát hiện thì ra hân cũng có thể bỏ mặc nọ, sống thoải mái được như vậy.

“Đừng. Ta yêu nam nhân này, yêu đến mức ngay cả mạng sống cũng có thể không cần.” Đây là lần đầu tiên có người coi hân còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Khi đó, lần đầu tiên hân nghe thấy rất rõ ràng tiếng tim mình đập: “Thình thịch.”. Có một cảm giác rung động không biết gọi tên cùng với tiếng tim đập nhanh kích động trong lồng ngực. Bây giờ hân đã biết tình cảm đó chính là thích.

“Triệt, huynh nhớ kỹ cho ta, không có sự cho phép của ta thì không được rời đi. Ta cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp huynh đi. Cho dù là Diêm Vương cũng không được.” Đây là lần đầu tiên có người vì yêu hân mà dám khiêu chiến với Diêm Vương.

“Kiệt, mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ bảo vệ đệ.” Đây là lần đầu tiên hân thích một người đến mức muốn liều lĩnh mà bảo hộ nàng.

Thích. Đôi mắt đen bỗng nhiên mở ra. Trong đáy mắt vốn lạnh lùng kia, tình cảm đang mãnh liệt như dòng nước chảy xiết. Hân đã yêu Phó Văn Kiệt, đã yêu Phó Văn Kiệt. Trong đầu hiện ra tình cảnh rơi xuống nước, hân cố gắng chống đỡ thân thể vô cùng đau đớn, muốn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

“Người đã tỉnh!” Giọng nói lạnh lùng cùng với chất chứa đầy sự oán hận vang lên.

Nhìn về phía phát ra tiếng động, hân nhìn thấy khuôn mặt không mang mặt nạ của Dịch Thiên. Đôi mắt màu đỏ khiến hân hoảng hốt.

Dịch Thiên đem sự hoảng hốt trên gương mặt tuần mỹ kia thu vào đáy mắt. Mỗi móng cong lên mang theo sự chậm chạp: Hân đã sớm đoán trước được phản ứng của Phạm Dương Triệt. Bởi vì trong thiên hạ này có thể thần nhiên mà tiếp nhận đôi mắt màu đỏ của hân, ca ngợi hân là người có đôi mắt xinh đẹp cũng chỉ có Phó Văn Kiệt, sẽ không có người thứ hai. Bởi vì chỉ có duy nhất một người là nàng, cho nên hân tuyệt đối sẽ không từ bỏ nàng.

Đôi mắt đỏ như máu mang theo oán hận nặng nề nhìn dung nhan tuần mỹ tái nhợt kia: Nam nhân này có được trái tim của nàng thiếu chút nữa đã hại hân mất đi ánh sáng duy nhất của cuộc đời mình.

Khi đó, hân nhò vào kỹ năng bôi lợi siêu phẩm của mình, đem khổ tìm kiếm hình bóng quen thuộc kia ở trong dòng nước chảy xiết. Cuối cùng cũng nhìn thấy nàng đang vất vả dùng tất cả sức lực vốn có đẩy Phạm Dương Triệt đã hôn mê lên trên bờ của một hang động cao hơn mực nước. Bởi vì tốn quá nhiều sức lực, nàng vốn định bò lên trên hang động, nhưng cánh tay vô lực, một lần nữa ngã vào dòng sông chảy xiết. Hân hoảng hốt nhìn nàng lại sắp biến mất trong mắt mình, vội vàng vận công kéo nàng từ trong nước, đẩy vào trong hang động.

“Cứu Triệt!” Đây là hai chữ cuối cùng nàng nói trước khi hôn mê.

Nhìn gương mặt anh khí kia tái nhợt không còn chút máu, cảm thấy thân thể nàng lạnh lẽo, hơn nữa phía dưới của nàng còn có máu đang từ từ chảy xuống, hân hoảng hốt: Đẻ non?! Hân vội vàng ôm ngang eo nàng, mặc kệ Phạm Dương Triệt kia vẫn nằm ở nơi đó.

Vào bên trong hang động, hân vội vàng đặt nàng từ trong lòng ngực mình xuống một nơi bằng phẳng, lấy trong ngực ra bình thuốc cùng kim châm. Trải qua sự cố gắng nỗ lực cứu chữa của hân, cuối cùng phía dưới của nàng cũng đã ngừng chảy máu. Hân không nhìn được mà thở phào một cái. Nếu nàng thật sự đẻ non, với tính tình của nàng chỉ sợ cả đời cũng sẽ không thể tha thứ cho sự lừa dối của hân. Vì ý nghĩ ấy mà lòng thấy đau đớn. Hân không muốn sau này phải đối mặt với sự lạnh lùng kia, không muốn mất đi ánh sáng duy nhất kia. Chờ sau khi nàng tỉnh lại, hân có thể nói cho nàng chuyện nàng có thai. Hơn nữa Phạm Dương Triệt đã trúng tuyệt tình dược. Điều này khiến cho hân thấy yên tâm.

Thu lại suy nghĩ ở trong lòng, đôi mắt đỏ như máu mang theo sự lạnh lùng cay độc nói: “Phạm Dương Triệt, người hân cũng biết rõ tầm quan trọng của việc tìm bảo tàng đối với Phó Văn Kiệt. Vì có thể hoàn thành nhiệm vụ của Âm Đế giao cho người, hy vọng lần sau nếu có gặp phải tình huống như vậy, không được để cho nàng rơi vào nguy hiểm.” Sau khi để lại lời cảnh cáo, Dịch Thiên không hề để ý tới hân, xoay người tiếp tục chăm sóc người kia đến bây giờ vẫn còn hôn mê. Mà khi hân xoay người cũng không chú ý tới có chút ánh sáng lóe lên cực nhanh trong đôi mắt đen kia.

Quý y Dịch Thiên vì sao lại viết về sự việc của Âm Đế? Chẳng lẽ – một tia sáng lóe lên. Trong đôi mắt đen càng thêm âm u: Hơn nửa tháng nay mình mất đi tình cảm đối với Văn Kiệt là do hân gây ra sao? Với năng lực của Quý y muốn một người tuyệt tình là một việc làm vô cùng dễ dàng. Nếu nói như vậy, Quý y cũng là người của Âm Các? Nhưng có vẻ không phải như vậy. Người cao ngạo tự phụ như Quý y làm sao lại chịu sự trói buộc của Âm Các. Vậy thì là vì cái gì mà hân lại nghe theo lệnh của Âm Đế?

Đôi mắt đen ngược lên, đúng lúc nhìn thấy gương mặt vốn kiêu ngạo của Dịch Thiên mang theo sự dịu dàng như nước, là bởi vì Kiệt. Quý y yêu Kiệt. Đây chính là lý do mà Dịch Thiên nghe lệnh Âm Đế.

Ám Đế! Trong đôi mắt đen hiện lên vẻ u ám: Người kia dùng cổ thuật để đùa bỡn hắn, để cho Quý y phong bế tình cảm hắn, chỉ vì muốn hoàn thành dã tâm của mình, thậm chí để tay lẫn làm thương tổn Vân Kiệt: Lý Trọng Phi vì hắn mà chết. Hắn biết nam nhân kia đối với Kiệt mà nói là chiến hữu, là bằng hữu tốt nhất, thân thiết như huynh trưởng. Vậy mà hắn tự tay đưa người quan trọng đối với Kiệt vào chỗ chết. Đôi mắt đen mang theo sự ân hận cùng đau đớn vô cùng, cúi đầu nhìn đôi tay như đang dính đầy máu tươi.

Nếu có một ngày Kiệt biết được chuyện này, dung nhan tuấn mỹ vốn đã tái nhợt nên càng trở nên trắng bệch: Với tính cách yêu hận rõ ràng của Kiệt, cho dù giờ hắn yêu mình, cho dù mình có bị người khác hạ độc mới có thể làm chuyện tổn thương hắn, nhưng mà tất cả đều không phủ nhận được sự thật là chính tay mình đã tự tay giết chết người thân thiết như huynh trưởng của hắn là Lý Trọng Phi. Hắn nhất định sẽ dứt khoát rời khỏi mình. Đây chính là Phó Vân Kiệt.

Vì ý nghĩ đó, trong đôi mắt đen hiện sự sợ hãi chưa từng có.

Không, không! Cho dù phải trả bất cứ giá nào, mình cũng sẽ không để hắn rời đi.

Mặc Kinh, giờ phút này tên kia đang dịch dung thành Lý Trọng Phi, đang thống lĩnh Phó gia quân. Nhưng mà mình không thể vạch trần Mặc Kinh. Đây chính là lý do vì sao Ám Đế lệnh cho mình ám sát Lý Trọng Phi. Vì có thể chặt đứt tình cảm của mình và Kiệt. Chỉ cần mình giết Lý Trọng Phi, giây phút đó mình và Kiệt cũng sẽ kết thúc.

Trong đôi mắt tràn đầy phần hận: Mình sẽ không để cho Ám đế thực hiện được điều đó.

Trong đôi mắt đen mang theo sự dịu dàng chưa từng có nhìn gương mặt vẫn trắng bệch chưa hề tỉnh lại, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ đau đớn, áp lực cùng kiên định: Bây giờ bản thân sẽ không tỏ ra tình cảm của mình đã khôi phục, hơn nữa Quý y Dịch Thiên vẫn còn ở đây. Sau khi mình loại bỏ Ám Đế, sẽ quang minh chính đại, không còn vướng bận nào mà ôm người kia vào trong ngực một lần nữa.

“Oa hi hi.....”

Đến đây nào em bé, thật quá đáng yêu mà! Khiến nàng rất muốn tiến lên ôm nó vào trong ngực mà hôn nhẹ.

“Ha ha.....” Chỉ thấy tiểu hài nhi vốn đang đi, bỗng nhiên nâng tay, dùng đôi mắt nhỏ – đen láy, hoạt bát đáng yêu nhìn nàng, cũng hướng bàn tay nhỏ bé tròn xinh về phía nàng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra: “Nương –”

“Hi hi...” Thấy đứa bé vốn đang bò, bỗng nhiên vươn tay, dùng đôi mắt đen láy đáng yêu nhìn nàng, hướng bàn tay nhỏ xinh về phía nàng, miệng nhỏ bi bô: “Mẫu thân –”

Mẫu thân?! Hai mắt nàng tròn tròn. Vốn muốn hỏi rõ ràng, bỗng nhiên trước mắt là một mảnh trắng xóa, khi mở mắt ra, đập vào mắt là đôi mắt đỏ như máu kèm theo sự vui mừng.

“Vân Kiệt, cuối cùng nàng cũng đã tỉnh!”

Nàng cũng không trả lời, ngược lại lặng lẽ để tay phải lên bụng như ngẫm hỏi đôi mắt đỏ như máu kia.

“Nàng đã có thai được ba tháng.” Đôi mắt đỏ như máu sụp xuống, nói cho nàng biết đáp án khiến hắn đau đớn.

Trong đôi mắt sáng là sự kinh ngạc, sau đó bàn tay đặt trên bụng khẽ run: Thì ra ở nơi này đã có một sinh mạng nhỏ bé. Thật khó có được! Đây lại là kết tinh tình yêu của nàng và Triệt. Nhưng mà vì sao lúc trước Dịch Thiên không nói cho nàng biết? Thậm chí Thiên còn nói vì nàng uống thuốc nên nguyệt sự mới không đều.

Dịch Thiên đương nhiên biết sự nghi hoặc trong đôi mắt kia. Bàn tay vươn ra, không hề giấu diếm tình cảm của bản thân, mang theo sự dịu dàng vô hạn vuốt ve gương mặt kia: “Bởi vì ta yêu nàng. Ta không muốn nhìn nàng nằm trong lòng một nam nhân khác.”

Hắn đứng dậy, xoay người đi nói: “Phạm Dương Triệt không sao cả. Hắn ngủ ngay bên cạnh nàng.” Nói xong, hắn dứt khoát đến cửa hang.

Chỉ một câu nói đơn giản, lại khiến nàng cảm nhận được tình cảm cùng sự thống khổ trong lòng của Dịch Thiên.

Vốn định mở miệng gọi bóng dáng âm thầm đang dần đi xa kia lại, nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn quyết định: Thà không cho hắn bất cứ hy vọng nào, còn hơn để cho hắn ôm hy vọng xa vời không có khả năng thực hiện được.

Thu lại cảm xúc trong lòng, nàng quay đầu nhìn người bên cạnh đang ngủ say, trong đôi mắt ẩn chứa dịu dàng: Triệt, chàng biết không? Chúng ta đã có con. Chờ khi chàng tỉnh lại, ta sẽ đem việc đêm đó cùng với đứa bé, tất cả đều nói rõ với chàng.

Nàng mang theo hạnh phúc, khó khăn nắm lấy bàn tay của người kia, rồi sau đó lại chìm vào mộng đẹp.

“Thì ra mấy người đều không bị làm sao cả?” Từ xa truyền đến giọng nói của Nam Cung Khải: “Ha ha, ta là người thứ nhất tìm được mấy người. Dịch Thiên, thân thể Kiệt thế nào?”

Đôi mắt đỏ như máu quay đầu, nhìn thấy đôi lông mi vẫn đang nhắm chặt run nhè nhẹ. Một tia sáng hiện lên, môi cong lên mang theo giọng điệu châm chọc: “Đường đường là Đại hộ pháp của Âm Các vậy mà lại động lòng với một tên nam nhân.”

Thì ra, Nam Cung Khải ở Âm Các lại có địa vị cao như vậy. Hộ pháp của Âm Các chính là người tiếp theo kế thừa Âm Đế.

“Ta thích Kiệt, nhưng mà, ta càng thích hắn giúp ta hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm bảo tàng lần này. Như vậy, ta chính là Hộ pháp duy nhất nhất của Âm Các có quyền thừa kế. Ngài nói có đúng hay không? Phạm hộ pháp?” Giọng nói mang theo sự châm chọc vang lên.

Triệt là hộ pháp Âm Các?! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Nam Cung Khải, thay vì ở chỗ này lãng phí thời gian tranh luận, còn không bằng dùng hành động thực tế tìm được bảo tàng sớm một chút.” Giọng nói lạnh lùng có vẻ xa lạ truyền tới.

Giọng nói này làm lòng nàng càng lúc càng thấy lạnh.

“Vậy làm phiền tỷ tỷ (*) cố gắng mà tóm chặt lấy Phó Văn Kiệt, để cho hắn mang nhóm người chúng ta tìm được bảo tàng.” Giọng nói có chút chói tai mang theo giọng điệu châm chọc truyền đến.

(*) Ở đây Nam Cung Khải gọi Phạm Dương Triệt là tỷ tỷ, như kiểu gọi của thiếp đối với chính thê.

Chẳng lẽ Triệt lừa mình? Tất cả đều là vì bảo tàng. Ý nghĩ nhất thời này khiến cho lòng nàng cảm thấy căng thẳng. Sao hắn có thể lừa gạt nàng? Khi nàng phát hiện bản thân mang thai, khi muốn cùng hắn thẳng thắn chân thành làm rõ tất cả, vậy mà để cho nàng phát hiện tất cả mọi thứ đều có khả năng là do hắn lừa gạt?!

“Tốt lắm! Văn Kiệt cũng sắp tỉnh!” Giọng nói Dịch Thiên mang theo cảnh cáo vang lên.

Nhất thời, tất cả âm thanh đều biến mất.

Một phút đồng hồ sau, nàng có ý phát ra một tiếng rên rỉ, rồi sau đó từ từ mở mắt ra, nhìn thấy sự ba gương mặt quen thuộc hiện rõ sự mừng rỡ, cũng không có chút nào khiến nàng vui vẻ, chỉ cảm thấy sợ hãi: Ba người này đều là người của Âm Các. Thậm chí ngay cả Triệt cũng có khả năng lừa nàng. Ý nghĩ này làm trái tim nàng trở nên lạnh giá.

“Kiệt, đệ cảm thấy thế nào?” Phạm Dương Triệt thấy nàng yên lặng, tưởng thân thể nàng không thoải mái, quan tâm hỏi.

Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào đôi mắt đen : Nàng muốn nhìn một chút thật sự là hắn quan tâm mình, hay chỉ là lừa gạt.

Ánh mắt kia giống như nhìn khiến cho hắn cảm thấy có chút chột dạ, tránh đi tầm mắt của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đệ thế nào ?”

Chút hi vọng cuối cùng vì động tác tránh né kia mà rơi xuống. Nàng cúi đầu: “Ta đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi nơi này?”

Nhìn thấy tất cả, môi Dịch Thiên không tự chủ cong lên: Có đôi khi lòng nghi ngờ lại chính là thủ đoạn ly gián có hiệu quả nhất. Lúc này, Văn Kiệt đã nghi ngờ Phạm Dương Triệt nên không có khả năng nàng sẽ nói thẳng cho hắn về việc thân phận nữ tử cùng việc nàng có thai.

“Kiệt, huynh không cần lo lắng. Trong người ta có mang theo rất nhiều cơ quan, có thể giúp chúng ta rời khỏi nơi này.” Nam Cung Khải đứng chắn trước Phạm Dương Triệt, giọng nói quỵn rũ vang lên.

Trong nụ cười này đến cùng là có bao nhiêu sự chân thành? Lại có bao nhiêu sự giả dối? Bỗng nhiên, nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Lại phải đi suy đoán ý nghĩ của người khác, phỏng đoán lời nói của hắn có bao nhiêu phần là thật, điều này khiến cho nàng thấy vô cùng mệt mỏi.

“Ừ.” Cúi đầu thu lại sự thất vọng của chính mình, nàng nhẹ giọng đáp.

“Văn Kiệt!” Giọng nói mang theo sự kích động vang lên, Hoắc Thiên Thụy chạy về phía đám người vẫn còn nguyên, không thiếu một ai. Vốn định ôm người kia (Phó Văn Kiệt) thật chặt, để xác định hắn vẫn còn khỏe. Nhưng một thân ảnh mang theo sự lạnh lùng chắn phía trước Phó Văn Kiệt.

“Ta không sao.” Nàng vòng qua người Phạm Dương Triệt tiến lên phía trước, môi nở một nụ cười an ủi: “Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian rồi, vẫn là nên sớm xuất phát đi!”

Dường như trong đôi mắt lam mang theo suy nghĩ ngờ nhìn nét mặt tươi cười kia, rồi đi theo sau.

Tầm mắt Phạm Dương Triệt vẫn luôn không rời khỏi người Phó Văn Kiệt, nhìn người kia tự mình bước đi, trong đôi mắt đen hiện lên sự nghi hoặc: Với tình cảm của Kiệt dành cho mình, hắn phải là bám chặt lấy mình. Vì sao bây giờ lại một mình bước lên cầu?

Đúng lúc liếc mắt nhìn thấy môi Dịch Thiên nhếch lên. Một tia sáng hiện lên. Đôi mắt đen mang theo thâm trầm liếc nhìn Dịch Thiên một cái.

Nam Cung Tuyết cũng không chú ý đến những người khác, trong tà đôi mắt tà mị chỉ có thân ảnh kia ,môi mỏng không tự chủ cong lên: May mắn, may

mấn, hấn vẫn khỏe mạnh.

Sau khi đi qua dòng sông vô danh chảy xiết kia, bọn họ liền tiến vào một đường hẹp như khe núi. Giờ phút này, trong đường hẹp tràn ngập sương khói.

“Là khí độc!” Nam Cung Khải cùng Dịch Thiên đồng thời lên tiếng.

Nam Cung Khải từ trong ngực lấy ra một bình dược nói: “Lấy đan dược trong đó ra! Đan dược này chuyên dùng để khắc chế khí độc.”

Những người khác vừa nghe, cũng đều nhanh tay cầm lấy.

Khi nàng muốn vươn tay ra lấy, thì bị một bàn tay ngăn lại. Nhìn bàn tay trước mắt là viên dược màu đỏ, đôi mắt sáng mang theo nghi hoặc nhìn phía Dịch Thiên đã dịch dung thành bộ dáng bình thường.

“Ăn viên dược này, cũng có công hiệu giải độc.” Dịch Thiên cũng không nói trong tay mình chính là viên dược mà người giang hồ khổ tâm theo đuổi – Vạn Giải hoàn. Uống viên dược này, cả đời bách độc bất xâm.

“Kiệt, đệ ăn viên dược của ta đi!” Bàn tay to đem viên dược trong tay mình đưa qua. Hấn sẽ không để Vân Kiệt ăn viên dược trong tay Quý y. Hấn sợ Quý y sẽ dùng dược vật khống chế Kiệt. Giống như đã từng làm với hấn.

“Ta sẽ lấy của Dịch Thiên.” Đôi mắt sáng cúi xuống, cầm lấy dược trong tay Dịch Thiên cho vào miệng. Giờ phút này, nàng rất muốn trốn tránh Triệt. Nàng sợ chính mình nhìn không được sẽ mở miệng hỏi hấn, sợ cuối cùng biết được đáp án làm lòng nàng tan nát.

Thu hồi bàn tay cứng ngắc của mình, trong đôi mắt đen tràn ngập sự đau đớn: Kiệt đã bắt đầu hoài nghi mình. Không, không được. Mình nhất định phải tìm cơ hội cùng hấn giải thích rõ ràng. Mình không thể chịu đựng được tầm mắt tránh né của hấn.

Dịch Thiên bởi vì lựa chọn của Phó Vân Kiệt mà trong lòng vô cùng kích động. Hôm nay chỉ là lựa chọn đan dược của hấn, một ngày nào đó, nàng sẽ lựa chọn chính bản thân hấn.

Ba người cũng không có chú ý đến hành động của bản thân đã rơi vào trong mắt của ba người còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 9: Thừa Nhận Thân Phận Nữ Tử

Edit: Việt Trinh

Beta: Tiểu Ngan

Mọi người cẩn thận mà bước đi, xuyên qua vùng khí độc kia. Hiện ra ở trước mắt là một hồ nước nóng rộng lớn. Hơi nóng bốc lên từ suối nước làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ không thể nào nghĩ tới phía sau vùng khí độc lại là hồ nước nóng.

Tay bị kéo lại nắm lấy, khiến cho Phó Vân Kiệt thoát khỏi suy nghĩ của mình, nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn mỹ của người đang nắm lấy tay nàng.

“Xin đệ nhất định phải tin tưởng tình cảm của ta dành cho đệ là chân thật.” Từ bên tai truyền đến giọng nói thì thầm chỉ mà chỉ có hai người mới nghe được.

Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào đôi mắt đen không chút tạp chất ngoài thứ tình cảm nồng nàn kia, nàng nghẹn ngào gật đầu, khẽ đáp: “Ừ.” Tuy nàng biết hấn có thể có chuyện gạt nàng, nhưng mà nàng lại vẫn nguyện ý tin tưởng hấn. Bởi vì, nàng yêu hấn.

Gương mặt tuấn mỹ vì tiếng khẽ đáp lại kia mà nở nụ cười khuyh thành.

Nụ cười kia khiến cho những u tối trong lòng nàng cùng trời đất như bị lu mờ, trong mắt chỉ còn nụ cười của hấn.

Dịch Thiên chưa từng rời mắt khỏi nàng nên cũng thấy cảnh đó, trong mắt hấn hiện lên vẻ âm trầm.

Mọi người cẩn thận đi qua con đường nhỏ dẫn qua hồ nước nóng, vì hơi nước nóng quá dày mà không thể nhìn thấy được rõ phương hướng và đường phía trước.

Nắm chặt bàn tay to kia, đôi mắt sáng đánh giá bốn phía, đi qua núi đá bên cạnh hồ nước nóng có màu sắc kỳ quái mà có tia sáng lóe lên.

“Làm sao vậy?” Phạm Dương Triệt bên cạnh nghi hoặc nhìn nàng, bỗng nhiên dừng chân lại quan sát núi đá.

“Không có gì! Chỉ cảm thấy hình dạng núi đá kia có chút kỳ lạ.” Nàng thu hồi ánh mắt, đảo lờ. Đôi mắt cúi xuống lộ vẻ kích động: Đó là lưu thạch [*]. Là nguyên liệu chính để chế tạo thuốc nổ. Lúc trước, khi Nham thành đối mặt với sự áp sát của đại quân Cao quốc, nàng đã từng sai người tìm kiếm lưu thạch, dự định sẽ chế tạo thuốc nổ, đối phó đại quân Cao quốc. Nhưng mà, đáng tiếc tại thế giới này vậy mà không có bất cứ thứ gì như lưu thạch, ngay cả lưu hoàng[*] để đun rần cũng không có. Bởi vậy, nàng mới lớn mật dùng Không Thành Kế.

[*] Đá lưu huỳnh; một trong những thành phần không thể thiếu của thuốc nổ ^^ . Ngoài ra, lưu huỳnh còn có thể xua đuổi rắn, vì vậy, một số người dân sống ở trong rừng, hay trong các khu thường xuất hiện rắn sẽ rắc lưu huỳnh xung quanh nhà.

[*] Lưu Hoàng [lưu huỳnh nhưng ở dạng bột]

Đi qua ao nước nóng, đập vào mắt là một con đường được lát bằng những phiến đá mỏng, nhưng đa số các phiến đá đều bị thực vật phủ kín, trừ một khoảng sân trống hình tròn này là không có một ngọn cỏ. Mà trên khoảng sân ấy lộ ra một mòm đất như ngọn núi. Có vẻ nơi này chính là vị trí của bảo tàng. Vì suy nghĩ này mà trên mặt ai cũng lộ ra sự vui vẻ. Tất cả tản ra cẩn thận tìm kiếm, nhìn xem có cơ quan nào có thể mở được vị trí của cửa hay không.

Thân là cao thủ về cơ quan – Nam Cung Khải là người đầu tiên tìm được vị trí cơ quan. Hắn cẩn thận ấn lên trên bề mặt của một khối gạch nung. Chỉ thấy một vật hình trụ ánh vàng rực rỡ từ hiện lên.

Một tiếng “rắc” vang lên, bỗng nhiên trên đỉnh vật thể hình kia nứt ra thành hai nửa, lộ ra thứ ở bên trong. Đôi mắt sáng tròn tròn nhìn chiếc màn hình máy tính màu đen quen thuộc kia.

Lúc này, có vẻ do khúc xạ ánh sáng, màn hình máy tính bỗng sáng lên. Trên màn hình xuất hiện một đoạn video có hình ảnh của một vị đế vương cổ đại. Vị đế vương đó khoảng bốn mươi tuổi. Chỉ là sự tang thương nơi đáy mắt khiến hắn giống như một lão già. Rồi sau đó trên màn hình, vị đế vương kia bắt đầu nói:

“Có thể khi ta xuất hiện trong vật thể kỳ quái này các vị sẽ cảm thấy vô cùng khó hiểu, còn chưa biết ta là ai. Ta chỉ có thể nói vật này chính là thần vật (vật có sức mạnh thần thánh, chức năng vượt qua tầm hiểu biết của người thường). Còn ta, ta chính là người thống nhất lục quốc, lập ra Tần quốc – Hoàng đế Doanh Thống.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều hoảng sợ. Dù sao thì Doanh Thống cũng đã chết cách đây hơn trăm năm. Một người đã chết, giờ xuất hiện trước mắt bằng một phương pháp quỷ dị, lại còn nói chuyện cùng mình, bọn họ có thể không hoảng sợ sao?

Đôi mắt sáng lóe lên vẻ kích động: Thì ra vị Doanh Thống người thống nhất sáu nước đúng là một người xuyên không.

“Ha ha, các vị yên tâm. Ta cũng không phải là quỷ. Đây chỉ là một phương thức đặc biệt để hình ảnh cùng lời nói của ta hiện ra trước mắt các vị mà thôi. Có lẽ cũng phải hao tổn hết tâm tư mới có thể tìm được nơi này đi! Nếu các vị muốn có được bảo, vậy thì xin lỗi, nơi này cả một khối vàng cũng không có. Nhưng mà – ” Sắc mặt vị Hoàng đế trong màn hình cũng trầm xuống nói: “Nếu các vị muốn có được lợi khí (vũ khí lợi hại) như xưa khi mà ta thống nhất cũng không phải là không thể.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều lộ vẻ nghiêm túc. Mà Phó Vân Kiệt mang theo sự tò mò chăm chú nhìn vào màn hình.

“Ta là người được trời cao lựa chọn, đến thế giới này vì nhiệm vụ giải cứu dân chúng của lục quốc khỏi chiến loạn. Vì vậy, ta mượn dùng lợi khí từ chỗ thần linh để thống nhất lục quốc, chấm dứt cuộc chiến tranh kéo dài hơn trăm năm, cho dân chúng một cuộc sống yên ổn. Nhưng, triều đại rồi cũng sẽ thay đổi, thống nhất rồi cũng sẽ lại phải tách ra. Vì vậy, ta chọn để lại bảo tàng này, để có người lại có thể thống nhất. Đây cũng là việc cuối cùng ta có thể làm cho nàng.” Nói đến đây, trên mặt vị Hoàng đế trên màn hình toát ra vẻ đau thương vô cùng. Đó là cảm giác bị thương khi mất đi tình yêu chân thành.

Trên gương mặt của hình ảnh Hoàng đế đang hiển thị rất nhanh biến mất sự đau thương, vẫn như đang đối mặt nói chuyện với họ, nói: “Người đã có thể tìm tới đây, hiển nhiên thiên hạ này đã không còn yên ổn. Mà người lại là người được chọn. Hắn biết rõ lợi khí kia là thứ gì. Hy vọng người có thể vận dụng dùng thật tốt lợi khí này, chấm dứt sự thống khổ của dân chúng, tạo ra một thời kỳ hưng thịnh mới.

Lần này ông ta không dùng “các vị” nữa mà là dùng “người”, dĩ nhiên đại từ “người” này chính là chỉ nàng. Mà những lời này cũng là nói với nàng.

Vừa dứt lời, màn hình tối sầm, rồi sau đó, khối kim loại tách ra bắt đầu khép lại, vật thể hình trụ từ từ tụt xuống lòng đất, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Mọi người đều bị tình huống này làm cho mơ hồ. Bỗng nhiên xuất hiện đồ vật quái dị, bỗng nhiên một người xuất hiện ở trước mắt tự xưng là Hoàng đế để thống nhất lục quốc. Mà hoàng đế kia sau khi nói rất nhiều điều khó lại, lại bỗng nhiên biến mất. Cả đoạn đối thoại giống như là một câu đố, không có một chữ nhắc tới lợi khí kia rốt cuộc là vật như thế nào.

Đôi mắt sáng sụp xuống hiện lên tia sáng: Người được chọn sao? Đây là nguyên nhân nàng xuất hiện ở thế giới này. Nàng là người sẽ thống nhất thiên hạ, nhiệm vụ là mang đến cho dân chúng cuộc sống yên ổn. Cuộc sống dân chúng ở thế giới này quá khổ, rất khổ. Hồi đó khi đến Nham thành, còn gặp phải dân chúng đói chết ở ngã tư đường. Bởi vậy, nàng mới có thể một lòng muốn làm kinh tế, cố gắng nâng cao cuộc sống dân chúng ở Nham thành. Nàng cũng đã làm được. Dân chúng Nham thành giàu có và sung túc chính là minh chứng tốt nhất. Nhưng mà những nơi khác thì sao? Nghe nói ở vùng khác luôn có người chết đói, có nơi thậm chí còn xuất hiện hiện tượng ăn thịt người. Nhưng mà nàng lại không có cách nào chiếu cố được. Bởi vì, nàng chỉ có thể giúp đỡ những người trước mắt. Hơn nữa, những nơi nàng nhìn không thấy, nàng chỉ có thể lựa chọn không quan tâm. Bởi vì nàng không vĩ đại như

vậy. Bởi vì nàng không có năng lực cùng hùng tâm[*] trở thành bá chủ thống nhất thiên hạ như vậy. Tận sâu trong trong lòng nàng, vẫn hy vọng bản thân có thể tìm được một người yêu nàng, nàng cũng yêu nam nhân đó, sống cuộc sống làm vườn hạnh phúc. Mới vừa rồi khi nhìn vào màn hình, trong mắt vị Hoàng đế đó chứa đựng tang thương cùng đau đớn, đã khắc sâu vào lòng nàng. Nói nàng yếu đuối cũng tốt, nói nàng trốn tránh cũng được, nàng thật vất vả mới tìm được nam nhân trong lòng mình, nàng sẽ không buông tha hắn.

[*] tâm chí mạnh mẽ

Bàn tay mềm mại không nhịn được mà nắm chặt bàn tay to.

Trong đôi mắt đen lộ ra sự cảm động. Phạm Dương Triệt thông minh như vậy đã đoán biết được người được chọn trong miệng Doanh Thống chính là Phó Văn Kiệt. Hắn vẫn luôn im lặng bỗng lại nắm chặt tay mình, hắn là hắn không muốn trở thành người được chọn kia. Hắn chỉ muốn ở cùng mình ở một chỗ. Minh nhất định sẽ bảo vệ hắn.

Những người khác cũng đoán được người biết được lợi khí kia theo như Doanh Thống chỉ điểm chính là Phó Văn Kiệt. Dù sao, bọn họ có thể tìm được bảo tàng này đều nhờ nàng.

Những người khác cũng đoán được theo lời Doanh Thống người biết được lợi khí kia chỉ có Phó Văn Kiệt.

Sự yên lặng bao trùm tất cả bọn họ.

Gió đêm thổi nhẹ, khiến cho thân ảnh ở trong rừng sâu nhìn như bị kéo dài.

“Sột soạt...” Tiếng chân giẫm lên cỏ xanh khiến hắn xoay người, đôi mắt màu lam phủ nhu tình nói: “Người đã đến rồi?”

“Ừ.” Đôi mắt sáng mang theo sự thất vọng nói: “Người phải đi?”

“Ừ. Thân thể phụ hoàng ta không thể chống đỡ được lâu thêm nữa. Nếu không tìm được bảo tàng, ta cũng muốn sớm một chút quay về kinh đô, ổn định tình hình Cao quốc.”

“Người không hỏi ta về chuyện bảo tàng sao?” Với sự thông minh của hắn hắn là đã sớm đoán được.

“Người cũng không có hỏi ta vì sao ngày ấy phải xuống tay với Phạm Dương Triệt, không phải sao?” Đôi mắt màu lam lộ vẻ đã hiểu rồi. Hắn biết ngày ấy tâm mắt nàng đặt trên người Phạm Dương Triệt dĩ nhiên là đã nhìn thấy những việc hắn làm. Nhưng mà, sau khi nàng trở về, lại không chất vấn hắn.

“Ta cũng không trách người.” Giọng nói dịu dàng như gió đêm nhẹ thổi qua kia.

Đôi mắt màu lam lộ vẻ xúc động, vươn tay, dùng sức lôi nàng vào trong lòng, ôm chặt lấy: “Kiệt, bảo trọng.”

Đôi mắt sáng lộ rõ sự áy náy: Nàng biết nam nhân này dùng phương thức này là muốn tạm biệt nàng. Nàng thật sự đã phụ tình yêu của hắn.

Hắn thật sự không muốn buông tay người nam nhân đầu tiên mình thật lòng thích trong đời. Nhưng mà hắn sợ chính mình còn ở lại nơi này, nhìn trong mắt người kia chỉ có nam nhân khác, điều đó sẽ chỉ làm hắn càng thêm điên cuồng, điên cuồng mà muốn giết chết tên kia. Lần trước ở trên cầu, thật sự hắn đã không thể khống chế được sự ghen tị của mình, cuối cùng cũng ra tay. Người kia không chút do dự gãy dựa thoát khỏi bàn tay của hắn, khiến hắn hiểu rõ nếu tên kia kia chết, vậy người kia cũng sẽ không sống một mình. Cuối cùng, so với việc vĩnh viễn đi người kia, hắn thà chọn buông tay. Cho dù việc này buông tay chính là tự chặt đứt tình cảm chân thành của mình, cho dù buông tay khiến tim hắn rất đau đớn. Hắn chỉ vẫn cần người kia sống thật tốt.

Hít một hơi thật sâu, cường chế bản thân vùng vẫy, hắn dùng lực đẩy nàng ra khỏi ngực nói: “Bảo trọng!” Rồi sau đó thân hình cao lớn kia dứt khoát xoay người, rời đi.

Thân ảnh kia đã đi xa, mắt nàng bỗng mờ mịt: Cuối cùng cũng đã kết thúc. Hoắc Thiên Thụy sẽ bao giờ quên lấy nàng nữa. Nhưng mà nàng cũng không có cảm thấy vui vẻ. Mà chỉ cảm thấy rất áy náy. Cuối cùng, nàng vẫn phụ người nam nhân này.

Trên bờ vai đang run rẩy bỗng nhiên như có thêm vật đè lên, quay đầu, đập vào mắt là một gương mặt ôn nhu.

Giọng nói dịu dàng như thấu hiểu bay vào trong tai nàng: “Kiệt, nếu đệ muốn khóc thì cứ khóc đi! Nhưng mà đệ phải đáp ứng ta. Đây là lần cuối cùng đệ khóc vì một nam nhân khác.”

Nàng xoay người một cái, đầu dựa vào trong ngực của hắn, hai tay ôm chặt lấy eo của hắn: “Triệt, Triệt.....”

Dang tay ôm lấy eo của nàng, một cảm giác chua xót ngập tràn trong lòng: Thật ra, nhìn thấy Phó Văn Kiệt vì một nam nhân khác mà rơi lệ, trong lòng hắn thấy rất ghen tị. Nhưng mà, hắn biết thay vì ở nơi nào đó phát tiết sự ghen tị của bản thân, còn không bằng hào phóng đưa lòng ngực cho Phó Văn Kiệt. Bởi vì điều quan trọng người Phó Văn Kiệt yêu nhất vẫn là hắn.

Cuối cùng, tiếng khóc trong rừng cây đã dừng lại. Phạm Dương Triệt đưa tay, khẽ nâng đầu của Phó Văn Kiệt, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt còn sót lại của hắn, rồi sau đó môi mỏng khẽ in lên môi đỏ mọng kia: “Kiệt, về kinh thành chúng ta sẽ thành thân nhé!”

Đôi mắt sáng vì lời cầu hôn bất ngờ mà mờ to.

Trán của hắn chạm vào trán của Phó Văn Kiệt. Đôi mắt đen mang theo vô hạn nhu tình, nhìn sâu vào đôi mắt đang ngỡ ngàng kia, nói: “Ta muốn quang minh chính đại có được đệ. Ta muốn những nam nhân khác không thể có ý nghĩ không an phận với đệ.” Hắn biết rất rõ mị lực của Kiệt, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần tiếp xúc với hắn (Phó Văn Kiệt), cũng sẽ không tự chủ mà đem ánh mắt đặt trên người hắn, rồi sẽ yêu thương hắn. Hắn (Phạm Dương Triệt) muốn những người khác không thể mơ tưởng đến Kiệt. Hắn muốn tuyên bố với tất cả mọi người rằng hắn – Phó Văn Kiệt là thê tử của Phạm Dương Triệt.

Nhìn vào đôi mắt đen chứa đầy tình cảm kia, nàng biết nam nhân là thật lòng yêu nàng. Mặc dù có thể hắn có điều giấu diếm nàng, nhưng tình yêu của hắn thì không thể xóa bỏ. Nàng muốn nói cho hắn biết thân phận nữ tử của nàng cùng với việc của đứa bé.

Vẫn luôn trốn ở một góc gần đó, che giấu đi hơi thở của bản thân – Dịch Thiên đang định hiện thân, ngăn cản Phó Văn Kiệt, một thân ảnh màu tím lại nhanh hơn vượt qua hắn, đi gần về phía hai người đang ôm nhau kia.

Cảnh giác nhìn Nam Cung Tuyết bỗng tự nhiên xuất hiện, Phạm Dương Triệt cũng không người trong lòng ra, ngược lại càng ôm chặt hơn.

Môi môi nhếch lên lộ sự châm chọc: “Yên tâm, ta không phải đến tranh đoạt người với ngài. Ta chỉ muốn nói lời tạm biệt với hắn mà thôi.”

Rồi sau đó, Nam Cung Tuyết không nhìn về hướng Phạm Dương Triệt, trong tà mâu mang theo sự chán thành tuyệt đối nói: “Phó Văn Kiệt, ta phải đi.”

“Đi? Nam Cung Tuyết, ngươi muốn đi đâu?” Tuy đối với tên nam nữ đều ăn này có chút cảm tình, không thể phủ nhận, hắn cũng rất quan tâm đến nàng,

Gương mặt tuấn mỹ ngẩng lên, đôi mắt tà mị nhìn vào bầu trời đêm vô tận, môi mỏng khẽ mở, nói: “Không biết. Nhưng ta không muốn quay về kinh đô. Trước kia là vì cừu hận, ta mới luôn ở trong cái giếng đó. Bây giờ, cuối cùng ta cũng có thể buông xuống. Hơn nữa, cũng đã theo lời tổ tiên hơn trăm năm trước để lại, tìm được bảo tàng. Tất cả đã xong, cuối cùng ta đã không còn chút vướng bận nào. Ta muốn đi nhìn xem thiên hạ này rộng lớn như thế nào!” Nói đến đây, hắn quay lại lần nữa nhìn nàng.

Nhìn trên gương mặt tà mị kia lộ rõ sự thoải mái, nàng thật lòng cảm thấy vui mừng cho hắn: “Ừ. Ta ủng hộ ngươi.”

Trong đôi mắt tà mị là sự cảm động: Thì ra, cảm giác có người ở bên cạnh ủng hộ vô điều kiện lại tuyệt vời như thế.

Hắn giậm chân tại chỗ một cái rất nhanh, rồi sau đó hơi cúi đầu, đem đôi môi mỏng chạm vào bờ môi mỏng kia, giọng nói sâu lắng mang theo ngàn vạn nhu tình: “Ta thích ngươi, Phó Văn Kiệt.”

Tự nhiên bị người khác hôn rồi tỏ tình khiến cho nàng ngây ngốc đứng im ở đó.

“Nam — Cung — Tuyết —” Phạm Dương Triệt từ trước đến giờ luôn mang theo bộ mặt ôn hòa cuối cùng cũng phát điên, nắm lấy cổ áo hắn, hung dữ cảnh cáo.

“Đã biết, đã biết. Ta sẽ không quên Phạm đại nhân.” Đôi mắt tà mị tỏ vẻ cân nhắc, rồi môi mỏng lại chạm nhẹ và môi mỏng khác.

Giọng nói trầm thấp chỉ có hai người bọn họ nghe được: “Phạm Dương Triệt, nếu có một ngày ngươi làm tổn thương Phó Văn Kiệt, ta sẽ bắt chấp tất cả mà cướp hắn từ tay ngươi.”

Đôi mắt đen nhìn đôi mắt tà mị như đã hiểu rõ kia, Phạm Dương Triệt đã hiểu Nam Cung Tuyết đã biết rõ việc tốt mình làm ở kinh đô.

“Nam — Cung — Tuyết —” Cùng với tiếng thét đầy giận dữ, quả đấm nhanh như gió lao tới.

Tên kia nhanh chóng xoay người, thoát được hiểm cảnh, sau đó vẫy tay tiêu sái rồi đi.

“Đáng giận, ta không cho ngươi rời đi.” Tên đồng tính biến thái này, hắn hôn mình còn chưa tính còn dám nhúng chàm lên đôi môi của Triệt. Quá ghê tởm

“Được rồi, được rồi. Hắn đã đi xa.” Đôi mắt đen lộ vẻ hạnh phúc, hắn đưa tay giữ chặt một người đang muốn đuổi theo Nam Cung Tuyết để hành hung tên kia một trận.

“Đáng giận.” Bóng dáng Nam Cung Tuyết đã biến mất ở phía xa, nàng chỉ có thể oán hận nói.

Phó Văn Kiệt cảm thấy bản thân bị chịu thiệt thòi lớn, hét lên: “Không được, ta phải khứu độc.”

Vừa dứt lời, nàng liền nâng mặt hắn lên, môi đỏ mọng sát vào dùng sức khứu độc, cố gắng mút lấy, chiếc lưỡi mềm mại thơm ngát không thỏa mãn chỉ ở bên ngoài khứu độc, sau đó vội chui vào khoang miệng của hắn vui đùa khiêu khích.

Bị người mình yêu hôn nhiệt tình như vậy, Phạm Dương Triệt chỉ cảm thấy thân thể giống như sắp bốc cháy, bàn tay đặt trên eo Phó Văn Kiệt càng lúc càng siết chặt, hận không thể lúc này đem hắn (Phó Văn Kiệt) ép sát vào thân thể của mình, hòa làm một.

Không đủ, không đủ. Hắn muốn nhiều hơn nữa. Bàn tay to lại vuốt ve thân thể mềm mại của Phó Văn Kiệt từ trên xuống dưới, khiến cho thân thể kia run rẩy, nóng đến mức muốn tan chảy.

Dịch Thiên nhìn thấy toàn bộ, cuối cùng không kim nén được sự ghen tị đang chất đầy, đang định đi ra ngoài ngăn cản, thì có một mùi hương hoa phảng phất trong không khí. Khi hắn nhận ra đây là mê dược quen thuộc của mình thì đã quá muộn. Trong nháy mắt bóng tối đã bao trùm lấy hắn.

Nam Cung Khải thu lại chiếc khăn tay tẩm thuốc mê mà hắn lấy trộm được trên người Phó Văn Kiệt từ trên người Dịch Thiên – kẻ đang nằm dưới đất kia. Sau đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên, nhìn về phía hai người ôm nhau nằm ngã trên mặt đất: Xem ra Phạm Dương Triệt đã giải được Tuyệt Tình dược. Biểu hiện thân mật kia không phải một kẻ máu lạnh vô tình có thể làm được. Như vậy thì Phạm Dương Triệt không có khả năng trở thành hộ pháp của Âm Các. Âm Đế đòi kẻ tiếp chỉ có thể là hắn.

Đôi mắt như hồ nước có một ngọn lửa đã tâm bùng cháy mãnh liệt. Nhưng bản thân hắn không hề để ý tới trên gương mặt xinh đẹp của mình cũng lộ ra vẻ chua xót.

Hai người ôm nhau quần quýt ngã trên mặt đất. Áo ngoài của Phó Văn Kiệt đã bị cởi bỏ, chỉ còn lại mảnh che ngực

Loại cảm giác da thịt kề sát này rất quen thuộc! Chìm đắm trong dục vọng, Phạm Dương Triệt cảm thấy vô cùng quen thuộc. Bờ vai cùng đường cong hoàn mỹ kia, da thịt ấm áp kia Tất cả đều làm cho hắn cảm thấy rất quen thuộc. Bỗng nhiên, một số hình ảnh lộn xộn xuất hiện trong đầu. Trong ký ức đó có một nữ tử phong thái xinh đẹp. Hắn không nhìn thấy rõ mặt của nàng. Nhưng mà, hắn có một cảm giác, nữ tử kia chính là Phó Văn Kiệt. Có thể lắm! Phó Văn Kiệt là nữ tử?! Bàn tay to hơi run run dần chạm đến chiếc móc kim loại ngăn kỳ quái kia.

Mắt nhìn thấy bàn tay to kia sẽ chạm đến chiếc móc kim loại, có một bàn tay mềm mại đã chặn lại. Đôi mắt sáng mang theo dứť khoát cùng có chút sợ hãi, khẽ hỏi: “Triệt, nếu có một ngày, huynh phát hiện ta lừa dối huynh, huynh sẽ tha thứ cho ta chứ?”

“Lừa dối?” Hai từ này khiến cho hắn nhớ đến việc giết hại cùng lừa dối của mình, đôi mắt đen lộ rõ sự đau đớn: “Kiệt, nếu có một ngày đệ cũng phát hiện ta lừa dối đệ, đệ sẽ tha thứ cho ta sao?”

Nàng lập tức liên tưởng đến đoạn đối thoại mình nghe được ngày đó, trong giọng nói dịu dàng mang theo sự tin tưởng tuyệt đối: “Chỉ cần huynh không lừa dối tình cảm của ta, ta sẽ tha thứ cho huynh. Còn huynh thì sao?”

Đôi mắt đen tràn đầy cảm động: Nàng biết rõ hắn có việc giấu diếm, nhưng vẫn nguyện ý tin tin tưởng hắn như vậy. Hắn cảm thấy vô cùng may mắn, có thể có được lòng của nàng, sự tin tưởng của nàng.

Môi mông khẽ cắn vành tai của Phó Văn Kiệt, giọng nói khàn khàn mang theo hơi nóng như lửa thổi vào tai nàng: “Cho dù nàng có che giấu thân phận, cho dù ta từng có vì nàng là nam tử mà cảm thấy vô cùng buồn phiền, ta cũng sẽ tha thứ cho nàng.”

Thông minh như Phạm Dương Triệt đã sớm từ phản ứng của nàng cùng câu hỏi kia mà đã biết được tất cả.

Đôi mắt sáng bởi vì cảm động mà mở to, bàn tay mềm mại buông xuống, vô lực rơi xuống bãi cỏ. Đôi mắt sáng vì ngượng ngùng mà nhắm chặt lại.

Phạm Dương Triệt chỉ cảm thấy không khí có vẻ loãng đi nhiều, hô hấp càng trở nên khó khăn. Bàn tay to càng thêm run rẩy, dù hắn đã biết được đáp án, nhưng sự thật được tiết lộ, hắn lại cảm thấy sợ hãi, sợ tất cả đều chỉ là thoáng qua, như hoa trong gương, trắng dưới nước.

“Cạch -” tiếng mở tại khu rừng rậm yên tĩnh lại có vẻ vang dội khác thường.

Hai miếng vải dần trượt xuống, từ từ lộ ra đường cong bên dưới, bàn tay to run rẩy kéo bỏ miếng vải đang che phủ, một bầu ngực tuyệt đẹp mềm mại đập vào mắt hắn, đây là bằng chứng không thể phủ nhận – nàng là nữ tử! Phó Văn Kiệt thật sự là nữ tử!

Dù đang nhắm mắt lại nàng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực kia. Mang theo rứt rứt, nàng hơi mở mắt, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt cuồng dã của hắn.

“Đù rồi! ..Đừng nhìn nữa!” Thẹn thùng gơ hai cánh tay muốn che đi cảnh xuân trước ngực.

Hắn lại tóm lấy hai cánh tay, đặt ở trên đỉnh đầu nàng, giọng nói ám muội mang ý khiển trách vang lên: “Không đủ! Ta nhớ rõ có người nào đó còn từng lên nhìn ta tắm rửa, nhìn hết từ trên xuống dưới thân thể ta.”

“Lần đó người ta chỉ nhìn được nửa người phía trên mà thôi.” Nàng không chút do dự phản bác bảo vệ bản thân.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ đang nhiên ngẩngkia, nàng ảo não thoát khỏi sự giam cầm, vùng quyền đi tới.

Bàn tay to kia hắn là đã giảm lực đi nhiều, rồi sau đó môi mông dịu dàng hôn lên mu bàn tay nàng, giọng nói trầm thấp kèm theo sự thâm tình khẽ nói: “Kiệt, ta yêu nàng.”

Đôi mắt sáng cảm động, nàng dùng sức ôm lấy cổ hắn, lớn tiếng nói: “Ta cũng yêu chàng.”

Rất nhanh nàng đã cảm thấy thân thể của hắn cứng đờ, khẽ vươn tay, đôi mắt sáng mang theo sự nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Trên gương mặt tuấn mỹ là được bao phủ một tầng đỏ ửng, sau đó hắn dùng lực đẩy nàng ra, lấy quần áo bên cạnh che khuất đi thân hình xinh đẹp kia. Tiếp theo, hắn lại dùng lực ôm chặt nàng vẫn còn đang nghi hoặc vào trong lòng, giọng nói khàn khàn trầm thấp vì dục vọng mà trở nên gọi cảm vô cùng: “Kiệt, nàng đừng dùng ánh mắt vô tội như vậy dụ dỗ ta. Ta sợ bản thân không thể kiềm chế được. Nàng xứng đáng để ta phải quý trọng. Ta không

muốn đêm động phòng hoa chúc của chúng ta lại diễn ra ở một vùng rừng núi hoang vu này.

Được quý trọng như vậy khiến cho nàng vui sướng cảm động. Sự vui sướng này biến thành hành động thực tế, môi đỏ mọng dùng sức hôn lên đôi môi quyến rũ kia: “Đồ ngốc, chúng ta đã sớm động phòng hoa chúc trong đêm ở Bách Hoa Các. Khi đó vì chàng trúng xuân được mộng xuân vô ngân, ta đã vinh dự trở thành giải được.

Phạm Dương Triệt vì lời nói này của nàng, mà trong đầu rất nhanh xuất hiện những hình ảnh thân mật ái muội kia: Thì ra những thứ này là có thật. Đôi mắt đen mang theo sự hối lỗi: “Kiệt, rất xin lỗi.” Tuy hấn vì trúng mộng xuân vô ngân mà quên hết tất cả những chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, nhưng hấn vẫn cảm thấy vô cùng day dứt.

“Ngốc ạ, ta tuyệt đối không hối hận việc đem bản thân giao cho nàng. Ngược lại ta vô cùng vui mừng. Bởi vì đêm hôm đó mà ta mới có được nó.” Bàn tay mềm mại lôi kéo tay hấn để lên bụng.

Đôi mắt đen lộ rõ vẻ khó có thể tin, nhìn chăm chăm vào cái bụng bằng phẳng. Hấn khó khăn mới hỏi được: “Nàng, nàng mang thai?”

“Ừ. Ba tháng rồi.” Trên gương mặt anh khí tràn đầy hạnh phúc.

Bàn tay to dùng sức ôm nàng vào lòng, giọng nói kèm theo sự trách cứ: “Nữ nhân đáng ghét, sao nàng có thể giấu ta lâu như vậy?”

Nàng muốn lên tiếng kháng nghị nhưng vì cần cổ ướt át mà không thể lên tiếng. Đôi mắt sáng ngập tràn đầy nhu tình, rồi sau đó cũng dùng sức ôm lấy hấn.

Hai người ôm nhau cũng không chú ý phía xa vẫn có một bóng đen nấp phía sau gốc cây đại thụ.

Phó Vân Kiệt lại là nữ tử?! Đường đường là tướng quân của Cảnh quốc lại là nữ tử!? Tin tức khủng bố này khiến Nam Cung Khai ngây ngốc sững sờ thật lâu vẫn chưa có phản ứng. Chờ khi hấn đã tỉnh táo lại, lại nghe được một tin tức đáng sợ nữa: Phó Vân Kiệt có thai!? Hơn nữa phụ thân đứa bé lại còn là Phạm Dương Triệt?! Ha ha ha, chỉ bằng hai điểm này, hấn không những có thể xóa tên vĩnh viễn Phạm Dương Triệt ra khỏi họ pháp Âm Các, mà còn có thể lập công giúp Âm Đế bệ hạ có được Phó gia quân. Cảm xúc hưng phấn nhanh chóng bao phủ sự chua xót trong lòng kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 1: Sự Lo Lắng Của Phụ Thân Mẫu Mục

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Tiểu Ngạn

Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá rừng rậm, con gió nhẹ nhàng thổi qua, làm thảo viên trong hoàng cung càng thêm yên tĩnh. Phó Vân Kiệt một thân quan phục Thái phó, hai tay gối sau đầu, nhắm mắt, vẻ mặt thong dong an tĩnh, giống như đang nghe một khúc hát nhẹ nhàng.

“Thái phó, Thái phó...” Giọng nói ngọt ngào non nớt truyền tới.

Cuối cùng đôi mắt sáng luôn khép lại cũng đã mở ra, đập vào mắt là khuôn mặt của tiểu chính thái kia.

Thằng bé vươn tay ra, kéo tay nàng, tiểu Hoàng đế vui vẻ nói: “Thái phó, thái phó, ngay cả cá chép vượt long môn cũng làm được rồi!”

Thuận theo sự lôi kéo của tiểu Hoàng đế, nàng đứng dậy, cười rồi nheo nheo khuôn mặt nhỏ đẹp trai, vì vận động mà ửng đỏ: “Ha ha, thánh thượng của chúng ta thật lợi hại!” Đối với tiểu chính thái đáng yêu như thế, khiến cho người ta thương yêu như thế, nàng cũng sẽ không keo kiệt một chút lời khen để khích lệ.

Trên mặt tiểu chính thái lộ ra nụ cười thoải mái, làm Phó Vân Kiệt thật muốn dùng sức ôm nhóc vào lòng rồi chà đạp một phen. Ha ha, không biết, tiểu bảo bảo trong bụng sau khi sinh ra có đáng yêu như thế hay không?

Phó Vân Kiệt mơ mơ màng màng nên không chú ý tới đôi mắt tiểu Hoàng đế giờ phút này chợt lóe lên ánh sáng. Thật tốt quá! Thái phó cuối cùng cũng đã trở lại rồi! Cậu thích nhất Thái phó! Đi theo thái phó học tập, hấn phát hiện đi học sẽ không hề có chút áp lực nào. Đám tiên sinh khác chỉ biết suốt ngày nhắc nhở cậu là vua của một nước, phải làm cái gì, làm ra sao. Nhưng mà, học tập cùng Thái phó, cậu chưa từng có loại cảm giác này. Cậu chỉ cảm thấy, mình ở trong mắt thái phó chưa bao giờ là một quân vương, mà chỉ là một đệ tử.

Mấy thứ thái phó dạy cũng vô cùng thú vị, những tiên sinh khác chưa bao giờ dạy qua. Cái gì mà chỉ tiêu kinh tế, cái gì mà lực lượng sản xuất... những từ ngữ mới lạ này làm cho cậu vô cùng hứng thú. Chẳng qua, trong tất cả khóa học, cậu thích nhất chính là buổi học thể dục. Bởi vì thái Phó rồi đi một tháng nên khóa thể dục vốn bị đình chỉ giờ đã có thể học lại rồi. Cậu lại có thể đá cầu rồi! Một tháng nay, cậu thường xuyên vụng trộm tập luyện vì muốn dành cho Thái phó một bất ngờ khi trở về.

Tiểu Hoàng đế vẽ mặt hưng phấn đem quả cầu tung lên một cách xinh đẹp rồi rơi xuống chân. Thân ảnh nhỏ bé bắt đầu thuần thực chuyển động dẫn quả cầu về phía cầu môn. Ước chừng cách cầu môn hai mươi mét, chỉ thấy chân nhỏ của tiểu Hoàng đế đá một cái, đem quả cầu đá bay lên không trung, sau đó thân thể cậu lộn ngược, chân phải dùng sức đá một cái, chỉ thấy quả cầu dường như bay thẳng vào cầu môn.

Tiểu Hoàng đế nhảy lên một cái, sau khi xác định quả cầu đã trúng cầu môn, liền hưng phấn kêu to: “Thái phó, người thấy không? Thấy không?”

Bước đi nhàn nhã đến gần tiểu Hoàng đế, nàng rút khăn tay ra, dịu dàng lau sạch mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tiểu Hoàng đế chăm chú nhìn Phó Văn Kiệt vì ngược sáng mà toàn thân như có một tầng ánh sáng dịu mắt: Thật dịu dàng! Có phải mẫu hậu mà mình chưa từng gặp, cũng giống Thái phó chăng? Mình muốn Thái phó mãi mãi ở trong hoàng cung này cùng mình.

Bàn tay nhỏ bé vươn ra, nắm chặt góc áo của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương mang theo sự khẩn cầu: “Thái phó, Thái phó có thể mãi mãi ở lại trong cung cùng ta được không?”

Gương mặt anh khí bởi vì lời thỉnh cầu này mà kinh ngạc.

Tiểu Hoàng đế nhìn về giắt mình của nàng thu vào đáy mắt, nhanh chóng buông lỏng bàn tay nhỏ bé, cúi thấp đầu che dấu vẻ thất vọng của mình.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ toàn thân tỏa ra sự tĩnh mịch kia, trong lòng nàng liền mềm nhũn. Tiểu Hoàng đế này mặc dù là Hoàng đế của Cảnh quốc, nhưng dù sao hẳn cũng là một đứa trẻ sợ cô độc. Nàng cúi người, nhìn thẳng khuôn mặt thất vọng của tiểu chính thái, cười nói: “Thánh thượng, tuy thần không thể mãi mãi ở trong cung cùng ngài, nhưng chỉ cần khi nào thánh thượng muốn gặp thần, đều có thể phái cung nhân thông báo, thần nhất định sẽ chạy tới gặp thánh thượng.”

“Thái phó!” Tiểu Hoàng đế nghẹn ngào khẽ gọi một tiếng, rồi bỏ nhào vào ngực nàng, ôm chặt cổ nàng.

Đôi mắt sáng hiện lên sự dịu dàng, vươn tay tay ra, ôm lấy thân hình nhỏ bé kia vào lòng.

Cuối cùng cũng ổn định cảm xúc, tiểu Hoàng đế then thùng rời khỏi ngực nàng, rất không tự nhiên cúi thấp đầu, xoắn vặn góc áo.

Biết rõ tiểu chính thái này đang then thùng, nàng đứng thẳng người, chân nhẹ nhàng nhảy lên, đá quả cầu lên giữa không trung, vươn tay ra, đỡ được nó, cười nói: “Thánh thượng đã học xong cá chép vượt long môn, thần sẽ dạy thánh thượng chiêu lợi hại hơn – di hình đổi ảnh.” Vừa dứt lời, nàng liền bỏ quả cầu xuống, thân ảnh lao nhanh tới trước, quả cầu kia giống như bị nàng dùng dây trời chắt lại, dính chặt lên chân nàng, mặc kệ nàng di động thế nào. Đôi mắt sáng hiện lên tia sáng, thân ảnh di động đã nhanh lại càng nhanh hơn. Lập tức giống như có 2 quả cầu dính lấy hai chân nàng. Trước ánh mắt giắt mình của tiểu Hoàng đế, nàng đã tiến đến trước cầu môn, thoải mái đá một cái, đem quả cầu đá vào cầu môn.

Nàng vốn định kêu một tiếng mừng thắng lợi, thì sau lưng đã bị giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi phần nộ kêu lên: “PHÓ – THỰC – TIỆP!”

Lưng nàng thoáng rụt mạnh một cái, cứng ngắc chậm chạp xoay người, bộ dạng tươi cười, cứng đờ nói: “Khụ, Triệt!”

Vốn trong rừng lá cây rậm rạp đã u ám này càng thêm lạnh lẽo, có vẻ khủng bố dị thường. Phạm Dương Triệt cúi người hành lễ với tiểu Hoàng đế, nói: “Thánh thượng, thần có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng thái phó. Hy vọng thánh thượng có thể phê chuẩn.”

Tiểu Hoàng đế khó xử nhìn Phó Văn Kiệt đang làm thành chữ 乂 (chữ nghệ – ý là không đồng ý), ở sau lưng Phạm Dương Triệt dùng hết sức lắc đầu.

Phạm Dương Triệt thông minh như vậy sao không đoán ra sau lưng có người giở trò, chột quay đầu lại, đôi mắt đen bắn ra tia sáng. Mồ nữ ừ ừ không kịp thu tay lại, vội vàng sửa thành bộ dáng lạnh lùng khoanh tay trước ngực, lầm bầm nói: “Thời tiết sao lại lạnh như vậy!” Mồ nữ hiển nhiên đã quên mất trời chói chang trên đỉnh đầu kia, còn có một tầng mồ hôi trên mặt mình.

“Hi vọng thánh thượng có thể phê chuẩn.” Hắn một lần nữa nói ra thỉnh cầu

Lần đầu tiên nhìn thấy Phạm Dương Triệt khủng bố như thế, tiểu Hoàng đế có chút sợ hãi đáp lại: “Chuẩn!”

Sau khi có được sự phê chuẩn, Phạm Dương Triệt lập tức quay người, lôi kéo mồ nữ về mặt đau khổ, nhanh chóng rời đi.

Sau khi tới một hòn non bộ không có người ở trong hoàng cung, Phạm Dương Triệt hai tay chống lên vách tường, dùng thân thể vây lấy Phó Văn Kiệt.

Mặt sắt đẽ xuống, môi mỏng nhanh chóng dán lên đôi môi đỏ mọng, hắn cười nói: “Kiệt, nàng có nhớ rõ mình mang thai mấy tháng rồi không?” Chỉ là ý cười này không chạm tới đáy mắt. Đáy mắt màu đen giờ phút này chính là đang chuẩn bị nổi giận.

“Ba, ba tháng.” Mồ nữ bắt đầu toát mồ hôi lạnh khẽ nói.

Mắt đen nguy hiểm hip lại: “Nàng cũng biết rõ mình mang thai ba tháng rồi! Vậy nàng có biết thời kỳ đầu mang thai rất dễ sinh non không?”

Ồ ô... Có phải khi nam nhân trở thành phụ thân đều sẽ hung dữ vậy sao? Từ khi Triệt biết nàng mang thai, từ lúc ở Phú Thành trên đường trở về, hắn đã đặc biệt chuẩn bị một cỗ xe ngựa vô cùng thoải mái dễ chịu, chống xóc nảy tốt nhất, cũng mặc kệ ánh mắt của Dịch Thiên và Nam Cung Tuyết, cần

thận chăm sóc mình. Nhưng mà, nàng vốn tính tình hiếu động, lại khiến phụ thân mẫu mực này phát điên. Nàng rất nhớ rất nhớ Triệt ôn nhu trước kia nha.

Nhìn gương mặt khí khái hào hùng tràn đầy ủy khuất, hần thở dài thu hồi về mặt đen của mình, khẽ dựa vai nàng, lo lắng nói: “Kiệt, Âm đế có lẽ đã biết chuyện nàng là nữ nhân còn mang thai, ta sợ...”

Lời tiếp theo, thế nào hần cũng không thể nói nên lời. Hần dùng lực đem nàng ôm vào trong lòng, cảm thụ sự ấm áp của nàng, trấn an nỗi sợ hãi của bản thân: cho tới bây giờ chưa từng biết mình sẽ yêu một người như thế, yêu đến mức không cách nào chấp nhận mất đi nàng, yêu mà chỉ cần vừa nghĩ tới nàng có thể gặp nguy hiểm liền cảm thấy vô cùng sợ hãi. Trước kia, đối mặt với kẻ thù chính trị nào, hần đều thông dong bình tĩnh. Nhưng hiện tại, hần đã không còn cách nào bảo trì phần thông dong bình tĩnh này nữa. Bởi vì, nàng đối với hần mà nói, là quá quan trọng.

Tay nhỏ bé dùng sức ôm eo hần, giọng nói dịu dàng mang theo trấn an truyền tới: “Triệt, chàng yên tâm. Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân, không để cho mình chịu một chút thương tổn nào.”

Về lo lắng dần biết mất trong đôi mắt đen, Phạm Dương Triệt nói khẽ: “Âm đế phái người hẹn ta đêm mai đi gặp hần.”

Gương mặt anh khí căng thẳng: “Triệt, ta đi cùng chàng.” Nàng sẽ không để hần một mình rơi vào nguy hiểm.

Đôi mắt đen lộ ra sự cảm động, duỗi tay ra, một lần nữa ôm nàng vào lòng.

Khẽ tựa vào ngực hần, nàng bỗng nhiên chú ý tới một cung nhân đang nhìn thẳng vào bọn họ. Ánh mắt kia — là Dịch Thiên.

Trên đường đi, Triệt đã nói cho nàng biết, Âm đế từng bảo Dịch Thiên dùng dược vật khiến hần mất đi tình cảm, có ý đồ muốn hần trở thành hộ pháp Âm Các. Mà Triệt bởi vì tình cảm của mình nên tỉnh táo lại. Đối với tên Âm đế luôn đem người chơi đùa trong lòng bàn tay, nàng chán ghét từ tận đáy lòng. Đối với Dịch Thiên, tình cảm của nàng lại vô cùng phức tạp. Nàng còn nhớ rõ ngày đó trong đêm hẹn gặp, hần xuất hiện.

Trong rừng rậm, đắm chìm dưới ánh trăng, Dịch Thiên lộ ra sự cô tịch như vậy, bi thương như vậy, lại khiến cho ý định chất vấn của nàng thế nào cũng không nói nên lời.

Gương mặt tuần mỹ kia quay tới, đôi mắt đỏ như máu nhìn thẳng mắt nàng: “Vân Kiệt, nàng có biết không? Vì sao ta lại trở thành Quý y không?”

Khuôn mặt tuần mỹ, đôi mắt đỏ như máu nhìn vàng trắng tròn trong đêm tối, giọng nói trầm thấp đè nén truyền tới: “Bởi vì đôi mắt dị sắc này, ta vừa ra đời đã bị cha mẹ bỏ rơi. Nhưng mà, cũng bởi vì đôi mắt dị sắc đó, mà lão quý kia mới chứa chấp ta. Hần nói, hần đang nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc có thể làm thay đổi màu mắt.”

Khuôn mặt tuần mỹ lại quay lại, môi mím nhếch lên: “Vân Kiệt, nàng có biết được cảm giác bị người rót thuốc, thí nghiệm thuốc từ nhỏ là như thế nào không? Khi còn bé ta chịu không nổi ngũ tạng bỏng rát, giống như sắp chết đi, nên chạy trốn. Vốn tưởng rằng cuối cùng cũng vào được thôn trấn đông người, ai ngờ lại bị người đuổi, bị bắt, thậm chí bị trói lại, coi là yêu quái mà muốn thiêu chết. Một lần kia, lần đầu tiên ta biết rõ, đôi mắt màu máu này còn có một tên khác — là mắt quý.” Âm thanh tự thuật nói tới đây rồi dừng lại.

Nhìn qua đôi mắt đỏ như máu kia không cách nào kiềm chế được sự u ám đau đớn, nàng chỉ cảm thấy đau lòng: nam nhân này thật đáng thương. Lão quý kia là quý y tiền nhiệm. Hần thu giữ Dịch Thiên chỉ vì thí nghiệm thuốc. Đã chạy trốn, lại bị dân chúng vô tri coi là yêu quái bắt lại, thậm chí còn muốn thiêu chết hần.

Giọng nói trầm thấp lần nữa vang lên: “Cuối cùng, tới cứu ta vẫn là lão quý kia. Từ đó về sau, ta không bao giờ chạy trốn nữa, ngoan ngoãn ăn số thuốc đó vào. Bởi vì ta muốn thay đổi màu mắt, ta muốn đường đường chính chính hòa cùng dòng người.” Nói tới đây, trong đôi mắt đỏ như máu ý hận hiện lên.

Đôi mắt đỏ như máu nhìn nàng một lần nữa, sự phẫn hận bên trong đã bị nhu tình thay thế: “Vân Kiệt, nàng biết không? Nàng là người đầu tiên sau khi nhìn thấy đôi mắt này mà vẫn coi ta như người bình thường, nàng là người đầu tiên ca ngợi màu mắt của ta. Bởi vậy, ta muốn có được nàng, muốn đem người vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.”

“Dịch Thiên, ta có thể hiểu vì sao ngươi làm như vậy. Nhưng là, đây không có nghĩa rằng ta sẽ thông cảm cho ngươi. Về sau ngươi không cần đi theo ta nữa. Ngươi tự do rồi!” nói xong, nàng dứt khoát xoay người rời đi. Nàng không dám khẳng định tình cảm của Dịch Thiên đối với mình có phần tình yêu hay không, nhưng có một điểm có thể xác định, hần đối với mình có sự điên cuồng chấp nhất. So với việc để hần càng lún sâu, không bằng hiện tại liền chặt đứt.

“Tự do? ha ha——” tiếng cười điên cuồng quanh quẩn trong rừng rậm.

Cuối cùng, tiếng cười đó dừng lại. Trong đôi mắt đỏ như máu phủ lên sự âm trầm cùng phẫn hận, môi mím hơi nhếch lên: “Đã không thể chiếm được, so với nhìn người khác có được, không bằng hủy đi là tốt rồi.”

Thu hồi kí ức, Dịch Thiên mang theo phẫn hận mà nhìn hai người đang ôm nhau. Từ khi trở lại kinh đô, hần liền rời xa phủ Thái phó. Cảm nhận được đôi mắt phía trước nhìn tới, ánh mắt Dịch Thiên chạm vào ánh mắt kia, rồi dứt khoát xoay người rời đi.

“Kiệt, nàng làm sao vậy?” Cảm thấy người trong ngực bỗng dưng cứng ngắc, Phạm Dương Triệt mở miệng hỏi.

“Không có gì, chỉ là ta đang nghĩ ngày mai phải ứng phó với Âm đế như thế nào.” Nàng qua loa nói.

“Yên tâm, bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều bảo vệ nàng.” Trong đôi mắt đen hiện lên vẻ kiên nghị.

“Ừ” nàng đáp lại. Nhưng đôi mắt lại lóe ra tia sáng.

Ban đêm trong sòng bạc Phát Tài vẫn như cũ vô cùng náo nhiệt. Tiếng kêu đồ, kêu đặt cược vang lên liên tiếp. Những âm thanh này mãi tới khi mặt trăng lặn về tây, mới đình chỉ.

Cuối cùng kết thúc một ngày làm việc, Kiền Trù kéo thân thể mệt mỏi trở về. Mới đóng cửa phòng, đôi mắt vốn tràn đầy mệt mỏi bỗng nhanh chóng biến mất, tay phải nàng lên lút rồi đến hông của mình.

“Trù, là ta.” Phó Văn Kiệt từ giường đi ra.

Nhìn khuôn mặt khí khái hào hùng đã lâu chưa gặp kia, Nhậm Kiền Trù có cảm giác như đã qua mấy đời. Song lần này, khi nàng gặp lại khuôn mặt này, tâm đã không còn đau đớn như xưa nữa.

“Lâu chủ!” Nhậm Kiền Trù cung kính hành lễ nói.

Nhìn đôi mắt kia đã không còn vẻ thâm trầm ái mộ, cặp đôi đồ mọng cong lên: Ha ha, không thể tưởng tượng được, tiểu tử Chân Kiện Vong kia truy nữ nhân cũng rất có nghề. Xem ra Thiên Cơ lâu sắp có việc vui rồi.

“Đứng lên đi!” Nàng đi tới ghé ngồi xuống, khoát tay nói.

Đội Nhậm Kiền Trù đứng lên rồi, Phó Văn Kiệt móc từ trong lòng ra một trang giấy đưa tới nói: “Trù, ngươi giúp ta tìm thứ trên tờ giấy này. Địa chỉ cụ thể, ta đã ghi rõ hết rồi.”

“Vâng,” tuy không biết lâu chủ muốn mình làm gì, nhưng thân là hộ pháp của Thiên Cơ lâu nhất định phải chấp hành mệnh lệnh của lâu chủ.

“Nhớ kỹ, nhất định phải trong vòng một tháng, đem những thứ này tới kinh đô. Không cần quá nhiều, chỉ cần đạt được phân lượng như trên là được rồi.” Nàng nhất định phải lấy được thứ này trước hôn lễ của mình. Sở dĩ nàng không giao nhiệm vụ lần này cho Chân Kiện Vong, là vì nàng phát hiện bên người hắn có rất nhiều kẻ nhìn ngó. Mà Nhậm Kiền Trù vốn bị mình tránh né này lại không có người giám thị. Điểm quan trọng nhất là, Nhậm Kiền Trù có thuật kỳ môn độn pháp vô cùng lợi hại.

“Vâng!” Nhậm Kiền Trù cung kính trả lời.

Rốt cuộc giao xong nhiệm vụ, Phó Văn Kiệt cũng không trì hoãn, một lần nữa che mặt, từ cửa sổ, nhảy lên, biến mất trong tấm màn đen.

Đôi mắt lạnh mang theo nghi hoặc đi tới chỗ trang giấy mở ra. Chỉ thấy trên tờ giấy to như vậy viết một địa chỉ: Phú Thành, núi Tây Lâm. Rồi sau đó, phía dưới vẽ bản đồ và vị trí của vật kia. Ở dưới có kèm theo nhắc nhở địa phương nào có cơ quan, địa phương nào có độc.

Đôi mắt lạnh rất nhanh đọc qua nội dung trong tờ giấy, ghi nhớ trong đầu, rồi duỗi tay ra, ngọn lửa bén vào trang giấy, sau đó nhanh chóng cháy rụi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2: Mục Đích Của Âm Đế

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Tiểu Ngan

Đêm ở Âm các thật âm u, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Âm đế vẫn như cũ đội mũ trùm màu đen, một tay nhẹ gõ lên quai ghế: “cách- cách – cách...” Những tiếng động đơn điệu càng làm tăng thêm áp lực bên trong. Trong nội đường Tôn Trí Viễn đứng thẳng, chợt thấy trán đổ mồ hôi lạnh.

“Nói như vậy, mấy ngày qua Phó Văn Kiệt vẫn luôn không hề có động tĩnh gì?” Rốt cuộc, giọng nói trầm thấp phá vỡ một điện yên lặng.

“Vâng, ban ngày Phó Văn Kiệt ngoại trừ dạy thánh thượng ra, ban đêm đều nghỉ ngơi sớm.” Tôn Trí Viễn đem kết quả phái người giám thị nói ra.

“Thông báo tới Nam Cung Khải tăng cường giám thị núi Tây Lâm.” Âm đế trầm mặc một lát rồi nói.

“Vâng.” Tôn Trí Viễn trả lời.

“Tình hình Cao quốc ra sao rồi?” Giọng nói trầm thấp một lần nữa vang lên.

“Hoàng đế Cao quốc sau khi bị Quý y cho sử dụng độc dược mất tính, đã băng hà trước khi Hoắc Thiên Thụy đuổi tới rồi. Mà Tam hoàng tử Cao quốc do bị hạ bồi dưỡng đã lấy được di chiếu, công bố trước mặt văn võ bá quan. Tân đế cũng sắp đăng cơ. Cho dù Hoắc Thiên Thụy có căn cơ ở Cao quốc sâu hơn nữa, thì cũng không còn cách nào tranh đoạt với Tam hoàng tử.” Nói đến đây, Tôn Trí Viễn về mặt trở nên tự hào. Có thể làm cho một hùng chủ như Hoắc Thiên Thụy không cách nào ngồi lên ngai vàng, đối với Cảnh quốc mà nói, đúng là có lợi nhất. Tam hoàng tử Cao quốc kia cũng chỉ là bù nhìn dễ dàng để cho người ta bài bố mà thôi.

Nhìn về mặt đặc ý của tâm phúc nhà mình, Ám đế lắc đầu nói: “Tôn tiên sinh, Tam hoàng tử của Cao quốc không thể nào đăng cơ đâu. Dùng năng lực của Hoắc Thiên Thụy, cho dù bây giờ Tam hoàng tử đã trở thành tân đế, thì hẳn ta cũng có biện pháp để kéo tên kia xuống.”

“Ám đế bề hạ, có muốn thần gia tặng số sát thủ đi chặn giết hắn hay không?” Tôn Trí Viễn lập tức đề nghị nói.

Bàn tay lớn thả xuống: “Không được, đã có phần di chiếu kia, đã đủ để Hoắc Thiên Thụy bận rộn một thời gian rồi. Trong khoảng thời gian này, đủ để bản đế đạt được mong muốn.”

Trên khuôn mặt già nua của Tôn Trí Viễn lộ vẻ hiểu ra: thì ra cái này mới là mục đích của Ám đế, kiểm chế Hoắc Thiên Thụy, làm cho hắn không rảnh bận tâm tới Cảnh quốc.

“Còn nữa, thông tri Mạc Kinh thừa dịp thời gian này nghĩ biện pháp bí mật dẫn đội thân vệ của Phó gia tới kinh đô.” Giọng nói trầm thấp cắt đứt sự nóng lòng của Tôn Trí Viễn

Khuôn mặt già thu lại, đội thân vệ của phó gia là do Phó Văn Kiệt khổ tâm bồi dưỡng, tổng số ước tính tới hai ngàn người. Nếu như nói Phó gia quân là một thanh bảo kiếm có một không hai, thì đội thân vệ của Phó gia quân chính là mũi kiếm sắc bén. Tất cả thành viên trong đội thân vệ đều chỉ ít đều đã từng là trung đội trưởng của Phó gia quân. Bọn họ không chỉ có được võ nghệ cao siêu, mà còn là tướng tài khó có được. Bởi vậy, đội thân vệ trở thành chủ lực bảo vệ Nham thành. Đây cũng là lý do Phó Văn Kiệt dám can đảm buông tay, rời khỏi Nham thành trở về kinh đô. Bởi vì chỗ đó chỉ cần đội thân vệ bảo vệ là đủ rồi.

“Vâng.” Tôn Trí Viễn lĩnh mệnh rồi đi.

Tiếp tục gõ nhẹ tay ghế, ám đế trầm tư: Doanh Thống rốt cuộc là người phương nào? Vì sao có thể xuất hiện trong thứ dụng cụ cổ quái đó? Còn có Phó Văn Kiệt cùng Doanh thống rốt cuộc có quan hệ gì? Theo tin tức Nam Cung Khai truyền tới, có thể nhìn ra người ứng với mấy câu nói cuối cùng của Doanh Thống chính là Phó Văn Kiệt. Vì thế, sở dĩ tìm được bảo tàng, đều là nhờ Phó Văn Kiệt.

Mỗi Ám đế nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai: người được trời cao chọn trúng? Chỉ bằng một nữ nhân, cũng vọng tưởng trở thành bá chủ thống nhất thiên hạ sao? Giờ phút này hẳn có chút may mắn vì thân phận thật sự của Phó Văn Kiệt là nữ nhân. Mặc kệ Phó Văn Kiệt có được năng lực trác tuyệt cỡ nào, thì thân phận của nàng cũng khiến cho nàng không cách nào trở thành người được chọn trong thiên hạ. Bởi vậy Phó Văn Kiệt nhất định không phải kẻ được trời cao chọn trúng kia. Thiên hạ này chỉ có thể do hắn nắm giữ. Chờ sau khi hắn từ chỗ Phó Văn Kiệt nhận được lợi khí thống nhất thiên hạ kia, hẳn nhất định sẽ giải quyết triệt để nữ nhân này.

Trong đôi mắt Ám đế, sát khí thật đậm, thật nồng.

“Oe....Oe....” Tiếng nôn ọe phá vỡ vẻ yên tĩnh sớm mai của phủ Thái phó.

Chu Tú Nhi một tay cầm khăn mặt, một tay vỗ lưng cho Phó Văn Kiệt đang nôn ọe kia: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

Rốt cuộc cũng đem toàn bộ những thứ ở trong dạ dày ỏi ra, Phó Văn Kiệt vô lực nhận lấy khăn mặt, lau sạch môi, yếu ớt nói: “Không sao, nôn ra sẽ thoải mái hơn”. Huhu không thể tưởng tượng được cuối cùng vẫn bị nôn nghén. Một tháng này vẫn luôn không có phản ứng nào không tốt, nàng còn cho là mình mang thai sẽ rất nhẹ nhàng đấy. Không ngờ được sáng hôm nay vừa tỉnh lại, đang định cho tiểu bảo bảo đại náo trong bụng ăn, kết quả vừa nhìn thấy bữa sáng trên bàn, đã bắt đầu nôn không ngừng nghỉ. Phiền muộn rồi, cực kì phiền muộn rồi! Thế nhưng nàng coi thức ăn là nhân tố hàng đầu để hưởng thụ cuộc sống mà! Hiện tại cứ như vậy mà bị cướp đi!

“Tiểu thư, nào tới đây, ăn món canh gà ngài thích nhất này.” Thấy Phó Văn Kiệt cuối cùng cũng ỏi xong, Chu Tú Nhi vội vàng sẵn sàng bắc canh gà mình đặc biệt hầm tới. Tiểu thư xa nhà một chuyến, không có nàng đi cùng, bây giờ trở về đã gây một vòng rồi. Nàng phải nhân thời gian này mà thăm hỏi cho tiểu thư thật tốt.

Liếc mắt nhìn thấy một tầng dầu bên trên chén canh gà kia, cảm giác buồn nôn lại dâng lên. Nàng vội vàng quay đầu, dùng tay đẩy chén canh ra xa, một tay khác cầm chặt khăn che miệng bỏ qua một bên, lại nôn tiếp.

Chu Tú Nhi lo lắng nhìn Phó Văn Kiệt lại nôn ra lần nữa, chỉ là lần này ngoài lo lắng còn có chút hoài nghi: vì sao tiểu thư lại nôn mửa như vậy? Vừa nhìn tới đồ ăn thôi ư? Thật giống như nôn nghén vậy. Vì cái từ ‘nôn nghén này, mà khuôn mặt thanh tú lập tức trắng xanh, giọng nói run nhè nhè từ khóe môi bật ra, “Tiểu thư, không phải là ngài sẽ mang thai chứ?”

Rốt cuộc, Phó Văn Kiệt cũng ngừng nôn, khuôn mặt anh khí tái nhợt nhuộm lên một tầng đỏ ửng, bên môi đỏ mọng cong lên một nụ cười vui vẻ: “Ừ”

Nghe được cái âm thanh đáp nhỏ nhẹ này, song truyền vào tai Chu Tú Nhi lại giống như tiếng sấm. Tiểu thư mang thai, tiểu thư mang thai... Mạnh mẽ ổn định thần chí tán loạn, nàng cúi đầu nói khẽ: “Ta đi chuẩn bị nước ô mai cho tiểu thư.” Vừa dứt lời, nàng cũng không đợi Phó Vân Kiệt đáp lại, đã lập tức xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh hoảng hốt chạy đi kia, đôi mắt nàng có chút không đành lòng, nàng vẫn biết tình cảm Tú Nhi đối với mình chưa từng hết hy vọng. Dù sao việc nàng mang thai cũng không che giấu được bao lâu nữa, đã vậy không bằng sớm chút nói ra, cũng giúp Tú Nhi sớm chặt đứt tình cảm trong lòng nàng ta đối với mình.

Chu Tú Nhi nhanh chóng bỏ chạy dọc theo đường đi của phủ Thái phó, nước mắt tràn mi, xẹt qua gương mặt thanh tú, bay vào trong không trung.

Cuối cùng, sau khi tới phí sau hòn non bộ không có bóng người trong đình viện phủ Thái phó, nàng lúc này mới bật lên tiếng khóc lớn “huhuhu—” tiểu thư mang thai! Đây có nghĩa là hy vọng nho nhỏ xa vời trong đáy lòng kia của nàng rốt cuộc không cách nào thực hiện được nữa.

Tiếng khóc bi thương quanh quẩn hồi lâu trong đình viện không người. Bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân thật chậm, làm cho nàng ngay lập tức ngừng khóc, lau sạch nước mắt trên mặt, cảnh giác nhìn chằm chằm tên gia đình xuất hiện trước mắt. Tên gia đình này hình như là thủ viện Tiểu Tam, không, hẳn không phải. Cặp mắt kia không có vẻ khiếp đảm cùng chất phác của Tiểu Tam, chỉ có thâm trầm.

“Ngươi là ai?” Nàng cảnh giác nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt hỏi.

“Ngươi không cần biết ta là ai. Nếu như ngươi muốn đoạt được Phó Vân Kiệt, thì hãy hợp tác với ta!” Gia đình kia mở miệng trả lời.

Đôi mắt ngập nước vẫn cảnh giác nhìn hẩn như cũ. Trong cảnh giác xen lẫn tia khát vọng. Cuối cùng, cái khát vọng kia vẫn bị kiên định thay thế: “Ta sẽ không hợp tác với ngươi.”

Gia đình kia có chút kinh ngạc nói: “Ngươi không phải thích nàng sao?”

“Phải, ta thích nàng, nhưng mà, ta càng hy vọng nàng có thể hạnh phúc. Chỉ cần có thể nhìn nàng cười, ta liền cảm thấy hạnh phúc.” Trên gương mặt thanh thanh tú tú lộ dạng bộ dạng thoải mái tươi cười, giờ đây nàng mới thật sự biết yêu một người, không nhất định phải cùng nàng ở chung một chỗ. Chỉ cần có thể xa xa thấy nàng cười, thấy nàng hạnh phúc, như vậy cũng đủ rồi.

“Vậy sao? Chỉ cần nhìn nàng cười, mình đã có thể hạnh phúc?” Trên mặt gia đình kia hiện ra nghi hoặc nồng đậm.

“Phải, yêu một người, không nhất thiết phải cùng nàng ở chung một chỗ. Nhìn nàng sống hạnh phúc, mình cũng sẽ hạnh phúc.” Chu Tú Nhi bước lên một bước, khuyên nhủ. Nàng có thể khẳng định tên gia đình này chính là vị Quý y một thời gian trước đi theo bên người tiểu thư. Nàng cũng biết Quý y cũng yêu tiểu thư. Nàng muốn kéo hẩn ra khỏi sự chấp nhất.

Bỗng nhiên, trước mắt có một cái khăn tay thoáng qua, sau đó nàng liền chìm vào bóng tối.

Dịch Thiên nhìn Chu Tú Nhi té xỉu trên mặt đất, nói khẽ: “Ta nhìn nàng ở chung với Phạm Dương Triệt, một chút cũng không vui sướng. Trái lại, chỉ cảm thấy tâm như bị ngàn vạn côn trùng gặm cắn đau đớn. Bởi vậy, ta không học được phương pháp yêu một người của ngươi. Ta chỉ biết dùng phương pháp của mình để yêu nàng.” Vừa dứt lời, hẩn xoay người ôm lấy Chu Tú Nhi đã hôn mê, sau đó phi thân ra khỏi hòn non bộ.

Trong đình viện một lần nữa trở nên tĩnh mịch.

Ánh trăng ban đêm bao phủ lấy ân tư viện lộ ra điểm quý dị, làm cho người ta sợ hãi.

Phó Vân Kiệt một thân áo đen cùng phạm dương triệt một thân áo trắng xuất hiện trước viện Ân Tư.

Phạm Dương Triệt nhạy cảm chú ý tới sắc mặt trở nên trắng bệch của nàng, quan tâm nói: “Kiệt, thân thể của nàng không thoải mái sao?”

“Không có.” Nàng hơi cúi đầu, tóc bên tai che khuất đi một phần gương mặt nói: “Ta cảm thấy nhìn Hoàng lăng dưới ánh trăng có chút đáng sợ.”

Hẩn duỗi tay ra, đem nàng ôm vào lòng, cho nàng an toàn.

Trong đôi mắt rừ xuống lóe lên vẻ xúc động: kỳ thật, nàng là bởi vì ban ngày nôn nghén nên sắc mặt mới không tốt. Có điều, nàng cũng không định nói cho hẩn biết. bằng trình độ khản trương mà gần đây Triệt đối với mình, chỉ cần biết được, nhất định sẽ không đồng ý cho mình đi cùng tới đây. Để cho một người không có võ công như Triệt đi gặp Ám đế, nàng thật sự lo lắng.

Ám các dưới mặt đất được ám dạ minh châu chiếu sáng, cung điện vẫn là âm trầm như vậy. Giờ phút này trong cung điện chỉ có ba người Phó Vân Kiệt, Phạm Dương Triệt và ám đế. Ngay cả Tôn Trí Viễn cũng không có ở đây.

Bàn tay lớn nắm chặt bàn tay mềm mại, Phạm Dương Triệt phá vỡ yên lặng đầu tiên: “Ám đế, lần này ngài hẹn chúng ta tới đây có chuyện gì?”

Ám đế thở dài một hơi nói: “Dương Triệt, bản đế thật sự rất coi trọng ngươi, tài năng của ngươi rất thích hợp tiếp nhận vị trí của bản đế. Chỉ cần ngươi có thể bỏ qua tình cảm nam nữ, thông trị nhất định có thể đạt được thành tựu.”

“Cũng bởi vì vậy, mà ngươi thậm chí còn thiết kế làm cho ta ăn vào tuyệt tình dược, đem tình cảm của ta đưa bốn trong lòng bàn tay sao!” Trong đôi mắt đen dần lên về phần hận.

“Cái này chỉ vì muốn ngươi có thể thuận lợi trở thành hộ pháp cho Âm các. Dương Triệt, ngươi cũng biết trong Âm các có bao nhiêu người mộng tưởng đạt được chức vị hộ pháp này.” Giọng nói trầm thấp mang theo sự khích lệ, khuyên giải truyền đến.

“Trở thành hộ pháp chưa bao giờ là mong muốn trong lòng ta, thậm chí trở thành Tể tướng Cảnh quốc cũng không phải là ý muốn của ta. Ta chỉ muốn có thể cùng người mình yêu ẩn cư nơi núi rừng là tốt rồi.” Nói tới một nửa, hắn quay đầu nhìn qua người bên cạnh.

“Ngươi xuân! Nam nhân phải có bá nghiệp (nghiệp lớn).” Âm đế nói giọng mang theo sự khinh thường.

Giọng nói thanh thúy mĩa mai phá vỡ lời khuyên bảo kế tiếp của Âm đế: “Âm đế, ngại hèn chúng ta tới không phải chỉ vì khuyên bảo chúng ta chứ!”

Âm đế đem ánh mắt rơi lên khuôn mặt ánh khí hào hùng đầy vẻ châm chọc kia, nói: “Bản đế hy vọng có thể cùng Phó Văn Kiệt ngươi làm giao dịch.”

“Giao dịch gì?” Đôi mắt sáng mang theo cảnh giác hỏi thăm.

“Bản đế có thể giúp ngươi giấu diếm thân phận nữ nhi, để ngươi không bị tội khi quân, thậm chí còn giúp hai người các ngươi ẩn cư sinh sống. Đường nhiên, với tư cách giao dịch, ngươi phải giao cho bản đế cái lợi khí thống nhất thiên hạ kia.” Âm đế đem mục đích lần này của mình nói ra.

“Nghe có vẻ khiến người ta động tâm đấy.” Gương mặt anh khí hiện lên hứng thú nồng đậm, “Nếu như ta thật sự có loại lợi khí này, ta sẽ không chút do dự đáp ứng. Ài, cơ mà đáng tiếc, đáng tiếc.” Nói tới đây, nàng ra vẻ tiếc hận lắc đầu.

“Phó Văn Kiệt, ngươi cho rằng bản đế sẽ tin tưởng lời từ chối của ngươi sao?” Âm đế hừ lạnh nói: “Bản đế nắm rõ biểu hiện của ngươi suốt dọc đường đi.”

“Không biết là không biết mà!” Phảng phất như không cảm thấy trên người Âm đế phát ra sát khí, nàng vô tội nhún vai nói.

Tay pháp Âm đế dùng sức vỗ lên tay ghế. Lập tức, vách tường ngăn cách hai bên cung điện lập tức bay lên. Bên trong lao ra hai mươi cung tiễn thủ. Tất cả đều đem mũi tên chĩa về phía bọn họ.

Hào khí kiệt liệt lập tức lan tràn toàn bộ cung điện.

Phạm Dương Triệt hơi tiến lên một bước, đem nàng chắn ở phía sau.

Nhìn qua thân hình cao ngất phía trước, lòng nàng thấy mềm mại: Nam nhân này rõ ràng là thư sinh văn nhược, một chút công phu cũng không có. Giờ phút này lại dứt khoát động thân, chắn ở trước người nàng.

Nhẹ vỗ vỗ vai hắn, khi hắn quay đầu lại cho hắn một nụ cười làm hắn yên tâm, rồi ưu nhã nện bước chân, đi về phía Âm đế.

“Cộc — cộc — cộc.” Tiếng bước chân chân rầm phá tan không khí kịch liệt trong cung điện. Đám tiễn thủ đều khó có thể tin nhìn chăm chăm vào nữ nhân không hề đem những mũi tên đã lên dây kìa vào trong mắt.

Trong mắt Âm đế hiện lên tia sáng: Nữ nhân này không hổ danh là Bắc tướng. Đối mặt với trận tên như thế, mà mặt vẫn không đổi sắc, còn vô cùng thông dong trấn định.

Cuối cùng, nàng dừng lại cách âm đế khoảng một mét, đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Nếu Âm đế đã tin tưởng chắc chắn rằng trong tay ta có thứ lợi khí kia, vậy thì ngại nên bảo hộ ta thật tốt. Ngươi cũng không hi vọng ngày nào đó ta chết đi, đem lợi khí bí mật này mang xuống mồ chứ! Cái này, điện Diêm Vương cũng không có bản đồ bảo tàng đâu!”

Vừa dứt lời, nàng lập tức cảm thấy sau cái mũ rộng vành màu đen kia bắt một ánh mắt sắc như tên. Bên môi gợi lên một nụ cười tự tin, một tay đặt trước người, ưu nhã hành lễ kiểu thân sĩ nói: “Thời gian cũng không còn sớm, ta phụ nữ có thai cần phải nghỉ ngơi nhiều, cáo từ.” Nói xong, nàng cũng không đợi câu trả lời của Âm đế, xoay người đi.

Thái độ hung hăng càn quấy vô lễ như vậy làm cho đám cung tiễn thủ bất giác để tay lên trên chót mөр. Chỉ cần Âm đế ra lệnh một tiếng, mưa tên sẽ trút xuống.

Nhưng là, mệnh lệnh kia chậm chạp không có phát ra, thẳng đến khi Phó Văn Kiệt liêu lĩnh kia tóm lấy phạm dương triệt đang ngơ ngác, nghênh ngang rời đi. Mệnh lệnh đó vẫn không hề phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 3: Những Chuyện Thú Vị Khi Lần Đầu Mang Thai

Edit: Vịt

Beta: Tiểu Ngan

Trong cung điện rộng lớn, bầu không khí như đang dần siết chặt lại, sự tức giận từ trên người Ám đế tỏa ra làm cho trán của những tên cung thủ kia không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, Ám đế cũng khoát tay một cái, trong lòng những cung thủ kia như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, nhanh chóng rời đi.

Cả cung điện chỉ còn lại một mình Ám đế.

Chỉ thấy Ám đế đứng dậy, vỗ lên con sư tử đá được đặt ở trên bậc thang đi lên chỗ ngồi của Ám đế.

Một tiếng “Ầm——” thật lớn vang lên, phá vỡ bầu không khí đầy áp lực trong điện.

Khi Tôn Trí Viễn vừa tiến vào cung điện, nhìn thấy chính là một màn này. Lão giật mình trong lòng: dù sao kể từ khi Ám đế đăng vị tới nay, chưa từng có lúc nào mất kiểm chế như vậy.

Ám đế xoa người một cái, lạnh lùng nói với Tôn Trí Viễn: “Tôn tiên sinh, người đi nói với Quý y, bảo hắn hành động nhanh một chút. Hừ, si nhục ngày hôm nay, một ngày nào đó bọn đế sẽ trả lại gấp trăm lần.”

“Vâng.” Tôn Trí Viễn lĩnh mệnh rời đi.

Ngoài viện Tư Tư, ánh trăng kéo dài cái bóng của Phạm Dương Triệt và Phó Vân Kiệt.

Phạm Dương Triệt quay đầu lại, sau khi xác định không nhìn thấy Tư Tư viện, dừng bước, kéo Phó Vân Kiệt ở trước người lại.

Nàng nghi ngờ xoa người, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn mỹ vẻ nghiêm trọng.

Phạm Dương Triệt đặt hai tay lên trên đôi vai nhỏ, đôi mắt đen vô cùng nghiêm túc mà nhìn thẳng vào đôi mắt sáng kia nói: “Kiệt, xin nàng sau này đừng lỗ mãng như thế nữa! Mỗi rồi ở đó có bao nhiêu mũi tên hướng về phía nàng, nàng biết không?”

Nàng vốn định phản bác lại, nói mình tuyệt đối nắm chắc khiến cho Ám đế không động tới mình một chút nào. Nhưng mà, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị cái ôm của hắn chặn lại.

Phạm Dương Triệt ôm nàng vào trong lòng thật chặt, vùi đầu vào hõm vai của nàng, trút ra hết những lo lắng và sợ hãi của mình: “Kiệt, vừa rồi ta thật sự rất lo lắng, rất lo lắng, sợ những mũi tên kia sẽ bắn ra. Ta sợ nàng sẽ...” Không dám nghĩ đến tình cảnh máu tanh kia, vì vậy mà lời nói dừng lại.

Nghe thấy sự lo lắng trong lời nói của hắn, cảm nhận được thân thể cao ngất kia khẽ run, đôi mắt sáng mềm mại, hai tay nhấc lên, dùng sức ôm lại hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, cam đoan: “Triệt, bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ vì chàng mà bảo vệ chính mình.”

Sự cam đoan kia an ủi sự sợ hãi trong lòng hắn, thân thể cao ngất ngừng run rẩy. Nhưng mà hắn cũng không có buông nàng ra, vẫn ôm chặt nàng như cũ, hưởng thụ sự yên lặng của giờ phút này.

Sự yên lặng này rất nhanh đã bị phá vỡ bởi sự nồn nghén của người phụ nữ nào đó.

Sắc mặt nàng tái đi, vội vàng đẩy Phạm Dương Triệt ở trước người ra, vọt tới cây đại thụ ở bên cạnh nồn ra một trận.

Tiếng nồn khan kia dường như xé lòng, làm mặt hắn lập tức tái nhợt, vội vàng tiến lên vỗ nhẹ lưng nàng.

Rốt cục, nồn hết những thứ ở trong dạ dày ra, nàng vô lực dựa khẽ vào lồng ngực rộng rãi kia, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia bởi vì lo lắng mà trắng bệch, kéo ra nụ cười yếu ớt nói: “Không có chuyện gì, đây chỉ là nồn nghén thôi!”

Mặc dù nghe được nàng nói như thế, nhưng mà Phạm Dương Triệt không thể nào yên tâm được. Xem ra, hắn phải xem một ít sách ở phương diện này mới được. Hắn âm thầm ở hạ quyết tâm trong lòng.

Vốn là nàng đứng dậy định rời đi thì bỗng nhiên bị bế ngang lên.

Trong tiếng kêu giật mình, nàng vội đưa tay vòng lên cái cổ hắn: “Triệt...”

“Ta bế nàng về.” Trên gương mặt tuấn mỹ có thêm một chút kiên nghị.

Vốn định phản bác, khi nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt đen, lại không nói nên lời. Hai tay vòng quanh cổ hắn không tự chủ mà quắn chặt hơn, chôn đầu vào trong lồng ngực ấm áp kia, cảm nhận được giờ phút ấm áp này.

“Kiệt, ta sẽ bảo vệ nàng và con.”

Giọng nói trầm thấp dịu dàng như gió thổi bên tai, làm cho trong đôi mắt sáng lóe ra sự cảm động. Nàng nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

Dưới ánh trăng, cái bóng của Phạm Dương Triệt ôm nàng cứ kéo dài mãi dài mãi.

Ở bên trong phòng trúc của Phạm phủ, Tiểu Đông đang ngáy bởi vì tiếng lật qua lật lại mà bùng tỉnh. Mở ra hai mắt đang mơ mơ màng màng ra, nhìn thấy bóng người màu trắng đưa lưng về phía mình, đang lật qua lật lại mấy quyển sách trên giá sách trong phòng.

Ăn trộm?! Tên trộm này cũng quá làm càn rồi, lại dám to gan vào phủ Tể tướng trộm đồ. Trộm đồ thì cũng thôi đi, lại dám ném loạn bộ sách mà tướng gia coi trọng nhất. Quá không biết sống chết rồi! Vén tay áo lên, Tiểu Đông đang muốn dạy dỗ tên trộm lớn mặt này thì “tên trộm” vẫn luôn đưa lưng về phía hắn rớt cục cũng xoay người, đập vào mặt là khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc, làm hắn trợn mắt há hốc mồm mà đứng ở nơi đó.

Giờ phút này người đó cũng không có chú ý tới sự kỳ quặc của Tiểu Đông ở bên cạnh, hoặc là nói hắn vốn không có chú ý tới những người hoặc vật khác bên trong phòng, trong mắt hắn chỉ có quyển “Những việc cần chú ý trong thời kỳ mang thai”. Vừa lật qua lật lại quyển sách, vừa đi đến trước bàn ngồi xuống. Trong thời gian này, tầm mắt của hắn cũng không có dời khỏi quyển sách kia.

Nôn nghén là một loại phản ứng khi bắt đầu mang thai. Sau khi có thai, bắt đầu vào khoảng ngày thứ ba mươi (cũng có thể bắt đầu sớm hơn một chút) sẽ phát sinh nôn nghén. Đặc biệt là sớm muộn gì thì cũng sẽ xuất hiện buồn nôn, không có bất kỳ nguyên nhân nào cũng sẽ xảy ra nôn mửa. Vốn là đang ăn cơm như bình thường, có thể nghĩ thấy được mùi gì đó liền buồn nôn. Cảm giác muốn ăn hoàn toàn biến mất, cân nặng cũng giảm xuống, đa số đều có cảm giác đau đầu. Lúc này sẽ lo lắng có thể ảnh hưởng đến thai nhi hay không.

Khó trách, khi hắn ôm Kiệt, cảm giác nàng nhẹ đi rất nhiều.

Nhìn cái người không để sự vật khác vào trong lòng kia, trong lòng tràn đầy nghi vấn nhưng Tiểu Đông cũng chỉ có thể thu vào, bắt tay vào pha một chén trà, đặt ở trên bàn sách.

Phạm Dương Triệt đưa tay cầm chén trà vẫn còn đang tỏa hương lên, uống vào, tầm mắt vẫn còn không rời khỏi quyển sách kia.

Thì ra là, mật ong có tác dụng giảm bớt nôn nghén.

Nhìn thấy chủ tử trong trạng thái mất ăn mất ngủ như thế, Tiểu Đông cũng không quấy rầy nhiều nữa, xoay người nhẹ bước vào trong phòng ngủ tiếp, để Phạm Dương Triệt có chuyện gì thì có thể tới bất cứ lúc nào.

Thì ra là, phụ nữ có thai không thể mặc quần áo quá chật à!

Thì ra là...

Dưới ánh nến, vị phụ thân chuẩn mực nào đó đang đốt đèn đọc đêm.

Sau giờ ngo, Bác Nhã các tản ra bầu không khí yên lặng, thanh tịnh và đẹp đẽ.

Gió mát nhẹ thổi qua cửa sổ hơi mở, chui vào bên trong phòng, thổi cái màn đang buông xuống, xuyên qua cái màn hơi vén lên kia, có thể thấy người phụ nữ nào đó đang thờ to, ngủ ở bên trong.

“Két ——” Tiếng đẩy cửa rất nhỏ cũng không có quấy nhiễu đến giấc ngủ của ai đó.

Sau khi đặt cái khay trong tay xuống, Phạm Dương Triệt bước nhẹ tới mép giường, vén màn sang một bên, rồi sau đó ngồi xuống.

Nhìn người phụ nữ nào đó đang xoay người một cái, làm rơi cái chăn mỏng đắp trên người, khoe môi mỏng không tự chủ nhếch lên.

Nụ cười đó bởi vì quần áo bó sát của người phụ nữ nào đó mà biến mất.

Phụ nữ có thai không thể mặc quần áo bó sát. Trong đầu hiện lên một điều trong cuốn những điều cần chú ý trong thời kỳ mang thai, bàn tay to với tới vạt áo của nàng không có chút do dự nào.

Mới đến gần vạt áo, đang muốn mở cái cổ áo chật chội ra, đôi mắt sáng vẫn nhắm đột nhiên mở ra.

Nhìn người đàn ông ở đối diện đang muốn cởi áo mình ra, trên khuôn mặt anh khí nhuộm màu đỏ ửng. Nàng đưa tay khê đẩy cánh tay của Phạm Dương Triệt ở trước mặt ra, rồi sau đó kéo cái chăn mỏng lên che ở trước ngực, e lệ nói: “Triệt, chúng ta không thể như vậy. Chuyện đó, mấy tháng đầu của thời kỳ mang thai không thích hợp làm vận động kịch liệt trên giường.” Thật đáng ghét nha! Không thể ngờ được, Triệt bình thường luôn có bộ dáng thư ngốc chính nhân quân tử cũng có lúc muốn tập kích mình. Mặc dù, nàng cũng rất muốn ôn lại tư vị giao hoan kia, chỉ là, vì cục cưng nàng nhất định phải tuân theo.

Nghe thấy lời nói mập mờ của nàng, nhìn bộ dáng đang thẹn thùng kia, thông minh như Phạm Dương Triệt lập tức hiểu được ý của nàng. Khuôn mặt tuấn mỹ biến thành màu gan heo. Hắn vội vàng làm sáng tỏ, nói: “Kiệt, ta chỉ là muốn giúp nàng nói lòng quần áo ra mà thôi.”

Khê nâng khuôn mặt lên, đôi mắt sáng đầy vẻ ‘ta hiểu mà’, nói: “Triệt, ta sẽ không tức giận đâu. Có thể làm cho người đàn ông của mình bị kích thích vì

mình, ta rất cao hứng. Điều này chứng minh ta rất có mị lực.”

Thấy người phụ nữ nào đó càng nghĩ càng lệch lạc, vị Tề tướng ngậy thơ nào đó sột ruột lớn tiếng nói: “Ta coi quần áo của nàng, không phải là vì muốn hoan ái với nàng. Làm như vậy là vì nàng và con của chúng ta. Phụ nữ có thai không thể mặc quần áo quá chật.”

Đôi môi đỏ mọng của người phụ nữ nào đó hiện lên hình chữ “O”, nhìn khuôn mặt tuần mỹ bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng kia, rồi sau đó hình môi chậm rãi biến thành hình trái cà. Buông cái chần mông trước ngực ra, nàng bay nhào lên một cái, đẩy ngã vị Tề tướng ngậy thơ nào đó, đôi môi đỏ mọng dùng sức in lên khuôn mặt tuần mỹ đang đỏ lên. Trời ạ, người đàn ông này thật là đáng yêu quá đi! Nàng hôn, nàng hôn, nàng hôn nhẹ.

Vốn là bị động, hần đột nhiên xoay người, đem nữ nhân trên người đè ngã ở phía dưới, môi mông bắt lấy môi đỏ mọng đang châm lửa này. Cặp môi ẩm ướt bá đạo cuốn lấy đỉnh hương, dịu dàng mà mạnh mẽ đảo, quấn, mút, dụ dỗ, bàn tay thì theo đường cong quyến rũ kia lần mò lên xuống, để cho thân thể mềm mại kia run rẩy nóng lên.

Nước miếng ngọt ngào, mùi thơm nhẹ nhàng. . . A! Cũng là khát vọng khẩn cấp của hần. Hần còn nhớ rõ đêm đó, đáng vẻ xinh đẹp dao động ở dưới thân mình, còn nhớ tiếng rên rỉ thổ lộ từ trong đôi môi đỏ mọng kia. . . Bởi vì nhớ lại, thân thể trở nên căng thẳng.

Bàn tay theo đường cong mềm mại của nàng đi xuống bụng. Nhất thời, lý trí bởi vì tình dục mà tiêu tan lập tức quay trở về. Hần dùng lực đẩy ra, rồi sau đó đứng dậy, không nhìn tới nàng. Hần sợ nhìn nữa, có thể sẽ không khống chế được bản thân.

“Triệt?” Vốn đang đắm chìm ở trong ôm hôn Phó Văn Kiệt, dùng giọng nói quyến rũ khàn khàn mà tràn đầy tình dục khẽ gọi.

Giọng nói đó giống như một loại độc dược làm cho thân thể hần cứng đờ. Hần không thể tiếp tục ở đây. Hai tay nắm chặt, giọng nói trầm thấp, kiềm chế truyền đến: “Kiệt, đồ ăn ở trên bàn rất có lợi đối với việc ngăn buồn nôn. Ta có việc phải rời đi một lát, chờ lát nữa sẽ trở về.” Vừa dứt lời, hần cũng không đợi nàng trả lời, cất bước rời đi.

Lúc này Phó Văn Kiệt mới chú ý tới đồ được đặt ở trên bàn: mật ong, táo, chuối tiêu. . . Đều là những thứ rất tốt đối với việc ngăn con buồn nôn. Người này, đôi mắt sáng lóe ra cảm động.

Ở lâu hai của Bác Nhã các có một gian phòng rửa mặt, là để cho những người đọc sách ở đây rửa mặt trong lúc nghỉ ngơi. Giờ phút này, trong phòng rửa mặt, Phạm Dương Triệt đang đối diện với chậu rửa mặt đựng đầy nước, dùng tay ra sức hắt nước trong chậu lên mặt. Nước lạnh như băng, cuối cùng cũng dập tắt đám lửa bùng bùng trong người hần. Cúi đầu nhìn trong sóng nước, tròng mắt đen vẫn tồn tại ham muốn như cũ, hần chỉ có thể cười khổ: xem ra sau này hần vẫn nên cách xa Kiệt một chút.

“Này.” Một con đầu ngón tay đưa tới một cái khăn lông.

Hần nghi ngờ xoay người, đập vào mắt là khuôn mặt anh khí tươi cười.

Thấy hần chậm chạp không nhận lấy khăn, bàn tay thay đổi phương hướng, hướng lên mặt hần, dịu dàng lau đi những giọt nước đầy trên khuôn mặt hần.

Rốt cục cũng lau xong, Phó Văn Kiệt hài lòng nhìn khuôn mặt tuần mỹ không có một chút bọt nước nào. Khóe mắt chú ý tới vị trí bởi nước ẩm ướt mà dính vào trên da thịt, nửa ẩn nửa lộ bộ ngực. Sau đó, toàn bộ tầm mắt của nàng đều dán vào nơi đó. Trời ạ, người đàn ông này thật sự là quá gọi cảm rồi. Nàng rất muốn nhào tới. Nhịn, nhất định phải nhịn xuống.

Vắt và dòi tầm mắt khỏi bộ ngực nửa lộ kia, đặt lên cánh tay của hần. Đôi mắt sáng vừa vắn chạm đến thứ màu đen trên cánh tay được cuộn lên một nửa kia. Đây là cái gì?

Duỗi tay ra, kéo cánh tay hần qua, đập vào mắt là cánh tay đầy máu ứ đọng nhìn thấy mà giật mình.

“Ai làm?” Nàng giận dữ hét lên! Đáng ghét, ai dám to gan làm hại Triệt của nàng. Để cho nàng biết, không đánh toi bởi cái tên kia một trận là không thể.

Hần cứng ngắc rút tay của mình về, hần không được tự nhiên mà hơi quay đầu, nhẹ giọng nói: “Chỉ là ta không cẩn thận đụng vào mà thôi.”

“Gạt người! Đụng bị thương sao lại ứ máu cả cánh tay thế này. Triệt, chàng nói cho ta biết, rốt cuộc là ai dám dẫm thương chàng? Ta sẽ thay người trút giận.” Đôi mắt sáng bùng lên lửa giận.

Nhìn người không hỏi rõ ràng, thế không bỏ qua kia, Phạm Dương Triệt khẽ thở dài: “Đó là do gần đây ta luyện tập lực cánh tay nên bị thương đấy.”

“Luyện tập lực cánh tay?!” Trong đôi mắt sáng tràn đầy nghi ngờ.

Bàn tay to duỗi ra, vòng quanh eo của nàng, lại làm cho lòng của nàng quá hạnh phúc: người đàn ông này muốn làm cho nàng yêu đến mức nào mới cam tâm đây! Không, không được, nàng không thể để cho hần tự hành hạ mình nữa.

Thu hồi lại cảm động đang tràn ngập của mình, nàng lắc đầu nói: “Triệt, chàng đừng luyện lực cánh tay nữa. Tiếp tục như vậy, trên cánh tay của chàng sẽ có cơ bắp. Ta ghét đàn ông cả người toàn là cơ bắp.”

Lời vừa nói ra, làm cho Phạm Dương Triệt cả kinh, không tự chủ hỏi: “Kiệt, nàng ghét đàn ông có cơ bắp?”

“Ừ. Từ nhỏ ta đã thích đàn ông tuần mỹ nhu nhược. Ghét kẻ nào có cơ bắp. Hoắc Thiên Thụy cũng là bởi vì cả người toàn cơ bắp, mới bị ta xa lánh,

không thích đến gần.” Trên khuôn mặt anh khí cố ý già vờ bất đắc dĩ. Ha ha, mặc dù đây cũng là một trong số những lý do, nhưng không phải là lý do trọng yếu. Tim của nàng rất nhỏ, sau khi có một người đi vào rồi, sẽ không thể dung nạp thêm những người khác.

Phạm Dương Triệt trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cái người đang mang về mặt bất đắc dĩ kia, nếu như Hoắc Thiên Thụy biết bản thân hấn bởi vì một thân toàn cơ bắp mà không được Kiệt thích, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây? Chỉ sợ sẽ phát điên mất! Không, hấn là hấn sẽ nghĩ biện pháp loại bỏ cơ bắp toàn thân cơ bắp. Nhưng mà, một người luyện võ muốn bỏ đi cơ bắp toàn thân là chuyện không thể nào. Trừ phi, từ nay về sau hấn ta không bao giờ luyện võ nữa. thật may hấn là văn thần, bởi vì thân thể không tốt từ nhỏ, không tập võ. Tầm mắt sụp xuống, rơi vào trên cánh tay đầy máu ứ đọng của mình, trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh: xem ra, sau này hấn không thể tiếp tục luyện tập lực cánh tay cùng Vô Danh vào buổi tối nữa rồi.

Đôi mắt sáng buồn cười mà thu về mặt của hấn vào đáy mắt: ha ha, mặc dù lý do này có chút dọa người, cũng làm cho Triệt lo lắng, nhưng mà, quan trọng nhất là có thể làm cho hấn kết thúc tự ngược đãi mình là được.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 4: Bình Yên Cuối Cùng

Edit: Vịt

Beta: Tiểu Ngan

Cuối tháng tám Nham thành rất mát mẻ. Quân Phó gia mang đến tin vui, nhưng Phó Uy lại mang đến phiền toái.

Phó Uy đã nghỉ hưu, giờ phút này đang ở trong viện Tu Dưỡng trong Phó phủ tu dưỡng, ngồi ở trên chiếc ghế trúc đặc chế đặt ở dưới cây đại thụ xanh biếc, thanh thoi mà bất chèo hai chân, cầm thìa, ăn đá bào trong cái chén ở trên tay.

Ừ, vào miệng thì lạnh như băng, rồi sau đó hương vị ngọt ngào lan tràn ở trong miệng. Thật là quá ngon! Thật là không uống công lão vất vả lén lấy băng từ trong hầm ra. Phó Uy hí hóp mắt, bày ra bộ dạng cực kì hưởng thụ.

“Rầm rầm ỳnh ——” Tiếng bước chân nặng nề phá vỡ sự yên lặng trong viện Tu Dưỡng.

Phó Uy lập tức mở mắt ra, trên khuôn mặt già nua tràn đầy kinh hoàng cảnh giác nhìn chung quanh.

Sau chậu hoa, không được, lần trước đã giấu ở đó nhưng ngay sau đó đã bị phát hiện.

Dưới mặt bàn. Không được, chỉ cần ngồi xổm xuống là có thể nhìn thấy.

.....

Giấu ở đâu đây? Giấu ở đâu đây trời?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, trên khuôn mặt già nua bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt nhìn loạn khắp nơi đột nhiên dừng lại, nhìn cái tổ chim đặt ở trên cành cây kia. Trong mắt hiện lóe lên tia sáng. Thân thể tráng kiện vừa vận khinột cái, phi thân, rồi sau đó cầm cái chén còn hơn phân nửa đá bào đặt vào trong tổ chim. Rồi sau đó, lão lại ngồi trên cái ghế trúc, nhắm mắt, giả vờ ngủ.

“Rầm rầm ỳnh ——” theo kinh nghiệm đã có, bước chân từ xa kia đang dần tiến lại gần, rồi đến khi tiếng chân phát tiếng động cao nhất rồi dừng lại.

Phó Uy giả vờ bộ dạng vừa bị đánh thức, ngáp nói: “Này Ngô tẩu, bước đi của bà không thể nhẹ nhàng hơn được sao?”

Ngô tẩu, chương quản phòng bếp Phó gia, một nữ nhân béo mập cân nặng hơn hai trăm cân (1 cân = 0,5kg), giờ phút này đang dùng khuôn mặt cứng nhắc nói: “Xin lỗi, lão gia, cân nặng của nô tì không phải là do nô tì có thể không chế được.”

Hai mắt Ngô tẩu vừa quan sát vừa nói: “Lão gia, hôm nay trong hầm băng thiếu nửa cân băng, không biết là kẻ nào lấy đi?”

“Ha ha ——” cố nén xúc động muốn đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Phó Uy nụ cười cứng nhắc nói: “Kia cũng có thể là không phải do người làm, là khối băng bị tan ra đấy.”

Trong đôi mắt Ngô tẩu lộ rõ sự khinh thường, mở miệng nói: “Lão gia, khối băng tan chảy chắc là không để lại vết cắt rõ ràng như vậy đâu.”

“Ha ha ——” cuối cùng, Phó Uy không chịu được lãnh khí tán mát ra từ trên người Ngô tẩu, vừa đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa cười khan nói: “Ta sẽ phái cho người đi điều tra, đi điều tra.”

Hai người nói chuyện với nhau cũng không có chú ý tới chú chim ở giữa không trung đang bay về tổ. Vốn chú chim muốn ở trong tổ của mình nghỉ ngơi, từ xa lại nhìn thấy có vật lạ chiếm lấy tổ của mình, nhất thời trong mắt chú chim bùng lên ngọn lửa, nhanh chóng lao xuống, mỏ nhọn không khách khí dùng sức mổ một cái, cái chén curu chiếm thước sào (*) đã bị một mỏ đẩy ra khỏi tay ra khỏi tổ, rồi sau đó vừa quay quắt vừa rơi tự do.

(*) Curu chiếm thước sào: Chim tu hú chiếm tổ chim khách. Con chim tu hú vùng về không biết làm tổ nên thường đẻ trứng nhờ vào tổ chim khác nhờ nó ấp hộ. Chim tu hú non thường có kích thước lớn hơn các con chim non trong tổ đẻ nhờ nên không những chiếm tổ còn tranh hết thức ăn của các con non khác.

“Tí tách tí tách ——” đó là tiếng nước đá rơi từ trong chiếc chén nhỏ xuống khuôn mặt cứng ngắt của Ngô tẩu.

“Cạch ——” đó là tiếng khối băng trong chén đập vào khuôn mặt cứng ngắt của Ngô tẩu.

“Choang ——” đó là tiếng chén chập ở trên đỉnh đầu Ngô tẩu.

Mắt nhìn thấy toàn bộ Phó Uy cũng không có một chút xúc động muốn bật cười chế giễu. Nhìn khuôn mặt đã tái xanh kia, mồ hôi lạnh trên trán của lão càng rơi xuống nhiều hơn.

“Lão gia, Lý tướng quân tới.” Xa xa truyền đến giọng thông báo của gia đình.

Trên khuôn mặt già nua xuất hiện vẻ mừng rỡ, không một chút do dự, thân thể tráng kiện phi thân như mũi tên rời đi.

Ở thư phòng của Phó Uy, giờ phút này Mạc Kinh đang lấy về mặt câu nệ mà nghiêm túc của Lý Trọng Phi ngồi thẳng nơi đó. Mạc Kinh dịch dung thuật so với Dịch Thiên mà nói cũng không xuất sắc, nhưng là, hắn có một điểm mà Dịch Thiên quả thật không cách nào bằng được. Mạc Kinh am hiểu việc mô phỏng theo một người, làm cho người quen biết người đó không cách nào phân biệt.

“Phanh ——” một tiếng vang thật lớn, cửa lớn bị người ta mở ra, thân ảnh tráng kiện lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Trọng Phi, người tới thật là tốt!” Có thể chạy trốn Phó Uy không chút nào keo kiệt lời mà khích lệ hắn.

Điều này khiến cho Mạc Kinh về mặt khó hiểu. Nhưng mà, hắn rất nhanh thu hồi tâm tình của mình, đi thẳng vào vấn đề nói: “Phó lão tướng quân, ta nhận được báo cáo đưa tin của Phó tướng quân dùng, yêu cầu bí mật dẫn Thân Vệ Quân đến Kinh Đô.”

Vừa nói, hắn lấy ra một lá thư từ trong lồng ngực của mình.

Phó Uy không nghi ngờ gì, nhận lấy đọc thư.

Mạc Kinh cúi xuống, trong đôi mắt lóe lên chút dị sắc rất nhanh, phong thư này là hắc căn cứ vào chữ mẫu của Phó Văn Kiệt trong quân đội mô phỏng lại. Đối với kỹ thuật sao chép theo mẫu của mình, hắn rất có lòng tin. Mà lý do của thư, cũng làm cho người tin phục: Âm các ở Kinh Đô xuất hiện dị động, Thanh Quân Trắc cần gấp đội Thân Vệ Quân.

Đọc xong thư, Phó Uy từ trong thất lưng rút ra lệnh bài, về mặt đã lâu không thấy được sự ngưng trọng nói: “Trọng Phi, người dẫn theo đội Thân Vệ Quân đi! Nham thành nơi này không thể không có một người làm chủ.” Nham thành là phòng tuyến đầu tiên của Cảnh quốc, như thế nào cũng không thể buông lỏng.

“Tuân lệnh” Mạc Kinh che giấu sự mừng rỡ mình vô cùng tốt, cung kính nhận lấy lệnh bài.

“Ai ——” trong Bắc Nhã các truyền ra tiếng buồn bã than thở của một nữ.

Ngáp, phó Văn Kiệt lười biếng nằm ở trên giường: ai, nửa tháng qua thật không giống như là người đang sống. Ở hiện đại, thường xuyên nghe người ta kết hôn là việc khổ nhất của đời người, may mắn cả đời chỉ có một lần. Nàng ngược lại thì rất tốt, một lần ở Nham thành, bây giờ ở Kinh thành thêm một lần nữa. Nham thành là tự mình làm chủ, vậy nên ngày đó thành thân chỉ một mỗi một chút. Nhưng là, bây giờ không thể như thế. Hôn lễ của Tề tướng và Thái phó được cả triều đình chú ý. Tiểu Hoàng đế vì biểu đạt kính trọng cùng chúc phúc đối với hai người, lại yêu cầu Lễ bộ lấy hôn lễ của hai người bọn họ làm nhiệm vụ thiết yếu của tháng này. Mà tiểu Hoàng đế vì để cho Thái phó của mình có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị hôn lễ, riêng thời gian yêu cầu đi học chỉ vào buổi sáng, đem thời gian buổi chiều của phó Văn Kiệt đều giao cho Lễ bộ. Vì vậy, hơn một nửa người của Lễ bộ mỗi ngày chuyển động xung quanh nàng, quay quanh nàng khiến nàng thấy choáng váng. Để cho người phát điên chính là những thứ lễ nghi kia: cái gì mà cười không lộ răng; cái gì mà bước đi không tiếng động; cái gì mà ăn uống không phát ra tiếng. . . Tất cả những thứ kia làm nàng có xúc động muốn lật bàn, đánh mấy lão già cổ hủ kia một trận tơi bời.

Quyết định hôn lễ của họ sẽ tổ chức vào ba ngày sau. Thời gian cực khổ của nàng rất nhanh sẽ kết thúc.

Một nữ vốn lười biếng bỗng nhiên đôi mắt sáng đang khép hờ mở ra, lưu loát tung mình xuống giường.

“Két ——” tiếng cửa mở rất nhỏ, một thân ảnh cao gầy áo trắng xuất hiện.

Đôi mắt đen vì không nhìn thấy người kia ở trên giường mà có chút nghi hoặc.

“Triệt ——” bỗng nhiên sau lưng trầm xuống, bên tai truyền đến tiếng gọi đầy ngọt ngào.

Đôi mắt đen lộ ra nhu tình. Gần đây Kiệt càng ngày càng hay thích làm nũng với hắn.

“Triệt ——” người được mùi hương nhàn nhạt trên người Phạm Dương Triệt, nàng không kiềm chế được dán thân thể chặt vào sau lưng hắn, biến khoảng cách giữa hai người bằng không.

Thân ảnh cao gầy cứng đờ, đôi mắt đen càng thêm sâu. Trời ơi, đây là địa ngục sao? Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng ở phía sau dán vào lưng mình có bao nhiêu gọi cảm, có bao nhiêu mềm mại. Hắn thật sự muốn ôm nàng thật chặt, đè nàng ở phía dưới thân mình. Nhưng, hắn lại không thể làm như vậy. Lý trí cùng tình cảm giằng co nhau làm hắn cực kì khó chịu.

Trong đôi mắt sáng lộ ra sự ảo não cùng vẻ thất bại: đáng giận, nàng làm đến mức như thế này là đã vô cùng khó khăn rồi, vì sao Triệt vẫn còn thờ ơ như vậy? Nửa tháng qua, Triệt cũng không có hôn nàng. Chẳng lẽ, mị lực của nàng giảm xuống? Không được, nàng không thể để cho Triệt đối với mình mất đi hứng thú. Trong giây lát một ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt sáng, môi đỏ mọng thổi khí vào tai người kia.

Hơi thở nóng rực bên tai khiến cho Phạm Dương Triệt thiếu chút nữa không thềm để ý mà ôm lấy nữ nhân lớn mật này thật chặt. Dùng hết toàn bộ sức lực, hắn vô cùng khó khăn kéo hai tay đang quấn chặt trên cổ mình xuống, rồi sau đó vừa đi về phía chiếc bàn, vừa nói: “Kiệt, hôm nay ta sai người làm nước táo cho nàng này, còn có...”

Hắn xoay người, đang muốn tiếp tục giới thiệu, đập vào mắt là khuôn mặt âm trầm cùng uất ức khiến cho hắn hoảng hốt. Hắn vội vàng tiến lên, lo lắng hỏi: “Kiệt, nàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Gạt bỏ bàn tay đang muốn nâng khuôn mặt của mình lên, đôi mắt sáng còn vương nước mắt, giọng nói ảm ức mang theo sự lên án: “Triệt, có phải chàng không yêu ta nữa phải không?”

“Làm sao ta có thể không yêu nàng được?” Hắn lớn tiếng nói: “Ta yêu nàng.”

“Gạt người. Chàng yêu ta, vì sao gần đây ngay cả hôn cũng không hôn ta?” Nàng tức giận phản bác.

Trong thời gian nữ nhân mang thai cảm xúc thay đổi thất thường, điều cần làm lúc này là cố gắng hết sức trấn an cảm xúc nàng ấy. Trong đầu Phạm Dương Triệt bỗng hiện ra một chủ ý trong hạng mục công việc《Những việc cần chú ý trong thời gian mang thai》. Đôi mắt đen lộ rõ sự dịu dàng, môi mọng cúi xuống, khẽ hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng kia bởi vì uất ức mà chu lên: “Ngốc ạ, sở dĩ ta không đụng tới nàng không phải bởi vì nàng không quyến rũ, mà là ta sợ vừa chạm vào nàng, sẽ không thể khống chế được ham muốn của bản thân.”

Môi mọng rồi đi, khẽ cắn vành tai của nàng, giọng nói trầm khàn đầy mị lực: “Bởi vì, ta rất khao khát nàng!”

“Uỳnh ——” khuôn mặt của nàng trong nháy mắt đỏ lên. Khẽ đẩy thân thể trước người, nàng đi về phía bàn để đồ ăn: “Triệt, lần này chàng mang đến cho ta cái gì vậy?”

Liếc nhìn nàng một cái, vành tai vẫn đỏ như cũ, trong trong đôi mắt đen ánh lên vui vẻ: Kiệt, vẫn ngây thơ như vậy, xấu hổ như vậy.

Thu hồi nụ cười trong lòng, hắn đi qua, giải thích rõ cho nàng, rồi sau đó dịu dàng đút cho nàng ăn.

Bên trong phòng ngập tràn không khí ấm áp.

Ở một nơi heo lạnh của Kinh Đô.

Dịch Thiên hài lòng nhìn tác phẩm tâm đắc trên giường, đôi mắt huyết sắc hiện lên sự hưng phấn: cuối cùng, cuối cùng hắn cũng đã hoàn thành. Ha ha, có vật này, phó Văn Kiệt sẽ vĩnh viễn trở thành của hắn rồi.

Cẩn thận cất giấu vật kia xong, lúc này hắn mới đứng dậy, đi tới trước bàn để mười mấy bình kia, cầm lấy một lọ màu xanh biếc trong đó, đổ vào trong ngực, quay đầu xác nhận một lần nữa cái vật phẩm kia một chút, sau khi xác định không người nào có thể phát hiện, hắn mới ra khỏi cửa phòng.

Mặt trời mới nhô lên cao chiếu sáng thủ đô Cao quốc —— cùng với đài đăng cơ. Đăng cơ đài là sử dụng cho tân hoàng đế lên ngôi.

Hoắc Vu —— trước đây là Tam hoàng tử của Cao quốc, bây giờ là tân đế của Cao quốc, giờ phút này trên người đang mặc long bào bên trên thêu bức tranh hình rồng, đang đợi người đọc xong bản chiếu cảm ơn đất trời. Chỉ một lát nữa thôi, chỉ một lát nữa thôi, là hắn có thể nhận được ngôi vị Hoàng đế mà hắn thiết tha mơ ước, sẽ trở thành vua của Cao quốc rồi.

Mất màu lam mang theo hưng phấn cùng vẻ hiên nhiên nhìn một lượt văn võ bá quan quỳ dưới đài: mặc dù nơi này có một nhóm vẫn luôn chống đối hắn, nhưng không sao, chờ sau khi hắn đăng cơ, hắn sẽ ngay lập tức đem những người này diệt trừ.

Hoắc Vu nhếch mép mang theo sự châm chọc: Ha ha, Hoắc Thiên Thụy người mà bọn hắn chờ đợi sẽ không bao giờ ... có thể xuất hiện nữa. Đêm qua, cuối cùng hắn cũng nhận được tin tức của thủ hạ: Hoắc Thiên Thụy bị sát thủ mình phái đi ám sát thành công. Hắn rốt cuộc không cần lo lắng có người sẽ đến đoạt đi mọi thứ mà hắn thật vất vả mới có được nữa.

“Xin mời tân đế bước lên đài nhận mào vua!” Giọng của Đại Tế tự trầm ồm ồm vang vọng khắp đài tế.

Thu hồi tâm tư như sóng cuộn trào, sửa sang lại một chút bộ long bào, bước chân trầm ồm tiến về đài đăng cơ.

“Tùng tùng tùng ——” tiếng trống phối hợp vang lên, giống như tiếng tim đập hưng phấn của hắn.

“Tùng ——” tiếng trống đang vang lên đột nhiên dừng lại, cuối cùng Hoắc Vu cũng đứng ở trên nơi cao nhất của đài đăng cơ. Đôi mắt màu lam mang theo hưng phấn nhìn mào vua được quan Tế tự nhẹ nâng ở trong tay kia. Chiếc mào vua được ánh mặt trời chiếu xuống, lộ rõ ánh sáng chói mắt.

“Đăng cơ ——” Giọng nói trầm ồm và vang vọng của quan Đại Tế tự lần nữa truyền đến.

Hoắc Vu lập tức quỳ một chân xuống đất, hơi cúi đầu, để cho Đại Tế tự đội mào vua lên.

Trước mắt là một hình ảnh chói mắt, ha ha, mào vua sẽ nhanh chóng được đội lên.

Vì sao cảnh sách chung quanh có thể bay lên? Vì sao mặt trời trên bầu trời lại chói mắt như vậy? Vì sao trên đài lại có một thân thể không đầu, người mặc long bào còn đang quỳ? Thân thể không đầu đang quỳ kia sao lại quen thuộc đến thế? Trong đôi mắt màu lam lộ rõ sự sợ hãi: ĐÓ LÀ HẮN!

Ánh mắt bốn nhìn về phía Đại Tế Tự đã tháo mào của mình, đập vào mắt là khuôn mặt khí phách quen thuộc khiến cho đôi mắt màu lam mở to sợ hãi: Hoắc Thiên Thụy

“Rầm ——” một tiếng, đầu của Hoắc Vu, lăn xuống bên cạnh, chẳng qua là đôi mắt màu lam ngập tràn sợ hãi vẫn mở to không nhắm lại được.

Mặc kệ máu đỏ tươi đang phun trào nhuộm đỏ, Hoắc Thiên Thụy bước lên trước đài, hướng về phía các văn võ bá quan dưới đài bị một màn máu tanh như vậy làm cho chấn động.

Rốt cuộc cũng có một quan viên thuộc phái Hoắc Vu tiên phong đứng lên, lớn tiếng khiển trách nói: “Hoắc Thiên Thụy to gan, lại dám giết tân đế!”

Lời vừa nói ra, ngay lập tức cũng có mười mấy đại thần cũng đứng lên, ra sức khiển trách hành vi cuồng bạo của Hoắc Thiên Thụy.

Đôi mắt lam lạnh lùng nhìn một vài đại thần vừa đứng lên, Hoắc Thiên Thụy cũng không vì hành vi của mình mà cãi lại một câu nói, chẳng qua là lạnh lùng nhìn những kẻ kia đang lớn tiếng khiển trách, ý đồ cũng cổ động những người khác. Mỗi mòng nhếch lên đầy châm chọc: mấy kẻ bị Cảnh quốc mua chuộc cho là chỉ cần là động động miệng lưỡi là có thể để cho đại thần hân dục lòng bồi dưỡng thay đổi mũi nhọn sao? Ngu xuẩn!

Trải qua một khắc đồng hồ không ngừng khiển trách, những quan viên kia cũng bắt đầu ý thức được trên mặt những đại thần khác đều là thờ ơ, chú ý tới sự lạnh lùng trên mặt Hoắc Thiên Thụy. Tiếng khiển trách từ từ giảm bớt, rồi dần biến mất.

“Giết!” Một tiếng nói đơn giản mà dứt khoát từ trong miệng Hoắc Thiên Thụy bật ra.

Vừa dứt lời, mười mấy mũi tên bắn chuẩn đúng vào những quan viên vừa đứng lên.

“Rầm rầm rầm ——” Đây là tiếng động những quan viên bị ngã xuống đất.

“Uỳnh uỳnh rầm ——” đó là tiếng động của kị binh ẩn nấp xung quanh xuất hiện.

Trong giây, cả đài đăng cơ bị đoàn kị binh vây tròn xung quanh.

Đại đa số đại thần đều mang theo sùng bái mà nhìn người ngạo nghễ đứng trên đài kia. Có một phần nhỏ đại thần thì mang theo kinh hãi nhìn người lạnh lùng kia.

“Đăng cơ!” Hoắc Thiên Thụy dùng nội lực phát ra tiếng nói.

Những quan Tế tự kia vội vàng thu hồi sự sợ hãi cùng bối rối trong lòng. Phó quan Tế tự vội vàng cầm mào vua từ trong tay Đại Tế tự, đội lên trên đầu Hoắc Thiên Thụy đang nửa quỳ dưới đất.

“Lễ đăng cơ kết thúc! Chúc mừng Tân Đế!” Phó quan Tế tự mở miệng nói.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” bách quan cùng nhau quỳ lạy hô to.

Trên người không mặc long bào, chỉ có một bộ quan phục của quan Tế tự bị máu nhuộm đỏ, Hoắc Thiên Thụy đầu đội mào vua, ngạo nghễ đón nhận quỳ lạy của bách quan.

Một màn này được Sử quan ghi lại mãi mãi trong sử sách.

Tân đế Cao quốc —— Hoắc Thiên Thụy cuối cùng cũng lên ngôi vua trở thành tân đế.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 5: Vạch Trần Thân Phận Nữ Tử

Edit: Tiểu Ngan

Ánh mặt trời sớm mai chiếu rọi lên trên đài Tham Thiên cao ngất ở phía nam của Kinh đô. Đài Tham Thiên là nơi mà các quân vương Cảnh quốc làm lễ lên ngôi. Đài Tham Thiên có tên như vậy là do được xây dựng dựa vào cấu trúc của núi Tham Thiên. Số bậc thang lên đài Tham Thiên đúng một vạn, tượng trưng cho sự trường tồn của thiên tử. Ở giữa lưng chừng núi Tham Thiên có bốn năm vị trí rộng lớn đủ chon vạn người, được cải tạo thành nơi văn võ bá quan quỳ lạy tân đế đăng cơ.

Đài tham bái (đài cúng bái) này là hình thức nửa khép kín, bốn phía là núi rừng hùng vĩ cùng với những hàng rào được xây dựng bổ sung làm thành một bức tường cao vây quanh đài. Tường cao chừng hơn mười thước, mặt trên được đánh bóng trơn nhẵn, khiến cho những kẻ muốn mượn rừng cây hay là dùng gì đó để leo lên là không thể. Có hai lối đi duy nhất nối tiếp nhau để người có thể đi vào. Để đảm bảo tân đế đăng cơ an toàn, hai cửa vào này đều dùng loại sắt cứng rắn nhất là thép để chế tạo cánh cửa. Cửa sắt này dùng loại khóa được chế tạo tinh vi, cần ba cái chìa khóa cùng nhau nhét vào ổ khóa mới có thể mở, mà ba cái khóa này là được ba người trông coi: Một là đại Tể tự, hai là Lễ bộ Thượng thư, ba là Tể tướng đương thời của triều đại. Phân công quản lý như vậy để đảm bảo đài Tham Thiên là an toàn tuyệt đối.

Lần này tiểu Hoàng đế theo đề nghị của Lễ bộ Thượng thư, chọn địa điểm hôn lễ của Tể tướng cùng Thái phó là đài Tham Thiên.

Ánh sáng mặt trời dần chiếu đến khu vực sân được trang hoàng bằng một màu đỏ, lộ rõ ra bầu không khí vui mừng của hôn lễ. Thảm màu đỏ thẫm được trải dài từ trên cao đến đài tham bái.

Vì muốn đến được đài Tham Thiên phải bước hết một vạn bậc thang, để tiết kiệm thời gian cũng để tránh quấy nhiễu dân chúng, hôn lễ lần này cũng không có áp dụng kiểu hoa truyền thống có người nâng đi quanh thành một vòng, mà là đi thẳng một đường đến Thiên Sơn xuất phát. Nhưng, ngay cả như vậy, từ sáng sớm những khách sạn bình dân và dân chúng kinh đô đều đã sớm chờ ở dưới chân núi Tham Thiên. Mà sớm đã dự đoán được có khả năng xuất hiện tình huống như vậy, nên Ngự Lâm quân đã sớm ở đó từ lâu nhằm duy trì trật tự và đảm bảo an toàn.

Theo tiếng gõ thanh của hôn lễ truyền thống, cuối cùng trong sự mong chờ của mọi người, đội ngũ đón dâu kia cũng đã xuất hiện trong tầm mắt. Đạp vào mắt mọi người đầu tiên là Phạm Dương Triệt một thân đồ thẫm của tân lang, mang theo mặt nạ, cười trên con ngựa trắng. Dưới mặt nạ là môi mông hơi cong lên, để cho mọi người đều biết lúc này trong lòng Phạm Dương Triệt đang rất vui sướng. Sau đó, là hi nương thân hình cường tráng đi cùng với kiệu hoa. Dân chúng đương nhiên có thể hiểu được vì sao hi nương này lại có thân hình cường tráng, bước đi vững vàng như vậy. Bởi vì phải công tân nương từ đi lên hơn một vạn bậc thang, không có thể lực tốt là không được. Nếu không, nửa đường hi nương chân yếu, để tân nương từ ngã xuống thì thật là mất mặt.

Cuối cùng, đội ngũ đón dâu cũng đã dừng lại, Phạm Dương Triệt lưu loát nhảy xuống từ lưng con ngựa trắng, môi mông dưới mặt nạ đã cong lên: Lần trước, bản thân rất không tình nguyện đi đá cửa kiệu, lần này, mình lại vô cùng mừng rỡ đi đá cửa kiệu. Bởi vì bên trong là nữ nhân mà mình yêu nhất.

Đi tới trước kiệu hoa, chàng phối hợp với tiếng kêu của hi nương dùng sức đá vào kiệu một cái: “Thùng—”

“Mời tân nương từ rời kiệu!” Hi nương cao giọng nói.

Mọi người đưa mắt về phía cửa kiệu vẫn đang rù xuống.

Thế nhưng, cũng không có như dự đoán lập tức được vén lên. Không khí yên tĩnh mà ngọt ngào trong giây lát bao trùm lên.

Trong đôi mắt đen lộ rõ sự lo lắng, Phạm Dương Triệt không có kỳ vọng gì, cúi người vén cửa kiệu lên.

Cửa kiệu vừa được vén lên, một thân ảnh màu đỏ ngã ra.

Chàng vội vã vươn tay đỡ lấy người kia. Hi khăn vốn phủ ở trên đầu cũng theo đó mà rơi xuống. Mọi người đều lập tức đưa mắt về phía nàng. Bọn họ đều muốn biết, xấu nữ kinh đô nổi tiếng này khi hóa trang thành tân nương có đẹp hơn chút nào không. Thế nhưng, tầm nhìn đã bị một thân ảnh to lớn chặn lại.

“Đã đến?” Hơi dựa vào trong lồng ngực quen thuộc, Phó Văn Kiệt mơ hồ nói.

Trong đôi mắt đen tràn đầy dịu dàng, chàng khẽ đáp: “Ừ.” Gần đây vì Kiệt mang thai nên rất thích ngủ.

Hi nương vội vã nhặt hi khăn màu đỏ ở dưới đất lên, muốn đội lên trên đầu Phó Văn Kiệt.

Đôi mắt sáng tỏ ý muốn cự tuyệt, vung tay lên, gạt bàn tay mập của hi nương, nàng làm nũng nói: “Triệt, người ta không muốn phủ khăn đầu! Vừa rồi ở bên trong kiệu chán muốn chết.”

Đôi mắt đen mang theo sự sùng ái: “Được.”

“Này...Phạm đại nhân, cái này không hợp lễ đâu!” Hi nương bối rối nói.

Bàn tay to vung lên ý ngăn lại, Phạm Dương Triệt quay đầu nói với hi nương: “Hôn lễ này vốn đã không giống với tục lệ rồi.”

“Đúng vậy! Bà nhìn xem có nhiều người dân như vậy đều để để nhìn hai người chúng ta, làm sao có thể phá hủy sự hưng phấn của bọn họ đây?” Nói xong, Phó Văn Kiệt rời khỏi chiếc ôm của Phạm Dương Triệt, rồi xoay người ngẩng đầu lên vẫy tay về phía người dân.

Cuối cùng, người dân cũng được như ý nguyện nhìn gương mặt xấu xí kia. Nhìn vào gương mặt xấu xí kia mọi người không tự chủ hít vào một hơi: Xem ra muốn xấu nữ biến thành mỹ nữ, hay không thể thành người bình thường là không có khả năng sao? Bọn họ có thể hiểu được nguyện vọng của tân nương từ muốn thay đổi để xinh đẹp hơn, nhưng mà trang điểm cũng quá kinh khủng rồi.

Thu hết vẻ mặt trên đầu có vạch đen (_ _|||) của mọi người vào mắt, trong đôi mắt đen lộ ra vẻ giảo hoạt. Trang điểm của tân nương lần này là do một mình nàng tự làm hết, chọn lựa theo phong cách nhật bản, hay chính là nữ nhân cổ trang tên ti vi: Mọi chỗ đều dùng phấn trắng lên thật dày thật dày, hai gò má và môi tô đỏ đậm. Đối với những người chưa từng thấy qua phong cách của Nhật Bản, thì trang điểm như vậy chính là nữ quý trong đêm.

Cố ý nhếch đôi môi đỏ như máu, lộ ra hàm răng trắng bóng, nàng lại quay người vẫy tay với người dân.

“Ho...” Lần thứ hai mọi người lại hít sâu một hơi, đầu đang ngẩng lên bỗng cúi thấp xuống, nhìn thẳng xuống mặt đất.

Phạm Dương Triệt lắc đầu nhìn kẻ nghịch ngợm kia, quay đầu liếc mắt ám chỉ với hi nương vẫn còn đang ngây ngốc ở một bên.

Hi nương lập tức hiểu ý, vội vã tiến lên trước, nói: “Tân nương tử, để ta công ngài!” Khi nói những lời này hi nương cũng chỉ dám nhìn cổ của nàng.

Nhìn chán mấy khan giả vì xem kịch vui mà bị dọa sợ, lúc này Phó Văn Kiệt mới có thu hồi tâm tình ghé vào trên lưng hi nương.

Bởi vì đã đến bậc thang dẫn lên đài Tham Thiên, mấy người kia không thể lên rồi. Vì thế chỉ có Phạm Dương Triệt, Phó Văn Kiệt cùng với hi nương đi qua Ngự Lâm quân đi lên.

Nhìn bậc thang lên đài Tham Thiên như kéo dài đến tận chân trời, không nhìn thấy điểm cuối, vì vậy mà nổi tiếng. Cứ năm mươi bậc thang, hai bên sẽ có Ngự Lâm quân đứng đó. Hình ảnh như vậy càng thêm nghiêm trang.

Phó Văn Kiệt ghé lên vai hi nương, đôi mắt sáng đánh giá bốn phía.

Đi mất khoảng nửa canh giờ, ba người bọn họ cuối cùng cũng đã tới được đài tham bái. Lúc này cửa sắt duy nhất đã mở, bên trong có văn võ bá quan đang đứng chia làm hai bên của hi thăm. Vốn có hai ba người đứng tụm lại nói chuyện với nhau, vì tiếng bước chân kia, đều đưa mắt nhìn về phía cửa. Đập vào mắt là phong cách hóa trang kiểu Nhật khiến cho trong giây lát tất cả quan viên rơi vào tình trạng hóa đá.

“Hi hi...” Bờ môi xinh đẹp cong lên, nàng không nhịn được cười thành tiếng. Miệng cười này cùng kiểu trang điểm phong cách Nhật lại phát huy vô cùng thành thực, khiến cho thời gian hóa đá càng lâu.

Trán của hi nương có chút mồ hôi lạnh. Vào lúc này bà cảm thấy mình vô cùng may mắn khi đưa lưng về phía tân nương tử.

Phạm Dương Triệt chỉ có thể lắc đầu, trong đôi mắt đen là sự dịu dàng tình cảm sâu thẳm.

Cuối cùng vẫn là hi nương có lòng tốt, bước đi nhanh hơn, ba người bọn họ đã đi qua một cánh cửa sắt khác.

Tất cả quan viên vừa ở trong trạng thái hóa đá tỉnh táo lại, chỉ lộ vẻ mặt có vạch đen rơi trên đầu (_ _|||), cúi đầu tự thôi miên bản thân: “Ta không nhìn thấy gì cả, ta không nhìn thấy gì cả!”

Được hi nương công leo lên đủ tầm cao, vốn là muốn đến đài tham bái để được nhìn thấy Phó Văn Kiệt rõ ràng, đang muốn khiến cho các quan viên ấn tượng sâu sắc về phong cách hóa trang Nhật ấn tượng, nhìn thấy các quan lại cúi đầu xuống nhìn mặt đất thì thấy thất vọng. Nhưng mà thất vọng cũng nhanh chóng biến mất. Nàng tỉ mỉ quan sát bốn phía đài tham bái.

Cuối cùng, khi hi nương cảm thấy sức lực như mất hết, cuối cùng bọn họ cũng đã lên đến sân thượng. Đài Tham Thiên này rộng ba trăm mét vuông. Giây phút này, trên đài Tham Thiên đều là sắc thái vui mừng: Thảm đỏ phủ kín đài, trên bàn bằng gỗ lim để dụng cụ cho hôn lễ cùng với bài vị của phụ mẫu hai người. Vì phụ mẫu của Phạm Dương Triệt đều đã qua đời, mà phụ mẫu của nàng cũng không ở thời giới này, vì vậy mới để bài vị. Nhìn thấy bài vị của cha mẹ mình, trán của nàng có chút mồ hôi lạnh: trước đây thường mắng lão nhân để loạn bài vị, lần này lại tự mình làm ra. Để lão nhân biết, không thể không kháng nghị rồi.

Tiểu Hoàng đế đứng ở bên phải bàn làm lễ, trên gương mặt nhỏ tuổi tràn đầy sự vui mừng, tay nhỏ bé vung lên nói: “Bắt đầu!”

Đại Tế tự đứng ở bên trái bàn làm lễ bắt đầu dùng giọng nói trầm ổn mà vang vọng nói: “Nhất bái thiên địa!”

Phạm Dương Triệt và Phó Văn Kiệt hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó quỳ trước bàn làm lễ, nhìn trời bái hạ.

“Nhị bái cao đường!” Giọng nói trầm ổn lại vang lên lần nữa.

Bọn họ quay lại quỳ lạy bài vị trên bàn làm lễ.

“Phu thê giao bá!”

Hai người bọn họ liếc nhìn nhau, vẻ mặt đều lộ rõ niềm hạnh phúc, đang chuẩn bị khom lưng thì một giọng nói bỗng truyền đến:

“Chờ một chút!”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến cho tất cả ánh mắt của mọi người và quan lại đều nhìn về một quan Tể tự đứng thẳng ở bên kia đang cúi đầu.

Tên quan Tể tự kia kéo chiếc mũ, lộ ra gương mặt ngăm đen hình chữ quốc (*)

(*)国 :Đây là chữ quốc, cũng như chữ điền, chỉ mặt vuông vắn, nhìn chính phái.

Đại Tể tự biến sắc, lớn tiếng quát: “Ngươi là người phương nào? Dám giả mạo quan Tể tự!”

Gương mặt ngăm đen cũng không có chút bối rối, còn lấy ra tín hiệu trong ngực tung lên bầu trời.

“xi xèo xi xèo...” Từ tín hiệu vang lên trên không trung, trên đài tham bá bổng nhiên xuất hiện rất nhiều binh sĩ, bao quanh lấy các quan lại, cũng đồng thời không chế Ngự Lâm quân. Sau đó bọn họ rất lưu loát đi đóng cửa sắt duy nhất của đài tham bá lại, cắt đứt ý định xông tới của Ngự Lâm quân. Những binh lính kia sau khi phân bố lực lượng, bắt đầu tiến đến đài Tham Thiên. Chưa đến một khắc đồng hồ (mười phút), đài Tham Thiên đã bị vây kín.

Một tình huống đột phát như vậy làm mọi người chấn động.

Phạm Dương Triệt giật mình nhìn gương mặt ngăm đen: Mạc Kinh?”

Tiểu Hoàng đế tuy còn nhỏ, dù sao cũng làm quân vương đã lâu, cũng bày ra tư thái khí thế uy nghi, giọng nói sắc lạnh: “Các ngươi là người phương nào? Dám ở trước mặt trẫm làm càn!”

Mạc Kinh cũng không chả lại, cũng không thèm nhìn lấy tiểu Hoàng đế. Tầm mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Phó Văn Kiệt và nói: “Bảo vệ Hoàng thượng!”

Lời vừa nói ra, trong chớp lát có mấy tên lính tiến lên ôm lấy Hoàng đế.

“Lớn mật! Buông trẫm ra! Nếu không trẫm sẽ chém đầu các ngươi!” Tiểu Hoàng đế giãy giụa hét lớn.

Văn võ bá quan sắc mặt tái nhợt nhìn cảnh tượng trước mắt: Đây rõ ràng là muốn tạo phản mà!

Mạc Kinh nhìn ánh mắt sợ hãi của mọi người, từng bước tiến về phía Phó Văn Kiệt. Bầu không khí như đóng băng lại theo tiếng bước chân.

Phạm Dương Triệt lo sợ Mạc Kinh sẽ gây bất lợi cho Phó Văn Kiệt, chuẩn bị nói hết tất cả với nàng nhưng một hòn đá nhỏ bắn tới, thân thể của chàng cứng đờ, không thể động đậy ngay cả mở miệng cũng không được, chỉ có thể lo lắng nhìn người bên cạnh.

Đang lúc mọi người lo lắng, thân thể cao ngất của Mạc Kinh bỗng nhiên quỳ xuống, giọng nói trầm ồm mà vang lên: “Phó tướng Phó gia quân Lý Trọng Phi bái kiến Phó tướng quân!”

Nhất thời, tất cả tiếng động xung quanh đều biến mất. Ánh mắt của mọi người đều đặt lên người đang mặc quần áo tân nương đứng ở nơi đó. Ngay cả tiểu Hoàng đế cũng đã ngừng mắng chửi, đôi mắt đen tròn mở to nhìn về phía vị Thái phó của mình. Mà đội thân vệ không biết nguyên nhân cũng tròn mắt khó có thể tin nhìn nàng.

Đôi mắt sáng chợt lóe lên tia sáng nhìn gương mặt quan thuộc trước mắt, nàng cũng không trả lời.

“KHÔNG THỂ NÀO! Thái phó không thể nào là Phó Văn Kiệt. Mấy ngày hôm trước ta còn bắt mạch cho Thái phó nàng đã mang thai hơn ba tháng rồi.” Viện trưởng Thái y viện đứng lên, nhìn trời kêu lớn.

Lời vừa nói ra, trong giây lát mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, trong mắt vẫn hiện lên nghi ngờ: Lý Trọng Phi của Phó gia quân bọn họ cũng không xa lạ gì, tuy rằng bọn họ chưa từng nhìn thấy Lý Trọng Phi, đối với chiến tích của phó tướng Phó gia quân dũng mãnh bọn họ đều biết rõ.

Phạm Dương Triệt nghiêm trang lộ rõ sự lo lắng sợ hãi: Đây là mục đích của âm mưu, ở trước mặt tất cả quan lại của Cảnh quốc để cho Kiệt thừa nhận thân phận Phó Văn Kiệt. Chỉ cần Kiệt thừa nhận, tội danh khi quân tạo phản cũng chạy không thoát rồi.

Mạc Kinh giống như không có nghe thấy lời nói, đứng dậy quay về phía binh lính sau lưng nói: “Vị Phó Tướng quân rửa mặt chải đầu!”

Mọi người vốn đã thả lỏng mà lần thứ hai lại buộc chặt. Lần thứ hai tầm mắt của bọn họ đặt lên người có gương mặt được đánh phấn trắng thật dày kia, trong mắt lại nghi ngờ: Lễ nào, bộ dạng xấu xí của Thái phó cũng là một cách che giấu?

Bỗng nhiên có giọng nói thoải mái vang lên: “Hứa Phi, không cần phiền toái như vậy đâu! Ta có khăn ướt!”

Bình sĩ kia vốn xoay người vì giọng nói quen thuộc mà thân thể cứng ngắc, xoay người lại mang theo vẻ khó có thể tin, nhìn chằm chằm vào người đang lấy khăn ướt từ trong ngực ra lau mặt.

Sau khi lớp phấn trắng dày kia biến mất, gương mặt anh khí xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân vệ binh môn (*) khó nén được sự kích động trong lòng, đồng thanh hô: “Phó Tướng quân, Phó Tướng quân. . .” Bọn họ đều vây quanh nàng.

(*) Từ môn này đặt phía sau để chỉ số nhiều.

Đối với chiến thần trong lòng mình, tình cảm của Thân vệ binh vô cùng vững chắc.

“Không thể nào! Thái phó không thể nào là Phó Tướng quân. Nàng rõ ràng là nữ nhân đã mang thai!” Viện trưởng Thái y viện mở miệng nói lại lần nữa.

Vốn gặp nhau là rất đáng mừng, rất nhanh bị ngi ngờ thay thế. Thân vệ binh môn nghi ngờ nhìn quần áo tân nương trên người nàng, trong đầu không tự chủ hiện ra sự hoài nghi: Lẽ nào Phó Tướng quân thật sự là một nữ tử?

Mặc Kinh trong mắt lộ rõ sự đặc ý: Dưới tình huống này, cho dù Phó Vân Kiệt phủ nhận, hoài nghi cũng sẽ không biến mất. Hôm nay, thân phận nữ tử của nàng nhất định sẽ bị người trong thiên hạ biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 6: Là Nữ Tử Thì Sao?

Edit: Tư Đồ Từ Huyền

Beta: Tiểu Ngạn

Mất lạnh liếc nhìn Mặc Kinh đang đứng một bên đặc ý, đôi môi đỏ mọng của Phó Vân Kiệt cong lên thành một nụ cười tự tin, đề khí, phi thân một cái, thoát khỏi đám binh lính vây xung quanh.

Thân ảnh đỏ rực thông thả mà tao nhã hạ xuống trên bàn cứng tế. Dưới ánh mặt trời, trên gương mặt không phân biệt được giới tính mang anh khí cùng sự tự tin rạng rỡ sáng ngời. Nhất thời, ánh mắt mọi người đều đặt trên thân ảnh kia, không rời đi được. Mọi người tràn ngập nghi hoặc, đầu óc đều bị một khoảng trống chiếm giữ.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, đôi mắt sáng lóe lên tia sáng chính trực: “Ta là nữ tử thì sao?”

Giọng nói dễ nghe mang theo sự thờ ơ phiêu đảng truyền khắp đài cao. Bách quan khó có thể tin nhìn Phó Vân Kiệt giống như không biết khi quân là tội chết.

Mặc Kinh nghi hoặc nhìn thân ảnh màu đỏ thân nhiên kia: Vì sao trên mặt Phó Vân Kiệt không có chút bối rối vì thân phận bị vạch trần? Vì sao Phó Vân Kiệt có thể thờ ơ, thông dong như vậy? Giống như nàng phải là nữ tử.

Giờ phút này tâm tình Phạm Dương Triệt cũng dần dần thả lỏng. Bởi vì chàng hiểu Kiệt, hiểu sự tự tin của nàng ấy.

Thu hồi ánh mắt, ánh mắt của nàng nhìn về phía nhóm thân vệ binh của chính mình, tăng cao âm lượng, mang theo sự tự tin nói: “Phó Vân Kiệt là nữ tử thì sao?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt nghi hoặc của nhóm thân vệ binh biến mất, thay vào đó là sắc mặt thoải mái. Bọn họ cùng kêu lên:

“Không sao.”

Âm thanh to mà nghiêm túc làm rung động cả núi Tham Thiên.

Trong mắt Mặc Kinh lộ rõ vẻ khó có thể tin: Vì sao nhóm thân vệ binh một chút cũng không để ý tướng quân của mình là một nữ tử? Vì sao nhóm thân vệ binh này một chút cũng không để ý mình bị tướng quân lừa gạt từ trước tới nay? Chuyện này đã vượt xa sự tính toán của Ám đế. Trong kế hoạch, ở trước mặt người trong thiên hạ cùng quân thân vệ của Phó gia, hẳn sẽ vạch trần thân phận nữ tử của Phó Vân Kiệt, sau đó lung lạc đội thân vệ, thu về trong tay của mình.

Trong đôi mắt sáng tràn ngập sự kiêu ngạo và tự hào, đây là thân vệ quân mà nàng phí hết tâm huyết dựng lên, tuyệt đối trung thành và phục tùng nàng tuyệt đối. Cho dù, bây giờ nàng hạ lệnh cho đội thân vệ phản loạn, bọn họ cũng sẽ không nói một lời phản đối mà chấp hành.

Tầm mắt vừa chuyển, dừng ở sắc mặt tái nhợt của Mạc Kinh, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc: Ngu xuẩn! Hắn nghĩ chỉ cần tổ giác thân phận nữ tử của mình có thể làm cho đội thân vệ phản bội mình sao? Trong ngày đầu tiên thành lập đội thân vệ, bài học thứ nhất chính là kẻ mạnh không phân biệt nam nữ. Tại đội thân vệ chỉ có phân mạnh yếu, không phân giới tính. Hơn nữa, đội thân vệ có một bộ phận binh là nữ tử do nàng khổ tâm bồi dưỡng. Đương nhiên, nữ binh này nàng không có công khai với bên ngoài.

Ngón tay chỉ về phía Mạc Kinh, đôi mắt sáng lộ vẻ lạnh lùng nói:

“Bắt lấy hắn!”

Nhóm thân vệ binh không chút nghi hoặc hùng dũng xuất hiện vây bắt Mạc Kinh. Nhưng bọn họ không có đồng loạt tiến lên mà đem Mạc Kinh bao vây, để chừa một khoảng trống ở giữa đủ cho một người vào trong làm việc.

Lúc này, trên mặt Mạc Kinh xuất hiện nét bối rối. Mà bối rối này là vì thân vệ binh ở bốn phía tỏa ra sát khí nồng đậm.

Môi run run, hắn lớn tiếng hô:

“Ngươi, các ngươi điên rồi! Ta là Lý Trọng Phi! Phó tướng của quân Phó gia!”

Một thân vệ binh bước ra khỏi hàng, đi về phía Mạc Kinh. Mũi giáp buông xuống khiến người ta nhìn không rõ dung mạo của hắn, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ tươi lộ ra bên ngoài. Chỉ thấy đôi môi kia khe mở, thanh âm trầm thấp truyền ra:

“Vậy thì sao?”

Vừa dứt lời, thân ảnh của thân vệ binh kia bỗng nhiên lóe một cái, đã phi thân đến trước người Mạc Kinh. Mạc Kinh vội vàng xuất chiêu muốn đánh lui người nọ. Vốn tưởng rằng thân vệ binh kia sẽ vì bị mình công kích mà lui lại, nhưng là, tên kia không có chút ý tứ lui bước, trực tiếp nhận lấy một quyền của hắn. Trong nháy mắt hắn giật mình, tay phải người nọ nắm chặt, “Răng rắc” một tiếng, giáp sắt trên tay bị rơi ra, đinh nhọn xuất hiện.

“A—”

Theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, Mạc Kinh đã bị đánh bại, xiêm y trước ngực bị rách một vết lớn, năm miệng vết thương máu chảy đầm đìa xuất hiện rõ ràng trước mắt mọi người.

Người nọ cũng không buông tay, ngược lại nhanh chóng ngồi xổm xuống, hai tay lưu loát đánh về phía tay phải của Mạc Kinh.

“Răng rắc”

Âm thanh cánh tay bị trật khớp vang lên.

“A—”

Tiếng kêu thảm thiết tiếp theo vang lên.

Lặp lại bốn lần như thế, hai tay cùng hai chân của Mạc Kinh đều bị người nọ bẻ gãy, không thể nhúc nhích, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt không còn chút huyết sắc.

Công kích của thân vệ binh kia chấm dứt, trước sau không đến một khắc.

Tốc độ kia cực nhanh, động tác lưu loát, hình ảnh máu me kia làm sắc mặt mọi người trắng nhợt: Đây là Phó gia quân. Đây là Phó gia quân khiến cho binh lính Cao quốc nghe danh đã sợ mất mật.

Thu hết sự kính nể cùng sợ hãi của mọi người vào trong mắt, đôi mắt sáng lộ rõ sự tự tin: Đây là đội thân vệ một tay nàng tạo ra. Nàng dùng hình thức huấn luyện đặc công của hiện đại để tạo ra đội thân vệ. Bởi vậy, thủ đoạn đánh bại địch của đội thân vệ là lạnh lùng máu tanh nhưng lại vô cùng hữu hiệu. Cũng vì thủ đoạn kia quá mức đẫm máu nên nàng không đem đội thân vệ báo lên triều đình.

Thân vệ binh kia đứng dậy, nâng đầu hướng Phó Văn Kiệt cúi đầu hành lễ, nói:

“Báo cáo Phó tướng quân, nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Lúc này mọi người mới có cơ hội nhìn rõ dung mạo vẫn bị mũi giáp che khuất kia: Dưới mũi giáp lộ ra một gương mặt vô cùng xinh đẹp của nữ tử.

Phó Văn Kiệt gật đầu, chỉ nói:

“Đội nữ thân vệ của Phó gia quân xếp thành hàng!”

Các nàng nhanh chóng xếp thành một hàng chỉnh tề.

“Điểm số.” Thân vệ binh mới vừa rồi cao giọng nói.

“Một, hai, ba...”

Giọng nói dễ nghe nhưng vang dội quanh quần trên toàn bộ núi Tham Thiên.

Thân vệ binh kia cước bộ trầm ổn mà vang dội đi đến trước người Phó Vân Kiệt, lớn tiếng nói:

“Đội trưởng của đội nữ thân vệ Lý Thắng Nam báo cáo Phó tướng quân: Hai mươi người của đội nữ thân vệ đã xếp thành hàng xong!”

Giương mặt anh khí tràn đầy tự hào, đôi môi đỏ mọng mở ra, nàng lớn tiếng nói:

“Là nữ tử thì sao?”

Dung nhan tự tin mà cuồng vọng, làm cho Phạm Dương Triệt đứng một bên nhìn chỉ cảm thấy trời đất âm ảm thất sắc, trong mắt chỉ có thân ảnh chói mắt vô cùng kia, bên tai quanh quần tiếng tim đập của chính mình: Đây là Kiệt của chàng, tự tin như vậy, cuồng vọng như vậy...

Thu lại niềm tự hào, nàng phi thân một cái, đáp xuống bên cạnh chỗ Mạc Kinh đang nằm, ngồi xổm xuống, trong ánh mắt hoảng sợ của hắn, lộ đi một tầng da người bên ngoài, lộ ra gương mặt thật của hắn.

Nhìn cảnh này tất cả mọi người đều giật mình.

Nàng nhẹ giọng hỏi:

“Ngươi đã chôn Trọng Phi ở đâu?”

Giọng nói nhẹ tênh mang theo sự đau thương sâu sắc bao phủ trên đài cao. Thật ra, khi nàng thu được tin hàm của gia gia lo lắng tình huống ở kinh đô, nàng cũng đã đoán được Trọng Phi, chiến hữu tốt nhất của nàng, bằng hữu tốt nhất, đã chết!

Mạc Kinh vốn định dùng tin tức của Lý Trọng Phi làm lợi thế khiến Phó Vân Kiệt buông tha chính mình, nhưng khi nhìn sự đau thương trên gương mặt kia, hắn không tự giác mở miệng trả lời:

“Ở trong Hạo Viên của Phó gia! Dùng bia đá vô danh làm dấu hiệu!”

Hạo Viên là nơi yên nghỉ của những binh lính anh dũng của Phó gia hi sinh trên chiến trường.

“Hạo Viên sao?”

Giọng nói đau thương mang theo chút an ủi:

“Cũng tốt. Nơi đó rất yên tĩnh, rất thích hợp với Trọng Phi!”

“Phó tướng quân, mau giết chết tên này, báo thù cho Lý phó tướng!” Trên mặt thân vệ binh hiện ra phần hận cùng sát khí.

Bởi vì trên người thân vệ binh phát ra sát khí, thân thể Mạc Kinh bắt đầu toát mồ hôi lạnh, giọng nói run run cố gắng lớn tiếng:

“Phó Vân Kiệt chỉ cần ngươi buông tha ta, ta có thể nói cho ngươi...”

Giọng nói sợ hãi đột nhiên dừng lại. Cổ họng của Mạc Kinh đã bị một phi đao xuyên qua tạo thành một lỗ hồng, máu tươi phun ra. Trên mặt Mạc Kinh trước khi chết vẫn là sự hoảng sợ.

“Ám Đế, cuối cùng ngài cũng ra tay!”

Nàng xoay người, nói với Đại Tể tự vẫn bị thân vệ binh ngăn cản nói.

Đại Tể Tự phi thân một cái đến trước mặt Phó Vân Kiệt, thoải mái cười nói:

“Ha ha ha—Phó Vân Kiệt không hồ là Bắc tướng, đủ gan dạ đủ sáng suốt! Bản đế khổ tâm thiết kế bỏ cục tổ giác, kết quả vậy mà bị ngươi dễ dàng phá giải như thế!”

Trong số bá quan người biết đến sự tồn tại của Ám đế rất ít, những người khác đều bị sự thay đổi này làm cho choáng váng.

Tiểu hoàng đế vẫn bị che miệng tròn mắt lên, khiếp sợ nhìn Ám đế.

“Phó Vân Kiệt, bản đế thực sự rất có thành ý mời ngươi gia nhập Ám các!” Trên mặt Ám đế mang theo chân thành nói.

“Lúc mời người khác, còn mang theo mặt nạ, thực sự là rất không có thành ý!” Vừa dứt lời, Phó Vân Kiệt đưa tay về phía mặt Ám đế.

Mọi người đều nghĩ đến động tác kia nhanh như chớp hẳn là có thể đem mặt nạ của Ám đế lột xuống. Thế nhưng, thân ảnh Ám đế bỗng chớp một cái,

trong khoảnh khắc liền bay xa ngoài mười thước.

“Phó Vân Kiệt, ngươi vẫn nên đồng ý sớm một chút! Bằng không thân vệ binh ngươi khổ công bồi dưỡng sẽ hóa thành hư vô!” Tay Ám đế giờ lên.

Chỉ nghe “Uỳnh” một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy cửa sắt trên đài cũng bị đóng lại. Rồi sau đó “Răng rắc—” một tiếng, chỉ thấy bức tường cao bóng loáng ở giữa bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều ám khí, trận tên. Góc độ của trận tên vừa vặn đem toàn bộ đài tham bá roi vào trong tầm bắn. Lúc ánh mặt trời chiếu xuống, mũi tên phản xạ ánh sáng lạnh lẽo làm văn võ bá quan bên trong sắc mặt tái nhợt. Một số quan lại lá gan nhỏ, chân đã mềm sắp lún ra đất. Trên mặt nhóm thân vệ binh cũng không xuất hiện vẻ sợ hãi, chỉ bình tĩnh đứng thủ vệ, giống như tên trên bức tường không hề tồn tại.

Đội quân như thế làm cho trong mắt Ám đế hiện rõ sự thèm muốn.

Mồ hôi lạnh bắt đầu theo trán toát ra, gương mặt anh khí lóe ra tia âm trầm. Nàng bỗng nhiên cười lạnh:

“Ám đế, ngài không sợ chôn cùng văn võ bá quan Cảnh quốc sao?”

“Phó Vân Kiệt, ngươi không cần lo lắng thay bản đế cùng Cảnh quốc. Ở Ám các, có khi đã có người thay thế!” Trên mặt Ám đế hiện lên tia đắc ý.

Phó Vân Kiệt làm vẻ thất vọng, buông tay xuống làm như nghĩ đôi sách, chỉ là khi đôi mắt sáng kia cúi xuống trong mắt lóe lên tia sáng.

Phạm Dương Triệt chỉ có thể lo lắng nhìn nàng: Đó là một kết thúc chết chóc! Kiệt, nếu không đáp ứng, thì gần hai phần ba thân vệ binh cùng với văn võ bá quan trên đài đều có khả năng chết dưới trận tên. Nếu đáp ứng rồi, như vậy toàn bộ Phó gia quân có khả năng nằm trong tay Ám đế.

Lý Thăng Nam bước ra khỏi hàng cao giọng nói:

“Phó tướng quân, ngài không cần nhịn nhục mà đáp ứng! Thân vệ sĩ chúng ta đều có thể roi, máu có thể chảy, nhưng, một thân anh dũng tuyệt đối không thể mất!”

“Đầu có thể roi, máu có thể chảy, nhưng một thân anh dũng tuyệt đối không thể mất!”

....

Tiếng hô bi tráng mà kiêu ngạo chấn động cả núi Tham Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 7: Thứ Được Gọi Là Lợi Khí

Edit: Tư Đồ Từ Huyền

Beta: Tiểu Ngạn

Trong đôi mắt sáng nhìn rõ sự rung động, gương mặt anh khí tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo: Đây là đội thân vệ quân một tay nàng bồi dưỡng nên.

Phó Vân Kiệt rút một cái khăn màu đỏ ở trong lòng ra, tay nàng dùng sức phát lên một cái, chỉ thấy khăn tay kia trong phút chốc như biến thành một cái cò. Rồi sau đó, nàng bắt đầu giờ cao lá cò, vậy lá cò theo quy luật.

Theo lá cò đỏ di chuyển, lúc này trên đài tham bá, đội thân vệ đã bắt đầu đưa văn võ bá quan trong triều đang hỗn loạn đứng tập trung một chỗ. Rất nhanh, trên đài tham bá rộng như vậy, trừ khoảng giữa đã tập trung mọi người còn lại đều là khoảng trống.

Thu hồi cờ đỏ, nàng từ từ lấy ra ống tín hiệu, quay đầu, nói với Ám đế:

“Ám đế, không phải ngài luôn muốn biết thứ lợi khí mà bảo tàng tiền triều để lại là cái gì sao?”

Trên mặt Ám đế lộ vẻ kích động, nhưng hắn không đáp lời, chỉ lẳng lặng nhìn thân ảnh màu đỏ đứng trên bàn cúng tế.

“Hôm nay, ta sẽ cho ngài nhìn rõ lợi khí kia là cái gì?”

Phó Vân Kiệt giờ cao tay, dùng ống tín hiệu phóng tín hiệu lên trời.

Một tiếng “xèo”, tín hiệu bay nhanh vào không trung.

Thân ảnh màu đỏ phi thân một cái, bay xuống bên người Phạm Dương Triệt vẫn bị điểm huyết. Nàng động tay một cái giải khai huyết đạo cho chàng.

Cuối cùng cũng có thể cử động. Phạm Dương Triệt vươn tay, ôm nàng vào trong lòng, để thể hiện sự lo lắng cùng sợ hãi vừa rồi của mình. Chàng muốn mở miệng nói cái gì đó, lại bị một tiếng nổ ngăn lại.

“Bùm”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, sau đó là mặt bằng rung chuyển, khiến cho người ta đứng không vững.

Đội khi tất cả có thể đứng vững lại, mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nổ ở trên đài tham bá, chỉ thấy bức tường cứng như sắt cao vút đã xuất hiện một lỗ thủng đủ để năm người chui vào. Lỗ thủng này cũng mở ra đường đi giữa đài tham bá cùng đài Tham Thiên.

Tất cả còn đang ngây ngốc đứng im, giật mình nhìn lỗ hổng kia: Đây không phải là thứ con người có thể làm được! Việc này chỉ có Thần mới làm được! Sau đó bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Phó Vân Kiệt đã rời đi cái ôm của Phạm Dương Triệt, đang đứng ngạo nghễ đứng đó.

Bá quan nhìn phía Phó Vân Kiệt, trong mắt tràn ngập sợ hãi, sợ hãi người đã chế tạo ra loại vũ khí có uy lực mà con người không thể nào tạo ra được.

Ám đế nhìn Phó Vân Kiệt, ánh mắt thâm trầm ngập tràn tham vọng. Hẳn nhất định phải có được lợi khí như vậy.

Phạm Dương Triệt nhìn Phó Vân Kiệt, thật sự thấy lo lắng, lo lắng nàng nắm giữ lợi khí như thế thì Ám đế nhất định sẽ không buông tha nàng.

Giờ phút này, tâm tình Phó Vân Kiệt cũng vô cùng phức tạp: Một mặt, nàng vô cùng kiêu ngạo vì sức mạnh kinh người của thuốc nổ; mặt khác, nàng lại rất lo lắng, lo lắng vì là người đầu tiên đem thuốc nổ sử dụng ở thế giới này, thay đổi kết cấu chiến đấu của thế giới này.

Tâm tư của mọi người cũng không duy trì được bao lâu, bọn họ rất bị những thân vệ binh đang tràn ra phủ khắp đài hấp dẫn.

Nhóm thân vệ binh theo quy luật chặt chẽ mà vây quanh kẻ thù. Binh khí lạnh lẽo chỉ thẳng Ám đế đang đứng ở trung tâm.

Quay đầu cấp Phạm Dương Triệt một cái tươi cười trấn an, nàng đề khí, phi thân một cái, nhẹ đáp xuống bên trong vòng vây. Gương mặt anh khí tràn đầy ngạo nghễ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai:

“Ám đế, ngài thua!”

Ám đế bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

“Ha ha ha ha—”

Mọi người nghĩ Ám đế đã đến đường cùng mà trở nên điên cuồng.

Nhưng không hiểu sao tiếng cười kia lại khiến cho lòng nàng thấy bất an, cũng đồng sự bất an cũng hiện lên trong lòng Phạm Dương Triệt.

Cuối cùng Ám đế cũng ngừng cười, nhếch môi châm chọc:

“Phó Vân Kiệt, ngươi là một kẻ trăm năm khó gặp. Quá đáng tiếc, thật sự quá đáng tiếc! Nếu ngươi độc ác một chút, thì thiên hạ này rất có thể ở trong tay ngươi.”

Vừa dứt lời, “Rầm—” một tiếng, một thân vệ binh sắc mặt tái nhợt ngã ngồi trên mặt đất, vũ khí sắc bén trong tay cũng rơi xuống đất.

“Rầm rầm ỳnh—” rất nhanh càng ngày càng nhiều thân vệ binh cũng mềm nhũn mất sức ngã gục xuống đất.

Trúng độc? Nhìn trên đài càng ngày càng nhiều người ngã xuống, con mắt sáng lộ rõ vẻ kinh hãi. Lúc nào thì Ám đế hạ độc? Trong một không gian rộng lớn như thế nào, làm sao có thể hạ độc thành công? Nơi nào là nguồn gốc của độc tố? Nàng lo lắng tìm kiếm.

Một cảm giác mất sức lực ập tới, trong lòng nàng càng sợ hãi hơn. Dùng hết nội lực, nàng ngăn chặn độc tính.

Ám đế nhìn Phó Vân Kiệt xuất hiện trạng thái mất sức lực, lạnh lùng nói:

“Phó Vân Kiệt, kháng cự cũng vô dụng! Dược tính của nhuyễn cốt hương vô cùng mạnh chỉ cần là người có võ công, đã trúng độc đều khó đứng vững.”

Ở nơi nào? Ở nơi nào? Nguồn của nhuyễn cốt hương ở chỗ nào? Nhìn bốn phía thân vệ binh đã ngã xuống, dường như đều lấy mình làm trung tâm ngã xuống: Đôi mắt sáng có chút giật mình. Nàng nhanh chóng cúi người, nhìn túi thơm đeo bên hông: Đây là túi thơm túi thơm Tú Nhi làm cả đêm, sáng nay đưa cho nàng làm lễ vật. Vì sao Tú Nhi lại...? Áp chế sự nghi hoặc trong lòng, bàn tay vươn ra, kéo túi thơm xuống, sau đó cố gắng dùng sức ném ra khỏi đài Tham Thiên. Túi thơm đỏ tươi rơi xuống dưới núi.

“Đã quá muộn! Người thắng cuối cùng vẫn là bản đế. “Ha ha—”

Khó mà che giấu được sự đắc ý trong lòng, Ám đế cười to ra tiếng.

Cùng với tiếng cười đắc ý vang lên, cửa sắt vẫn luôn được đóng chặt bỗng nhiên mở ra, vô số Ám vệ cùng nhau ủa vào, bao vây cả đài Tham Thiên.

Tình hình bắt đầu nghiêng về một bên!

Giương mặt anh khí phút chốc tái nhợt, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra: Nếu tình hình không thay đổi, làm sao nàng có thể phá vỡ được đây!

“Chúc mừng Âm đế bệ hạ!”

Bỗng nhiên Phạm Dương Triệt đứng ở giữa sân là người duy nhất bởi vì không có võ công mà không bị trúng độc mờ miệng nói.

Một thân trang phục tân lang, Phạm Dương Triệt bước đi vững vàng đi về phía Âm đế. Đường như chàng không hề nhìn thấy gương anh khí đang tái nhợt phút chốc lộ rõ vẻ khó có thể tin. Cuối cùng, người kia đến trước mặt Âm đế quỳ xuống:

“Hộ pháp Âm các Phạm Dương Triệt bái kiến Âm đế bệ hạ!”

Âm đế mang theo sự nghi hoặc nhìn người đang quỳ ở bên dưới:

“Phạm Dương Triệt, ngươi...”

Phạm Dương Triệt đứng lên, hồ hững nói:

“Có phải Âm đế bệ hạ nghi ngờ vì sao rõ ràng thuộc hạ đã phản bội Âm các mà bây giờ lại thế này? Bởi vì, đây chỉ là một thủ đoạn mà thuộc hạ muốn Phó Vân Kiệt buông lỏng cảnh giác, hoàn toàn tin tưởng mà thôi.”

“Ồ, chỉ là một thủ đoạn sao?”

Trên mặt Âm đế lộ rõ vẻ vẫn còn rất nghi ngờ.

“Đúng, chính nhờ thủ đoạn này, thuộc hạ mới hoàn thành nhiệm vụ ám sát Lý Trọng Phi.”

Chàng đáp lại.

Giương mặt anh khí vốn đã không còn chút máu vì lời nói của người kia lại càng thêm tái nhợt. Vậy là Trọng Phi bị Triệt giết? Chẳng lẽ bao lâu nay, Triệt đều lừa dối mình? Lòng vì ý nghĩ này mà đau đớn. Làm sao Triệt có thể đối xử với mình như vậy?

Trên mặt Âm đế vẫn âm trầm: Chẳng lẽ cho tới bây giờ tuyệt tình được trên người Phạm Dương Triệt chưa hề được giải? Hành động lúc trước của hắn chỉ vì muốn lấy được sự tin tưởng của Phó Vân Kiệt? Nếu không vì sao hắn có thể nói ra việc bản thân ám sát Lý Trọng Phi? Việc này bị lộ ra thì mối quan hệ của hắn và Phó Vân Kiệt cũng không thể hàn gắn được.

Từ trong ngực Phạm Dương lấy ra một tờ giấy, cung kính dâng lên nói:

“Đây là phương pháp chế tạo lợi khí mà thuộc hạ lấy được của Phó Vân Kiệt!”

Đôi mắt sáng vốn đang đau lòng giờ đây bị nghi ngờ thay thế: Nàng nhớ rõ, lúc chế tạo thuốc súng đều ở trong mật thất của mình hoàn thành, chưa bao giờ viết lên giấy. Vậy thì, tờ giấy ghi chép phương pháp chế tạo trong tay Triệt từ đâu mà có?

Sự nghi ngờ trong mắt Âm đế nhanh chóng bị sự vui mừng thay thế: Hắn vốn định dùng tính mạng của thân vệ bình ra áp chế, cưỡng ép Phó Vân Kiệt đưa ra phương pháp chế tạo lợi khí. Không thể tưởng tượng được bây giờ có thể lấy được!

Tay vuron ra, không có chút do dự nhận lấy tờ giấy. Âm đế vội vàng mở tờ giấy ra, có một chút bột phấn màu trắng theo gió bay tới mặt hắn. Âm đế giật mình, nhanh chóng ném tờ giấy trắng không có một chữ xuống. Nhưng đã quá muộn, cảnh vật trước mắt đã bắt đầu trở nên mờ hồ!

Một thanh đao ngắn lạnh như băng đặt ở trên cổ Âm đế.

Một cảnh bất ngờ như vậy, khiến cho mọi người đều cả kinh. Đội ám vệ vội vàng bay tới muốn giải cứu Âm đế.

“Không được bước thêm! Chỉ cần bước tới một bước, bốn tướng sẽ giết chết Âm đế!”

Cả người Phạm Dương Triệt tỏa ra khí thế uy nghi của Nam tướng, giọng nói lạnh lùng.

Khí thế lãnh liệt kia trấn áp đám ám vệ.

Thấy ám vệ cuối cùng cũng bị trấn áp, Phạm Dương Triệt nhẹ thở ra: Rốt cuộc kế sách của mình cũng thành công. Chàng lợi dụng việc tự nhận mình ám sát Lý Trọng Phi để cho Âm đế buông lỏng cảnh giác, lại dùng phương pháp chế tạo lợi khí khiến cho Âm đế hoàn toàn mất cảnh giác với kẻ không có võ công như mình, chàng mới có thể thành công. Trên tờ giấy có chứa phấn gây mê, là chàng mang theo riêng bên người, để đối phó với tình huống bất ngờ. Không ngờ được, thực sự hữu dụng.

Phạm Dương Triệt quay đầu nhìn về phía Phó Vân Kiệt vẫn còn đang ngây ngốc:

“Kiệt, mau mang thân vệ binh rời đi.”

Tuy nàng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng chỉ có thể cố gắng chống đỡ thân thể lớn tiếng nói:

“Thân vệ binh nghe lệnh nhanh rời khỏi núi.”

Cách chỗ này xa hơn, những thân vệ binh trúng độc nhẹ hơn giúp đỡ những thân vệ binh trúng độc nặng hơn nhanh chóng rời đi.

Chưa đến một khắc, thân vệ binh đã đi xuống dưới chân núi.

“Kiệt, nàng cũng mau xuống núi đi.”

Nhìn Phó Vân Kiệt vẫn đứng yên ở chỗ cũ, chàng lo lắng thúc giục:

“Ta sẽ có cách thoát thân!”

Trong đôi mắt sáng là sự cảm động: Giờ phút này nàng không thể không biết tất cả phát sinh lúc này đều là mưu kế của Triệt, vì cứu mình, cứu thân vệ binh! Nam nhân này rõ ràng là một thư sinh văn nhược tay trái gà không chặt, giờ phút này lại một mình cầm đao kề cổ Ám đế. Điều này khiến cho nàng vô cùng cảm động. Nàng cũng đoán được phương pháp thoát thân mà Kiệt nói chỉ là có lệ. Với cục diện này, người không có một chút võ công nào như chàng không có khả năng thoát thân an toàn.

Nàng bước chân vững vàng tiến về phía Phạm Dương Triệt.

Đôi mắt đen nhìn về phía người kia, nghẹn ngào nói:

“Ngốc quá!”

“Việc nặng như kèm cặp con tin như thế này không thích hợp với Nam tướng chàng đâu, vẫn là để Bắc tướng ta đây làm đi!”

Bàn tay mềm duỗi ra, cầm chủy thủ trong tay hắn, nàng trêu ghẹo nói.

Tay phải ôm lấy cổ Ám đế, tay trái cầm chủy thủ đặt ở trên cổ Ám đế đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nàng bắt đầu vô cùng thành thạo thực hiện việc uy hiếp, giọng nói lạnh lùng:

“Đi theo ta!”

Ám đế bất buộc phải theo nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 8: Bắc Tướng Chết (1)

Edit: Tư Đồ Từ Huyền

Beta: Tiểu Ngạn

“Thái phó!” Bởi vì tình huống liên tục thay đổi, tiểu Hoàng đế không có người bên cạnh bỗng nhiên chạy tới.

Phó Vân Kiệt và Phạm Dương Triệt vì hành động này mà ngây người.

Vì Phó Vân Kiệt vẫn đang uy hiếp Ám đế, vì vậy Phạm Dương Triệt cúi người xuống, làm vẻ xin lỗi ôm lấy tiểu Hoàng đế vẫn bị bỏ mặc.

Trong phút chốc hai người buông lỏng cảnh giác.

Giây phút đó, Dịch Thiên vẫn luôn ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, để lộ ra cung tên nắm trong tay. Mũi tên sắc nhọn chỉ về phía Phạm Dương Triệt.

“Vút...” một tiếng, mũi tên thẳng tắp rất nhanh hướng Phạm Dương Triệt vọt tới.

Đợi khi Phó Vân Kiệt chú ý tới đã không còn kịp rồi, việc duy nhất có thể làm chính là buông tay đang khống chế Ám đế ra, đẩy Phạm Dương Triệt đang không chú ý sang một bên.

“Phập – -”

Sự đau đớn khi mũi tên đâm vào ngực khiến thân thể nàng lao đảo. Độc tố trong cơ thể bắt đầu lan tràn, ánh mắt bắt đầu mờ hồ.

Dịch Thiên thấy mục đích đã đạt được, cũng không hề ở lại, bóng dáng biến mất ở một nơi bí mật gần đó.

Bị đẩy bất ngờ, Phạm Dương Triệt lao đảo vài bước mới ổn định được bước chân, buông tiểu Hoàng đế vẫn đang ôm ở trong lòng xuống, xoay người, hình ảnh trước mắt lúc này khiến cho chàng không khí xung quanh như bị người ta hấp thụ hết, khó mà thở được.

“Kiệt.....” Một tiếng gọi run run bật ra. Phạm Dương Triệt vội đi tới, đỡ lấy thân hình đã sắp gục xuống kia.

Trong đôi mắt đen tràn ngập sự sợ hãi khi nhìn thấy máu không ngừng chảy trên ngực nàng, bàn tay run run nhẹ nhàng che lấp miệng vết thương. Nhưng máu vẫn chảy rất nhanh, máu đỏ tràn qua kẽ tay chàng, nhuộm đỏ tay chàng. Vì sao? Vì sao máu vẫn không ngừng chảy ra?

Gương mặt tái nhợt vẫn cố gắng mỉm cười:

“Triệt, chàng yên tâm. Cũng không có tổn thương đến chỗ hiểm. Trước kia ở chiến trường ta còn có vết thương nghiêm trọng hơn thế này, cũng không chết...”

Nàng còn chưa nói xong, đã mềm nhũn gục vào vai chàng.

Giọng nói mang theo sự sợ hãi: “Kiệt, xin nàng, xin nàng nhất định phải sống, phải sống!”

Sự sợ hãi kia thấm vào tận xương tủy, khiến chàng không thể nào duy trì được sự bình thản như trước.

Trong đôi mắt sáng gọi lên sự đau đớn: Mũi tên kia quả thực không có tổn hại đến chỗ hiểm, nhưng độc tố trên mũi tên kia đã tràn vào mạch máu.

“Phó tướng quân, Phó tướng quân...”

Thân vệ binh nghe thấy tiếng la, quay đầu nhìn thấy vị Tướng quân mà mình luôn kính trọng đã bị trúng tên, tất cả đều chạy đến, vây quanh hai người bọn họ

Bởi vì tình cảnh hỗn loạn, bọn họ cũng không chú ý tới Âm đế đã được nhóm ám vệ bảo vệ ở sâu bên trong.

Giờ phút này tuy Âm đế bị ảnh hưởng của mê phấn mà không tỉnh táo. Nhưng hắn cũng không cho phép mình hôn mê. Bỏ qua cơ hội lần này, vĩnh viễn không có cơ hội biết được phương pháp chế tạo lợi khí. Không có một chút do dự, Âm đế rút đao dài bên hông ám vệ đứng bên cạnh, dùng sức đâm vào đùi mình

Cảm giác đau đớn do vũ khí sắc nhọn mang lại cũng làm hắn tỉnh táo hơn. Hắn lập tức hạ lệnh:

“Bao vây bọn chúng lại, bày trận tên.”

Ám vệ cung thủ vô cùng có trật tự bao quanh đám thân vệ binh, mũi tên lạnh lẽo chỉ thẳng vào bọn họ.

Nhóm thân vệ binh không có tự loạn trận tuyến, bọn họ rất trật tự đối phó trận tên, trong lòng ôm quyết tâm cho dù có chết cũng bảo vệ người anh hùng trong lòng mình.

Đôi mắt sáng nhìn thấy mọi sự biến đổi. Ngọn lửa quyết tuyệt bùng cháy trong đôi mắt. Nâng tay phải như nặng ngàn cân lên, nhẹ nhàng điểm phía sau lưng Phạm Dương Triệt. Thoát khỏi lồng ngực của người vẫn còn đang khiếp sợ kia, đôi môi đỏ mọng dịu dàng in một nụ hôn lên đôi môi lạnh lẽo kia, trong đôi mắt sáng là sự hạnh phúc cùng thương cảm:

“Triệt, thật sự ta rất yêu chàng! Thật sự rất yêu! Ta thật sự rất muốn, rất muốn cùng chàng nhìn ngắm con chúng ta ra đời. Thật xin lỗi, không thể làm được lời hứa làm bạn đến già cùng chàng được nữa!”

Trông đôi mắt Phạm Dương Triệt lộ rõ sự sợ hãi: Đây là lời từ biệt mà Kiệt dành cho mình! Có lẽ chàng sắp mất đi Kiệt của mình, chàng thật sự muốn khóc, chàng muốn gào thét, muốn cầu xin Kiệt đừng rời đi. Nhưng, nhưng không có cách nào ngăn cản bóng tối đang dần ập đến. Điều cuối cùng chàng thấy là sự áy náy trên gương mặt anh khi kia.

Nhẹ nhàng đặt Phạm Dương Triệt đã hôn mê xuống mặt đất, nàng dứt khoát đứng lên, lấy tay điểm vài cái trên ngực mình, dùng điểm huyết để che huyết đạo ở miệng vết thương, hạn chế tối đa lượng máu chảy ra, hạn chế tối đa thời gian độc phát tán. Phương pháp này đối với những kẻ luyện võ có nội lực có tổn thương rất lớn. Thời gian càng lâu, võ công có thể sẽ bị phế bỏ. Nhưng giờ phút này nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác. Nàng phải cứu thân vệ binh nàng vất vả bồi dưỡng. Bởi vì nàng là Bắc tướng của Cảnh quốc, là Phó tướng quân, có trách nhiệm bảo vệ sinh mạng những binh lính của mình an toàn.

Tay phải vươn ra, dùng sức bẻ gãy thân mũi tên cắm ở trên người. Rồi sau đó phi thân một cái, thân ảnh đỏ rực nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của thân vệ binh.

“Phó tướng quân.....”

Nhóm thân vệ binh muốn tiến lên, bảo vệ Phó Văn Kiệt.

Nàng xoay người một cái, nghiêm nghị quát:

“Tất cả đứng im! Nếu dám tiến lên một bước, lập tức xóa tên khỏi đội thân vệ.”

Nhóm thân vệ binh lúc này mới dừng bước.

Cuối cùng cũng áp chế được thân vệ binh, lúc này nàng mới bình tĩnh lại, xoay người nhìn Ám đế đang được ám vệ bao quanh.

Nàng thẳng lưng, ngạo nghễ đi về phía Ám đế.

Nhìn thân ảnh màu đỏ phiêu dật kia, trên gương mặt anh khí tràn đầy hào khí, trấn áp tất cả ám vệ, khiến bọn họ không tự giác mà lùi về phía sau.

Mắt nhìn thấy mũi tên kia sắp chạm tới thân ảnh màu đỏ rực, nàng mới dừng bước, môi đỏ mọng nhếch lên nụ cười châm chọc:

“Thế nào, đường đường là Ám đế lại là kẻ hèn chỉ biết trốn tránh phía sau để người ta bảo vệ sao?”

Ám đế biết rõ đây là phép khích tướng của Phó Văn Kiệt, nhưng hắn cũng không muốn ở trước mắt thuộc hạ mất đi uy nghiêm, vung tay một cái.

Ám vệ bắt đầu lùi sang hai bên, lộ ra một khoảng trống.

Bước đi thông thả tao nhã, trên gương mặt anh khí lộ rõ sự cuồng vọng và tự tin, tiến về phía Ám đế.

Về mặt Ám đế phức tạp nhìn kẻ đã bị trọng thương lại có thể tươi cười tự tin, cuồng vọng đến bức người. Phong thái mê đảo chúng sinh kia của Bắc tướng đến thật lâu về sau vẫn còn làm cho người ta thường thức.

Cuối cùng nàng cũng dừng bước, đôi môi đỏ mọng khẽ mở:

“Ám đế, chúng ta làm giao dịch đi! Ta sẽ nói cho ông biết phương pháp chế tạo lợi khí, ông hãy đội thân vệ cùng Nam tướng.”

Trong mắt Ám đế lóe lên vẻ phân vân: Đội thân vệ có sức chiến đấu mạnh mẽ, cùng lòng trung tuyệt đối, tự bản thân mình đã thấy, thật sự rất muốn có được.

Nhìn thấy sự do dự trong mắt Ám đế, nàng mở miệng châm chọc:

“Từ xưa tới nay, cá và chân gấu không thể có cả hai (*). Hy vọng Ám đế có thể phân rõ cái gì mới là thứ nguoi chân chính cần.”

(*)Câu gốc ‘Ngư dữ hùng chương bất khả đắc kiêm’ xuất phát từ ‘Ngư ngã sở dục dưng’ của Mạnh Tử. Ý nghĩa là nếu không thể nào có được cả hai thì nên quyết định là cầm hay bỏ, đồ tốt không nên có quá nhiều sẽ làm mất đi giá trị của đồ vật. Giống như câu một rừng không thể có hai hổ. Ý nhắc nhở khi phải lựa chọn nên làm như thế nào.

Ám đế quay đầu nhìn tường cao đã bị phá vỡ hơn một nửa, trên mặt hiện ra quyết tâm: “Được, ta đáp ứng nguoi!”

Có lợi khí như vậy, cho dù thân vệ binh có lợi hại hơn nữa cũng không phải đối thủ.

Bàn tay vung lên, giọng Ám đế cao lên:

“Thu hồi binh khí, lùi lại.”

Nhóm ám vệ nghe được mệnh lệnh, rất trật tự lùi sang một phía. Nhưng bọn họ chỉ cung tên chỉ xuống mặt đất, cũng không gỡ bỏ tên đã lên cung. Chỉ cần có thay đổi ngay lập tức bọn họ có thể bắn tên..

Tuy đã không còn vật cản, nhưng nhóm thân vệ binh không một ai chịu rời đi.

Nhìn nhóm thân vệ binh chậm chạp không chịu rời đi, nàng lớn tiếng quát: “Thế nào, các nguoi muốn cãi lại quân lệnh? Muốn thử xem quân pháp lợi hại thế nào sao?”

Trong giọng nói lớn kia mang theo chút lo âu.

“Không, chúng ta muốn cùng Phó tướng quân đồng sinh cộng tử.”

Lý Thắng Nam tiến lên từng bước, lớn tiếng nói. Trên gương mặt xinh đẹp không có chút sợ hãi trước cái chết, chỉ có kiên định cùng quyết tâm.

“Chúng ta muốn cùng Phó tướng quân đồng sinh cộng tử!....”

Thân vệ binh cùng nói ra.

Đề nén sự cảm động đang trào dâng trong lòng, giọng nàng lạnh lùng:

“Ai nói ta sẽ chết vậy? Sao ta lại ta có thể chết được? Trong lòng các người Bắc tướng của Cảnh quốc vô dụng như thế sao?”

Câu hỏi sắc bén nhất thời khiến cho đội thân vệ không thể phản bác. Bởi vì trong lòng của họ Phó Vân Kiệt như là thần, không có gì là không làm được.

“Tất cả thân vệ binh nghe lệnh, hạn cho các người trong vòng hai khắc chung phải xuống núi. Ai không thực hiện, lập tức khai trừ!” Nàng cao giọng ra lệnh: “Lý Thắng Nam, người mang Nam tướng xuống núi trước.”

Thân là đội trưởng của đội nữ thân vệ binh, cơ hội tiếp xúc với Phó Vân Kiệt so với những người khác mà nói cao hơn rất nhiều, Lý Thắng Nam đã đoán được quyết định của nàng. Cường chế cảm xúc xao động, tay trái của nàng nâng Phạm Dương Triệt đang hôn mê, tay phải ôm lấy tiểu hoàng đế đang bị tình cảnh máu tanh làm cho ngây người, kiên quyết thành người mở đường.

Nhóm thân vệ binh tự động rời đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Ám đế vung tay chặn lại, ám vệ rất nhanh chặn lại lối đi xuống núi Thiên Thai.

Phó Vân Kiệt liếc nhìn Ám đế một cái, đôi môi đỏ mọng nhếch lên một nụ cười châm chọc: Xem ra, Ám đế sợ mình nhân cơ hội này chạy thoát. Thật ra, nàng cũng không có tính toán sẽ chạy trốn. Vì thời gian còn lại của nàng không còn nhiều. Cố gắng áp chế máu đang xông lên khoang miệng. Nàng không thể để cho Ám đế phát hiện, giờ phút này thân thể của mình không thể trụ được nữa. Nàng phải cố gắng chống đỡ cho đến khi nhóm thân vệ binh có thể chạy thoát đủ xa, đủ an toàn.

“Bây giờ người có thể nói cho bản đế phương pháp chế tạo lợi khí rồi chứ?!” Ám đế có chút không kiên nhẫn mở miệng.

“Ám đế, ông cho rằng tôi là đồ ngu sao? Bây giờ tôi nói cho ông, ông sẽ lập tức ra lệnh để Ngự Lâm quân ngăn cản. Yên tâm, cùng lắm là hai khắc nữa, ta sẽ nói cho ông.” Nói xong, nàng không để ý tới Ám đế xoay người đi về phía vách núi gần đài Tham Thiên.

Cố nén sự đau đớn mãnh liệt, lúc nàng xác định không có người nhìn thấy, mới không áp chế được máu tươi chảy ra khỏi miệng. Cảnh vật chung quanh đã bắt đầu vẩn vèo, nàng biết thời gian của mình sắp hết. Bàn tay run run đặt lên bụng, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống: Bảo Bảo(*), Bảo Bảo của nàng còn chưa kịp đến thế giới này. Nàng thật sự không cam lòng! Thật sự không cam lòng! Nàng đã luôn mong Bảo Bảo có thể kêu nàng một tiếng mẹ.

(*) Cách gọi con cái thân mật. Bảo trong bảo bối.

Thời gian dần trôi qua, vết thương ở chân Ám đế đã được băng bó tốt. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, sau đó kéo chân bị thương đi về phía kẻ đang dựa vào tảng đá lớn.

“Phó Vân Kiệt, thời gian đã hết!”

Ám đế không kiên nhẫn nhắc nhở.

Nhưng nàng không có chút phản ứng nào, vẫn quay lưng về phía hắn.

Ám đế nghi hoặc nhìn về phía nàng.

Thất khiếu(*) đổ máu, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trên đầu lông mày gương mặt anh khí lộ rõ cái chết sắp đến, hắn hoảng sợ, vội vàng nắm lấy tay nàng nói: “Phó Vân Kiệt, người không thể chết. Người còn chưa nói cho ta biết phương pháp chế tạo đâu. Người làm sao có thể...”

(*) Thất khiếu: gồm 2 mắt, 2 tai, 2 lỗ mũi, miệng.

Ánh mắt nhìn thấy một tia sáng lạnh, theo bản năng hắn lùi về phía sau mấy bước tránh được chỗ hiểm trên ngực. Nhưng con dao găm sắc nhọn kia vẫn đâm vào ngực hắn.

Phó Vân Kiệt lộ ra sát khí, nàng lạnh lùng nói: “Ám đế còn chưa chết, sao ta có thể đi trước một bước đây?”

Ám đế rất có dã tâm. Hắn tồn tại chỉ biết đối phó với Triệt, là bất lợi với Phó gia quân. Nàng phải trừ bỏ hắn.

Dùng chút sức lực cuối cùng, nàng kéo Ám đế đang bị trọng thương cùng nhảy xuống vách núi.

“Ám đế bệ hạ ——” Ám vệ hoảng hốt, muốn xông lên tìm cách cách cứu viện nhưng đã quá muộn! Chỉ thấy hai người cùng nhau biến mất ở vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 9: Bắc Tướng Chết (2)

Edit: Tư Đồ Tử Huyền

Beta: Tiểu Ngan

Gió lớn thổi đưa cành cây mảnh khảnh ở trên vách đá cách đài Tham Thiên chừng mười thước. Cành cây kia rung rung khiến cho hai người phía dưới cũng rung rung theo.

Ám đế liều mạng bắt lấy cành cây cứu mạng duy nhất, vì lúc Phó Vân Kiệt rơi xuống, lại ngã đúng vào trong cành cây, dựa vào núi đá mà thở gấp. Từ ngũ quan tràn ra từng dòng máu đỏ tươi, nhìn có vẻ quý dị. Nhìn Ám đế cố gắng hết sức muốn trèo lên cành cây, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc: Nàng sẽ không để lão ta thực hiện được. Nàng đã sắp vào cõi u minh, sao có thể để Ám đế còn sống.

Nàng bắt đầu ngưng tụ chân khí, chậm rãi đứng lên.

Vì sự cân bằng mất đi, mà sức nặng lại tăng lên, gốc cây kia vốn ăn sâu vào trong vách đá cũng bắt đầu bật gốc.

Ám đế hoảng sợ nhìn thân ảnh đỏ rực lướt trong gió một cách nhẹ nhàng khác thường, nhìn gương mặt tái nhợt đầy máu đối với cái chết không để ý chút nào, hẳn đã biết rõ ý đồ của Phó Vân Kiệt.

Cảm thấy có chút đốn do gió lớn quất vào mặt, lúc này tâm tình của nàng rất bình tĩnh. Có phải khi người ta tuyệt vọng, thì sẽ sắp xếp mọi việc cần thiết một cách ôn hòa? Sống hay chết thì có gì quan trọng đâu? Cho dù đến địa phủ, nàng còn có cục cưng làm bạn, nàng sẽ vẫn chờ Triệt đến. Cho dù cần thời gian mấy chục năm, quan trọng ba người một nhà bọn họ có thể đoàn tụ.

Liếc mắt nhìn Ám đế đang khó khăn vươn một cánh tay. Đôi môi đỏ mọng nhếch lên đầy vẻ châm chọc: Lão ta nghĩ chỉ cần vươn một tay ra có thể chạm được vào mình sao? Ngu xuẩn! Hai người bọn họ cách nhau khoảng hai mét.

Vốn dĩ nhắm vào cánh tay hắn, bỗng nhiên nàng lại chuyển hướng về khuôn mặt kia. Sau đó nàng dùng sức một chút, để lộ mặt thật của Ám đế trước mặt mình.

Đôi mắt sáng mờ to nhìn gương mặt gần như quen thuộc kia: “Lại là ông...”

Trong giây phút nàng thất thần, bỗng nhiên Ám đế ngưng tụ chân khí còn sót lại trong người, xoay người một cái, chân đá về phía chân của Phó Vân Kiệt.

Bị đánh bất ngờ thân thể đã đến cực hạn của nàng chao đảo rồi rơi xuống. Liếc mắt nhìn thấy ống quần của Ám đế nhưng cuối cùng vẫn buông tay. Đây là chuyện cuối cùng nàng có thể làm vì Triệt.

Ánh mắt Ám đế phức tạp nhìn thân ảnh đỏ rực đang nhanh chóng rơi xuống rồi biến mất.

Kính đô, trong một nông trại hẻo lánh ở ngoại thành.

“Đừng, Kiệt, xin nàng đừng rời xa ta!”

Phạm Dương Triệt bỗng bật dậy, thờ dốc hết lớn.

“Nam tướng, ngài đã tỉnh!” Lý Thắng Nam vẫn ở bên cạnh bảo vệ tiến lên nói.

“Kiệt thế nào rồi? Nàng ấy thế nào?” Phạm Dương Triệt hoàn toàn mất đi vẻ thư sinh, nhanh tay tóm lấy cổ áo Lý Thắng Nam, la hét chất vấn.

“.....Phó tướng quân đã chết!”. Lý Thắng Nam thở dài.

Thần sắc Phạm Dương Triệt bỗng chốc mê man, buông lỏng tay ra, sắc mặt giống như điên dại, đầu óc trống rỗng, không cách nào tiếp tục suy nghĩ được nữa.

Đã chết ư?

Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Kiệt, nàng làm sao có thể cam lòng bỏ lại để chàng một mình?

Ánh mắt chàng hoảng loạn, nhìn thấy Lý Thắng Nam thân mặc tang phục màu trắng.

Trong giây lát, phía dưới như có một cái động lớn, kéo hồn phách của chàng rơi thẳng xuống, tim của chàng đập mạnh vài cái, rồi gần như yên lặng, dường như đã ngừng đập.

Sao có thể.... Làm sao người kia có thể đối xử tàn nhẫn với chàng như vậy?

Không thể nào!

“KHÔNG THỂ NÀO!” chàng lạnh lùng nói, dường như làm như vậy có thể phủ nhận sự thật tàn nhẫn kia.

“Di thể của Phó tướng quân đã được Ngự Lâm Quân tìm thấy ở con sông dưới núi Tham Thiên. Di thể của Phó tướng quân vì bị ngâm trong nước một thời gian dài nên hoàn toàn biến dạng. Đem qua thuộc hạ đi nhìn qua di thể, một thân áo tân nương, thân hình giống như có bầu ba tháng đã chứng minh người kia chính là..... Phó tướng quân!” Lý Thắng Nam giọng nói nhỏ dần ẩn chứa xót xa. Cho đến giờ, nàng cũng không muốn tin tưởng Phó tướng quân, người tồn tại như vị thần trong lòng nàng, đã chết.

Lý Thắng Nam lấy một vật ở trong lòng ra, đưa tới trước mặt Phạm Dương Triệt: “Đây là thuộc hạ tìm được trên di thể, vẫn luôn đeo trên tay phải Phó tướng quân.”

Đôi mắt đen mở to nhìn chăm chăm chiếc nhẫn bạc trong tay Lý Thắng Nam.

“Ồ quê hương của ta, hai người đã hứa cả đời bên nhau phải mang nhẫn.”

Run run gơ tay trái của mình lên, nhìn đồ vật phản chiếu chói mắt dưới ánh mặt trời giống y chiếc nhẫn bạc kia.

“A – -” Tiếng la hét đau đớn của chàng như sét đánh giữa trời, làm chấn động lòng người.

Lý Thắng Nam kinh hãi nhìn mái tóc đen nhánh của Phạm Dương Triệt dần dần biến thành màu trắng, trong phút chốc, một đầu tóc đen một màu trắng.

“Kiệt.....” Sau tiếng thét lớn, Phạm Dương Triệt lại rơi vào hôn mê.

Lý Thắng Nam đang muốn tiến lên đỡ lấy Phạm Dương Triệt, “Rầm – -” một tiếng, cửa lớn bị người đập bật ra.

Một gã thân vệ binh về mặt bối rối, lo lắng hét lớn: “Lý đội trưởng, ám vệ đã tìm tới nơi này....”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị một thanh kiếm đâm xuyên qua từ phía sau.

Sau đó mười tên ám vệ nhảy vào trong phòng, bao vây bọn họ lại.

Nam Cung Khải một thân quần áo đỏ tươi tuyệt mỹ, ánh mắt lạnh lùng nhìn đánh giá hai người trước mắt: “Những thân vệ binh còn lại đâu?”

“Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ ở nơi này chờ bọn ngươi tới bắt sao?” Lý Thắng Nam hừ một tiếng đáp trả lạnh lùng. Thật ra, lần này nàng chỉ để lại mười thân vệ binh, hỗ trợ thu thập tin tức của Phó tướng quân, tiện thể chiếu cố Nam tướng. Số thân vệ binh còn lại đã lên đường trở về Nham thành.

“Bảo cáo hộ pháp, không tìm thấy những người khác.” Một tên ám vệ xông vào bẩm báo.

Trong đôi mắt trong veo như mùa thu mất ẩn chứa sát khí, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Giết! Một tên cũng không để lại.”

Nhóm ám vệ bắt đầu nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh.

Lý Thắng Nam rút đao của mình, nghiêm chỉnh bảo vệ phía đầu giường, chém đao về phía ám vệ đang xông tới: Nàng không thể để cho Nam tướng gặp chuyện không may. Nàng phải hoàn thành mệnh lệnh cuối cùng của Phó tướng quân.

Một cuộc chiến xảy ra, Lý Thắng Nam dựa vào công phu siêu phẩm của mình khiến cho mấy tên ám vệ kia ngay người không thể tiến lên nửa bước.

Nam Cung Khải mất lạnh nhìn cục diện trước mắt, từ trong ống tay áo rút ra cung tiễn đặc chế tinh xảo, sau khi lên ba tên gần, nhắm thẳng về phía Phạm Dương Triệt đang hôn mê bất tỉnh trên giường. Ánh mắt loé ra sát khí, mà tay cũng đặt lên cơ quan. Phạm Dương Triệt nhất định phải chết. Lúc hắn lợi dụng cơ quan leo xuống vách núi đen, sau khi nhìn thấy gương mặt thật của Ám đế hắn đã hạ quyết tâm nhất định phải giết Phạm Dương Triệt, giết người có khuôn mặt tương tự như Ám đế kia.

“Vút – -” ba mũi tên bắn ra cùng một lúc.

Lý Thắng Nam vốn định vung đao hất ba mũi tên kia xuống đất, nhưng ba mũi tên kia lại xuyên qua thân đao của nàng, bay thẳng về phía Phạm Dương Triệt đang gục trên giường. Không một chút do dự, nàng phi thân chắn trước người Phạm Dương Triệt, dùng thân thể của mình đã ngăn cản được ba mũi tên kia.

Tiếng mũi tên đâm vào thân thể đủ để nàng biết mũi tên này lợi hại thế nào, chỗ hiểm của mình đã bị thương.

Dùng toàn bộ chút sức lực còn sót lại, nàng ôm lấy Phạm Dương Triệt đang hôn mê đứng dậy, vung bội đao phá cửa sổ chạy ra.

Mất thấy mục sắp đặt được lại bị kẻ khác phá hư, mặt Nam Cung Khải trở nên âm trầm, giọng nói lạnh lùng: “Đuổi theo cho ta! Nhất định phải đảm bảo bọn chúng chết mới thôi.”

“Dạ.”

Ám vệ lĩnh mệnh rồi đi.

Đáng chết, còn thiếu một chút nữa, chỉ cần chút nữa có thể đem Phạm Dương Triệt trừ bỏ. Đôi mắt trong veo như mùa thu lộ rõ sự không cam lòng, lập tức rồi đi.

Trong căn phòng rộng lớn như vậy chỉ còn lại một đồng hồ điện.

“Hừ...hừ...hừ” tiếng thở gấp quanh quẩn trong rừng cây ở phía ngoại ô kinh thành.

Lý Thắng Nam vác Phạm Dương Triệt trên vai nhanh chóng bỏ chạy.

Nàng nhất định phải nhanh, nhanh hơn nữa, phải để cho Nam tướng an toàn mới được.

Máu đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, tạo thành vết máu.

“Hừ...hừ...hừ” Ám vệ chạy theo vết máu, bao vây hai người bọn họ lại.

Lý Thắng Nam vác Phạm Dương Triệt cố gắng chống lại ám vệ. Nhưng mà động tác không còn nhanh nhẹn như cũ, càng ngày càng chậm chạp.

Một tiếng “Vút – –”, nàng nghe được tiếng mũi tên đang bay đến, muốn nhanh chóng xoay người tránh đi, nhưng động tác thân thể đã chậm chạp còn tốc độ mũi tên kia rất nhanh.

“Phập- -” Tiếng mũi tên bắn trúng vào thân thể lại truyền đến.

Trên bầu trời xanh thẳm hiện ra thân ảnh tự tin kia, khoe mỗi cúng ngắc của Lý Thắng Nam cong lên, khẽ thì thầm nói với thân ảnh kia: “Thật xin lỗi, Phó Tướng quân!”

“Bịch – –” Một tiếng, cuối cùng Lý Thắng Nam cũng ngã gục xuống, mà Phạm Dương Triệt trên vai nàng cũng ngã xuống.

Nam Cung Khải dặc ý đi tới gần, oán hận liếc mắt nhìn gương mặt sáng ngời đã sắp mất đi sinh mệnh kia, sau đó rút đao ra, chuẩn bị cho Phạm Dương Triệt đang hôn mê một đao cuối cùng.

“Vút – –” Bỗng nhiên một đao nhỏ bay tới, đánh thẳng vào cổ tay của Nam Cung Khải làm hắn không thể cầm đao trong tay.

Ám đế vẫn một thân quần áo đen tuyền đội mũ che mặt phi thân đến, ôm lấy Phạm Dương Triệt, đứng dậy, lạnh lùng liếc mắt nhìn về mặt tái nhợt của Nam Cung Khải, giọng nói lạnh lùng: “Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu còn có lần sau, bản đế sẽ không lưu tình.”

Giọng nói vừa dừng, Ám đế đã đem Phạm Dương Triệt phi thân rồi đi.

Gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ không cam lòng: Còn thiếu một chút hắn có thể loại bỏ được Phạm Dương Triệt vĩnh viễn.

Mặt trời chói chang giống như một quả cầu lửa đỏ rực khảm ở phía chân trời, dường như muốn làm tổn thương đôi mắt của Phạm Dương Triệt, lột bỏ một tầng da của chàng.

Thời gian như kéo dài vô tận, chàng lê bước chân nặng nề đi tìm kiếm thân ảnh tự tin cuồng vọng kia.

Ở đâu... Thân ảnh cuồng vọng kia ở đâu? Ở nơi nào vậy?

Ám đế kinh hãi nhìn khoé mắt Phạm Dương Triệt chảy ra máu loãng, lo lắng hỏi đại phu giỏi nhất của Ám các là Trần đại phu: “Thế nào?”

Trần đại phu buông tay đang bắt mạch, thờ dài nói: “Tể tướng đại nhân bị tẩu hỏa nhập ma! Đầu tiên là đầu bạc, sau đó là rơi lệ máu! Không quá ba ngày, chỉ sợ...”

“Ba ngày?” Thân hình Ám đế chao đảo một cái, rồi sau đó giận dữ hét lên: “Bản đế ra lệnh cho người phải trị liệu tốt cho nó. Bằng không, bản đế cho người chôn cùng nó luôn.”

Xoay người, Ám đế ra lệnh cho ám vệ ở bên cạnh: “Toàn lực tìm kiếm quý y.”

“Tuân lệnh.” Ám vệ lĩnh mệnh rồi đi.

Quý y chết tiệt, từ ngày ấy, liền biến mất không thấy bóng dáng. Lấy khả năng dịch dung xuất thần nhập hoá của hắn, chỉ sợ là rất khó tìm được. Mà tình huống trước mắt của Phạm Dương Triệt chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu. Trên mặt Ám đế hiện rõ sự lo lắng.

“Ám. Ám để bệ hạ, thần có một phương pháp có lẽ sẽ chữa trị tốt cho Tể tướng đại nhân!” Trần đại phu run run nói.

“Phương pháp gì?” Ám đế mừng rỡ đi tới trước mặt lão.

“Hoa vong tình.” Trần đại phu lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Chỉ cần để cho Tể tướng đại nhân ăn hoa vong tình, quên tất cả chuyện cũ trước kia, tất cả tình yêu thù hận, có thể loại bỏ được ma chướng.”

“Thế sao còn không mau cho Dương Triệt ăn vào?” Ám đế lo lắng kêu lên.

“Chẳng qua sau khi ăn hoa vong tình, ngay cả kiến thức cùng năng lực vốn có đều biến mất, giống như trẻ con mới sinh.” Trần đại phu không dám giấu diếm, khi nói cúi đầu thấp xuống.

Ăn hoa vong tình đồng nghĩa với việc năng lực xuất sắc của Nam tướng biến mất, cũng đồng nghĩa với việc đứa con ông hao tổn tâm tư bồi dưỡng biến mất.

“Hãy cho Dương Triệt ăn hoa vong tình đi.” Ám đế giọng nói trầm xuống. Ít nhất, Dương Triệt, vẫn còn sống.

“Tuân lệnh.” Trần đại nhân lập tức xoay người đi chuẩn bị.

Ám đế xoay người nhìn Phạm Dương Triệt một đầu tóc bạc, nhìn khoẻ mắt chàng vẫn chảy ra máu loãng, thở dài nói:

“Dương Triệt, có lẽ quên hết tất cả, bắt đầu lại một lần nữa, đối với con có lẽ là tốt nhất.”

Tiếng thở dài xa xôi quanh quẩn trong phòng.

Ngày qua ngày, Nham thành vẫn náo nhiệt như vậy.

Phó Uy tuần tra xong quân doanh lập tức trở lại Phó phủ. Không biết vì sao, mấy ngày gần đây, mí mắt lão không ngừng co giật.

“Rầm” một tiếng, cửa lớn thư phòng bị đá văng ra.

Đập vào mắt là thân ảnh quen thuộc làm lão vui vẻ hết lớn: “Ngô Hạo, người đã trở về! Văn Kiệt, nó sao còn chưa về vậy? Sao hôm nay người lại một thân áo trắng giống như đang mặc tang phục thế?”

Ngô Hạo, phó đội trưởng của đội thân vệ, trên mặt mang theo sự đau đớn vô hạn nói: “Phó lão Tướng quân, Phó Tướng quân đã chết!”

“Người mới nói cái gì?” Giọng nói Phó Uy có chút run run.

Ngô Hạo cúi đầu xuống, khóc nức nở: “Phó Tướng quân đã chết!”

Đã chết?!

Cháu gái cuồng vọng của ông, tri kỉ của ông đã chết?!

Không thể nào!

Bàn tay to vuron ra, Phó Uy nhanh chóng túm lấy áo Ngô Hạo nói: “Tiệp Nhi, làm sao có thể chết được? Người nói rõ cho ta.”

Ngô Hạo nghẹn ngào đem sự tình kể lại một lần.

Cuối cùng nói đến di thể của Phó Văn Kiệt được tìm thấy, bởi vì bị ngâm lâu dưới nước sông mà biến dạng, thân thể trắng kiện của Phó Uy cũng không chịu nổi mà lão đảo hai cái.

Ngô Hạo vội vàng muốn tiến lên đỡ lấy lão, nhưng bị lão đẩy ra.

Cường chế sự đau đớn trong lòng, Phó Uy ngẩng gương mặt trong phút chốc như già đi mấy chục tuổi lên: “Ngô Hạo, truyền lệnh xuống, phát thông báo toàn quân, nói cho toàn quân Phó gia biết Tiệp Nhi chết như thế nào, nói cho toàn dân chúng Nham thành biết Tướng quân bảo vệ bọn họ đã bị giết hại như thế nào.”

“Tuân lệnh.” Trên mặt Ngô Hạo khó giấu được sự thù hận đáp lời, sau đó xoay người rời đi.

Thư phòng lớn như vậy giờ chỉ còn một mình Phó Uy. Bước chân lão đảo về phía linh bài đặt ở góc tường, nức nở nói: “Con trai, cha xin lỗi con! Không có chăm sóc tốt, bảo vệ tốt cho Tiệp Nhi!” Nói đến đây, Phó Uy đã giàn giụa nước mắt, cuối cùng cũng không nói nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 10: Bắc Tướng Chết (3)

Edit: Tư Đồ Tử Huyền Beta: Tiểu Ngạn Ánh mặt trời lúc hoàng hôn có một màu đỏ rực như máu chiều khắp sân duyệt binh trong quân doanh của Phó gia quân, chiếu lên những binh lính Phó gia đang mặc tang phục, trên mặt họ hiện rõ sự đau thương mất mát. Mà ở phía bên ngoài quảng trường bên ngoài quân doanh đã tụ tập rất nhiều dân chúng Nham thành. Mọi người muốn bày tỏ sự thương tiếc của mình đối với vị anh hùng đã luôn bảo vệ họ.

“Tuuuuu...ù...ù...” một tiếng kèn chứa đựng bi thương vang lên, Phó Uy mặc tang phục màu trắng, mặt mày già nua mang theo đau thương bước lên trên đài.

Đề nén nỗi đau buồn ở trong lòng, Phó Uy lên tiếng nói: “Các vị tướng sĩ hẳn là đã nghe sự ra đi của Phó tướng quân! Mọi người vẫn nghĩ rằng Phó Vân Kiệt là cháu trai của Phó Uy ta, nhưng hôm nay, ta, Phó Uy muốn lớn tiếng nói cho người đời biết rằng, Phó Vân Kiệt là cháu gái ruột của Phó Uy ta, là cháu gái ruột của ta...” Nói đến đây giọng nói đã thành nghẹn ngào. Tri kỉ của lão, đứa cháu gái luôn cùng lão đấu võ mồm rốt cuộc không thể gọi lão một tiếng lão nhân được nữa rồi.

Phó Vân Kiệt là cháu gái của Phó lão Tướng quân? Bắc Tướng lại là một nữ tử? Các tướng sĩ chỉ biết Phó Tướng quân bị hại chết, cũng không hề biết hẳn lại là một nữ tử! Nhưng sự kinh ngạc trong mắt bọn họ rất nhanh bị sự đau khổ thay thế: Phó Tướng quân là nữ tử thì sao? Nàng vẫn là Bắc Tướng người cầm đầu của bọn họ, vẫn là Phó Tướng quân mà bọn họ kính nể nhất.

“Cháu gái của ta có tội gì? Có tội chỉ vì nàng là nữ tử? Hay bởi vì nàng có tài năng siêu phàm? Ám để ở Kinh đô dựa vào cái gì mà bức tử cháu gái của ta?” Lời nói cuối cùng trở thành tiếng kêu mạnh mẽ.

“Sát phạt Kinh đô, báo thù cho Phó Tướng Quân! Sát phạt Kinh đô, báo thù cho Phó Tướng Quân...”

Trong sân duyệt binh rộng lớn của quân doanh vang dội những tiếng la hét đầy căm giận. Tiếng la rung trời này này truyền ra phía bên ngoài quân doanh, rơi vào tai những dân chúng đứng bên ngoài. Bọn họ không tự giác giơ tay lên, cùng nhau bị phấn khích lên: “Báo thù cho Phó Tướng quân! Báo thù cho Phó Tướng quân...”

Phó Uy giơ bàn tay lên, ý bảo bọn họ giữ im lặng, giọng nói tăng thêm âm lượng: “Bây giờ không phải là thời cơ thích hợp để báo thù cho Phó Tướng quân. Bây giờ chúng ta phải làm Phó gia quân mạnh hơn nữa, xây dựng Nham thành lớn mạnh hơn, đến lúc đó, chúng ta sẽ đường đường chính chính tiến vào Hoàng cung, báo thù cho Phó Tướng quân.”

Phó Uy rút bội đao ở bên hông dùng sức chém lên mặt bàn trà bên cạnh.

“Rầm – -” một tiếng, bàn trà bị chém thành hai nửa.

“Nham thành và Cảnh quốc không đội trời chung. Từ nay về sau Nham Thành sẽ không còn là một phần của Cảnh quốc nữa.” Phó Uy nói lớn tiếng.

“Cùng Cảnh quốc không đội trời chung! Cùng Cảnh quốc không đội trời chung!.....” Những câu tuyên thệ tràn đầy đau đớn căm giận quần quanh trong sân duyệt binh.

Kể từ ngày đó, Nham thành tồn tại là một châu thành độc lập, không còn là một bộ phận trên bản đồ Cảnh quốc.

Đêm khuya ở Cao quốc, Ngự thư phòng trong Hoàng cung vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng lật giấy cũng có thể nghe thấy rất rõ.

Hoắc Thiên Thụy một thân long bào đang xử lý chính vụ. Tuy hấn đã đăng cơ, nhưng Cao quốc vẫn tồn tại rất nhiều thế lực phản động, cần hấn xử lý.

“Cạch – -” một tiếng, Liên Hằng đẩy cửa tiến vào.

“Chuyện gì?” Thấy Liên Hằng vẫn chưa mở miệng nói chuyện, Hoắc Thiên Thụy buông bút lông trong tay xuống, ngừng đầu hồi.

“Vừa mới nhận được tin tức đến từ Cảnh quốc.” Liên Hằng do dự mãi, cuối cùng vẫn là mở miệng nói.

Hoắc Thiên Thụy lập tức đứng dậy, tiếp nhận tin hàm Liên Hằng đưa qua, vội vàng mở ra xem.

Hóa ra Phó Vân Kiệt lại là một nữ tử?! Ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc: Một Phó Vân Kiệt tài năng như vậy, kiêu ngạo như vậy mà lại là một nữ tử?! Từ trước tới giờ hấn vẫn luôn khinh thường nữ tử?! Sự kinh ngạc kia rất nhanh được cảm giác thoải mái thay thế: cho dù Vân Kiệt là nữ tử, thì sao? Tình yêu của hấn đối với nàng sẽ không giảm bớt chút nào. Người hấn yêu vẫn là nàng.

Cảm giác thoải mái kia rất nhanh được thay thế bằng sự sợ hãi khó thể nào mà tin được: Vân Kiệt đã chết?! Một Vân Kiệt ngạo nghễ như vậy thế mà lại chết rồi?! Làm sao có thể như vậy?!

“KHÔNG THỂ NÀO!”

Theo tiếng hét kia vang lên, lá thư trong tay cũng hóa thành những mảnh vụn nhỏ, thân hình cao lớn vội vã xông ra ngoài.

Liên Hằng vội vàng tiến lên ngăn cản: “Hoàng Thượng, ngài không thể đi!”

Không chút khách khí, dùng tay đánh về phía kẻ đang ngăn cản, hần gào lên: “Trẫm muốn đi Cảnh quốc!”

Biết đâu khi đến nơi đó, người quen thuộc kia vẫn sẽ ngạo nghễ đứng ở nơi đó, đôi mắt sáng tràn đầy bất đắc dĩ nhìn hần.

Vỗ công của Liên Hằng làm sao so được với Hoắc Thiên Thụy! Thời gian chưa bằng thời gian uống hết một chén trà, hần đã bại trận, xoa xoa lồng ngực bị thương, lao đảo lui về phía sau vài bước.

Nhân cơ hội này Hoắc Thiên Thụy vội vàng chạy về phía cửa lớn.

“Rào- -” Bỗng chốc có nước ở đâu đổ xuống đầu, trong giây lát Hoắc Thiên Thụy ướt sũng!

Gương mặt cương nghị dính đầy bọt nước lộ vẻ tức giận tức giận trừng mắt nhìn cung nhân đang cầm chậu nước kia.

Ánh mắt phẫn nộ kia làm thân thể của cung nhân kia không tự chủ mà run nhè nhẹ.

“Tĩnh táo chưa?” Giọng nói trầm dễ nghe phá vỡ bầu không khí.

Đôi mắt lam khó tin nhìn người vừa mới đến.

Liên Hằng kéo thân thể bị thương, quỳ xuống nói: “Tham kiến Thái Hậu nương nương!”

Thái Mặc, một nam tử có vẻ ngoài xinh đẹp mà lạnh lùng, tính cách như mực (*), chính là mẫu phi của Hoắc Thiên Thụy, hiện tại là nam Thái Hậu của Cao quốc.

Thái Mặc lạnh nhạt nói: “Tĩnh táo lại đi! Nếu ngài có thời gian rảnh làm loạn không bằng chấp nhận sự thật, suy nghĩ sau này làm thế nào để báo thù cho người ngài yêu mới đúng.”

Nỗi đau đớn trên gương mặt tuần mỹ đã dần biết mất, ẩn vào sâu trong đôi mắt lam. Ánh mắt điên cuồng đang dần bình thường lại. Hoắc Thiên Thụy dứt khoát xoay người trở về thư phòng.

Liên Hằng đứng lên, nhìn bóng dáng kia đi xa, lo lắng nói: “Hoàng Thượng hần.....”

Thái Mặc nói mang theo sự chắc chắn: “Yên tâm, Thụy nhi hần sẽ tốt lên. Bởi vì hần là con của ai gia, hoàng đế của Cao quốc!”

Ở vùng ngoại ô kinh đô, Nhậm Kiến Trù một thân áo trắng nằm trên cành cây, quay đầu nhìn tường thành của kinh đô cách đó không xa, trong mắt mang theo nỗi đau đớn khó buông.

Từ xa một nam tử một thân quần áo Ngự Lâm quân phi thân tới. Nam tử kia dừng lại ở phía trước Nhậm Kiến Trù, rồi sau đó lộ ra gương mặt bình thường, nghẹn ngào nói: “Bọn chúng đặt di thể của Lâu chủ trong viện Ân Tư của Hoàng lăng.”

Hần vốn định nhân cơ hội trộm thi thể của Lâu chủ ra, nhưng nơi đó thủ vệ thật sự rất nghiêm ngặt, không tìm ra được một chút sơ hở.

Trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng lộ rõ sự đau đớn: Cuối cùng không thể nhìn thể gương mặt anh kia; không bao giờ có thể nghe thấy giọng nói kia nữa; không bao giờ.....

Cảm thấy cả người được vây quanh một cái ôm ấm áp dịu dàng, nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sự lo lắng kia, nắm lấy tay người kia, nằng thu nỗi đau trong lòng lại, dung nhan xinh đẹp tràn đầy kiên nghị: “Kiện Vong, chàng yên tâm. Ta không sao. Ta còn muốn hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng Lâu chủ giao cho ta”.

Khi nằng từ Phú thành trở về, đưa đồ vật là Lâu chủ muốn giao lại cho ngài, Lâu chủ đã đem mật lệnh đại biểu Lâu chủ giao cho nằng, cũng phân phó nói vạn nhất chính mình phát sinh chuyện ngoài ý muốn, như vậy nằng chính là tân Lâu chủ. Mà chuyện đầu tiên nằng phải làm khi trở thành Lâu chủ là phải đi rời tất cả các chinh nhánh của Thiên Cơ Lâu, đi Nham thành tụ họp cùng Phó lão tướng quân. Sau khi nằng biết được cái chết của Lâu chủ, lập tức dùng mật lệnh Lâu chủ tuyên bố mệnh lệnh yêu cầu các thành viên của Thiên Cơ Lâu trải dài cả nước, lập tức chuẩn bị đi về Nham thành. Sợ dĩ cho tới bây giờ nằng vẫn ở tại chỗ này mục đích chỉ điều tra di thể của Lâu chủ.

Thu hồi suy nghĩ trong lòng, nằng dứt khoát xoay người nói: Kiện Vong, chúng ta đi Nham thành thôi!”

Kiện Vong liếc mắt nhìn kinh đô ở phía xa xa một cái, cũng xoay người rời đi.

Một ngày nào đó, bọn họ cũng sẽ trở về . Đến ngày đó, bọn họ sẽ danh chính ngôn thuận đưa di thể lâu chủ về. Nhất định!

Giây phút này ở trong Hoàng thành của Cảnh quốc là một bầu không khí ngột ngạt nặng nề, khiến cho tất cả mọi người ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Từ ngày Âm đế xuất hiện ở trước mặt bá quan, sau khi hình tượng lãnh khốc tàn bạo in sâu trong lòng mọi người, Âm đế không hề đứng ở phía sau màn, thay đổi tôn chỉ của Âm các, danh chính ngôn thuận dùng thân phận Nhiếp chính vương, danh nghĩa là để bảo vệ ấu chủ duy trì ổn định trật tự của triều đình gia nhập vào việc triều chính của Cảnh quốc.

Ngày đầu tiên Âm đế tiến vào triều đình, nhanh chóng công bố danh sách một đám tham quan hôn quan, nhanh chóng thay thế một phần ba quan viên. Đương nhiên, quan viên được bổ nhiệm vào những chỗ quan viên bị thay thế chính là người của Âm các. Bá quan đối mặt với binh khí lạnh lẽo sắc bén của Ngự Lâm quân tức giận mà không dám nói. Sau này, những quan viên khác cũng dùng lý do để giáng chức hoặc phế mà đuổi ra kinh đô. Cả triều đình bắt đầu trở thành thiên hạ của Âm đế.

Sau ngày đó, tiểu Hoàng đế giống như chịu phải kích thích quá lớn, trở nên ngây ngốc, cả ngày lảm bảm: “Thái Phó, Thái Phó...”

Âm đế lại nhân cơ hội này lấy danh nghĩa Nhiếp chính vương, bắt đầu công khai đặt ghế ngồi ở bên cạnh Hoàng đế, đường đường chính chính cùng tiểu Hoàng đế gặp mặt bá quan.

Khi tia sáng đầu tiên chiếu vào phủ Nhiếp chính vương, Âm đế đang mặc quan phục được thêu hình Hồ Vương của Nhiếp chính vương, đứng trước gương đồng sửa sang lại. Giờ phút này lão đã không còn đội mũ rộng vành, mà đã là một người cao cao tự tại. Khi nhìn vào trong gương thấy mái tóc đã bạc trắng, Âm đế không khỏi cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh mà người đã già. Ở Âm các quá lâu đã mười lăm năm không được nhìn thấy ánh sáng. Rốt cuộc lão đã có thể danh chính ngôn thuận đứng trong triều đình, để cho người biết rằng Cảnh quốc có thể duy trì hòa bình đều là do công lao của lão.

Chỉnh lại mũ quan trên đầu ngay ngắn lại, trong mắt Âm đế nổi lên dã tâm. Đây mới chỉ là bắt đầu. Lão sẽ khiến cho người trong thiên hạ biết được rằng Phạm gia mới chính là thiên tử của Cảnh quốc. Đợi sau này khi lão thống nhất thiên hạ, Phạm gia bọn họ chính là vương giả chân chính. Cả gia tộc Phạm thị vì sự yên ổn của Cảnh quốc, đã phải trả giá lớn như vậy, cũng đã đến lúc lấy thù lao rồi.

“Cách – -” một tiếng, cửa lớn bị người đẩy mở ra. Nam Cung Khải mặc một thân áo đen thờ gấp xông vào.

Âm đế nhíu mày, giọng nói lạnh lùng: “Chuyện gì?”

Nam Cung Khải giọng nói run run: “Mười...Mười vạn đại quân phái đi Nham thành tiêu diệt quân phản loạn đã bị diệt toàn quân!”

“Cái gì?!” Cả người Âm đế chấn động, tiến lên nhân lấy tờ giấy trong tay Nam Cung Khải.

Đập vào mắt là tin tức mười vạn đại quân bị diệt sạch cùng với vài châu thành lân cận đã bị chiếm đóng khiến cho lão không tự chủ mà lùi về phía sau mấy bước, ngã ngồi lên ghế dựa phía sau. Tờ giấy kia nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Trong mắt Âm đế lộ ra ảo não cùng có chút sợ hãi: Phó gia quân, đây là Phó gia quân nổi tiếng thiên hạ! Lão đã sớm biết Phó gia quân tuyệt đối trung thành với Phó Văn Kiệt, chỉ cần tin tức Phó Văn Kiệt chết truyền đến Nham thành, Phó gia quân nhất định sẽ làm phản. Vì thế lão đã sớm điều mười vạn đại quân tinh nhuệ của Cảnh quốc tiến về phía Nham thành. Mười vạn đại quân, số lượng gấp hai lần Phó gia quân, hẳn là có thể tiêu diệt Nham thành. Nhưng, không thể nào tin được sức chiến đấu của Phó gia quân lại ghê gớm như vậy. Mười vạn đại quân của lão cứ như vậy mà không còn.

Trong mắt Âm đế hiện rõ sự dứt khoát: “Khải, truyền lệnh xuống dưới, trước phong tỏa tin tức này. Còn có người cầm lệnh bài này đi viện Ân Tư, đem đưa di thể Phó Văn Kiệt đến Nham thành!”

Lão đặt di thể của Phó Văn Kiệt trong hòm băng của viện Ân Tư để bảo quản, cũng phái người bảo vệ nghiêm ngặt chính là để ứng phó tình huống thế này.

“Tuân lệnh!” Về mặt Nam Cung Khải phức tạp mắt liếc nhìn Âm đế một cái rồi mới lĩnh mệnh rời đi.

Trong mắt Âm đế nổi lên sự kiên quyết: Thật vất vả lão mới đi đến được bước này. Quyết không cho phép bất luận kẻ nào phá hư .

Nhưng Nham thành làm phản, mười vạn đại quân Cảnh quốc bị diệt sạch, tám châu thành phương Bắc của Cảnh quốc bị Phó gia quân chiếm đóng, những tin tức này làm sao có thể giấu diếm được?

Ba ngày sau, ba tin tức lớn truyền ra gây chấn động thiên hạ, Bắc tướng Phó Văn Kiệt là nữ tử bắt đầu truyền khắp toàn bộ Cảnh quốc, truyền khắp Cao quốc. Người đời đều chấn động, hóa ra thiên hạ này có nữ tử như thế, tài năng như thế, chấn động vì nàng từng chế tạo ra thần khí có thể phá núi, tán thương nữ tử mà không kém đáng mảy râu, lại tiếc nuối cho nữ tử như thế vậy mà lại bị người hại chết. Từ mấy tin tức này truyền đi, hình tượng Âm đế trong lòng người dân bắt đầu trở nên xấu đi.

Đây là việc Âm đế không thể nào đoán trước được, khiến cho lão không thể không cáu giận, bởi vì lão không thể nào ngăn được miệng lưỡi thế gian.

Thương Châu, một châu thành của Cảnh quốc bị Phó gia quân chiếm lĩnh, không giống như người đời vẫn tưởng tượng cảnh tượng thương xác chết ngổn ngang, trái lại rất an bình, ngã tư đường vẫn nhiều người qua lại, vô cùng náo nhiệt, dân chúng vẫn làm ăn như bình thường.

Không được làm phiền dân chúng là điều thứ nhất trong quân quy của Phó gia quân. Cũng bởi vì điều này, dân chúng đối với việc Phó gia quân vào thành không những không chống cự, hơn nữa rất vui vẻ: Bởi vì, so với quan binh thường xuyên làm những việc ức hiếp dân chúng, Phó gia quân không bao giờ làm thế. Cho dù, uống xong cháo cũng sẽ trả tiền. Hình tượng chính nghĩa của Phó gia quân bắt đầu đi sâu vào lòng dân chúng. Dân chúng đối với Phó Văn Kiệt người thành lập đội quân lại càng tò mò, vì không còn được gặp lại nữa từ ấy mà thất vọng.

“Ừ ừ... ừ ừ...” Một tiếng kèn phá vỡ sự yên tĩnh của Thương châu. Dân chúng dưới sự chỉ huy của Phó gia quân đi về nhà. Ngã tư đường không còn một bóng người.

Nghe thấy tiếng kèn, Phó Uy đi đến cổng thành, thấy quân đội Cảnh quốc trên khuôn mặt già nua đầy châm chọc cùng phần nộ.

Nam Cung Khải một quần áo màu đen tuyền cưỡi ngựa trắng, lộ ra vẻ tuấn mỹ. Hấn thúc ngựa đi tới bên dưới cổng thành, giơ tay lên, hai tên binh lính khiêng một cái quan tài tiến lên.

Phó Uy nghi hoặc nhìn nam tử tuấn mỹ mang theo cỗ quan tài kia. Tầm mắt dừng ở chiếc quan tài được người ta cẩn thận từng li từng tí khiêng đi kia, một tia sáng hiện lên! Chẳng lẽ...

Lúc này Nam Cung Khải mới mở miệng, giọng nói dễ nghe vang lên: “Nhiếp chính vương có lệnh, chỉ cần Phó gia quân giao lại những thành trì đã chiếm đóng, trở lại Nham thành, sẽ trả lại di thể Bắc Tướng cho Phó lão Tướng quân.”

Tiếp Nhi, cháu gái ngoan của lão đang nằm trong chiếc quan tài lạnh như băng kia ư? Phó Uy rung rung nước mắt nhìn chiếc quan tài bên dưới cổng thành. Lão hận không thể ngay lập tức nhảy xuống, nhận lấy cháu gái bảo bối của lão.

Nhâm Kiển Trù vừa chạy tới đã thấy cảnh như vậy, vội vàng phi thân tiến lên, trước khi Phó Uy đáp ứng, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Nhiếp chính vương có cam đoan từ nay về sau không bao giờ phái binh quấy nhiễu diệt trừ Nham thành?”

Đây mới là điều quan trọng. Trải qua đại chiến lần này, tuy Phó gia quân liên tiếp thắng lợi nhưng cũng trả giá bằng thương vong một phần ba. Phó gia quân cần thời gian tu dưỡng.

“Đương nhiên. Trên người bản tướng có đem theo hiệp nghị đình chiến của Nhiếp chính vương.”

Nam Cung Khải lên tiếng trả lời.

Nhâm Kiển Trù nhìn Ngự Lâm quân không đến ngàn người ở phía xa, gật đầu với Phó Uy.

Phó Uy không đợi được nữa mở miệng nói: “Mở cửa thành!”

Nam Cung Khải mang theo quan tài tiến vào trong thành, những kẻ khác đều ở ngoài thành.

Vừa vào cửa thành, Phó Uy nhanh chóng nghênh đón, đi đến trước quan tài, hít một hơi thật sâu, bàn tay run run đẩy nắp quan tài.

Nắp quan tài được đẩy ra, người ở bên trong từ từ lộ ra.

Lão nhìn di thể vì ngâm lâu trong nước sông mà biến đổi gương mặt, Phó Uy duỗi tay ra, cầm tay phải lên, kéo ống tay áo của nàng, vết sẹo quen thuộc kia làm cho nước mắt lão không kìm được mà rơi xuống: Là Tiếp Nhi! Đúng là Tiếp Nhi! Cháu gái ngoan của lão. Vết sẹo kia là lúc ở trên chiến trường vì cứu lão mà Tiếp Nhi mới có. Lão hi vọng biết bao người nằm trên khối băng kia lúc này không phải là Tiếp Nhi.

“Tiếp Nhi...” Vẫn luôn chôn giấu ở dưới sự tuyệt vọng nặng nề kia là một chút hi vọng xa vời, vì người nằm trong quan tài kia mà tan vỡ. Rốt cuộc Phó Uy không thể kìm nén được nỗi đau trong lòng mà khóc lớn lên.

Toàn thể Phó gia quân rơi lệ, vì anh hùng của bọn họ mất đi mà rơi lệ.

Tiếng khóc đau thương quanh quần thật lâu trong thành Dương Châu.

Về mặt Nam Cung Khải phức tạp nhìn người đang nằm kia, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh ngày xưa ở chung, đôi mắt mùa thu vẫn không chịu rời đi, vẫn nhìn theo chiếc quan tài được đưa đi kia.

Ngày đó, Phó gia quân cùng Cảnh quốc kí hiệp nghị hoà bình. Phó gia quân trả lại thành trì chiếm đóng, Cảnh quốc thừa nhận Nham thành độc lập. Vận mệnh thiên hạ không còn là cục diện Cao quốc cùng Cảnh quốc giằng co. Xen giữa hai nữa là một lực lượng không thể bỏ qua chính là Nham thành.

Ngày đó, những thành trì bị Phó gia quân chiếm đóng, dân chúng đều tự phát treo đèn lồng màu trắng ở trước cửa nhà mình để biểu đạt sự kính trọng và lời tạm biệt với Bắc Tướng.

Tất cả Phó gia quân mặc tang phục nhìn ngã tư đường treo toàn rèm trắng, nghiêm túc và trang trọng đưa tiễn vị anh hùng của mình về nhà.

Cát sinh mộng sở, liêm mạn vu đã.

Dư mỹ vọng thử, thù dĩ độc xử?

Cát sinh mộng cử, liêm mạn vu vực.

Dư mỹ vọng thử, thù dĩ độc tức?

Giác chẩm sát hề, cảm khâm lạn hề.

Dư mỹ vọng thử, thù dĩ độc đán?

Hạ chi nhật, đông chi dạ.

Bách tuế chi hậu, quy vu kỳ cư.

Đông chi dạ, hạ chi nhật.

Bách tuế chi hậu, quy vu kỳ (*)

(*) Thơ này mình vẫn chưa tìm được bản dịch, sẽ update vào mấy ngày sau!

Xen lẫn trong đó là những âm thanh ghen ngào vẫn luôn quanh quẩn thật lâu .

————— Hết quyển 4 —————

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 1

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn “Nurong... Nurong...”

Bảo bối nhà ai, sao lại khóc thảm thương như vậy?

“Nurong... Nurong...”

Thật đáng thương, đứa trẻ bị lạc đường sao?

“Hu hu... Nurong...”

Đừng khóc, bảo bối đừng khóc....

“Thập Tứ, Thập Tứ, nguoi mau tỉnh dậy đi! Thập Tứ, nguoi mau tỉnh dậy đi!”

Thập Tứ bởi vì một tiếng la hét này mà hoảng hốt thức dậy, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Bát Thập Bát, lúc này mới phát hiện trên khuôn mặt mình là nước mắt.

Vì sao?

Nước mắt này.....

Lúc này ở trong lòng khó giấu nổi một cảm giác đau đớn.....

Là vì cái gì đây?

Cảnh trong mơ đã không còn trong trí nhớ khiến cho Thập Tứ hoảng hốt.

Rốt cuộc là nàng bị làm sao? Cảm thấy một nỗi đau quẩn quanh ở trong lòng, giống như nàng đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Bát Thập Bát lén lút nhìn chung quanh một chút, xác định những người khác đều không có dấu hiệu tỉnh dậy, nàng mới thật cẩn thận từ trong lòng lấy ra

một cái hộp nhỏ đã cũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra vẻ vui mừng: “Thập Tứ, cái này là ngày hôm qua lúc ta giặt đồ cũ, từ bên trong rơi ra. Là hộp phấn đó !”

Bát Thập Bát cười nói đưa lên: “Thập Tứ, ngươi cũng bôi chút đi! Trời vừa sáng, quý nhân kia sẽ tới đây chọn người rồi.”

Thập Tứ đưa tay ra cũng không có nhận, trái lại đẩy hộp phấn trở về, nói: “Bát Thập Bát, ngươi vẫn là tự mình dùng đi !”

Lúc này, một bàn tay to béo đưa tới, nhận lấy hộp phấn kia, giọng điệu châm chọc nói: “Đúng vậy, cho dù Thập Tứ dùng cũng không thay đổi được sắc mặt đen như than. Thay vì lãng phí đưa cho nàng, còn không bằng cho ta !”

Bát Thập Bát tức giận nói: “Tam Thập, ngươi thật là quá đáng! Đây là ta cho Thập Tứ đấy.”

“Thế nào, ngươi muốn lấy về?” Tam Thập cố ý kéo ống tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng kiện của mình.

Thập Tứ giữ chặt lấy Bát Thập Bát đang tức giận muốn xông lên, đôi mắt xanh thẳm kia nhìn thẳng vào gương mặt kiêu ngạo của Tam Thập, cố ý nói to lên: “Bát Thập Bát, ngươi không cần phải đau lòng! Tuy hộp son kia là son của phường Yên Chi Tuyết, tuy rằng một hộp phấn có thể làm cho da thịt của người ta trở nên trắng hồng, nhưng thôi chúng ta không cần nữa! Dù sao cũng là thứ Thập Tam muốn.”

Giọng nói của nàng vang khắp cả phòng, những người khác vốn là nằm ở trên giường gạch cũng đều tỉnh rồi. Đôi mắt của các nàng lộ ra sự tham lam, không ngừng nhìn chăm chăm cái hộp phấn kia trong tay Tam Thập.

Trong đôi mắt của Thập Tứ hiện lên tia sáng, rồi sau đó lập tức kéo Bát Thập Bát vẫn đang tức giận khó có thể bình tĩnh được lên lút đi ra cửa.

“Cạch- -” Tiếng mở cửa rất nhỏ, Thập Tứ cùng Bát Thập Bát đã đi ra khỏi cửa.

Bát Thập Bát hất tay Thập Tứ ra, cả giận nói: “Thập Tứ, sao ngươi lại phải kéo ta ra ngoài? Ta còn chưa có lấy lại được hộp phấn kia đâu?”

“Ngươi cảm thấy tay của mình so với Tam Thập to hơn sao?” Thập Tứ hướng về phía Bát Thập Bát đã xoay người đi nhẹ giọng nói.

Giọng điệu kia mặc dù rất nhẹ, nhưng lại có thể dễ dàng ngăn cản Bát Thập Bát!

Trên khuôn mặt trắng nõn của Bát Thập Bát thể hiện rõ sự phẫn nộ, âm ức nghẹn ngào nói: “Chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc cho Tam Thập bắt nạt sao?”

“Bắt nạt?” Thập Tứ nhướn mày lên nói: “Yên tâm, rất nhanh có thể báo thù!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bát Thập Bát hiện lên sự nghi ngờ, nhưng mà sự nghi ngờ này rất nhanh bị sự giật mình thay thế, bởi vì trong phòng truyền đến âm thanh đánh nhau.

“Cút ngay, hộp phấn này là của ta.” Bỗng nhiên truyền đến tiếng la hét đầy giận dữ của Tam Thập.

“Cái này vốn chính là ngươi cướp lấy được từ chỗ Bát Thập Bát, vì sao ta lại không thể cướp lại.” Một giọng nói lộ rõ không cam lòng yếu thế truyền đến.

“Dám cướp đồ của ta, đánh chết ngươi!” Tiếng kêu giận dữ của Tam Thập vang lên.

.....

Âm thanh đánh nhau xen lẫn với tiếng tức giận mắng chửi truyền đến.

Trên mặt Bát Thập Bát tràn ngập sùng bái nhìn về phía Thập Tứ: “Thập Tứ, ngươi thật lợi hại nha!”

“Ha ha, có lúc đối phó một người, không nhất định phải tự mình ra tay.” Trên mặt Thập Tứ hiện ra nụ cười hờ hững: “Được rồi, ngươi nhanh đi đến bên cạnh giếng rửa mặt đi, nửa canh giờ sau quý nhân đã đến rồi!”

“Ừ!” Bát Thập Bát vui mừng chạy đến bên cạnh giếng cách đó không xa múc nước.

Thập Tứ lạnh lùng nhìn một cái về phía gian phòng vẫn đang truyền đến âm thanh đánh nhau và mắng chửi: Phấn?! Trải qua trận đánh nhau như vậy, cho dù là phấn cũng không che được miệng vết thương trên mặt.

“Thập Tứ, ngươi cũng đến rửa mặt đi!” Bát Thập Bát ở phía xa vẫy tay gọi nàng.

Sự lạnh nhạt trên mặt bởi vì nụ cười trên gương mặt Bát Thập Bát mà biến mất. Nàng cất bước nhẹ nhàng đi về phía Bát Thập Bát!

Trên mặt nước trong suốt phản chiếu rõ ràng một gương mặt ngăm đen xấu xí. Không biết vì sao Thập Tứ cảm thấy gương mặt trên mặt nước kia thật xa lạ.

Thấm ướt mảnh vải bố rách nát, nước lạnh như băng làm cho mê mang còn lưu lại ở trong đầu biến mất.

“Thập Tứ, người nói lần này chúng ta có thể rời khỏi cái chỗ quỷ quái này không?” Bát Thập Bát ngồi xuống tảng đá ở bên cạnh giếng.

Thập Tứ không nói lời nào, không tiếng động đi đến bên người nàng cũng ngồi xuống theo.

Rời đi sao? Tầm mắt đổi hướng về phía gian phòng vô cùng đơn sơ đến giờ vẫn truyền đến tiếng tức giận mắng chửi. Chỗ này quả thật quỷ quái. Bởi vì nơi này là doanh trại nữ nô của Cao Quốc.

Cao Quốc ở trong mắt của nàng là một quốc gia vô cùng kỳ quái. Bọn họ ở nơi này chỉ cho phép nam nhân cùng nam nhân kết hôn. Nam nhân ở chỗ này chia làm hai loại, một loại là giữ chức thể tử – kiểu nam nhân âm tính, một loại khác là giữ chức trượng phu – kiểu nam nhân dương tính. Phân biệt tính âm dương của nam nhân chủ yếu là dựa vào nhìn phần hầu kết của bọn họ. Nam nhân âm tính từ nhỏ sẽ được uống nước sông của Cao Quốc tên là sông Âm Dương. Lúc này sau khi nam nhân uống nước sông, những thứ đặc thù của phái nam cũng sẽ không hiển thị ra ngoài, tư thái trở nên mềm mại. Mà nước của sông Âm Dương bắt nguồn từ Cao Đô, từ bắc đến nam, chảy qua cả Cao Quốc, đương nhiên cách đầu nguồn càng xa, hiệu quả của nước sông càng thấp. Đầu nguồn của nước sông là ở trong Lâm viên của Hoàng gia, do Ngự Lâm quân của hoàng gia bảo vệ nghiêm mật. Mà sông Âm Dương ở khắp mọi nơi cũng đều bị quan phủ cùng binh lính địa phương bảo vệ. Vì bảo đảm nước sông sẽ không vì sử dụng quá nhiều mà khô kiệt, quan phủ sẽ dựa vào số lượng nam đinh của mỗi gia đình có mà phát giấy lĩnh thủy. Là bằng chứng để mỗi tháng có thể đi đến nha môn nhận một chén nước sông Âm Dương. Bởi vì công hiệu của nước sông Âm Dương cùng khoảng cách xa gần với đầu nguồn có liên quan, bởi vậy cũng có chợ đen đặc biệt chuyên bán nước sông Âm Dương của Cao Đô. Dĩ nhiên, giá tiền ở chợ đen rất đắt đỏ, cũng chỉ có những hộ gia đình nhà giàu mới có tiền đi mua.

Phụ nữ Cao quốc thật sự quá đáng thương. Cho tới bây giờ cũng chỉ là loại phụ thuộc. Cho dù là nữ nhi của các gia đình quý tộc cũng chỉ có thể nhận được thân phận tiểu thiếp. Pháp luật của Cao Quốc đã được ghi lại rõ ràng bằng văn bản, quy định rằng chính thể chỉ có thể là nam thể. Mà dân chúng bình thường nếu như sinh nữ nhi, nếu nuôi không nổi, sẽ vứt bỏ nữ nhi, nếu như trong nhà có dư lương thực, nuôi được tốt, sẽ nuôi, chờ đến khi sau này nữ nhi lớn lên rồi, hoặc là nâng lên thành món hàng cao cấp, hoặc là vì nhu cầu của mình bán làm đồ chơi. Nữ nhân thông thường cũng đều là bán cho người môi giới. Mà người môi giới kia lại qua tay đem những nữ nhân này bán vào doanh trại nữ nô. Hơn nữa, nữ nhân của doanh trại nữ nô sẽ phải làm nô dịch, từ sớm đến tối muộn. Mỗi ngày chỉ có thể ăn những thứ thô thực (thức ăn thô, kém chất lượng) khó nuốt kia. Ở trong doanh trại nữ nô, nữ nhân là cấp bậc thấp nhất, ngay cả tư cách có tên cũng không có. Có chăng cũng chỉ là những con số thứ tự.

Đường ra duy nhất của nữ nhân trong doanh trại nữ nô chính là lúc những quý nhân kia tới đây chọn người. Thứ là chọn người, chính là những nam thể của những gia đình nhà giàu vì trượng phu của mình tới để chọn lựa nữ nhân thụ thai. Nam nhân âm tính cho dù là uống nước sông Âm Dương, cũng chỉ là kiềm chế đặc thù của phái nam, vẫn là không có cách nào có thể thay đổi được sự thật thân là nam nhân thì không thể mang thai. Mà đây cũng là tất yếu của sự tồn tại nữ nhân Cao Quốc. Làm công cụ sinh con. Sau khi sinh con xong, con sẽ là con của chính thể. Mà người phụ nữ sau khi sinh con xong thông thường đều là bị giữ lại phủ làm bà vú hoặc là thị nữ. Đương nhiên, cho dù như vậy, so với ở doanh trại nữ nô cũng đã tốt hơn ngàn vạn lần. Đây cũng là nguyên nhân vì sao những nữ nhân kia lại coi trọng lần lựa chọn này như thế.

Đương nhiên nàng cùng với những nữ nhân khác nhận mệnh, nàng cảm thấy mình hoàn toàn xa lạ, đến nay cũng không có biện pháp tiếp nhận tình huống kỳ quái như thế. Có thể là nàng đã từng mất đi trí nhớ, trong đầu bây giờ chỉ có trí nhớ năm ngày vừa qua mà thôi! Quá khứ của nàng cũng là do Bát Thập Bát nói cho nàng biết, nàng đi tới nữ nô doanh cũng đã năm năm rồi, không cha không mẹ, lớn lên lại xấu xí, ôm hi vọng có thể được người chọn đi, nàng là tự nguyện đi tới nữ nô doanh đấy. Nhưng mà, năm năm qua, chưa từng có người chọn qua nàng. Mà nàng bởi vì năm ngày trước đi lên núi hái được liệu, vì lẽ gì đó mà trượt xuống núi, rồi sau đó bị người khiêng trở về. Tính lại, nàng đã không có ký ức trước kia.

“Thập Tứ, người đã nghe nói sự tích về nữ nhân Phó Vân Kiệt chưa?” Trên mặt Bát Thập Bát tràn ngập sùng bái, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu thap thao bất tuyệt giảng giải cái câu truyện truyền kỳ về nữ nhân kia.

Cái tên Phó Vân Kiệt này cũng không phải là lần đầu tiên nàng nghe thấy. Nữ nhân ‘siêu phẩm’ kia đã trở thành đối tượng sùng bái của tất cả nữ nô. Năm ngày qua, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể nghe được cái tên này. Nhưng không biết có phải là nàng nghe nhiều hay không, gần đây chỉ cần nhắc tới cái tên này, tim của nàng không biết vì sao khẽ co lại một chút. Một cảm xúc quen thuộc ập tới, ràng, một nữ nô cấp bậc thấp nhất, làm sao lại biết được Bắc Tướng Phó Vân Kiệt đã chết được ba năm. Nhưng mà nàng sẽ không thể không thừa nhận sự khâm phục của mình đối với cái gọi là Bắc Tướng kia. Chính là bởi vì nàng ấy, bố cục của cái thế giới này mới chia làm ba. Trước là chỉ có Cảnh quốc cùng Cao quốc. Bây giờ ở giữa hỗn loạn đã có một nước tự lập quốc gọi là Phó quốc. Phó quốc là quân đội của Phó gia lấy Nham thành để dựa vào, từ từ thôn tính châu thành lân cận Nham thành, Cao quốc cùng Cảnh quốc đều có. Phó quốc bây giờ có mười lăm châu thành. Mặc dù so với hai cái nước kia thì chỉ có mười mấy châu thành, Phó quốc chỉ là một nước nhỏ, nhưng mà nó có đội quân mạnh nhất ở thế giới này, cùng với sự giàu có và đông đúc ở trong nước, làm cho hai nước kia không dám khinh thường. Ba nước với bố cục chân vạc luôn ngừng xảy ra tranh chấp. Hàng năm Cao quốc đều có một số lượng lớn nam đinh bị triều mộ nhập ngũ, hàng năm đều có rất nhiều di vật của binh sĩ chết trận nơi sa trường được đưa về, hàng năm đều có thể nghe thấy được những tiếng khóc đau xót thể lương vì mất đi nhi tử. Đây là một cái thế giới hỗn loạn.

Không muốn nghe lời đã nghe đi nghe lại ít nhất một trăm lần, nàng đang muốn lên tiếng cắt đứt, thì Lý Tân – một khán đầu phụ trách quản ký bọn họ ở doanh trại này, một nam nhân vóc người tráng kiện bước chân nặng nề tiến vào cái đình viện đơn sơ chú ý tới bọn họ.

“Sao lại chỉ có hai người các người a? Những người khác đâu?”; Lý Tân tay trái cầm roi, vỗ nhẹ ở trên tay phải của mình, không kiên nhẫn nói.

Thập Tứ tranh thủ trước khi Bát Thập Bát mở miệng, nhìn về phía căn phòng rách nát ra hiệu.

Tầm mắt của Lý Tân cũng đi theo dùng ở căn phòng rách nát kia, rồi sau đó nghe được những âm thanh ầm ĩ. Cau này, hẳn nên bước đi về phía căn phòng rách nát kia, rồi sau đó chân to vừa nhắc lên, dùng sức đạp một cái, “Rầm” một tiếng, đem cái cửa lung lay sắp đổ kia đá văng.

“Hỗn đản, chán sống. Lại dám đánh nhau cho lão tử!” Tiếng tức giận mắng chửi xen lẫn với tiếng rút roi ra cùng tiếng nữ nhân kêu đau vang lên liên tiếp.

Một khắc đồng hồ sau, sau những tiếng roi, nữ nô vô cùng chật vật đều bị đuổi tới khu đất trống.

Lý Tân cười lạnh nói: “Qua hai khắc nữa quý nhân kia sẽ đến đây rồi! Không có được chọn, cũng đừng có hối hận!”

Chúng nữ nô vừa nghe, tất cả đều kinh hô, rồi rít vọt tới bên cạnh giếng rửa mặt chải đầu.

Lý Tân chán ghét nhìn những nữ nô kia một cái, hướng về phía hai người bọn họ nói: “Các người đi theo ta trước.”

Trên mặt Bát Thập Bát hiện lên sự vui vẻ, bước nhanh đuổi theo.

Trên mặt của Thập Tứ lại hiện lên sự bối rối, cuối cùng vẫn là cất bước đi theo phía sau Bát Thập Bát.

Phòng quan sát mặc dù không được coi là phòng thượng hạng gì, nhưng mà so với cái gian phòng ngủ nát bét kia của các nàng đã tốt hơn trăm ngàn lần. Lần đầu tiên đi vào nơi này trên khuôn mặt trắng nõn của Bát Thập Bát lộ rõ sự tò mò cùng vui sướng, không ngừng đánh giá mấy cái chỗ ngồi tốt tốt bên trong căn phòng này, lại thêm mấy bức tranh vẽ thô tục.

Thập Tứ chỉ là khẽ nhủu mày nhìn một bức lại một bức tranh vẽ tầm thường ở trên tường.

“Cạch...” Một tiếng mở cửa, giọng nói nịnh hót của Lý Tân truyền đến: “Vị quý nhân này, mời vào bên trong, mời vào bên trong...”

Một nam nhân thân hình thon dài dong đưa vòng eo mảnh mai đi vào phòng, cũng để cho Thập Tứ thấy rõ ràng khuôn mặt người vừa tới: xem ra khuôn mặt kia bôi phấn rất dày, để lộ yêu mị của nữ tử, chân mày lá liễu kia, đôi môi đỏ mọng có ý vẽ loạn, tất cả đều cấu thành một khuôn mặt nam tính rất nữ tính.

So với sự ái mộ bị đè nén của Lý Tân cùng với hăm mộ trên mặt Bát Thập Bát, Thập Tứ chỉ cảm thấy vấy vạch đen rơi xuống đầu: nàng thật sự không hiểu được định nghĩa ‘xinh đẹp’ của Cao Quốc. Nam tử kia trong mắt của bọn họ rất ‘xinh đẹp’ khiến cho nàng không nhận được cảm thấy buồn nôn cùng chán ghét.

Người nam nhân kia uốn éo vòng eo, tay phải cầm một cái quạt tinh xảo, che nửa khuôn mặt, đi về phía bọn họ.

Hắn mang theo ngữ khí nhẹ nhàng, dùng cái giọng nói lạnh lạnh kia nói: “Sao ở trong doanh trại nữ nô của người lại có mặt hàng mức này? Người nhìn xem, gầy như vậy, giống như gió thổi qua một cái sẽ ngã, sao chịu đựng được qua cửa ải sinh con đây; một đứa khác đen như vậy, xấu như vậy, đại nhân thấy thì sao còn có hào hứng a?”

Lý Tân cười theo nói: “Quý nhân, kỳ thật hai người bọn họ cũng không có tệ như vậy. Người xem người này trắng nõn, trang điểm qua loa, khẳng định không tệ. Người kia, mặc dù xấu xí một chút, đen một chút, nhưng được cái thân thể đủ khỏe mạnh, mẫn đề, mẫn đề!”

Cảm giác giống như là bị người coi như là hàng hóa ở đó bình luận làm cho Thập Tứ cau mày: nàng ghét bị người khác coi như là hàng hóa.

“Ừ!” Nam nhân kia miễn cưỡng gật đầu nói: “Để cho các nàng coi ra đi!”

Bát Thập Bát vừa nghe, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên sự vui vẻ, hai tay rất nhanh đem áo khoác ngoài cởi ra, mắt thấy cái áo lót duy nhất ở bên trong cũng muốn cởi ra, Thập Tứ đuổi tay ra, ngăn cản động tác kẻ tiếp của nàng: “Bát Thập Bát, người làm gì thế?”

Trên khuôn mặt của Bát Thập Bát hiện lên sự nghi hoặc nhìn nàng, nói rất tự nhiên “Không cởi sạch, làm sao có thể cho quý nhân thấy rõ ràng cơ thể của ta có hoàn chỉnh hay không?” Nói xong, nàng hất tay Thập Tứ ra, đem cái áo lót cuối cùng cởi ra. Thân hình sạch sẽ trắng nõn xuất hiện ở trước mắt.

Lúc này đúng là thời tiết tháng mười, nhiệt độ không khí đã rất thấp, thân thể Bát Thập Bát vốn đã mảnh mai ở trong gió lạnh run nhè nhẹ, nhưng mà nàng lại không có chút nào lựa chọn lấy quần áo lên mặc vào, cặp mắt sáng long lanh kia mang theo khát vọng nhìn chăm chăm không ngừng vào nam nhân eo lá kia.

Đây rốt cuộc là cái thể giới điên rồ đến mức nào? Vì sao Bát Thập Bát không có chút cảm giác bị nhục nhã nào, ngược lại còn mang theo chờ đợi, hy vọng cái người nam nhân kia nhìn kỹ càng hơn.

Rốt cục, khi thân thể của Bát Thập Bát bị lạnh đến mức đông cứng cả người tím tái lại, cuối cùng tên ẻo lả kia cũng gật đầu rồi nói: “Ừ. Tên này miễn cưỡng còn có thể.”

Tầm mắt của hắn rơi vào trên người Thập Tứ đang ngăn người bên cạnh. Nhìn qua nàng không có một chút động tác nào, cặp lông mày quái dị kia hơi nhúu lại.

Lý Tân lập tức hiểu ý tiến lên, hung tợn thấp giọng nói: “Thập Tứ, còn không mau cởi ra!” Nói xong, Lý Tân hắn liền đưa tay dò xét hướng vào trong cổ áo của nàng.

“Đừng đụng vào ta!” Sau cái tiếng gào giận dữ này, hai tay của Thập Tứ rất nhanh chế trụ được cổ áo cùng cánh tay của Lý Tân, rồi sau đó dịch chuyển hai chân, xoay người về phía trước khẽ cúi xuống, khẽ quật, thân thể cao lớn của Lý Tân đã nặng nề rơi xuống trên mặt đất.

Mà tình huống bất ngờ này khiến cho Bát Thập Bát cùng với nam nhân kia đều giật mình nhìn nàng.

Thập Tứ thờ dốc cúi đầu, nghi hoặc nhìn đôi tay mảnh khảnh kia.

“Thập ... Tứ...” Lý Tân vất vả bò dậy, nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ hét: “Người tới! Đem Thập Tứ ném vào phòng tra tấn cho ta!”

Sau tiếng la giận dữ của Lý Tân, ngoài cửa có mười tên gã cường tráng cầm binh khí trong tay tiến vào. Bọn họ lộn xộn xông lên, bắt Thập Tứ lại, rồi sau đó đè xuống.

Bắt Thập Tứ bắt nhặt quần áo dưới mặt đất lên, rất nhanh mặc vào, đang muốn đuổi theo, lại bị người nam nhân kia gọi lại: “Chỉ cần ngươi bước ra khỏi cửa phòng này, ta sẽ tuyển người khác.”

Trên khuôn mặt của trắng nõn của Bát Thập Bát hiện ra lo lắng cùng do dự, cuối cùng bị sự lạnh đậm thay thế.

Trên mặt nam nhân kia hiện lên sự đắc ý, đối với Lý Tân ở sau lưng nhẹ giọng nói: “Lý Tân, không thể tưởng tượng được ngươi ở nơi này lại sinh ra một nữ nô có thể lại vô cùng ngạo mạn!” “Là tiểu nhân quân giáo không nghiêm, là tiểu nhân quân giáo không nghĩa...” Trán Lý Tân toát ra mồ hôi lạnh, trong mắt lại lóe ra phần hận: Thập Tứ kia bình thường nhất như chuột lại có thể ở trước mặt quý nhân kéo mặt mũi của hắn xuống như vậy, chờ xem khi hắn trở về sẽ xử lý nằng thế nào.

Trong mắt của nam nhân kia hiện ra tính toán, giống như là bàn luận về thời tiết mà nói: “Nghe nói trong thú tràng (đầu trường súc vật ~ hình dung như đầu trường La Mã í) vừa vặn đang thiếu một người biểu diễn, ta thấy nữ nhân kia có lẽ thích hợp.”

Lý Tân lập tức hiểu ý, a dua nói: “Đến lúc đó, xin quý nhân tiến đến xem!”

Nam nhân kia mân miệng cười khê nói: “Có thời gian, ta sẽ bảo đại nhân mang ta đi.” Hắn nhất định sẽ đi. Hắn muốn nhìn xem cái nữ nhân ngạo mạn kia sẽ bị sự tử xé nát như thế nào. Hắn ghét cái ánh mắt của nữ nhân kia nhìn mình, cái loại ánh mắt coi thường. Rõ ràng chỉ là một nữ nô đề tiện nhất, dám cả gan dùng ánh mắt như thế nhìn hắn. Hắn sẽ làm cho cái nữ nhân kia biết rõ, nên dùng ánh mắt gì để nhìn mình.

Lý Tân nhìn nam nhân âm trầm kia một cái, trong lòng không tự giác mà hiện lên đồng tình với Thập Tứ: Thập Tứ cũng đúng là... ai không đắc tội, lại có thể đắc tội với quý nhân hẹp hòi nhất. Nhốt ở trong phòng tra tấn, cùng lắm là bị mình hành hung một bữa, vẫn còn giữ được tính mạng. Lên thú tràng, đối diện với sự tử-vua của muôn thú, cho dù là võ sĩ dũng mãnh nhất của Cao Quốc cũng không có biện pháp toàn thân trở ra. Thập Tứ thân là nữ nhi chỉ còn lại có vận mệnh bị mãnh thú xé nát.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 2: Thuần Thú

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Phòng dùng hình của doanh trại nữ nô được đặt ở trong nhà lao. Ngoại trừ cửa sắt cùng vách tường bên ngoài, cũng chỉ còn lại có cái mặt đất lạnh như băng. Trong phòng cũng không có nổi lấy một tia ánh sáng, tất cả chỉ là một mảnh u tối. Tĩnh lặng là cảm giác duy nhất phòng dùng hình mang lại. Bóng tối bao phủ cùng sự tĩnh lặng chính là nguyên nhân khiến nữ nô sợ hãi nơi này.

Thập Tứ mang theo sự nghi ngờ khi có thể nhìn rõ bàn tay. Vì sao mình ở trong căn phòng dùng hình tối tăm này vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng? Vì sao bản thân có thể quật ngã được Lý Tân to gấp đôi mình?

Thập Tứ khê dựa vào vách tường ở sau lưng, u mê nhìn lên trần nhà: Rốt cuộc nàng là ai đây? Thật sự là nữ nô Thập Tứ kia sao?

Mang theo nghi hoặc, bất giác Thập Tứ dựa vào tường ngủ.

“Cạch—” có tiếng mở cửa, đánh thức Thập Tứ đang ngủ say. Ánh sáng chói mắt làm cho nàng ở trong bóng tối đã lâu chưa kịp thích ứng. Đưa tay che trước mắt, ngăn cản phần lớn ánh mặt trời.

“Thập Tứ, đi ra ngoài!” Hai tên quan binh không khách khí đi lên phía trước, kìm chặt Thập Tứ còn không có kịp phản ứng lồi đi.

Bị người lôi kéo Thập Tứ chỉ có thể đi theo.

Nàng bị người kéo lên một cái xe ngựa thô sơ. Lý Tân đang ngồi ở bên trong xe.

Lý Tân khoát tay một cái, hai tên binh lính kia lập tức xuống xe, không quên đóng cửa lại.

Thập Tứ nhìn Lý Tân đầy phòng bị, dù sao, ngày hôm qua nàng đối đãi với hắn như thế, không biết hắn nóng nảy sẽ báo thù nàng như thế nào?

“Thập Tứ, cả ngày hôm qua ngươi cũng chưa ăn đúng không?” Lý Tân chỉ vào đồ ăn ở trên bàn trà nhỏ đặt trong xe ngựa nói.

Nhìn mấy món ăn đang tỏa mùi hương kia, cảm giác đói khát nhanh chóng xuất hiện sau một ngày không ăn uống. Dùng hết toàn bộ sức lực, nàng mới

có thể rời ánh mắt khỏi những món ăn kia, đôi mắt màu xanh thăm mang theo sự đề phòng nhìn nam nhân trước mắt.

Lý Tân thờ dài nói: “Yên tâm, ta cũng không có hạ độc.” Nói xong, hắn cũng tự mình ăn thử một chút.

Thập Tứ thấy Lý Tân đã ăn rồi, cũng không phòng bị nữa, vội vàng ngồi xuống, ăn như hổ đói mà quét sạch mấy món ăn kia.

Cuối cùng Thập Tứ cũng cảm thấy đã ăn no, uống một hớp trà, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Lý Tân hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ngươi sẽ phải đi thú tràng.” Ít nhất có thể khiến nàng thành một con ma no.

“Thú tràng?!” Trong đôi mắt màu xanh thăm lóe ra sự nghi hoặc.

Lý Tân cũng không có giải thích, dứt khoát nói: “Đến đó, ngươi sẽ biết!”

Thập Tứ thấy thế, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Tân lúc này mới quay đầu đồng tình nhìn nữ nhân sắp trở thành món ăn trong mâm của sư tử.

Thú tràng bây giờ của Vân Châu là do châu trưởng (người đứng đầu) Hoắc Diễm dựng lên. Mục đích là để cho mọi người có thể thưởng thức cảnh bách thú tranh đoạt. Đương nhiên, muốn thấy thú tràng ngoại trừ người có thân phận, càng cần phải giao nộp một số tiền không nhỏ làm phí nhập tràng.

Thú tràng áp dụng bố cục luyện binh tràng: phía dưới là một cái sân khấu hình tròn lớn, phía trên chính là thính phòng. Giờ phút này người xem đã ngồi kín chỗ. Mọi người đối với tổ chức một màn thú người tranh đấu rất hiếu kỳ.

Hoắc Liễm ngồi ở cái ghế dành cho khách quý kia quét mắt nhìn bốn phía tràng diện chật kín chỗ, đối với nam nhân ngồi ở trên đùi gật đầu nói: “Vu Phi, ngươi làm không tệ!”

Vu Phi bởi vì sự khen ngợi của Hoắc Liễm mà trong lòng nở hoa: Thật tốt quá, đại nhân khen ngợi hắn. Không thể tưởng tượng được chỉ là một nữ nô hèn mọn, lại có thể được đại nhân khen ngợi.

Hoắc Liễm cũng không có chú ý tới sự vui mừng của nam nhân bên người, ngược lại đem sự chú ý này đặt ở trên người những người xem: nếu như nói sau này mỗi ngày đều có nhiều người đến xem như vậy, quân phí (chi phí quân sự) của hắn đã sớm rơi xuống rồi. Hắn cần một số lượng lớn tiền tài để làm thỏa mãn những binh sĩ lên chiến trận. Hắn không muốn lại tiếp tục ở cái nơi nghèo khổ này ngậm ngùi cả đời. Trong đôi mắt màu lam rất nhanh hiện lên dã tâm.

“Đi ra! Đi ra!...” Theo tiếng gào vang lên, ánh mắt mọi người đều quay đầu về phía cửa ngăn đang nâng lên từ từ.

Thập Tứ một thân vải thô đơn sơ mờ mịt tiến vào sân bãi rộng lớn này.

Người xem vốn tưởng rằng sẽ thấy một dũng sĩ cùng vua của trăm thú vật lộn đều thất thần.

Thập Tứ vẫn mờ mịt nhìn về bốn phía đông ngất người, không biết những người này vì sao lại ở chỗ này.

“Grào...” Một tiếng rống vang lên, làm cho thân thể nàng bất giác phát lạnh, lập tức quay đầu. Nhìn về phía con sư tử đang đi ra từ một cánh cửa ngăn khác, mặt của nàng lập tức trắng xanh. Sợ hãi lập tức bay lên.

Thân hình của con sư tử kia lớn gấp ba lần một người trưởng thành bình thường; bốn chân trắng kiêu gấp đôi đùi của một người lớn bình thường, ‘Miệng – vũ khí sắc bén để cắn xé giờ phút này chỉ mở một nửa, để lộ ra hàm răng sắc bén, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gầm nhẹ.

Người xem thấy thân hình khổng lồ của con sư tử, cùng với nữ nhân đối lập lộ rõ vẻ gầy yếu, chỉ cảm thấy không thú vị. Nhưng mà, bọn họ nghĩ đến chính mình bỏ ra nhiều tiền như vậy để tiến vào, cũng muốn xem xong, lại kiềm chế ở lại quan sát.

Sư tử đặt bước đi nhẹ nhàng, thong thả đi vòng quanh Thập Tứ một vòng, giống như là đánh giá cái con mồi này rốt cục có ăn được hay không, có bao nhiêu sức kháng cự.

Cảm thấy con sư tử kia mang theo hơi thở săn giết (săn mồi, giết mồi), sắc mặt của Thập Tứ bởi vì cái chết cận kề mà tái xanh.

“Grào...” Sư tử bị đối bụng một ngày cũng không kiềm chế được mà nhào tới.

Người xem thấy nữ nhân kia thoáng cái đã bị sư tử bỏ nhào đến, mắt thấy sẽ bị một phát cắn sẽ chết, lại càng cảm thấy không có một chút thú vị nào. Nhanh như vậy đã xong rồi. Nhưng mà, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra con sư tử kia không biết vì sao lại chậm chạp không đem cái miệng rộng đầy máu kia cắn xuống.

Thập Tứ bị bỏ nhào vào theo bản năng đem hai tay đặt ở trên vai sư tử, chống đỡ hết sức. Mặc dù làm như vậy, sư tử không có cách nào cắn được nàng. Nhưng mà móng vuốt của sư tử cũng đã đâm vào đầu vai của nàng, máu đỏ tươi đã bắt đầu nhuộm đỏ bộ quần áo cũ nát.

Nàng không thể cứ như vậy mà chết đi. Nàng không thể chết được.

Ở thời khắc sinh tử, cái gì cũng có thể biến thành vũ khí. Trong đầu không biết tại sao lại hiện lên câu nói kia.

Trong đôi mắt màu xanh thăm lóe lên tia sáng. Tay phải của nàng bỗng nhiên co rút lại, lấy khuỷu tay làm vũ khí, dùng sức đánh mạnh vào mặt con sư tử đã cho rằng con mồi cuối cùng cũng buông tha chống cự.

“Gào...” Sư tử nhanh chóng nhảy ra cùng với tiếng gào đầu đón.

Lúc này người xem vẫn còn khó hiểu vì sao sư tử lại nhảy ra, đập vào mặt là cảnh sư tử đang nhắm chặt mắt, mắt phải có máu, rốt cục cũng đã biết nguyên nhân rồi. Mọi người vốn không hứng thú giờ lại bùng cháy, ánh mắt đều nhìn vào trong sân trắng: không thể tưởng tượng được một nữ nhân nhìn gầy yếu như vậy lại có thể bức lui một con sư tử.

Hoắc Liễm vốn cũng không thấy thú vị, đôi mắt màu lam giờ phút này cũng ngập tràn hứng thú nhìn đầu vai dính máu kia, nữ nhân về mặt cảnh giác nhìn chăm chăm vào con sư tử: Thú vị, thật là thú vị, trên thế giới này lại có một nữ nhân thú vị như vậy.

Trong lòng Thập Tử bây giờ vốn không để ý tới những người khác. Trong đôi mắt màu xanh thăm kia chỉ có con sư tử đang dùng mắt không bị thương nhìn chăm chăm vào mình, chuẩn bị lại công kích một lần nữa.

Đôi mắt bắt đầu quan sát bắt đầu tìm kiếm thứ đồ gì đó có thể biến thành vũ khí ở chung quanh. Nàng cần thứ gì đó sắc bén như dao, cho sư tử một phát mất mạng. Nhưng mà ở trên cái đài rộng lớn này ngoại trừ cấm một cây cờ ở giữa đài ra, không còn có đồ gì.

Có đồ vật gì đó có thể thay thế đây? Cái gì có thể thay thế đây? Ánh mắt liếc nhìn lá cờ đỏ đang bay phấp phới. Chiếc gậy treo cờ là vật nhọn.

Trong đôi mắt màu xanh thăm lóe ra sự hưng phấn. Mặt nàng hướng về phía sư tử, nhanh chóng chạy về phía cột cờ, rồi sau đó tay phải nắm lại, dùng sức đánh vào thân sào tre đang treo cờ. Hai tay nắm chặt sào tre dài khoảng hơn hai mươi centimet, lao về phía con sư tử vẫn đang chân chừ.

Mọi người đều ngây ngốc nhìn về phía nữ nhân dùng sào tre lao về phía sư tử kia. Nữ nhân kia không phải định dùng cái sào tre đâm vài không thùng đi đối phó với sư tử chứ. Trong lòng mọi người đều cho rằng nữ nhân bị sư tử dọa hồ đồ rồi.

Hoắc Liễm thì dùng đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào nữ nhân cả người đều phát ra sự bình tĩnh kia.

“Gào...” Cuối cùng con sư tử cũng không chân chừ lao về phía Thập Tử để tấn công.

Vào giây phút này trong lòng Thập Tử không có một chút sợ hãi nào, trái lại rất bình tĩnh, rất bình tĩnh. Nàng phát hiện mình lại có thể nhìn thấy động tác của sư tử rất rõ ràng, động tác kia vô cùng chậm chạp, chậm chạp đến mức nàng có thể nhìn rõ ràng từng bộ phận trên thân con sư tử.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, chỉ cần nhắm chuẩn, cho dù là dao cùn nhất cũng có thể giết người. Trong đầu không biết tại sao lại quanh quẩn những lời này.

Móng vuốt của con sư tử nhanh chóng bổ về phía đầu Thập Tử, Thập Tử ngồi xuống rất nhanh, tránh được sự công kích kia. Rồi tay phải rất nhanh dùng sức đâm về phía ngực sư tử.

“Gào...” Một tiếng gầm to, con sư tử ngã gục xuống đất, trên ngực còn có một đoạn sào tre xuyên qua, cả người run rẩy, rồi sau đó có bất kỳ tiếng động nào nữa.

Bỗng nhiên chung quanh trở nên rất im lặng, rất im lặng.

Thập Tử có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của mình: “Thình thịch...thình thịch..thình thịch...” Rất nhanh. Trong đầu trống rỗng vẫn luôn có một câu nói quanh quẩn: “Mỗi loài đều có nhược điểm trí mạng, tìm được nhược điểm, cho dù là dao cùn chỉ cần nhắm vào nhược điểm, có thể một phát mất mạng!”

“Được đấy!” Không biết là ai kêu lên một tiếng đầu tiên, sau đó là những âm thanh liên tiếp: “Được đấy! Được đấy...”

Tiếng hoan hô sôi nổi cuối cùng cũng khiến Thập Tử tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về những gương mặt hưng phấn kia, thân thể tự động làm động tác: Tay phải để ở trước người, hơi gấp eo lại cúi người làm lễ với những người đó. Chờ đến khi nàng ý thức được mình làm đang cái gì, mặc dù có giật mình, nhưng mà lại cảm thấy rất tự nhiên.

Trong đôi mắt màu lam của Hoắc Liễm lóe lên tia sáng: Thật sự là một nữ nhân thú vị a! Bình tĩnh, dũng cảm, quyết đoán, tự tin. Những đặc thù này chỉ có ở trên người võ giả chân chính mới có mà giờ đây lại xuất hiện trên người nữ nhân này.

Bàn tay khẽ vẫy, binh lính vẫn luôn đứng thẳng ở bên cạnh lập tức tiến đến.

“Mang nữ nhân kia về trong phủ.” Ánh mắt Hoắc Liễm không có rời khỏi người Thập Tử, hạ lệnh nói.

“Tuân lệnh!” Binh lính kia nhận lệnh rồi đi.

Vu Phi vẫn luôn đặt ánh mắt trên người Hoắc Liễm, thấy trong đôi mắt màu lam kia lóe lên tia sáng, cảm thấy bất an. Hắn nói dịu dàng: “Đại nhân, người ta đã tìm được nữ nhân thụ thai giúp ngài. Đêm nay muốn hay không...”

“Không cần!” Hoắc Liễm lạnh lùng từ chối.

Hắn nhìn thấy thân ảnh tự tin kia bị dẫn đi mà vẫn còn tiếng gào thét, tay đẩy Vu Phi ở trên đùi xuống, nói: “Ta có việc phải đi về trước!” Nói xong, hắn không có chút lưu luyến nào rời đi.

Bị đẩy rơi xuống đất, trên gương mặt âm mị kia của Vu Phi hiện lên sự thâm độc nhìn chằm chằm vào Thập Tứ tự tin kia.

Chu phủ của Vân châu cũng không xa hoa, trái lại lộ ra sự mộc mạc. Đồ đạc đơn giản, cũng chỉ khiến cho Thập Tứ vẫn luôn lạnh lùng đánh giá chung quanh.

Nàng bị người đưa vào trong một cái thư phòng, người hầu dẫn nàng đi đã rời đi rồi.

Một mình đứng ở trong thư phòng, Thập Tứ nhàm chán đánh giá đồ đạc của thư phòng này: Thư phòng này vô cùng đơn giản, không có bày biện cái gì xa hoa, có chăng trên giá sách chỉ bày đầy sách cùng với mấy cái bàn, ghế dựa.

Nàng biết nơi này là thư phòng của châu trưởng đại nhân, mặc dù cũng khó hiểu vì sao vị châu trưởng đại nhân kia lại phái người đưa mình tới nơi này, nhưng đã không có người chịu cho mình đáp án, nàng cũng không tò mò nữa chờ người tới giải đáp cho mình.

Bước đi về phía giá sách không thú vị, ánh mắt nhìn lướt qua những quyển sách kia. Nhìn những quyển sách điển cổ của Nho gia, nàng chỉ cảm thấy không thú vị, lại một lần nữa đặt quyển sách kia lên giá.

“Cạch...” một tiếng, một quyển sách trên giá sách rơi xuống, từ trong sách rơi ra một tờ giấy, Thập Tứ vốn định đem quyển sách nhặt lên, bị nội dung trên tờ giấy kia hấp dẫn.

Đó là một bản vẽ trận đồ hành quân.

Thập Tứ tự nhiên cầm lấy bức vẽ trận đồ kia, đôi mắt màu xanh thăm nhìn chằm chằm vào bản vẽ bày trận kia.

Kỳ quái, nàng cảm thấy bản vẽ này có vấn đề, không phải là như vậy.

Thập Tứ bất giác đi đến trước bàn sách, tự nhiên cầm lấy bút lông đặt ở trên mặt bàn, bắt đầu ở trên bản vẽ bày trận kia sửa chữa.

Đúng lúc Hoắc Liễm trở lại thư phòng nhìn thấy cảnh này. Nhìn thấy bản vẽ bày binh bố trận mà mình hao hết tâm tư để lấy được đang bị một nữ nô bồi sửa sửa loạn lên, vẻ mặt tức giận xông tới, đoạt lại bản vẽ bày binh bố trận kia, phần nọ nói: “Người đang làm cái gì?”

Thập Tứ có chút kinh ngạc nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt. Thân hình người nam nhân này thật sự rất cao. Dáng người của nàng ở trong đám nữ nô đã được coi là cao rồi. Nhưng mà, nàng đứng cạnh nam nhân này lại chỉ cao đến vai của hắn. Ánh mắt ngược lên, phát hiện diện mạo của nam nhân này lại thô kệch, cũng không tuấn mỹ, nhưng mà, đôi mắt màu lam này không hiểu sao lại khiến cho nàng có cảm giác quen thuộc.

Nàng không tự chủ mà vươn tay muốn chạm vào đôi mắt màu lam kia.

“Người muốn làm gì?” Trên mặt Hoắc Liễm tràn đầy phần nộ. Một nữ nô hèn mọn này không chỉ phá hỏng bản đồ bày binh bố trận của hắn, lại còn dám cả gan chạm vào hắn.

Cổ tay phải truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho Thập Tứ theo bản năng vùng một quyền bằng tay trái, hy vọng bức lui được Hoắc Liễm.

Nhưng mà quyền trái lại bị một bàn tay to vững chắc chế trụ. Nàng muốn rút tay trái của mình trở về, lại không thể nhúc nhích một chút nào. Thập Tứ cảm thấy sự khủng bố rõ ràng từ nam nhân trước mắt này. Hắn giống như là một bức tường kiên cố, khiến cho người ta không thể nào xuống tay. Mà nàng ở trước mặt người nam nhân này lại có vẻ nhỏ bé như vậy, nhỏ bé đến mức nam nhân này chỉ cần vừa ra tay, đã có thể đánh chết mình. Đúng lúc này người nam nhân này lại tăng thêm lực tay, giống như là muốn bẻ gãy cổ tay của mình.

Hoắc Liễm thấy sắc mặt của Thập Tứ tái nhợt, đau đến nổi trán ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng lại cố chấp không lên tiếng cầu xin tha thứ, không chỉ có chút bội phục sự nhẫn nại của nàng. Dù sao, lực tay của hắn, cho dù là tướng sĩ dũng mãnh nhất trong quân doanh cũng có khả năng bị thương. Cuối cùng, Hoắc Liễm vào lúc Thập Tứ có cảm giác đau muốn hôn mê, buông tha nàng.

Thập Tứ vội vàng đem tay bị đau đến mức run rẩy đưa ra phía sau, đôi mắt màu xanh thăm mang theo phòng bị nhìn chằm chằm vào Hoắc Liễm. Nàng không muốn ở trước mặt nam nhân này tỏ ra yếu thế.

Hoắc Liễm lại không nhìn Thập Tứ nữa, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía bản vẽ bày binh bố trận kia đã bị xóa và sửa. Sau khi tầm mắt của hắn tiếp xúc với tấm bản đồ, lại không rời đi. Hắn giật mình phát hiện ra bản vẽ bày binh bố trận này sau khi chỉnh sửa qua so với bản vẽ trước kia, không chỉ đề cao sức chiến đấu cùng lực phối hợp, tính ổn định của trận thế cũng cao hơn.

“Người...” Hoắc Liễm ngẩng đầu, đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm vào Thập Tứ nói. Nữ nhân này rốt cuộc là ai? Nàng không chỉ hiểu được bản vẽ bày binh bố trận, vậy mà có thể biết sửa chữa. Đây chính là tài năng mà tướng lĩnh bình thường cũng không có khả năng, một nữ nô không thể có khả năng có tài năng như thế.

Đôi mắt màu lam hiện lên tia sáng, thân hình cao lớn chợt lóe, đã đến trước mặt Thập Tứ. Bàn tay lớn không khách khí bóp cổ Thập Tứ, giọng nói lạnh lùng: “Rốt cuộc người là ai? Là ai phái người tới đây?”

Áp lực từ cổ truyền đến làm cho nàng chỉ cảm thấy không khí trở nên mỏng manh, hô hấp vô cùng khó khăn. Hai tay của nàng theo bản năng tóm lấy bàn tay lớn đang đặt trên cổ mình, muốn gỡ nó ra. Nhưng mà, nàng lại phát hiện được mặc kệ nàng dùng sức như thế nào, cũng không có cách nào di chuyển được chút nào, ngược lại bàn tay lớn kia lại càng thêm chặt. Nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể hô hấp.

“Nói! Rốt cuộc là ai phái người tới?” Trong đôi mắt màu lam lộ sát khí. Hắn quyết không thể giữ lại một gian tể.

Thật đau đớn! Nàng phải chết sao? Không, nàng vẫn không thể chết. Không thể chết được.

Trong đôi mắt xanh thẳm hiện lên tinh quang, tay của nàng bắt đầu buông thõng xuống không gãy dựa, bàn tay phải của nàng nhanh chóng đâm về phía trái tim hắn.

Theo bản năng của kẻ tập võ hắn nhanh chóng buông Thập Tứ ra, lui về phía sau ngoài hai thước. Đôi mắt màu lam mang theo nghi hoặc cùng ảo não nhìn về phía Thập Tứ đang ngã ngửa ở trên mặt đất, thờ gáp: Vừa rồi hắn sợ hãi cái gì. Chỉ là một nữ nô, một nữ nô mà ngay cả nội công cũng không có, hắn đang sợ hãi cái gì.

Thập Tứ vất vả đứng lên, mồ mướt cùng đau đớn gào với Hoắc Liễm: “Ta cũng muốn biết rốt cục mình là ai? Ta thật sự là nữ nô Thập Tứ sao?”

Nhìn khuôn mặt ngăm đen mờ mịt kia, trong đôi mắt của Hoắc Liễm lóe ra tia sáng: Lúc trước khi hắn đi vào, đã phái người điều tra qua lai lịch của nữ nhân này, lấy được tư liệu nhưng cũng không có gì khả nghi. Chỉ là, vào giờ phút này hắn đã có kết luận chắc chắn nữ nhân này tuyệt đối không phải là nữ nô ban đầu kia. Một nữ nô tuyệt đối không có khả năng vật lộn với một con sư tử to lớn, một nữ nô tuyệt đối không có khả năng có gan dạ cùng với khí phách như vậy, một nữ nô tuyệt đối không có khả năng xem hiểu được bản vẽ bày binh bố trận, còn biết sửa chữa. Về mặt mờ mịt không giống như giả vờ. Hơn nữa nếu như nói nữ nhân này thật sự là một gian tể, có lẽ phải hiểu được tối thiểu nhất là phải che giấu bản thân mình, sẽ không làm ra hành động sửa chữa bản đồ bày binh bố trận để lộ ra thân phận mình như vậy.

Tầm mắt rơi vào trên tấm bản đồ bày binh bố trận đã bị nàng sửa chữa qua, nữ nhân này tuyệt đối không phải là người mới. Không biết nếu đem nàng thả vào trong quân doanh thì sẽ như thế nào đây? Nhưng mà, trước đó, hắn cần xác định một sự kiện, nữ nhân này rốt cuộc là thật sự bị mất đi trí nhớ, hay là giả trang.

Thân ảnh to lớn chợt lóe, xuất hiện ở phía sau Thập Tứ, chờ đến khi Thập Tứ kịp phản ứng, lúc muốn bức mở cánh tay kia ra, thì đã quá muộn. Nàng ngã vào trong bóng đêm.

Bàn tay to ôm lấy Thập Tứ đang hôn mê, trên mặt Hoắc Liễm hiện lên sự phức tạp: nữ nhân này thật đúng như là một câu đố, ở trong nhận thức của hắn, nữ nhân cho tới bây giờ đều là nhất gan yếu ớt, ngoại trừ việc mang thai đứa bé, thì không có tác dụng nào khác khác. Nhưng mà, nữ nhân này lại phá vỡ nhận thức trước kia của hắn đối với nữ nhân. Thì ra, nữ nhân cũng có thể dũng cảm như thế, quả quyết như thế, ngạo nghễ như thế, khiến cho người khác đui mù.

Thu hồi tâm tư phức tạp, Hoắc Liễm lớn tiếng với người hầu ở bên ngoài, hét lên: “Đi mời Trần đại phu!”

“Vâng!” Xa xa truyền đến tiếng người hầu trả lời.

Hoắc Liễm khẽ thở dài: “Hy vọng người không phải là giả vờ!”

Trong thư phòng rộng lớn tĩnh lặng có tiếng ai thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 3: Phần Nam Trang Lần Nữa

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Vu Phi lác lư eo thon đi về phía phòng ngủ của Hoắc Liễm. Đi theo phía sau hắn là Bát Thập Bát đã thay bộ đồ nữ nô lam lữ, tấm giặt chải đầu. Trên gương mặt trắng nõn mang theo sự ngượng ngùng, nàng rất nhanh sẽ được nhìn thấy vị chủ nhân ngày sau của mình: Nàng từ trong miệng quý nhân biết được đối tượng thụ thai của mình hóa ra lại là Hoắc Liễm – thập Hoàng thúc của đương kim Hoàng thượng. Chức quan lớn nhất mà Bát Thập Bát được gặp cũng chỉ là huyện lệnh, giờ chuẩn bị gặp một nhân vật lớn như vậy nàng có chút bồn chồn, lo lắng.

“Vu phu nhân, xin dừng bước!” Binh lính đứng canh cửa dùng tay chặn Vu Phi lại, giọng nói máy móc

“Sao, ngay cả bản phu nhân cũng không có thể vào được sao?” Trên gương mặt quynh rũ lộ ra vẻ tức giận.

“Đại nhân đã hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.” Binh lính kia cũng không vì sự tức giận trên mặt Vu Phi mà có chút sợ cũ, vẫn đáp lại máy móc như cũ.

Trong mắt Vu Phi hiện lên sự tức giận: Tên binh lính này tên là Trương Khuyết, cũng không phải gia đình bình thường trong phủ, mà là cao thủ được lựa chọn từ trong quân đội, chỉ có trách nhiệm với đại nhân, đối với những người khác đều vô cùng lạnh nhạt. Hắn không thể không buông tha, không cam lòng mà xoay người muốn rời đi. Nhưng lại dưng phải cái Bát Thập Bát vẫn đứng ngốc ở kia không có phản ứng. Con giận kia không có chỗ phát giận cuối cùng cũng tìm được đối tượng trút giận.

Tay của Vu Phi không chút kiêng dè dùng sức véo lên tấm lưng gầy yếu kia của Bát Thập Bát, nhìn thấy trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì đau đớn mà nhú lại, mới buông ra, quát lớn: “Nhìn bộ dạng bần thiêu của ngươi, đại nhân có nhìn thấy cũng không có hứng thú! Người đâu tới đây! Mang nào đến ao rửa mặt chải đầu thật tốt thêm lần nữa!”

Nhanh chóng có gia đình đi tới lời Bát Thập Bát vẫn chưa rõ ràng lắm đang ở tình huống nào rồi đi, trên mặt Vu Phi mang theo sự tàn nhẫn đi cùng.

Trương Khuyết đã nhìn thấy tất cả, mặc dù có điểm đồng tình nữ nhân kia không biết vì sao lại bị lạnh lùng, nhưng đây cũng chỉ là đồng tình, hắn sẽ không quên nhiệm vụ của mình, chính là nghiêm khắc tuân thủ mệnh lệnh của đại nhân.

Thu sự đồng tình lại, Trương Khuyết lại bắt đầu tiếp tục mặt lạnh lùng chuyên nghiệp làm tốt công việc canh giữ.

Trong phòng:

Hoắc Liễm ngồi chờ ở ghế, ánh mắt nhìn Trần Khiêm – người đang chẩn mạch cho Thập Tứ. Ở Vân Châu, y thuật của Trần Khiêm rất có tiếng. Hắn từng trở thành đệ tử học tập y thập của thần y, làm người hờ hững. Nếu không phải Hoắc Liễm đã từng có ơn cứu mạng với hắn, cũng không có khả năng hắn trở thành đại phu xem bệnh cho Hoắc phủ.

Cuối cùng, Trần Khiêm cũng ngừng chẩn mạch, gương mặt tuấn mỹ thanh cao như tiền giờ đây lại bị phủ kín bằng sự cẩn trọng.

“Nàng ta thế nào?” Hoắc Liễm đứng dậy, tầm mắt bất giác dừng ở trên gương mặt ngăm đen đang nằm ở trên giường.

“Nàng đã từng dùng hoa vong tình!” Trần Khiêm liếc mắt nhìn Thập Tứ trên giường một cái, nhẹ giọng trả lời.

“Hoa vong tình?” Trong đôi mắt lam đầy kinh ngạc. Hắn đã từng nghe qua về hoa vong tình. Đó là một loài hoa có thể khiến cho người ta quên đi chuyện cũ trước đây, quên đi yêu hận tình thù. Thì ra, nàng ta thật sự mất đi trí nhớ.

“Cổ lệ nàng cũng là kẻ vô công không kém.” Trần Khiêm rời tầm mắt nhìn Hoắc Liễm, nói: “Hai mạch Nhâm Đốc (*) của nàng bị kẻ khác dùng châm phong bế.”

(*) Hai mạch Nhâm Đốc: Hai mạch Nhâm – Đốc: Từ huyết hội âm nằm ở vùng bụng dưới giữa hai chân, chạy dọc thân trước, theo chính giữa thân chạy đến huyết thừa trung nằm ở sát môi dưới. Kinh mạch này gọi là mạch Nhâm. Mạch Đốc thì cũng bắt đầu từ huyết Hội Âm (còn gọi là huyết Trường Củng) chạy về phía sau, dọc xương sống, chạy lên giữa gáy, vượt qua đỉnh đầu sau đó chạy xuống qua hai mắt, đến huyết Ngăn Giao nằm phía trên phần ngực cứng vòm miệng. Mạch Nhâm vận huyết, mạch Đốc vận khí, là hai kinh mạch chính của cơ thể. Nếu hai mạch Nhâm Đốc thông, thì bát mạch thông; Bát mạch thông thì bách mạch thông, từ đó có thể cải thiện thể chất, tăng cường gân cốt, giúp ích tuần hoàn. Hai mạch Nhâm Đốc là hai kinh mạch rất quan trọng trong Y học cổ truyền và các phép dưỡng thân của Đạo gia, đồng thời cũng do được các tiểu thuyết võ hiệp tô vẽ và phóng đại, vì như nếu có võ công cao cường có thể tự đã thông kinh mạch, một khi hai kinh mạch nhâm đốc được đã thông thì võ công cũng cao thâm lên rất nhiều, vì vậy mà trở thành hệ thống kinh mạch được mọi người biết đến nhiều nhất.

Hoắc Liễm có chút giật mình nhìn Thập Tứ: Thì ra, võ công của nàng vốn không kém, thảo nào khi đối mặt với sư tử có thể bình tĩnh quyết đoán như thế, động tác chuẩn xác, đối mặt với nhược điểm của sinh vật lại nắm chắc, tuyệt đối không phải nữ nhân bình thường có thể làm được.

“Có thể lấy ra không?” Hoắc Liễm nhìn Trần Khiêm lần nữa rồi hỏi.

Trên gương mặt tuấn mỹ kia lộ vẻ khó xử: “Người thi châm này thủ pháp rất đặc biệt. Nếu dùng ngoại lực cưỡng ép muốn lấy ra, chỉ sợ sẽ làm cho nàng ấy huyết mạch rối loạn, tẩu hỏa nhập ma. Trừ khi có đá Thánh Mặc, dùng đá hút châm ra ngoài.”

Đá Thánh Mặc là quốc thạch của Cao quốc, truyền thuyết có công hiệu trừ yà, được cất giấu ở trong Hoàng cung Cao quốc.

Trong đôi mắt lam lộ ra u ám: Nếu muốn lấy được đá Thánh Mặc, phải trở về Cao đô, đề bạt ý kiến với Hoàng đế. Gần đây, Hoàng đế đối với việc mình tự ý chiêu binh mãi mã đã có chút phát hiện, ngay cả thân tín của mình là Liên Hằng cũng bị mật pháo đến Vân Châu. May mắn, hắn phát hiện kịp thời, không để cho Liên Hằng phát hiện ra cái gì. Nhưng mà, Hoàng đế giống như có cảnh giác với hắn, đã vài lần hạ chiếu muốn bản thân hồi kinh báo cáo công tác. Hắn đều lấy lý do đang dưỡng thân thể để sinh con, không thích hợp đi đường dài từ chối. Hắn không thể hồi Cao đô. Sự u ám trong đôi mắt lam nhanh chóng bị sự kiên quyết thay thế: Hắn tuyệt đối không thể đi Cao đô tự chui đầu vào lưới. Ít nhất là trước khi không có nắm chắc mọi thứ trong tay.

Từ trong mắt của Hoắc Liễm, Trần Khiêm đã biết quyết định của hắn, cũng không nói thêm điều gì. Tuy hắn đối với nữ nhân dùng hoa vong tình bị kẻ khác phong bế võ công lại cũng có chút tò mò, nhưng cũng chỉ là sự tò mò. Trần Khiêm đứng dậy đi đến trước bàn, viết ra đơn thuốc: “Đơn thuốc này đối với nội thương ngoại thương của nàng đều rất có lợi.” Nói xong, Trần Khiêm cũng không dừng lại, xoay người rời đi.

Hoắc Liễm nhận lấy đơn thuốc kia, liếc mắt nhìn Thập Tứ đang ngủ say, đôi mắt lam lóe lên tia sáng.

“Kiệt...”

Ai đang gọi tên nàng?

“Kiệt...”

Ai đang gọi tên nàng? Vì sao giọng nói kia lại đau đớn như vậy? Rốt cuộc là ai vậy?

Thập Tứ mang theo mơ màng mở mắt ra, lại phát hiện mình đang khóc. Tuy nàng đã không thể nhớ đến hình ảnh trong mộng, nhưng nỗi đau đớn kia vẫn lưu lại ở trong lòng.

“Ngươi...” Hoắc Liễm có chút giật mình khi nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của Thập Tứ.

Lúc này Thập Tứ mới phát hiện bên cạnh có người. Nàng lập tức bật dậy, xoay người, rất nhanh lau sạch nước mắt còn sót lại trên mặt, khôi phục sự phong bị nhìn nam nhân trước mắt. Nàng cũng không quên sự thật nam nhân này đã từng đánh mình ngất xỉu.

Hoắc Liễm cũng thu hồi vẻ giật mình trên mặt mình, hơi tựa vào bàn trà cạnh giường nói: “Thập Tứ, ngươi có muốn thoát khỏi thân phận nữ nô không?”

Trên mặt Thập Tứ cũng không có xuất hiện vẻ vui mừng ngạc nhiên, mà vẫn phong bị chăm chú nhìn người trước mắt.

Hoắc Liễm vươn tay cầm lấy bản vẽ trận đồ hành quân trên bàn trà bên cạnh giường nói: “Thập Tứ, có thấy bản thân mình đối phương diện hành quân rất quen thuộc không?”

Nhìn thấy bản vẽ tự mình sửa chữa kia, Thập Tứ bất giác vươn tay nhận lấy.

“Thập Tứ, không phải vẫn muốn biết mình rốt cuộc là ai sao? Vậy tông quân đi? Chỉ có ngươi tông quân rồi, ta sẽ cho ngươi thoát khỏi thân phận nữ nô.” Hoắc Liễm nói ra mục đích của chính mình. Nếu đã loại bỏ khả năng Thập Tứ là gian tế, đối mặt với tài năng quân sự như vậy, cho dù thân thể của nàng chỉ là một nữ nhân, hắn cũng không muốn buông tha.

“Tông quân?!” Đôi mắt xanh thăm lộ ra tia sáng. Không biết vì sao khi nàng nghe thấy hai chữ ‘tông quân’, lòng không khỏi hưng phấn. Cảm giác nhiệt huyết sôi trào kia khiến cho nàng không một chút do dự nào mà gật đầu đồng ý. Nàng muốn tìm lại quá khứ của mình, nàng muốn rốt cuộc mình là ai.

Hoắc Liễm thấy Thập Tứ gật đầu, cuối cùng cũng được thả lỏng. Trong đôi mắt lam đầy sự hưng phấn cùng chờ mong. Hắn luôn luôn có một cảm giác, nữ nhân sẽ mang lại cho quân đội của hắn một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp mặt đất.

Đã thay đổi quần áo một tướng lĩnh cấp thấp, Thập Tứ chăm chú nhìn mình trong gương đồng, một cảm giác quen thuộc dâng lên, giống như nàng đã từng mặc qua vô số lần.

“Thập Tứ! Ngươi có ổn không...” Hoắc Liễm đẩy cửa đi vào, nhưng mà nhìn thấy thân ảnh cao ngất tuấn lãng kia làm hắn tự giác nuốt những lời nói phía sau vào bụng: Vẫn là gương mặt ngăm đen xấu xí của Thập Tứ, chỉ là đem tóc luôn lòa xòa búi gọn lên, hình tượng nữ nhân biến mất, gương mặt ngăm đen xấu xí kia cũng không chói mắt, trái lại nhìn rất thuận mắt. Thân thể nữ nhân có chiều cao quá khổ giờ phục này vì một thân quần áo tướng lĩnh mà trở nên cao hơn. Nữ nhân này thật thích hợp mặc áo tướng.

“Hoắc đại nhân!” Thập Tứ đứng thẳng, tay phải hơi cử động, làm một cái lễ cung kính mà tự nhiên.

Trong mắt lam lóe lên tia sáng: Kiểu hành lễ kỳ quái này, dường như hắn đã nhìn thấy ở nơi nào rồi.

Thu lại sự nghi hoặc trong lòng, Hoắc Liễm lấy ra một cái mặt quỷ đáng sợ ở phía sau lưng, đưa qua, rồi nói: “Thập Tứ, về sau ngươi chính là Quỷ tướng của bản đại nhân. Dạ Xoa chính là tên của ngươi.” Hắn cần Thập Tứ lấy một thân phận hoàn toàn mới đi vào quân đội. Thân phận nữ nô tuyệt đối không thích hợp. Vì vậy, hắn mới để cho Thập Tứ lấy thân phận Quỷ tướng thân bí.

Ánh mắt dừng ở bộ ngực bằng phẳng bị bó chặt lại. Về sau không còn nữ nô Thập Tứ nữa, chỉ còn lại Quỷ tướng bách chiến bách thắng kia mà thôi. Hắn không biết vì sao trong lòng lại có ý tưởng hoang đường này. Nhưng kể từ lúc ý tưởng này xuất hiện trong đầu vẫn không biến mất.

Thập Tứ vươn tay nhận lấy mặt nạ, không chút do dự đeo lên. Nhìn gương mặt khủng bố trong gương, nhưng nàng cũng không có chút sợ hãi. Đôi mắt xanh thăm mang theo sự hưng phấn.

“Dạ Xoa, cùng bản đại nhân đi thôi!” Hoắc Liễm không hề nhiều lời.

“Vâng!” Thập Tứ, à không nên gọi là Dạ Xoa không có chút do dự, đuôi theo.

Dưới ánh mặt trời sáng sớm, Thập Tứ bị bật mắt ngồi lên xe ngựa đi đến địa điểm chiêu mộ binh lính bí mật của Hoắc Liễm.

Hoắc Liễm ngồi dựa vào một bên, đôi mắt chăm chú nhìn Dạ Xoa đeo mặt nạ, mắt bị che kín. Căn cứ bí mật này đối với hắn mà nói quá quan trọng, quyết không cho bất cứ cái gì bại lộ.

Trong bóng tối, giác quan của Thập Tứ bắt đầu trở nên minh mẫn: Nàng có thể nghe thấy tiếng nước chảy, tiếng chim kêu suốt dọc đường, sau đó nghe được tiếng động như tiếng cơ quan chuyển động, rồi sau đó tất cả tiếng động đều biến mất.

Cuối cùng, xe ngựa vẫn đi chuyển dừng lại.

“Người có thể tháo bịt mắt!” Bên tai truyền đến giọng nói của Hoắc Liễm.

Không có một chút do dự, Dạ Xoa tháo bịt mắt, đập vào mắt là rèm xe cửa đã mở rộng, cùng với ngoài cửa kia là một sân trại bao la hùng vĩ.

Hai chân tự giác di chuyển. Lúc này chỗ xe ngựa dừng lại là một cái động trong núi. Phía dưới động này là một sơn cốc vô cùng rộng lớn. Dưới sơn cốc kia có vô số quân doanh, cùng với những binh lính đang tập luyện trong nắng sớm.

Cảnh tượng như vậy khiến cho máu Dạ Xoa bắt đầu sôi lên.

“Đi theo ta!” Hoắc Liễm liếc nhìn một cái, người kia không có chút kinh ngạc, chỉ có sự hưng phấn, nói với Thập Tứ.

“Vâng.” Dạ Xoa cường chế cảm giác đang dâng trào.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 4: Lập Uy

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Trong nắng sớm, Dạ Xoa đi theo Hoắc Liễm tiến vào quân doanh càng có thể cảm nhận được uy nghi của quân đội.

Một mình đứng ở trong quân doanh, có thể cảm nhận rõ ràng được không khí trang nghiêm của quân đội, trong ánh mắt của từng binh sĩ nhìn về phía mình tràn đầy sát khí. Nàng biết rõ sát khí kia không phải thật sự hướng về phía mình. Mà là bởi vì trải qua cuộc sống sinh tử trên chiến trường, tích tụ mà thành. Đồng thời, nàng cũng cảm nhận được sự tôn trọng cùng kính sợ của từng binh sĩ đối với Hoắc Liễm.

Hoắc Liễm cũng không nói thêm gì, chỉ là trên gương mặt thô lỗ kia lộ ra sự tự hào.

Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Liễm, Dạ Xoa đi theo vào trong một cái lều vải. Bên trong đã có hai tráng hán thân hình vạm vỡ đứng thẳng. Trên người hai người bọn họ tỏa ra sự trang nghiêm khiến cho lòng Dạ Xoa bắt đầu sôi trào lên.

Hoắc Liễm đi đến ghế chủ vị ngồi xuống. Dạ Xoa cũng đi theo đứng ở bên cạnh. Mặt nạ quý ở trên người nàng khiến cho hai người đứng kia không thể không nhìn tới. Trên người nàng tỏa ra loại khí chất tương lĩnh làm cho hai người rất là kính sợ.

Đôi mắt màu lam chứa đầy thâm ý liếc mắt nhìn người vừa mới phát ra khí chất kia, mới nói: “Vị Dạ Xoa này từng là một trung đội trưởng trong Phó gia quân, bởi vì thân phận đặc thù nên không tiện công bố diện mạo của nàng, bản tướng quân dự định sẽ để cho nàng ở lại tham gia trận đấu tuyển chọn Đại đội trưởng.” Hắn vì để cho Dạ Xoa có thể thuận lợi tiến vào trong trận đấu này, mới nói dối thân phận của nàng là Trung đội trưởng của Phó gia quân. Đây cũng là nguyên nhân để cho Dạ Xoa mang mặt nạ quý.

Hai tráng hán vừa nghe, nhất thời hai mắt lóe lên tia sáng. Đối với Phó gia quân nổi tiếng thiên hạ, là giấc mơ của mỗi tướng lĩnh. Đội quân bí mật này cũng là áp dụng biên chế của Phó gia quân. Cùng là thân Đại đội trưởng có thể cùng Trung đội trưởng của Phó gia quân tiếp xúc rất là phấn khích.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm hiện lên sự nghi hoặc.

“Thùng...thùng...thùng...” Tiếng trống dài diếc tai truyền đến.

Hoắc Liễm đứng lên nói: “Xem ra đã đến giờ rồi. Dạ Xoa, người cũng đi theo ta đi!”

Dạ Xoa mặc dù nghi hoặc nhìn Hoắc Liễm cùng hai vị tráng hán mang theo kích động kia, nhưng mà cũng không có nói cái gì, cũng cùng đi qua.

Đứng ở trong sân duyệt binh, nhìn binh lính bốn phía đang kích động đứng thẳng ở trên đài, cảm giác quen thuộc lại dâng lên, giống như đã từng, nàng cũng thường xuyên đi vào nơi như vậy.

“Trận đấu bắt đầu!” Cùng với tiếng ra lệnh của Hoắc Liễm, cuộc tuyển chọn Đại đội trưởng nhanh chóng được bắt đầu.

Hoắc Liễm đứng ở trong khán đài nhìn ra, đôi mắt màu lam vẫn nhìn chằm chằm về phía Dạ Xoa đang đứng ngây ngốc ở kia, mắt thấy nắm đấm của hai trung đội trưởng của mình có vẻ đã đánh trúng nàng, nhưng nàng lại không có bất kỳ một phản ứng nào, chẳng lẽ mình nhìn lầm nữ nhân này rồi?

Nghi hoặc của hắn bị thân ảnh nhanh nhẹn trở mình kia đánh vỡ.

Dạ Xoa vốn đang trầm mình trong cảm giác quen thuộc, thì bỗng cảm thấy có một lực công kích của hai người kia đến gần, thân thể vốn đứng yên bỗng xoay người, né đi sự công kích.

Hai người kia quyết định hết sức lĩnh giáo năng lực của trung đội trưởng của Phó gia quân, liếc mắt nhìn nhau một cái, bắt đầu vô cùng ăn ý phân chia trên dưới để tấn công.

Dạ Xoa đã không còn nội lực bị sự công kích như cái lưới vây quanh khiến cho tránh né có chút chật vật. Nếu không phải thân thể theo bản năng phản ứng linh hoạt, chỉ sợ giờ phút này nàng đã bị đánh bại ở trên mặt đất, không đứng dậy được rồi.

Binh sĩ không biết rõ tình hình trên đài bởi vì Trung đội trưởng của mình biểu hiện anh dũng mà không ngừng hoan hô.

Trong lòng hai tráng hán kia đều hiện lên nghi hoặc: đây là trung đội trưởng của Phó gia quân trong truyền thuyết. Vậy mà ngay cả một chút nội lực thôi cũng không có. Vì để chứng minh suy đoán của mình là đúng. Công kích của bọn họ càng thêm mãnh liệt.

Dạ Xoa chật vật lui về phía sau, liếc mắt nhìn thấy một cây cột trụ ở bên cạnh bàn. Trong mắt lóe lên tia sáng. Tay phải nhanh chóng vươn ra, cầm chặt cây cột kia, thân thể thon dài mượn lực tung một cú đá về phía sau, đá một người đang công kích mình xuống đài.

Tráng hán bị đá xuống đài kia chật vật đứng vững cơ thể, trên khuôn mặt ngăm đen hiện lên sự ảo não: chán nản đối với sự chú quan của chính mình.

Dạ Xoa mới hạ xuống đất, đứng vững lại, cũng không có bởi vì giảm bớt được một đối thủ mà thờ phào, nắm đấm giống như sắt kia tấn công về phía ngực nàng.

Dạ Xoa biết tránh không thể tránh khỏi, đầu óc bỗng trống rỗng, thân thể bắt đầu phản ứng tự nhiên, nàng cong người về phía sau, thuận thế theo cú đánh kia, rồi sau đó hai tay nhanh chóng vươn ra, siết chặt đôi cánh tay vạm vỡ của tráng hán kia, dùng sức kéo một phát, cùng thân thể của nàng mạnh mẽ va chạm, kéo một cái nữa là đối mặt va chạm, lại có thể đem tráng hán kia lớn gấp đôi nàng đánh bay ra khỏi đài.

“Dịch hữu thái cực, thủy sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.” Cùng với giọng nói êm ái vang lên, hai tay của Dạ Xoa tự mình làm, từ từ biến thành một hình Thái Cực tuyệt đẹp.

“Thái Cực, là Thái Cực quyền của Phó gia quân!” Không biết là binh lính nào bỗng nhiên la to một tiếng, binh sĩ chung quanh cũng sôi trào lên: thân làm binh (binh ở đây chỉ binh lính, tướng sĩ), đối với sự tích ba năm trước đây Phó Vân Kiệt ở Ngự Tiền dùng Thái Cực đánh bại thống lĩnh Ngự Lâm quân, bọn họ là vô cùng quen thuộc. Họ thật sự thấy rất tiếc nuối khi không thể chứng kiến màn biểu diễn đặc sắc trong truyền thuyết kia, đối với Thái Cực quyền lấy nhu khắc cương trong truyền thuyết kia bọn họ vẫn luôn khao khát.

Hoắc Liễm kinh ngạc nhìn Dạ Xoa một thân ngạo nghễ, thân nhiên tiếp nhận tiếng hoan hô của binh lính: Thái Cực quyền?! Quyền thuật mà chỉ có thân vệ quân của Phó gia quân mới có tư cách học?! Vì sao Dạ Xoa lại biết dùng? Chẳng lẽ, Dạ Xoa từng là một thành viên thân vệ quân của Phó gia quân? Cái này cũng có thể giải thích được vì sao Dạ Xoa là một thân nữ tử lại có thể tài năng như vậy. Thân vệ nữ binh ở trong Phó gia quân, tài năng tuyệt đối không thể thấp hơn một thống soái.

Trong mắt Hoắc Liễm lộ rõ sự hưng phấn: Không thể ngờ được, hán lại có thể có một kẻ đã từng là thân vệ nữ binh của Phó gia quân, một nữ tử đã mất đi toàn bộ ký ức, lại giữ được tài năng. Hán có thể tưởng tượng được nữ nhân này có thể vì quân đội của mình mà mang đến sự thay đổi như thế nào.

Ở trong tiếng hoan hô của binh lính, uy tín của Dạ Xoa bắt đầu được dựng nên, mà nàng cũng trở thành vị Đại đội trưởng mới được bổ nhiệm.

Cuộc sống quân doanh quen thuộc, làm cho Dạ Xoa dựa theo tiềm thức của mình mà huấn luyện quân đội. Quân quy cùng huấn luyện của Phó gia quân giống nhau như được rập khuôn, làm cho các binh sĩ càng thêm tin tưởng Đại đội trưởng mới được bổ nhiệm của mình thật sự là một vị tướng quân đặc biệt được nhặt ra từ trong Phó gia quân.

Vào khoảng thời gian này ở bên trong quân doanh bí mật của Hoắc Liễm, xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ánh sáng tàn dư lại của trời chiều chiếu vào Hoắc phủ. Dạ Xoa một thân quân phục, trên mặt đeo mặt nạ quý, bước chân trầm ổn đi vào thư phòng của Hoắc Liễm.

Trên đường đi, người hầu đều không dám nhìn vào người mang mặt nạ quý, cả người tỏa ra khí thế bức người này.

Dạ Xoa cũng không có để ý tới sự sợ hãi ở trong mắt người khác, chỉ để ý tới đường đi của mình.

Bỗng nhiên ở phía trước có một thân ảnh xuất hiện khiến cho nàng dừng bước: Bát Thập Bát?!

Mất thấy thân ảnh mảnh khảnh kia sắp ngã xuống, Dạ Xoa vội vàng tiến lên muốn đỡ lấy nàng ta.

Bát Thập Bát bỗng lao đảo bởi vì mất thấy bầu trời đột nhiên tối lại, hoang mang mở mắt, đập vào mắt là cái mặt nạ quý đáng sợ làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt lại càng trở nên không có tái hơn. Thân thể mảnh khảnh không tự giác mà run nhẹ.

Dạ Xoa cũng chú ý đến bộ dáng sợ sệt cùng hoảng sợ của Bát Thập Bát, vội vàng lùi lại.

Vừa được thả ra, Bát Thập Bát vội vàng muốn lùi ra, nhưng mà, quá vội vàng, trái lại tự làm mình ngã.

Dạ Xoa vội vàng đi qua, muốn đưa tay kéo nàng dậy, đập vào mắt là cánh tay tím bầm cùng nhiều sẹo được che kín vô tình lộ ra khiến cho nàng kinh hãi.

“Người...” Dạ Xoa giữ chặt cánh tay của nàng cũng đang muốn hỏi rõ ràng thì bị một giọng nói the thé chói tai xen ngang: “Bát Thập Bát. Đang làm gì ở bên trong đó?”

Giọng nói kia làm cho Bát Thập Bát sợ hãi mà bò dậy, cúi thấp đầu, cả người không tự giác run run.

Vu Phi nhìn về phía Dạ Xoa mà trong mắt hiện lên u ám cùng ghen tị: gần đây lúc đại nhân qua đêm ở chỗ của hắn, trong lúc ngủ lại kêu tên của nam nhân này.

Nhưng mà, hắn cũng không dám nổi cáu với gã mang mặt quỷ này. Đối với nam nhân đã từng đánh bại sư tử này, hắn sợ hãi từ tận đáy lòng, lại càng không cần phải nói đến, hắn biết rõ tình cảm của đại nhân đối với nam nhân này.

Liếc mắt nhìn đến thân ảnh đang run rẩy, tức giận không thể phát tiết đã có đối tượng. Ngón tay Vu Phi không khách khí véo cánh tay của Bát Thập Bát đã bị phủ kín bởi vết sẹo cùng với vết bầm tím: “Người cũng quá không chú ý rồi! Lại dám chắn đường đi của Dạ Xoa đại nhân!”

Bát Thập Bát nhủ mày, về mặt đau đớn, cũng không dám lui về phía sau nửa bước. Bởi vì nàng biết chỉ cần lui về phía sau, sẽ có phương pháp tra tấn kinh khủng hơn chờ đợi nàng.

Vu Phi vốn đang cao hứng phát tiết lại bị một cánh tay có vẻ mảnh khảnh đánh gãy.

Dạ Xoa phần nộ bắt lấy cánh tay đang tra tấn Bát Thập Bát, sau đó không khách khí vung tay một cái, khiến cho Vu Phi chật vật lui về phía sau mấy bước.

Kinh hãi nhìn vết véo đỏ hồng, cảm xúc phần nộ bắt đầu tăng lên, nàng nâng tay lên, đối mặt với Vu Phi cũng đang phần nộ. Giọng nói lạnh lùng: “Vết thương trên người nàng đều là do người gây ra?”

Bát Thập Bát được Dạ Xoa che chở ở trong ngực, cảm nhận được sự tức giận cùng với thương tiếc vì vết thương trên người của mình của Dạ Xoa. Một dòng nước ấm áp ở trong đáy lòng chảy qua, bao trùm sự sợ hãi kia.

Cả người Dạ Xoa tản ra sự tức giận khiến cho Vu Phi không tự chủ mà sợ hãi, không biết phải trả lời như thế nào!

Liếc mắt nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang đi đến, Vu Phi đến gần hướng về phía trong ngực Hoắc Liễm đánh tới: “Đại nhân, phải làm chủ cho nô tì?”

Hoắc Liễm liếc mắt nhìn một cái, nữ nhân kia được Dạ Xoa bảo vệ ở trong ngực, qua loa hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đại nhân, vừa rồi Dạ Xoa đại nhân ức hiếp nô tì!” Vu Phi có ý run run người thấp giọng nói.

Hoắc Liễm cũng không có đi chất vấn Dạ Xoa: hắn biết tính tình của Dạ Xoa, Dạ Xoa tuyệt đối không phải cái loại người sẽ đi ức hiếp người khác.

Dạ Xoa ở cùng với Hoắc Liễm đã gần một năm cũng biết sự tin tưởng trong mắt nam nhân này, đôi môi đỏ ở dưới mặt nạ hơi nhếch lên nói: “Ta muốn nàng!” Trước kia nàng không biết Bát Thập Bát ở trong Hoắc phủ bị khi dễ si nhục thảm hại như vậy. Bây giờ, đã biết rồi, nàng cũng sẽ không bỏ qua. Kể từ khi mất trí nhớ đến nay, nàng là người đầu tiên đối tốt với chính mình, nói gì thì nói nàng cũng muốn giúp Bát Thập Bát thoát ly khỏi cái hoàn cảnh giống như địa ngục này.

Đôi mắt màu lam nhìn nữ nhân đang run nhè nhẹ kia, hắn gật đầu nói: “Được!” Chỉ cần nàng thích là được. Huống hồ, đây chỉ là một nữ nhân râu ria để thụ thai mà thôi.

Dạ Xoa đạt được sự đồng ý cũng không dừng lại, ôm lấy Bát Thập Bát vì tình huống phát sinh mà ngây ngốc rồi đi.

“Đại nhân, sao ngài có thể làm như vậy? Không lấy lại công đạo cho nô tì, vậy mà còn có thể đem Bát Thập Bát thưởng cho hắn!” Sự ghen tị của Vu Phi vẫn luôn đè nén giờ bộc phát, cả giận nói.

Khuôn mặt vặn vẹo vì ghen ghét cùng phần nộ làm cho Hoắc Liễm chán ghét, bàn tay to không khách khí đẩy nam nhân ở trong lòng ra: “Người cho là cái gì ta cũng không biết sao? Ta không nói, chỉ là người cũng đừng có giẫm lên điểm mấu chốt của ta. Dạ Xoa không phải là người mà người có thể đụng chạm.” Ném lại một câu cảnh cáo, hắn rồi đi không khách khí.

Vu Phi bị lưu lại nhìn cái bóng lưng lạnh lùng kia đi xa, trong mắt lóe ra âm ngoan trả thù: Hoắc Liễm, đã không để cho ta thoải mái, ta cũng sẽ không cho người sống dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tổ Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 5: Bại Lộ

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Nơi Dạ Xoa ở cũng ở bên cạnh Hoắc phủ, là Hoắc Liễm mua riêng cấp cho Dạ Xoa. Bối cục bên trong cũng lấy sự đơn giản làm chủ.

Quay về trong nhà, Dạ Xoa tự mình cầm được cẩn thận lau miệng vết thương cho Bát Thập Bát.

Bát Thập Bát ngây ngốc nhìn bàn tay tuy hơi nhỏ nhưng lại vô cùng ấm áp, một sự kích động nảy mầm ở trong lòng, nam nhân tuy đáng sợ, nhưng cũng là một kẻ dịu dàng. Nếu bây giờ nàng đã là người của hắn, thì phải nắm thật chắc. Trên gương mặt trắng nõn phủ lên một sự kiên định.

Rốt cuộc Dạ Xoa cũng lau xong cho Bát Thập Bát, đứng dậy cất bình thuốc vào ngăn tủ, xoay người lại, đập vào mắt là một cơ thể lửa thể trắng nõn mịn màng, khiến cho nàng kinh hãi không biết phải phản ứng như thế nào.

Bát Thập Bát cố nén sự ngại ngùng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, tiến lên một bước ôm lấy Dạ Xoa đang sững sờ.

Thân thể mềm mại ở trong ngực cuối cùng cũng khiến cho Dạ Xoa tỉnh táo lại. Nàng nhẹ nhàng đẩy Bát Thập Bát ra, luột cởi áo khoác, choàng lên trên thân thể trần truồng kia, nói khẽ: “Người không cần phải như thế!”

Cho rằng Dạ Xoa đại nhân chứng mất thân thể của mình, trong mắt Bát Thập Bát tràn ngập sợ hãi: nàng sợ vị đại nhân dịu dàng này sẽ lại một lần nữa đem mình đẩy về địa ngục đáng sợ kia.

Thông minh như Dạ Xoa đương nhiên nhanh chóng hiểu được sự sợ hãi của nàng kia là từ đâu mà đến. Than nhẹ một tiếng, Dạ Xoa tháo mặt nạ trên mặt xuống.

Bát Thập Bát giật mình nhìn gương mặt quen thuộc lại có chút xa lạ kia: Thập Tứ?! Gương mặt xấu xí so với trước kia lại càng thêm đen, lại làm cho người ta cảm thấy cả gương mặt của nàng tản ra sự tự tin. Sự tự tin kia bao che phủ sự xấu xí, khiến người ta chú ý đầu tiên chính là vẻ mặt tự tin của nàng.

“Bát Thập Bát, người không cần phải sợ hãi. Ta sẽ không đưa người trở về!” Trên mặt Dạ Xoa mang theo sự dịu dàng mà cam đoan.

Lòng lại rung động. Đối mặt với nụ cười dịu dàng mà chân thành kia, Bát Thập Bát hồ thẹn buông tay xuống, nhẹ giọng nói: “Thập Tứ, người không hận ta khi đó không cứu người sao?”

Dạ Xoa lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vì sao phải hận người? Lúc ấy, cho dù người muốn cứu ta cũng là phí công, Bát Thập Bát, ta không hận người!”

Giọng điệu bình thản, phảng phất như gió xuân vuốt lên sự áy náy mà Bát Thập Bát vẫn chôn sâu ở đáy lòng, nước mắt dưới ánh sáng phản chiếu óng ánh rơi xuống.

Khẽ nâng gương mặt nhỏ nhắn của Bát Thập Bát vẫn nức kia, trên gương mặt Dạ Xoa mang theo dự bất đắc dĩ cùng thương tiếc nói: “Bát Thập Bát, về sau ta sẽ chiều cố người! Sẽ không có ai ức hiếp người nữa!” Đối với nữ nhân của đất nước này, nàng thật sự thương cảm.

Chiều cố nàng? Chưa từng có ai nói với nàng như vậy. Ngay cả cha mẹ nàng cũng ngại nàng là phiền toái. Nhưng mà, Thập Tứ từng bị nàng vứt bỏ lại nói muốn chiều cố nàng, bảo vệ nàng. Cuối cùng cũng không có cách nào kiềm chế được sự cảm động ở trong lòng, Bát Thập Bát bỏ nhào tới, nghẹn ngào khóc to lên.

Tiếng khóc thê lương kia khiến cho Dạ Xoa cảm thấy trong lòng chua xót! Phiền muộn vẫn luôn quay quanh trong đầu lại xuất hiện.

Gió đêm thổi qua một đình viện vắng vẻ không có người ở một nơi nào đó của Thương Châu.

“Cạch...” một tiếng, một người mặc áo choàng màu đen, đầu đội đầu lạp (*) tiến vào cái đình viện không người này.

*Đầu lạp: mũ rộng vành

“Xoạt...” một tiếng, một thân ảnh màu đen rơi từ trên trời xuống, người nọ bị hù dọa liền tiếp lùi về phía sau mấy bước.

“Cuối cùng người cũng đã tới!” Giọng nói trầm thấp của nam nhân che mặt bay bổng ở trong trời đêm.

Người kia ổn định thân thể lấy một tờ giấy từ trong ngực ra, dùng giọng nói có ý đe dọa nói: “Ở bên trong có chỗ Hoắc Liễm bí mật huấn luyện quân đội.”

Nam nhân che mặt kia đang muốn đưa tay ra nhận, người nọ lại rút tay trở về, nói: “Người hẳn là có thể đảm bảo tính mệnh cho thân tử của Hoắc Liễm chứ?”

“Đương nhiên, nhất là Vu phu nhân ngài!” Nam nhân che mặt kia nói cam đoan rất chắc chắn.

Vu Phi có được sự cam đoan mới đem tờ giấy trong tay đưa cho nam nhân kia. Trên khuôn mặt ở dưới đầu lạp hiện ra sự đắc ý: để cho Dạ Xoa cùng với cái căn cứ bí mật chiếm giữ tâm của đại nhân cùng nhau biến mất đi! Như vậy đại nhân mới có thể toàn tâm toàn ý đối đãi hân!

Ánh trăng mờ ảo chiếu nghiêng nghiêng vào bên trong căn phòng thanh nhã của Hoàng cung Cao đô. Nghiêng nghiêng chiếu lên bức họa treo tường, khiến cho bức vẽ một nữ tướng vốn tràn đầy anh khí lại thêm một chút linh khí. Ánh trăng cũng nghiêng nghiêng chiếu lên gương mặt cương nghị đầy sự tưởng niệm.

Hoắc Thiên Thụy bắt gác vươn tay vuốt ve người trên bức họa, trong đôi mắt màu lam hiện ra sự tưởng niệm bốn năm, đã qua bốn năm, Vân Kiệt rời khỏi hân đã bốn năm rồi. Bốn năm này, hân chỉ có lúc không kiềm chế được sự nhớ nhung, mới có thể như vậy. Hân không cần nhiều. Như vậy chỉ tăng thêm sự nhớ nhung của hân. Khiến cho hân càng thêm rõ ràng, nhận thức được Vân Kiệt đã vĩnh viễn rời khỏi mình, sự thật không thể quay về! Như vậy quá đau đớn rồi!

“Két...” Tiếng mở cửa rất khẽ khiến cho Hoắc Thiên Thụy thu hồi tay, xoay người đối mặt với Liên Hằng một thân màu đen, đã tới gần.

“Thế nào?” Hoắc Thiên Thụy mở miệng hỏi.

Liên Hằng cung kính cầm tờ giấy trong tay dâng lên trên.

Hoắc Thiên Thụy lập tức mở tờ giấy ra, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh: xem ra Thập Hoàng thúc của mình cũng không giống như tin vọt tung bên ngoài, là hạng người hữu dũng vô mưu như vậy. Ít nhất, Thập Hoàng thúc lựa chọn chỗ để bí mật huấn luyện binh lính có thể thấy được hân vẫn có chút đầu óc.

Hoắc Thiên Thụy gấp tờ giấy lại, bước nhanh đi về phía bàn sách, kéo ngăn kéo ra, từ bên trong đó lấy ra bản đồ Thương Châu, đôi mắt màu lam nhanh chóng đảo qua. Lúc tầm mắt nhìn đến một điểm ở trong đó, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành nụ cười: “Liên Hằng, người lập tức dẫn một ngàn thân vệ binh đi Thương Châu!”

“Một ngàn thân vệ binh?” Liên Hằng giật mình nói: “Hoàng Thượng, Hoắc Liễm đã bí mật triệu tập binh sĩ hơn một vạn rồi!”

“Một ngàn thân vệ binh là đủ rồi!” Ngón tay Hoắc Thiên Thụy chỉ vào bản đồ nói: “Thập hoàng thúc mặc dù rất thông minh lựa chọn nơi sơn cốc này làm cơ sở ẩn náu, nhưng lại quên khuyết điểm tồn tại tự nhiên của địa phương này. Ngoại trừ cửa vào duy nhất, lại không có những cửa vào khác. Liên Hằng, giả sử nếu như đem cửa vào duy nhất này bịt kín lại, dưới tình huống bên trong thiếu lương thực, ngoại trừ chết còn có lựa chọn khác sao?”

Hoắc Thiên Thụy cũng không có chờ Liên Hằng trả lời, lạnh lùng trào phúng nói: “Trừ phi những người này mọc cánh, từ đây sơn cốc bay lên.”

“Cầm lệnh bài của trẫm đi kiểm chế Hoắc Liễm! Hoắc Thiên Thụy từ trong ngực lấy ra một cái lệnh bài bằng vàng nói.

“Tuân lệnh!” Liên Hằng tiếp nhận đi, xoay người rời đi.

“Két...” Liên Hằng đưa tay một lần nữa đóng cửa phòng lại, từ trong khe hở dần dần khép lại nhìn bóng lưng người kia vẫn đang chăm chú nhìn bức họa, rồi mới đóng cửa lại.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm không trăng, Liên Hằng khẽ thở dài: Phải mất bao lâu Hoàng thượng mới có thể thật sự buông tay Phó Vân Kiệt đây?

Trong ánh mặt trời chói chang, ở trong căn cứ huấn luyện bí mật ở Thương Châu, giờ phút này đang trong bầu không khí huấn luyện khí thế ngất trời.

Chém — thu — chém mặc dù chỉ là động tác đơn giản, nhưng lại vô cùng trật tự.

Hai tay đặt ở sau lưng, Dạ Xoa thỏa mãn nhìn động tác đơn giản mà đồng loạt kia, thỏa mãn nhìn nhóm binh lính trước đây vốn nóng nảy, trở nên trầm ổn nội liễm.

“Ừ ừ ừ...” Theo tiếng kèn vang lên, cuối cùng buổi huấn luyện buổi sáng cũng đã xong!

Binh lính bắt đầu hưng phấn mà vây quanh người anh hùng trong lòng mình.

“Dạ Xoa đại nhân, lúc nào thì ngài sẽ dạy bọn thuộc hạ Thái Cực quyền đây?” Một binh sĩ nào đó vừa mới gia nhập quân đội bí mật không lâu trên mặt mang theo sự chờ đợi nói.

“Cút, ngươi là một tân binh vừa mới vào đây một tháng đứng sang một bên đi.” Một lính cũ đẩy tân binh kia sang, rồi sau đó mang trên mặt sự nịnh nọt nói: “Dạ Xoa đại nhân, ta đã hoàn thành hết rồi, thông qua cuộc thi khảo thí rồi. Bao giờ thì mới được học Thái Cực quyền vậy?”

Ở chỗ này, huấn luyện chia thành ba loại, đầu tiên là sơ cấp được huấn luyện kỷ luật, chủ yếu là nhằm vào tân binh. Loại thứ hai là huấn luyện kỹ thuật chém giết, chủ yếu là dạy các binh sĩ các kỹ thuật chém giết. Thái Cực quyền chính là một loại trong các kỹ thuật chém giết. Loại thứ ba là huấn luyện tài trí. Đợt huấn luyện này cần binh sĩ biết chữ, cần đọc sách. Chủ yếu là dạy dỗ lãnh đạo quân đội thế nào, là bản lĩnh mà chỉ có tướng quân mới có thể học được. Đương nhiên, muốn tiến vào đợt huấn luyện kế tiếp, cần phải thông qua cuộc thi thăng cấp. Mà độ khó của cuộc thi thăng cấp này là vô cùng khó. Bây giờ binh sĩ tiến vào đợt huấn luyện thứ hai cũng không quá trăm người. Về phân loại thứ ba, cũng chỉ có hai trung đội trưởng, Trương Hồng cùng Lý Vũ, là hai tráng hán lúc trước thi đấu cùng Dạ Xoa để tranh vị trí Đại đội trưởng.

“Dạ Xoa đại nhân, để cho chúng ta mở mạng kiến thức về Thái Cực quyền một chút đi!” Tân đình kia lại chen lên lớn tiếng nói.

Lời vừa nói ra, làm cho những tân đình kia lập tức gật đầu phụ họa.

Dạ Xoa cũng không rụt rè, dứt khoát đem những thứ vướng víu trên người cởi xuống, chỉ mặc bộ quần áo tướng lĩnh đơn sơ.

Nhóm binh lính vừa thấy, liền nhanh chóng mà có trật tự tản ra, tạo ra một khu đất trống rộng rãi.

Dạ Xoa bắt đầu chậm chạp biểu diễn tinh túy của Thái Cực Quyền, đôi môi đỏ mọng khẽ mở đem những lời bỗng nhiên hiện lên ở trong đầu nhẹ nhàng đọc lên:

“Thái cực giả, vô cực nhi sinh, động tịnh chỉ cơ, âm dương chi mầu dã. Động chi tắc dã, tịnh chi tắc hợp. Vô quá bất cập, tùy khúc tự thân. Nhân cương ngã nhu vị chi tẩu, ngã thuận nhân bối vị chi niêm. Động cấp tắc cấp ứng, động hoãn tắc hoãn tùy. Tuy biến hóa vạn đoan, nhi lý vi nhất quán. Do chiêu thực nhi tiệm ngộ đồng kinh, do đồng kinh nhi giai cấp thân mình. Nhiên phi dụng lực nhứt cử, bất năng khoáng nhiên quán thông yên. Hư linh đỉnh kinh, khí trầm đan điền. Bất thiên bất ý, hốt ẩn hốt hiện. Tả trọng tắc tả hư, hữu trọng tắc hữu yếu. Ngưỡng chi tắc di cao, phủ chi tắc di thâm, tiến chi tắc dữ trường vô địch, cái giai do thử nhi cấp dã. Tư kỹ bằng môn thậm đa, tuy thể hữu khu biệt, khái bất ngoại hồ, tráng khí nhược, mạn nhượng khoái nhĩ. Hữu lực dã vô lực, thủ mạn nhượng thủ khoái, thị giai tiên thiên tự nhiên chích năng, phi quan học lực nhi hữu vi dã. Sát tứ lưỡng bát thiên cân chi cú, hiển phi lực thắng. Quan mao diệt năng ngự chúng chi hình, khoái hà năng vi. Lập như xúng chuẩn, hoạt tự xa luân, thiên trầm tắc tùy, song trọng tắc trệ. Mỗi kiến sở niên thuận công, bất năng vận hóa giả, suất giai tự vi nhân chế, song trọng chi bệnh vị ngộ nhi. Dục tị thử bệnh, tu tri âm dương, niêm tức thị tẩu, tẩu ký thị niêm, dương bất ly âm, âm bất ly dương, âm dương tương tế, phương vi đồng kinh. Đồng kinh hậu, dữ luyện dữ tinh, mặc thức suy ma, tiệm chí tông tâm sở dục.” (*)

(*) <http://cuongde.org/index.php/doco/75-thaicucquyen/246-caquyet>. Bản dịch bài ca này. =.=

Binh lính gật mình phát hiện ra những phiến lá vốn đang bay lơ lửng ở giữa không trung lại giống như bị hấp dẫn, chặt chẽ quay quanh ở giữa hai tay của Dạ Xoa.

“Àm ầm...” Một tiếng nổ lớn, làm cho binh sĩ vốn đang đắm chìm ở trong đó nghi hoặc mà quay đầu, nhìn về phía cửa vào có binh sĩ bị thương đang chạy tới.

“Dạ, Dạ Xoa đại nhân, cửa vào đã bị người lấy đá lớn phong kín lại rồi!” Người binh lính kia sắc mặt tái nhợt nói.

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến cho tất cả những binh lính ở đây khủng hoảng: bọn họ biết rõ cánh cửa kia là con đường duy nhất đi vào. Cửa vào bị phong kín, có nghĩa là bọn họ cũng bị vây ở chỗ này. Dựa vào lương thảo ở đây, chỉ sợ không chống đỡ được năm ngày.

Ánh mắt bọn họ đều hướng về phía Dạ Xoa giống như không có nghe thấy cái tin dữ này, vẫn tự tại vui đùa Thái Cực.

Thân ảnh bình tĩnh kia khiến cho sự sợ hãi của các binh sĩ dần lắng xuống.

Cuối cùng, theo những phiến lá đang tự tại tản ra xung quanh, Dạ Xoa ngừng vui đùa Thái Cực, ngẩng đầu nhìn cửa vào đã bị chặn lại một cái, nhẹ giọng nói: “Các tướng sĩ, có hứng thú muốn bay lượn một chuyến trên không trung không?”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 6: Trận Tập Kích Trên Không

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngan Hoắc phủ, trong thư phòng của Hoắc Liễn

Giờ phút này Hoắc Liễn đang nhíu mày, chỉ chăm chú nhìn bản đồ Cao Quốc ở trước mắt.

Thương Châu nằm ở cực Nam của Cao quốc, cách Cao đô ở vùng trung tâm khoảng mười ngày đường đi bộ, nói cách khác nếu hấn muốn chiếm được các châu thành lân cận Thương Châu thì phải hoàn thành trong thời gian mười ngày.

Cuối cùng vào mấy ngày trước, đã tâm vẫn luôn ẩn giấu trong con người Hoắc Liễn, đối với đội quân bí mật, không, nên gọi là đội quân tinh anh duyệt binh đã được bành trướng.

Quân đội ngay ngắn có trật tự kia, chính tề không có một chút động tác lệch lạc nào, không khí nghiêm túc... tất cả những điều này đều làm cho máu Hoắc Liễn sôi trào. Quân đội như thế, hoàn toàn có thể sánh ngang với Phó gia quân đội quân hùng mạnh nhất thiên hạ. Không thể tưởng tượng được, thật sự là không thể tưởng tượng được, trước đây Dạ Xoa chỉ là một nữ nô lệ có thể trong vòng một năm ngắn ngủi đưa quân đội bí mật của hấn huấn luyện thành tinh anh như vậy, đã có được lực lượng dùng một địch mười. Hấn tin tưởng dựa vào quân đội tinh anh này tuyệt đối có thể hạ gục được mấy

cái châu thành ở phụ cận Thương Châu.

“Rầm—” một tiếng, cửa phòng đang đóng chặt bị Lý Tân thủ vệ tâm phúc của Hoắc Liễm mở ra.

Mặt Lý Tân trắng bệch, thở dốc nói: “Vương gia, cửa ra vào khu vực huấn luyện bị người chặn lại rồi!”

“Rầm—” Bởi vì Hoắc Liễm đột nhiên đứng dậy, cái ghế đổ xuống vang lên một tiếng.

Thân hình cao lớn lập tức đi đến trước người Lý Tân, bàn tay to của Hoắc Liễm nắm chặt cổ áo của Lý Tân, lớn tiếng nói: “Người nói cái gì?”

Bởi vì áp lực ở cổ, Lý Tân đột nhiên cảm thấy khó thở, nhưng mà hắn cũng không dám có một chút chậm trễ nói: “Đội quân thân vệ của Hoàng thượng tới, chặn cửa ra vào.”

Hoắc Liễm vô lực buông Lý Tân ra, thân thể trắng kiện lui về phía sau mấy bước, ngã ngồi ở trên ghế: đội thân vệ của Hoắc Thiên Thụy là đội quân duy nhất có thể sánh ngang với đội thân vệ của Phó gia quân. Tất cả binh lính mà Thân vệ đội sở hữu đều là cao thủ một địch trăm. Không thể tưởng tượng được mình hao hết tâm tư tìm kiếm một địa phương ẩn nấp như thế, vất vả giấu diếm, cuối cùng vẫn là uống phí.

Không, hắn không thể nhìn tâm huyết của mình biến thành hư ảo. Đột nhiên Hoắc Liễm đứng dậy, đi nhanh ra phía cửa.

“Thập vương gia định đi đâu vậy?” Liên Hằng đứng sừng sững ở cửa, mắt như mũi tên sắc nhìn thẳng vào gương mặt kinh ngạc của Hoắc Liễm.

“Nếu như nói Thập vương gia định rời khỏi đây, chỉ sợ chỉ có thể vào ngày khác thôi. Bởi vì—” Liên Hằng lấy từ trong ngực ra một cái kim bài, nói: “Bởi vì Hoàng Thượng có lệnh, hôm nay tất cả những người ở trong Hoắc phủ không thể rời khỏi phủ một bước. Người vi phạm, coi như là phản quốc mà xử lý.”

Lời nói nghiêm khắc như thế vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Liễm nhất thời tái xanh. Hắn biết đây là Hoắc Thiên Thụy đang cảnh cáo mình. Nếu như mình lại không biết tốt xấu, chỉ sợ mình sẽ bị hành quyết (từ hình) ngay tại chỗ. Đôi mắt màu lam liếc nhìn một cái, từ đầu đến cuối một tay của Liên Hằng vẫn để ở đao bên hông. Chỉ cần mình lại đi lên phía trước một bước, đao của Liên Hằng sẽ không một chút lưu tình nào chém về phía hắn. Võ công của Liên Hằng ở Cao Quốc đã có rất ít đối thủ rồi. Đương nhiên, hắn cũng không phải là đối thủ.

Một bên là tính mạng của hắn, một bên là tâm huyết nhiều năm qua của hắn, giờ phút này trong lòng của Hoắc Liễm vô cùng rối loạn.

Từ trên gương mặt không đổi sắc của Hoắc Liễm, Liên Hằng có thể nhìn thấy sự giằng co trong lòng Hoắc Liễm, tay phải giơ lên cao, vừa động, nhất thời, trên tường vôi của đình viện xuất hiện hai mươi mấy cung thủ. Từng cung thủ đều đã lên dây cung. Dưới khúc xạ của ánh mặt trời, lộ ra sự sắc nhọn lạnh lẽo.

Mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra trên trán Hoắc Liễm. Cuối cùng, hắn mang theo nụ cười cứng ngắc, giọng cười nói: “Ha ha, đúng lúc hôm nay thân thể của Bôn vương cũng không được thoải mái, định ở trong phủ nghỉ ngơi một ngày.” Nói xong, Hoắc Liễm bước những bước chân cứng ngắc, xoay người đi về phòng mình.

Lý Tân ở bên cạnh nhanh chóng tiến lên đóng cửa lại.

Hoắc Liễm bước những bước đi không có lực, ngã ngồi ở trên ghế dựa.

Lý Tân thấy bộ dáng của Vương gia nhà mình như thế, không đành lòng mà an ủi nói: “Vương gia, người đừng nản lòng, nói không chừng Dạ Xoa đại nhân có biện pháp mạng theo tất cả binh lính thoát hiểm đấy.”

Trên khuôn mặt vốn tuyệt vọng hiện lên một tia hy vọng, Hoắc Liễm ngẩng đầu giống như phụ họa: “Đúng, Dạ Xoa nhất định sẽ có biện pháp. Nhất định sẽ có.”

Lý Tân cũng chỉ có thể phụ họa gật đầu theo. Kỳ thật, ở trong lòng hắn vô cùng rõ ràng: Khi cửa ra duy nhất bị chặn lại, muốn thoát ra khỏi đó, còn khó lên trời!

Liên Hằng ở ngoài cửa hai tay đan lại, hai tai lắng nghe tiếng nói chuyện rất nhỏ từ bên trong truyền đến, bên môi hiện lên một tia cười lạnh: Địa hình của chỗ kia hắn đã từng xem qua. Bốn phía là núi, trừ phi những kẻ đó biết bay, nếu không thì không có khả năng thoát được ra ngoài tìm đường sống. Vậy thì để cho bọn họ ở chỗ đó lừa mình dối người đi!

Liên Hằng thu lại sự chế giễu ở lòng, khẽ dựa vào cây cột bên cạnh, sừng sững đứng ở đó một bước cũng không rời. Nhiệm vụ của hắn chính là phải kiềm chế Hoắc Liễm, để cho tên kia không thể ra ngoài làm chuyện xấu.

Hắn nâng tay lên, nhìn qua bầu trời đã từ màu đỏ biến thành một màu duy nhất: Không biết tình huống của bên kia như thế nào rồi?

Đêm đen gió lớn, trăng mờ sao ẩn.

Đội trưởng đội thân vệ của Hoắc Thiên Thụy là Liên Hữu — đệ đệ của Liên Hằng, lúc này đang đan hai tay vào nhau dựa vào một bên cành cây, hai con ngươi lợi hại vẫn nhìn chăm chăm vào cửa động bị che lại.

Liên Hữu dẫn dắt tám trăm thân vệ binh ở cửa ra vào này, vì để ngăn ngừa người ở bên trong có ý đồ đẩy hòn đá lớn chặn cửa ra vào ra. Tám trăm thân

vệ binh chia ra làm hai ca, thay phiên nhau gác.

Gió lớn thổi qua làm cho đồng lửa trở nên cháy lớn. Ngọn lửa tán loạn, chiếu lên khuôn mặt âm u không rõ của binh lính.

“A –” Bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của binh lính.

“A –”

“A –”

.....

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Liên Hữu biến sắc, lập tức nói to: “Đốt đuốc!”

Lập tức, bốn phía vốn mờ mịt trở nên sáng ngời, có thể rõ ràng nhìn thấy có mười mấy binh sĩ đã bị trúng tên ngã xuống đất mà chết. Những mũi tên kia vô cùng chuẩn xác, đâm thẳng vào chỗ yếu hại của con người!

Nhất thời tất cả mọi người ở đây đều biến sắc. Mũi tên được bắn ra chuẩn xác như thế, cho dù là thân vệ binh bọn họ cũng chỉ có một số ít thần tiên mới có được.

Hơn nữa kinh khủng nhất chính là ngay cả mũi tên được bắn ra từ chỗ nào bọn họ cũng không biết.

“Vút!” Mặt Liên Hữu tái mét. Thân vệ binh lập tức đi ra ngoài tự động phân tán ra chung quanh, hướng những chỗ tối tăm để lục soát.

Nhưng mà, lại không thu hoạch được gì.

Rốt cục là những mũi tên này đến cùng là từ đâu bắn tới? Theo những nghi vấn lan ra, sự sợ hãi nhanh chóng phát sinh.

“A –” Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên.

Ánh mắt của mọi người hướng về phía binh sĩ bị trúng tên ở cách đó không xa mà nhìn lại. Ở dưới ánh lửa, giữa không trung, một vật hình cầu to lớn đang trôi lơ lửng.

“Giơ đuốc lên cao!” Liên Hữu lập tức hạ lệnh nói.

Các thân vệ binh tự động nhảy lên trên cây đại thụ ở bên cạnh, đem ánh lửa đưa lên ở giữa không trung.

Tất cả mọi người bắt đầu nhìn thấy rõ ràng một quả cầu lớn, trên đó hình quỷ quái. Hình ảnh kinh khủng kia làm cho tất cả mọi người không khỏi cảm thấy âm thầm kinh hãi. Mà còn kinh khủng hơn chính là nó còn có thể trôi lơ lửng giữa không trung, lại còn có thể trải rộng che phủ khắp bầu trời.

Liên Hữu so với những người khác thì vẫn tỉnh táo hơn. Hắn lập tức phát hiện ra bộ dáng quỷ quái kia chỉ là dọa người. Thật sự lợi hại chính là những thứ trong thứ na ná giống như cái rổ lớn ở dưới vật thể hình cầu. Ở nơi đó đang đứng ba, bốn cung thủ. Những người đó mới là phải phòng bị đấy. Hơn nữa, hắn nhạy cảm phát hiện ra có một thứ không giống với những vật hình cầu to lớn ở giữa không trung khác, chính là hình ảnh quỷ Dạ Xoa, mà không phải là một loại quỷ quái bình thường.

“A!” Những mũi tên dày đặc cắt ngang qua bầu trời đêm, bắn trúng những thân vệ binh ở dưới đất.

“Đập tắt lửa!” Liên Hữu quả quyết hạ lệnh.

Trong phút chốc, phía dưới lại tối đen như cũ.

Trong đôi mắt của Dạ Xoa đang đứng ở phía dưới quả kính khí cầu hiện lên sự thương thức: Xem ra tên cầm đầu của bọn chúng cũng có chút đầu óc. Hiểu được rằng phải dập tắt lửa mới có thể trốn tránh tạm thời. Như vậy thì bọn họ sẽ không có cách nào có thể tấn công. Tuy nhiên – bên môi Dạ Xoa hơi nhếch lên, thành nụ cười tự tin: nàng cũng đã nghĩ đến loại tình huống này rồi, cũng đã chuẩn bị kế sách ứng phó tốt.

Nàng lấy một cái còi từ trong ngực ra, bắt đầu thổi.

“Huýt –” Âm thanh chói tai bén nhọn cắt ngang qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Ẩn nấp ở dưới một cây đại thụ, Liên Hữu hơi nheo mắt lại, dùng ánh mắt sắc bén trời sinh của người học võ nhìn những binh lính ở bên trong những chiếc giỏ không lồ bởi vì âm thanh của chiếc còi mà tự động ngồi xổm xuống. Trên lưng phủ thêm một cái thứ kỳ quái, rồi sau đó dùng sức nhảy xuống.

Liên Hữu lập tức mở to hai mắt, vì hành vi giống như là tự sát của bọn họ mà chấn động. Hắn còn chưa kịp trải qua hết cảm giác khiếp sợ vừa rồi, đã bị người vốn phải nhanh chóng rơi xuống lại đang ở giữa không trung chậm chậm hạ thấp xuống rồi lại lên cao. Đây là người sao? Con người sao lại có thể trôi nổi ở giữa không trung, từ từ hạ xuống? Những người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Bình lính rơi xuống từ không trung, những thân vệ binh khác cũng nhìn thấy người lơ lửng ở giữa không trung. Sự sợ hãi đối với những thứ vượt quá lẽ thường, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ ở chỗ đó, không biết phản ứng như thế nào. Cho đến lúc những binh sĩ kia đáp xuống trên mặt đất, bọn họ vẫn không có kịp phản ứng.

Chính là phản ứng này đã làm cho tất cả các thân vệ binh gặp phải tai ương ngập đầu. Các binh sĩ này dùng loại tốc độ quý mị vọt tới bên cạnh thân vệ binh gần nhất, cho bọn hắn một kích trí mạng. Những động tác này không có một chút thừa thãi nào, có chăng chính là sát chiêu trực tiếp mà chuẩn xác. Sát chiêu nhanh chóng đến mức làm cho những người bị đánh gục ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kêu ra được.

Thân vệ binh bị đánh gục nhanh chóng, ngã xuống đất.

Mà những thân vệ binh kia rốt cục cũng kịp phản ứng, vốn định đánh trả, lại phát hiện vũ khí của mình còn chưa có kịp rút ra, cũng đã bị loại binh lính quý mị này chém vào điểm yếu.

“A –” Nhìn thấy thủ hạ của mình lần lượt bị giết chết, Liên Hữu hoảng loạn hét lên một tiếng, trường đao trong tay run run, chém về phía kẻ địch vừa đến.

Liên Hữu thân là đội trưởng đội thân vệ, tất nhiên là võ công không thấp, những nơi nào đi qua, đều có thi thể. Mục tiêu của hắn chính là nam nhân đeo mặt nạ Dạ Xoa kia, vừa đáp xuống ở trên một ngọn núi nhỏ cách đây không xa. Hắn dám khẳng định nam nhân này chính là thủ lĩnh của kẻ địch.

Dạ Xoa đứng thẳng ở trên gò núi, đôi mắt màu xanh thăm nhìn chăm chăm vào nam nhân đang cấp tốc tới gần bên này. Nam nhân này không đơn giản chút nào! Không chỉ có được đầu óc tinh táo, sự phán đoán quả quyết, quan trọng nhất chính là một thân dũng khí liều chết.

“Trương Hồng, ngươi cảm thấy võ nghệ của mình có thể hơn được gã kia không?” Dạ Xoa cũng không có bởi vì Liên Hữu đang nhanh chóng tới gần mà có chút dao động, trái lại bình tĩnh hỏi nam nhân bên cạnh.

Trương Hồng liếc mắt nhìn người nam nhân kia một cái, xoay người cung kính đáp: “Thuộc hạ có thể giết được hắn!”

“Không. Ta muốn là bất sống, chế phục!” Dạ Xoa xoay người, đôi mắt màu xanh thăm nhìn thẳng vào Trương Hồng nói ra.

Trương Hồng ưỡn ngực cam đoan nói: “Không thành vấn đề.”

“Đi đi! Để cho bọn hắn mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của những binh lính tinh anh của chúng ta!” Dạ Xoa nhìn về trên người nam nhân dũng mãnh kia.

“Vâng!” Trên mặt Trương Hoàng hiện lên sự hưng phấn của kẻ tập võ, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 7: Rốt Cuộc Hắn Là Ai?

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Đao trong tay Liên Hữu vốn đang chém rất nhanh, bởi vì Trương Hồng bỗng nhiên rơi xuống mà động tác dừng lại. Hắn đứng dậy chậm chậm, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn kẻ mới đến tòa ra khí tức khác nghiệt.

Bốn phía xung quanh như ngưng lại, trong màn đêm lộ ra bầu không khí căng thẳng.

Trương Hồng hưng phấn mà ngồi ở đó vận động các đốt ngón tay, giọng nói trầm đục: “Tiểu tử, thấy công phu của ngươi không tệ. Đợi lát nữa nhớ rõ cố gắng chống đỡ lâu một chút. Nếu không thì, Dạ Xoa đại nhân sẽ không nhìn ra gần đây võ công của ta đã tiến bộ hơn nhiều.”

Giọng nói khinh miệt kia, giống như là nhất định sẽ đánh bại mình, đương nhiên là làm cho Liên Hữu cảm thấy bị vũ nhục. Liên Hữu bắt đầu ngưng tụ chân khí tới bàn tay, thân hình vọt lên, lập tức xuất hiện ở trước mặt Trương Hồng. Rồi sau đó mang theo cây đao nặng ngàn cân có xu hướng muốn bỏ về phía Trương Hồng.

Trương Hồng cũng cũng không né tránh, vẫn đứng im ở nơi đó.

Khi mắt thấy lưỡi đao sắc bén kia muốn chém vào thân thể mình, thì thân thể tráng kiện của Trương Hồng bỗng nhiên lui ra sau một cái, để cho lưỡi đao kia chém vào một khoảng không. Trong nháy mắt hắn đã nắm được cổ áo của Liên Hữu. Cái chân to khỏe nhanh chóng duỗi ra, đập vào bụng Liên Hữu một cái, cú đá có lực, đá bay Liên Hữu ra ngoài.

Bởi vì lực chân của Trương Hồng vốn kinh người, Liên Hữu bị đá bay đã bay xa mấy trượng, cuối cùng va chạm vào một cây đại thụ khô héo.

“Phụt – ” Chấn động mạnh khiến cho Liên Hữu cảm thấy một sự đau đớn như làm lệch vị trí của lục phủ ngũ tạng, máu đang sôi trào, khoe miệng có máu loãng tràn ra.

Liên Hữu ôm ngực, sắc mặt tái nhợt, khó khăn đứng dậy, cường chế máu đang trào lên, lạnh lùng nói: “Vì sao ngươi lại biết sử dụng Thái Cực quyền và Nhu đạo?!” Động tác của tên vừa rồi đánh bại mình, chỉ có Phó gia quân mới có. Thủ pháp thuần thực như vậy, động tác thuần thực như vậy hiển nhiên là tên kia đã trải qua một thời gian huấn luyện dài. Đối với Thái Cực quyền cùng Nhu Đạo, mình thân là thân vệ đội của Hoàng thượng, mình đã từng nghiên cứu qua. Nhu đạo còn đỡ, nắm chắc không khó, nhưng mà Thái Cực quyền huyền bí thâm ảo, không có người đặc biệt chỉ đạo sự huyền diệu trong đó, chỉ sợ không có cách nào có thể nắm giữ được tinh túy bên trong. Mà Thái Cực quyền lại được cho là công phu bí mật của Phó gia quân. Tại sao tên này có thể sử dụng được?

“Là Dạ Xoa đại nhân của chúng ta dạy đấy.” Trên khuôn mặt của Trương Hồng tràn đầy tự tin, tầm mắt chuyển hướng nhìn về phía Dạ Xoa đang đeo mặt nạ quý đứng ở phía gò núi xa xa.

Liên Hữu giật mình quay đầu lại, nhìn về phía nam nhân ở trên gò núi phía xa vẫn đang quan sát nơi này: Rốt cuộc thân phận của nam nhân này là gì? Vì sao lại biết Thái Cực quyền và Nhu Đạo?

“Tiểu tử, ngươi nhìn đi đâu?” Nắm đấm như sắt lao về phía Liên Hữu như mở màn chào hỏi, để cho hắn không thể không rời lực chú ý, dùng toàn lực đối phó.

Đôi mắt màu xanh thẫm vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hai người đang đánh nhau ở phía dưới. Môi cong lên thành một nụ cười: Vô công của Trương Hồng gần đây lại tiến bộ rất nhiều đấy! Xem ra, rất nhanh biết kết quả

“Bịch–” một tiếng, Liên Hữu lại bị đá bay, ngã xuống đất. Lần này, lại không có cách nào để đứng lên nữa rồi, chỉ có thể hơi chống người phụt máu.

“Dạ Xoa đại nhân, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!” Trên mặt Trương Hồng lộ vẻ đắc ý lớn tiếng nói.

Dạ Xoa hài lòng nhìn phía dưới gần như đã khống chế được tất cả quân địch, giơ tay lên cao, giọng nói nhẹ mà vang xa: “Khai thông cửa động!”

Theo mệnh lệnh vừa truyền ra, nhóm binh lính tinh anh nhanh chóng cầm lấy dụng cụ đi về phía hòn đá to chặn ở cửa.

Dạ Xoa từ từ đi xuống gò núi, đi về phía Liên Hữu vẫn đang cố chấp chống đỡ nửa người đi tới.

Nàng từ trên cao nhìn xuống dưới, mặt nam nhân ở dưới rõ ràng vì bị nội thương nặng mà tái nhợt, nhưng lại vẫn cố chấp kiên cường chống đỡ thân thể lên, hỏi: “Ngươi là do ai phái tới?”

Liên Hữu hừ lạnh quay đầu đi.

Trương Hồng ở một bên thấy hắn đối xử bất kính với vị anh hùng ở trong lòng mình như thế, tiến lên dùng lực đá hắn một cước, giọng lộ vẻ độc ác nói: “Tiểu tử, đang hỏi ngươi đấy? Câm rồi à?”

“Hự–” Bản thân Liên Hữu vốn đang bị trọng thương, bởi vì lực chân mà Trương Hồng bỏ ra không có nhẹ mà lại học máu.

“Đủ rồi!” Dạ Xoa không thể thấy nhân tài như thế cứ như vậy mà chết đi, lên tiếng ngăn cản,

Nàng hơi ngừng đầu, nhìn bầu trời đêm một mảnh đen như mực. nhẹ giọng nói: “Thật ra, cho dù ngươi không nói, ta cũng đã đoán ra được rồi. Các ngươi hẳn là thân vệ binh bên người Hoàng đế.”

Nàng lại một lần nữa đem ánh mắt chuyển về trên khuôn mặt kinh ngạc của Liên Hữu nói: “Xem ra, nơi này đã bại lộ rồi! Cũng là đến lúc phải đối mặt rồi!”

Trương Hồng tiến lên một bước, khế hỏi: “Dạ Xoa đại nhân, ngài thật sự định làm như thế sao?”

“Trương Hồng, ngươi sẽ nguyện ý đi theo ta sao?” Dạ Xoa quay đầu mặt hướng về phía hắn.

Trên khuôn mặt Trương Hồng hiện lên nụ cười thoải mái nói: “Cùng lắm thì chết, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán!”

“Các ngươi có bằng lòng hay không?” Dạ Xoa nâng âm lượng lên nói với những binh lính khác.

“Chúng ta sẽ chết theo Dạ Xoa đại nhân!” Tiếng hô to lớn mà đều làm chấn động khu rừng này.

Liên Hữu nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía thân ảnh mạnh mẽ rần rở ở bên cạnh mình: người nam nhân này có được nhân cách, sức hấp dẫn khiến cho binh lính sẽ chết xin theo chính là điều mà kẻ làm tướng luôn mong muốn.

Đôi mắt màu xanh thẫm lộ ra sự rung động, nàng áp chế sự cảm động trong lòng, cao giọng nói: “Được! Chúng ta xuất phát!”

“Xuất phát!” Nhóm binh lính tinh anh cùng hô theo.

Đêm đã rất khuya, bốn phía lại rất yên tĩnh vắng lặng.

Nhưng mà, ngay lúc này Hoắc Liễm lại không có một chút buồn ngủ nào. Hắn nôn nóng đi tới đi lui ở trong thư phòng. Bóng dáng nôn nóng kia ở dưới ánh đèn phản chiếu lại trên cửa sổ.

Ở bên ngoài căn phòng Liên Hằng vẫn đan hai tay vào nhau dựa vào cây cột ở bên cạnh, trên mặt chỉ có sự lạnh lùng.

“Á –” Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên truyền đến khiến hắn lập tức xoay người lại, chỉ thấy những thân vệ binh mà hắn mang đến đã bị bắn chết mười mấy người.

Rất nhiều binh lính từ trên bờ tường nhảy xuống. Nhờ theo ánh sáng từ trong đèn lồng phát ra, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng trên quần phục của những binh lính kia thêu một chữ “Tinh”.

“Rầm –” một tiếng, cửa lớn trong đình viện vẫn luôn đóng chặt bị người phá mở ra. Rất nhiều binh lính mặc quần phục giống nhau vọt vào.

Mồ hôi lạnh bắt đầu theo cái trán toát ra. Liên Hằng cẩn thận ẩn mình ở sau cây cột lớn, tay nắm chặt cây đao ở bên hông, tầm mắt đảo quanh nhanh chóng có thể tìm cách phá vòng vây.

Ánh mắt tìm kiếm rất nhanh đã dừng lại, dừng lại ở trên một nam nhân đeo mặt nạ quý vừa mới tiến vào được người vây quanh. Người nam nhân này chính là kẻ cầm đầu của những binh lính này. Hắn nín thở đợi, chờ đợi cơ hội nam nhân đi vào.

Tới gần, lại tới gần hơn. Liên Hằng vẫn nhìn chăm chăm vào thân ảnh nhanh chóng đi tới kia. Có thể được rồi. Trong mắt của hắn lóe lên tia sáng. Thân ảnh nhanh chóng thoát ra, vung cây đao trong tay, thoáng cái đã hạ gục binh lính vây quanh ở bên phải người nam nhân kia, sau đó bàn tay lớn của hắn duỗi ra tóm lấy người nam nhân kia, đao lập tức kề ở trên cổ hắn.

“Dạ Xoa đại nhân!” Chúng binh lính bị một màn tình huống bất thành linh này làm cho kinh hãi, vội vàng lớn tiếng gọi. Tất cả binh sĩ trong đội quân tinh anh đều biết rõ Dạ Xoa đại nhân không có nội công.

“Tiểu tử, mau thả Dạ Xoa đại nhân. Nếu không lão tử sẽ phanh thây xé xác người ra!” mặc dù trong lòng bàn tay Trương Hồng đã đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn còn cố giả bộ bình tĩnh, mở miệng uy hiếp.

Môi Liên Hằng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, giọng nói lạnh lùng: “Tin ta đi, đao của ta tuyệt đối nhanh hơn ngươi! Nếu không muốn hắn chết, đều lui ra!”

Nhóm binh lính tinh anh không thể không lui về phía sau. Nhưng mà, ánh mắt của bọn họ cũng không có rời khỏi Dạ Xoa đại nhân của mình một chút nào.

Sự chú ý chủ yếu của Liên Hằng đều đặt trên những binh lính tinh anh ở trước mặt kia, nhất là trên người Trương Hồng, cơ bắp toàn thân đều kéo căng, tản ra khí thế nghiêm túc. Đối với người mà hắn đang uy hiếp, trái lại hắn lại không bỏ nhiều sự chú ý. Bởi vì mới vừa rồi, lúc hắn chế trụ cổ tay nam nhân này, cũng đã biết nam nhân này không có một chút nội lực nào. Mặc dù có một chút hiểu kỳ với cái người không có một chút nội lực nào, lại có thể trở thành đầu lĩnh của một nhóm binh lính tinh anh hung hãn này, nhưng mà quan trọng nhất là hắn đã tóm được kẻ đứng đầu.

“Tất cả mọi người buông vũ khí xuống, lui ra!” Liên Hằng cố ý đem khoảng cách giữa đao cùng cổ kéo lại gần hơn, lớn tiếng uy hiếp.

“Keng keng rầm –” nhóm binh lính tinh anh không có một chút do dự nào, buông vũ khí cầm trong tay xuống, từ từ lui về phía sau.

Liên Hằng thấy thế, quả tim vẫn luôn căng thẳng cũng buông xuống. Sự biến hóa trong suy nghĩ được thể hiện trên phản ứng của cơ thể hắn.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm kia rất nhanh lóe lên một tia sáng.

Khuỷu tay trái của Dạ Xoa bỗng nhiên rất nhanh đánh một kích về phía ngực của Liên Hằng.

Đột nhiên có một cảm giác đau đớn từ ngực truyền đến khiến cho thanh đao vốn đặt ở trên cổ của nàng hạ thấp xuống một chút.

Dạ Xoa lập tức bắt lấy phản ứng tự nhiên này, hai tay tóm lấy cánh tay của hắn, một cú xoay người thật đẹp, ném thân hình cao lớn của Liên Hằng bay ra ngoài.

“Rầm –” một tiếng, Liên Hằng té ngã trên mặt đất.

Nhưng mà, dù sao Dạ Xoa cũng không có nội lực, lực sát thương của chiêu thức cũng có hạn. Liên Hằng rất nhanh đã có thể bò dậy, nhưng mà thân thể của hắn lại không có cách nào nhúc nhích được. Hơn mười thanh đao đã gác ở trên cổ của hắn.

Liên Hằng không phải cái loại người lỗ mãng. Nếu như là đã bị bắt, hắn cũng không tiếp tục làm chuyện đấu tranh không cần thiết. Chỉ là hai mắt nhìn chăm chăm vào nam nhân đứng Nhu đạo ném mình ra ngoài, âm thanh lạnh lùng nói: “Vì sao, ngươi biết sử dụng Nhu đạo?”

Liên Hằng cũng không có được đáp án, bởi vì cửa phòng vẫn luôn đóng chặt kia đã có người mở ra

Hoắc Liễm mang về mặt vui sướng đi ra khỏi cửa phòng, nhanh chóng đi về phía Dạ Xoa, hưng phấn nói: “Dạ Xoa, ta đã biết ngươi nhất định sẽ có biện pháp! Nhất định sẽ có biện pháp!”

Đôi mắt màu xanh thăm lãnh đạm nhìn gương mặt hưng phấn kia, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia tiếp theo định làm như thế nào?”

Trong đôi mắt màu lam nhìn về phía Liên Hằng hiện lên sát khí: “Lần này Hoắc Thiên Thụy phải tới tất cả thân vệ binh hấn có, một người cũng không thể giữ.”

Hoắc Liễm đem tầm mắt quay về phía trên người Dạ Xoa, trong đôi mắt màu lam lóe ra dã tâm: “Rõ ràng Hoắc Thiên Thụy đã phát hiện ra sự tồn tại của đội Tinh Anh. Chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải chủ động xuất kích. Ta đã tính toán tốt rồi. Diện tích dựa vào năng lực của đội quân Tinh Anh, tuyệt đối có thể nắm giữ được mấy cái châu thành phụ cận Thương Châu. Nhưng mà chúng ta chưa thể chống lại Hoắc Thiên Thụy được!” Hấn tin tưởng chỉ cần có Dạ Xoa, chỉ cần có đội quân Tinh Anh, mộng tưởng của mình sau khi trải qua một thời gian dài đã có thể thực hiện được rồi. Chờ ngày đó khi hấn trở thành quân vương, hấn sẽ để cho Dạ Xoa trở thành Hoàng hậu của mình, mặc dù Dạ Xoa chỉ là nữ nhân, nhưng mà tài năng ở trên người nàng khiến cho người ta phải sợ hãi, làm cho hấn không có cách nào có thể buông tay nàng.

“Vương gia, nếu chiếm được những châu thành này, ngài có từng nghĩ sẽ cai quản như thế nào, làm sao để cho cuộc sống của dân chúng được tốt hơn?” Dạ Xoa nhìn thẳng vào đôi mắt đầy dã tâm kia.

“Bỏn vương sẽ để cho những tiện dân kia có miếng cơm ăn.” Giọng điệu của Hoắc Liễm tràn ngập hào khí tự cho là đúng. Hấn đắm chìm trong tương lai ở trong sự tưởng tượng của bản thân, cũng không có chú ý sắc mặt của những binh lính tinh anh kia trong nháy mắt biến thành màu đen, cũng không có chú ý tới trong đôi mắt màu xanh thăm kia hiện lên sự thất vọng cùng với kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 8: Phản Bội

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn “Dạ Xoa, người mau chóng giết chết tên kia cùng với những thân vệ binh kia đi” Hoắc Liễm thân nhiên ra lệnh.

Dạ Xoa hơi quay người, không hề nhìn về mặt đắc ý của Hoắc Liễm, bàn tay vẫy một cái, thân thể trắng kiện của Trương Hồng bắt đầu tiến lên.

Hoắc Liễm cho rằng hấn muốn ra tay giết chết đám người Liên Hằng, sự đắc ý lộ rõ trên mặt.

Nhưng mà, bước chân của Trương Hồng lại nhanh chóng đi về phía ngược lại, đi đến trước mặt hấn, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Vương gia, mời đi theo thuộc hạ!”

“Làm gì?” Hoắc Liễm nhất thời không có phản ứng lại, trong đôi mắt màu lam chứa đầy sự nghi hoặc.

“Đi tới một nơi an tĩnh, thuận tiện binh ôn dã tâm của ngài!” Dạ Xoa xoay người, trong đôi mắt màu xanh thăm mang theo sự kiên quyết nói.

Giờ phút này Hoắc Liễm đã hiểu được mục đích của nàng. Khuôn mặt thô kệch nhanh chóng đỏ lên vì tức giận: “Dạ Xoa, người muốn phản bội bỏn vương?!”

“Đúng!” Nàng cũng không có phủ định, trái lại rất bình tĩnh trả lời, bình tĩnh giống như đang trả lời về vấn đề thời tiết.

Ngữ khí bình tĩnh kia lại chọc giận Hoắc Liễm. Giọng nói của hấn lại càng nâng cao hơn: “Dạ Xoa, người có biết người có thể có được ngày hôm nay sở dĩ là do bỏn vương ban cho hay không?”

“Quả thật, sở dĩ ta có thể có được ngày hôm nay, đều là nhờ vào Vương gia. Nhưng” Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt lộ rõ sự tức giận kia, lộ ra tự tin nói: “Nhưng mà cho dù không có ngài, ta cũng nhất định sẽ có thành tựu ngày hôm nay.”

“Mời đi! Vương gia!” Trương Hồng lại ra tiếng nhắc nhở nói.

“Trương Hồng, người chẳng lẽ đã quên mất là ai gọi người tiến vào đội quân tinh anh sao? Là ai để cho người vốn chết đói có một miếng cơm ăn sao?” Hoắc Liễm bị xua đuổi phần nộ lớn tiếng quát. Phản rồi, phản rồi, những thứ tiện dân này đều làm phản rồi! Lúc trước, nếu không phải là hấn thu lượm những tiện dân này, gọi bọn hấn nhập ngũ, cho bọn hấn một miếng cơm ăn, chỉ sợ bọn hấn đã sớm chết đói rồi.

“Đúng là lúc trước là Vương gia cho thuộc hạ một miếng cơm ăn. Nhưng Vương gia có coi chúng ta làm thuộc hạ? Vương gia chưa từng đem chúng ta là con người để mà đối đãi. Vương gia chỉ coi chúng ta trở thành công cụ giết người!” Trương Hồng giọng nói lạnh lùng trả lời: “Nhưng Dạ Xoa đại nhân lại coi chúng ta là bằng hữu, là huynh đệ. Nàng sẽ quan tâm một nhà lớn nhỏ của chúng ta, sẽ tìm mọi cách để nâng cao chất lượng cuộc sống của người nhà chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của những tinh anh binh nhìn về phía Hoắc Liễm trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Ánh mắt lạnh lùng kia giống như là một loại dầu đổ vào trên lửa giận của Hoắc Liễm. Hắn cao giọng nói: “Các người có biết Dạ Xoa vốn có thân phận gì hay không, đáng giá để cho các người phản bội bổn vương sao?”

Tay của Hoắc Liễm bỗng nhiên đưa lên, chỉ thẳng vào bóng lưng của Dạ Xoa cao giọng nói: “Dạ Xoa không những chỉ là một nữ nhân, lại còn là nữ nô bổn vương từ trong doanh trại nữ nô mang ra ngoài!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên: Dù sao trước đó nhận thức của tinh anh binh đối với Dạ Xoa vẫn cho rằng hắn là nhân vật bí mật được Vương gia tìm được trong Phó gia quân. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến anh hùng trong lòng mình lại là một nữ nhân.

Liên Hằng đã bị người trời lại ở đó, bị áp chế cũng giật mình nhìn nam nhân mang theo mặt nạ quý kia: Quyết đoán như vậy, nam nhân được binh lính ủng hộ như thế, lại là một nữ nô?! Ở trong ấn tượng của hắn, ở trong thiên hạ này, người có thể có mẽ hoặc lòng người tuyệt đối như vậy, người làm cho người ta không thêm đề ý đến giới tính, chỉ có Bắc tướng – Phó Văn Kiệt đã chết cách đây bốn năm trước.

Yên tĩnh, yên tĩnh bao phủ dường như ngay cả tiếng hít thở cũng nghe được rõ ràng. Tầm mắt của mọi người nhìn về phía chiếc mặt nạ quý kia.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm cũng không có xuất hiện sự bối rối bởi vì thân phận bị người ta vạch trần, trái lại vẫn bình tĩnh thong dong như lúc ban đầu.

Sự bình tĩnh kia làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy lời nói vừa rồi của Hoắc Liễm đều là vu oan. Dạ Xoa đại nhân có tài năng cầm binh tuyệt vời như thế sao có thể là một nữ nô đây? Không có khả năng!

Ánh mắt binh lính lại chuyển về phía người Hoắc Liễm lần nữa, lần này không có mang theo chất vấn mà là sự khinh thị vì Hoắc Liễm đã vu tội cho anh hùng trong lòng mình.

Sự khinh thị kia làm cho con tức giận của Hoắc Liễm dâng lên lần nữa. Hắn cao giọng chất vấn Dạ Xoa vẫn luôn quay lưng về phía hắn: “Thập Tứ, ngươi có dám tháo cái mặt nạ xuống để cho tất cả mọi người cùng nhìn thấy rõ ràng hay không?” Hắn không gọi nàng là Dạ Xoa, mà là dùng số thứ tự của nữ nô để gọi nàng.

Dạ Xoa vẫn luôn quay lưng về phía hắn giống như là không có nghe được tiếng la giận dữ của Hoắc Liễm, bóng lưng vẫn tản ra khí tức lạnh lùng như cũ.

Bỗng nhiên từ trong phòng xông ra một cái bóng đen, ở dưới tình huống tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, lưỡi đao sắc bén đã chém thẳng về phía gáy của Dạ Xoa.

Sự cảnh giác theo bản năng của cơ thể phản ứng làm cho Dạ Xoa bước về phía trước một bước rộng, đã hủy đi sự công kích này.

Người có phản ứng đầu tiên là Trương Hồng, phi thân về phía Lý Tân đột nhiên xuất hiện mà ra tay tấn công.

Trước kia lúc Lý Tân còn ở trong quân đội bí mật là kẻ có thân thủ tốt nhất, vì thế mới được chọn làm cận vệ của Hoắc Liễm, nhưng mà đối với đội tinh anh đã trải qua sự huấn luyện một năm qua của Dạ Xoa, thân thể của Lý Tân trước mắt tối đa chỉ đạt đến mức trung bình. Mà Trương Hồng hiện tại đã trở thành đệ nhất cao thủ của tinh anh binh muốn đánh bại Lý Tân là điều quá dễ dàng.

Chưa đến một khắc chung, Lý Tân đã bị đánh bại nằm ở trên mặt đất, sợ là không thể đứng dậy. Nhưng mà, khi mặt hắn bị áp xuống đất, trong đôi mắt lóe lên tia sáng.

Thấy thủ vệ mà mình đặc ý nhất bị người đánh bại, sắc mặt Hoắc Liễm lại càng khó coi.

“Bứt...” Có tiếng giấy bị đứt vang lên, sau đó chiếc mặt nạ quý trên mặt Dạ Xoa cũng đã theo gió rơi xuống.

Nhìn thấy mặt nạ quý ở trên mặt của Dạ Xoa vẫn luôn đưa lưng về phía mình rơi xuống đất, bên môi Hoắc Liễm hiện lên sự đắc ý, cao giọng cười nói: “Thập Tứ à, Thập Tứ, cho dù ngươi muốn giấu diếm thân phận ti tiện của mình, cũng vô dụng rồi. Các người, nhìn cho rõ ràng cái người gọi là tướng quân giỏi, đại nhân tốt của các người rốt cuộc là người như thế nào? Nhìn cho rõ ràng...”

Lời nói của Hoắc Liễm vì ngạc nhiên mà dừng lại, bởi vì người vẫn luôn quay lưng về phía mình quay người lại: Vốn tưởng rằng sẽ thấy được một khuôn mặt ngăm đen xấu xí, nhưng mà đó lại là một khuôn mặt tuấn lãng khí khái hào hùng, một khuôn mặt trung tính nhìn không rõ giới tính.

Bởi vì Dạ Xoa bỗng nhiên quay người lại, Liên Hằng cũng nhìn thấy khuôn mặt anh khí kia. Hắn đột nhiên mở to hai mắt, trên mặt tràn đầy sự hoảng hốt: Phó Văn Kiệt?! Gương mặt kia rõ ràng chính là Phó Văn Kiệt! Ngoại trừ màu mắt không giống! Nhưng mà, sẽ không sai! Người ở trước mắt này chính là Bắc tướng Phó Văn Kiệt vốn dĩ đã chết từ bốn năm trước! Cũng quả quyết như thế, cũng mị lực thống lĩnh quân đội như thế, còn có Thái cực cùng nhu đạo mà những binh sĩ kia sử dụng, tất cả những điều này đều nói lên nàng chính là Phó Văn Kiệt!

Trái với sự khiếp sợ của Liên Hằng, Hoắc Liễm chỉ có thể dùng từ giật mình để hình dung: Hắn là ai vậy? Nam nhân này là ai? Thập Tứ hắn là có một khuôn mặt ngăm đen xấu xí? Đề nén không được sự rung động trong lòng, hắn bỗng nhiên lớn tiếng hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Thập Tứ đâu? Thập Tứ rốt cuộc đi nơi nào rồi? À nữ nô Thập Tứ đến cùng là đi nơi nào rồi?” Chẳng lẽ từ rất sớm, trước đây, cái nam nhân này cũng đã thay thế Thập Tứ, vẫn ẩn nấp ở bên người mình. Điều này cũng giải thích được vì sao Dạ Xoa bỗng nhiên lại làm phản.

Hoắc Liễm càng nghĩ càng cảm thấy như vậy, sự phẫn nộ trong đôi mắt màu lam càng sâu, đồng thời cũng vô cùng cảnh giác: “Người rốt cuộc là ai? Ai phái người tới nơi này? Thập Tứ có phải đã sớm bị người giết chết rồi không?”

Dạ Xoa khẽ than một tiếng: “Vương gia, chẳng lẽ ngài không nhận ra giọng nói của ta sao?”

Giọng nói quen thuộc kia khiến cho Hoắc Liễm càng thêm hoài nghi, sự hoài nghi này rất nhanh đã bị phủ định: “Không thể nào, dung mạo của người và Thập Tứ vốn không hề giống nhau?”

“Đúng vậy! Quả thật không giống nhau! Nhưng mà đây chính là gương mặt vốn có của ta!” Trên mặt của Dạ Xoa tràn đầy cảm thán. Cách đây khoảng nửa năm, bỗng nhiên nàng phát hiện da ở trên mặt mình bị cuộn lên, theo bản năng, đưa tay theo phần mặt kia kéo phần ra bị cuộn lên, kết quả lộ ra gương mặt anh khí này, gương mặt này vô cùng quen thuộc. Mặc dù không biết vì sao, nhưng mà nàng đã nhanh chóng xác nhận đây mới chính là gương mặt thật của mình.

“Đúng! Ta chính là Thập Tứ!” Dạ Xoa cũng không có phủ định, rồi sau đó đáp lại rõ ràng.

Lý Tân bị ngã nằm ở trên mặt đất, trong mắt hiện lên sự khinh bỉ: Xem ra Dạ Xoa chính là kẻ ngu. Mặc dù hấn cũng kinh ngạc bởi mình chỉ dùng sức gió mà làm đứt được dây đeo mặt nạ, lộ ra cái khuôn mặt anh khí tuấn lãng kia, nhưng mà Dạ Xoa lại có thể thừa nhận mình chính là nữ nô Thập Tứ kia. Những binh lính tinh anh kia sao có thể dễ dàng tha thứ cho sự thật đó Dạ Xoa đại nhân của mình lại có thể chỉ là một nữ nô? Ngu xuẩn! Sự đắc ý ở trong mắt của Lý Tân bị một giọng nói dễ nghe cắt ngang:

“Các huynh đệ, các người đề ý ta là một nữ nhân sao?”

Câu hỏi bất ngờ như vậy khiến cho mọi người không biết phải trả lời ra sao. Sự yên tĩnh lại bao trùm lên.

Hừ! Các binh lính tinh anh có thể không đề ý sao? Hoắc Liễm và Lý Tân vì suy nghĩ này mà ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Mà Liên Hằng thì không có chút kinh ngạc nào: Bởi vì hấn sớm biết đáp án! Với nhân cách mị lực của Phó Vân Kiệt, mị lực vượt qua giới tính này, khiến cho người khác quên đi giới tính của nàng.

“Vậy về sau Dạ Xoa đại nhân còn có thể cùng bọn thuộc hạ, những huynh đệ này luận bàn không?” Trương Hồng đưa tay cầm lấy tóc của mình, có chút không được tự nhiên hỏi.

Đôi môi đỏ cong lên thành một nụ cười sáng khoái: “Đương nhiên!”

“Các huynh đệ, có nghe thấy không!” Bỗng nhiên Trương Hồng quay người, lớn tiếng nói với những binh lính ở phía sau.

“Nghe được!” Những binh lính tinh anh này thoải mái cười nói.

“Các người không ngại tướng quân của mình là một nữ nhân?” Trong lòng Hoắc Liễm thấy thật sự khó hiểu, gật mình hỏi.

Trương Hồng gần như là muốn thay mặt mọi người đem tiếng lòng nói ra, lớn tiếng nói: “Nữ nhân thì sao? Dạ Xoa đại nhân vẫn là Dạ Xoa đại nhân. Mặc kệ nàng là ai, ở trong lòng chúng ta, nàng chính là Dạ Xoa đại nhân dẫn dắt chúng ta tiến bộ, quan tâm đến chúng ta. Vậy là đủ rồi!”

“Đúng. Vậy là đủ rồi!” Những binh lính khác đều lên tiếng phụ họa theo!

Nghe được những lời này, trong mắt Dạ Xoa hiện lên sự xúc động: mặc dù nàng đã sớm biết những huynh đệ trong tiểu đội này tuyệt đối sẽ không bởi vì thân phận cùng giới tính của mình bị người ta tố giác mà phản bội mình, nhưng mà chính tai mình nghe được lời nói chân thành mà tin tưởng như thế, trong lòng như nở hoa, vô cùng kích động. Đây là những binh lính tinh anh mà nàng đã vất vả bồi dưỡng.

Nhìn qua sự rung động cùng kiêu ngạo trên khuôn mặt anh khí tuấn mỹ xa lạ kia, nhìn qua sự tin nhiệm trên khuôn mặt của những binh lính tinh anh kia, lần đầu tiên Hoắc Liễm phát hiện ra, thì ra nhân cách của con người có thể vượt trội hơn cả giới tính.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 9: Giải Phóng

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Ánh trắng sáng xuyên qua song cửa sổ nhỏ hẹp, chiếu vào trong một góc trong phòng địa lao của binh lính tinh anh.

Được bao phủ bởi ánh trắng Liên Hằng ngẩng đầu nhìn vầng trăng ở bên ngoài song sắt, trong lòng vô cùng kích động: Hấn không thể tưởng tượng được một chuyến đi đến Thương Châu lại có thu hoạch như vậy. Phó Vân Kiệt, con người tài hoa hơn người đó, người mà khiến Hoàng thượng không thể quên được, người tưởng đã chết vậy mà giờ lại còn sống đứng sờ sờ trước mặt mình. Căn cứ vào đoạn đối thoại của bọn họ, hấn rất dễ dàng để có thể đoán được đại khái. Lúc trước Phó Vân Kiệt bị người khác dịch dung, cũng đã mất đi trí nhớ, không biết vì nguyên gì lại trở thành nữ nô Thập Tứ. Sau này Hoắc Liễm phát hiện ra tài năng của nàng, để cho nàng dùng thân phận của Dạ Xoa bí mật huấn luyện quân đội mình chiêu mộ. Nhưng mà, làm sao

Hoắc Liễm cũng không ngờ được mình không thể điều khiển được nàng. Dù sao, Bắc Tướng không phải là người bình thường có thể điều khiển được.

Trước mắt, hắn cũng không có ý định nói cho Dạ Xoa biết thân phận thật của nàng. Hắn phải tìm cách truyền tin tức này cho Hoàng thượng biết mới được. Nhưng mà, hắn phải làm như thế nào mới có thể truyền được tin tức đây?

“Két...” một tiếng, cửa sắt vẫn luôn bị đóng chặt được người mở ra. Dạ Xoa vẫn luôn mang theo mặt nạ quý đi đến.

Liên Hằng cũng không có bởi vì cái mặt nạ quý ở trong ánh trăng mờ ảo làm cho càng thêm quý dị, cùng với sự nghiêm túc lạnh lùng từ trên người Dạ Xoa phát ra hù dọa, chỉ bình tĩnh đối mặt với nàng.

Trong đôi mắt màu xanh thẳm kia lóe lên sự kinh ngạc rất nhanh, giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo vang lên ở trong căn phòng: “Liên Hằng, ngự tiền đối đao thị vệ của Hoắc Thiên Thụy, cũng là đệ nhất cao thủ của thân vệ quân. Ta nói không sai chứ?”

Liên Hằng cũng không có bởi vì mình bị kẻ khác vạch trần thân phận mà bối rối, chỉ bình tĩnh nói: “Dạ Xoa, mục đích của ngươi là gì?”

Đôi mắt màu xanh thẳm nhìn thẳng vào trong mắt Liên Hằng, sau đó quay đầu nhìn vàng trắng ở bên ngoài song sắt kia, khẽ nói: “Liên Hằng, ngươi có cảm thấy Cao Quốc là một quốc gia rất quái dị hay không?”

“Quái dị?” Liên Hằng vốn tưởng rằng Dạ Xoa sẽ nói cái gì đó, không nghĩ tới sẽ bị hỏi một câu như vậy.

“Cao Quốc vì sao phải chèn ép nữ nhân như thế, cướp đoạt quyền lợi của các nàng.....” Lời nói sau cùng, trong đôi mắt màu xanh thẳm hiện lên chút oán hận, sự oán hận dành cho việc đối xử bất công như thế.

Có thể cảm nhận được sự chán ghét cùng oán hận trong giọng nói của nàng, hắn lập tức cảm thấy thoải mái: Đây là tinh thần trượng nghĩa ở trong bản chất của Phó Văn Kiệt quấy phá. Lúc trước có thể ngạo nghễ ở trước mặt văn võ bá quan của Cảnh Quốc thừa nhận thân phận nữ nhân của mình như vậy, đã có thể thấy được bên trong suy nghĩ của nàng về sự ngang hàng của nam nữ mãnh liệt thế nào.

“Ta có thể thả một mình ngươi trở về. Ngươi về nói lại cho Hoắc Thiên Thụy nếu như muốn những thân vệ binh này bình an trở về, bảo hắn phê chuẩn cho Thương Châu độc lập. Đương nhiên, hàng năm Thương Châu vẫn đóng tiền thuế, trên danh nghĩa đối ngoại vẫn là một bộ phận của Cao Quốc. Nhưng mà, tất cả mọi thứ của Thương Châu đều do ta quyết định!” Đây là mục đích của nàng. Nàng muốn có được một chỗ. Một ngày nào đó cho nàng thay đổi cái tình hình kỳ quái này, cho nữ nhân của Thương Châu một cơ hội thay đổi vận mệnh.

“Ngươi không sợ Hoàng Thượng nghe được yêu cầu vô lý như thế, phát động đại quân đến san bằng Thương Châu sao?” Liên Hằng nói ra sự nghi ngờ trong lòng.

“San bằng Thương Châu?!” Mũi đỏ nhếch lên thành một nụ cười châm chọc: “Đừng nói hiện tại tại Hoắc Thiên Thụy chắc đang vội vàng đối phó với đại quân của Cảnh Quốc áp sát biên giới, cho dù là hắn thật sự phái đại quân tới đây, ta cũng có biện pháp đánh lui!” Nói đến đây trong đôi mắt màu xanh thẳm lộ rõ sự tự tin!

Phần tự tin này làm cho Liên Hằng rung động: Đây là Bắc Tướng Phó Văn Kiệt. Cho dù nàng đã mất đi tất cả trí nhớ, nhưng bản chất ở bên trong vẫn không hề thay đổi.

“Được! Ta đồng ý với ngươi!” Liên Hằng không có do dự, một lời đồng ý với nàng. Bởi vì chỉ có như vậy, hắn có thể danh chính ngôn thuận đi ra ngoài mang tin tức tốt này nói cho Hoàng thượng.

Khi bầu trời nhuộm đỏ những áng mây trên bầu trời, trong doanh trại nữ nô đã xuất hiện tiếng hoạt động. Nữ nô ăn mặc lam lũ từ mờ sáng đã phải đến công trường làm những việc nặng nhọc này.

“Nhanh lên, Tam Thập Bát, ngươi lại dám lười biếng!”

“Động tác chậm chạp quá đấy, muốn ăn đòn phải không?”

Binh lính vung roi trong tay, thúc giục những nữ nô kia nhanh chóng làm việc.

“Bịch...” Một nữ nhân thân hình gầy yếu bỗng nhiên ngã xuống đất.

Tên lính trông coi ở bên cạnh thấy thế lập tức bước nhanh tới đó, lớn giọng quát to: “Giả chết à, đứng lên nhanh cho ông mày! Nghe thấy không, đứng lên.” Nói xong, roi trong tay hắn không chút kiêng dè quất xuống.

Cây roi mạnh mẽ ác liệt rất nhanh đã cắt đứt bộ quần áo vốn tàn tạ cũ nát không chịu nổi, quất sâu vào da thịt, tạo ra một vết máu rõ ràng.

Đối mặt với tình huống như thế, trên mặt những nữ nô nếu không là sự sợ hãi cũng là vẻ lạnh lùng.

Tên lính kia thấy nữ nhân này rõ ràng là bởi vì bị quất, đau đớn mà hơi hơi run rẩy, nhưng vẫn không chịu đứng lên, tức giận trong lòng càng lớn hơn, dùng lực tay mạnh hơn, vung roi ở trong tay lên.

Mắt thấy trên lưng của nữ nhân kia sắp có thêm một vết máu nữa. Lúc này một bóng người phi thân đến, một phát tóm được chiếc roi đang vung mạnh kia.

Tên lính kia vốn định chửi ầm kè nào có can đảm dám quấy rối kia, nhưng mà cái mặt nạ quỷ đập vào mắt làm cho hắn nhất thời kinh hãi.

“Rầm rập rầm rập...” Theo tiếng bước chân truyền đến, mười mấy binh lính tinh anh đã bao quanh ở chỗ nữ nô này.

Ở đây mặc dù cũng có mười mấy tên lính trông coi, nhưng đều là những kẻ nhát gan, thích bắt nạt kẻ yếu, nhưng sợ hãi kẻ mạnh. Bọn họ lập tức cảm nhận được trên người những tinh anh binh này tỏa ra sát khí áp người, không tự giác mà tựa sát vào nhau.

Vương Khánh, người phụ trách doanh trại nữ nô này, cường chế sự sợ hãi ở trong lòng, tay phải to béo có chút run rẩy chỉ vào Dạ Xoa, hỏi: “Ngươi, các ngươi rốt cuộc là người phương nào? Lại dám can đảm vụng trộm xông vào doanh trại nữ nô!”

Câu hỏi của hắn vừa mới xong, đã bị Trương Hồng cho một quyền đánh bay.

“Con mẹ nó, ngươi lại dám vô phép với Dạ Xoa đại nhân như thế, không muốn sống chắc!” Giọng nói ồm ồm kèm theo giọng điệu hung hãn Trương Hồng nói ra.

Những tên lính kia thấy Vương Khánh mắt tròn trắng té ngã ở bên cạnh, bị dọa sợ tới mức càng dựa sát vào nhau run lên.

“Các ngươi ai còn có ý kiến?” Bàn tay lớn của Trương Hồng vừa chỉ, cất giọng ồm ồm lớn tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức sắc mặt của tất cả những binh lính này đều trắng bệch vội vàng lác đầu.

Trương Hồng thấy được đáp án vừa lòng, mới xoay người lại cung kính nói với Dạ Xoa: “Dạ Xoa đại nhân, đã không có vấn đề!”

Đôi môi đỏ mọng khẽ cười: Trương Hồng này vẫn là người thô lỗ thẳng thắn như vậy. Nhưng mà, nàng cũng không để ý. Có khi, biện pháp thẳng tay như vậy mới có thể đạt được mục đích nhanh nhất.

Bàn tay Dạ Xoa vung lên, những binh lính tinh anh rất nhanh chóng theo trật tự đem những tên lính trông coi này trói lại, áp giải rời đi.

Dạ Xoa lúc này mới cúi đầu, nâng nữ nhân vừa rồi bị đánh lên, quan tâm hỏi: “Ngươi thế nào rồi?”

Nữ nhân kia vừa xoay người, vừa thấy khuôn mặt quỷ kia, cùng với khí thế khắc nghiệt của kẻ làm lính trên người Dạ Xoa tỏa ra, sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng thêm tái đi, đôi môi khô nứt nẻ run rẩy, cầu xin tha thứ nói: “Cầu, van cầu binh gia thả ra, buông tha tiểu nô!”

Lời vừa nói ra, những nữ nô vốn bị binh lính tinh anh dọa sợ hãi đồng loạt quỳ xuống dập đầu nói: “Van cầu binh gia buông tha tiểu nô! Van cầu binh gia buông tha tiểu nô!.....”

Dạ Xoa đưa tay đỡ nữ nô bị thương kia nói: “Các ngươi mau đứng lên, mau đứng lên đi! Ta sẽ không làm hại mọi người!” Nhưng mà, nàng vừa mới nâng người này dậy, một người khác đã lại quỳ xuống.

Nô tính đã khắc sâu vào trong nội tâm các nàng từ khi còn nhỏ, khiến cho Dạ Xoa cảm thấy vô cùng thất bại. Nhìn thấy từng khuôn lại từng khuôn mặt không chịu ngẩng lên lắng nghe, một cơn tức giận quanh quẩn ở trong lòng của nàng.

Dạ Xoa đột nhiên đứng dậy, giọng lạnh lẽo vẫn đeo ở bên hông của mình chém về phía chiếc cột trụ ở bên cạnh mình.

“Rầm...” Tiếng cây cột đổ xuống đất nhanh chóng đàn áp được những nữ nô chỉ biết có dập đầu, trên mặt các nàng đều mang theo sự sợ hãi mà nhìn về phía nam nhân mang mặt nạ quỷ.

“Kẻ nào còn tiếp tục dập đầu, lập tức lòi ra ngoài chém!” Dạ Xoa lớn tiếng nói.

Lời vừa nói ra, trên mặt các nữ nô càng lộ rõ sự sợ hãi, nhưng mà không ai dám dập đầu nữa. Ánh mắt các nàng đều tập trung ở trên người Dạ Xoa - người đang nắm giữ tính mạng các nàng trên tay.

Cuối cùng thì trong sân cũng đã yên tĩnh lại. Dạ Xoa khẽ thở ra, nói lớn lên: “Mọi người, mọi người không cần sợ hãi. Chúng ta sẽ không làm hại các ngươi. Trái lại, chúng ta tới đây để giải cứu các ngươi. Về sau, các ngươi sẽ không còn là nữ nô nữa, sau này các ngươi được tự do!”

Không có tiếng hoan hô như mong muốn xuất hiện, không có nét mặt vui sướng xuất hiện như mong muốn. Trên mặt các nữ nô ngoài sự khiếp sợ còn là vẻ khó hiểu.

Nữ nô Ngũ Thập Lục cảm nhận được sự yên lặng, đánh bạo lên tiếng nói: “Vị đại nhân kia, tiểu nô cho dù rời khỏi doanh trại nữ nô cũng không biết làm sao để sống sót!”

Dạ Xoa lúc này mới nhớ tới Cao Quốc có một cái điều lệ tuyệt vô cùng kỳ thị và áp bức nữ nhân: tất cả mọi người không được thuê mướn nữ nhân. Bởi vậy, đường ra duy nhất của nữ nhân chính là dựa vào nam nhân hoặc là tiến vào doanh trại nữ nô. Ít nhất, các nàng còn có thể có miếng cơm ăn.

Dạ Xoa lại lớn tiếng nói: “Yên tâm, kể từ hôm nay ở trong Thương Châu, tất cả nữ nhân đều có thể có được quyền lợi giống như nam nhân, có thể tìm được một phần việc để kiếm sống.”

Nhìn thấy những người kia bởi vì khuôn mặt hung dữ của Trương Hồng mà trốn ở cùng một chỗ, bộ dáng sợ hãi, Dạ Xoa cũng đành thờ dài ở trong lòng: đây chính là nô tính khắc sâu trong xương của nữ nhân ở Cao Quốc. Không phải dễ dàng trừ tận gốc như vậy. Bây giờ điều nàng muốn làm chính là từng chút từng chút một mà làm mất đi nô tính của các nàng.

Dạ Xoa vươn tay ra, đưa lên phía cổ, cởi bỏ chiếc áo choàng được phủ lên che kín thân mình.

Chiếc áo choàng rơi xuống đất, một thân hình nữ tử lung linh hấp dẫn xuất hiện ở trước mắt mọi người. Các nữ nô đều mở to hai mắt mà nhìn chăm chăm vào thân hình vốn là nữ tử này.

Giọng nói dễ nghe vang lên: “Ta, Dạ Xoa, là tướng quân của binh lính tinh anh, là một nữ nhân.”

Nghe được giọng nói dễ nghe lại vô cùng tự tin kia, trong lòng những nữ nô này vốn đã hồ hững, chết lặng lại xuất hiện một vết nứt, vị tướng quân của đám binh lính tinh anh này vậy mà lại là một nữ nhân, là một nữ nhân.

“Kẻ nào nói nữ nhân nhất định phải trở thành công cụ sản xuất, là ai nói nữ nhân nhất định phải dựa vào nam nhân để tồn tại; kẻ nào nói nữ nhân không được phép đường đường chính chính sống đàng hoàng. Hôm nay, Dạ Xoa ta vì nữ nhân Cao Quốc mà mở ra một điều lệ mới. Kể từ hôm nay, trong Thương Châu nam nữ bình đẳng, nữ nhân cũng có thể tìm được công việc, nữ nhân cũng trở thành chính thể.”

Lời nói giống như tuyên thệ kia, giọng nói dễ nghe giống như gió xuân thổi vào trong trái tim chết lặng của nhóm nữ nô kia, đem hạt giống theo đuổi bình đẳng, hạnh phúc lặng lẽ gieo vào trong lòng các nàng.

Ngày đó, tất cả các doanh trại nữ nô của Thương Châu bị hủy bỏ.

Ngày đó, điều lệ đầu tiên của Thương Châu về nam nữ bình đẳng, một lần nữa nhắc lại, châu pháp(*) về quyền lợi của nữ tử ra đời.

(*) Châu pháp: là pháp luật tự trị riêng của châu thành.

Ngày đó, phụ nữ của Cao Quốc lần đầu tiên được nhìn thấy ánh sáng bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 10: Vui Mừng Và Trống Rỗng

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Ánh trắng mờ mịt bao phủ trong ngự thư phòng của hoàng cung Cao quốc.

Hoắc Thiên Thụy đang ngồi ngay ngắn ở trên long ý, đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào bố cục của thiên hạ hiện tại. Thế cục bây giờ càng ngày càng hỗn loạn! Nhất là Cảnh quốc, gần đây thường xuyên phát động đột tấn công Cao quốc.

Căn cứ vào hồi báo của thám tử mà hần phải đi vẫn đang ẩn nấp ở Cảnh quốc, Phạm Dương Triệt đã trở thành Âm đế rồi. Phạm Dương Triệt bây giờ thật khiến người ta khó lòng nghĩ đến một Nam Tướng ôn văn nho nhã trước đây. Ít nhất, trước đây về bên ngoài của hần đã thể hiện như vậy.

Năm trước, Phạm Dương đã tuyên bố rõ ràng với bên ngoài Hoàng đế mang bệnh, hần sẽ trở thành giám quốc (giám sát chuyện quốc gia đại sự), đã trở thành người cầm quyền chính thức. Chỉ sợ, không bao lâu nữa, hần sẽ trở thành hoàng đế Cảnh quốc. Vậy thì Cao quốc lại có thêm phiền toái rồi!

Năm trước, Cảnh quốc thường xuyên phát động tấn công Cao quốc, khiến cho vấn đề tài chính của Cao quốc có vấn đề! Chiến tranh giống như đốt tiền. Hần đã nghĩ được biện pháp, tranh thủ một ít thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức.

Vào thời điểm này Phó quốc có thể được coi là nơi an toàn nhất trong ba quốc gia. Lãnh thổ của Phó quốc chỉ bằng một phần năm của Cao quốc, chỉ bằng một phần sáu của Cảnh quốc. Nhưng mà quả thực là chỗ an toàn nhất giữa hai nước. Phó gia quân quá dũng mãnh khiến cho Cảnh quốc một lần chiến bại không dám tấn công lần nữa! Mà hần vì nơi đó chính là tâm huyết của Vân Kiệt mà không ra tay, vì thế, sau khi Phó quốc ngừng chiếm lấy lãnh thổ Cao quốc, hần cũng không có ý định đi đoạt lại năm châu thành đã bị cướp đi! Mặt khác, năm châu thành kia cũng là những châu thành căn cốt nhất Cao quốc, một mặt khác, hần không muốn cùng có giao tranh với đội quân mà Vân Kiệt dốc lòng bồi dưỡng thành.

“Rầm...” một tiếng, cửa bị người mở ra.

Trong đêm tối tĩnh lặng này, tiếng động như vậy vang vọng khác thường, khiến cho Hoắc Thiên Thụy nhíu mày. Ngẩng đầu, đập vào mắt chính là gương mặt tái nhợt nhưng kích động của Liên Hằng. Hần rất nhanh đã chú ý tới tái nhợt trên mặt Liên Hằng là do bị nội thương!

Bước nhanh về phía trước. Hoắc Thiên Thụy nhanh chóng đỡ lấy Liên Hằng, bước chân đã có chút vô lực.

Trên mặt Liên Hằng lộ ra vẻ vui vẻ: “Thánh Thượng, thần đã nhìn thấy Phó Văn Kiệt!”

Đôi mắt màu lam bỗng nhiên mở to, hai tay vốn đỡ lấy Liên Hằng đã thành nắm lấy: “Khanh nói cái gì?”

Tuy rằng cánh tay rất đau bởi vì Hoắc Thiên Thụy dùng nhiều lực, nhưng mà Liên Hằng vẫn cười nói: “Thánh Thượng, thần đã gặp được Phó Văn Kiệt ở Thương Châu!”

“Văn Kiệt rõ ràng đã, đã chết rồi!” đôi mắt màu lam vốn tràn ngập ánh sáng chỉ trong giây lát đã ảm đạm xuống, tay nắm lấy Liên Hằng cũng nói lỏng: “Chắc khanh đã nhìn lầm rồi, chỉ là người giống người rồi!”

“Không, Thánh Thượng, thần tuyệt đối không có nhìn lầm!” Liên Hằng vội vàng giải thích nói: “Tuy rằng hiện tại màu mắt của Phó Văn Kiệt không giống với trước đây. Nhưng mà, tài năng siêu việt kia, khí chất cuồng vọng kia, trong thiên hạ, ngoại trừ Phó Văn Kiệt sẽ không có người thứ hai. Hơn nữa, nàng còn là một nữ nhân!”

Lời này nhen nhóm lên hi vọng trong trái tim vốn tuyệt vọng của Hoắc Thiên Thụy, đôi mắt màu lam mang theo nghi vấn hỏi: “Khanh, khanh nhìn thấy thật sự là Văn Kiệt?”

“Vâng, chính là Phó Văn Kiệt!” Liên Hằng gật đầu mạnh nói khẳng định.

Rồi sau đó, Liên Hằng bắt đầu kể lại sự tình từ đầu đến cuối.

Hoắc Thiên Thụy chú ý lắng nghe, cẩn thận lắng nghe chỉ sợ để lọt mất điểm mấu chốt nào trong đó. Trong đôi mắt màu lam, sự thất vọng dần dần biến mất, đã được sự mừng rỡ như điên thay thế.

Cuối cùng Liên Hằng cũng đã kể lại xong xuôi.

Hoắc Thiên Thụy lập tức nói: “Liên Hằng, ta muốn lập tức đi Thương Châu! Lập tức!” Hấn quá kích động đến mức ngay cả xưng hô cũng xưng nhầm (Bình thường là vua sẽ xưng là Trẫm, nhưng do kích động nên xưng sai)

Trên khuôn mặt tái nhợt của Liên Hằng hiện lên nụ cười nói: “Thánh Thượng, thần rất hi vọng mọi việc đã giải quyết ổn thỏa, rồi hãy đi đến Thương Châu!”

Hoắc Thiên Thụy lúc này mới nhớ tới chuyện chiến tranh với Cảnh quốc ở vùng biên giới. Trên khuôn mặt cương nghị lộ rõ sự thất vọng, không cam lòng nói: “Liên Hằng, khanh lập tức đi thông báo Ảnh Tử chuẩn bị, chậm nhất ngày kia, trẫm sẽ khởi hành đi Thương Châu.” Trời ạ, hấn thật sự muốn ngay lập tức đến Thương Châu. Hấn muốn thật nhanh nhìn thấy Văn Kiệt!

“Tuân lệnh!” Liên Hằng nói xong xoay người rồi đi.

“Nhớ rõ trước hết hãy đến viện Thái y xem một chút.” Giọng nói từ phía sau truyền đến làm cho Liên Hằng dừng lại một chút. Trên gương mặt tái nhợt hiện lên sự cảm động. Rồi sau đó, hấn tiếp tục cất bước rồi đi.

Cuối cùng ở trong thư phòng rộng lớn như vậy chỉ còn lại một mình Hoắc Thiên Thụy. Trong đôi mắt màu lam lộ rõ sự kích động: Không những Văn Kiệt còn sống mà điều quan trọng nhất, chính là nàng đã quên sạch về Dương Triệt. Vậy là Văn Kiệt đã quên Phạm Dương Triệt, quên đi nam nhân mình từng yêu. Tất cả mọi thứ quay trở lại vạch ban đầu. Có lẽ ông trời đang cho hấn một cơ hội nữa, một lần nữa có được Văn Kiệt. Lần này, dù thế nào hấn cũng sẽ không buông tay! Trước khi hấn lại có được Văn Kiệt, hấn phải làm cho tất cả mọi người, nhất là Phạm Dương Triệt không biết tin tức này.

Vào cùng lúc đó ánh trắng mờ ảo chiếu vào điện Âm đế ở Cảnh quốc. Cung điện Âm đế đã không còn giống như trước, ở dưới đất không có tia sáng mặt trời. Ánh trắng bao quanh lấy phủ Tề tướng đã được xây dựng lại có thể điện Âm đế với Hoàng cung rồi.

“Ha ha, Âm đế điện hạ!” Một nữ nhân quyến rũ xinh đẹp giống như rắn quấn lấy một nam nhân đang ngồi nửa người tựa vào chiếc giường lớn có thể chứa được mười người.

Trong đôi mắt của Mị Cơ tràn ngập ái mộ nhìn nam nhân lạnh lùng mà vô cùng tuấn mỹ kia: mặc kệ là nhìn mấy lần, sự tuấn mỹ của Âm đế bệ hạ đều khiến ả thấy khó thở, không thể rời mắt được. Ngay cả mái tóc trắng kia ở trong mắt của ả, cũng lộ ra vẻ mềm mại tuyệt mỹ. ả chỉ là lễ vật những quan viên e ngại Âm đế bệ hạ, muốn lấy lòng Âm đế bệ hạ dâng tới, đã ở trong phủ Âm đế gần một tháng rồi. Ở trong một tháng này, ả ngoại trừ cùng những nữ nhân giống mình, từ phía ngoài xa xa nhìn Âm đế bệ hạ, cũng không có cơ hội tiếp cận Âm đế bệ hạ. Điều kỳ quái là, tất cả nữ nhân kia chưa từng được Âm đế bệ hạ lâm hạnh lần nào. Những nữ nhân kia cũng đã từng lên lút vụng trộm nghị luận Âm đế bệ hạ có khả năng “không được”! Nhưng mà, ả lại không cho là như vậy. Có lẽ Âm đế bệ hạ cảm thấy nhìn không vừa mắt đấy thôi.

Hạnh phúc là phải tự mình đi tranh thủ. Cho nên, vào ngày hôm qua, nàng dùng tiền mua được một người hầu ở trong phủ, cuối cùng cũng biết được vào mỗi tối ngày hôm nay hàng tháng Âm đế bệ hạ sẽ đến Trúc Viên.

Vì vậy, ả mới trang điểm tỉ mỉ cho mình, mặc lên bộ sườn xám đẹp để hoàn mỹ, đứng canh ở trong đường mòn tiến vào Trúc Viên, dùng trúc làm cột trụ, múa lên bài múa cột mình đã mất một năm học tập.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt si mê của Âm đế bệ hạ, ả biết mình tìm đúng điểm rồi.

Giờ phút này, ả đang nằm ở trong ngực Âm đế chờ hấn sủng ái, không có gì hạnh phúc hơn so với điều này!

Đôi mắt đen như mực của Phạm Dương Triệt lạnh lùng nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt này, nhìn qua người vẫn hơi ngẩng đầu chờ mình hôn lên bờ môi đỏ mọng, một cảm giác chán ghét chưa từng có xông lên. Kỳ quái, lúc này khi nhìn thấy nữ nhân này khiêu vũ còn cảm thấy rất đẹp, rất quen thuộc. Vì sao bây giờ lại cảm thấy vô cùng chán ghét.

Có khi chính hắn cũng thấy quá kỳ quái. Vì sao đối với nữ nhân hắn lại gượng dậy nổi một chút cảm giác. Đã từng, hắn cũng từng thử đi ôm những nữ nhân kia, nhưng mà, những nữ nhân kia vừa mới sát gần vào, một cảm giác buồn nôn cùng với cảm giác có tội nhanh chóng ập tới. Hai tay của hắn giống như tự có ý thức, rất không khách khí mà đẩy những nữ nhân sát gần vào mình ra.

Mị Cơ thấy hắn vẫn không có phản ứng, cảm thấy mình có lẽ nên chủ động một chút. À hơi nâng đầu, dùng đôi môi đỏ mọng chạm vào đôi môi mọng gọi cảm kia.

Phạm Dương Triệt vốn đang đắm chìm ở trong suy nghĩ của bản thân, bỗng nhiên cảm thấy áp lực ở trên môi, trong đầu rất nhanh xuất hiện một câu: “Triệt, ta cần phải cảnh cáo chàng, môi của chàng, mặt của chàng, thân thể của chàng, tất cả những gì chàng có đều thuộc về ta. Chàng phải thay ta bảo vệ cho tốt đấy! Nếu không thì, ta sẽ cho chàng đẹp mặt!”

Hai tay vội vàng đẩy Mị Cơ ở trên người ra.

“Ai u!” Bởi vì Phạm Dương Triệt không có khống chế được lực đạo, Mị Cơ bị đẩy xuống giường.

Trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo uất ức mà ngẩng đầu lên, á vốn định làm nũng, nhưng mà, đập vào mắt là khuôn mặt mang theo vẻ âm tàn (lạnh lùng tàn nhẫn) khiến á chỉ cảm thấy sợ hãi.

“Cút...” Giọng nói lạnh lẽo vang lên ở trong căn phòng, khiến cho Mị Cơ sợ tới mức vội vàng hoảng loạn đứng dậy rồi đi.

Phạm Dương Triệt cau mày, đôi mắt đen mang theo sự chán ghét, tay tự giác lấy từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay, lau sạch đôi môi vừa mới bị hôn qua. Sau đó giật mình, hắn lại cầm khăn tay để lau môi sao? Không biết là lần thứ mấy, dường như mỗi lần hắn đều làm như vậy, bất kể là ai hôn mặt hắn, môi hắn. . .hắn đều sẽ có thói quen mà cầm khăn lau đi.

Chết tiệt! Chán ghét đối với hành vi quái dị này, hắn bắt lực vứt bỏ chiếc khăn tay chướng mắt đang cầm trong tay.

Vô lực mà ngã lên trên chiếc giường to lớn mềm mại, nhìn lên đỉnh, một cảm giác vô cùng trống rỗng chưa từng có xông thẳng lên não. Tay phải bắt gác vuron ra đặt lên ngực, hắn vẫn luôn có cảm giác trái tim rất trống rỗng, rất trống rỗng. Cái cảm giác trống rỗng kia làm cho hắn chỉ cảm thấy muốn trút hết đi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy giống như là có một người rất quan trọng nào đó đã bị mình quên mất. Là ai, rốt cuộc là ai vậy? Chẳng lẽ là có liên quan tới hắn trước khi hắn bị mất trí nhớ? Chẳng lẽ. . .tay đưa lên, nắm một lọn tóc trắng vừa rơi ở trên vai. . .Chẳng lẽ có liên quan đến mái tóc trắng của hắn? Nhưng mà, chắc sẽ không có người như vậy tồn tại. Phụ thân chắc có lẽ sẽ không lừa gạt mình đâu. Phụ thân nói cho hắn biết lúc trước là bởi vì hắn luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, không chỉ tóc đen biến thành tóc trắng, mà sau đó còn bị mất đi trí nhớ và công phu.

Tất cả đều bắt đầu từ con số không cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sự trống rỗng vẫn đang quanh quẩn ở trong lòng, không có cách nào xua đi được. Sự trống rỗng kia khiến cho tính tình của hắn càng trở nên nóng nảy

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay. Phạm gia cần một người thừa kế. Nếu như hắn vẫn luôn không chạm vào nữ nhân, Phạm gia sẽ tuyệt hậu. Hơn nữa, phụ thân cũng đã có lời nói qua.

Một năm trước, phụ thân bởi vì có thể khiến cho hắn khôi phục được công phu, không tiếc truyền hết nội công cho hắn. Không có nội công bảo hộ, phụ thân bị nội thương, ốm đau luôn tra tấn ông. Vì thế, phụ thân mới giao Âm các cho hắn. Từ ngày hắn trở thành Âm đế, đã thề với phụ thân nhất định sẽ làm cho Âm các lớn mạnh, nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng của tổ tiên các đời Phạm gia.

Giờ đây, hắn đã đạt được hơn phân nửa rồi. Hiện tại, hắn đã nắm giữ được toàn bộ Cảnh Quốc, chỉ thiếu một cơ hội danh chính ngôn thuận mà thôi.

Nhưng mà, vì sao trong lòng của hắn lại không thấy vui vẻ chút nào, trái lại sự trống rỗng kia càng ngày càng lớn.

Quay đầu nhìn cái cửa sổ hơi mở, Phạm Dương Triệt chỉ có thể khẽ thở dài: Xem ra, tối nay lại là một đêm không ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 11: Người Là Cha Con!

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Giữa trưa mùa hè oi bức, ở trên đường lớn dòng người qua lại đã thưa dần đi. Ngẫu nhiên có người đi đường, cũng rất vội vàng.

“Lộc cộc lộc cộc...” Chiếc xe ngựa màu đen chuyên dụng của Ấm đế từ phía xa xa đến gần, càng làm cho người đi đường biến mất sạch sẽ.

Đối với vị Ấm đế bệ hạ này, trong lòng dân chúng Cảnh Quốc chỉ là nỗi sợ hãi. Dù sao, trong một năm gần đây, sự độc đoán cùng tàn bạo của Ấm đế làm cho bọn họ kinh hãi.

Cả người Phạm Dương Triệt thoải mái tựa vào trong xe ngựa nhưng mày kiếm đang nhíu lại, cảm thấy thời tiết bây giờ giống như những câu hỏi phiền muộn chất đầy trong lòng. Mà ở trong mắt của hắn, chiếc xe ngựa nhỏ hẹp như thế này càng khiến cho điều phiền muộn thêm nhiều.

“Dừng xe.....” Nỗi phiền muộn như vậy đều khiến người ta cảm thấy khó thở, Phạm Dương Triệt rốt cục cũng mở miệng nói.

“Hi.....” Theo tiếng kêu của người lái xe, xe ngựa ngừng lại.

“Cách.....” Hắn lập tức đẩy ra cửa xe, xuống xe.

Cảnh Ảnh, cận vệ của các đời Ấm đế lập tức nghênh đón, chuẩn bị cùng đi qua.

Phạm Dương Triệt gờ tay chặn lại nói: “Bản đế muốn yên tĩnh một mình!”

“Nhưng mà gần đây có rất nhiều kẻ muốn gây bất lợi cho Ấm đế bệ hạ....” Cảnh Ảnh lo lắng nói.

Trong đôi mắt màu đen bắn ra những tia lạnh lẽo khiến cho Cảnh Ảnh gian nan nuốt lời nói tiếp theo vào.

Phạm Dương Triệt không hề để ý tới hắn, khi sự khó xử xuất hiện trong mắt Cảnh Ảnh, dứt khoát xoay người rời đi.

Buổi trưa đại môn của Bách Hoa Các đóng chặt, một chút cũng không thấy sự phồn hoa của ban đêm.

Phạm Dương Triệt vẫn đi về phía trước không hề có mục đích, đến khi tinh thần tỉnh táo lại thì mới phát hiện giờ phút này mình đang đứng ở trước cửa Bách Hoa Các. Mày kiếm nhíu chặt: Đối với hình ảnh mơ hồ hiện lên từ trong đầu: một nữ nhân mặc sườn xám đang lớn mật múa điệu múa múa cột lưu hành mấy năm nay. Nhưng mà, hắn lại không có cách nào nhìn thấy rõ ràng dung mạo của nữ nhân này.

Hắn bắt đầu tập trung tinh thần, tự nhủ phải nhớ lại thật kỹ, thấy rõ ràng dung mạo của nữ nhân kia. Lúc này bỗng nhiên có một giọng nói trẻ con truyền đến:

“Nghe rõ chưa, sau này bốn thiếu gia chính là lão đại của mấy đứa!”

Giọng nói đó rõ ràng thuộc về một đứa trẻ vậy mà lại có sự cuồng vọng như thế, khiến hắn tò mò đi về phía có chuyện phát sinh.

Ở ngõ hẻm phía sau Bách Hoa Các, chỉ thấy một tên nhóc quần áo lam lũ, khoảng ba bốn tuổi đang quay lưng về phía hắn, đứng ở trước mặt ba thằng nhóc ăn mày rõ ràng là lớn tuổi hơn nó, dùng ngón trỏ chỉ chỉ, dùng giọng nói thanh thúy mà non nớt nói: “Yên tâm, sau này các người đi theo bốn thiếu gia, ta cam đoan, nhất định sẽ được sống sung sướng. Phụ thân của bốn thiếu gia chính là Nam Tướng đại danh鼎鼎 nhà!”

Trong mắt Phạm Dương Triệt lộ vẻ ngạc nhiên: Mặc dù hắn mất đi tất cả trí nhớ, nhưng mà, hắn vẫn biết trước kia hắn là Nam Tướng của Cảnh Quốc. Hắn đã có con rồi sao?

Sự kinh ngạc này khiến bước chân hắn nhanh hơn, đi về phía thằng nhóc kia.

“Chẳng qua, bốn thiếu gia không có hứng thú kế thừa sự nghiệp của phụ thân, lý tưởng của bốn thiếu gia là muốn trở thành bang chủ Cái Bang như Hồng Thất Công vậy!” Nói đến đây, thanh âm non nớt tràn ngập khí phách hào hùng.

“Này này, lão đại, Hồng Thất Công là ai vậy?” Một tên ăn mày trong đó yếu ớt hỏi.

Bàn tay nhỏ bé vốn định không khách khí muốn gõ vào kẻ đặt câu hỏi một cái, sau khi nó vươn tay ra, mới phát hiện tay của mình quá ngắn, tên kia lớn lên rất cao, rồi sau đó bàn tay nhỏ bé cong cong lại đổi thành vỗ gọi, bảo tên kia cúi người xuống, sau đó bàn tay nhỏ không khách khí mà gõ nhẹ lên đầu tên kia, giọng nói có chút khinh bỉ “Đần à! Bác cái Hồng Thất Công trong Nam Đế Bắc Cái (*) mà cũng không biết, nguoi quá tụt hậu rồi!”

(*) Nam Đế Bắc Cái: Đây là chỉ danh xưng những người đứng đầu võ lâm trong tiểu thuyết của Kim Dung. Bắc Đế chính là vua của Đại Lý Đoàn Trí Hưng, Bắc Cái bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công. Ngoài ra còn có Đông Tà – Hoàng Dược Sư, Tây Độc – Âu Dương Phong.

Đứa bị gõ đầu đưa tay xoa xoa đầu của mình, vô cùng uất ức nói: “Tiểu nhân chỉ nghe nói qua Nam Tướng Bắc Tướng! Thật....”

Lời nói của nó bởi vì bỗng nhiên có một thân ảnh cao lớn xuất hiện mà ngừng lại.

Sau khi ánh mắt của ba đứa trẻ đều nhìn vào Phạm Dương Triệt cả thân đều tản ra hơi thở đáng sợ, đều ngẩn người ở đó. Chỉ là trong sự ngẩn người kia có cả sự giật mình.

“Đó là người cô lậu quả văn (*)!” Ngón tay nhỏ lại giờ lên, lắc lư trái phải.

*Cô lậu quả văn: Kiến thức hạn hẹp.

Thấy ba đứa kia vốn hâm mộ lại ngẩn người không hòa vào, ánh mắt dường như đặt ở sau lưng mình.

Tiểu nam hài nghi hoặc xoay người.

Căng thẳng!

Phạm Dương Triệt cảm thấy rất khó hiểu, bản thân ngay cả thờ ơ cũng không dám, còn rất căng thẳng. Dù cho đối mặt với văn võ cả triều, hắn đều trầm tĩnh. Tại sao bây giờ đối mặt với đứa trẻ sắp quay đầu lại chỉ cảm thấy vô cùng căng thẳng. Hắn căng thẳng đến nỗi ngay cả mắt cũng không dám chớp một cái, giống như chỉ sợ sẽ bỏ lỡ mất.

Rốt cuộc, một khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài đập vào mắt hắn. Đôi mắt màu đen bỗng nhiên mở to: Bởi vì gương mặt đó đối với mình quá thân quen, gương mặt kia chính là phiên bản thu nhỏ của mình.

Đây là con trai của hắn! Mặc dù trong trí nhớ của hắn không có ấn tượng, nhưng mà hắn có thể nhanh chóng khẳng định được đứa trẻ ở trước mắt này chính là con trai của mình, không chỉ bởi vì dung mạo đó giống mình như vậy, mà là cảm giác thân quen tình thân tràn ngập trong lòng.

Thằng nhóc cũng nghiêng đầu, trong một thời gian ngắn vô cùng đáng yêu mà đánh giá Phạm Dương Triệt ở trước mặt. Đôi mắt nhỏ màu đen giống như mặc ngọc cũng chứa đầy sự nghi hoặc.

Đôi môi nhỏ bé hỏi một câu hỏi đầy nghi hoặc: “Phụ thân, sao tóc của phụ thân lại bạc trắng vậy?”

Tiếng “phụ thân” kia khiến cho trong mắt Phạm Dương Triệt như có nước mắt. Cường chế xúc động muốn một tay ôm lấy bé con đó vào trong ngực, hắn cúi người, từ ái vuốt mái tóc đen mềm mại của thằng nhóc, dịu dàng nói: “Con bạn nhỏ, sao cháu biết ta là phụ thân của cháu vậy?”

Ngón tay nhỏ chỉ vào mặt hắn, khuôn mặt tiểu soái tràn đầy tự tin và cuồng vọng nói: “Bởi vì cha cũng có một khuôn mặt đẹp giống con, sau đó...” Bàn tay nhỏ bé thay đổi hướng, chỉ về phía ngón áp út của Phạm Dương Triệt: “Hơn nữa, trên tay phụ thân cũng có một cái nhẫn giống con mà!” Nói xong, một cái tay khác thò vào trong cổ áo. Một cái nhẫn bạc dưới sự khúc xạ của ánh nắng mặt trời xuất hiện trước mắt.

Phạm Dương Triệt giật mình mở to hai mắt. Sau đó tầm mắt của hắn rơi vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình. Chiếc nhẫn này từ khi hắn có ký ức vẫn luôn mang theo. Hắn không biết rốt cuộc là nó có ý nghĩa gì. Nhưng mà, hắn lại biết rõ chiếc nhẫn này đối với hắn mà nói nhất định là vô cùng quan trọng. Bởi vậy, bốn năm qua, hắn chưa từng tháo ra một ngày nào.

Sự giật mình trong mắt Phạm Dương Triệt bỗng nhiên bị cái thân hình nhỏ nhỏ lao tới cắt ngang.

“Phụ thân, sao chưa bao giờ tới gặp Tư Triệt vậy? Tư Triệt rất nhớ phụ thân!” Trong giọng nói nũng nịu đó mang theo sự quyến luyến không rời và vẻ vô cùng uất ức khiến cho đôi mắt đang mở to cũng trở nên dịu dàng.

Bàn tay to vươn ra, gắt gao ôm đứa bé vào trong lòng, Phạm Dương Triệt dịu dàng mà nghẹn ngào nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là phụ thân không tốt, là phụ thân không tốt!”

Nó đưa tay đẩy Phạm Dương Triệt ra, thay đổi vẻ uất ức lúc trước, cười nói: “Tư Triệt tha thứ cho phụ thân. Nhưng mà, phụ thân phải giúp Tư Triệt tìm mẫu thân nha!”

“Mẫu thân?” Trong con ngươi màu đen lóe lên tia sáng. Bây giờ hắn đã khẳng định đứa trẻ ở trước mắt này là con trai của mình. Nếu hắn có con, đương nhiên sẽ có thể từ! Như vậy thì từ của hắn rốt cuộc là ai đây?

Trên khuôn mặt tiểu soái lộ rõ vẻ vô cùng đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, nức nở nói: “Vào một năm trước mẫu thân đột nhiên biến mất rồi! Tư Triệt có hỏi Thiên thúc thúc đấy! Nhưng mà Thiên thúc thúc lại không chịu nói cho Tư Triệt. Chỉ nói mẫu thân sẽ trở về vào ngày trăng tròn. Mỗi lần trăng tròn, Tư Triệt đều rất ngoan ngoãn! Chờ mẫu thân trở về. Nhưng mà, Tư Triệt chờ mười hai cái trăng tròn, mẫu thân vẫn không trở về. Vì thế, Tư Triệt liền gạt Điền thúc thúc lên trốn đi, tự mình đi tìm mẫu thân. Nào ngờ, lại có thể tìm thấy phụ thân trước.”

“Một mình con đi ra đấy?” Phạm Dương Triệt giật mình nói. Vừa nghĩ tới con mình còn nhỏ như thế lại có thể một mình một người đi tìm phụ mẫu, tim của hắn rất đau đớn, nghĩ mà sợ.

“Hi hi, phụ thân là sợ Tư Triệt tuổi còn nhỏ bị người gạt sao! Yên tâm đi! Mẫu thân thường xuyên dạy cho Tư Triệt mười hai chiêu để phòng bị gạt đấy!” Trên khuôn mặt tiểu soái tràn đầy tự hào.

Càng nghe con mình miêu tả, hắn càng tò mò với người “thê tử” vì mình mà sinh hạ nhi tử, rồi lại bị mình quên mất kia.

Đưa tay yêu chiều mà vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, hắn nhẹ giọng nói: “Phụ thân từng bị một lần bệnh nặng, đã quên mất mẫu thân con và Tư Triệt rồi. Tư Triệt có thể cho phụ thân biết rốt cuộc mẫu thân con là ai không?”

“Hi hi, Tư Triệt biết phụ thân không phải là cố ý không đến gặp chúng ta mà.” Trên khuôn mặt tiểu soái tràn đầy nụ cười thoải mái: “Mẫu thân chính là Bắc Tước Phó Văn Kiệt!” Nói tới đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tự hào!

Bắc Tướng Phó Vân Kiệt?! Trong đôi mắt màu đen chứa đầy sự kinh ngạc! Đối với Bắc Tướng, hắn cũng không xa lạ gì. Từ khi hắn có trí nhớ đến nay đã thường xuyên có thể nghe được tài năng của vị Bắc Tướng này, Bắc Tướng nữ phần nam trang, tự tin cuồng vọng. Hắn đã từng vì không có cơ hội nhìn thấy một nhân vật tuyệt đại như thế mà thất vọng. Không thể ngờ được, Bắc Tướng Phó Vân Kiệt nàng lại có thể là thê tử của hắn.

Nếu như tất cả những chuyện này là sự thật. Như vậy vì sao phụ thân phải giấu diếm hắn? Bên trong có bí mật gì? Hắn nhất định phải làm rõ. Trong con mắt màu đen hiện lên sự kiên quyết.

“Phụ thân, con đói bụng!” Cánh tay nhỏ khê kéo lấy góc áo của hắn, phiền muộn làm nũng nói.

Bàn tay to vuron ra, bế thẳng bé lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ chứa đầy sự sùng ái: “Được. Phụ thân đưa Tư Triệt đi ăn ngon.”

“Được ạ!” Đứa bé vui vẻ vỗ tay.

Trong mắt Phạm Dương Triệt chứa đầy từ ái, cất bước.

Cánh tay nhỏ bé ôm lấy cổ hắn, giọng nói non nớt mang theo khẩn cầu truyền đến: “Phụ thân, ba đứa kia có thể cùng đi không ạ?”

Phạm Dương Triệt lúc này mới nhớ tới ba đứa trẻ ăn mỳ vẫn bị mình bỏ quên. Xoay người lại, đứng lúc nhìn thấy trên mặt bọn nó vẻ mặt vô cùng đói khát, môi mòng khê mở nói: “Các người cũng cùng đi theo đi!” Đối với lần đầu tiên gặp mặt nhi tử, hắn không muốn làm cho con thất vọng!

“Vâng ạ!” Ba tiếng hoan hô cùng nhau vang lên.

“Thế nào a! Đi theo lão đại ta đây không tệ chứ!” Mượn thân cao của Phạm Dương Triệt, Tư Triệt từ trên cao nhìn xuống, bao quát ba người hâm mộ đáng tin cậy của mình, cuồng vọng nói.

“Đúng. Lão đại làm cái gì cũng đúng!” Mấy đứa trẻ ăn mỳ kia đồng thanh nói.

Điều này làm cho sự cuồng vọng trên mặt tiểu soái ca càng sâu.

Mắt nhìn thấy tất cả những điều này, môi mòng của Phạm Dương Triệt khê cong lên: Tính cách hiền lành như thế rốt cuộc là giống ai vậy? Nếu không giống mình, nhất định là giống “thê tử” Bắc Tướng Phó Vân Kiệt của mình rồi. Thê tử, thê tử của hắn. Trong lòng vì một tiếng kêu thầm này là như được lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 12: Ghen Tị

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua một cái đình viện yên tĩnh ở ngoại ô kinh đô Cảnh Quốc.

Ánh trăng êm dịu nghiêng nghiêng chiếu vào trong phòng.

Dựa theo ánh trăng, Phạm Dương Triệt yêu thương cung chiều nhìn gương mặt đang ngủ ngon kia: Con trai, trong thân thể kia chảy dòng máu của hắn! Chưa bao giờ biết được có một đứa con lại khiến lòng hắn hạnh phúc như thế, dâng trào như thế. Hắn biết mình là người có vẻ lạnh lùng, bốn năm qua, ngoài phụ thân, đối với người khác, hắn không có cách nào mở rộng lòng với bất kỳ ai. Hắn luôn cảm thấy tim mình không thể để cho người khác đi vào được.

Bàn tay to lướt qua đôi lông mày anh khí không giống mình trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia: Điểm này hắn là giống thê tử của hắn, ngoài ra con trai cũng có một thân thái tự tin cuồng vọng, cũng là giống nàng. Bắc Tướng Phó Vân Kiệt, nữ tử trong truyền thuyết gần như đã biến mất, vậy mà lại là thê tử của hắn.

Một bàn đặt lên vùng ngực nơi trái tim đang đập rất nhanh: Phó Vân Kiệt, Phó Vân Kiệt..., ở trong lòng hắn thầm gọi tên, trái tim vẫn luôn tĩnh lặng giống như sống lại một lần nữa.

Hắn nghĩ có lẽ tình cảm của mình dành cho Phó Vân Kiệt rất sâu đậm. Nữ tử không nhìn thấy rõ gương mặt, thường xuyên xuất hiện trong tâm trí hắn, có lẽ chính là nàng. Hắn muốn tìm lại toàn bộ ký ức đã mất đi từ bốn năm trước, hắn phải tìm được Phó Vân Kiệt. Hắn muốn –

Tầm mắt một lần nữa đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say: hắn muốn một lần nữa có được những thứ của hắn thuộc về hắn, thê tử của hắn, con của hắn và cả gia đình của hắn nữa.

Trong đôi mắt màu đen hiện rõ sự kiên định.

Đêm của Thương Châu thật náo nhiệt, kẻ đến người đi vô cùng tấp nập.

Trải qua mấy ngày liên tục lên đường, cuối cùng cũng đến được nội thành Thương Châu, Hoắc Thiên Thụy đội chiếc mũ rộng vành màu đen, trong đôi mắt màu lam tràn đầy sự kinh ngạc mà nhìn những nam tử, nữ tử trên mặt tràn đầy sự tin và vui vẻ đi lại ở trên đường, nhìn những quầy hàng ngay ngắn, sắp xếp có trật tự, nghe tiếng thét to của chủ quán và tiếng ra giá của khách nhân.

Đây là Thương Châu sao? Đây thật sự là Thương Châu sao? Hắn nhớ rõ một năm trước, vì điều tra Thập hoàng thúc, hắn đã từng lén lút bí mật đến đây. Thương Châu khi đó vì là vùng đất lạnh lẽo của Cao Quốc, cuộc sống của dân chúng là vô cùng khốn khổ, mà ngay cả cửa hàng ở trên đường cũng rất ít. Bây giờ lại có thể trở thành thành phố chợ đêm. Chợ đêm to như vậy bằng hiệu dụng luôn ở bên cạnh đường lớn, khiến cho khách nhân vừa vào thành có thể nhìn thấy.

Phố chợ đêm này được hình thành ngay sát hai bên đường lớn, hai bên đường phố có những quầy hàng được chia ra có quy luật và gọn gàng. Hơn nữa, hắn lập tức phát hiện ra những quầy hàng này được sắp xếp theo quy luật, lấy y (*), thực, hành, chia thành ba nhóm lớn.

*y, thực, hành: Đồ để mặc(quần áo, vải vóc), đồ để ăn(thực phẩm, đồ khô...), đồ để dùng(bàn ghế, giường chiếu...).

Gần như trước mỗi quầy hàng đều có khách hàng vây quanh.

Bước chân thật nhanh, Hoắc Thiên Thụy đi tới một chỗ có lẽ do hơi khuất một chút, nên khách nhân có vẻ ít, là một gian hàng ăn vặt. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là chủ quán là một nữ nhân. Hắn đã phát hiện cả phố chợ đêm này, có khoảng một nửa chủ quán là nữ nhân.

“Khách quan, ngài là muốn ăn chút gì sao? Mì vẫn thần, sủi cảo, hay là mì không vậy?” Thấy lại có một vị khách tới nữa, đã từng là nữ nô Bát Thập, bây giờ đã đổi tên là chủ quầy Dạ Đồng vội vàng tiến lên tiếp đón. Mặc dù, có chút khó hiểu người khách thân hình cao lớn này lại đội mũ rộng vành, nhưng nàng vẫn không hề giảm chút nhiệt tình nào.

“Văn thần!” Hoắc Thiên Thụy mở miệng nói.

“Được. Khách quan, xin ngài chờ một chút.” Nói xong, động tác của Dạ Đồng nhanh lẹ mà chuẩn bị.

“Tên quầy hàng này của bà chủ thật sự khó hiểu!” Hoắc Thiên Thụy nói ra việc đã chú ý tới tên bảng hiệu từ sớm. Trên đường đi tới đây, hắn phát hiện có rất nhiều quầy hàng bảng hiệu chọn tên dùng chính con số.

Bỏ mì vẫn thần vào trong nồi, Dạ Đồng ngẩng đầu lên cười nói: “Đó chính là số thứ tự trước kia của chúng tôi!”

“Mấy người là nữ nô?” Trong đôi mắt màu lam lóe lên chút tia sáng: Nữ nô của Cao Quốc vừa sinh đã mang nô tịch, trừ khi được người chọn lựa, cả đời cũng chỉ có thể đợi ở trong doanh trại nữ nô.

“Chắc khách quan là bên ngoài tới đi!” Dạ Đồng vẫn điềm đạm nói cười như cũ: “Ở Thương Châu, đã không có nữ nô rồi, cũng không có doanh trại nữ nô nữa rồi. Dạ Xoa đại nhân nói người với người không nên phân chia đẳng cấp, mỗi người đều bình đẳng, Dạ Xoa đại nhân đã thiêu hủy tất cả những lệ cũ của Thương Châu rồi.”

Dạ Đồng cúi người từ dưới quầy hàng lấy ra một cái chén, nói tiếp: “Vốn là những nữ nô như chúng tôi rất lo lắng cuộc sống sau này sau khi rời khỏi doanh trại nữ nô, nhưng mà Dạ Xoa đại nhân nói giúp chúng tôi giải quyết.”

Tay không tự chủ mà giơ lên, nâng cao giọng nói: “Phố chợ đêm này chính là một phần kế sinh sống mà Dạ Xoa đại nhân đặc biệt dành cho những nữ nô. Những gian hàng này đều là Dạ Xoa đại nhân cho người xây dựng, ngay cả những nồi niêu chén bát gì đó để ta mưu sinh cũng là Dạ Xoa đại nhân chuẩn bị tốt. Bây giờ chúng tôi là lấy hình thức thuê chỗ này để kiếm sống, mỗi ngày kiếm được nộp lên trên năm phần cho châu phủ là được, năm phần còn lại là cho bản thân. Dạ Xoa đại nhân nói, chỉ cần chúng ta bày sạp đây ba năm, như vậy sau này cái gian hàng này sẽ là của chúng ta rồi.” Nói tới đây, trên mặt của nàng tràn ngập sự tốt đẹp khi nghĩ về cuộc sống tương lai.

Năm phần?! Trong mắt Hoắc Thiên Thụy lộ ra vẻ kinh ngạc giật mình: Mặc dù Cao Quốc bây giờ đối với thương nghiệp cũng là đã có thái độ muốn nâng đỡ, nhưng mà, thuế phú thương nghiệp thấp nhất cũng phải bốn phần, mà quan viên địa phương bởi vì thu nhập của địa phương mà cộng thêm vào đó một phần là vô cùng bình thường. Nhưng mà, Dạ Xoa, không, hẳn là Văn Kiệt mới đúng, sau khi cung cấp tất cả mọi thứ mà không cần đền bù, mới yêu cầu có năm phần!

“Khách quan đến Thương Châu có phải muốn mua bán hàng hóa không vậy?” Cái đề tài này kéo thần trí của Hoắc Thiên Thụy trở về.

“Thế nào?”

“Ha ha, nếu khách quan là mua bán hàng hóa, có thể đi tới trên quảng trường của châu phủ. Ở đó có hội triển lãm bán hàng. Khách quan, văn thần của ngài!”

Hoắc Thiên Thụy tiếp nhận văn thần, trong đôi mắt màu lam lóe lên tia sáng. Hắn thật sự rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy Văn Kiệt. Ý nghĩ này khiến cho hắn đem cái bát văn thần kia một lần nữa đặt ở trên bàn cùng với tiền. Rồi sau đó thân hình cao lớn nhanh chóng biến mất trong dòng người.

Mới ngồi xồm xuống, Dạ Đồng đứng dậy lần nữa đã thấy cái bát mì vẫn thần chưa động tới cùng với rất nhiều tiền ở bên cạnh không rõ ràng, vội vàng

tìm kiếm cái thân ảnh cao lớn kia, nhưng lại không hề thấy tung tích, chỉ có thể thì thầm nói: “Vị khách này thật sự là kỳ quái!”

Một người thân hình cao lớn mượn màn đêm che giấu phi thân vào trong châu phủ.

Hoắc Thiên Thụy một thân y phục dạ hành, che mặt vội vàng tìm kiếm ở trong châu phủ.

Cuối cùng, hắn ở dừng lại trước một gian phòng trang nhã, sáng đèn. Che giấu bản thân xong, hắn đưa tay lên lút đấm thùng tầng cửa sổ giấy nhìn vào bên trong. Thân hình cao ngất quen thuộc chiếu vào trong đôi mắt màu lam. Theo người kia từ từ quay người lại, Hoắc Thiên Thụy nín thở chờ đợi, hai tay nắm chặt, hắn sợ mình nhìn thấy không phải là khuôn mặt quen thuộc, hắn sợ hy vọng ở trong lòng sụp đổ, hắn sợ lại bị nhốt vào trong tuyệt vọng vô tận.

Từ từ, từ từ, đầu tiên là một bên mặt anh khí, tiếp theo là toàn bộ. Đập vào mắt là khuôn mặt anh khí quen thuộc khiến cho tim của hắn ngừng lại một lần rồi nhanh chóng nhảy lên. Vân Kiệt, mặc dù màu mắt không giống, nhưng năng thật sự là Vân Kiệt, Bắc Tướng Phó Vân Kiệt. Người hắn đã tưởng niệm bốn năm nay. Thì ra là năng còn sống, thật sự là còn sống.

“Người đã đến rồi!” Người trong lòng bỗng nhiên dịu dàng cười nói với mình.

Giây phút đó, Hoắc Thiên Thụy chỉ cảm thấy trời đất âm đạm thất sắc, trái tim đập cuồng loạn như muốn lao ra. Đang vào lúc hắn định hiện thân, thì một thân ảnh phiêu dật xuất hiện ở trước mắt.

Nam nhân kia là ai? Sao đêm khuya như vậy lại xuất hiện ở trong phòng Vân Kiệt? Lửa ghen trong đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm vào bóng dáng nam nhân kia.

So với Hoắc Thiên Thụy ở bên ngoài đang bị lửa ghen thiêu đốt, hai người trong phòng có vẻ vô cùng bình thản.

Dạ Xoa nhìn gương mặt tuấn mỹ nhã nhặn kia đến ngây ngốc: Rất giống, khí chất của Trần Khiêm kia nho nhã đậm mực thật sự rất giống người thường xuyên xuất hiện ở trong mộng của nàng, nam nhân mà dù có dùng cách nào cũng không thể nhìn rõ dung mạo.

Trần Khiêm nhìn khuôn mặt anh khí đang sững sờ, biết nàng “lại” thông qua mình để nhìn người khác. Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Đánh giá khuôn mặt anh khí tuấn mỹ ở trước mắt, trong lòng hắn hiện lên sự cảm thán: Tin rằng sẽ không có ai có thể tương đương được ở dưới cái mặt nạ một nữ nô xấu xí như vậy là khuôn mặt anh khí xinh đẹp, hấp dẫn ánh mắt người khác như vậy. Không, từ trước kia lúc mới bắt đầu, cho dù nàng đeo trên mặt cái mặt nạ xấu xí kia cũng đã đủ hấp dẫn người rồi. Nhân cách, mị lực của nàng hấp dẫn tất cả mọi người. Là binh lính tinh anh, là Hoắc Liễm, đương nhiên – bao gồm cả hắn cũng vậy.

Tiếp xúc lâu dài với nữ nhân đặc biệt như thế, muốn không thích nàng cũng khó. Bây giờ hắn có chút hối hận, khi đó nhất thời xúc động đáp ứng nàng trở thành quân y của binh lính tinh anh. Nếu lúc trước hắn vẫn làm du y như cũ, như vậy hắn vẫn có thể bảo trì được trái tim đậm mực thanh tịnh như xưa, cũng không giống như bây giờ rồi. Trong lòng có một người tiến vào, giống như trên người bị một sợi dây buộc chặt, không thể rời đi.

Hơn nữa – trong mắt hiện lên đau khổ – hơn nữa, lòng của nàng cũng đã sớm khắc sâu một người, một người mà cho dù nàng mất đi tất cả ký ức, vẫn không có cách nào xóa đi được, người kia có lẽ có khí chất gần giống với mình. Nếu không, nàng cũng sẽ không thường xuyên ngăn người với hắn. Ghen tị, ghen tị giống như gặm cắn trái tim, làm cho hắn chỉ cảm thấy mình xấu xí. Hắn không nên xấu xí như vậy. Không nên!

Nhất là gần đây, trong lòng thường xuyên tràn ngập ý niệm không từ thủ đoạn nào đoạt được nàng. Bởi vì hắn có thể. Bởi vì hắn nắm giữ nhiếp hồn thuật. Không giống với nhiếp hồn thuật nửa vời trên giang hồ, nhiếp hồn thuật mà hắn nắm giữ có thể một lần nữa giao cho một người ký ức hoàn toàn mới. Nói cách khác, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể dùng nhiếp hồn thuật để cho mình thay thế người nàng khắc sâu trong lòng kia.

“Trần Khiêm, ngươi thật sự có cách khiến cho ta khôi phục trí nhớ sao?” Trên khuôn mặt anh khí tràn đầy sự ngạc nhiên pha lẫn có chút vui mừng. Nàng thật sự rất muốn biết rốt cuộc mình là ai; Trước kia rốt cuộc là người như thế nào; Nam nhân thường xuyên xuất hiện ở trong mộng của nàng là ai; Tiếng gọi ngọt ngào non nớt của trẻ con thường quanh quẩn bên tai của nàng rốt cuộc là của ai?

“Ừ!” Trần Khiêm nhẹ giọng đáp. Chỉ là trong đôi mắt rũ xuống kia hiện lên sự áy náy: Mặc dù nhiếp hồn thuật của hắn quả thực có thể làm cho nàng tìm lại được ký ức đã bị mất, nhưng mà, mục đích lần này cũng không phải vì để cho nàng tìm lại ký ức, mà là làm lại ký ức của nàng, khiến cho mình trở thành người kia trong lòng nàng.

“Bắt đầu đi!” Dạ Xoa có chút không kịp chờ đợi thúc giục nói.

“Ừ!” Sự áy náy biến mất trong đôi mắt Trần Khiêm cất bước đi qua.

Mất thấy toàn bộ những chuyện này Hoắc Thiên Thụy hoảng hốt: Không, hắn không để để cho Vân Kiệt khôi phục trí nhớ. Ông trời, thật vất vả mới cho hắn cơ hội tìm được Vân Kiệt, hắn tuyệt không cho phép có bất luận kẻ nào phá hư. Trong đôi mắt màu lam hiện lên sự kiên quyết, thân hình cao lớn bắt đầu phả cửa sổ mà vào.

Q.5 - Chương 13: Nói Dối

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn “Rằm—” một tiếng, tiếng động đột ngột vang lên khiến cho hai người ở trong phòng đều giật mình. Trần Khiêm đang muốn xoay người, khi nhìn thấy rõ ràng người mới đến, chỉ cảm thấy cô tê tê, trong nháy mắt rơi vào trong bóng đêm.

“Người là ai?” Đôi mắt màu xanh lục mang theo nghi hoặc nhìn nam nhân trước mặt bỗng nhiên xông vào. Không biết vì sao, cả người nam nhân này tỏa ra khí chất và đôi mắt màu lam kia đều khiến nàng cảm thấy quen thuộc, người nam nhân này tuyệt đối sẽ không gây thương tổn mình, đây cũng là nguyên nhân khiến cho nàng cho đến bây giờ vẫn có thể bình tĩnh ung dung như thế, cũng là nguyên nhân khiến nàng không có ấn cơ quan báo động ở bên mép giường. Thân là tướng quân của binh lính tinh anh, nàng lại không có nội lực. Nếu như đụng phải cao thủ chân chính, sẽ vô cùng nguy hiểm. Bởi vậy, ở trong phòng của nàng đã trang bị cơ quan báo động. Chỉ cần nàng vừa ấn, những tinh anh binh thân thủ đứng đầu ở cách đó không xa sẽ lập tức xông tới.

Bàn tay to vươn ra, Hoắc Thiên Thụy không có chút do dự kéo miếng vải che mặt xuống. Gương mặt khí phách góc cạnh đã xuất hiện rõ ràng trước mắt.

“Người—” Gương mặt này làm cho nàng cảm thấy rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc. Có lẽ nàng quen biết nam nhân này.

Câu hỏi của nàng còn chưa có nói ra, đã ngã vào trong lòng ngực rộng lớn.

“Kiệt Nhi, Kiệt Nhi……” Cánh tay sắt gắt gao ôm chặt người ở trong ngực. Giống như muốn đem nàng hòa vào cơ thể mình, giống như sẽ không bao giờ để cho nàng rời đi.

Nàng có thể từ trong giọng nói trầm thấp xen lẫn tiếng nghẹn ngào hỗn loạn của hắn, và cùng với giọng nói bởi vì kích động mà hơi run rẩy có thể cảm nhận được tình cảm của hắn. Nam nhân này yêu nàng, Nam nhân yêu nàng sâu sắc này đã bị nàng lãng quên.

Đôi mắt màu xanh thẫm bởi vì cảm nhận này mà thả lỏng. Thân thể nàng không cứng ngắc nữa.

Hai người ôm nhau cũng không có chú ý tới một đôi mắt màu đỏ đang ẩn nấp trong góc phòng trần đầy ảo não và ghen tị nhìn chằm chằm họ. Còn kém một chút xiu nữa, chỉ còn kém một chút xiu như vậy, mưu kế của hắn vất vả và một năm có thể thành công rồi.

Dùng tay đẩy nam nhân trước người ra, đôi mắt màu xanh thẫm nhìn chằm chằm vào nam nhân quen thuộc trước mắt, giọng nói thanh thúy lại trầm thấp vang lên trong phòng: “Người biết ta là ai?” Đây không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

“Đúng!” Trong đôi mắt màu lam tràn ngập nhu tình, bàn tay to không tự giác đưa lên, đưa về phía gương mặt đã tưởng niệm bốn năm qua.

Thân thể theo bản năng lui về phía sau, đúng lúc này nhìn thấy sự bi thương trong đôi mắt màu lam kia. Một tia áy náy này lên trong lòng, nàng khẽ nói: “Thực xin lỗi. Bởi vì, ta mất đi trí nhớ. Không biết người là ai!”

Môi mòng khẽ cong lên thành một nụ cười dịu dàng: “Ừ. Ta biết. Ta nghe Liên Hằng nói.”

“Liên Hằng?!” Trong đôi mắt nàng lóe lên tia sáng. Ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam kia: Chẳng lẽ hắn là –

“Đúng. Ta chính là Hoắc Thiên Thụy.” Trong đôi mắt màu lam hiện rõ sự thẳng thắn. Vươn tay ra, kéo eo của nàng, lại kéo nàng vào lòng ôm một lần nữa, khuôn mặt bá khí cúi xuống, giọng nói khàn khàn bật ra từ môi mọng: “Mà nàng còn là nữ nhân mà ta yêu nhất – Liên Kỳ Kiệt.”

“Ta là nữ nhân người yêu nhất?!” Đôi mắt màu xanh thẫm lộ rõ sự nghi ngờ. Không thể trách nàng giật mình. Đối với hoàng đế của Cao Quốc Hoắc Thiên Thụy, nàng đã từng điều tra một lần. Tính cách của Hoắc Thiên Thụy này vô cùng chán ghét nữ nhân. Vậy làm sao nàng có thể tin được một nam nhân từ trước đến nay luôn ghét nữ nhân lại yêu thương một nữ nhân.

“Đúng! Hơn nữa nàng cũng yêu ta.” Hắn bắt đầu đem lời nói dối đã chuẩn bị tốt từ sớm nói ra: “Nàng là người Liên gia. Bởi vì thông minh từ nhỏ, lại có thiên phú, cho nên, bị phụ thân của nàng nuôi dưỡng như nam tử. Nàng đã từng là hộ vệ Ánh Từ của ta, khi đó ta cũng không biết đó là nữ giả nam, yêu thương nàng, cũng biểu đạt tình cảm với nàng. Sau này, mặc dù phát hiện nàng là nữ giả nam, nhưng mà một khi đã rơi vào tình cảm này, đã không thể thu hồi lại. Vì vậy, nặc kệ nàng là nam nhân hay nữ nhân, ta đều yêu nàng như vậy. Nhưng mà, bốn năm trước, vì bảo vệ ta mà nàng bị trọng thương rơi xuống sông. Ta đã cho là đã mất đi nàng mãi mãi, cũng may ông trời thương xót ta, để cho ta một lần nữa tìm thấy nàng.”

Mặc dù nàng không dám khẳng định lời này của Hoắc Thiên Thụy là thật hay giả, nhưng có một chút cũng là có thể khẳng định, hắn yêu mình sâu đậm. Tình cảm chất chứa trong đôi mắt màu lam kia khiến nàng cảm động.

“Ta cũng yêu người?” Đôi mắt màu xanh thẫm nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam thâm tình kia, khẽ hỏi.

“Đương nhiên.” Việc nói dối đối với một Hoàng đế là việc tất nhiên việc có. Giờ phút này Hoắc Thiên Thụy mặt không đỏ thỏ không gấp nói xong lời nói dối, chân thành như vậy, thân nhiên như vậy, giống như lời nói dối này chính là sự thật.

Nhìn thẳng vào sâu trong đôi mắt màu lam kia, nàng đang tìm một chút sơ hở, nhưng lại phát hiện tất cả chỉ là sự chân thành. Chẳng lẽ nàng thật sự yêu hắn? Như vậy người thường xuyên xuất hiện ở trong mộng của nàng, thân ảnh phiêu dật nho nhỏ là ai đây? Nàng lại đánh giá nam nhân trước mắt này, muốn từ trên người hắn tìm ra loại cảm giác đó. Nhưng nàng chỉ cảm nhận được khí phách vương giả truyền ra.

Không, không đúng. Nam nhân này không phải là người thường xuyên xuất hiện ở trong mộng của mình. Nhưng mà lời hắn nói lại có vẻ giống như là thật.

Vẫn luôn không có bỏ qua một tia biểu tình nào của nàng, dĩ nhiên đã thu sự nghi hoặc của nàng vào trong đáy mắt. Nhưng mà, hắn cũng không hoảng sợ. Nó cũng ở trong dự đoán của hắn. Nếu như chỉ bằng đôi câu vài lời nói nàng đã tin tưởng, vậy thì nàng cũng không phải là Phó Văn Kiệt trí tuệ mà mình yêu.

Môi mỏng dán ở bên tai nàng, tay phải khẽ vuốt ve cánh tay nàng đã bị ống tay áo che kín, khẽ nói: “Nơi này có một vết sẹo, đó là khi nàng vì bảo vệ ta mà có.”

Bởi vì có hơi nóng ở bên tai, nàng vội vàng lui về phía sau một bước, tạo thành khoảng cách giữa hai người, trên gương mặt anh khí một tầng hồng nhạt ngại ngùng. Tay trái đặt nhẹ lên chỗ hắn vừa chạm, trong đôi mắt màu xanh thăm thẳm tràn đầy hoảng hốt: trên cánh tay phải của nàng quả thực có vết sẹo rất sâu. Từ khi nàng có ký ức đến nay vết sẹo này đã tồn tại rồi. Ở trước mặt người ngoài, cho tới bây giờ nàng cũng không đem tay áo kéo lên, khiến cho người khác biết sự tồn tại của vết sẹo đó. Hắn là từ đâu mà biết được? Duy nhất có thể giải thích được chính là trước kia hắn thực sự quen biết mình.

Vẫn không có dời đi một chút nào, đôi mắt màu lam lập tức có thể nắm được sự dao động nghi ngờ trong mắt của nàng, môi mỏng bất giác cong lên.

Đôi mắt màu xanh thăm thẳm mang theo thần nhiên nói: “Chuyện bây giờ ta có thể xác định được có hai điều: Một là ngươi biết ta trước kia, và –”

Trên gương mặt anh khí có chút mất tự nhiên, nhẹ giọng nói: “Ngươi thích ta!” “Yêu” cái từ này quá rõ ràng. Nàng thật sự nói không nên lời.

Đôi mắt màu lam trở nên sâu thẳm, nhìn Dạ Xoa bộ dáng tiểu nữ tử thẹn thùng trước mắt, hắn chỉ cảm thấy tình cảm trong lòng sôi trào! Rất muốn, rất muốn, lại ôm nàng vào trong lòng. Nhưng mà, hắn biết mình phải kìm chế tình cảm dâng trào này. Hắn sợ dọa đến nàng.

Tầm mắt nóng cháy kia khiến nàng muốn coi như không thấy cũng khó. Nhưng mà, nàng phải xem nhẹ, ít nhất ở mặt ngoài phải làm được xem nhẹ. Một lần nữa ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu xanh thăm thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt nóng bỏng khác thường: “Nhưng mà, những thứ khác ta không có cách nào khẳng định. Ta sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của ngươi. Ta cần phải có thời gian để hiểu rõ ngươi, phán đoán lời ngươi nói là thật hay là giả.”

“Được. Ta sẽ cho nàng thời gian. Nhưng mà, ta hy vọng nàng có thể theo ta trở về Cao Đô, để có thể tìm hiểu thật rõ.” Hắn gật đầu nói.

“Đi Cao Đô?” Nàng giật mình nói. Bởi vì nàng chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi Thương Châu.

“Kiệt nhi, nàng cũng biết thân phận của ta, thân là Hoàng đế Cao Quốc, ta không thể ở chỗ này trong thời gian dài.” Đôi mắt màu lam nhìn ánh mắt do dự một chút: “Chỉ cần nàng theo ta trở về Cao Đô. Ta có thể cho Thương Châu quyền độc lập.”

Trong đôi mắt màu xanh thăm thẳm lóe lên tia sáng. Đối với quyền độc lập của Thương Châu, nàng là tình thế bất buộc. Phần hứa hẹn này của Hoắc Thiên Thụy khiến cho nàng động tâm. Mặc dù, dựa vào những binh lính tinh anh mà nàng nắm giữ, cũng có thể khiến cho Hoắc Thiên Thụy thừa nhận độc lập Thương Châu. Nhưng chiến tranh còn có nghĩa là tử vong. Đối với nhwunxg binh lính tinh anh nàng xem như là anh em của mình. Dưới tình huống có thể tránh được chiến tranh, giải quyết bằng hòa bình là không có gì tốt hơn.

Nàng liếc nhìn người có ánh mắt nóng bỏng kia một cái, môi đỏ mỏng khẽ mở: “Ta có thể đồng ý với ngươi, trở về Cao đô với ngươi. Ngoại trừ độc lập của Thương Châu, ngươi phải còn phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Hắn không thể đợi được vội hỏi. Chỉ cần nàng trở về với mình, khỏi phải nói một, hai cái điều kiện, cho dù là một trăm điều kiện, hắn cũng sẽ đồng ý.

“Ta muốn Cao Quốc hủy bỏ tất cả những điều luật bất bình đẳng với nữ nhân!” Trong đôi mắt màu xanh thăm thẳm hiện lên sự quyết tâm. Thương Châu chỉ là một nơi nàng thí nghiệm. Mục đích thực sự của nàng là cho nữ tử của Cao Quốc có một cuộc sống công bằng.

Hủy bỏ tất cả điều luật bất bình đẳng với nữ nhân? Đôi lông mày anh khí khẽ nhíu: Đây là chuyện vô cùng khó khăn. Những điều luật này đã tồn tại trăm năm. Trăm năm qua, tất cả mọi người đều cảm thấy đó là điều hiển nhiên. Muốn phủ định chuyện mà tất cả mọi người đều cho là lẽ dĩ nhiên, độ khó của nó có thể tưởng tượng được.

Dạ Xoa cũng nhìn ra hắn khó xử, có chút lo lắng tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay của hắn: “Ta không phải là muốn ngươi lập tức phế bỏ những điều luật này. Chỉ mong ngươi cho ta một cơ hội để thử.”

Thấy sự khẩn cầu trên gương mặt anh khí kia, hắn thiếu chút nữa đã đáp ứng rồi. Nhưng mà, một mưu kế xông lên đầu. Môi mỏng khẽ mở nói: “Trở thành hoàng hậu của ta đi! Nếu nàng trở thành Hoàng hậu của ta, là có thể có được một nửa quyền quyết định của Cao Quốc!” Hắn bắt đầu đưa ra điều kiện của mình.

“Hoàng hậu?!” Đôi mắt màu xanh thăm thẳm mở to.

“Đương nhiên, trước khi nàng yêu ta, ta sẽ không đụng vào nàng. Sở dĩ ta làm như vậy, thứ nhất là có thể cho nàng đủ quyền lợi để thực hiện thí nghiệm của mình, thứ hai là ta hy vọng có thể có nhiều cơ hội lại có được lòng nàng lần nữa.” Nói tới đây, bàn tay to vươn ra, nắm chặt những ngón tay đang đặt

ở trên tay của mình.

“Kiệt nhi, nàng nguyện ý cho ta cơ hội này sao?” Trong đôi mắt màu lam hiện rõ sự khát vọng và sự sợ hãi bị cự tuyệt.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm hiện lên sự xúc động: Hoắc Thiên Thụy, kẻ này trời sinh là bá chủ, lại có thể vì câu trả lời của mình mà sợ hãi. Điều này chứng minh hắn thật sự, thật sự rất yêu mình. Hơn nữa, từ nãy nàng vẫn chú ý tới, ở trước mặt mình, Hoắc Thiên Thụy cho tới bây giờ đều không có xưng “Trẫm”, mà là “Ta”.

Có lẽ, nam nhân này thật sự là người mình yêu. Nàng không muốn cự tuyệt nam nhân này.

“Được.” Giọng nói dịu dàng vang lên trong phòng.

Môi mọng lập tức cong lên, Hoắc Thiên Thụy không kìm nén được tình cảm trong lòng, dang tay ra, ôm lấy người mình yêu thương sâu đậm trong lòng.

Mặc dù, thân hình Dạ Xoa vẫn cứng ngắc như cũ, nhưng mà, cũng không có đẩy ra. Bởi vì, nàng có thể cảm nhận được sự vui vẻ của nam nhân đang ôm mình. Nàng không muốn phá hư sự vui vẻ này.

Dịch Thiên vẫn luôn ẩn mình ở chỗ tối gần đó, trong đôi mắt màu máu tràn ra sự không cam lòng và ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 14: Nhớ Lại

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Mùa hè ở Thương Châu không có nóng bức như trong tưởng tượng, gió mát từ từ thổi qua ngoại ô Thương Châu.

Dạ Xoa cũng đội mũ rộng vành màu đen cười ngửa giống Hoắc Thiên Thụy.

“Sao vậy? Không nhớ?” Đôi mắt màu lam vẫn luôn chú ý tới ánh mắt của nàng. Hoắc Thiên Thụy mở miệng hỏi.

“Ừ!” Giọng nói lơ đãng mang theo chút u sầu.

Đôi mắt màu lam lại quay lại nhìn một cái, một số ít người biết rõ tình hình, ngại mệnh lệnh của nàng cho dù không thể tự mình tới tiễn đưa, nhưng lại cố chấp đứng ở trên cổng thành, dùng ánh mắt của mình thể hiện sự tiễn đưa.

Đây là chiến hữu của nàng, đây là chiến hữu toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng. Trong lòng thấy rất cảm động.

Cổ nén nước mắt sắp chảy ra. Tay phải chuyển động, khiến cho ngựa ở dưới thân không thể không quay đầu theo.

Tay trái vung cái roi trong tay lên, giục con ngựa ở dưới thân rời đi giống như bay.

Nhìn thân ảnh phiêu dật chạy như bay rời đi, môi mọng cong lên một nụ cười, Hoắc Thiên Thụy kẹp chặt hai chân, con ngựa giống như cảm ứng được mệnh lệnh mà bắt đầu chạy như bay, đuổi theo bóng người đã sắp trở nên bé tí teo.

Hoắc Thiên Thụy thúc ngựa đuổi theo, khoảng cách của hai người càng lúc càng gần, giống như khoảng cách rời xa bốn năm, cũng đang gần hơn.

Hắn sẽ đuổi theo nàng, hắn muốn giữ được nàng. Lần này, hắn sẽ không bao giờ để cho nàng rời khỏi lòng ngực của mình. Hắn muốn nàng thật sự thuộc về mình.

Thật sự thuộc về hắn.

Ở ngoại ô, một thân ảnh phiêu dật từ đằng sau một gốc cây đại thụ đi ra. Ánh mắt theo sát bóng người càng ngày càng xa. Trên khuôn mặt tuấn mỹ kia vẫn mang theo sự u buồn không thể phai nhòa nhưng theo đó là một chủ thái mái: May mắn, hắn không có sử dụng nhiếp hồn thuật, dùng thủ đoạn tỉ mỉ để có được nàng. Thật sự điều đó không giống với tính cách của hắn. Nếu như sử dụng nhiếp hồn thuật, tình cảm đạt được cũng là giả dối. Hơn nữa, cả đời hắn cũng sẽ phải mang theo sự ám ảnh về hành động tỉ mỉ này, cũng sẽ không có cách nào bình thân được nữa.

Trần Khiêm nhìn cái thân ảnh đã trở thành một cái chấm đen, lập tức sẽ biến mất, mặc dù, giờ phút này lòng bởi vì mất đi nàng mà rất đau, rất đau, nhưng mà, hắn tin tưởng thời gian sẽ chữa lành. Về sau, lòng của hắn sẽ lại bình thản một lần nữa.

“Ngươi cứ nhìn nàng rời đi như vậy sao?” Giọng nói trầm thấp vang lên đột ngột cắt đứt suy nghĩ của Trần Khiêm.

Hắn giật mình xoay người, đập vào mắt là đôi mắt màu máu khiến hắn kinh ngạc.

Trần Khiêm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần mỹ lại vô cùng quý dị: mắt màu máu?!

Trần Khiêm mở to mắt: “Ngươi là Quỷ y?!”

“Đã rất lâu không có nghe thấy ai gọi ta như thế rồi!” Khỏe môi mỏng mỉm cười, chỉ là nụ cười kia không đi chạm đến đáy mắt. Đôi mắt màu máu kia mang theo vẻ rét lạnh, chán ghét nhìn người trước mắt: Hắn ghét tên nam nhân này có khí chất giống với Phạm Dương Triệt. Nhìn thấy tên nam nhân này, sẽ khiến hắn nhớ tới việc Phạm Dương Triệt đã từng có được Vân Kiệt.

Mặc dù, có chút khó hiểu sự oán hận bùng cháy trong đôi mắt màu máu kia, nhưng mà hắn vẫn khôi phục sự hồ hững của dĩ vãng nói: “Là ngươi cho Dạ Xoa ăn hoa vong tình sao?”

“Không.” Chuyện tới bước này, hắn cũng không giấu diếm nữa: “Hoa vong tình là nàng tự mình ăn vào. Nhưng mà, một thân nội lực của nàng là ta mượn cơ hội khóa lại.”

“Tự Dạ Xoa ăn hoa vong tình?!” Trong đôi mắt màu đen chứa đầy kinh ngạc: “Là nàng ăn nhầm sao?” Trần Khiêm nói ra suy đoán của mình. Dù sao nếu như có người biết rõ tác dụng của hoa vong tình, không có khả năng tự mình ăn nó.

“Không. Nàng hoàn toàn biết rõ và cũng tự mình ăn nó.” Dịch Thiên đem kinh ngạc của hắn thu vào đáy mắt, bình tĩnh nói.

“Dạ Xoa tự mình ăn?!” Con mắt màu đen bởi vì kinh ngạc mà mở to.

“Bởi vì điều này liên quan đến trận đánh cược!”

Dịch Thiên nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời xanh thẳm. Ánh sáng chói mắt kia làm cho hắn rơi vào vùng ký ức.

Lúc trước hắn tốn hết tâm tư chế tạo cái chết giả cho Vân Kiệt, vọng trọng đưa Vân Kiệt đang hôn mê về nơi ở của hắn là cốc Vô Ưu.

Lúc đầu khi tỉnh lại Vân Kiệt đã muốn rời đi. Nhưng mà, khi đó thai của nàng đã xuất hiện dấu hiệu sinh non nghiêm trọng, cần tĩnh dưỡng. Bởi vậy, hắn không cần tốn nước miếng bảo Vân Kiệt ở lại cốc Vô Ưu. Đương nhiên, lúc mới bắt đầu, nàng cũng có yêu cầu hắn đem tin tức của nàng truyền ra bên ngoài. Hắn cũng đã đáp ứng rồi. Đương nhiên, chỉ là đồng ý cho cô lẽ.

Vân Kiệt rất thông minh, khi mang thai được sáu tháng đã phát hiện ra lời nói dối của hắn.

Hắn vẫn còn nhớ rõ đêm hôm đó, đôi mắt màu đen trong suốt nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho hắn cảm thấy không thể che giấu điều gì.

“Dịch Thiên, huynh thích ta!” Đây là một câu khẳng định.

“Đúng.” Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt kia, đem câu nói giữ ở trong lòng nói ra: “Ta yêu muội!”

Nhìn thấy được sự kinh ngạc trong đôi mắt màu đen kia, hắn biết câu trả lời của hắn khiến cho nàng cảm thấy giật mình. Nàng cho rằng tình cảm của mình đối với nàng chỉ tới “thích” mà thôi.

“Aizz—” Tiếng thở dài khe khẽ ở trong màn đêm yên tĩnh.

Tiếng thở dài kia mang theo u sầu giống như gỗ vào trong lòng hắn, khiến cho hắn cảm thấy khó buông lòng.

Sau đó, nàng không còn đưa ra yêu cầu muốn truyền tin tức đi ra nữa. Hắn không biết có phải là nàng đã chết tâm rồi hay không, nhưng mà, quan trọng nhất là, nàng nguyện ý ở lại.

Sau đó, Tư Triệt ra đời! Đứa trẻ hắn tự tay đỡ đẻ, bộ dáng nho nhỏ nhăn nhúm, khiến cho cuộc đời hắn lần đầu tiên xúc động như vậy.

Vân Kiệt, nàng không chút do dự nào đặt tên cho bé là Tư Triệt. Ý tứ rõ ràng như vậy, làm cho tim hắn thấy đau xót. Nhưng mà, những chua xót này so với việc mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng và đứa bé đáng yêu kia rõ ràng là không đáng kể, hắn vẫn vô cùng vui vẻ.

Hơn nữa, hắn tuyệt không lo lắng Vân Kiệt sẽ ôm Tư Triệt rời khỏi cốc Vô Ưu. Bởi vì, từ khi Tư Triệt sinh ra tới nay thân thể yếu đuối nhiều bệnh, nếu như không phải hắn dùng đan dược tốn bao tâm tư chế tạo, chỉ sợ Tư Triệt đã sớm chết yểu.

Mà Vân Kiệt cũng biết điểm này, bởi vậy, cho tới bây giờ nàng cũng không có ý muốn rời khỏi nơi này.

Thời gian ba năm bình yên lại hạnh phúc này khiến cho hắn lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác “gia đình”. Trong nhà có một thể tử chờ đợi hắn, có một đứa con đáng yêu.

Ba tuổi Tư Triệt lớn lên càng ngày càng giống người mà hắn chán ghét-Phạm Dương Triệt. Nhưng mà, hắn lại không có cách nào không thích Tư Triệt. Bởi vì, Tư Triệt chỉ giống Phạm Dương Triệt dung mạo mà thôi! Cá tính cuồng vọng tự tin cực kỳ giống Vân Kiệt. Hơn nữa, thấy nó thật sự không sợ hãi đôi mắt màu đỏ máu của mình, thân ảnh nho nhỏ luôn thân thiết nhào về phía mặt, nghe được giọng nói non nớt ngọt ngào gọi một tiếng “Thiên thúc thúc”, hắn chỉ cảm thấy lòng rất thỏa mãn rất thỏa mãn!

Ngày bình thân hạnh phúc như vậy đã kết thúc vào đêm sinh nhật Tư Triệt tròn ba tuổi! Đến nay hắn vẫn nhớ rõ ràng buổi tối trăng tròn hôm đó.

Rốt cuộc sau khi dỗ dành Tư Triệt vì ăn mừng sinh nhật vui đùa cả ngày dỗ dành đi ngủ, Vân Kiệt khép cửa phòng lại, dùng đôi mắt màu đen trong suốt kia nhìn hắn.

Hắn biết ngày hôm nay, cuối cùng vẫn đến.

Si ngốc nhìn nàng cất bước đi về phía đình viện, cả người được phủ lên một lớp ánh trắng nhàn nhạt, thân ảnh phiêu dật như vậy giống như Hằng Nga chuẩn bị bay về phía mặt trăng.

Bất giác tim cảm thấy căng thẳng. Không, hắn không muốn mất đi nàng, không muốn mất đi phần hạnh phúc này, không muốn mất đi gia đình này.

“Aizz —” Tiếng thở dài truyền đến. Hắn biết Vân Kiệt đã nhìn ra sự hoảng hốt và sợ hãi của mình.

Đầu ngón tay vươn ra chạm vào mặt hắn, vuốt ve mặt hắn. Động tác này đã khiến cho nhịp tim của hắn mất đi quy luật. Đây là lần đầu tiên nàng chạm vào hắn suốt ba năm qua. Tay nàng rất ấm áp, rất ấm áp!

Từ trong đôi mắt kính ngọc của nàng, hắn nhìn thấy khuôn mặt của mình đã tràn đầy nước mắt.

“Dịch Thiên, huynh muốn có được lòng của ta sao?” Nàng thu tay lại, nhẹ giọng hỏi.

“Muốn!” Hắn không có một chút do dự trả lời. Đó là thứ duy nhất mà hắn muốn có được trong cuộc đời này.

“Vậy chúng ta đánh cuộc đi!” Giọng nói mềm nhẹ lại mang theo sự kiên quyết khê nói.

“Đánh cuộc?” Trong đôi mắt đỏ màu máu chứa đựng sự nghi hoặc.

“Trái tim của ta rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần một người tiến vào, sau đó sẽ không có chỗ cho một người khác.” Nàng đặt nhẹ tay lên ngực của mình, nói: “Ba năm, ta là người, không phải là tảng đá, biết huynh đối xử với ta và Tư Triệt tốt, biết được tình cảm của huynh đối với ta. Bởi vậy, ta muốn cho huynh một cơ hội. Ta sẽ ăn hoa vong tình, quên tất cả tình ái. Đương nhiên, với điều kiện trao đổi, huynh phải đưa ta rời khỏi nơi này.”

Hoa vong tình, trái dãi cốc Vô Ưu, vì cốc Vô Ưu mà tăng thêm cảnh xuân vô hạn. Thân là Quý Y, hắn cũng biết Vong Tình Hoa mặc dù tên là “vong tình”, chỉ là khiến cho người ta mất đi tất cả ký ức, bắt đầu từ con số không. Nhưng mà, lại không có cách nào quên đi được tình cảm ở tận sâu trong lòng. Người ăn hoa vong tình, có thể sẽ quên đi người mình từng yêu sâu sắc, nhưng mà, lại không có cách nào yêu người khác nữa. Muốn có được người ăn hoa vong tình, cần nhiếp hồn thuật của Y thánh. Dùng nhiếp hồn thuật khiến cho người ăn hoa vong tình tin chắc rằng mình chính là người khác sâu ở trong lòng. Nhưng ba năm trước Y Thánh đã qua đời rồi, mà đệ tử duy nhất của hắn là Trần Khiêm lại là du y, hành tung bất định. Đây cũng là lý do hắn không để cho Vân Kiệt ăn hoa vong tình từ đầu. Mà là gần đây, rốt cuộc hắn cũng biết được hành tung của Trần Khiêm rồi, ngay ở Thương Châu cách cốc Vô Ưu mười dặm.

“Ừ!” Hắn cẩn thận che dấu tâm tư của mình, nhẹ giọng đáp.

Rất nhanh, Vân Kiệt đã ăn hoa vong tình. Người ăn hoa vong tình sẽ hôn mê mười ngày. Thời gian mười ngày này, cũng đủ để hắn làm xong mọi chuyện.

Hắn lén lút đem Vân Kiệt đưa tới bãi tha ma của nữ nô ở Thương Châu. Hóa trang cho nàng thành nữ nô Thập Tứ, cũng dùng ngân châm phong bế một thân nội lực của Vân Kiệt.

Hắn vẫn luôn âm thầm quan sát Vân Kiệt quên hết toàn bộ mọi thứ, đợi nàng và Trần Khiêm gặp nhau, rồi Trần Khiêm yêu thương nàng. Cuối cùng, ngày đó rốt cuộc cũng đã tới rồi. Trần Khiêm vẫn luôn xuất trần như tiên cuối cùng cũng không đề nên được khát vọng, ham muốn ở trong lòng, thi triển nhiếp hồn thuật với nàng. Cơ hội mà hắn chờ đợi rốt cuộc cũng đã tới. Mặc dù hắn không biết nhiếp hồn thuật rốt cuộc là làm như thế nào, nhưng có một điểm hắn lại biết. Nhiếp hồn thuật chỉ cần vừa bắt đầu, nhất định phải tiến hành đến cùng. Lúc đó, cơ hội của hắn sẽ tới. Dựa vào hiểu biết của hắn đối với tính tình của Trần Khiêm, hắn tuyệt đối nắm chắc, sẽ xong ra lúc nửa chừng, uy hiếp Trần Khiêm biến bản thân mình thành người mà Vân Kiệt yêu sâu sắc.

Mất thấy sẽ thành công, nhưng mà, lại bị Hoắc Thiên Thụy chen vào giữa chừng phá hỏng.

Còn thiếu một chút nữa, hắn đã có thể có được nàng.

“Đánh cuộc cái gì?” Giọng nói bỗng nhiên vang lên, kéo Dịch Thiên từ trong ký ức trở về.

Dịch Thiên cũng không trả lời, đôi mắt màu máu nhìn thẳng vào Trần Khiêm.

Sự quý dị của đôi mắt màu máu kia khiến cho lòng Trần Khiêm thấy bất an.

Một con chóng mặt ập tới, cảnh vật chung quanh bắt đầu vận vẹo. Cuối cùng đập vào mắt chính là đôi mắt màu máu vô cùng lạnh lẽo.

Q.6 - Chương 1: Tuyển Tú

Ánh mặt trời chiếu xuống ngự hoa viên tươi đẹp của hoàng cung Cao Quốc, làm cho cả vườn hoa thu tăng thêm một phần xinh đẹp của mùa xuân, đồng thời cũng tăng thêm cơ hội để cả vườn mỹ nhân có cơ hội khoe sắc.

“Mấy người nói đi, Hoàng thượng ngài ấy sẽ thích loại người thế nào đây?” Con trai Tả Tướng – Vu Cầm Lâm có được một gương mặt xinh đẹp, lại đang dùng ngón tay thon dài xanh nhạt của mình quần quăn sợi tóc rũ xuống ở bên phải, cổ ý khoe ra khuôn mặt xinh đẹp được xưng tụng là điểm áp quần phương(*), dùng giọng nói mỉa mỉ để hỏi.

*Điểm áp quần phương 艳压群芳: vẻ xinh đẹp áp đảo những người còn lại, chỉ vẻ xinh đẹp quá mức nổi bật.

Đôi mắt với câu hỏi như vậy của mỹ nhân tuyệt sắc, những người khác trở nên trầm mặc.

Vu Cầm Lâm dùng đôi mắt sáng xinh đẹp mang theo một chút đắc ý mà liếc nhìn qua mấy kẻ xung quanh đang giả vờ như không nghe thấy, đôi môi đỏ tươi cong lên: Xem ra vị trí Hoàng hậu, đã là vật trong bàn tay hắn. Hắn từ chỗ của phụ thân mà biết được, lần tuyển tú này không chỉ muốn chọn ra hai gã phi tử, còn phải chọn ra Hoàng hậu của Cao Quốc. Vị trí Hoàng hậu đã để trống bốn năm, sẽ được chọn ra vào lần này. Dựa vào dung mạo tuyệt sắc của đệ nhất mỹ nhân Cao Quốc của hắn, dựa vào cha hắn là Tả Thụ tay nắm binh quyền, tin rằng sau khi Hoàng thượng nhìn thấy hắn, nhất định sẽ lập tức chọn hắn làm Hoàng hậu.

Nụ cười đắc ý kia rơi vào trong mắt những người khác, thấy vô cùng trước mắt. Rốt cục cũng có người nhìn không được, mở miệng châm chọc nói: “Nghe nói Hoàng thượng không thích những nam nhân lớn lên yêu mỹ giống như là nữ nhân!”

Lời nói mỉa mai như thế khiến cho Vu Cầm Lâm luôn luôn tự cho rằng mình rất cao, giống như là bị người giẫm vào cái đuôi mèo, đôi mắt đẹp mang theo sắc bén nhìn về phía người dám can đảm mở miệng châm chọc mình. Sau khi nhìn rõ ràng, đôi mắt đẹp nheo lại: Thì ra là con của Hữu Tướng- Tần Vũ. Giống như tên của hắn, cái người Tần Vũ này không chỉ không có dung mạo dịu dàng, diện mạo thô kệch không nói, hơn nữa còn có chỗ mà tất cả nam tử đều sợ hãi- thân hình cao lớn rắn rỏi. Thân hình cao lớn như vậy đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người, chướng mắt như vậy. Hơn nữa, Tần Vũ năm nay đã hai mươi lăm rồi, nam nhân này đã già thuộc về cái loại không ai muốn.

Nếu không phải là dung mạo và dáng người của Tần Vũ như vậy, thì hắn sẽ cảm thấy vô cùng áp lực. Dù sao Hữu Tướng lại là Đại ca ruột của Thái Hậu nương nương. Mà người tuyển chọn tuyển tú lần đầu là Thái Hậu nương nương. Thái Hậu nương nương sẽ từ trong tất cả những người trúng tuyển sau cùng chọn ra sáu người đẹp, sau đó lại mời Hoàng Thượng tới, để cho Hoàng thượng đến lựa chọn.

Đôi mắt đẹp mang theo sự thông cảm nồng đậm, Vu Cầm Lâm không khách khí mà chế giễu ngược lại: “Cho dù Hoàng thượng không thích người yêu mỹ, tin chắc sẽ càng không thích người lớn lên giống gấu đi!”

Mĩa mai không lưu tình như thế khiến cho Tần Vũ lập tức đỏ mặt, rồi lại không có cách nào ra tay, chỉ có thể chịu đựng. Dù sao, hắn am hiểu võ công, cũng không có tài ăn nói.

Chứng kiến hai người trừng mắt công kích nhau, người bên cạnh nhao nhao hy vọng bọn họ có thể động thủ đánh nhau. Nếu như có cảnh tượng đánh nhau như thế, nhất định sẽ bị hủy bỏ tư cách. Có thể ít đi một đối thủ cạnh tranh luôn là điều tốt. Đương nhiên những người khác không bao gồm Dạ Xoa đang ở trong góc khế tựa vào cành cây, lạnh lùng nhìn tất cả, không, hẳn là Liên Thập Tứ mới đúng. Đối với cảnh tranh giành tình nhân như thế, nàng trừ bỏ chán ghét vẫn là chán ghét. Nếu như không phải là lần tuyển tú này có thể giúp nàng đạt được vị trí Hoàng hậu, nàng sẽ không xuất hiện ở đây, chịu đựng loại tranh giành tình nhân nhàm chán này. Đưa tay chạm nhẹ lên cái mặt nạ da người trên mặt, nhíu mày: Nếu như có thể được chọn, nàng tuyệt đối sẽ không mang theo mặt nạ, như vậy khiến cho nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng mà, nhưng mà nàng không thể không đồng ý lý do của Hoắc Thiên Thụy: Các triều đại tuyển tú đều là tuyển nam tử, mà thân phận từng là nữ tử của nàng đã khiến cho nhiều người biết, càng cần thân phận nam tử mới: Liên Thập Tứ, từng là cháu họ xa của Liên gia, bây giờ là nghĩa tử của đương gia Liên gia. Cái tên Thập Tứ này là nàng kiên trì giữ. Bởi vì từ khi nàng có trí nhớ đến nay, tên này đã đi theo nàng.

“Thái Hậu nương nương giá lâm—”

Cùng với giọng nói lạnh lạnh, tất cả những người đẹp được chọn lựa sau cùng trở nên vô cùng nhu thuận, nhã nhặn lịch sự mà hành lễ.

Vô cùng bất đắc dĩ, sau khi Thập Tứ cũng qua loa hành lễ theo mọi người, là người đầu tiên ngẩng đầu nhìn vị Thái hậu kia của Cao Quốc, ở trong dân gian có được danh tiếng nhất định, nổi tiếng vì trí tuệ, nhìn xa trông rộng.

Đập vào mắt là một khuôn mặt tuấn mỹ. Không giống với Hoắc Thiên Thụy bá khí tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ của hắn giống như gió xuân khiến cho người ra nhìn thấy rất thoải mái. Dấu vết của năm tháng cũng không lưu lại quá sâu ở trên khuôn mặt tuấn mỹ kia, ngoại trừ hai bên tóc mai sương trắng. Nhưng mà, chỗ hấp dẫn người ta nhất của hắn cũng không phải là dung nhan tuấn mỹ kia, mà là khí chất tản ra sự cơ trí bình tĩnh, loại khí vương giả núi Thái Sơn có sụp ở trước mắt cũng không dao động. Khó trách trước kia Cao Quốc không có xuống dốc ở trong tay vị tiên hoàng ngu ngốc háo sắc! Bởi vì Cao Quốc vô cùng may mắn, có được vị Thái Hậu như thế. Cũng may mắn là pháp luật của Cao Quốc đặc biệt cho người đàn ông này quyền lợi

duy trì sự phồn vinh của Cao Quốc.

Ánh mắt, ánh mắt kia mang theo sự quan sát khiến cho Thái Hậu nương nương- Tần Mặc không tự chủ mà dời tầm mắt về phía người đang ngẩng đầu ngạc nhiên, ở trong giữa đám người đang cúi đầu lại hiện nổi bật như vậy.

Đập vào mắt là một khuôn mặt vô cùng bình thường khiến cho trong mắt Tần Mặc lóe lên sự kinh ngạc: So với những người khác mà nói, dung mạo của nam nhân này cũng không xuất sắc, nhưng đôi mắt màu xanh thẫm kia trong suốt lấp lánh, không sợ hãi mà quan sát, khiến cho người ta không thể bỏ qua hẳn. Hơn nữa, đôi mắt màu đen hơi nhúu lại: Trên người nam nhân này tản ra một loại khí chất uy nghi bình tĩnh của người có địa vị cao, từ khi nào thì Cao Quốc xuất hiện một nhân vật như vậy?

Thái giám ở bên cạnh đi theo hầu hạ Thái hậu, lập tức thông minh mà đón lấy, nhẹ giọng mà ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đây là nghĩa tử Liên Thập Tứ của đương gia Liên gia vừa thu!”

Đôi mắt màu đen như ngọc hiện lên sự kinh ngạc: Đã sớm nghe nói cho tới nay Liên gia vốn luôn bảo trì sự khiêm tốn, tồn tại như cái bóng lại phái người tham gia tuyển tú. Vốn tưởng rằng sẽ gặp một người giống như cái bóng, không ngờ được lần này Liên gia lại phái tới một người có thể có được khí chất vương giả như vậy. Khi nào, Liên gia sinh ra một nhân vật như vậy?

Tần Mặc là nhân vật cỡ nào, cho dù trong lòng có nghi hoặc, tầm mắt cũng dừng lại vền vẹn có một giây, lập tức thu về, tiếp tục di chuyển.

Tần Mặc vô cùng cao nhả mà ngồi ngay ngắn ở vị trí phía trên, giọng nói trầm thấp như gió xuân bay ra: “Bình thân!”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương!” Các mỹ nhân đều lên tiếng trả lời. Sau đó bọn họ đều đứng lên, ánh mắt mang theo sự sùng bái lẫn sợ hãi mà nhìn vị Thái hậu nương nương giống như mặt ngọc ở trước mắt.

Tần Mặc liếc mắt ra hiệu, tiểu thái giám ở bên cạnh lập tức cao giọng nói: “Biểu diễn tài nghệ bắt đầu!”

Các mỹ nhân lập tức thu vào tầm mắt, chuyên chú nắm chặt bài tử ở trên cổ tay.

Liên Thập Tứ cúi đầu nhìn cổ tay một cái, bài tử viết “Hai mươi tám” to như vậy, có chút ảo não, lại phải ở cái nơi ngập tràn mùi son phấn nồng nặc này trong một thời gian dài.

Vị đầu tiên xuất hiện chính là Vu Cẩm Lâm. Hắn một thân váy hồng, ôm đàn cổ bước liên tục, tao nhã đi tới sân bãi để trống. Thân ảnh xinh đẹp lay động, dung nhan ở dưới ánh mặt trời có vẻ vô cùng xinh đẹp, từng cái giờ tay nhấc chân cũng toát ra sự mê hoặc, khiến cho chúng mỹ nhân đỏ kị đỏ mắt, đương nhiên trong phần ghen tị này còn bao gồm cả sự hâm mộ. Nhưng cái cảm xúc ghen tị và hâm mộ này không có lấy cho Thập Tứ. Tuy nhiên, nàng cũng không phải không thừa nhận, Vu Cẩm Lâm này quả thực là một mỹ “nam tử” tuyệt sắc, nhưng mà, ở trong quan niệm của nàng, một người nam nhân có thể đẹp như nữ tử, nhưng mà, thân là nam tử tuyệt đối không thể mất đi khí dương cương. Nam nhân mất đi khí dương cương, ở trong mắt của nàng ngang bằng với nhân yêu (gay), nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Tiếng đàn kỳ ảo thanh nhã từ những ngón tay thon dài của Cẩm Lâm như đang múa trên những dây đàn phát ra. Trong đầu mọi người không tự chủ mà hiện ra tiên cốc thanh nhã, sương mù quần quanh. Theo sự lôi kéo của tiếng đàn, mơ hồ như toàn bộ sương mù đều dần dần tản ra, tiên hoa xinh đẹp ở đây trong tiên cốc giống như theo tiếng đàn mà đông đưa, xuất hiện ở trước mắt. Trong bụi hoa chợt có mấy con tinh linh đáng yêu vui vẻ bay lượn. Tất cả mọi người vào thời khắc này đều trở nên vô cùng, vô cùng bình tĩnh, cảm xúc ghen ghét và hâm mộ vừa rồi biến mất vào không trung.

Cuối cùng, ở trong vẻ mặt như si như say của mọi người, ngón tay thon dài xanh nhạt ngừng nhảy múa, tiếng đàn kỳ ảo cũng theo đó mà biến mất, tiên cốc trong đầu mọi người cũng biến mất theo. Vẻ mặt của mọi người đều là vô cùng thất vọng, mang theo ánh mắt chờ đợi có thể lại nghe được tiếng đàn kỳ ảo như thế mà nhìn chằm chằm vào Vu Cẩm Lâm.

Ánh mắt như vậy thỏa mãn lòng hư vinh của Vu Cẩm Lâm, khiến cho hắn rất đắc ý. Điều này chứng minh màn biểu diễn tài nghệ vừa rồi của hắn rất thành công. Hắn vô cùng đắc ý, mình chỉ cần thông qua một chút thủ đoạn nhỏ là có được bài tử thứ nhất, có thể là người biểu diễn đầu tiên, không chỉ có thể khiến cho Thái hậu nương nương khắc sâu ấn tượng, còn có thể khiến cho những người biểu diễn phía sau đều thấy kém cỏi hơn.

Đôi mắt như ngọc của Tần Mặc nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang đắc ý kia một cái: công tử của Tả tướng gia quả thực là một tiểu mỹ nhân duyên dáng, tuy nhiên tính tình khoa trương chút, nhưng mà Tả tướng là đối tượng nhất định phải là lôi kéo, bởi vậy Vu Cẩm Lâm ít nhất cũng sẽ trở thành phi tử của Hoàng thượng.

Không biết có phải là cố ý sắp xếp hay không, mà người xuất hiện tiếp theo lại là Tần Vũ. Đối với những người khác nùng trang điểm mặt(*), khuôn mặt thô lỗ không dùng qua bất luận loại son phấn nào khiến cho Liên Thập Tứ cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, không khỏi dồn lực chú ý về phía nam nhân này. Nàng rất là tò mò, hắn sẽ đột phá màn biểu diễn tiếng đàn kỳ ảo vừa rồi của Vu Cẩm Lâm như thế nào.

*Nùng trang điểm mặt 浓妆艳抹: chỉ những người trang điểm ăn mặc tí mỉ, nhìn vô cùng xinh đẹp.

“Keeng—” một tiếng, không biết trong tay Tần Vũ xuất hiện một cái trường thương từ lúc nào, cánh tay thô lỗ vung vẩy trường thương như rắn bò, linh hoạt đa dạng.

Nàng neho mắt nhìn dấu vết rõ ràng do sử dụng trường thương gây ra: Xem ra võ công của Tần Vũ này rất cao, chỉ là điều này có chút phiền toái rồi, vốn nàng cũng định lấy múa kiếm ra để cầu mới lạ, qua cửa ải. Xem ra, nàng phải suy nghĩ biện pháp khác rồi.

Giống như là không thể yêu cầu gà đi thường thức vịt xinh đẹp vậy, chúng mỹ nhân mang theo sự khinh bỉ trong mắt, nhìn Tần Vũ đang “múa đao múa

kiếm” phạm vào tối kỵ của nam tử chờ gả đi, trong lòng đều đắc ý ít đi một đối thủ cạnh tranh có chỗ dựa hùng hậu.

“Keeng—” Cùng với tiếng thương quét đất chói tai, màn biểu diễn võ nghệ của Tần Vũ chấm dứt. Hắn ôm quyền, dùng giọng nói thô lỗ tuyệt đối bị chúng mỹ nhân ghét bỏ nói: “Mặc dù ta không có tài đánh đàn để cho Hoàng thượng vui vẻ, nhưng mà ta có một thân võ nghệ tốt, có thể bảo đảm an nguy của Hoàng thượng!”

Lời nói thô lỗ giống như tuyên thệ kia khiến cho nụ cười của chúng mỹ nhân vốn đang nhạo báng đông cứng lại: Quả thực tài đánh đàn vừa rồi của Vu Cẩm Lâm cao siêu, có thể khiến cho người nghe cảm thấy thư thái, nhưng thư thái so với sự an nguy của Hoàng đế mà nói, lập tức trở nên không có ý nghĩa rồi. Trong số đó, phải nhắc tới sắc mặt của Vu Cẩm Lâm là khó coi nhất. Hắn mang theo oán hận mà nhìn chằm chằm vào gương mặt mà trong mắt hắn, có thể nói là xấu xí.

Tần Mặc mang theo sự tán thưởng mà nhìn cháu trai của mình: Vốn hắn vẫn luôn khổ não, phải làm như thế nào để khiến cho đứa cháu trai thô kệch này của mình trở thành phi tử của Hoàng thượng. Xem ra, bây giờ không cần hắn lại phải phiền não nữa rồi.

Biểu diễn tài nghệ tiếp tục, chúng mỹ nhân hoặc là đánh đàn hoặc là viết chữ hoặc là vẽ xuân họa. Rốt cục cũng đến phiên Thập Tứ.

“Cho mời số hai mươi tám công tử Thập Tứ của Liên gia lên sân khấu!” Cùng với giọng nói lạnh lạnh đặc biệt của thái giám vang lên, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía giữa sân. Liên gia- gia tộc thân tín nhất của các triều đại Hoàng đế, gia tộc đảm nhiệm vai trò thấp nhất là làm ảnh vệ, vậy mà lần này lại phái người ra tuyển tú. Ở trong đó, rốt cuộc là có ẩn chứa điều gì đây?

Sắc mặt của Vu Cẩm Lâm và Tần Vũ trở nên vô cùng nghiêm túc. Dù sao, hai người bọn họ cũng đã sớm biết lần này Liên gia cũng phái người tham gia đợt tuyển tú lần này, cũng biết rõ ràng người này là đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất.

Vào lúc tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn vào khu vực giữa sân, mong người đi ra sớm một chút, thì ở cái sân to như vậy lại không có một bóng người.

Một bầu không khí lúng túng, tê ngắt lan tràn trong nháy mắt.

Thái giám ở bên cạnh vội vàng nâng cao giọng hô lớn một lần nữa, nói: “Cho mời số hai mươi tám, công tử Thập Tứ của Liên gia lên sân khấu!”

Nhưng mà, vẫn không có ai lên sân khấu.

Mọi người đều bắt đầu nhỏ giọng nghị luận! Thoáng cái trong sân lại lạnh thêm mấy độ. Ngay cả Tần Mặc tu dưỡng cực tốt cũng không tự giác mà nhíu mày.

Trong sân lại trở nên áp lực một lần nữa, bắt đầu đông cứng.

Trên mặt mọi người hiện ra sự đắc ý: Vô lý như thế, cho dù vị công tử của Liên gia kia có bản lĩnh, chỉ sợ sẽ không có tư cách trở thành phi tử của Hoàng thượng.

Đúng lúc Tần Mặc đã dùng hết sự kiên nhẫn, muốn lên tiếng hủy bỏ cái người vô lý như thế này, một giọng nói hào khí vang lên phá vỡ bầu không khí áp lực: “A! Cuối cùng cũng đến phiên ta!”

Liên Thập Tứ một thân hắc y, bước chân lười biếng, vừa ngáp vừa nói.

Thái độ vô lý như thế khiến cho sắc mặt Tần Mặc hơi trầm xuống, trên gương mặt được tu dưỡng bắn ra ánh mắt như dao. Ánh mắt đó khiến cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy rét lạnh. Ngay cả Vu Cẩm Lâm vốn định nhảy ra chỉ trích cũng im lặng ngậm miệng. Thông minh như hắn biết giờ phút này không phải là lúc mình xuất đầu.

Vì cái người vô lý to gan như thế mà trong lòng mọi người đỏ mặt hôi lạnh, Liên Thập Tứ giống như là không cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo tàn rả từ trên người Tần Mặc, thân nhiên lấy tay che miệng ngáp một cái, cười nói: “Những cái tà âm kia rốt cuộc cũng ngừng lại rồi. Con sâu ngủ của ta cũng đã chạy hết!”

Lời nói mỉa mai những màn biểu diễn cảm nghệ rõ ràng như thế làm cho tất cả những người biểu diễn cảm nghệ đều biến sắc. Vốn là không định nhảy ra, Vu Cẩm Lâm tự cảm thấy tài nghệ cao siêu của mình bị người ta vũ nhục nghiêm trọng, rốt cuộc cũng không chịu được mà nhảy ra châm chọc nói: “Liên Thập Tứ lớn mật, không chỉ có vô lý ở trước mặt Thái hậu, còn dám lên tiếng chế nhạo tài nghệ của bọn ta.”

Mặc dù rất nhiều giai nhân không thích Vu Cẩm Lâm kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng mà bây giờ lại vô cùng thích hắn. Dù sao, hắn thay mặt bọn họ mà ra mặt.

Trong đôi mắt màu xanh thăm lóe lên tinh quang: Nàng chờ chính là thời khắc này. Đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, giọng nói trong trẻo vang lên: “Xin hỏi vì sao các vị muốn than gia tuyển tú lần này?”

“Đương nhiên là vì trở thành phi tử của Hoàng thượng!” Ánh mắt Vu Cẩm Lâm mang theo sự khinh bỉ, đương nhiên nói.

“Phi tử?!” Đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai: “Chỉ sợ tâm của Vu công tử hướng về hậu vị đi!”

Lời nói bói móc như thế làm cho sắc mặt Vu Cẩm Lâm khẽ biến. Nhưng mà rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, nâng cao dung nhan xinh đẹp, cao giọng nói:

“Thì sao? Ở đây ai không muốn trở thành Hoàng hậu!” Khéo léo đẩy một cái như thế, vừa cho thấy hấn có gan dám thừa nhận tâm muốn tranh đoạt hậu vị, đồng thời lại vừa vận làm cho mọi người cảm thấy đây là việc đương nhiên.

Trong đôi mắt màu xanh thăm hiện lên tinh quang: Xem ra Vu Cầm Lâm này cũng không phải là cái gỏi thêu hoa!

“Chỉ sợ lần này Vu công tử phải mất công trở về rồi!” Nàng ra vẻ thờ dài lắc đầu nói.

Lời nói như thế rõ ràng là nói thẳng hấn không thể đoạt được hậu vị, làm cho sắc mặt Vu Cầm Lâm nhất thời biến sắc. Nhưng mà, hấn nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, không cam lòng yếu thế mà trào phúng nói: “Ồ! Liên công tử biết tiên tri, đã sớm biết ai sẽ trở thành Hoàng hậu?” Lúc nói những lời này, Vu Cầm Lâm dùng khóe mắt liếc về phía Tần Mặc.

Mọi người cũng không tự giác mà lặng lẽ chuyển tầm mắt về phía Tần Mặc. Dù sao, lời nói của Liên Thập Tứ thực dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến những người được chọn cho vị trí Hoàng hậu lần này đã sớm được xác định, mà tuyển tú chỉ là một sân khấu cần người diễn mà thôi.

Tần Mặc vẫn trầm mặc đương nhiên biết những ánh mắt nhìn trộm này đại biểu cho cái gì. Nhưng mà, hấn cũng không nói ngay lập tức để làm sáng tỏ. Hấn muốn nhìn xem cái người có gan dám nhìn thẳng vào mình, lại không thèm đem ánh mắt của mình để ở trong mắt- Liên Thập Tứ có cái gì hay để mà giải thích.

“Ha ha.....” Tiếng cười thanh thúy đánh vỡ bầu không khí trầm mặc.

Khuôn mặt bình thường tràn đầy ý cười: “Các vị, không cần thiết phải nghi ngờ sự công chính của Thái hậu nương nương! Sở dĩ ta nói Vu công tử không có duyên với ngôi vị Hoàng hậu, nguyên nhân chỉ có một. Vu công tử không có tư chất của Hoàng hậu!”

Nàng cố ý xoay người lúc Vu Cầm Lâm muốn mở miệng phản bác, quay về phía Tần Mặc cao giọng nói: “Hoàng hậu Cao quốc không giống với hoàng hậu Cảnh quốc, có được một nửa quyền lợi của Cao quốc, cũng sẽ giống như là một Hoàng đế khác của Cao quốc. Bởi vậy, Hoàng hậu Cao quốc có thể không có tư sắc, cũng có thể không có tài nghệ làm cho thể xác và tinh thần của người ta thoải mái vui thích, nhưng tuyệt đối không thể không thống trị quốc gia, khả năng cùng Hoàng đế cùng nhau thống trị quốc gia. Bởi vì, thứ nhất, Hoàng hậu Cao quốc là thần tử Hoàng đế tín nhiệm nhất, tiếp theo mới là bạn đời của Hoàng đế!”

Lời vừa nói ra, trong mắt Tần Mặc lập tức hiện lên sự tán thưởng: Những lời này, đúng như hấn và tiên hoàng đã khắc họa. Giữa hấn và tiên hoàng có nhiều nhất chính là loại tình cảm quân thần.

Nàng lại xoay người, quay mặt về phía những giai nhân cao giọng nói: “Bởi vậy, thân là Hoàng hậu Cao quốc cần có đủ khả năng thống trị quốc gia. Xin hỏi các vị, ngoại trừ những tài nghệ biểu diễn vừa rồi có thể khiến cho Hoàng đế trầm mê hưởng lạc ra, với đất nước, với dân chúng thì có cái ích lợi gì?”

Lời vừa nói ra, khiến cho tất cả những giai nhân trừ bỏ khó coi thì chính là suy nghĩ sâu xa: Từ nhỏ bọn họ đã khóa mình ở trong thư phòng, học tập đều là hầu hạ Hoàng hậu và trượng phu tương lai như thế nào, làm thế nào mới có thể khiến cho trượng phu tương lai vui vẻ. Bọn họ rất ít tiếp xúc đến phương diện thống trị quốc gia.

“Ai nói ta chỉ hiểu được cảm nghệ? Đương nhiên ta cũng biết giúp đỡ Hoàng thượng xử lý việc quốc gia như thế nào!” Trên gương mặt xinh đẹp của Vu Cầm Lâm tràn đầy đắc ý nói: “Hiện tại uy hiếp lớn nhất của Cao quốc chính là đến từ Cảnh quốc. Cảnh quốc thường xuyên phát động chiến tranh với Cao quốc, làm cho quân đội tổn thất nghiêm trọng, số lượng binh sĩ giảm nhiều. Bởi vậy, Cao quốc cần gọi nhập ngũ với quy mô lớn một lần nữa, bổ sung tốt nguồn binh lính!”

Vốn là Tần Mặc đang nghe cảm thấy hứng thú, nhưng sau khi nghe thấy cái gọi là phương pháp giải quyết của Vu Cầm Lâm thì chỉ cảm thấy thất vọng

Nhìn Vu Cầm Lâm thân là con trai của hữu tướng, đối với phương diện quân sự thì hiểu được không ít. Nhưng mà, nó chỉ hiểu được vển vển một tầng. Gọi nhập ngũ với quy mô lớn, nói thì dễ. Trước không nói đến lệnh nhập ngũ này sẽ dẫn đến sự phản cảm của dân chúng thế nào, chính là cho dù dân chúng không phản cảm, triều đình cũng tuyệt đối sẽ không vào cái lúc sắp vào vụ thu hoạch lại kêu binh. Hơn nữa, hiện tại nguy cơ lớn nhất của Cao quốc cũng không phải là nguồn binh lính mà là tài nguyên. Tiến hành chiến tranh chính là đốt tiền.

Nàng cố ý ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm một cái, khẽ thở dài: “Thời gian trôi qua thật nhanh, mùa thu hoạch rất nhanh sẽ đến rồi!”

Vu Cầm Lâm ở gần hấn nhất đương nhiên cũng nghe được câu than nhẹ này: Hấn lập tức ý thức được mình đã phạm sai lầm, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

“Ta nguyện ý ra chiến trường đánh lui đại quân của Cảnh quốc, vì Cao quốc mà góp một phần sức lực!” Tần Vũ vẫn luôn giữ vững trầm mặc cất từng bước lớn cao giọng nói.

Giờ phút này trên người Tần Vũ tản ra sự khát vọng của người học võ đối với chiến trường.

Trong đôi mắt màu xanh biếc lóe ra tinh quang, bàn tay thon dài ngăn lại nói: “Mặc dù ai gia rất cao hứng vì chúng giai nhân quan tâm đến chuyện quốc sự như thế, nhưng mà dù sao lần này cũng là tuyển tú, còn mong Liên công tử tuân thủ quy tắc.”

Tiểu thái giám ở bên cạnh lập tức hiểu ý cao giọng nói: “Cho mời số hai mươi tám Liên gia Thập Tứ công tử biểu diễn tài nghệ!”

Lời vừa nói ra, Vu Cầm Lâm mang theo sự châm chọc lui về, mà Tần Vũ trở về chỗ ngồi thì mang theo sự thất vọng.

Ở trong ánh mắt chất vấn của mọi người, Liên Thập Tứ thoải mái thẳng thắn cười nói: “Ha ha, ta đối với cảm kỳ thư họa không thể nào thành thạo được, cũng sẽ không bêu xấu. Lần này ta cùng với mọi người nói về chuyện xưa của tam quốc đi!”

“Ở một chỗ khác của biển khơi, có một đại lục, trên đại lục có ba quốc gia: nước Ngụy, nước Thục và nước Ngô. Vào thời điểm đó, nước Thục là quốc gia có lực lượng quân sự nhỏ yếu nhất, bị nước Ngụy có lực lượng quân sự lớn nhất tấn công...”

Theo giọng nói tràn đầy tình cảm vang lên, câu chuyện của ba nước đã từng trải qua sự thay đổi bắt đầu chậm rãi hiện lên ở trước mắt. Quần hùng cũng nổi dậy, thời đại anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp làm cho tất cả những người ở đây đang nghe như mê như say! Tâm của mọi người đều bị những tình tiết đặc sắc trong câu chuyện xưa buộc thật chặt. So với những người khác đang nghe chuyện xưa của tam quốc, Tần Mặc vẫn bình tĩnh, trong con người không gọn sóng lóe ra sự kích động và hưng phấn: Thân là người từng nắm trong tay một nửa quyền lợi của Cao quốc, hẳn nhanh chóng biết được cái câu chuyện này nhìn như một câu chuyện xưa đặc sắc, lại ẩn chứa sự sắp xếp quan hệ giữa các quốc gia với quốc gia, trên mặt quân sự nên bày trận như thế nào, hành quân như thế nào, đánh giặc như thế nào. Hơn nữa, tam quốc này thật giống như quan hệ hiện tại của Cao quốc, Cảnh quốc và Phó quốc, thể chân vạc của tam quốc.

Khi giọng nói đầy truyền cảm kia nói đến trận chiến Xích Bích, lúc lửa đốt thuyền hết cái này đến cái khác, mọi người nghe được đều hưng phấn vô cùng, không tự giác mà mở miệng hô: “Hay!”

Theo giọng nói sôi nổi vang lên nói về chuyện hình thành thể chân vạc của Tam quốc, chuyện xưa cũng đã hạ màn.

Dừng nói đến những người nghe đang đắm chìm trong câu chuyện Tam Quốc khuấy động lòng người không thể thoát ra, ngay cả Thập Tứ là người kể chuyện xưa cũng cảm thấy tâm huyết sôi trào. Trong sự sôi xen lẫn nghi hoặc. Vừa rồi lúc đang nghĩ đối sách, trong đầu không tự chủ mà hiện lên câu chuyện Tam quốc, dường như câu chuyện này vẫn luôn tồn tại trong đầu nằng, mãi cho tới bây giờ mới hiện ra. Đây cũng thuộc về ký ức trước kia của nằng.

“Ba — ba — ba —” Thanh thúy vỗ tay đánh gãy Liên Thập Tứ suy nghĩ.

“Bốp— bốp— bốp—” Tiếng vỗ tay lạnh lạnh cắt đứt suy nghĩ của Liên Thập Tứ.

“Thật không hổ là công tử của Liên gia. Lại có tài năng như vậy. Liên Thập Tứ, ngươi có thể đi gặp Hoàng Thượng rồi.” Trong con người màu đen như ngọc lóe ra sự kích động, Tần Mặc có vẻ có chút nôn nóng mà cầm một trong số ba cái bài tử duy nhất ở trong tay thái giám đứng ở bên cạnh.

Hành động này làm cho tất cả những giai nhân lâm vào trong hoảng hốt: Theo quy củ tuyển tú trước kia, sau khi các mỹ nhân biểu diễn xong, mới có thể phát cái bài tử đại biểu cho buổi chiều có thể đi gặp Hoàng thượng, nhưng mà hiện tại Thái hậu nương nương lại phát bài tử. Điều này không chỉ có làm cho bọn họ kinh hãi, càng làm cho bọn họ ghen tị. Điều này chứng tỏ đương kim Thái hậu nương nương vô cùng vừa ý công tử Liên gia. Mặc dù đã nhiều năm rồi Thái hậu nương nương không để ý tới việc triều chính, nhưng mà ảnh hưởng của việc nắm giữ triều chính hai mươi năm là không thể coi thường. Hơn nữa đương kim Hoàng thượng vô cùng hiếu thuận với Thái hậu nương nương. Bởi vậy, chỉ có thể có được sự đồng ý của Thái hậu, như vậy thì mới có nghĩa là chỉ còn cách ngôi vị Hoàng hậu một bước dài. Đây cũng là nguyên nhân các giai nhân coi trọng trong cuộc tuyển tú lần này như vậy. Bọn họ biết rõ, có được sự ủng hộ của Thái hậu là có nghĩa như thế nào.

Thập Tứ mới mặc kệ cảm thụ của người khác. Nằng biết rõ mục đích của mình khi tham gia tuyển tú lần này. Không có một chút làm bộ từ chối, nằng trực tiếp đi lên phía trước, một tay nhận lấy lệnh bài. Không có cung kính quý gối, cũng chẳng có lời nói tạ ơn, thái độ vô lý như thế làm cho tất cả những giai nhân xanh mặt, cũng làm cho những cung nữ thái giám vẫn luôn giữ nghiêm quy củ thiếu chút nữa là rớt mất. Vậy mà lại có người ngạo mạn vô lễ như thế trước mặt Thái hậu nương nương tôn quý.

Thập Tứ giống như không có nhìn thấy ánh mắt lên án, không đồng ý của mọi người, nhấc tay phải lên, ngáp một cái nói: “Thái hậu nương nương, xin hỏi ta có thể rời đi chưa?”

Thái độ vô lý như thế không chỉ làm cho màu xanh trên mặt mọi người đậm thêm. Ngay cả Tần Mặc cũng mang theo ánh mắt nghi hoặc đánh giá khuôn mặt bình thường có vẻ vô cùng mới mẻ kia. Khuôn mặt đó có sự mới mẻ, có không thú vị, nhưng không có ngạo mạn, không có kiêu ngạo. Liên Thập Tứ cũng không phải là vô lý, chỉ đơn giản là mới mẻ, đơn giản là cảm thấy không thú vị. Khi nhận thức được điều này khiến cho lòng mảy của hắn vốn hơi nhả lại đã bắt đầu giãn ra, môi mỏng khẽ mở: “Chuẩn!”

Lời nói phê chuẩn đơn giản làm cho chúng giai nhân vốn tính xem kịch vui bị sững sốt, cũng làm cho Thập Tứ muốn phí thời gian giải thích một phen cũng ngần ngại. Nhưng mà nằng đã khôi phục lại rất nhanh, trong đôi mắt màu xanh thẫm lóe ra tia sáng: Nam nhân này không hổ là người từng nắm trong tay một nửa quyền nắm giữ Cao Quốc, hẳn có tầm lòng rộng lượng mà chỉ có người đứng trên mới có. Người nam nhân này đáng để tôn kính. Vừa rồi, sơ dĩ nằng không có hành lễ: nằng không thích động một chút là quỳ xuống cho người ta, ở trong quan niệm của nằng, con người sinh tồn ở giữa thiên địa này phải đầu đội trời chân đạp đất mà sống, không phải là khom lưng uốn gối với người khác. Dĩ nhiên, ngoại trừ quỳ xuống trước mặt người đáng tôn kính.

Lần này nằng không có một chút miễn cưỡng nào, cung kính hành lễ quỳ xuống nói: “Tạ ơn ân điển của Thái hậu nương nương!”

Cái quỳ này làm cho tất cả mọi người đều giật mình: Người vừa rồi còn cao ngạo vô lễ như vậy, giờ phút này lại cung kính mà quỳ gối hành lễ như thế. Những người bị giật mình này cũng bao gồm Tần Mặc.

Hắn vẫn luôn không dời tầm mắt đi đương nhiên là chú ý tới tia sáng hiện lên trong đôi mắt màu xanh thẫm kia, cũng biết ánh sáng kia là chứng tỏ Thập Tứ đã thừa nhận mình. Nhưng mà, cái quỳ này vẫn làm cho hắn bị giật mình. Theo quan sát của hắn: Liên Thập Tứ là loại người có tài năng kinh người. Phạm là người như vậy, trời sinh có tính tự tôn mãnh liệt. Bởi vậy, vừa rồi hắn mới thoải mái vô lý ở trong mắt người khác. Nhưng mà, Liên Thập Tứ lại cung kính mà quỳ gối trước mặt hắn như thế, điều này chứng tỏ Liên Thập Tứ có trái tim kính trọng người có tài. Liên Thập Tứ vô cùng thích hợp trở

thành Hoàng hậu Cao quốc.

Mang theo vẻ xúc động, Tần Mặc thấp giọng nói: “Đứng dậy đi!”

Vẫn không có một chút từ chối nào, Thập Tứ dứt khoát cung kính đứng dậy, đôi mắt màu xanh thăm lại nhìn nam nhân như ngọc ở trước mặt mình một cái, rồi sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

Thân ảnh dứt khoát rời đi như thể làm cho mọi người thôn thức không thôi.

Một đôi mắt ghen tị theo sát thân ảnh đã đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 2: Điều Kiện

Bên ngoài ngự hoa viên, một thân ảnh lười biếng vừa đi vừa ngáp. Vươn vai, Thập Tứ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm một cái, chỉ cảm thấy mệt mỏi vừa rồi giống như đã trở thành hư không, trở nên rất có tinh thần.

Bỗng nhiên, một bóng đen phi thân ra, dừng ở trước người nàng.

“Thập Tứ, Hoàng Thượng muốn gặp ngươi!” Vẫn luôn trốn ở trong góc tối, Liên Hằng nhìn thấy nàng đi ra vội vàng xuất hiện nói.

“Dẫn đường đi!” Trong lòng nàng khẽ thờ dài. Nói thật, từ Thương Châu đến Cao Đô, dọc theo đường đi, Hoắc Thiên Thụy đối với nàng rất tốt, rất tốt, tốt đến mức làm cho nàng cảm thấy rất có gánh nặng. Hẳn kể chuyện tình yêu đến chết cũng không thay đổi của bọn họ, nhưng mà, ở trong lòng nàng vẫn luôn cảm thấy đây là chuyện tình của người khác. Nghe xong, nàng có cảm động, nhưng về tình cảm lại không có cách nào tăng thêm.

Lại ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm một cái, mệt mỏi vừa mới biến mất bây giờ lại ập tới.

“Hoàng Thượng đang ở bên trong!” Liên Hằng bỏ lại những lời này, rồi xoay người rời đi.

Trong đôi mắt màu xanh thăm mang theo suy nghĩ sâu xa nhìn cái tấm biển đang treo cao— Tương Tư các. Từ khi nhìn thấy tấm biển này, nàng đã biết trong căn phòng này nhất định có thứ liên quan đến nàng. Những thứ này nhất định sẽ chứng minh Hoắc Thiên Thụy yêu nàng đến mức nào.

Trời sinh tính cách dừng cảm tiến về phía trước không trốn tránh làm cho nàng hít sâu một hơi, đưa tay đẩy cửa phòng ra.

“Kẹt—” Cùng với tiếng mở cửa rất nhỏ, cửa phòng từ từ mở ra.

Đập vào mắt đầu tiên chính là một bức tranh vẽ người ở đối diện cửa phòng: Người trong bức tranh có tư thế oai hùng hiên ngang, nụ cười tràn đầy tự tin! Khuôn mặt tươi cười như thế, nàng thường xuyên thấy ở trong gương.

Xoải bước, nàng đi vào trong phòng.

Trong phòng đầy những vẽ người, vẽ nàng treo đầy phòng, trên cây cột ở trong phòng, bốn bức tường, treo mười mấy bức tranh của nàng. Trong tranh, nàng cười, tức giận, đứng, hoặc ngồi... Chưa bao giờ biết mình lại có nhiều biểu tình như vậy.

Bước chậm đi đến bức tranh có tiêu đề Chiến Thần được nhìn thấy đầu tiên, bất giác nàng đưa tay chạm đến người đang cười ở trên một con ngựa chiến màu đen nhanh nhẹn đứng mãnh, quay đầu nở nụ cười, người đó có tư thế oai hùng hiên ngang mạnh mẽ, trong lòng hiện lên sự cảm động khó hiểu: Người hạ bút vẽ mình ôm biết bao nhiêu tình cảm với mình, mới có thể vẽ mình sống động như thế.

Từ phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Rồi sau đó, nàng bị ôm vào trong một bờ ngực rộng lớn, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn vì ảm chứa tình cảm sâu đậm: “Những bức tranh này là ta vẽ từ khi nàng mới rời khỏi ta. Mỗi khi ta không chịu nổi nỗi nhớ nàng, chỉ biết động thủ vẽ nàng. Từng nét từng nét, nàng hiện ra ở trên giấy ít nhất cũng có thể làm cho nỗi nhớ của ta được an ủi một chút.”

Cánh tay cứng như sắt siết chặt, giống như muốn khảm nàng vào trong ngực, hấn khẽ dựa vào bờ vai mềm, giọng nói đè nén, mang theo khản cầu nói: “Kiệt, đồng ý với ta, sau này sẽ không bao giờ lại rời khỏi ta nữa!”

Thập Tứ bởi vì động tác bỗng nhiên siết chặt của hắn mà thân thể hơi hơi cứng ngắc, nhưng phản cứng ngắc này bởi vì thứ ngấm vào trong y phục, ướt đầm bả vai mà biến mất. Đôi mắt màu xanh thăm bởi vì gạt mình mà mở lớn, rồi sau đó mềm xuống: Nam nhân này rốt cuộc là yêu nhiều như thế nào

đây! Hoắc Thiên Thụy này hẳn là nam nhân trời sinh khí phách, giờ phút này lại bởi vì nàng mà rơi lệ. Nàng ngoại trừ cảm động thì chính là xúc động. Có lẽ, hẳn thật sự chính là nam nhân mà mình đã từng yêu, nhưng lại bị mình quên mất. Nàng phải cho hẳn một cơ hội. Nhưng mà, cơ hội này là có điều kiện.

Trong đôi mắt màu xanh thăm hiện ra sự kiên quyết.

“Ta có thể đáp ứng ngài!” Giọng nói mềm mại nghe vào trong tai Hoắc Thiên Thụy giống như thiên âm.

“Thật vậy sao?” Mang theo sự mừng rỡ khôn xiết, hẳn xoay người nàng lại, bàn tay to nắm lấy bờ vai của nàng sốt ruột hỏi.

Nàng gật đầu nói: “Ừ. Nhưng mà, ngài phải đáp ứng ta hai điều kiện!”

“Bất kể là điều kiện gì, ta cũng sẽ đáp ứng nàng!” Hẳn trả lời không chút do dự nào. Chỉ cần nàng chịu ở với mình, đừng nói là hai điều kiện, cho dù là hai trăm cái điều kiện, hẳn cũng sẽ đáp ứng.

Nhìn khuôn mặt bá đạo vẫn mừng như điên kia một cái, đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Có thể ngài sẽ thấy rất kỳ lạ, nhưng mà, ở trong quan niệm về tình yêu của ta, phải là một với một, chỉ một mà thôi. Ta muốn ngài vì ta mà hủy bỏ toàn bộ hậu cung. Ngài chỉ có thể có một người duy nhất là ta- một hoàng hậu!” Nói đến đây, đôi mắt màu xanh thăm nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam. Muốn một vị đế vương chỉ yêu thương một người, xưa nay có được mấy vị đế vương si tình có thể làm được như vậy, nhưng muốn một vị đế vương vì một người mà hủy bỏ toàn bộ hậu cung, từ xưa đến nay, chưa từng có. Bởi vì nữ nhân trong hậu cung không chỉ để cho đế vương có thêm nhiều lựa chọn, còn là đại biểu cho sự thâm thâu của thế lực trong triều ở hậu cung, trận chiến của các thế lực trong triều. Nếu như hủy bỏ toàn bộ hậu cung, sẽ phá vỡ sự cân đối của triều đình hiện nay, mang đến sự khiêu chiến rất lớn đối với quyền hành của đế vương.

Trong đôi mắt màu lam cũng hiện lên sự do dự, nhưng mà sự do dự này đã bị sự kiên quyết thay thế rất nhanh: “Được!”. Vốn dĩ những người trong hậu cung đều là vật thay thế cho nàng. Mặc dù hủy bỏ toàn bộ hậu cung, đối với sự cân đối của các thế lực trong triều tăng thêm chút khó khăn, nhưng, chút khó khăn này so với việc có thể ở chung với nàng thì chẳng là gì.

Trong nội tâm lại tuôn ra sự cảm động. Vì sợ bởi vì sự xúc động mơ hồ mà rơi nước mắt, nàng đẩy hẳn ra, quay người nhìn về bức tranh Chiến Thần kia, nhẹ giọng nói: “Ta muốn lấy thân phận nữ hậu để đăng lên hậu vị.”

Nàng xoay người một cái, nhìn thẳng vào trong đôi mắt màu lam của hẳn, kiên định nói: “Chiều nay, ta muốn lấy thân phận nữ tử để đi gặp ngài!” Hẳn từng đề nghị nàng lấy thân phận Nam Đế để từng bước, từng bước cải cách những điều luật kỳ thị nữ tử của Cao Quốc này.

Nhưng, nàng biết rõ, nếu muốn đấu tranh với những thế lực cũ ngoan cố này, đoạt được thắng lợi, giống như nước muốn xuyên qua đá, cần mười năm, thậm chí là hơn mười năm mới có thể hoàn thành. Hơn nữa, đây cũng chỉ là giải phóng nữ tử ở trên phương diện pháp luật. Nhưng với kinh nghiệm ở Thượng Châu, nó đã khiến cho nàng biết rõ, thực sự đáng sợ chính là giam cầm trên mặt tư tưởng. Nàng cần phải cho tất cả những nữ tử của Cao Quốc một tấm gương, cũng là nữ tử, một nữ tử có thể làm ra thành tựu giống như nam tử, là một tấm gương cũng là nữ tử, nhưng cũng đoạt được hạnh phúc giống như nam tử. Nàng muốn lấy chính bản thân mình làm một tấm gương, đập nát gông xiềng giam cầm nữ tử trong tư tưởng đó.

Lấy thân phận nữ tử trở thành hoàng hậu của Cao Quốc, như vậy hẳn sẽ gặp phải bao nhiêu khó khăn, Hoắc Thiên Thụy biết rõ: điều này gần như là đối địch với tất cả văn võ bá quan trong triều. Nhẹ thì văn võ bá quan cả triều bãi quan kháng nghị, nặng thì dẫn đến đảo chính. Nhưng mà, hẳn nhìn thấy sự quyết tâm trong đôi mắt màu xanh thăm kia, không cho quyết tâm dao động. Đôi mắt màu lam hiện lên sự kiên quyết: “Ta có thể đồng ý với nàng, lấy thân phận nữ tử đi lên hậu vị. Nhưng mà, nàng phải đeo mặt nạ!” Ở Cao Quốc, số người thấy qua diện mạo của Phó Vân Kiệt cũng không ít. Mặc dù, màu mắt hiện tại của nàng đã không còn là màu đen, nhưng mà, dung nhan tương tự, hơn nữa là tài năng cũng làm cho người ta kinh diễm như thế, thực dễ dàng khiến cho người ta nghĩ đến nàng là Phó Vân Kiệt. Hiện tại, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai biết Phó Vân Kiệt còn sống. Ít nhất là trước khi hẳn có được trái tim của nàng, quyết không thể để cho bất kỳ ai biết.

Trong đôi mắt màu xanh thăm hiện lên tia kinh ngạc cực nhanh: Nếu nói trước kia nàng là phận nữ tử, phải đeo mặt nạ mới có thể tham gia tuyển tú, như vậy thì hiện tại là vì lý do nào mà nàng không thể lấy bộ mặt thật để tuyển tú? Chẳng lẽ—— Trong lòng hiện lên một cái giả thiết lớn mật, nàng quay người đi, không để cho Hoắc Thiên Thụy phát hiện ra suy nghĩ trong lòng nàng vào lúc này, nhìn vào bức tranh ở trước mắt, nhìn vào đôi mắt màu đen trong veo của người trong tranh, nhẹ giọng đáp: “Được. Ta đồng ý với ngài!”

Hoắc Thiên Thụy thở dài nhẹ nhõm: Chỉ cần Kiệt không dùng khuôn mặt thật để gặp mặt người khác, những chuyện khác đều dễ xử lý. Nhưng mà, chiều nay nàng muốn lấy thân phận nữ tử, cần phải chuẩn bị sớm một chút.

Tuyển hậu vào buổi chiều, cũng không phải chỉ có một mình hẳn ở đó, mà Thái hậu nương nương, hai vị Tể tướng, Thượng thư Lục bộ cũng sẽ ở đó. Dù sao, vị trí Hoàng hậu của Cao Quốc cũng tương đương với một vị vua khác. Hẳn cần sự ủng hộ của Thái hậu. Nghĩ thông suốt chuyện này, hẳn lập tức đứng dậy nói: “Kiệt, nàng cứ nghỉ ngơi ở đây nhé. Ta đi chuẩn bị một chút.”

“Ừ.” Nàng dịu dàng gật đầu.

Bàn tay to duỗi ra, kéo nàng đến trước người, đôi môi mọng áp lên đôi môi đỏ mọng của nàng, như tuyên thệ nói: “Ta sẽ hoàn thành điều kiện của nàng, Kiệt, ta hy vọng nàng có thể nhớ kỹ lời hứa của mình.” Nói xong, thân hình cao lớn dứt khoát xoay người rời đi.

Đưa tay vuốt nhẹ cánh môi vẫn còn lưu lại mùi vị bá đạo, trong đôi mắt màu xanh thăm hiện lên sự u buồn: Từ lúc nhìn thấy những bức tranh kia, đã bắt đầu chú ý tới màu mắt trong bức tranh vẽ mình không giống với thực tế. Nhưng mà Hoắc Thiên Thụy lại không có một chút khác thường nào, nàng biết màu mắt của mình đã bị người dùng thuốc để thay đổi màu mắt trong khoảng thời gian nàng mất tích và mất đi trí nhớ. Nhưng, vì sao người hạ dược mình lại muốn thay đổi màu mắt của mình? Vấn đề này vẫn quấy nhiễu trong lòng nàng từ nãy đến giờ. Nhưng mà, vừa rồi cái vấn đề này đã có đáp án. Người hạ dược nàng cũng giống như hẳn hy vọng nàng có thể vẫn luôn đeo mặt nạ, đều có mục đích muốn nàng giấu đi dung nhan thực sự của mình.

Mà sở dĩ bọn họ muốn làm như vậy, nguyên nhân chỉ có một: có lẽ chính là dung nhan của nàng đã có không ít người gặp qua. Nếu như nàng thật sự là Liên Kỳ Kiệt ở trong miệng của hắn, như vậy hắn không cần phải yêu cầu nàng đeo mặt nạ, che giấu dung mạo. Chỉ sợ thân phận thực sự của nàng vốn không phải là Liên Kỳ Kiệt- người yêu của hắn. Xem ra, nàng phải tỉ mỉ điều tra một phen mới được!

Điện Tiên Từ, cung điện của đương kim Thái hậu nương nương.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Theo tiếng kêu lạnh lạnh của thái giám giữ cửa, Hoắc Thiên Thụy vẫn còn đang mặc long bào bước vào trong cung của Tần Mặc.

Buông tài liệu trong tay xuống, Tần Mặc từ ái cười nói: “Hoàng thượng có chuyện gì mà vội vàng như vậy?”

Hoắc Thiên Thụy cũng không có trả lời ngay lập tức, mà phát bàn tay to, rồi nói: “Các người đều đi xuống đi!”

Những cung nữ thái giám kia lại nhìn Tần Mặc một cái, sau khi nhận được cái gật đầu ra hiệu, mới rời đi.

Trong cung điện to như vậy chỉ còn lại có Hoắc Thiên Thụy và Tần Mặc.

“Mẫu hậu, trẫm muốn lập Liên Thập Tứ làm hậu!” Đối mặt với mẫu hậu thương yêu mình nhất, người toàn tâm tín nhiệm mình, hắn đi thẳng vào vấn đề.

“Liên Thập Tứ quả thật có tư chất trở thành Hoàng hậu của Cao Quốc. Dựa vào tài năng của hắn, một khi trở thành hoàng hậu, về sau thành tựu không dưới ai gia. Nhưng mà—” Tần Mặc ngắt đầu, con ngươi màu đen như ngọc nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam, nhẹ giọng nói: “Liên Thập Tứ thật sự là cháu trai bà con xa của Liên gia sao? Ai gia biết sau khi Hoàng thượng triệu kiến đương gia của Liên gia cả đêm, ngày hôm sau, Liên Thập Tứ mới xuất hiện.”

Con ngươi màu lam nhìn tài liệu ở trên bàn Tần Mặc, thẳng thắn thành khẩn nói: “Mẫu hậu, quả thật là trẫm bảo đương gia của Liên gia nhận Thập Tứ làm nghĩa tử. Bởi vì trẫm muốn lập Thập Tứ làm hậu.”

Tần Mặc giật mình nhìn tình cảm sâu đậm đang thiêu đốt trong đôi mắt màu lam kia. Tình cảm như vậy, chỉ có đối với Phó Văn Kiệt đã chết sớm Hoàng thượng mới có. Đối với Bắc Tướng có tài năng khiến cho người ta kinh diễm như vậy, hắn là tiếc hận. Làm cho người ta kinh diễm?! Con ngươi màu đen bởi vì suy đoán ở trong lòng mà mở lớn. Hắn đột nhiên đứng dậy, cao giọng nói: “Liên Thập Tứ chính là Phó Văn Kiệt?”

“Vâng!” Hoắc Thiên Thụy gật đầu thừa nhận. Lần này hắn tới chính là muốn thẳng thắn với mẫu hậu. Nếu muốn hoàn thành điều kiện của nàng, cần sự hỗ trợ của mẫu hậu.

“Khó trách, khó trách...” Tần Mặc bởi vì cái sự thật này mà chỉ có thể nhẹ giọng lầm bầm. Chẳng trách lúc Liên Thập Tứ đối mặt với hắn, có thể không sợ hãi như vậy, có thể thân nhiên như thế, chẳng trách Liên Thập Tứ có thể kể chuyện Tam Quốc như vậy, chẳng trách Liên Thập Tứ có loại bình tĩnh của kẻ bề trên như vậy, khí chất thông dong. Bởi vì, “hắn” vốn chính là Bắc tướng Phó Văn Kiệt Không, không phải “hắn”, phải là “nàng” mới đúng.

Cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trong sự khiếp sợ, Tần Mặc lập tức cảm thấy có một chút vấn đề: “Không phải là Phó Văn Kiệt đã chết rồi sao? Vì sao nàng ta lại ở đây? Còn có, dường như cái gì nàng ta cũng không nhớ?”

Hoắc Thiên Thụy chờ hắn hỏi xong mới mở miệng nói: “Mẫu hậu có nhớ một tháng trước, trẫm phái Liên Hằng đi Thương Châu điều tra chuyện phân loạn của Thập hoàng thúc không? Khi đó...” Hắn bắt đầu tự thuật lại những chuyện đã xảy ra trong một tháng này.

“Mặc dù trẫm không biết là vì sao Văn Kiệt đã chết rồi lại sống, vì sao nàng lại mất đi trí nhớ trở thành một nữ nô, cuối cùng lại trở thành Dạ Xoa, trẫm chỉ biết đây là cơ hội mà ông trời ban cho Trẫm có được Văn Kiệt. Cơ hội này, nói gì Trẫm cũng sẽ không lãng phí. Lần này nhất định Trẫm phải có được Văn Kiệt.” Trong con ngươi màu lam hiện lên quyết tâm cháy bỏng.

Nhìn thấy sự quyết tâm và tình cảm nồng đậm trên khuôn mặt khí phách kia, câu hỏi cuối cùng của Tần Mặc còn chưa đến cổ họng đã nói ra:

Nếu như có một ngày, Phó Văn Kiệt khôi phục lại trí nhớ, dựa vào tình cảm sâu đậm của Phó Văn Kiệt đối với Nam tướng của Cảnh Quốc- Phạm Dương Triệt, cho dù ở lại đây một khoảng thời gian, nàng ta thực sự thích Hoàng thượng, có cái gì đảm bảo đến lúc đó nàng vẫn có thể thích Hoàng thượng vẫn luôn lừa gạt nàng đây? Tình cảm của Hoàng thượng đối với Phó Văn Kiệt như vậy, chỉ sợ ngoại trừ kích thích hắn ra, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Mặc dù Phó Văn Kiệt đưa ra hai điều kiện vô cùng khó khăn, lúc bắt đầu, phải đối mặt với sự cản trở vô cùng lớn, nhưng mà nếu như Phó Văn Kiệt thực sự yêu mến Hoàng thượng, thành tâm làm Hoàng hậu Cao Quốc, như vậy cho dù phải trả giá cái gì cũng đáng giá. Dù sao, Bắc Tướng kinh tài diễm tuyệt như vậy, nếu như có thể một lòng vì Cao Quốc, tin rằng nhất định sẽ mang tới sự phồn vinh mới tới cho Cao Quốc. Nếu như, vạn nhất cuối cùng nàng vẫn không có yêu Hoàng thượng... Hắn cần phải có một phương án khác. Bởi vì từng là Hoàng hậu của Cao Quốc, hiện tại là Thái hậu, Tần Mặc không thích làm việc được ăn cả, ngã về không. Mọi chuyện đều hy vọng có thể có đường lui.

Tần Mặc khẽ cúi đầu, tránh khỏi sự dò xét của Hoắc Thiên Thụy, trong con ngươi đen như ngọc lóe ra tinh quang. Nếu như, Liên Thập Tứ chính là Phó Văn Kiệt, nói không chừng xung đột của Cao quốc, Cảnh quốc, và Phó quốc có thể vì nàng mà giải quyết được. Đã như vậy, bọn họ phải trả một cái giá không ít để thực hiện được lời hứa của Hoàng thượng đối với nàng. Trước đó phải kiểm lấy một chút lợi tức mới phải. Hắn không phải là Hoàng thượng bị chuyện tình cảm làm cho váng đầu, hắn là Thái hậu của Cao Quốc, mọi chuyện cần phải xuất phát từ lợi ích lớn nhất mà Cao Quốc đạt được.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt đầy lo lắng của Hoắc Thiên Thụy gật đầu nói: “Được. Ai gia giúp ngài! Về phần Hữu tướng, ngài cũng không cần lo lắng, ai gia sẽ nói rõ ràng với hắn.”

Trên khuôn mặt khí phách hiện lên sự thoải mái và thả lỏng, hắn chân thành cảm ơn nói: “Cám ơn người, mẫu hậu!” Hắn biết chuyện này chỉ cần mẫu hậu đồng ý hỗ trợ, lực cản sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

“Được rồi! Người mau đi đi! Ai gia còn phải triệu kiến Hữu tướng nữa!” Tần Mặc từ ái cười nói.

“Vây trăm sẽ không quấy rầy mẫu hậu!” Nói xong, thân hình cao lớn xoay người rời đi.

“Người tới!” Sau khi Hoắc Thiên Thụy rời đi, Tần Mặc mở miệng gọi.

“Xin hỏi Thái hậu nương nương có gì phân phó?” Thái giám tâm phúc của Tần Mặc tiến vào hỏi.

“Lập tức mời Hữu tướng tới đây một chuyện!” Tần Mặc mở miệng nói.

“Dạ!” Thái giám kia lĩnh mệnh, rồi lập tức rời đi.

Quay mặt về phía cung điện không một bóng người, trong con ngươi đen như ngọc lóe lên tinh quang: Xem ra cho dù Phó Văn Kiệt này đã mất đi toàn bộ ký ức, một thân tài hoa kia cũng không bị mất đi. Tinh anh binh đánh bại Thân vệ binh của Hoàng thượng, đội quân có thể sánh với quân đội của Phó gia lại được Phó Văn Kiệt bồi dưỡng trong thời gian một năm ngắn ngủi. Rốt cuộc là tài năng này đáng sợ như thế nào? Nếu như Cao Quốc không có cách nào để sử dụng được người như vậy, ngày sau nhất định sẽ trở thành họa lớn trong lòng Cao Quốc. Đến lúc đó—con người màu đen như ngọc lập tức trở nên lạnh lẽo không gì sánh bằng.

Phủ Tả tướng:

“Rầm rầm rầm—” Tiếng đồ vật đụng vỡ phá vỡ sự tĩnh lặng của phủ Tả tướng, cũng làm người hầu đứng ở ngoài cửa sợ hãi đến nỗi mặt tái nhợt.

Vừa mới trở về phủ Tả Tướng- Vu Đức nhìn thấy tình cảnh này, chỉ có thể lắc đầu. Xem ra nhi tử bảo bối này của hắn vẫn còn non nớt. Hắn xoa tay một cái, làm cho những người hầu đang sợ hết hồn này như nghe thấy âm thanh của tự nhiên rời đi.

Tả tướng đẩy cửa phòng ra, cùng lúc đó. “Vù—” một tiếng, một cái bình hoa bay thẳng về chính diện Tả tướng. Tả tướng vội quay đầu đi, may mà tránh được nguy hiểm. Nhưng mà, vẫn phải trả một cái giá lớn. “Crắc—” một tiếng, cái cổ thô tròn quay lại. Đau đớn làm cho con tức của Tả tướng nổi lên: “Láo xược!”

Tiếng rống giận dữ rất cục cựa cũng làm cho Vu Cẩm Lâm vẫn đang phá đồ trong phòng ngừng lại. Nhìn phụ thân- người từ trước đến nay vẫn luôn yêu thương mình bị vẹo cổ, mặt đỏ bừng, thô bạo gào thét mình, hắn vốn đang có một bụng uất ức, liền “oa” một tiếng, xoay người bỏ nhào tới chiếc giường lớn-thứ duy nhất chưa bị phá hỏng.

Tiếng khóc uất ức cực kỳ kia làm cho Tả tướng-vốn đang định cứng rắn cuối cùng chỉ có thể biến tức giận thành đau lòng. Vặn lại cái cổ, đi tới trước giường an ủi nói: “Lâm nhi, là phụ thân không tốt, phụ thân không nên lớn tiếng quát con như thế! Được rồi, được rồi, đừng khóc!”

Vu Cẩm Lâm xoay người bỏ nhào trong ngực Tả tướng, thút tha thút thít nói: “Không phải Lâm Nhi khóc vì phụ thân, mà Lâm Nhi khóc vì sáng nay bị ầm ức ở chỗ Thái hậu!”

Trong đôi mắt nhỏ hẹp của Tả tướng hiện lên tinh quang, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Lâm Nhi, con yên tâm. Chiều nay, phụ thân sẽ lấy lại công đạo cho con.” Thân là Tả tướng, ở trong nội cung có mấy người tâm phúc là vô cùng bình thường, bởi vậy, chuyện phát sinh ở ngự hoa viên vào buổi sáng ngày hôm nay, lão đã biết từ sớm. Lão cũng đã lập tức phái người điều tra Liên Thập Tứ để biết vì sao lại được Thái hậu nương nương coi trọng như thế. Lại giật mình khi biết được Liên Thập Tứ – đứa cháu bà con xa của Liên gia- xuất hiện vào ngày hôm sau, sau khi Hoàng thượng triệu kiến đương gia của Liên gia suốt đêm. Căn bản Liên gia không có cái gọi là “đứa cháu bà con xa”. Giữa hắn và Hoàng thượng có phải là có cái quan hệ gì đó không? Điều này không tránh khỏi khiến cho người ta phải liên tưởng đến. Nếu như, hắn là được Hoàng thượng cố ý an bài. Lại được sự coi trọng của Thái hậu nương nương. Muốn trở thành Hoàng hậu nương nương, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? Lão quyết không cho phép loại chuyện này phát sinh. Hậu vị, phải, mà chắc chắn phải thuộc về Lâm Nhi nhà lão.

Bàn tay to mong nhẹ nhàng vỗ về đứa con trai ở trong ngực, Tả tướng nhẹ giọng an ủi nói: “Yên tâm đi, Lâm Nhi, hết thảy đã có phụ thân. Phụ thân cam đoan với con, Hậu vị nhất định sẽ thuộc về con.” Cùng với giọng nói an ủi nhẹ nhàng của lão, sự tối tăm lạnh lẽo trong đôi mắt nhỏ hẹp kia của lão khiến cho người ta không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 3: Thi Triển Tài Năng

Trong điện Tiên Từ:

Vẫn còn đang mặc trang phục tể tướng, hữu tướng Tần Tường nhìn người đệ đệ của mình vẫn còn trẻ như trước đây, trong lúc nhất thời lại không biết mở miệng như thế nào. Đệ đệ của hắn, Hoàng hậu của ngày hôm trước, Thái hậu của ngày hôm nay, khiến cho hắn cảm thấy có một tầng ngăn cách vô hình không có cách nào đến gần được. Còn có, hắn nhìn Tần Mặc- người đang tản ra sự uy nghi khiếp người kia một cái: Còn có, tài năng mà cả đời này hắn không thể sánh bằng. Người đệ đệ này quá mức thâm trầm, có khi khiến cho hắn sợ hãi.

Nhưng mà, không thể phủ nhận địa vị mà Tần gia có được giống như ngày hôm nay, hắn có thể trở thành Hữu tướng, phần lớn nguyên nhân là do người đệ đệ này. Nhưng hắn và đệ đệ đều biết, khi về già, lợi ích của gia tộc Tần gia cần người khác tiếp tục bảo vệ. Nhưng sở dĩ có thể nhận được bài tử này, hắn là bởi vì đệ đệ. Thật ra cho dù đệ đệ không triệu kiến, hắn cũng sẽ tìm cách gặp gỡ đệ đệ. Dù sao, hắn hy vọng Vũ Nhi có thể trở thành phi tử của Hoàng thượng, Hoàng hậu của Cao Quốc.

Con người đen như ngọc nhìn khát vọng trong mắt Tần Tường một cái, Tần Mặc chỉ có thể thầm than trong lòng: Suy tính của ca ca sao hắn lại không biết. Nhưng hắn lại biết tâm lòng của cháu trai Vũ Nhi thật sự hướng về hậu vị. Vũ Nhi thật sự không thích hợp với cái loại công việc phụ trợ để vương. Người nam nhân ở bên cạnh đế vương. Vũ Nhi thích hợp với chiến trường, nhưng mà mọi người đều ích kỷ. Tuy rằng Vũ Nhi thích hợp để trở thành một đại danh tướng hơn, nhưng nếu như không có sự xuất hiện của Phó Vân Kiệt, hắn sẽ chọn giúp đỡ Vũ Nhi lên ngôi Hoàng hậu. Dù sao Vũ Nhi cũng không có cách nào để trở thành người trong lòng Hoàng thượng, nhưng Vũ Nhi có thể trở thành người xứng đáng với chức vị Hoàng hậu. Hiện tại, Phó Vân Kiệt xuất hiện, toàn bộ các ý định đều bị hủy bỏ.

Cuối cùng, Tần Mặc cũng phá vỡ sự trầm mặc, mở miệng nói: “Có lẽ Hữu tướng đã biết chuyện xảy ra vào sang nay, cũng có thể đã điều tra qua thân phận của Liên Thập Tứ rồi nhỉ?”

Đang lo không biết nên mở miệng như thế nào, Hữu tướng lập tức tiếp lời, thăm dò, nói: “Thái hậu nương nương, Liên Thập Tứ này với Hoàng thượng...”

“Hoàng Thượng yêu hắn!” Tần Mặc không thể khéo léo truyền đạt lại theo cách khác, lập tức mở miệng trả lời.

“Yêu?!” Khuôn mặt Hữu tướng tràn đầy khiếp sợ. Thật ra, không thể trách hắn vì đã khiếp sợ. Tình cảm của Hoàng thượng dành cho Bắc tướng đã chết kia sâu đậm biết bao, các đại thần Cao Quốc đều biết rõ trong lòng. Nhiều năm đã trôi qua, nam nhân trong hậu cung chỉ cần có cái gì đó giống Bắc tướng đều được Hoàng thượng sủng hạnh.

“Liên Thập Tứ chính là Bắc tướng Phó Vân Kiệt!” Nhìn ra sự nghi ngờ và khiếp sợ trong mắt Hữu tướng, Tần Mặc mở miệng giải thích nói.

“Hắn, hắn... lại là Bắc tướng!” Hữu tướng ngạc nhiên cực độ nói.

Tần Mặc gật đầu, đem tiền căn hậu quả nói ra.

Càng nghe, sắc mặt Hữu tướng càng ngưng trọng.

“Hữu tướng, ai gia biết mục đích người đưa Vũ Nhi tiến cung. Vốn dĩ ai gia cũng định thành toàn cho Hữu tướng. Nhưng mà, tình huống hiện tại không giống với lúc trước. Tình cảm mà Hoàng thượng đối với Phó Vân Kiệt sâu đậm bao nhiêu, tin rằng Hữu tướng biết rõ trong lòng. Vì vậy, vì nàng mà Hoàng thượng tuyệt đối sẽ thực hiện hứa hẹn của mình, vì nàng mà hủy bỏ hậu cung, lập một mình nàng làm Hậu, để cho nàng lấy thân phận nữ tử để trở thành Hoàng hậu Cao Quốc.”

Đôi mắt đen như ngọc liếc nhìn Hữu tướng đang có vẻ muốn nói lại thôi: “Hữu tướng, mặc dù ai gia là người của Tần gia, nhưng ai gia cũng là Thái hậu của Cao Quốc. Mà người của Tần gia biết lợi ích quốc gia cao hơn lợi ích dân tộc. Nhưng mà ai gia có thể bảo đảm, cho dù ngày nào đó ai gia không còn, Tần gia tuyệt đối sẽ không xuống dốc.”

Lời vừa nói ra, Hữu tướng vội vàng quỳ xuống, nói: “Thái hậu nương nương, tuyệt đối đừng nói như vậy. Thần thân là Hữu tướng của Cao Quốc, đương nhiên trong mọi chuyện đều sẽ lấy lợi ích của Cao Quốc làm đầu.”

“Hữu tướng đừng khách khí như vậy.” Tần Mặc đi tới nâng Hữu tướng đang quỳ ở trên mặt đất lên, nói.

“Thái hậu nương nương hy vọng thần làm như thế nào?” Lại mở miệng nói.

“Hiện tại Phó Vân Kiệt bị mất trí, có nhiều chuyện phải đi xác định lại. Bởi vậy, cùng lúc với việc giúp Hoàng thượng hoàn thành lời hứa của mình, cũng phải làm cho Phó Vân Kiệt trả một cái giá lớn.”

“Ý của Thái hậu nương nương là phải loại bỏ cái cục diện Cao Quốc, Phó Quốc và Cảnh Quốc!” Hữu tướng ngầm hiểu nói.

Tần Mặc gật đầu nói: “Dựa vào tài năng của Bắc tướng, nếu muốn giành thắng lợi ở trên chiến trường là chuyện dễ dàng, đừng nói đến chuyện lấy lại năm thành bị Phó Quốc chiếm lĩnh, muốn nhất thống thiên hạ cũng không phải việc khó.”

Hữu tướng tử trong ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt Tần Mặc mới biết, Thái hậu nương nương vẫn canh cánh trong lòng chuyện năm châu thành của Cao Quốc bị đánh chiếm, hơn nữa còn chưa từng buông xuống sự nghiệp thống nhất thiên hạ vĩ đại của Cao Quốc.

“Bời vậy, Hữu tướng cần...” Tần Mặc thấp giọng nói với Hữu tướng.

Sảnh Huru Nghị là nơi được hoàng cung xây dựng để cho những đại thần nghỉ ngơi trong lúc chờ được triệu kiến. Tả tướng sầm mặt đẩy cửa tiến vào.

Đập vào mắt chính là khuôn mặt của đối thủ một mắt một còn với mình, khiến cho khuôn mặt của Tả Tướng càng tối sầm hơn. Hắn oán hận nhìn khuôn mặt lúc nào cũng âm áp nheo nhả của Hữu tướng, sau đó chọn một cái ghế ở cách xa Hữu tướng nhất, rồi ngồi xuống.

Đương nhiên là Hữu tướng thu phản ứng của Tả tướng vào trong đáy mắt. Hắn từ tốn bưng chén trà trong tay lên uống hết, buông xuống rồi nói: “Hắn là Vu tướng đã điều tra ra mối quan hệ không đơn giản của Liên Thập Tứ với Hoàng thượng rồi đi!”

Câu hỏi được đặt ra đột nhiên khiến cho Tả tướng khẽ nheo đôi mắt nhỏ hẹp của mình lại, nhìn sang Hữu tướng đang có bộ dáng thoải mái tự nhiên, nói: “Tần đại nhân còn biết chuyện gì bản tướng không biết nữa sao?”

“Bản tướng còn biết Hoàng Thượng vô cùng yêu thích Liên Thập Tứ này, thích đến độ đã tới chỗ Thái hậu nương nương để yêu cầu Thái hậu nương nương có thể giúp Liên Thập Tứ trở thành Hoàng hậu.” Hữu tướng cố ý toát ra sự không cam lòng ở trên khuôn mặt mình.

Tả tướng thu phần không cam lòng này vào trong đáy mắt, nhưng lại mở miệng nói: “Tần lão đệ, huynh có cái đối sách gì không?”

Vậy mà lão hồ ly này lại không mắc mưu! Hữu tướng thâm mắng trong lòng, bề ngoài thì ra vẻ hiền kể, nói: “Vu đại ca, tính tình của Hoàng thượng, ta và huynh đều hiểu rõ ràng. Chỉ cần là chuyện Hoàng thượng muốn làm, cho dù phải trả một cái giá lớn như thế nào, cũng sẽ tìm cách để đạt được. Ai dám cản trở Hoàng thượng đạt được chuyện này, sau này sẽ khiến cho Hoàng thượng oán hận, chỉ bằng hiện tại cứ thành toàn cho Hoàng thượng trước.”

“Tần lão đệ, đệ nói là chờ Liên Thập Tứ trở thành Hoàng hậu, chúng ta sẽ tìm cơ hội để khiến cho hắn...” Tả tướng làm động tác tay “loại bỏ”.

“Không cần phải chờ lâu, đợi tý nữa, lúc tuyển hậu, chúng ta có thể mở miệng đẩy nàng tới ranh giới tử vong.” Hữu tướng cố ý để lộ ra sát khí trong mắt.

Trong mắt Tả tướng hiện lên tinh quang, đứng lên, đi tới bên cạnh Hữu tướng rồi ngồi xuống: “Không biết, Tần lão đệ có biện pháp gì hay?”

Hữu tướng cũng không có trả lời ngay lập tức, mà thăm dò ngoài cửa, sau khi xác định không có người, mới nói khẽ ở bên tai Tả tướng: “Liên Thập Tứ là nữ tử?”

“Nữ tử?!” Con mắt nhỏ hẹp của Tả tướng lập tức trừng lớn.

Nhìn con mắt nhỏ hẹp kia chuyển động vội vã, Hữu tướng biết nhất định là hắn ta đã tính kế ở trong lòng, làm như thế nào để loại bỏ Liên Thập Tứ- người đã ngăn cản con hắn trở thành Hoàng hậu- tốt nhất và nhanh nhất.

Hắn vội vàng mở miệng nói ra kế hoạch của mình.

Trong phòng Huru Nghị, một mưu kế nhắm vào Phó Văn Kiệt bắt đầu nổi lên.

Điện Phụng Tuyền, điện sinh ra các thế hệ Hoàng hậu Cao Quốc, giờ phút này Hoắc Thiên Thụy mặc áo bào vàng đang ngồi ngay ngắn. Ngồi bên cạnh hắn là Thái hậu nương nương Tần Mặc. Mà Tả-Hữu tướng thì chia nhau ngồi hai bên trái-phải hắn, kế tiếp là Lục bộ thượng thư, mỗi bên có ba thượng thư ngồi, hiển nhiên là người có thể lực cao nhất Cao Quốc. Thế lực trong triều luôn giữ vững sự cân đối: Tả tướng với Binh bộ thượng thư, Lễ bộ thượng thư, Hình bộ thượng thư là cùng chung lợi ích; mà Hữu tướng cùng Công bộ thượng thư, Hộ bộ thượng thư, Lại bộ thượng thư là chung lợi ích.

“Cho mời sáu vị mỹ nhân yết kiến!” Cùng với giọng nói đặc biệt chói tai của thái giám, sáu vị mỹ nhân cầm theo bài tử lần lượt tiến vào.

Vị đầu tiên: Vu Cầm Lâm cả người mặc trang sức màu đỏ lòe loẹt, lộ rõ vẻ quyến rũ đi đầu khiến cho ánh mắt của Lục bộ thượng thư sáng lên. Những ánh mắt này khiến cho Tả tướng và Vu Cầm Lâm rất là đắc ý. Vu Cầm Lâm triển khai toàn bộ mị lực của mình, mang theo mị hoặc nhìn khuôn mặt khí phách tuấn mỹ đang ngồi ngay ngắn ở trên long ý. Nhưng nhìn thấy người đó không đặt chút lực chú ý nào lên người mình, Vu Cầm Lâm chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng.

Vị thứ hai: Tần Vũ vẫn mặc đồ màu xanh, bước chân trầm ổn đến gần. Thân hình trắng kiêu và khuôn mặt thô kệch kia khiến cho Lục bộ thượng thư lấp bắp kinh hãi. Cũng khiến cho người vốn đang chờ đợi thiên hạ trong lòng bước vào, Hoắc Thiên Thụy không tự chủ mà chuyển ánh mắt đến người đàn ông thô kệch ở trước mặt này. Trong đôi mắt màu lam lóe lên sự kinh ngạc.

Vị thứ ba, thứ tư, thứ năm lần lượt là con trai của Công bộ thượng thư, Lại bộ thượng thư, Binh bộ thượng thư, bọn họ đều có dáng người âm nhu, dung mạo mỹ lệ. Đương nhiên, so với những dung mạo này Vu Cầm Lâm cũng tốt hơn một chút.

Cuối cùng, ở trong sự mong ngóng của Hoắc Thiên Thụy, một người mặc áo sùan xám màu đen, hiển thị rõ dáng vẻ xinh đẹp của phụ nữ, Thập Tứ tiến vào. Nâng khuôn mặt bình thường với nụ cười tự tin tiến vào trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Mặc dù đã sớm biết Liên Thập Tứ là nữ tử, nhưng mà Tả tướng vẫn khó giấu được sự giật mình trong lòng.

Con người đen như ngọc nhìn người vẫn mang nụ cười thoải mái tự tin dù đang ở trong ánh mắt giật mình của mọi người kia, trong lòng Tần Mặc hiện lên

sự tán thưởng: Không hổ là Bắc tướng. Cho dù đối diện với cục diện như thế này, vẫn thoải mái, tự tin như cũ.

Giờ phút này, Hoắc Thiên Thụy như cảm thấy mọi người mọi vật ở chung quanh đều đã biến mất, giữa trời đất này chỉ có thiên hạ đang nở nụ cười, chậm rãi đi về phía mình, nghe thấy từng tiếng từng tiếng tim đập nhanh của mình.

Cuối cùng, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thập Tứ dừng chân lại, quỳ lạy nói: “Dân nữ Liên Thập Tứ bái kiến Hoàng Thượng.”

Hai chữ “dân nữ” nói đương nhiên như thế cũng làm cho mọi người giật mình tỉnh táo lại. Trong đôi mắt đẹp của Vu Cầm Lâm cũng chợt lóe lên sát khí, dùng giọng nói lạnh lạnh cao giọng nói: “Liên Thập Tứ to gan, vậy mà dám lấy thân phận nữ tử tham gia tuyển tú, mưu tính lừa dối thánh thượng, phải bị tội gì?”

Lời vừa nói ra, lập tức đạt được cái gật đầu ủng hộ của Lục bộ thượng thư và hai vị Tể tướng. Lễ bộ thượng thư dẫn đầu đứng dậy cao giọng nói: “Thịnh Hoàng Thượng nhất định phải nghiêm trị nữ tử không coi lễ pháp ra gì này.”

Hình bộ thượng thư cũng đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Nữ tử khi quân phạm thượng này nên xử trảm!”

“Thịnh Hoàng Thượng xử tử nữ tử này!” Những Thượng thư khác cũng đứng lên phụ họa nói.

“Ai dám?” Hoắc Thiên Thụy đột nhiên phi thân tới trước mặt Thập Tứ, một tay ôm nàng vào lòng, trong đôi mắt màu lam bắn ra sự lạnh lẽo nói: “Ai dám động vào nữ nhân trẫm yêu?”

Bộ dáng bảo hộ nghiêm nhiên, thần nhiên nói “yêu” như thế khiến cho mọi người cả kinh.

“Hoàng Thượng, thỉnh ngài phải nhìn rõ ràng, đừng để con yêu nghiệt này mê hoặc thần chí!” Lễ bộ thượng thư vội vàng đi ra phía trước bàn, quỳ rạp xuống trước mặt Hoắc Thiên Thụy, nức nở nói: “Hoàng Thượng, hồng nhan họa thủy! Xưa nay có bao nhiêu đế vương bởi vì nữ nhân yêu nghiệt mà mất nước. Tổ tiên của Cao Quốc ta quyết đoán sáng lập ra một quốc gia không giống với những nước khác. Lập nam tử làm hậu, cắt đứt khả năng nữ tử họa quốc ngay từ đầu. Xin Hoàng thượng hãy nghĩ lại, đừng để cho yêu nghiệt này mê hoặc!” Câu nói sau cùng trở nên bi thống rõ ràng.

“Xin Hoàng Thượng hãy cân nhắc lại! Đừng để cho yêu nghiệt này mê hoặc!” Những Thượng thư khác cũng quỳ gối theo.

Tả tướng với Hữu tướng lại nhìn nhau một cái, cũng quỳ xuống theo, đồng loạt hô: “Xin Hoàng thượng hãy cân nhắc lại! Đừng để cho yêu nghiệt này mê hoặc!”

Đôi mắt với sự bức bách như vậy của mọi người, khuôn mặt khí phách của Hoắc Thiên Thụy càng ngày càng khó coi. Cánh tay buộc chặt thiên hạ ở trong lòng, thân hình cao lớn tản ra sự kiên nghị không cho kháng cự. Không khí càng ngày càng ngưng trọng, giương cung bạt kiếm.

Con người đen như ngọc nhìn người vẫn luôn bị chôn ở trong ngực Hoắc Thiên Thụy một cái, Tần Mặc thấy hai bên muốn phát sinh xung đột, chỉ có thể nhẹ nhàng, lúc đang muốn mở miệng thì bỗng nhiên có một thanh âm thanh thúy mà vang dội vang lên.

“Ha ha ha ha.” Giọng điệu thanh thúy phá vỡ bầu không khí ngưng trọng.

Cuối cùng, Thập Tứ vẫn luôn vùi đầu ở trong ngực Hoắc Thiên Thụy ngẩng đầu lên, thoát khỏi sự giam cầm, ở trong ánh mắt giật mình nghi hoặc của mọi người đi đến trước mặt Vu Cầm Lâm vẫn quỳ gối như trước, sau đó, đôi mắt màu xanh thăm nhìn thẳng vào Lễ bộ thượng thư nói: “Xin hỏi Lễ bộ đại nhân, dung mạo của Thập Tứ so với Vu công tử như thế nào?”

Lễ bộ đại nhân cũng không trả lời ngay, nhìn khuôn mặt bình thường thần nhiên kia một cái, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp đặc ý của Vu Cầm lâm, chỉ có thể mở miệng nói: “Dung mạo Vu công tử tốt hơn!”

Sờ khuôn mặt bình thường của mình, nàng khẽ cười nói: “Lễ bộ đại nhân khách khí rồi! Dung mạo của Vu công tử so với ta hơn gấp trăm lần, ngàn lần! Ta đứng ở bên cạnh Vu công tử giống như cỏ dại bên cạnh mẫu đơn, không thu hút.”

Bởi vì lời nói này của nàng, mọi người cũng không tự giác mà so sánh hai người. Quả thật, dung mạo của Liên Thập Tứ so với Vu Cầm Lâm, lộ ra rất bình thường. Nhưng mà, bọn họ lại không có cách nào để không chú ý tới Liên Thập Tứ. Bởi vì, nàng giống như ngọn đèn xua tan đi hắc ám trong đêm tối, chói mắt như vậy khiến cho mọi người không thể không chú ý đến nàng.

“Cái câu hồng nhan họa thủy là nhằm vào những nữ tử xinh đẹp có tư chất mỹ hoặc đế vương. Dung mạo như ta chỉ sợ là ngay cả Lễ bộ thượng thư cũng thấy chướng mắt, xin hỏi ta có cái vốn liếng hồng nhan nào để mỹ hoặc đế vương, mỹ hoặc chúng sinh đây?” Khóe môi hiện lên nụ cười tự giễu, đôi mắt màu xanh thăm nhìn chằm chằm vào Từ Cùng một lúc, Lễ bộ thượng thư không thể trả lời.

“Bất kể người có dung mạo mỹ hoặc đế vương hay không, người giấu giếm thân phận nữ tử, tham gia tuyển tú là đã phạm vào tội khi quân!” Hình bộ thượng thư lớn tiếng quát mắng nói.

“Ha ha ha...” Tiếng cười thanh thúy lại vang lên. Tiếng cười này rơi vào trong mắt Hình bộ thượng thư, nghiêm nhiên lại biến thành châm chọc, nhất thời, khuôn mặt già nua đỏ lên vì tức.

Mất thấy Hình bộ thượng thư muốn phát giận, Thập Tứ ngừng cười, nói: “Xem ra tai của Hình bộ thượng thư không tốt rồi! Chẳng lẽ lão nhân gia ngài không nghe thấy lời vừa rồi của Hoàng thượng sao?”

Nói xong, nàng xoay người, vẫn mang theo nụ cười đối mặt với Hoắc Thiên Thụy vẫn đặt ánh mắt lên người mình, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, xin hỏi ta là người như thế nào của ngài?”

Nhìn người nào đó vì mình mà tươi cười, Hoắc Thiên Thụy lại cảm thấy vạn vật trong thiên địa này âm đạm không có màu sắc, đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vừa nói kia, si ngốc trả lời: “Nàng là nữ nhân trầm yêu nhất!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người lại trở nên xanh mét. Trong đó đương nhiên là Hình bộ thượng thư khó nhìn nhất.

“Ngay từ đầu Hoàng thượng cũng đã biết ta là nữ tử. Xin hỏi hình bộ đại nhân, tội khi quân này là đến từ đâu?” Đôi mắt màu xanh thăm mang theo sự khiêu khích nhìn sắc mặt đã cực kỳ khó coi của Hình bộ thượng thư.

“Cho dù là người không có tội, nhưng căn cứ vào quy định tuyền tú, người thân là nữ tử đã không có tư cách đứng ở đây rồi!” Giọng nói trầm thấp giải cứu Hình bộ thượng thư.

Vẫn luôn bị mọi người không chú ý đến, Tần Vũ chợt mở miệng chỉ ra một cái tiêu điều mà mọi người đã bỏ qua.

Thập Tứ quay đầu, không sợ hãi mà nhìn khuôn mặt thô kệch kia, trong đôi mắt màu xanh thăm lóe ra tinh quang.

“Thỉnh Hoàng thượng lập tức đuổi nữ tử này ra ngoài!” Hình bộ thượng thư kịp phản ứng, lập tức cao giọng nói.

Mọi người cũng phụ họa theo. Lần này hai tướng không phụ họa cùng.

Tất cả những thứ này đều rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Thụy. Thân hình cao lớn tiến lên, ôm Thập Tứ- đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích vào lòng, cao giọng tuyên bố nói: “Trẫm muốn lập Thập Tứ làm Hoàng hậu Cao Quốc.”

Lời này giống như một trái bom, ầm một tiếng khiến cho mọi người giật mình không thôi. Đương nhiên, nó không bao gồm hai người và Thái hậu nương nương đã biết trước mọi chuyện.

“Hoàng thượng, việc này tuyệt đối không thể. Nữ tử không thể làm hậu, là quy định mà Thái tổ hoàng đế đã định ta. Quy định của tổ tông là không thể sửa. Hành động lần này của Hoàng thượng, bảo Tiên hoàng các đời ở dưới cửu tuyền làm sao nhắm mắt được đây! Hoàng thượng!” Lễ bộ thượng thư bị thống vạn phần nói.

“Hoàng thượng, luật pháp của Cao Quốc đã quy định rõ ràng, Hoàng hậu Cao Quốc phải là nam tử, xin hỏi Hoàng thượng đặt luật pháp ở chỗ nào đây?” Hình bộ thượng thư bị phần nói.

Chất vất nghiêm khắc như thế khiến cho dù là Thập Tứ đang ở trong ngực Hoắc Thiên Thụy cũng có thể cảm nhận được áp lực mà hắn đang phải gánh chịu vào khoảnh khắc này.

“Ý trẫm đã quyết! Các khanh đừng có nói nhiều nữa!” Sắc mặt Hoắc Thiên Thụy ngưng trọng nói.

Lễ bộ thượng thư đang muốn mở miệng khuyên can tiếp, thì Tả tướng lên lút đuôi tay kéo ống tay áo của hắn một cái, nháy mắt ra hiệu.

Hữu tướng cũng nháy mắt ra hiệu.

Hành động này cũng khiến cho những Thượng thư khác ngừng khuyên can.

Hữu tướng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt kiên quyết kia nói: “Hoàng Thượng, hần là Hoàng thượng biết rõ vì sao Thái tổ hoàng đế Tịch Nhật quy định nam tử làm hậu, cũng viết rõ vào trong luật pháp ta đó là do bởi vì từ xưa đến nay thường xuyên phát sinh chuyện nữ tử hạ quốc. Bởi vì nam tử có được năng lực thống trị quốc gia, lập làm hậu, không những tránh phát sinh chuyện nữ tử hạ quốc, hơn nữa còn có thể phụ tá đế vương. Hiện tại, chúng thần có thể không so đo giới tính của Thập Tứ, và dung nhan bình thường của nàng quả thực không có khả năng yêu mị hạ quốc, nhưng, xin hỏi, nàng có tài năng có thể trở thành Hoàng hậu Cao Quốc sao?”

Hoắc Thiên Thụy khe thờ phào nhẹ nhõm, hần biết lúc này Hữu tướng ủng hộ mình lập Văn Kiệt làm hậu.

Đôi môi mỏng gọi lên nụ cười: “Thập Tứ, nàng cho bọn họ biết nàng có tư cách trở thành Hoàng hậu hay không đi!” Nói xong, hần buông thiên hạ trong lòng ra.

Thập Tứ mang theo tự tin, nện bước trầm ổn đi về phía hai vị Tể tướng nói: “Xin hỏi hai vị Tể tướng đánh giá Thập Tứ có tư cách trở thành Hoàng hậu không?”

Hai vị Tể tướng đối mặt với nụ cười bình tĩnh tự tin kia, nhìn nhau một cái, dựa theo kế hoạch trước đó, Tả tướng mở miệng nói: “Đối với tình huống hiện tại của Cao Quốc, Cảnh Quốc, Phó Quốc, Thập Tứ công tử thấy thế nào?”

Khóe môi gọi lên nụ cười tự tin: “Luận theo diện tích quốc thổ của Cao Quốc, Cảnh Quốc, Phó Quốc, Cao Quốc lớn nhất, Cảnh Quốc thứ hai, Phó Quốc nhỏ nhất. Nếu luận theo thực lực kinh tế của ba nước mà nói, vùng đồng bằng phì nhiêu của Cao Quốc có thiên nhiên ưu ái. Nhưng mà, nếu dựa theo thực lực quân sự, lại là Phó Quốc mạnh nhất. Quân đội Phó gia nổi tiếng thiên hạ, nhưng mà mối quan hệ giữa các quốc gia sẽ dựa theo sự phát triển của thời gian mà thay đổi, trước mắt xem ra, hiện tại đó là địch nhân lớn nhất mà Cao Quốc. Nhưng, theo sự phát triển của thời gian, trước đó Phó Quốc vừa mới trỗi dậy đã trở thành nước có lực lượng cường đại nhất trong ba nước. Tốc độ phát triển của Phó Quốc trong những năm này, tin rằng

mọi người rất dễ dàng tưởng tượng được mười năm sau, Phó Quốc sẽ trở nên cường đại như thế nào.”

Lời này vừa nói ra khiến cho mọi người lâm vào trầm tư. Cho tới nay bọn họ vẫn luôn đem tinh lực chủ yếu đối phó với Cảnh Quốc thường xuyên tới xâm phạm, đối với Phó Quốc thì vẫn luôn bảo trì thái độ quan sát. Hiện tại nghĩ lại, dựa vào tình hình gần đây Phó Quốc vẫn luôn nâng cao sức mạnh, quả thật mười năm sau, rất có khả năng giống như lời Thập Tứ nói!

“Hiện tại cho dù Cao Quốc có muốn đi đối phó với Phó Quốc, cũng không ra tay được. Đại quân của Cảnh Quốc vẫn đang ở biên cảnh!” Tần Mặc vẫn luôn lo lắng tình hình ở biên cảnh, mở miệng hỏi.

“Nếu muốn đại quân của Cảnh Quốc lui binh, thực ra rất dễ dàng! Chỉ cần ra tay với hai mặt này là được: Thứ nhất, nghe nói Cảnh Quốc hiện tại là ấu đế thống trị, trên thực tế là do Âm đế hoàn toàn thống trị, cái gọi là danh bất chính, ngôn bất thuận. Điểm này, trong quân đội lại càng rõ hơn. Hiện nay Âm đế là ép buộc Thiên tử ra lệnh cho chúng tướng sĩ. Nếu như biên cảnh có lời đồn truyền ra, nói Âm đế có ý định mưu hại Âm đế, tự mình xưng đế, ngài nói những tướng sĩ trung với quân vương của mình còn có thể ở lại biên cảnh được sao? Đương nhiên, có thể thực hiện lời đồn này như thế nào, tin rằng các vị còn biết rõ hơn ta. Kế này gọi là ‘châm ngòi ly gián’. Đôi khi, nếu thực hiện tốt kế sách này, có thể thoái mái mà sát hại trung thần nước khác. Thứ hai, ra tay với lương thảo của bọn họ. Cái gọi là ‘tam quân chưa động, lương thảo đi trước’, chỉ cần phái người đốt lương thảo của bọn họ. Còn sợ Cảnh Quốc không lui binh sao?”

Đôi mắt nhỏ hẹp nhanh chóng chuyển động, thân là người nắm binh quyền trong tay, Tả tướng Vu Đức cũng là người tinh thông binh pháp. Đương nhiên là biết cái phương pháp “châm ngòi ly gián” có thể thực hiện. Nhưng, kế sách đốt lương thảo của đại quân Cảnh Quốc, thì tính khả thi không cao. Hắn lập tức nói ra suy nghĩ của mình: “Lương thảo của Cảnh Quốc có trọng binh canh gác, muốn đốt rất khó khăn, khó ngang lên trời!”

“Nếu ta có biện pháp thì sao?” Đôi môi đỏ mọng khẽ nói.

“Biện pháp gì?” Tả tướng truy hỏi.

Thập Tứ cũng không trả lời, mà liếc mắt nhìn những giai nhân vẫn còn đang quý gồi. Tần Mặc là người như thế nào, lập tức hiểu được tầm quan trọng của phương pháp này, lập tức mở miệng nói: “Năm vị giai nhân, lui xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Mặc dù năm vị giai nhân không muốn rời đi, nhưng lại không thể không tuân theo ý chỉ của Thái hậu nương nương, đứng dậy cáo từ.

“Tần công tử, xin lưu lại!” Thập Tứ đột nhiên mở miệng nói.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên tinh quang, mở miệng nói: “Vũ Nhi, ngươi hãy ở lại đi!”

Trên khuôn mặt thô lỗ hiện lên sự kinh hi.

Bốn vị giai nhân khác ghen tị liếc mắt nhìn Tần Vũ một cái rồi mới rời đi.

“Những người khác cũng lui xuống đi! Ở đây không cần người hầu hạ!” Hoắc Thiên Thụy vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng bảo tất cả cung nữ, thái giám trong nội điện lui xuống.

Trong cung điện to như vậy chỉ còn lại có Hoàng Thượng, Thái hậu, hai tướng, Lục bộ thượng thư, Tần Vũ, cùng với Liên Thập Tứ.

Thập Tứ lấy ở trong ngực ra một cái bản đồ, đi tới trước bàn, trải lên trên mặt bàn. Mọi người đều tới vây quanh, là một tấm bản đồ biên cảnh cực kỳ tỉ mỉ kỹ càng, cũng chính là bản đồ biên cảnh của đại quân Cảnh Quốc hiện tại. Ngón tay nàng chỉ vào một điểm đỏ trên bản đồ, nói: “Kho lương của Cảnh Quốc được xây dựng ở nơi này, ba mặt là núi, trừ bỏ cái cửa ra duy nhất là thung lũng này, không có lối ra nào khác. Chỉ cần có trọng binh canh gác, muốn đốt kho lương là khó như lên trời. Nhưng nếu có biện pháp đánh bất ngờ từ giữa không trung, bắn hỏa tiễn xuống, hơn nữa hiện tại lại là cuối thu, khắp nơi trong thung lũng đều là cỏ khô dễ cháy, lúc đó mọi người biết xem hiện tượng thiên văn xác định hướng gió, là có thể làm cho kho lúa của Cảnh Quốc cháy không còn một mảnh!”

“Không còn một mảnh!” Tần Vũ khó nén được sự kích động trong nội tâm, cao giọng nói.

Làn cao giọng này khiến cho mọi người đều chuyển tầm mắt về phía hắn. Nhất thời, khuôn mặt thô kệch kia xấu hổ đỏ bừng.

“Thập Tứ, biện pháp khiến cho người ta bay lên không trung mà nàng có rốt cuộc là như thế nào?” Hoắc Thiên Thụy mở miệng hỏi.

Người ở đây, có rất nhiều người còn nghi ngờ Thập Tứ. Dù sao, làm cho người ta bay giữa không trung, xưa nay chưa từng có!

Thập Tứ lại lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ khác, mở ra: Đây là bản vẽ kinh khí cầu. Nàng bắt đầu giảng giải nguyên lý, tác dụng của kinh khí cầu.

“Nếu như kinh khí cầu này thật sự có thể có tác dụng như thế, nếu muốn thiêu hủy cả kho lương của Cảnh Quốc thì dễ như trở bàn tay.” Tả tướng hưng phấn nói.

Vốn tưởng rằng người khác sẽ phụ họa theo mình, nhưng Tả tướng đặt được chính là sự im lặng dị thường. Lúc này hắn mới nhận ra ánh mắt của mọi người đều đang đặt ở trên khuôn mặt bình thường tràn đầy tự tin kia. Đôi mắt nhỏ hẹp híp lại: Liên Thập Tứ này thật sự không đơn giản! Dù là nữ tử nhưng lại có tài năng về quân sự như thế. Chỉ riêng một điểm này thôi đã đủ để trở thành Hoàng hậu Cao Quốc. Hơn nữa, hắn nhận ra Lục bộ thượng thư vừa rời còn giống như hận không thể giết Liên Thập Tứ, giờ phút này đang dùng ánh mắt sùng kính để nhìn nàng. Nữ nhân này thật đáng sợ! Trên người nàng có khí vương giả khiến cho người ta cam tâm tình nguyện đi theo. Tuyệt đối không thể giữ lại nàng ta!

Tần Mặc mang vẻ phức tạp mà nhìn khuôn mặt tự tin kia: Phó Vân Kiệt không hổ là Bắc tướng, trong khoảnh khắc có thể nghĩ ra biện pháp hoàn mỹ như vậy để giải quyết nguy hiểm ở biên cảnh. Nếu nàng ta có thể trở thành Hoàng hậu của Cao Quốc, ngày Cao Quốc thống nhất thiên hạ nằm trong tầm tay. Đáng tiếc, đáng tiếc! Tiếc rằng là người nàng yêu không phải là Hoàng thượng.

Lúc này hẳn cảm thấy ánh mắt ra hiệu của Hữu tướng, Tần Mặc thu hồi những suy nghĩ trong lòng, khẽ gật đầu.

Hữu tướng mở miệng nói: “Tài năng của Liên cô nương ngoại trừ Bắc tướng đã chết, chỉ sợ là không có ai sánh bằng. Nhưng mà, nếu Liên cô nương muốn lên ngôi hậu vị với dáng vẻ của nữ tử, chỉ sợ bách quan không phục! Liên cô nương cần chứng minh với bách quan mình tuyệt đối có thực lực trở thành Hoàng hậu Cao Quốc!”

“Chứng minh như thế nào?” Nàng mở miệng hỏi.

“Năm châu thành của Cao Quốc bị chiếm đi. Nếu Liên cô nương có biện pháp đoạt lại năm châu thành này trong tay Phó Quốc một lần nữa, tin tưởng rằng văn võ bá quan của Cao Quốc, thậm chí dân chúng Cao Quốc cũng đều thừa nhận Liên cô nương.” Hữu tướng nói ra mục đích chính của mình.

“Không được, Thập Tứ không thể đi!” Hoắc Thiên Thụy quả quyết cự tuyệt. Nói cái gì hẳn cũng sẽ không để Vân Kiệt rời đi. Hơn nữa, là đi Phó Quốc. Hẳn không lo lắng Vân Kiệt sẽ bại bởi quân đội Phó gia, mà là lo lắng lúc Vân Kiệt tiếp xúc với quân đội Phó gia sẽ bị người nhận ra.

Tả tướng nhận được ánh mắt ra hiệu của Hữu tướng, mở miệng nói: “Hoàng thượng, thần cũng đồng ý với đề nghị của Hữu tướng. Lập nữ tử làm hậu, từ khi Cao Quốc lập quốc đến nay chưa từng có. Bởi vậy, có thể nghĩ được khó khăn như nào. Nếu như Liên cô nương có thể lập công thu hồi lại đất đai đã bị mất, lực cản này hẳn là sẽ nhỏ đi rất nhiều. Trừ phi Hoàng thượng buông tha cho việc lập Liên cô nương làm hậu.”

“Trẫm sẽ không buông tha!” Trong đôi mắt màu lam rực cháy quyết tâm.

“Hoàng thượng, ngài để cho Liên cô nương đi đi! Tin rằng, dựa vào năng lực của Liên cô nương, hẳn là sẽ đoạt lại đất đai bị mất rất nhanh.” Tần Mặc cũng mở miệng khuyên nhủ.

“Xin Hoàng thượng để cho Liên cô nương đi thu hồi đất đai bị mất!” Tần Vũ và Lục bộ thượng thư đồng thanh nói.

“Hoàng Thượng, người yên tâm, ta chắc chắn trong vòng ba tháng ta sẽ thu hồi lại được vùng đất bị mất!” Liên Thập Tứ nghiêm túc lấp lánh sự tự tin tuyệt đối.

Đôi mắt với yêu cầu của mọi người, nhìn đôi mắt màu xanh thăm thẳm đầy khát vọng kia, Hoắc Thiên Thụy chỉ có thể khẽ thở dài: “Trẫm chuẩn!”

“Tạ Hoàng Thượng!” Thập Tứ mừng rỡ như điên nói.

“Hoàng Thượng, ta còn có một yêu cầu!” Nàng bỗng nhiên mở miệng nói.

“Yêu cầu gì?” Trong đôi mắt màu lam chứa đựng sự nghi hoặc.

Đôi mắt màu xanh thăm thẳm kia nhìn khuôn mặt thô lỗ một cái, nói: “Ta hy vọng Tần công tử có thể đi cùng ta lần này!” Thực ra từ lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vũ, nàng đã phát hiện nam nhân này chỉ cần hơi bồi dưỡng một chút, chắc chắn có thể trở thành một vị mãnh tướng. Hơn nữa, buổi chiều tiếp xúc, càng làm cho nàng phát hiện nam nhân này nhìn bề ngoài có vẻ thô lỗ, nhưng đã có sự quan sát của một tướng quân.

Khuôn mặt thô lỗ lập tức sáng ngời. Tim Tần Vũ nhanh chóng bị kích động: Chiến trường, đó là vùng đất hẳn khát vọng đã lâu, giờ phút này đang vẫy tay với hắn.

“Không được. Thần không đáp ứng!” Hữu tướng lập tức quở nói: “Hoàng Thượng, dưới gối lão thần chỉ có nó là con trai, lão thần không cầu Vũ Nhi kiến công lập nghiệp, chỉ cầu nó bình an vô sự.”

Gương mặt thô lỗ nhất thời âm trầm.

Hoắc Thiên Thụy khó xử nhìn Thập Tứ.

Thập Tứ cất bước đi đến bên người Tần Vũ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt âm trầm kia, cao giọng hỏi: “Tần Vũ, chẳng lẽ ngươi thật sự cả đời cứ như vậy. Gã cho một người đàn ông nào đó, cả đời bị xích ở trong khuê phòng giúp chồng dạy con! Làm cho ngàn thương của ngươi không có chỗ thi triển, chỉ có thể khóa ở trong ngăn tủ bị rỉ sét! Cuộc sống như vậy thật sự là cuộc sống mà ngươi muốn sao? Tần Vũ!”

Mỗi một câu hỏi của nàng đâm vào chỗ đau trong lòng hắn, làm khuôn mặt thô lỗ kia có thể bởi vì áp lực quá mức mà vận vẹo.

Hữu tướng đương nhiên là chú ý tới vẻ mặt biến hóa của con, vội vàng đứng dậy, chắn giữa hai người, quát lớn: “Liên cô nương, phiền cô nương đừng có xúi giục con trai ta.”

Đôi mắt màu xanh thăm thẳm lại nhìn Tần Vũ đang trầm mặc không nói gì ở phía sau Hữu tướng, nàng chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng, khẽ ngâm nói: “Hùng ưng gãy cánh, anh hùng không đất dụng võ, chỉ có hối hận và đau khổ làm bạn!”

Thân hình trắng kiện chấn động. Tần Vũ vẫn luôn cúi đầu chột ngắc đầu lên, trên khuôn mặt thô lỗ tràn đầy kiên nghị, bước một bước dài, từ phía sau

Hữu tướng đi ra. Hắn đối diện với khuôn mặt giết mình của Hữu tướng, kiên quyết nói: “Phụ thân, con muốn đi ra chiến trường. Con ghét học nữ hồng, con chán cuộc sống công lớn không ra, cửa sau không bước. Con thích mưa thương, hy vọng có một ngày có thể ở chiến trường giết địch vì nước. Phụ thân, xin người thành toàn cho con!” Tần Vũ khom người, khăn cầu.

Về mặt Hữu tướng chợt hồng chợt xanh, liếc mắt nhìn con trai đang khom người khăn cầu ở trước mặt mình, cuối cùng khẽ thở dài: “Thôi, thôi! Con muốn thế nào thì thế đó.”

Tần Vũ ngẩng đầu, mừng rỡ như điên quay đầu nhìn người vừa cho mình dùng khí bày tỏ.

Thập Tứ đi đến trước mặt hắn, duỗi tay nói: “Chào mừng người gia nhập!”

Tần Vũ nhìn bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn ở trước mặt, hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, vươn bàn tay to ra nắm lấy, chân thành nói: “Cảm ơn!”

Hữu tướng nhìn nụ cười thoải mái của con, chợt ý thức được đã lâu rồi mình không thấy con cười vui vẻ như vậy.

“Hữu tướng đại nhân, ngài yên tâm, ba tháng sau, ta sẽ trả cho ngài một người con nguyên vẹn không sút mẻ!”

Giọng nói dịu dàng cam đoan khiến cho Hữu tướng chuyển tầm mắt đến nữ nhân khiến cho con mình tòng quân. Nhìn vào đôi mắt màu xanh thẳm đọng đầy sự cam đoan kia, oán hận trong đáy lòng cũng biến mất theo. Không biết vì sao, hắn tin tưởng sự cam đoan của nữ nhân này.

Nhìn thấy hết thảy toàn bộ, Tả tướng hít thở: Thật là một nữ nhân đáng sợ. Trong khoảnh khắc, có thể khiến cho người ta tin phục, đi theo. Tuyệt đối không thể để cho nữ nhân này còn sống trở về. Bằng không, Lâm Nhi nhà hắn sẽ không có cơ hội đi lên hậu vị.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 4: Xuất Phát

Edit: Thu

Beta: Tiểu Ngạn

Con gió nhẹ nhàng thổi qua một chỗ nào đó trong đình viện ở ngoại ô của Cảnh Quốc.

“Ha ha...” Tiếng cười trong trẻo như chuông ngân ở trong biển hoa của đình viện truyền ra.

Tùy ý ngồi ở trong đình ngắm hoa, Phạm Dương Triệt từ ái nhìn cái thân hình nho nhỏ thoát ần thoát hiện trong biển hoa đó: con trai hắn, con hắn thật đáng yêu, thật thông minh, thật tri kỷ, khiến cho hắn hận không thể mang hết những thứ tốt nhất dưới gầm trời này nâng đến trước mặt nó.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, đầu lông mày nhíu chặt: Phó Vân Kiệt, bây giờ chỉ cần vừa nhắc đến cái tên này, tim của hắn sẽ nóng lên một chút, cuối cùng hắn cũng đã biết rốt cuộc nàng là ai rồi! Nàng là thê tử mà hắn yêu nhất.

Từ sau khi con trai trở về, hắn đã bắt đầu giấu phụ thân đi điều tra về đoạn ký ức đã bị mất kia. Nhưng mà, rất kỳ quái, tất cả mọi người giống như đều đã bị thu mua, đều nói là không biết. Ngoại trừ nói Phó Vân Kiệt là thân phận nữ tử, bốn năm trước rơi xuống núi bỏ mình ra, thì không tra được thêm chi tiết nào nữa. Hắn bắt đầu tìm kiếm chỗ đột phá, thái phó của Tịch Nhật, hiện tại đã cáo lão hồi hương- Tôn Trí Viễn. Hắn giả vờ như đã khôi phục trí nhớ mà chạy khỏi Tôn Trí Viễn. Từ khuôn mặt tuôn đầy nước mắt, giọng nói xám hối cùng khuôn mặt đầy hối hận, hắn đã biết trước kia, giữa mình và Phó Vân Kiệt có tình cảm sâu sắc, biết mọi chuyện phát sinh ở trên núi Tham Thiên, càng biết rõ sở dĩ hắn mất nàng, thậm chí hiện tại còn quên mất nàng, chính là do phụ thân gây nên. Đã biết hết thảy mọi chuyện, nói không trách phụ thân là không có khả năng. Nhưng mà, nghĩ đến chuyện sau khi mất trí nhớ, phụ thân quan ái với hắn, nghĩ đến vì hắn mà thậm chí phụ thân còn truyền hết một thân công phu của bản thân cho mình, một mối đến nỗi bệnh cũ thường xuyên phát tác! Trong lòng hắn tràn đầy oán hận và căm kích, bị hai loại tình cảm này giằng xé.

“Phụ thân, không được cau mày, nếu không sẽ không đẹp trai!” Một cánh tay nhỏ bé vươn tới giữa hai đầu lông mày của hắn.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của con trai, tất cả những phiền não trong lòng hắn được quét sạch, đưa tay ôm con lên trên đùi,捏 cái mũi xinh xắn kia một cái, nói: “Tư Triệt, con có chiến lợi phẩm gì vậy?”

Bàn tay nhỏ bé nâng vòng hoa trong tay lên, cười nói: “Đây là Tư Triệt tự làm. Rất đẹp đó! Tặng cho phụ thân! Mong rằng sau này tâm tình của phụ thân sẽ như những đóa hoa này.” Nói xong, bàn tay nhỏ bé vươn ra, cầm vòng hoa đội lên trên đầu Phạm Dương Triệt.

Đóa hoa đủ mọi màu sắc trùm lên cái trán, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, có chút bất ngờ!

Phạm Dương Triệt đưa tay dịu dàng vuốt mái tóc đen mềm mại của con, không hề keo kiệt lời khen, nói: “Tư Triệt thật lợi hại!”

“Đương nhiên! Con là con trai của Bắc tướng với Nam Tướng, không chỉ có dung mạo của Nam tướng, còn có uy vũ của Bắc tướng!” Nói xong, nó giơ cao cánh tay nhỏ bé của mình lên, ra vẻ ta đây rất khỏe mạnh.

Cá tính cuồng vọng tự tin này có lẽ là di truyền từ Phó Văn Kiệt. Phó Văn Kiệt, thật muốn thật muốn nhìn thấy người này- cái tên đã in dấu ở sâu trong lòng hắn. Cũng đến lúc phải nói rõ ràng với cha rồi! Con người màu đen dấy lên sự kiên nghị.

“Ám đế bệ hạ, Tiền đế bệ hạ đã đến ngoại viện rồi!” Ảnh vệ bên người Phạm Dương Triệt phi thân ra, báo cáo!

Phạm Dương Triệt xua tay nói: “Đã biết, đi xuống đi!”

Cảnh Ảnh phi thân rời đi.

“Phụ thân, ông nội sắp tới đây rồi ạ?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự mong đợi!

“Tư Triệt không trách lúc trước ông nội đã chia cắt chúng ta sao?” Phạm Dương Triệt cẩn thận thăm dò.

“Không!” Nó lắc đầu nói, “Mẹ bảo đó là vì ông nội yêu phụ thân. Chỉ là cách thể hiện tình yêu của ông đã sai rồi. Đối với người thân, chúng ta cần phải khoan dung!”

Bàn tay to vuốt ra, ôm bé con hiểu chuyện vào trong ngực, con người đen ánh lên lệ quang: Phó Văn Kiệt, rốt cuộc nàng là người như thế nào vậy? Vậy mà lại đối xử khoan dung với người thiếu chút nữa đã sát hại người của mình như thế.

Thu hồi cảm xúc trong lòng, hắn buông đứa bé ra, cười nói: “Đi thôi, Tư Triệt, chúng ta đi gặp ông nội nào!”

“Vâng ạ!” Bàn tay nhỏ giơ cao, Phạm Tư Triệt hoan hô nói.

Nhìn khuôn mặt nhỏ hưng phấn bởi vì sắp được gặp người thân, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phạm Dương Triệt, ngoại trừ vui mừng, chỉ còn lại sự kiên quyết: Cũng đã đến lúc phải nói rõ ràng với phụ thân. Hắn muốn đi tìm mẹ từ mình yêu. Hắn muốn cả nhà mình được đoàn viên.

Ngoài dinh viện, Tiền Ám đế Phạm Chấn Thiên xuống ghế dưới sự giúp đỡ của Nam Cung Khải.

Ngẩng đầu nhìn thấy đại môn đang đóng chặt, Phạm Chấn Thiên ho nhẹ nói: “Đây chính là nơi nửa tháng nay Triệt Nhi thường xuyên đến!”

Nam Cung Khải chuyển mắt lên đại môn đang bị đóng chặt, trong đôi mắt màu tím lóe lên tia sáng phức tạp, nhẹ giọng đáp: “Vâng!”

Từng có dã tâm cực độ, hắn đã trở thành mục tiêu của Ám đế. Nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, hắn biết ai cũng nói hiện tại tâm cơ của Phạm Dương Triệt rất nặng, sau khi hắn ta trở thành Ám đế, hắn ta đã thông qua tất cả các loại thủ đoạn để tháo dỡ quyền lực hắn nắm trong tay.

Quyền lực của hắn hiện nay không bằng trước kia, chỉ còn lại có thân phận đội trưởng đội ảnh vệ bảo vệ Tiền Ám đế. Hơn nữa, hắn cũng nhận ra dã tâm của mình đã sớm không còn dồi dào như trước kia. Sau khi đưa thi thể Phó Văn Kiệt trả lại cho quân đội Phó gia, phần dã tâm đó đã bị giảm hơn phân nửa. Một chút còn lại thì dần dần biết mất trong bốn năm tưởng niệm và hối hận. Hắn bị ai nhận ra, so với sự trống rỗng vì đã mất đi người trong lòng, vị trí Ám đế này có cũng được, không có cũng chẳng sao. Đây cũng là lý do hắn mặc kệ Phạm Dương Triệt âm thầm tước quyền của mình.

Phạm Chấn Thiên dùng khuôn mặt già nua nhìn cánh cổng đang được đóng chặt; hôm nay tới đây, là vì Triệt Nhi âm thầm phái người điều tra Phó Văn Kiệt, hắn đã biết. Ông chưa từng hy vọng hoa tuyết tình có thể thật sự khiến cho Triệt Nhi quên đi tình cảm của mình với Phó Văn Kiệt, thời gian bốn năm đã vượt ra ngoài dự đoán của ông. Dù sao, loại tình cảm sống chết có nhau không đơn giản là chỉ cần quên hết tất cả kỷ ức là có thể được giải quyết. Cho dù như vậy, ông cũng không hy vọng Triệt Nhi sẽ khôi phục lại trí nhớ. Ông không muốn Triệt Nhi lại trải qua sự đau đớn và tuyệt vọng đến nỗi tóc biến thành bạc trắng như vậy. Dù sao, cái người ở bên trong đã khiến cho Triệt Nhi dao động, nhất định phải trừ đi. Ông biết, từ sau khi người kia đến đây, Triệt Nhi mới bắt đầu thường xuyên đi điều tra chuyện cũ.

“Kẹt...” Theo tiếng cửa phòng mở ra, hai người đều thu hồi tâm tư.

“Viu—” Một thân hình nhỏ nhỏ bổ nhào vào trong lòng Phạm Chấn Thiên. Tiếng kêu mừng rỡ cũng vang lên: “Ông nội!”

Phạm Chấn Thiên và Nam Cung Khải đều vì tiếng gọi này mà chấn động.

“Tư Triệt ngoan, thân thể ông nội không tốt, xuống dưới đi!” Cùng với đó, Phạm Dương Triệt vuốt tay tới ôm con trai ở trong ngực phụ thân xuống.

Lúc này, đứa nhỏ mới không cam lòng đi xuống dưới sự giúp đỡ của phụ thân, đứng trên mặt đất.

Dưới ánh mặt trời, lúc này Phạm Chấn Thiên với Nam Cung Khải mới nhìn rõ người tới. Hai người đều giật mình: Bởi vì nghiễm nhiên, gương mặt này lại là khuôn mặt thu nhỏ của Phạm Dương Triệt.

“Nó, nó là...” Phạm Chấn Thiên giật mình chỉ có thể nói hai từ này.

Bàn tay to đui ra, từ ái vuốt ve trên mái tóc đen nhánh của tiểu Tư Triệt, Phạm Dương Triệt mang theo kiêu ngạo nói: “Phụ thân, nó là con trai của con với Bắc tướng Phó Vân Kiệt!”

Phạm Chấn Thiên nhìn khuôn mặt giống hệt kia, chỉ có thể kinh ngạc lắm lắm: “Thì ra, thì ra nó chính là đứa nhỏ ngày đó trong bụng Phó Vân Kiệt!”

Đôi mắt màu tím lóe ra tinh quang, Nam Cung Khải vội vàng truy vấn nói: “Phó Vân Kiệt còn sống! Nàng ở đâu?”

Phạm Dương Triệt như có điều suy nghĩ mà nhìn gương mặt xinh đẹp đang lo lắng kia, nói: “Ta cũng muốn tìm được nàng!” Trong lời nói mang theo sự ưu sầu.

Hắn bắt đầu chậm rãi nói ra những chuyện mà mình biết.

Phạm Dương Triệt mang vẻ mặt phức tạp, nhìn khuôn mặt già nua kia: “Phụ thân, con biết nguyên nhân khiến cho người làm như thế, con cũng cảm kích những chuyện mà người làm cho con trong bốn năm qua. Nhưng mà, phụ thân, con vẫn không thể tha thứ hành vi làm tổn thương Vân Kiệt của người, không có cách nào để tha thứ cho người hành vi cưỡng chế làm mất đi ký ức của con. Càng không có cách nào tha thứ cho người hành vi khiến cho cả nhà ba người chúng con chia lìa, đến nay vẫn chưa tụ hội. Bởi vậy, phụ thân, con muốn mang theo Tư Triệt đi tìm kiếm Vân Kiệt.”

Lời vừa nói ra, Nam Cung Khải cẩn thận nhìn về phía Phạm Chấn Thiên: Dù sao, ý muốn của Phạm Dương Triệt đã rất rõ ràng, muốn buông bỏ tất cả mọi thứ thuộc về Âm đế, muốn đi tìm thể tử của mình.

Phạm Chấn Thiên đưa mắt nhìn con trai của mình, lại đưa mắt nhìn đứa cháu nội mà mình khát vọng đã lâu, khẽ thở dài nói: “Bỏ đi, bỏ đi! Con muốn thế nào thì là thế đó!”

“Tạ ơn phụ thân đã thành toàn!” Phạm Dương Triệt chân thành cảm kích nói. Nếu mình từ bỏ ngôi vị Âm đế, chắc chắn phụ thân phải cảm phiền một lần nữa. Chuyện này không tốt với thân thể của phụ thân, là một chuyện rất nặng nề.

“Tư Triệt, con nói chuyện với ông nội một chút đi!” Phạm Dương Triệt khẽ đẩy con trai mình một cái, vừa rồi, nó đã rất khát vọng thân tình.

Tiểu Tư Triệt lập tức lĩnh mệnh, bỏ nhào vào trong lòng Phạm Chấn Thiên, khiến cho Phạm Chấn Thiên được sủng ái mà lo sợ. Ông vội vàng đưa tay ôm chặt lấy đứa nhóc trong lòng, phòng ngừa nó té xuống.

“Ông nội, chòm râu của ông thật dài nha!” Tiểu Tư Triệt đưa tay túm chòm râu của Phạm Chấn Thiên, kinh hô.

“Ông nội đã giữ nó rất lâu đấy!” Phạm Chấn Thiên từ ái cười nói.

“Oa, ông nội thật là lợi hại!” Tiểu Tư Triệt không keo kiệt lời khen.

Phạm Chấn Thiên ôm tiểu Tư Triệt đi vào trong đình viện.

Nhìn bóng lưng đã đi xa, Nam Cung Khải phá vỡ trầm mặc đầu tiên: “Người thực sự không biết Phó Vân Kiệt đang ở đâu sao?”

Trong con ngươi màu đen chợt lóe lên tinh quang, hắn cất bước đi về phía ông cháu kia, bỏ lại một câu: “Không biết!”

Trong đôi mắt màu tím hiện lên sự nghi ngờ: Dựa vào năng lực của Phạm Dương Triệt, hơn nữa mạng lưới thám tử của Âm các lại trải rộng khắp thiên hạ, muốn biết tung tích của Phó Vân Kiệt hẳn là không khó. Dù sao, dựa vào năng lực của Phó Vân Kiệt, muốn làm một người không ai biết đến, trên cơ bản là không có khả năng.

Phạm Dương Triệt đương nhiên là biết ánh mắt thăm dò ở sau lưng mình, nhưng mà hắn lựa chọn không để ý tới: Nếu như mình đoán không lầm, hẳn là Nam Cung Khải thích Vân Kiệt. Hắn ghét người phụ nữ mình yêu bị người khác dòm ngó. Quả thực, hắn dựa theo sự miêu tả của Tư Triệt, cùng với kết quả điều tra của bản thân mình, đã biết nữ tử danh chấn Thương Châu-Dạ Xoa kia vô cùng có khả năng chính là Vân Kiệt. Nhưng, hắn sẽ không nói cho Nam Cung Khải biết.

Ánh nắng ban mai chiếu lên mặt đất, bên ngoài đình viện, phía trước một chiếc xe ngựa, đang trình diễn một vở kịch ly biệt.

“Ông nội, ông phải chăm sóc bản thân thật tốt nha!” Tiểu Tư Triệt mang vẻ mặt người lớn dặn dò. Bộ dáng đó, nói có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Nếu như là bình thường, nhất định Phạm Dương Triệt sẽ bởi vì vẻ mặt đáng yêu như thế của cháu trai mình mà cười to ra tiếng, nhưng, giờ phút này sự buồn bã vì chia ly tràn ngập trong lòng, ông chỉ có thể nghẹn ngào nói: “Ông nội sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Tư Triệt cũng phải chăm sóc bản thân mình thật tốt nhé con!” Mặc dù, ông mới cùng đứa cháu trai này ở chung hai ngày nay, nhưng cũng đã có tình cảm rất sâu sắc. Cháu của ông tự tin như vậy, thông minh như vậy, cuồng vọng như vậy, khiến cho ông muốn không thích cũng không có khả năng.

Sau khi đưa tay ôm con trai lên xe ngựa, Phạm Dương Triệt cam đoan với người cha đang không nỡ rời xa của mình nói: “Yên tâm đi, phụ thân, con sẽ chăm sóc cho Tư Triệt, còn có...” Hắn tạm dừng một chút, nhìn khuôn mặt ở dưới ánh ban mai, lộ ra vẻ già nua đặc biệt, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, xin phụ thân cũng bảo trọng!” Nói xong, hắn cũng lên xe ngựa, bảo Cảnh Ảnh đang đảm nhiệm chức vụ xa phu xuất phát.

Ban đầu, Phạm Chấn Thiên ngăn người, sau đó tầm mắt mờ hồ nhìn chiếc xe ngựa dần dần đi xa, khẽ lắm lắm nói: “Sai rồi. Thực sự sai lầm rồi! Sớm biết như vậy, lúc trước đã... Haiz...”

Nam Cung Khải ở bên cạnh, đương nhiên cũng nghe thấy tiếng lầm bầm khe khẽ ấy: hần biết, giờ phút này nội tâm Phạm Chấn Thiên tràn đầy hối hận. Từng bị đã tâm che kín thân tình, bởi vì tuổi già nhìn thấu hết thảy mà tiêu tán. Như hần đã từng bởi vì đã tâm mà không thấy rõ tim mình, rồi sau đó bị hối hận gặm cắn ngày ngày đêm đêm. Cũng may nàng còn sống. Chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười tràn đầy tự tin kia một lần nữa, mọi chuyện đều không sao cả. Cho dù, nụ cười kia không nở ra vì hần.

Xe ngựa chạy nhanh ra khỏi kinh đô dưới ánh mặt trời dần dần lên cao.

“Cục cục—” Cùng với tiếng bò câu truyền tới từ xa đến gần, xe ngựa cũng dừng lại theo.

Cửa xe bị người đẩy ra, Cảnh Ảnh cầm con bò câu đưa tin trong tay, đưa tới.

Phạm Dương Triệt lập tức nhận lấy, mở ra đọc kỹ, lông mày càng ngày càng nhíu chặt: Dạ Xoa đã bị Hoắc Thiên Thụy phát hiện, cũng đón về Cao Đô. Hơn nữa, vậy mà Dạ Xoa lại biến thành Liên Thập Tứ, tham gia tuyển tú nam hậu của Hoắc Thiên Thụy. Cuối cùng, vì nàng là thân phận nữ tử nên tạm thời không có tư cách trở thành nam hậu. Quan trọng nhất, là Dạ Xoa đã nhận thử thách của Thái hậu và đại thần Cao Quốc, ít ngày nữa sẽ xuất phát, giành lại năm châu thành bị Phó Quốc chiếm đoạt. Cũng tốt, lên vào Phó Quốc còn đơn giản hơn so với lên vào Cao Quốc, hơn nữa còn gần hơn rất nhiều. Nghĩ thông chuyện này, rốt cuộc lông mày của hần cũng giãn ra, nói với Cảnh Ảnh đang ở bên ngoài xe ngựa: “Thay đổi lịch trình, đi Phó Quốc!”

Nhận được mệnh lệnh, Cảnh Ảnh lại thúc ngựa.

“Phụ thân, có phải có tin tức mới của mẹ không ạ?” Tiểu Tư Triệt rất giỏi về việc quan sát sắc mặt, mở miệng hỏi.

Đối với sự thông minh của con trai mình, Phạm Dương Triệt đã được lĩnh giáo từ sớm, cũng không che giấu: “Ừ, mẹ con muốn đi tới chỗ ông ngoại con! Chúng ta cũng đi gặp ông ngoại con nhé!”

“Được ạ! Con cũng muốn đi gặp ông ngoại! Mẹ nói ông ngoại rất tham ăn. Đi tới chỗ ông sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon!” Tiểu Tư Triệt hoan hô nói.

“Ha ha, tin là khi ông ngoại thấy Tư Triệt đáng yêu như thế, nhất định sẽ mang tất cả đồ ăn ngon mà ông giấu kỹ cho con!” Phạm Dương Triệt cười nói.

“Phụ thân, người nói ông ngoại có nước đá bào không?” Tiểu Tư Triệt nuốt nuốt nước miếng nói.

“Nước đá bào?” Trong con người màu đen chứa đầy sự nghi hoặc.

“Nước đá bào chính là...”

Trong xe ngựa thình thoảng truyền tới tiếng cười, khiến Cảnh Ảnh đang làm phu xe không tự giác mà cong khóe môi: Bốn năm qua, hần chưa từng thất chủ nhân cao hứng như vậy. Nhưng, từ sau khi tiểu chủ nhân tới đây, chủ nhân đã cười nhiều hơn. Hy vọng nụ cười này chủ nhân có thể giữ vững cho đến khi tìm được nữ chủ nhân.

Ánh trăng mờ lung bao phủ Tư Niệm Các của hoàng cung Cao Quốc.

Thập Tứ nhìn Hoắc Thiên Thụy đang đắm chìm trong ánh trăng, cả người tản ra vẻ u sầu, biết người đàn ông này không muốn rời xa mình. Ngày mai, nàng sẽ xuất phát đi đến biên cảnh!

“Ta đã phái người đi Thương Châu rồi, thông báo cho tinh anh binh của Thương Châu. Bọn họ đã xuất phát đi đến biên cảnh trước rồi!” Hoắc Thiên Thụy đánh vỡ trầm mặc nói.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm lóe lên vẻ xúc động: Người đàn ông này muốn làm cho nàng cảm động đến mức nào mới có thể cam tâm đây? Bởi vì Tả tướng ở giữa làm khó dễ, không chỉ có chuyện nàng chỉ được mang đi có năm vạn quân lính, hơn nữa còn là tân đinh hoặc là già nua yếu ớt chưa từng được ra chiến trường. Dừng binh như thế dễ thắng được quân của Phó gia—được xưng là đội quân mạnh nhất thiên hạ, cơ bản là không có khả năng. Đường ra duy nhất mà nàng tìm ra chính là tinh anh binh của Thương Châu, vốn dĩ, nàng định đêm nay đến thuyết phục hần, không ngờ người đàn ông này vì lo cho an nguy của nàng, mà đã sớm làm xong hết thảy.

Sự cảm động trong lòng biến thành hành động. Nàng tiến lên, ôm người đàn ông yêu nàng sâu sắc, mọi chuyện đều suy nghĩ cho nàng, nước mắt nói: “Ta nhất định sẽ trở về, trở thành hoàng hậu của ngài.”

Thân hình cao lớn đột nhiên chấn động, trong đôi mắt màu lam lóe ra sự kích động: Hần biết đây là nàng hứa hẹn với mình. Bàn tay to duỗi ra, ôm chặt lấy người kia vào trong lòng, giọng nói khàn cầu vang lên: “Thập Tứ, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, xin nàng nhất định phải nhớ rõ điểm này, khi đó tình cảm của ta đối với nàng là thật.”

Trong đôi mắt màu xanh thẫm lóe lên sự do dự, nhưng cuối cùng sự do dự này bị sự kiên quyết thay thế: Người đàn ông này đã biết sự nghi ngờ của mình. Nhưng hần lại là đế vương chí tôn, khần cầu mình. Vốn nàng định đợi sau khi tới biên cảnh thì bỏ mặt nạ ra, tin rằng rất nhanh sẽ có thể biết được thân phận thật của mình, nhưng, giờ phút này nàng đã buông tha ý định này, Vì người đàn ông yêu mình sâu sắc, đã trả giá rất nhiều vì mình mà buông bỏ. Nàng mắc nợ người đàn ông này đã đủ nhiều rồi. Hiện tại điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có buông tha cho quyết định này, thực hiện hứa hẹn của mình với hần.

“Ừm...” Bầu không khí ấm áp đã bị tiếng ngấm khe này đánh vỡ.

Một đôi bàn tay mảnh khảnh như rắn mà chui vào trong áo hần, chạm vào da thịt như bị bỏng của hần, trong nháy mắt đã châm lửa nhiệt độ cơ thể hần.

Hoắc Thiên Thụy vội vàng đẩy thiên hạ ở trong ngực ra, thấy khuôn mặt Thập Tứ phiếm hồng, mắt chứa sương mù che phủ, biết nhất định là nàng đã bị trúng xuân dược gì đó.

“Thập Tứ, buổi tối nàng có ăn cái gì không?” Hoắc Thiên Thụy vội vàng hỏi.

“Ăn cái gì sao?” Đang cảm thấy toàn thân nóng lên, Thập Tứ gian nan tập trung lại thần chí bị phân tán, nói: “Ừm... buổi tối, Thái hậu nương nương ban thưởng một chén canh bổ dưỡng cho ta.”

Trong đôi mắt màu lam hiện lên sự hiểu rõ “quả nhiên là mẩu hậu”. Thông minh như hần, mặc dù lúc đấy bất đắc dĩ phải đáp ứng thỉnh cầu của chúng đại thần, để cho Thập Tứ xuất chinh, nhưng sau đó, hần lập tức phát hiện ra bên trong có điểm kỳ quái, cũng phải người điều tra, kết quả là mẩu hậu thao túng ở sau lưng. Hần hiểu mẩu hậu, hiểu hành động lần này của mẩu hậu là muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho Cao Quốc. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hần không đồng ý. Mà hiện tại, mục đích của mẩu hậu khi lên lút ban thưởng canh có xuân dược cho Thập Tứ cũng đã rất rõ ràng. Hy vọng có thể tăng thêm cho hần một phần cam đoan.

Cặp môi đỏ tươi dán lên đôi môi mỏng của hần, khiến hần thu hồi lại tâm tư. Hần vốn định mở miệng đánh thức nàng. Nhưng mà, cái lưỡi dính hương kia lại nhân cơ hội này mà chui vào trong miệng hần, khuấy đảo tình dục của hần.

Hần là một người đàn ông bình thường, đối mặt với nụ hôn cầu hoan của phụ nữ là không có khả năng không có cảm giác. Bàn tay to vuốt ra, một lần nữa ôm nàng vào ngực, hần biến bị động thành chủ động, làm cho nụ hôn này thêm sâu sắc, bầu không khí ái muội lập tức tăng vọt.

Thân thể của hần bởi vì khát vọng tình dục mà sưng đau, hần muốn lập tức có được nàng. Không có một chút do dự nào, hần đột nhiên xoay người, ôm ngang nàng lên, bước về phía cái giường lớn ở cách đó không xa.

Nụ hôn vẫn chưa từng bị gián đoạn, nhẹ nhàng đặt thiên hạ xuống chiếc giường lớn mềm mại kia, tay của hần một giây cũng không ngừng, cởi nút áo của nàng.

Nụ hôn như mưa rơi xuống giữa đôi lông mày, hay má, hàm dưới, dần dần đi xuống, trước ngực...

Giờ phút này thần trí của Thập Tứ đã xuất hiện mê loạn, hai tay theo bản năng mà ôm chặt lấy cổ hần, đôi môi đỏ mọng khê mở, không tự giác mà kêu lên cái tên ở đáy lòng mình: “Triệt, Triệt, Triệt...”

Vốn đang đắm chìm ở trong kích tình, Hoắc Thiên Thụy bởi vì tiếng kêu đột ngột này mà thân hình cứng ngắc, trên khuôn mặt khí phách mang theo sự bi thương sâu sắc, đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào người mang khuôn mặt mê loạn kia, vẫn hô tên của Phạm Dương Triệt. Cái tên được nói với giọng nói chứa nồng đậm tình cảm đó như từng chậu, từng chậu nước đá dội vào hần, dập tắt tình dục của hần.

Đôi mắt màu lam mang theo sự thống khổ, nhìn chăm chăm vào nữ nhân mình yêu sâu sắc ở trước mắt: Giờ phút này, hần chợt có chút hận nàng, hận nàng khiến cho mình không thể kiềm chế được mà yêu nàng như thế, hận nàng đã mang trọn trái tim của nàng cho người đàn ông khác, hận nàng cho dù đã bị mất đi trí nhớ, dựa vào cảm giác, vẫn kêu cái tên của người đàn ông kia, càng hận nàng đã coi mình là người đàn ông kia.

Hần, Hoắc Thiên Thụy, đế vương của Cao Quốc, không muốn, cũng khinh thường chuyện làm thể thân cho người đàn ông khác để đoạt được thân thể của một người phụ nữ. Nếu đoạt được, hần cũng muốn đường đường chính chính, vào lúc nàng tỉnh táo mà đoạt được.

Đối diện với Thập Tứ đang bất mãn vì hần đột nhiên đình chỉ động tác, một lần nữa ngênh đón hần, Hoắc Thiên Thụy lập tức đưa tay điểm huyệt ngũ của nàng. Trong khoảnh khắc, tiếng rên rỉ biến mất. Hần dịu dàng đắp kín chăn cho nàng, rồi mới đứng dậy rời đi.

“Kẹt—” một tiếng, tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, thân hình cao lớn của Hoắc Thiên Thụy liền xuất hiện ở bên ngoài phòng. Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào Tàn Mặc đang đứng ở bên ngoài.

“Haiz— Hoàng thượng, hần là con nên nhân cơ hội này mà chiếm đoạt nàng!” Tàn Mặc khẽ thờ dài.

“Cảm tạ ý tốt của mẩu hậu. Nhưng, về sau xin mẩu hậu đừng làm chuyện kiểu này nữa. Chưa nói đến chuyện trẫm là hoàng đế của Cao Quốc, cho dù trẫm là một người đàn ông bình thường, cũng khinh thường chuyện trở thành thể thân của người đàn ông khác.” Trong đôi mắt màu lam lóe ra sự thống khổ.

“Con là nói...” Tàn Mặc cũng không nói hết lời, nhìn vẻ mặt đau khổ của con trai, đã đoán được tình huống như thế nào. Không thể ngờ được, cho dù Phó Vân Kiệt mất đi trí nhớ, sâu trong nội tâm vẫn không thể quên được Nam tướng của Cảnh Quốc. Tình cảm này rốt cuộc là sâu sắc đến chừng nào đây! Như vậy chỉ cần Phó Vân Kiệt vừa khôi phục lại trí nhớ, nhất định sẽ không công hiến vì Cao Quốc nữa, sẽ không trở thành Hoàng hậu Cao Quốc, xem ra hần phải chuẩn bị sớm mới được.

Đắm chìm trong cảm xúc đau khổ của mình, Hoắc Thiên Thụy không phát hiện ra trong đôi mắt đen như ngọc kia lóe ra hàn quang.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 5: Dò Xét Và Xin Phép

Edit: Thu

Beta: Tiểu Ngan

Gió đêm cuối thu thổi lát phát qua châu thành ở biên cảnh Phó Quốc và Cao Quốc- Sở Châu. Sở Châu vốn là vùng đất căn cõi của Cao Quốc, cuộc sống của dân chúng vô cùng nghèo khổ, nhưng mà bởi vì mấy năm gần đây thông thương với Phó Quốc mà dân phát triển lên, cuộc sống của dân chúng cũng theo đó mà giàu có hơn. Giờ phút này mặc dù là ban đêm, nhưng mà trên đường cái lớn của Sở Châu vẫn có người đến người đi, rất náo nhiệt.

Thập Tứ đứng ở trên tường thành, mặc kệ sợi tóc rũ xuống đang bị gió đêm thổi lát phát. Giờ phút này khuôn mặt bình thường đang mang vẻ thâm trầm nhìn xuống đường phố chính phồn vinh, trong đầu không tự giác mà hiện ra giấc mộng xuân của đêm hôm trước. Nàng vốn cho rằng đó là một giấc mộng xuân có đầu không có kết, nhưng vào sáng ngày hôm sau, nàng phát hiện ra dấu môi hiện trên cổ nàng rất rõ ràng, khiến cho nàng biết đó không phải là giấc mộng. Sau đó, nàng đột nhiên liên tưởng đến bát canh bồ lương mà Thái hậu ban thưởng đêm trước, biết tất cả những chuyện này đều là ý của Thái hậu. Chỉ là nàng có chút khó hiểu, tại sao cuối cùng Hoắc Thiên Thụy lại không chiếm đoạt nàng, ngược lại, lại làm giống như là chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Theo lý thuyết, dựa vào tình cảm của hân đối với mình, cộng thêm đêm đó mình ăn phải xuân dược mà chủ động, hẳn là hân sẽ có được mình. Vì sao lại không có đây? Mặc dù, trong lòng nàng tràn đầy nghi ngờ, nhưng lại tỏ phào nhẹ nhõm một hồi. Nàng mơ hồ nhận thấy trong lòng nàng luôn có một giọng nói nhắc nhở mình, Hoắc Thiên Thụy không phải là người đàn ông trong tim mình, nàng không muốn làm ra chuyện gì phản bội người đó.

“Bịch bịch bịch—” Tiếng bước chân từ xa đến gần khiến nàng thu hồi lại suy nghĩ, quay đầu đối mặt với khuôn mặt thô lỗ đang nổi giận: “Bản tướng quân, bọn lính đi đến đây không biết dừng tâm vào thao luyện thì không nói, chỉ biết đánh bạc, uống rượu!”

“Kệ bọn họ đi!” Tầm mắt của nàng rơi xuống những tên lính mặc binh phục, uống rượu say lắc lư trên con đường chính: Nàng chưa từng hy vọng những binh lính này có thể xuất lực. Nàng đang đợi, chờ tình anh binh tới đây.

Không biết nội tình, lại đối mặt với thái độ buông tay mặc kệ này của Thập Tứ khiến cho Tần Vũ tức giận giống như bị được tưới thêm dầu nóng, không nhịn được mà mở miệng trào phúng, nói: “Tướng quân, chẳng lẽ ngài quên mất mục đích tới nơi này rồi sao?”

“Ha ha—” Nàng khẽ cười, nói: “Tần phó tướng nghĩ bản tướng quân là cái loại người không hề có tính toán gì sao? Bản tướng quân đang đợi chính là quân đội chân chính.”

“Tướng quân, ngài là nói...” Trên khuôn mặt thô lỗ hiện ra sự kinh hãi.

“Ừ!” Nàng gật đầu nói: “Tính ngày, qua khoảng hai, ba ngày nữa, hẳn là bọn họ đến nơi. Tần Vũ, chúng ta thừa dịp mấy ngày này đi tới Phó Quốc đi! Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng!”

“Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng!” Tần Mặc khẽ ngâm lại, sau đó trên khuôn mặt thô lỗ hiện lên hào quang, gật đầu nói: “Vâng!” Hà Châu là châu thành nối liền giữa Phó Quốc và Sở Châu. Giữa hai châu có con sông tên là Thiên Hiểm ngăn cách. Sở dĩ sông Thiên Hiểm có cái tên này, chính là do con sông này rộng năm mươi thước, nước sông chảy xiết vô cùng. Giữa hai châu được nối liền bởi cây cầu Thiên Hiểm. Bởi vì gần đây hai châu thông thương nhiều lần, nên binh lính giữ thành cũng không có quá cẩn thận mà tiến hành vận hỏi với mỗi người.

Mặc quần áo đàn ông, khuôn mặt bình thường, Thập Tứ phe phẩy cái quạt trong tay, rất thong dong đi vào trong thành Hà Châu. So với Tần Vũ trở thành tiêu điểm của mọi người, Tần Vũ có vẻ có chút thận trọng, không được tự nhiên.

Quay đầu nhìn thấy Tần Vũ đang đỏ mặt bởi vì thân hình cao lớn mà bị người chỉ trỏ, nàng lắc đầu tiến lên nói: “Giá trị của một người không ở việc người khác thấy thế nào, mà là bản thân mình thấy thế nào. Phải biết sống vì mình mà không phải là vì người khác.”

“Sống vì bản thân mình!” Tần Vũ khẽ lầm bầm, rồi sau đó, vẻ mặt tự nhiên trên mặt đã biến mất rất nhanh, đặt được chính là nụ cười tràn đầy tự tin.

“Đi, chúng ta phải hưởng thụ hành trình tới Hà Châu lần này.” Nàng phe phẩy cây quạt trong tay, nói.

Trên đường cái lớn của Hà Châu, một người đàn ông thân hình cao gầy, mặc dù khuôn mặt bình thường nhưng cả người tản ra thần thái tự tin vừa nói vừa cười với một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt thô lỗ. Quan trọng hơn là bọn họ đi song song với nhau. Tổ hợp hai người cương dương với âm nhu, hành động thân mật giữa hai người đã khiến cho người qua đường thường xuyên quay đầu lại nhìn. Mặc dù là thông thương, ở Phó Quốc cũng có thể thấy hành động thân mật giữa hai người đàn ông với nhau, nhưng những hành động đó đều là ở chỗ bí mật, trên đường cái lại rất ít khi nhìn thấy những nam tử có bộ dạng thân mật với nhau. Bởi vì, dù sao nơi này cũng là Phó Quốc khởi xướng nam nữ kết hôn.

“Tránh ra, tránh ra, mau tránh ra—” Cùng với tiếng hô lớn, tiếng bò kêu điếc tai cũng truyền đến.

Chỉ thấy một con bò, mắt đỏ đang chạy như điên trên đường phố chính, những người đi đường đang mệt mỏi trốn tránh như gà bay chó chạy không kịp.

“Oa—” Một đứa bé mặc đồ màu đỏ bởi vì đám người chen lấn như thủy triều mà ngã xuống bên đường, banh hòng khóc lớn.

Thập Tứ vừa thấy, chỉ thầm nói: Không ổn. Đối với màu đỏ, bò rất mẫn cảm, chỉ sợ cô bé này sẽ gặp nguy hiểm.

Quả nhiên không ngoài dự tính, vốn đang chạy như điên trên đường chính, con bò đột nhiên quay lại, chạy về phía cô bé ngã ở bên đường. Mắt thấy con bò kia đã bày ra cặp sừng muốn đụng cô bé kia, giờ phút này Thập Tứ vô cùng thất vọng, sao mình không có nội lực, không thể thi triển kình công.

Chợt có một thân ảnh trắng kiêu phi thân lên, một cú thiết quyền hướng về phía đầu bò mà rơi xuống.

“#- -” Theo một tiếng rên rỉ, con bò điên kia đột nhiên ngã xuống đất bất động.

Tần Vũ đưa tay ôm cô bé bị dọa đến nỗi ngẩn người, đang ở trên mặt đất lè, quay về phía Thập Tứ đang thở phào nhẹ nhõm ở cách đó không xa, nói.

Nhìn Tần Vũ đang không chú ý tới ánh mắt sùng kính của mọi người, Thập Tứ khẽ cười nói: Xem ra phó tướng này của nàng không chỉ có được tài năng để trở thành một đại danh tướng, còn có thêm sức mạnh ghê gớm trời sinh. Hẳn chính là một miếng ngọc thô thượng hạng chưa được mài giũa, chờ nàng gọt giũa. Tin rằng sau khi trải qua một phen mài giũa của nàng, nhất định hẳn sẽ trở thành danh tướng được vạn người kính ngưỡng.

“Rầm rập rầm rập—” Cùng với tiếng bước chân trầm ổn có thứ tự, một đội quân tới vây quanh Tần Vũ.

Đôi mắt màu xanh thăm khê kheo lại: Bình phục kia, là của quân đội Phó gia.

Một cô gái mặc bình phục tỏ ra nghiêm túc và trang trọng, lại xinh đẹp- Nhậm Kiến Trù nện bước trầm ổn từ trong đám lính đi ra chỗ trống, tới gần, ôm quyền nói với Tần Vũ đang mang về mặt kính ngạc: “Cảm tạ vị tráng sĩ này ra tay trợ nghĩa. Thỉnh đến châu phủ một chuyến, để Bản châu phủ đáp tạ người.”

“Không...” Tần Vũ đang muốn mở miệng cự tuyệt thì bị Thập Tứ bước nhanh tới giành trước: “VẬY ĐA TẠ CHÂU PHỦ ĐẠI NHÂN!”

Nhậm Kiến Trù dùng đôi mắt lạnh lẽo xinh đẹp đánh giá nam nhân nhìn như bình thường, nhưng thật ra không đơn giản này. Vừa rồi nàng đã tự nói ra thân phận của mình, người bình thường nghe được danh hào của nàng, hoặc là tỏ ra xu nịnh, hoặc là tỏ ra kính sợ, nhưng mà người đàn ông này ngoài mặt thì làm ra bộ dáng nịnh nọt lấy lòng, nhưng trong đôi mắt màu xanh thăm kia lại chỉ có sự thành khẩn thẳng thắn và bình tĩnh.

Đôi mắt lạnh như băng híp lại, nàng mở miệng nói: “Được, mời đi cùng bản châu phủ!”

Sau khi nháy mắt ý bảo Tần Vũ an tâm, đừng vội, hai người bọn họ mới đi theo Nhậm Kiến Trù.

Châu phủ Hà Châu cũng không hoa lệ, trái lại vô cùng giản dị.

Đi theo Nhậm Kiến Trù, Thập Tứ và Tần Vũ thông thả đi vào trong Châu phủ. Hai người bọn họ bị đưa tới đại sảnh.

Sau khi hạ nhân bưng trà lên, Nhậm Kiến Trù mới mở miệng nói: “Hai vị là người Hà Châu?”

“Đương nhiên là...” Lúc Tần Vũ đang muốn nói dối, thì lại bị Thập Tứ giành trước nói: “Đương nhiên là người Sở Châu rồi. Chúng ta là anh em họ. Lần này chúng ta tới Hà Châu là muốn bàn chuyện làm đại lý ủy quyền nước hoa của Hồi Hương Đường. Châu đại nhân cũng biết, nước hoa của Hồi Hương Đường được rất nhiều gia đình phú hộ hoan nghênh, trước kia đám huynh đệ chúng ta đã chọn xong, lại chuyển đến các châu thành của Cao Quốc để buôn bán. Mới đầu, lợi nhuận thu được không tệ. Nhưng mà gần đây nhiều người đều bắt đầu buôn bán nước hoa của Hồi Hương Đường, khiến cho cuộc sống của chúng ta rất khó khăn. Bởi vậy, chúng ta tính dùng đại lý ủy quyền của Hồi Hương Đường ở Sở Châu, để cho Hồi Hương Đường danh chính ngôn thuận tiến vào Sở Châu.”

Sự hoài nghi trong đôi mắt lạnh lẽo biến mất bởi vì giọng điệu buôn bán chuyên nghiệp của Thập Tứ. Mắt thấy Thập Tứ có ý đồ muốn giải thích cặn kẽ, từ trước đến nay vốn rất chán ghét chuyện làm ăn buôn bán, Nhậm Kiến Trù vội vàng cắt đứt: “Lần này vô cùng cảm tạ hai người ra tay trợ nghĩa. Đề cảm tạ...” Nhậm Kiến Trù lấy một tấm ngân phiếu từ trong lòng ra, đưa tới: “Đây là một trăm lượng, xin hai vị nhận lấy.”

“Cứu người là nghĩa vụ của người tập võ, không cần...” Tần Vũ còn chưa nói xong lý lẽ cứu người không cần báo đáp, Thập Tứ đã đưa tay nhận lấy ngân phiếu: “Cảm tạ châu phủ đại nhân!”

Cẩn thận cất ngân phiếu vào trong lòng, Thập Tứ nịnh nọt nói: “Châu phủ đại nhân, người xem hiện tại canh giờ đã khuya rồi, nhà trọ cũng không còn phòng nữa! Vậy đêm nay châu phủ đại nhân có thể cho hai người chúng ta ở nhờ một đêm được không?”

Đôi mắt lạnh lẽo bởi vì chán ghét khuôn mặt nịnh nọt kia mà khê híp lại, rồi sau đó nàng mở miệng nói: “Người tới, dẫn hai vị khách quý này tới Tây sương khách phòng nghỉ ngơi!”

“Đa tạ châu phủ đại nhân đã giữ lại!” Thập Tứ vội vàng đứng dậy, giống như vô cùng thành tâm, cảm kích nói.

Khuôn mặt nịnh nọt kia khiến cho chán ghét trong lòng Nhậm Kiến Trù càng sâu, đứng dậy, ngay cả chào cũng không chào, cứ thế mà xoay người rời đi.

Nhìn thân hình quyền rũ đã đi xa, trong đôi mắt màu xanh thăm hiện lên tinh quang của mưu kế đã thực hiện được.

“Két—” Sau khi Tần Vũ đưa tay đóng cửa sương phòng lại, xoay người nhẹ giọng hỏi: “Tướng quân, ngài có tính toán gì không?”

Có thể lúc đầu Tần Vũ có nghi hoặc, nhưng phần nghi hoặc này đã biến mất sau khi hai người vào sương phòng ở. Dựa vào khoảng thời gian gần đây

thường xuyên tiếp xúc, Thập Tứ không phải loại người lỗ mãng này. Phía sau những hành động của nàng đều có lý do.

Đưa tay khẽ đẩy cửa sổ ra, nhìn bầu trời đã bị nhuộm đỏ bởi ánh nắng chiều, Thập Tứ cười nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. Buổi tối, vừa vận buổi tối chúng ta có thể thăm dò Châu phủ một chút.”

Quanh người tỏa ra một tầng hào quang, toàn thân Thập Tứ tản ra một loại duyên dáng mơ hồ, trong lúc nhất thời khiến cho mắt Tần Vũ rối loạn.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy thì ra nữ nhân rất xinh đẹp .

Lần đầu tiên, hắn nghe rõ tiếng tim đập nhanh chóng mà vang dội của mình, “Bùm, bùm, bùm...”.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 6: Chưa Kịp Thấy Phát Hiện

Edit: Thu

Beta: Tiểu Ngan

Dưới ánh trăng mờ nhạt, hai thân ảnh màu đen ôm nhau bay vút qua.

Trong trời đêm, Tần Vũ dùng khước mắt liếc nhìn về phía người đang xiết chặt eo mình, trong mắt hiện lên sự nghi hoặc: Dáng người tướng quân cao gầy, lại vô cùng mềm mại. Hắn phải dùng hết toàn bộ tinh lực mới có thể khiến cho bản thân mình tập trung phần lớn vào việc ẩn nấp bay nhảy trên không.

Trong bóng đêm, Thập Tứ vội vã dùng đôi mắt màu xanh sẫm quét qua những địa phương vừa bay qua. Nàng đang tìm chỗ có khả năng giấu bản đồ bày binh bố trận của Hà Châu. Chỉ cần là ở trong châu phủ, nhất định có liên quan tới bản đồ phân bố binh lính của khắp châu này, dùng để phân bố binh lực của châu. Chỉ cần nàng tìm được bản đồ bày binh bố trận là có thể tính toán được đại khái Hà Châu có bao nhiêu binh lực, sức chiến đấu của những binh sĩ đó là như thế nào. Như vậy sẽ tiện cho nàng chuẩn bị hành quân sau này. Đương nhiên, bởi tính quan trọng của bản đồ bày binh nên nó sẽ được đặt ở chỗ cực kỳ bí mật. Chỗ đó rốt cuộc là ở đâu? Đôi mắt màu xanh sẫm tìm tòi.

Lúc bọn họ bay đến phía sau núi, thấy ngọn núi có chút bất thường, nàng lập tức bảo Tần Vũ ngừng bay, hạ xuống đất.

Dưới khả năng khinh công siêu hạng của Tần Vũ, hai người lặng lẽ hạ xuống vị trí cách núi già hơn mười bước.

Tần Vũ thấy Thập Tứ mang vẻ mặt suy tư nhìn chằm chằm vào ngọn núi già, liền nhận ra nơi này có vấn đề. Hắn xoaai bước, bắt đầu tìm kiếm ở xung quanh nút khởi động cơ quan mật. Nhưng bất kể hắn tìm kiếm như thế nào cũng không tìm kiếm được gì.

Thập Tứ thu hết tất cả vào đáy mắt, lông mày nhíu lại, nhìn ngọn núi tạo cho mình cảm giác quen thuộc. Bất chợt, không rõ tại sao có tiếng cười khẽ vang lên trong đầu: “Ha ha, Trừ, sau này nếu có bất kỳ cơ quan nào, chúng ta đều dùng “Vùng ơi, mở ra” làm khẩu lệnh nhé!”

“Lâu chủ, sao lại gọi ‘Vùng ơi, mở ra’? Hạt vùng với mở cửa có liên quan gì?” Giọng nói lạnh băng xen lẫn nghi hoặc đáp lại.

“Ha ha——” Tiếng cười hơi cứng ngắc vang lên: “Chính là vì không liên quan nên mới khiến cho người ta không tài nào đoán ra được, mới có thể khiến cho chỉ có hai người là ta và người biết khẩu lệnh này!”

...

Tần Vũ chỉ có thể kìm nén, chờ đợi ở bên cạnh, im lặng quan sát khuôn mặt trầm tư của Thập Tứ.

Cuối cùng, đôi môi đỏ mọng của Thập Tứ khẽ mở: “Vùng ơi—— mở ra!”

Vừa dứt lời, tiếng “răng rắc” vang lên, ngọn núi già kia bắt đầu chuyển động chậm chạp, một lối ra vào xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Tướng quân, mở rồi!” Tần Vũ khó nén nổi sự hưng phấn, khẽ kêu.

Trong đôi mắt màu xanh lóe lên sự kinh ngạc trong thoáng chốc, Thập Tứ dẫn đầu đi vào cửa. Tần Vũ thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

Hai người biến mất ở lối vào, cũng không chú ý tới bóng người mặc áo trắng đi ra từ chỗ tối, đôi mắt lạnh băng mang theo sự nghi hoặc nhìn lối vào khép lại một lần nữa.

Phía sau cửa vào, Thập Tứ có chút ngỡ ngàng nhìn mặt thất, không, nên gọi là căn phòng mới đúng. Đây là một căn phòng vô cùng thanh lịch, có giường, có bàn học, bốn cái ghế cùng một bộ giá sách. Không biết vì sao, căn phòng này làm nàng cảm thấy rất quen thuộc, như là trước đây nàng từng thường

xuyên tới căn phòng như vậy.

“Tướng quân, tìm thấy bản đồ bày binh rồi!” Tiếng nói hưng phấn của Tần Vũ kéo tinh thần mất tập trung của Thập Tứ trở lại.

“Tướng quân, người xem!” Tần Vũ nén hưng phấn, cung kính dâng bản đồ bày binh bố trận lên.

Thập Tứ nhận bản đồ, vừa định cẩn thận quan sát thì một giọng nói lạnh như băng đột ngột truyền đến: “Rốt cục các ngươi là ai?”

Thấy Nhậm Kiến Trù đột nhiên xuất hiện trước mắt, Tần Vũ vội tiến lên một bước, chắn trước người Thập Tứ, đôi mắt mang theo sự cảnh giác nhìn chăm chăm vào nữ nhân có võ công cao cường đến nỗi hắn không hề nhận ra cho tới khi ả xuất hiện.

Tầm mắt của Nhậm Kiến Trù lướt qua Tần Vũ, rơi vào khuôn mặt bình thường của Thập Tứ, hỏi: “Sao ngươi lại biết mật hiệu ‘Vùng oi, mở ra’?” Mật hiệu này là bí mật của nàng và lâu chủ, ngay cả Kiếm Vọng nàng cũng chưa từng nói. Vì sao gã đàn ông này lại biết?

Thập Tứ cũng không biết giải thích thế nào. Dù sao, mật hiệu này cũng chỉ là đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng. Cho dù nói ra cũng sẽ không có ai tin.

Thấy chờ mãi mà không có được đáp án, Nhậm Kiến Trù vốn không có tính nhẫn nại, trong đôi mắt lạnh băng lóe lên tia lạnh lùng. Bóng người màu trắng chợt lóe lên, rồi xuất hiện ở trước mặt hai người bọn họ.

Tần Vũ hoảng hốt, lập tức xuất chiêu ý đồ bức lui Nhậm Kiến Trù, nhưng đã quá muộn. Tay hắn thậm chí còn chưa đụng tới góc áo Nhậm Kiến Trù, thân hình cao lớn cứng đờ, rồi sau đó “bịch” một tiếng, ngã xuống đất bất tỉnh.

Thập Tứ giật mình vô công kinh người của nữ nhân trước mắt. Tuy rằng võ công của Tần Vũ còn kém những thủ hạ tinh anh trước kia của nàng một chút, nhưng trình độ là ở mức trung đẳng. Vậy mà, trước mặt nữ nhân này, hắn hoàn toàn không có khả năng chống trả.

Phần cổ bị người xiết chặt khiến nàng đau nhức, khó có thể hô hấp, làm nàng không thể không thu hồi sự kinh hãi trong lòng, chuyên tâm ứng phó nữ nhân lạnh như băng trước mặt.

“Sao ngươi lại biết mật hiệu?” Nhậm Kiến Trù cố chấp đòi đáp án, nhẹ giọng nói: “Trên thế giới này, ngoại trừ nàng, không hề có ai biết mật hiệu này! Không hề...”

Thập Tứ chỉ cảm thấy càng ngày càng khó hô hấp, nàng biết phải lập tức tìm đối sách ứng phó mới được. Nàng vội vã tìm kiếm tất cả mọi thông tin về Nhậm Kiến Trù ở trong đầu. Nàng nhảy bén tóm được câu nói khê của Nhậm Kiến Trù, trong đôi mắt màu xanh thẫm lóe lên tinh quang, một mưu kế hiện lên.

Nàng thu hồi sự hoảng loạn vừa nãy, hoảng hốt nhẹ giọng nói: “Ha ha, Trù, về sau nếu có bất kỳ cơ quan gì, chúng ta đều dùng mật hiệu là ‘Vùng oi, mở ra’ nhé!”

“Chính là bởi vì không liên quan, nên mới khiến cho người ta không thể nào đoán được, mới có thể chỉ có hai người là ta và ngươi biết mật hiệu này!”

Thân hình Nhậm Kiến Trù đột nhiên chấn động, buông tay đang bóp cổ Thập Tứ ra, lui về phía sau từng bước, đôi mắt lạnh mở to, mang theo vẻ khó có thể tin tưởng nhìn người trước mắt: “Vì sao, vì sao ngươi lại biết những lời này? Câu này chỉ có hai người là ta và lâu chủ biết? Sao ngươi lại biết?”

Rốt cục cũng có thể hô hấp bình thường, bên môi Thập Tứ gọi lên nụ cười khổ: “Ta cũng muốn biết sao ta lại biết. Chỉ là vừa rồi trong đầu chợt hiện lên những câu nói đó. Ở trước hòn giả sơn cũng vậy, trong đầu liền hiện lên bốn chữ ‘Vùng oi, mở ra’!”

Một suy đoán lớn mật chợt nổi lên, trong đôi mắt lạnh băng nhất thời thay đổi, mang theo một tia kích động. Nhậm Kiến Trù dùng giọng điệu không chắc chắn, khẽ gọi: “Lâu chủ?”

Tiếng “Lâu chủ” làm cho Thập Tứ cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống như trước kia từng nghe người ta gọi nàng như vậy rất nhiều lần, rất nhiều lần.

Nhậm Kiến Trù vẫn không dời tầm mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình thường đang xuất hiện sự ngỡ ngàng và hoang mang.

Có thể sao? Có thể sao? Người trước mắt này là lâu chủ vốn đã chết đi nhiều năm? Năm đó, thi thể của lâu chủ, nàng cũng đã gặp qua. Bởi vì ngâm nước sông nên không thể nhận ra gương mặt, nhưng mà vết sẹo trên cánh tay thì thể không lừa được người khác.

Đội dã! Đôi mắt lạnh híp lại: dung mạo nhìn không ra, vết sẹo... Vết sẹo!? Trong đôi mắt lạnh lóe lên tinh quang. Xoài bước, Nhậm Kiến Trù tóm lấy cánh tay Thập Tứ, nhanh chóng cản trở động tác ngăn cản của Thập Tứ, vén cổ tay áo nàng lên.

Nhìn thấy vết sẹo quen thuộc kia, đôi mắt lạnh băng mang theo sự kích động cùng khó tin nhìn khuôn mặt quen thuộc kia: Thật sự là lâu chủ, là lâu chủ! Một người có thể thay đổi dung mạo, nhưng, khí chất quanh người kia là không thể thay đổi. Giờ phút này nàng thật sự cảm thấy rất may mắn vì lúc trước đã làm việc theo cảm giác.

Thực ra, khí chất tự tin trên người lâu chủ, từ lúc bọn họ vào thành nàng đã chú ý tới bởi cảm giác có phần quen thuộc. Sau sự kiện trâu điên, nàng chỉ thuận theo để cho người khiến cho nàng có cảm giác quen thuộc tiến vào châu phủ. Nhưng... ở trong châu phủ, lâu chủ mang bộ mặt con buôn, nịnh nọt làm cho nàng thấy ghét, làm cho nàng nghĩ cảm giác quen thuộc kia chỉ là ảo giác. Dứt khoát, nàng cố tình trốn ở chỗ tối chờ đợi. Nào ngờ kết cục nàng chờ được lại khiến cho người ta vui mừng, khó có thể tin như vậy: Lâu chủ, Bắc tướng ngạo mạn thiên hạ kia chưa chết. Nàng vẫn còn sống khỏe mạnh.

Nàng nhất định phải mau báo cho Phó lão tướng quân biết, báo cho Kiếm Vọng, báo cho cả những chiến sĩ quân Phó gia, nói cho bọn họ biết: Anh hùng trong lòng bọn họ, Bắc tướng Phó Văn Kiệt của bọn họ vẫn chưa chết, ngài còn sống.

Đang muốn hỏi Thập Tứ tiền căn hậu quả, Nhậm Kiến Trù ngay cả một từ cũng không kịp nói ra, chỉ cảm thấy ở cổ truyền đến cảm giác đau đớn, cảnh vật bốn phía bắt đầu bị bóng tối bao trùm.

Nhìn khuôn mặt trước mắt bởi vì tính toán đã thực hiện được, mà tràn đầy ý cười quen thuộc, Nhậm Kiến Trù thực sự không muốn rơi vào trong bóng tối, nàng không muốn bị hôn mê. Nàng còn chưa nói cho lâu chủ biết thân phận thật sự của chính nàng. Nàng không thể để lâu chủ rời đi. Không thể...

Mang theo sự không cam lòng, Nhậm Kiến Trù vẫn rơi vào trong bóng đêm.

Thập Tứ cẩn thận thu hồi lại ngân châm có tẩm thuốc gây mê, nhìn Nhậm Kiến Trù bị hôn mê ngã xuống đất một cái, nàng cảm thấy vô cùng may mắn vì vừa rồi Nhậm Kiến Trù suy nghĩ rối loạn, làm cho nàng có thể nhân cơ hội này mà ra tay. Bằng không, dựa vào một mình nàng, ngay cả một chút công phu cũng không có, ở trước mặt vị cao thủ này, sợ là ngân châm còn chưa ra khỏi ống tay áo thì đã bị phát hiện rồi.

Thu hồi cảm khái, Thập Tứ lấy ra từ trong ngực một bình thuốc, đi tới trước mặt Tần Vũ ngồi xuống, mở bình ra, đặt miệng bình dưới mũi Tần Vũ.

Trong chốc lát, cùng với tiếng rên khê, Tần Vũ vẫn hôn mê tỉnh táo lại.

Vừa tỉnh lại, Tần Vũ lập tức nắm lấy tay người trước mắt, lo lắng hỏi: “Tướng quân, ngài thế nào? Có bị thương không? Bị thương ở đâu?”

Thập Tứ buồn cười nhìn khuôn mặt thô lỗ đỏ bừng vì lo lắng, cười nói: “Ta rất tốt, một chút chuyện cũng không có. Ngươi yên tâm!”

Nhìn khuôn mặt mang theo nụ cười khiến cho người ta an tâm, lúc này Tần Vũ mới xác định Thập Tứ không bị thương, rồi sau đó hắn mới phát hiện ra bóng người bị ngã ở bên cạnh. Mang theo sự kinh ngạc, hắn nhìn người đang bị hôn mê.

Thấy Tần Vũ đã khôi phục lại, Thập Tứ mới đứng dậy, nhặt bản đồ bày binh ở chân bàn học lên.

“Phập—” Tiếng đao đâm vào cơ thể người khiến nàng xoay người lại ngay lập tức, chợt nhìn thấy Tần Vũ cầm bội đao trong tay đâm vào lưng Nhậm Kiến Trù đang hôn mê. Không biết vì sao trái tim Thập Tứ lại đau thắt, mắt thấy Tần Vũ có vẻ muốn rút đao ra đâm thêm vài nhát nữa, thân thể Thập Tứ như tự có ý thức, bước nhanh tới, ngăn cản bàn tay muốn rút đao ra.

Tần Vũ mang theo nghi hoặc nhìn người trước mắt, nói: “Tướng quân, nếu không giết ả, sau này đánh chiếm Hà Châu, ả sẽ là chướng ngại lớn!” Trải qua chuyện vừa nãy, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Nữ nhân này không thể giữ lại.

Thấy trong mắt Tần Vũ hiện lên sát khí, cảm giác phần nộ nhanh chóng tích tụ trong lòng, Thập Tứ cả giận nói: “Đủ rồi! Ta mới là tướng quân. Ngươi là phó tướng, phải nghe theo sự chỉ huy của ta. Bản đồ bày binh đã tới tay, chúng ta không cần gây rắc rối thêm nữa. Lập tức buông tay, rời đi với ta!”

Tần Vũ trầm mặc nhìn khuôn mặt đang phần nộ, cuối cùng cũng buông tay.

Thế này mới khiến cho Thập Tứ thở phào nhẹ nhõm.

Hai người nhanh chóng mang theo bản đồ bày binh rời khỏi mật thất.

Ở cửa, Thập Tứ không nhìn được quay đầu nhìn thoáng qua Nhậm Kiến Trù đang nằm giữa vũng máu: Không biết tại sao trái tim lại đau nhói. Không khỏi âm thầm cầu nguyện, mong có người mau chóng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 7: Gặp Nhau

Edit: Thu

Beta: Tiểu Ngan

Trăng tròn nghiêng nghiêng ở đằng tây cho thấy giờ đã là đêm khuya. Tầm này vốn dĩ phải là đêm khuya người lặng, nhưng bên trong Châu phủ lại là đèn đuốc sáng trưng, không khí căng thẳng.

Trong ánh nến, khuôn mặt bình thường của Tăng Kiếm Vọng mang theo sự lo lắng, sợ hãi và ảm đạm, đứng ở phía sau đại phu chờ đợi. Nhìn khuôn mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều, sự sợ hãi trên khuôn mặt Kiếm Vọng càng nhiều. Hắn sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng lúc hắn tìm thấy Trù ở trong mật thất, Trù ở trong vũng máu, trông không hề có chút sức sống nào, trong nội tâm hắn, sự sợ hãi gần như bao phủ toàn bộ. Khoảnh khắc này, hắn mới nhận ra hắn yêu Trù, yêu đến nỗi không thể mất đi.

Tầm mắt rơi xuống miệng vết thương đang được đại phu khâu lại, sợ hãi trong mắt hắn dần bị sự phẫn nộ thay thế. Hắn nhất định sẽ làm cho người dám cả gan làm tổn thương Trù phải trả một cái giá tương ứng.

Rốt cục, đại phu cũng cẩn thận cắt chỉ, rồi sau đó rửa sạch bàn tay đầy máu tươi của mình.

“Phi, Trù... nàng thế nào rồi?” Tăng Kiếm Vọng vội vàng truy vấn hỏi.

Mạnh Như Phi, nữ quân y đứng đầu của Phó gia quân, thủ thuật ngoại khoa vô cùng tốt, được Phó Văn Kiệt dạy dỗ.

Mạnh Như Phi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tuy là vết thương do đao gây ra có vẻ nghiêm trọng, nhưng lại không tổn thương đến chỗ hiểm. Bởi vậy nên tính mạng nàng không có gì phải lo lắng!”

Nghe được lời này, Tăng Kiếm Vọng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trái tim vẫn luôn căng thẳng cũng được thả lỏng theo: thật may, thật may mà Trù không sao. May mà hắn không mất đi nàng.

Không tự giác, hắn ngồi xuống mép giường, đưa tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt hắn yêu, cảm nhận độ ấm đại diện cho sự sống.

Nàng chuyển tầm mắt đến khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt: “Nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, nên đại khái phải sau bảy ngày, Trù mới có thể tỉnh lại.”

“Cảm ơn cô!” Tuy Tăng Kiếm Vọng không quay đầu lại, nhưng vẫn nói ra lời cảm ơn chân thành từ đáy lòng.

Tiếng cảm ơn này khiến cho trên mặt nàng xuất hiện thần sắc phức tạp: “Hy vọng thời gian có thể quay lại, trở về năm năm trước, trở về thời điểm có thể cứu vãn hết thảy mọi chuyện. Nhất định nàng sẽ không để ý đến sự phản đối của Văn Kiệt mà đi theo đến Kinh đô. Nếu như có nàng ở bên cạnh, nhất định sẽ có thể cứu được Văn Kiệt.”

Đề nén lại sự hối hận, nàng xoay người đi viết đơn thuốc.

Tăng Kiếm Vọng cúi người, khẽ đặt một nụ hôn lên trên gương mặt tái nhợt, khuôn mặt bình thường mang theo lời thề, nói: “Trù, nàng yên tâm, nhất định ta sẽ khiến cho người dám cả gan làm tổn thương nàng trả giá gấp trăm lần!”

Ban ngày, Nham thành vẫn náo nhiệt như thường, kẻ đến người đi.

Ghé vào cửa sổ xe ngựa, dùng đôi mắt đen láy nhìn náo nhiệt xung quanh, tiểu Tư Triệt rất hưng phấn, quay người cười nói với người phía sau: “Phụ thân, người nhìn kia, bên ngoài náo nhiệt quá, thật náo nhiệt quá đi!” Nói xong, tiểu Tư Triệt cũng không chờ hắn trả lời, lại xoay người, dời sự chú ý ra bên ngoài cửa sổ.

Phạm Dương Triệt chỉ từ ái nhìn khuôn mặt nhỏ đầy hưng phấn đó.

“Là khách sạn Long Môn, khách sạn Long môn kia!” Bỗng nhiên, tiểu Tư Triệt hưng phấn kêu to.

“Phụ thân, phụ thân! Đó là nơi mẹ với người chính thức quen nhau đấy!” Bàn tay nhỏ của tiểu Tư Triệt chỉ thẳng vào khách sạn Long Môn cách đó không xa, hưng phấn quay đầu nhìn Phạm Dương Triệt.

Phạm Dương Triệt không tự chủ chuyển ánh mắt nhìn về phía bảng hiệu được treo cao, vừa nhìn đã thấy. Khách sạn Long Môn, cụm từ này, dọc đường đi hắn dần nghe con trai nhắc đến rất nhiều lần, rất nhiều lần. Dọc đường, con trai hắn đã kể cho hắn nghe chuyện tình yêu của hắn và mẹ nó- Phó Văn Kiệt, những câu chuyện mà nó nghe được từ mẹ: Khách sạn Long Môn, là nơi hai người bọn họ chính thức quen nhau, cũng là nơi mà hắn- Nam Tước bị người coi trọng mà bắt đi. Loại chuyện chỉ xảy ra đối với đàn bà con gái lại phát sinh trên người hắn. Lúc này, hắn vô công đầy mình, không thể tưởng tượng nổi tình cảnh trước kia, mình bị người- một nữ tử khiêng lên vai bắt đi.

Trong lúc Phạm Dương Triệt đang mải suy nghĩ, xe ngựa đã đi tới trước cửa khách sạn Long Môn.

Phạm Dương Triệt ôm tiểu Tư Triệt xuống xe ngựa, nhìn khách sạn Long Môn cao tám sáu tầng, cảm giác quen thuộc chột nẩy lên trong lòng.

“Khách quan, mời vào!” Tiểu nhị mặc bộ đồ màu đen nhiệt tình chào đón.

Phạm Dương Triệt ôm tiểu Tư Triệt đi vào khách sạn.

“Khách quan, ngài muốn chọn ngồi ở trong phòng hay là—” Tiểu nhị tự nhiên hỏi.

“Trong đại sảnh!” Hắn đáp lại theo bản năng.

“Thì ra đây không phải là lần đầu tiên khách quan đến đây!” Tiểu nhị cười nói.

Bởi vì câu nói này mà Phạm Dương Triệt hơi ngẩn người, chột nhận ra câu trả lời vừa rồi của mình, con người đen trở nên sâu thẳm: Minh đã tới khách sạn Long Môn này, lúc chưa bị mất trí nhớ.

“Két—” một tiếng, rót cục cũng đã ăn com xong, Phạm Dương Triệt ôm tiểu Tư Triệt đã ăn no, giờ đang ngủ say, đẩy cửa bước vào phòng.

Cùng với cánh cửa dần dần mở ra, một cảnh tượng chợt hiện lên trong lòng:

“Ha ha, rót cục mỹ nam cũng không gây trở ngại cho chúng ta nữa rồi.” Một nam tử có khuôn mặt mờ nhạt cười nói.

Tên nam tử kia ra tay rất nhanh, lúc hắn muốn phản kháng thì đã quá muộn rồi. Cuối cùng, đập vào mắt hắn là đôi mắt sáng đầy hưng phấn xen lẫn sự áy náy.

Đôi mắt sáng?! Thần trí hỗn loạn chợt tỉnh táo lại. Phạm Dương Triệt có chút hưng phấn: Tuy hắn không nhìn thấy rõ dung mạo của người thường xuyên xuất hiện trong đầu mình, nhưng hắn lại thấy rõ đôi mắt sáng linh động mang theo hưng phấn, đôi mắt kia đã khắc sâu vào trong đầu hắn.

Thu hồi lại tâm trạng hưng phấn, Phạm Dương Triệt đặt tiểu Tư Triệt đang ngủ say xuống giường, sau đó buông màn rồi đi ra khỏi phòng ngủ, đi tới đại sảnh, ngồi ở đó chờ đợi. Hắn chọn phòng đất nhất khách sạn Long Môn- Thiên chi đường, bởi vì hắn biết người tiếp theo cần phải gặp không phải là một người thích yên tĩnh. Hắn không muốn đánh thức con trai cho nên hắn mới chọn gian phòng Thiên chi đường này, phòng ngủ khá yên tĩnh được thiết kế ngăn cách với đại sảnh.

Hắn tự tay rót cho mình một chén trà, vừa nhắm nháp vừa nghĩ: Hy vọng người kia có thể để cho hắn uống xong chén trà này.

Lúc chén trà trong tay hắn còn một nửa thì: “Rầm—” một tiếng, hắn không thể không buông chén trà trong tay, ngẩng đầu, nhìn lão nhân trắng kiện trước mắt— Phó Uy, Phó lão tướng quân ngày nào của Phó quốc, hiện tại là hoàng đế Phó quốc.

Đôi mắt của Phó Uy nhìn chằm chằm vào Phạm Dương Triệt ở trước mặt: Ông biết nam nhân này đã không còn là Nam tướng mà Kiệt nhi yêu say đắm ngày nào nữa, mà đây là Ám đế lãnh khốc vô tình nổi tiếng. Nhưng, lần này Ám đế xuất hiện ở đây, rốt cục là có mục đích gì? Lúc ông nghe được tin Ám đế xuất hiện ở khách sạn Long Môn, ông đã đứng ngồi không yên. Dù sao, Ám đế hiện tại rất thông thạo mưu lược và tính kế, hắn dám để lộ dung mạo của mình, không che giấu, công khai xuất hiện ở khách sạn Long Môn, nhất định là có vấn đề.

So với Phó Uy nóng vội thì Phạm Dương Triệt tương đối bình tĩnh. Hắn đưa tay rót một chén trà nữa, đưa qua nói: “Phó lão tướng quân, mời!”

Phó Uy cũng không cho hắn mặt mũi, dùng khí thế bức bách nhìn chằm chằm vào hắn. Thấy Phạm Dương Triệt vẫn ung dung tự tại phẩm trà, Phó Uy vốn không biết kiên nhẫn là gì, rót cục cũng không chịu nổi, mở miệng hỏi: “Phạm Dương Triệt, rót cục ngươi có mục đích gì?”

Phạm Dương Triệt cũng không trả lời ngay, mà uống nốt chén trà trong tay, trước khi Phó Uy dùng hết kiên nhẫn, mới mở miệng nói: “Gia gia, Kiệt nhi được an táng ở đâu vậy?”

Câu hỏi này nằm ngoài dự đoán của Phó Uy, khiến cho ông mở to hai mắt, nhìn Phạm Dương Triệt nói: “Ngươi nhớ ra rồi?”

“Không!” Phạm Dương Triệt lắc đầu, thân nhiên nói: “Ta chưa nhớ ra. Chỉ là có người nói cho ta biết. Gia gia, Kiệt nhi được an táng ở đâu?”

Lúc này Phó Uy mới khẳng định, lần này Phạm Dương Triệt tới đây không phải là để tính kế Phó quốc. Chỉ là vì hắn mà đứa cháu gái đáng thương của ông... Nghĩ đến đứa cháu gái đáng thương của mình, một cơn đau buồn ập đến, Phó Uy đi tới trước bàn, ngồi xuống, cầm chén trà kia lên, uống một ngụm thấm giọng, khẽ nói: “Kiệt nhi an táng ở Tây sơn, gần đình viện, ở đó rất đẹp, rất yên tĩnh! Kiệt nhi, Kiệt nhi... hắn là nó sẽ thích.” Nói tới đây, giọng nói trở nên nghẹn ngào.

Vốn tưởng rằng Phạm Dương Triệt cũng sẽ có vẻ mặt ưu thương, nhưng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không có chút ưu thương nào, cơn giận của Phó Uy nổi lên, đưa tay nắm chặt cổ áo Phạm Dương Triệt gào thét: “Sao ngươi có thể bình tĩnh như vậy? Lúc trước... Kiệt nhi là vì ngươi mà chết!” Câu nói cuối cùng trở thành phẫn hận, Phó Uy tức giận bất bình vì cháu gái của mình.

Đối mặt với khuôn mặt già nua đang cuồng nộ, Phạm Dương Triệt cũng không bối rối, chỉ nhẹ giọng nói: “Nằm ở đó không phải là Kiệt nhi!”

Câu nói đơn giản này khiến cho Phó Uy vốn đang định phát tiết phẫn nộ chất đầy trong lòng phải sững sờ: Nằm ở đó không phải là Kiệt nhi? Nằm ở đó không phải là Kiệt nhi?!

Mang theo sự khó tin cùng một chút mong đợi, Phó Uy hỏi: “Ý của ngươi là Kiệt nhi vẫn còn sống?”

Phạm Dương Triệt gật đầu.

“Không thể nào! Không thể nào! Trên thi thể kia rõ ràng là có vết thương giống vậy! Rõ ràng là—” Phó Uy chợt ngưng lâm bả, sau đó lo lắng hỏi: “Phạm Dương Triệt, sao ngươi biết Kiệt nhi không chết? Còn nữa, Kiệt nhi hiện đang ở đâu?”

Nhìn nét mặt già nua đong đầy lo lắng, Phạm Dương Triệt vốn định trả lời thì lại bị một giọng nói còn ngái ngủ cắt ngang: “Phụ thân, có chuyện gì vậy?”

Dụi dụi mắt, tiểu Tư Triệt mơ hồ đi vào trong đại sảnh.

Tiểu Tư Triệt vừa xuất hiện, đôi mắt của Phó Uy đã không thể rời đi: bởi vì đứa bé kia có khuôn mặt như Phạm Dương Triệt phiên bản thu nhỏ, còn nữa, hai đầu lông mày của nó khiến cho ông có cảm giác quen thuộc. Giống như... thật giống một người. Ai vậy, người đó là ai vậy?

Bỗng nhiên, một tia sáng lóe lên, Phó Uy mở to hai mắt, nhìn thờ nhìn nó: Hai đầu lông mày của đứa bé kia vô cùng giống Kiệt nhi!

Tiểu Tư Triệt cũng chú ý tới có người đang nhìn chăm chăm vào mình. Nó nghi hoặc ngẩng đầu nhìn phụ thân, hỏi: “Phụ thân, đó là ai vậy?”

Phạm Dương Triệt xoay người, xoa xoa đầu nói, cười nói: “Tư Triệt, dọc đường không phải là con vẫn luôn lăm bằm, nói muốn nhìn thấy cụ ngoại sớm một chút sao?”

“Cụ ngoại?!” Tiểu Tư Triệt thông minh cỡ nào chứ, lập tức ý thức được cụ ông trước mặt chính là cụ ngoại của mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo hưng phấn, tiểu Tư Triệt bỏ nhào tới, ôm chân của Phó Uy, làm nũng nói: “Cụ ngoại, Tư Triệt nhớ cụ, nhớ cụ rất nhiều nha!”

Giọng nói nũng nịu đó, một tiếng “cụ ngoại” thiếu chút nữa làm cho Phó Uy lão lệ tung hoành. Để che giấu cảm xúc quá mức dao động của mình, Phó Uy khom người, ngồi xổm xuống, ôm cổ tiểu Tư Triệt: Kiệt nhi, cháu gái ngoan của ông còn sống, còn sống. Thật tốt quá!

Phạm Dương Triệt nhìn thấy hết, không biết vì sao trong lòng lại thấy xúc động lây.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 8: Âm Sát

Edit: ThuBeta: Tiểu Ngân Ánh tà dương chiếu vào Thiên chi đường của khách sạn Long Môn, khiến cho toàn bộ Thiên chi đường được bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ nhạt.

Phạm Dương Triệt nhẹ nhàng đặt tiểu Tư Triệt (vì mãi chơi với cụ ngoại cả buổi chiều mà giờ đang mệt đến nỗi ngủ thiếp đi) lên chiếc giường mềm mại, rồi sau đó dùng mắt ra hiệu cho Phó Uy (đang không nở rồi đi) đi ra ngoài cùng mình.

Phó Uy tiếc nuối nhìn tiểu Tư Triệt đang nằm trên giường một cái, sau đó mới xoay người rời đi.

“Kiệt nhi hiện đang ở đâu? Sao suốt năm năm qua không tới tìm ta? Sao lại khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng nó đã chết?” Phó Uy vừa mới vào đại sảnh đã lập tức mở miệng truy vấn, nói.

“Nếu cháu đoán không nhầm, hiện tại có lẽ Kiệt Nhi đang ở chỗ giao nhau giữa Phó quốc và Sở quốc- Sở châu.” Phạm Dương Triệt nói ra phỏng đoán của mình.

“Đang yên đang lành sao Kiệt nhi lại chạy tới Sở châu?” Phó Uy khó hiểu.

Phạm Dương Triệt nói ra phỏng đoán của mình và những gì mình biết.

Nghe xong, Phó Uy mới hiểu rõ: Chẳng trách Kiệt nhi không quay về Nham thành tìm gia gia là ông, thì ra ở giữa có nhiều khúc triết như vậy, nhiều nguyên nhân như vậy. Ông muốn thấy cháu gái của mình sớm một chút.

Trong con người của Phó Uy mang theo sự kiên định, nói: “Cháu rể, gia gia muốn sáng mai xuất phát đi Sở châu!”

Tiếng “cháu rể” kia khiến cho Phạm Dương Triệt cảm động. Bởi vì điều này chứng minh Phó Uy đã hoàn toàn tin tưởng hắn, coi hắn là người trong nhà.

Vốn định đề xuất mình cũng muốn đồng hành, Phạm Dương Triệt bị tiếng bước chân cấp tốc truyền đến từ xa cắt đứt.

“Rầm—” một tiếng, Lý Thắng Nam thờ dốc chạy đến, quỳ xuống: “Hoàng thượng, Nhâm đại nhân bị thương nặng, hiện đang hôn mê.”

“Cái gì?!” Phó Uy lập tức nhận lấy mặt hàm khăn cấp trong tay Lý Thắng Nam: Năm năm nay, ông vẫn luôn coi Trù Nhi là cháu gái ruột thịt của mình, tình cảm của ông đối với Kiệt nhi đều đặt lên trên người nàng. Mà Trù Nhi cũng coi ông là gia gia ruột mà hiếu thuận. Giờ phút này, nghe tin Trù Nhi bị thương nặng, đang hôn mê, trong lòng Phó Uy tràn đầy lo lắng.

Vốn đang lo lắng, về mặt Phó Uy đột nhiên thay đổi, sắc mặt vô cùng khó coi ra lệnh cho Lý Thắng Nam đang quỳ ở trên mặt đất: “Nhanh, nhanh đi chuẩn bị. Ta muốn đi Hà châu ngay lập tức, ngay bây giờ!”

Tuy Lý Thắng Nam không biết vì sao sắc mặt của Phó Uy lại thay đổi đột ngột như vậy, nhưng mệnh lệnh đã ra, vẫn nên lập tức đứng dậy đi chuẩn bị.

“Không được. Ta nhất định phải đi ngăn cản, phải đi ngăn cản ngay lập tức! Quyết không thể để cho chuyện như vậy phát sinh!” Phó Uy hoảng hốt nói, mặt hàm trong tay ông cũng rơi xuống mặt đất.

Phạm Dương Triệt lập tức nhắt mặt hàm lên xem. Từng câu từng chữ đập vào mắt, khiến hắn phải mở to mắt: Trên thư không chỉ nhắc đến chuyện Nhậm Kiển Trù bị thương nặng, đang hôn mê, Tăng Kiếm Vọng còn điều tra ra người làm Nhậm Kiển Trù bị thương là vị tướng quân bí mật của Cao quốc, được Cao quốc phái đến—Liên Thập Tứ. Mà Tăng Kiếm Vọng không chỉ bí mật điều động quân Phó gia ở mấy châu thành lân cận Hà châu chuẩn bị tập kích Sở châu. Tăng Kiếm Vọng còn dự định dùng thuật dịch dung cao siêu của mình lẫn vào trong Sở châu, trong ứng ngoại hợp, tùy thời hành động, ám sát Liên Thập Tứ.

Khả năng dịch dung của Tăng Kiếm Vọng là xuất thần nhập hóa, có thể khiến cho hắn lặng lẽ tiếp cận người ta mà người đó không biết. Nếu hắn muốn ám sát ai, tuyệt đối sẽ không thất thủ. Như vậy, tình cảnh trước mắt của Kiệt nhi chẳng phải là rất nguy hiểm sao.

Phạm Dương Triệt không do dự chút nào, kiên quyết nói với Phó Uy vẫn đang bối rối: “Gia gia, con giao Kiệt nhi cho người. Con sẽ đến Sở châu ngay bây giờ.”

Sự kiên định trên khuôn mặt tuấn mỹ đó khiến cho tâm trạng Phó Uy ổn định lại. Ông lấy một tấm lệnh bài trong ngực ra, đưa cho hắn, nói: “Cháu mang tấm lệnh bài này đi. Tấm lệnh bài này đại diện cho trẫm, quân vương Phó quốc.”

Từ khi gặp nhau tới nay, đây là lần đầu tiên Phó Uy xưng “Trẫm” ở trước mặt Phạm Dương Triệt. Tuy là Phó Uy không thích hợp làm quân vương, nhưng quả thực không thể nào xóa bỏ sự thực ông là hoàng đế Phó quốc.

Phạm Dương Triệt nhận lệnh bài, cam đoan nói: “Gia gia, nhất định cháu sẽ đưa Kiệt nhi bình an trở về.” Nói xong, hắn dứt khoát xoay người, phi thân rời đi.

Nhìn thân ảnh biến mất trong khoảnh khắc, Phó Uy không thể không cảm thán: Năm tháng khiến cho người ta già đi. Thời gian có thể thay đổi tất cả. Nhớ ngày đó, Phạm Dương Triệt là một tên thư sinh yếu ớt trời gả không chặt, nhưng giờ phút này hắn lại là một cao thủ tuyệt đỉnh. Tin rằng hôm nay, hắn sẽ không giống như năm năm trước, để cho Kiệt nhi che chắn, đứng phía trước để bảo vệ hắn nữa. Nhất định hắn sẽ giống một nam nhân chân chính, bảo vệ nữ nhân mình yêu.

Vào ban đêm, bên trong châu phủ Sở châu rất yên tĩnh, rất tĩnh lặng.

Thập Tứ mặc áo mỏng, tựa vào khung cửa sổ, thất thần nhìn trăng tròn trên trời đêm: Trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng thân ảnh màu trắng bị máu đỏ nhuộm dần.

Thập Tứ lắc đầu, mượn động tác này để đẩy hình ảnh khiến cho nàng khó chịu ra khỏi đầu. Tuy hình ảnh kia đã biến mất, nhưng cảm giác hối hận và đau lòng vẫn ở lại.

Thập Tứ đưa tay dè lên ngực trái, nhú mảy: Rốt cục là có chuyện gì vậy? Bị thương là người mình không quen biết, lại còn là tướng lĩnh của quân địch, nàng phải cao hứng mới đúng. Nhưng sao bây giờ lại rất đau lòng, rất hối hận vậy? Giống như nữ nhân kia là thân nhân của nàng, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Kéttt—” một tiếng, tiếng cửa mở cắt đứt suy nghĩ của Thập Tứ. Nàng quay đầu, thấy một gã gia đình bùng khay trà tiếu vào, vốn cũng không để tâm, quay đầu lại đưa mắt nhìn trăng tròn đang treo trên bầu trời.

Đột nhiên, một tia sáng chói mắt xẹt qua, khiến nàng nheo mắt lại theo bản năng. Mắt nheo lại, nàng thấy lưỡi đao đang vọt và đến gần yết hầu nàng. Gần như là theo bản năng của cơ thể, nàng vội ngã người ra sau, ngán cân treo sợi tóc tránh khỏi lưỡi đao sắc muốn đoạt mạng người.

Đứng vững lại, Thập Tứ thờ dốc nhìn gia đình có khuôn mặt bình thường kia. Nếu không phải là trong đôi mắt kia có sát khí dày đặc, gã nam nhân này hoàn toàn giống như một gia đình vô cùng bình thường.

Tăng Kiếm Vọng cười lạnh: “Thật đáng tiếc, chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể thấy máu rồi!”

Nhìn nam nhân lãnh khốc giống như tử thần, trong lòng Thập Tứ đột nhiên xuất hiện sự sợ hãi. Nhưng nàng biết giờ phút này, sợ hãi là vô dụng, phải nghĩ biện pháp ứng phó mới được. Phòng ngủ của Tần Vũ cách đây khoảng 50 thước, nàng phải tạo ra tiếng động lớn, cảnh báo cho hắn biết mới được.

Tầm mắt của Thập Tứ rơi vào chậu hoa ở bên cạnh, không do dự chút nào, Thập Tứ cầm chậu hoa lên ném ra ngoài cửa sổ.

“Rầm—” tiếng chậu hoa vỡ tan đột ngột vang dội trong đêm yên tĩnh

Từ giờ, tin là Tần Vũ và binh sĩ sẽ phát hiện ra tình trạng bất thường ở đây, lập tức chạy tới xem tình hình. Trong khoảng thời gian này, nàng phải cố gắng duy trì chờ người tới.

Rốt cuộc người là người phương nào? Sao lại muốn giết bản tướng quân?” Thập Tứ mở miệng hỏi.

Nhìn thấy hết thảy mọi thứ, đương nhiên Tăng Kiếm Vọng biết Thập Tứ dùng chiến thuật kéo dài thời gian, nhưng hắn cũng không vội giết nam nhân này ngay. Hắn muốn nam nhân này phải cảm nhận sự sợ hãi và tuyệt vọng trước khi chết một chút. Hắn muốn nam nhân đã làm Trù bị thương phải trả giá gấp trăm lần.

“Tướng quân đại nhân đúng là quý nhân hay quên mà! Vậy mà đã quên sạch sẽ chuyện hai ngày trước, ngài đến Hà châu rồi!” Tăng Kiếm Vọng châm

chọc nói.

Hà châu?! Nam nhân này là người của quân Phó gia.

“Tướng quân đại nhân đang chờ thủ hạ tới cứu ngài sao?” Tăng Kiếm Vọng vuốt ve lưỡi đao trong tay, nói: “E là phải khiến cho Tướng quân đại nhân thất vọng rồi! Vừa rồi, trước khi trời tối tôi đã khiến cho tất cả mọi người trong phủ hôn mê rồi. Tin là giờ phút này, cho dù ngài có gào rách cổ họng cũng sẽ không có ai nghe thấy. Đương nhiên là cũng sẽ không có ai tới cứu ngài!”

Sắc mặt Thập Tứ nhất thời trắng bệch: Nam nhân này là có chuẩn bị mà đến. Người không có võ công như nàng phải đối phó với nam nhân võ công cao cường, muốn đẩy nàng vào chỗ chết như thế nào đây?

“Được rồi. Thời gian chơi trò cầu cứu đã hết!” Tăng Kiếm Vọng ngừng động tác trên tay, tay phải nắm chặt đao. Lưỡi đao tron bóng phản xạ lại ánh trăng, ánh sáng phản chiếu lạnh lẽo.

Đột nhiên, thân ảnh Tăng Kiếm Vọng chợt lóe, biến mất.

Liên Thập Tứ vội vàng tìm thân ảnh hắt.

“Phập—” Tiếng đao nhập vào người khiến cho thân thể Thập Tứ cứng đờ.

Tăng Kiếm Vọng nghiêng người về phía trước, tay phải đặt lên vai nàng, khẽ sát sau lưng nàng, nhẹ giọng nói: “Đao này là tạ lễ thay Trù trả lại cho Tướng quân.”

Con đau truyền tới từ lưng khiến cho nàng thiếu chút nữa là bất tỉnh. Nhưng, nàng biết nếu giờ phút này hôn mê là đồng nghĩa với chết! Trong đôi mắt màu xanh thẫm hiện lên sự kiên quyết.

Nàng đưa bàn tay phải ra, nắm lấy bàn tay trên vai, cũng không để ý đến việc vết thương sẽ nặng thêm, đột nhiên khom người, trước khi Tăng Kiếm Vọng kịp phản ứng đã lăm cho hắt té trên mặt đất.

“Bịch—” một tiếng vang lên, con đau truyền đến từ lưng khiến cho trong lúc nhất thời, Tăng Kiếm Vọng không đứng lên nổi.

Đột nhiên, cảm giác lạnh như băng khiến cho hắt dừng lại động tác muốn đứng lên. Hắt có chút khó tin nhìn nam nhân đang khom người ngồi ở trước mặt hắt “Bởi vì vết thương trên lưng mà khuôn mặt tái nhợt, hô hấp yếu ớt, bàn tay run rẩy nhưng vẫn cầm đao đặt lên yết hầu mình. Vì sao nam nhân này không lập tức giết hắt. Động tác này đối với hắt mà nói, tuy là có chút khó khăn nhưng vẫn có thể thực hiện được. Còn nữa, sao nam nhân này lại biết nhu đạo? Không phải là người biết sơ qua, mà là người hiểu rõ tinh túy của nhu đạo.”

“Tí tách, tí tách, tí tách...” Máu chảy ra từ vết thương trên lưng đã nhuộm đỏ áo đơn màu trắng, theo vạt áo rơi xuống mặt đất. Cảnh tượng trước mắt bắt đầu dao động, vụn vụn. Thập Tứ không thể không lắc đầu, muốn khiến cho thần chí hỗn loạn tỉnh táo lại một chút.

Bởi vì nàng lắc đầu nên thân thể nàng cũng dao động theo, tay nắm chủy thủ lại càng dao động lợi hại.

Tăng Kiếm Vọng trong mắt hiện lên tinh quang. Chân phải một cái cạp tốc thượng đá, đem vốn liền lay động Thập Tứ cạp đá bay đi ra ngoài, đụng vào trong phòng phòng trụ thượng, ngã nhào ngã xuống đất.

Trong mắt Tăng Kiếm Vọng lóe lên tinh quang. Chân phải đạp lên trên, đạp bay Thập Tứ vốn đang dao động, đập vào cây cột trong phòng, ngã xuống đất.

Vốn đang suy yếu, sau khi trải qua trận va đập này, Thập Tứ lập tức hôn mê.

Tăng Kiếm Vọng đứng lên, tay cầm lưỡi đao sắc, đứng ở phía trước người Thập Tứ đang hôn mê, trong mắt hiện lên sự do dự: Sao nam nhân này lại biết nhu đạo? Rốt cục hắt là ai?

Sự do dự này cũng không được bao lâu đã bị sát ý thay thế: Bất kể nam nhân này là người phương nào, cũng không thay đổi được sự thực là hắt ta đã làm Trù bị thương, hắt ta là Tướng quân của quân địch và hắt muốn giết nam nhân này.

Ném đi chút do dự cuối cùng, Tăng Kiếm Vọng giơ tay lên, cầm lưỡi đao sắc bén, nhắm vào ngực Thập Tứ đang hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 9: Đuổi Tới

Edit: ThuBeta: Tiểu Ngạn“Keeng—” một tiếng, có một hòn đá nhỏ đập vào mặt đao, khiến cho nó bay khỏi tay Tăng Kiếm Vọng, cắm vào xà nhà cách đó không xa.

Trước khi Tăng Kiếm Vọng kịp phản ứng lại thì thân ảnh màu trắng đã phi thân vào, ôm Thập Tứ đã hôn mê vào trong ngực. Chỉ thấy người đó nhanh chóng điểm huyết trên người Thập Tứ, miệng vết thương vốn đang chảy máu ào ào lập tức ngưng lại.

Tăng Kiếm Vọng nhanh chóng tỉnh táo lại, không khách sáo, xuất chiêu về phía nam nhân áo trắng đang cản trở hắn.

“Tiểu tử hèn hạ, ông nội ta đây sẽ lãnh giáo với ngươi một chiêu!” Cùng với tiếng quát đầy giận dữ, thân thể trắng kiện của Trương Hồng hiện thân.

Trương Hồng nhìn gương mặt trắng nhợt đang hôn mê, con tức càng tăng: Tiểu tử này dám to gan làm Tướng quân bọn họ bị thương. Chán sống rồi mà!

Thiết quyền nhanh chóng lao về phía ngực Tăng Kiếm Vọng.

Đối diện với nắm đấm có sức tổn thương cực cao, Tăng Kiếm Vọng cũng không kích động, ngược lại còn có vẻ bình tĩnh.

Mắt thấy nắm đấm kia gần chạm đến ngực mình, Tăng Kiếm Vọng nghiêng người ra sau, hóa giải thế tấn công sắc bén, hai tay nhân cơ hội chế trụ cánh tay sắt kia, nhanh chóng quay người, khom lưng, định làm một cú quật qua vai đẹp đẽ. Nhưng không biết sao nam nhân ở phía sau lại giống như tảng đá, không động nửa phân.

“Tiểu tử, ngươi tưởng là chỉ mình ngươi biết nhu đạo thôi sao? So với lão tử đây, ngươi còn non lắm!” Vừa dứt lời, Tăng Kiếm Vọng đã bị một đôi cánh tay sắt ôm thắt lưng.

Quảng qua đầu?! Tăng Kiếm Vọng nhìn qua thoáng giật mình thì bị tiếng hét cùng với sự đau đớn đập tan.

“Rầm—” một tiếng, Tăng Kiếm Vọng bị người quật ngã lăn trên mặt đất, con đầu khiến hắn nhất thời không đứng dậy được.

Trương Hồng vẫn chưa hết giận, bước nhanh về phía trước, giữ chặt Tăng Kiếm Vọng vẫn nằm trên mặt đất, thiết quyền không khách sáo chào hỏi hắn.

Bởi vì sức lực của Trương Hồng rất lớn, còn được gọi là “Đại lực sĩ” trong đám quân lính tinh anh. Những nắm đấm như nặng ngàn cân kia khiến cho Tăng Kiếm Vọng học máu.

“Cạch—” một tiếng, một cục sắt bay vào, vỡ tan.

Nhất thời, một luồng khói đậm đặc toát ra từ cục sắt, khiến cho cả phòng rơi vào trong đám khói mờ mịt.

“Vèo—” một tiếng, trong đám khói mờ có một thanh kiếm không biết từ đâu ra nhắm thẳng về phía Trương Hồng, ép hắn không thể không buông tha Tăng Kiếm Vọng.

“Đi!” Trong đám khói, có một người ôm Tăng Kiếm Vọng đang thần trí không rõ, mang hắn rời đi.

Tới lúc đám khói tan hết, trong căn phòng rộng lớn đã không còn bóng dáng Tăng Kiếm Vọng.

“Con mẹ nó, để cho tên tiểu tử kia chạy mất rồi!” Trương Hồng không cam lòng nói.

“Trương Hồng, ngươi sai người chuẩn bị nước ấm ngay đi. Ta muốn chữa thương cho Thập Tứ!” Nam nhân áo trắng không ngẩng đầu, ra lệnh nói.

“Được!” Trương Hồng nhận lệnh, xoay người rời đi, khễ lăm bầm: “Không thể ngờ Trần đại phu lại có võ công tốt như vậy! Thật đúng là không nhìn ra mà!”

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng đưa tay ôm Thập Tứ đang hôn mê lên. Người vẫn luôn cúi đầu xuống rút cục cũng đã ngẩng đầu lên, đó là Trần Khiêm, đó là gương mặt nho nhã của Trần Khiêm.

Khi ánh bình minh nhuộm đỏ những phần trắng xóa của bầu trời thì Trần Khiêm cũng xong công việc chữa trị cho Thập Tứ.

Lúc dùng nước rửa sạch máu trên tay xong, hắn ngồi ở mép giường, trong mắt mang theo sự tiếc nuối và đau lòng nhìn gương mặt vẫn tái nhợt vì mất máu quá nhiều: Thật may, thật may là hắn tới kịp! Bằng không hắn sẽ mất đi nàng. Lần này hắn sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh nàng, không bao giờ rời khỏi nàng nữa. Cho dù phải dùng thân phận của người khác, cho dù phải dùng thuốc để phong ấn trí nhớ của Vân Kiệt, hắn cũng sẽ không bao giờ rời khỏi nàng nữa.

Thật đáng hận! Nếu không phải là Trần Khiêm nhất định không chịu truyền thụ Nhiếp hồn thuật cho hắn, thì hắn cũng sẽ không mất nhiều thời gian dây dưa với Trần Khiêm để học được Nhiếp hồn thuật như vậy, thiếu chút nữa là mất đi Vân Kiệt.

Đúng vậy, Trần Khiêm bây giờ là Dịch Thiên dịch dụng. Sau khi hắn làm cho Trần Khiêm hôn mê, hắn dùng tất cả các phương pháp như hạ dược, đe dọa, dụ dỗ... chỉ với mục đích là để Trần Khiêm giao Nhiếp hồn thuật ra. Nhưng vẫn thất bại. Sau khi nhận được tin Vân Kiệt xuất chinh, hắn không thể không buông tha cho Nhiếp hồn thuật, chọn rời khỏi Vong ưu cốc, tới Sở châu. Cũng may là lần này hắn tới kịp, nếu không... chỉ sợ là lần này hắn sẽ

vĩnh viễn mất đi Vân Kiệt.

Bởi suy nghĩ này, trên mặt Dịch Thiên tràn đầy sợ hãi. Hắn không khỏi xoay người, in một ngụm hôn lên đôi môi trắng nhợt không có chút huyết sắc nào kia. Hắn dùng đôi môi của mình, chậm chậm ma sát đôi môi lạnh như băng đó, cảm thụ sự ấm áp nhỏ bé, xua tan đi sợ hãi trong lòng.

Trong khách sạn nhỏ bé nào đó của Sở Châu, Mạnh Như Phi đang đặt hai tay lên lưng Tăng Kiềm Vọng, vận công chữa thương cho hắn.

Trán hai người đều đang đỏ mồ hôi, trong ánh nến lập lòe, mồ hôi trong suốt từ từ rơi xuống.

“Phụt—” Cuối cùng, Tăng Kiềm Vọng cũng nôn ra máu tụ đang đọng ở trong ngũ tạng.

Mạnh Như Phi thấy vậy liền thu tay lại. Sau đó, nàng lấy một cái chai ở trong ngực, đổ viên thuốc bên trong chai, đưa tới nói: “Ăn đi! Vậy mới có lợi cho nội thương của ngươi!”

Hắn vẫn suy yếu như vậy, không do dự chút nào, nhận viên thuốc rồi bỏ vào miệng nuốt xuống.

Cảm giác mát lạnh bốc từ bụng lên, làm giảm cảm giác nóng rực khiến cho ngũ tạng vận xoắn lại.

“Kiềm Vọng, ngươi rất lỗ mãng!” Mạnh Như Phi thấy hắn khá hơn một chút, không khách sáo, phê bình nói.

Tăng Kiềm Vọng vô lực nằm vật xuống giường, không tiếp lời nàng, ngược lại, nói: “Sao nam nhân kia lại biết nhu đạo?”

“Đáp án ngươi muốn ở trong này!” Mạnh Như Phi đưa một tờ giấy tới, nói: “Đây là tin tức truyền tới từ Thiên Cơ lâu!”

Sau khi đọc được bức thư này, nàng vội vã chạy tới đây.

Tăng Kiềm Vọng lập tức ngồi dậy, nhận thư, mở ra xem. Đây là tài liệu mà hắn bảo Thiên Cơ lâu đi điều tra tướng quân Cao Quốc khi hắn tới Sở châu lần này.

Tin tức đập vào mắt khiến hắn không khỏi mở to mắt: Không thể ngờ vị Tướng quân này không chỉ là Hoàng hậu tương lai của Cao quốc, mà còn là một nữ tử. Cao quốc đối xử không công bằng với nữ tử như thế nào, hắn biết. Thậm chí nữ tử Cao quốc còn bị hạ lệnh không được phép đọc sách biết chữ. Ở dưới hoàn cảnh như vậy, lại có một nữ tử tài năng như vậy khiến hắn không thể không ngạc nhiên.

Càng khiến cho hắn ngạc nhiên, đó chính là nữ tử Liên Thập Tứ chính là Dạ Xoa đã từng khiến cho Thương châu của Cao quốc độc lập, nữ tử đó có thể bồi dưỡng ra đội quân sánh ngang với Phó gia quân, có thể đánh bại thân vệ đội của Hoàng đế Cao quốc.

Cái tên Dạ Xoa, hắn đã từng nghe người khác nhắc tới. Chuyện xưa truyền kỳ của nàng, hắn cũng đã từng nghe. Nhưng, dù thế nào cũng không ngờ được nam nhân không có nội công kia chính là Dạ Xoa.

Ở phía dưới tư liệu còn bổ sung thêm tư liệu về tinh anh binh mà Thiên Cơ lâu điều tra được. Tư liệu này còn đặc biệt so sánh tinh anh binh với Phó gia quân, khiến cho người ta vừa đọc cũng nhận ra: Bất luận là quân quy, biên chế quân đội, hay là cách huấn luyện quân độ, đều giống với Phó gia quân kinh người. Bởi vì vậy nên tất cả tinh anh binh đều cho rằng tướng quân Dạ Xoa đại nhân ủa họ từng là một vị tướng lãnh cao cấp của Phó gia quân.

Buông thư trong tay xuống, Tăng Kiềm Vọng cau mày, ở đó suy nghĩ: Dạ Xoa không thể nào là tướng lãnh của Phó gia quân. Chưa nói tất cả tướng lãnh của Phó gia quân đều trung thành tuyệt đối, không thể nào xảy ra chuyện bán đứng Phó gia quân, hơn nữa, chỉ trong một năm ngắn ngủi, vị tướng lĩnh đó lại có thể tạo ra một đội quân tinh anh binh có thể so sánh với Phó gia quân. Ngay cả hắn, Trù, phó đội trưởng Thân vệ đội- Ngõ Hạo cũng không có bản lĩnh như vậy. Sao người có cái tên chưa từng nghe thấy bao giờ- Dạ Xoa lại có bản lĩnh như vậy? Trong thiên hạ này, có thể có tài năng như thế, trừ bỏ lâu chủ hắn, Bắc tương một thời- Phó Vân Kiệt ra, không có khả năng tồn tại người như vậy.

Suy nghĩ chợt lóe: Cùng có được tài năng kinh thiên, cùng là nữ giả nam, chẳng lẽ... chẳng lẽ Dạ Xoa kia chính là lâu chủ?

Tăng Kiềm Vọng lập tức phủ định suy đoán này: Chưa nói dung mạo của người đó và lâu chủ tuyệt đối không giống nhau. Dựa vào võ công của lâu chủ, sao lại có khả năng người không phản kháng để yên cho hắn ám sát vậy? Không thể nào, người đó không thể nào là lâu chủ. Nghĩ tới đây, đôi mắt vốn sáng lên bởi suy đoán trên trong nháy mắt đã ảm đạm lại.

“Kiềm Vọng, ngươi cũng quá lỗ mãng rồi! Nếu không phải ta nhận được bức thư này kịp thời, chỉ sợ giờ phút này ngươi đã là thi thể!” Mạnh Như Phi ở bên cạnh, thấy hắn đọc xong, không nhận được, lại tiếp tục lâm nhâm. Dù sao, vừa rồi cũng rất nguy hiểm. Nếu không phải nàng mang theo viên thuốc khôi thì e là bọn họ đã không thể rời khỏi đó.

Tăng Kiềm Vọng đương nhiên nghe ra sự lo lắng ẩn trong câu nói trách cứ ở sau lưng, đáp lại: “Biết rồi. Lần sau ta sẽ tính toán cẩn thận.” Trải qua lần này, hắn cũng sẽ không lỗ mãng nữa. Đối mặt với đối thủ như vậy, hắn cần phải chuẩn bị thật tốt.

“Ừm—” Cùng với tiếng rên rĩ, Thập Tứ vẫn luôn hôn mê, rốt cục cũng tỉnh lại.

Nàng có chút mờ mịt nhìn về phía nam nhân đang đưa lưng về phía mình, được ánh mặt trời phủ lên tạo thành một tầng hào quang.

“Ngài tỉnh rồi!” Thanh âm quen thuộc truyền đến, nam nhân kia xoay người lại.

“Trần Khiêm?!” Thập Tứ giật mình kêu, muốn đứng lên. Nhưng động tác này lại ảnh hưởng đến vết thương sau lưng nàng.

“Ui—” Nàng kêu rên một tiếng rồi lại ngã xuống giường.

Dịch Thiên lập tức đi lên phía trước, đặt thuốc đang cầm trên tay xuống bàn trà cạnh giường, sau đó đưa tay điểm mấy cái huyệt đạo trên lưng nàng. Vừa rồi vết thương bị đụng vào, máu đang chảy lập tức ngừng lại.

“Dạ Xoa, ngài cứ nằm yên đó, đừng lộn xộn, bằng không miệng vết thương sẽ lại vỡ ra!”

Chờ con đau đớn giảm bớt, tuy Thập Tứ vẫn nghe lời hấn, nằm ngoan ngoãn bất động, nhưng vẫn truy vấn vấn đề vừa rồi: “Trần Khiêm, sao ngài lại ở đây?”

Dịch Thiên cũng không trả lời nàng ngay, mà bưng cái chén để trên bàn trà lên, đưa tới nói: “Uống thuốc trước đã!”

Thập Tứ thấy vậy, biết nếu không uống thuốc, hấn sẽ không trả lời. Nhìn bát thuốc đen kịt, nàng nhắm mắt lại, uống một ngụm cho hết bát. Cứ tưởng rằng sẽ thấy vị đắng ghê tởm thường thấy, nhưng mà đầu lưỡi lại có vị ngọt nhàn nhạt khiến nàng rất lấy làm lạ.

Dịch Thiên cười nhận lấy cái bát không, cười nói: “Biết ngài không chịu được đắng, nên trong thuốc ta có bỏ vào chút vị ngọt.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc, Thập Tứ cảm kích nói: “Trần Khiêm, cảm ơn ngài!”

“Được rồi. Giữa ta với ngài không cần quá khách sáo!” Dịch Thiên đưa tay mở chăn ra, đắp lên người nàng lần nữa, nói: “Ngao ngao nghỉ ngơi đi! Như vậy mới có lợi cho vết thương của ngài!”

“Oáp—” Bởi vì tác dụng của thuốc, Thập Tứ ngáp một cái, hơi híp mắt nói: “Trần Khiêm, ngài còn chưa nói cho ta biết, sao ngài lại xuất hiện ở đây?”

“Bởi vì ta muốn đứng ở bên cạnh ngài!” Tiếng nói trầm thấp mà có từ tính mơ hồ truyền tới, giống như khúc hát ru, khiến cho Thập Tứ lập tức rơi vào trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 10: Hai Quân Giao Chiến

Edit: ThuBeta: Tiểu Ngạn “Trần đại phu, tướng quân tỉnh chưa...” Xa xa truyền đến giọng nói của Trương Hồng cho dù đã cố gắng giảm thấp nhưng vẫn nghe rõ. Nhưng không biết sao giọng nói vốn có đề xi ben cao giờ lại đột nhiên hạ xuống.

Sau khi nhận được ánh mắt cảnh cáo sắc bén cùng sát khí của Dịch Thiên, Trương Hồng không thể không hạ giọng nói: “Tướng quân vẫn chưa tỉnh à?” Quái lạ, Trần đại phu vẫn luôn nho nhã có ánh mắt sắc bén, áp bách người khác như vậy từ bao giờ vậy?

“Chưa!” Dịch Thiên thấp giọng, cho đáp án ngắn gọn.

Tuy lúc này Trương Hồng không muốn đối diện với Trần Khiêm ác liệt, thậm chí có chút lãnh khốc một chút nào, nhưng hấn vẫn không thể không kiên trì, nói: “Vậy... Trần đại phu, ngài không thể khiến cho Tướng Quân tỉnh lại sớm một chút sao? Hai vạn quân Phó gia đã tập kết sát rồi.”

Dịch Thiên đang muốn cự tuyệt thì bị một giọng nói yếu ớt cắt đứt: “Cái gì? Quân Phó gia đến gần?!”

Vẫn luôn mệt mỏi, nghe cuộc đối thoại giữa hai người, rốt cục Thập Tứ cũng tỉnh táo lại. Nàng cố gắng xoay người nâng người nói: “Trương Hồng, tình huống hiện tại như thế nào rồi?”

Trương Hồng thấy Thập Tứ đã tỉnh, lập tức đi vòng qua người Dịch Thiên, lo lắng nói: “Tướng quân, hai vạn quân Phó gia đã tập kết lúc sáng sớm, đi về phía Sở Châu, hiện tại bọn họ đang bày trận ở bên ngoài thành Sở châu.”

Không ngờ hành động của quân Phó gia lại nhanh như vậy. Hai vạn quân Phó gia! Nhìn sự lo lắng trên khuôn mặt của Trương Hồng, nàng hiểu sự lo lắng này đến từ đâu: Quân Phó gia, là đội quân lợi hại nhất thiên hạ, có thể lấy một địch trăm, danh tiếng của nó có thể khiến cho người ta cảm thấy lo lắng và sợ hãi, còn chưa giao chiến đã thua một phần lớn rồi.

Nhưng nàng không thể bối rối, nếu ngay cả nàng cũng bối rối thì tinh anh binh sẽ cảm chắc thất bại. Ổn định lại tâm trạng, nàng bắt đầu nghĩ cách đối sách: vì sự an toàn của Thương châu, nàng đã yêu cầu Thương Hồng chỉ mang một vạn tinh anh binh tới. Tuy nàng chưa từng chứng kiến thực lực chân chính của Quân Phó gia, nhưng đối với tinh anh binh tự tay bồi dưỡng, nàng rất có lòng tin, hẳn là có thể so với quân Phó gia. Cho dù lần này triều đình cho nàng mấy vạn binh lính, nhưng nàng biết bây giờ dùng đội quân được tạo thành từ người già yếu và tân binh là không thể dựa vào. Cho nên, hiện tại trong tay nàng chỉ có duy nhất một vạn tinh anh binh là có thể chiến đấu. Hiện tại, đối mặt với quân Phó gia có số lượng gấp đôi bọn họ, nàng phải làm thế nào để giành được chiến thắng đây?

Một tia sáng lướt qua, trong đôi mắt màu xanh thẫm hiện lên tinh quang. Nàng ngẩng đầu lên nói với Trần Khiêm mang về mặt quan tâm đang đứng ở bên cạnh, nói: “Trần Khiêm, ta muốn lên chiến trường!”

Vốn định cự tuyệt, nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt màu xanh thẫm, Dịch Thiên chỉ có thể thở dài, đi tới một viên thuốc ở trong ngực, nói: “Ăn đi! Không những nó có thể khiến cho sự đau đớn của ngài biến mất, nó còn có thể tạm thời áp chế vết thương của ngài. Nhưng hiệu lực chỉ có hai giờ. Hứa với ta, không được làm xằng bậy!”

“Ừ!” Thập Tứ không do dự, nhận thuốc, nuốt xuống. Sau khi viên thuốc vào bụng, ở bụng xuất hiện cảm giác nóng bức, thân thể vốn duy yếu bởi vết thương nặng lập tức có sức trở lại. Mà vừa rồi phần lưng còn đau đớn hiện tại cũng giống như bình thường.

Thập Tứ lập tức ngồi dậy, cảm kích nói với Dịch Thiên ở trước mặt: “Dịch Thiên, cảm ơn—!”

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị ôm vào trong lồng ngực rộng lớn.

“Trần... Trần Khiêm—” Nàng kinh ngạc nói.

Dịch Thiên không nỡ buông nàng ra, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp: Thuốc này tuy có tác dụng rất tốt đối với thương thể của Vân Kiệt, nhưng lại có tác dụng phụ đó chính là giảm bớt được tính của Tuyết tinh hoa. Nói cách khác, sau khi Vân Kiệt dùng thuốc này, rất có khả năng sẽ nhớ lại tất cả mọi thứ. Chỉ cần nàng nhớ lại hết tất cả, có nghĩa là hẳn đã vĩnh viễn mất đi nàng.

Đề nén lại sự chua xót và không nỡ trong lòng, hẳn buông thiên hạ đang ngạc nhiên ở trong lòng ra, cười nói: “Bảo vệ bản thân thật tốt!”

“Biết rồi!” Thập Tứ cười, cam đoan nói.

Bây giờ tuy là buổi sáng, ánh nắng cũng không độc hại, nhưng đứng ở trên thành lâu, trán của Tần Vũ và tất cả binh lính đều toát mồ hôi lạnh, chỉ vì ở dưới thành lâu, có hai ngàn thân vệ đội quân Phó gia.

Thân vệ đội quân Phó gia, thân mặc khôi giáp màu bạc, tay cầm vũ khí sắc bén. Ở dưới ánh nắng, khôi giáp và vũ khí tản ra sát khí lạnh lẽo. Cũng chỉ có hai ngàn thân vệ đội Quân Phó gia mới có thể tản ra khí thế trăm vạn hùng binh áp sát này. Điều này khiến cho tất cả binh sĩ ở trên thành lâu phải đối diện với nó sinh lòng e ngại.

Bởi vì khu đất trống dưới chân thành có hạn, Tăng Kiếm Vọng cũng không để cho tất cả Quân Phó gia đi vào, mà chỉ lấy hai nghìn quân trong đó bày trận dưới chân thành, số còn lại ở trên gò núi cách đây hơn một dặm.

Tăng Kiếm Vọng hài lòng nhìn sự kinh hoàng và sự hãi trên khuôn mặt tái nhợt của quân địch trên thành: Đây là hiệu quả hắn muốn. Trước khi lâm trận, phải khiến cho tinh thần quân địch bị áp bách.

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác! (*)”

(*)[Chú giải]

Bài Vô Y- Không Từ.

岂曰无衣? 与子同泽. 王于兴师, 修我矛戟. 与子偕作!

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!

Phải chăng bạn thiếu áo dùng? Áo tôi xin sẽ san cùng với anh. Nay Vua tuyển tướng hưng binh. Qua mâu tôi đã sắm sanh sẵn rồi. Cùng nhau ra sẽ xánh đôi. Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.”

(Bản dịch thơ: Nguyễn Văn Thọ.)

Bỗng nhiên có một giọng nói thanh thúy xé toạc bầu không khí áp lực trên thành lâu.

Sự sợ hãi vốn tràn đầy trên khuôn mặt binh lính đã biến mất, thay vào đó là sự kiên nghị, mở miệng ngâm theo:

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!”

Giọng nói thanh thúy hòa vào giọng hùng hồn và đồng đều của binh lính, cùng ngâm, thân mặc quân phục, mặt đeo mặt nạ, Thập Tứ nện từng bước, trầm ổn đi lên thành lâu.

Thân ảnh vô cùng tự tin đó thu hút mọi ánh mắt.

Thập Tứ bước từng bước, từng bước đến đài nhỏ ở chính giữa thành lâu, rồi sau đó quay người lại, cười nói với tinh anh binh ở phía dưới: “Các vị tinh anh binh, cùng hô khẩu hiệu của chúng ta nào!”

Bên dưới, các tinh anh binh lập tức đồng lòng, cùng hô to khẩu hiệu: “Chúng ta là mạnh nhất!”

Đôi môi đỏ lộ ra ngoài mặt nạ cong lên: “Trước mắt có một cơ hội có thể chứng minh tinh anh binh chúng ta là lợi hại nhất.”

Thập Tứ giơ ngón tay phải lên, chỉ xuống Thân vệ đội Quân Phó gia ở dưới chân thành, nói: “Chỉ cần chúng ta đánh bại được cường binh quân Phó gia, được xưng “thiên hạ đệ nhất”, như vậy tinh anh binh chúng ta sẽ là chính thức là người mạnh nhất rồi. Các vị có lòng tin, dám chứng minh với thiên hạ tinh anh binh chúng ta là người mạnh nhất không?”

“Có!” Từng binh lính của tinh anh binh đều được nâng cao sĩ khí, ngẩng đầu hồ.

Ở một bên, nhìn thấy hết thấy, Tần Vũ mang theo sự si mê nhìn người ở trên đài, có vẻ vô cùng chói mắt: Lần đầu tiên, hắn nghe được tiếng lòng mình, lần đầu tiên, hắn cảm thấy một người có thể rất đẹp, đẹp không liên quan đến dung mạo, khiến cho mắt người ta đui mù.

Tăng Kiếm Vọng giật mình nhìn nữ nhân có thể dựa vào mấy câu đã xóa đi sự sợ hãi trong lòng binh lính, nâng cao sĩ khí của họ, khiến họ ngẩng cao đầu. Toàn thân tràn ra sự tự tin, rất giống... rất giống lâu chủ. Nữ nhân này chính là lâu chủ. Nghi ngờ từng bị hắn phủ định lại xuất hiện, hơn nữa còn dùng tư thái khẳng định.

Mà những thân vệ binh đã cùng Phó Vân Kiệt sớm chiều ở chung cảm thấy người bỗng nhiên xuất hiện kia vô cùng quen thuộc.

“Đánh trống! Ứng chiến!” Cùng với tiếng hô to của Dạ Xoa, tiếng trống đình tai như óc lập tức vang lên: “Thùng—thùng—thùng—”

Cổng thành vẫn luôn bị đóng chặt bắt đầu mở ra. Dưới sự dẫn dắt của Trương Hồng, đội kỵ binh của tinh anh binh thân mặc khôi giáp, đầu mang mũ giáo, cuời kỵ binh tuôn ra cổng thành.

Đây là đội kỵ binh lợi hại nhất tin hành binh: khôi giáp, vũ trang từ người đến ngựa khiến cho người ta không thể bắn chết.

Giờ phút này Tăng Kiếm Vọng đã không thể suy nghĩ lại phỏng đoán trong lòng. Hắn không thể không hạ lệnh ứng chiến. Thân vệ binh được lệnh bắt đầu bày trận.

“Chát chát chát—” Đào mắt, đội kỵ binh khôi giáp đã sắp đến gần bọn họ.

Bọn họ đột nhiên đồng loạt lấy mũi tên được quán bọc vải bố bắn về phía thân vệ binh.

“Viu viu viu—” Mưa tên ào ào nhắm về phía thân vệ binh.

Thân vệ binh rất đồng đều giờ tám khiến bên người lên chân, che kín bản thân từ trên xuống dưới, khiến cho những mũi tên này nếu không rơi xuống đất thì sẽ là cắm vào tám khiên.

Đứng ở giữa trận, Tăng Kiếm Vọng ngửi thấy mùi kích thích đậm đặc lan tỏa trong không khí mà nhũn mảy. Bên chân có thứ màu đen lan đến làm hắn rất nghi hoặc. Không lâu sau, hắn phát hiện chất lỏng màu đen này chảy ra từ trong bọc vải bố ở trên mũi tên bị vỡ. Hơn nữa, chất lỏng màu đen này đã chảy khắp bốn phía, vây quanh bọn hắn.

“Viu viu viu—” Lại một trận mưa tên nữa, nhưng lần này là mưa hỏa tiễn.

Thân vệ binh lại giờ tám chắn lên cản. Theo lý, nếu hỏa tiễn đâm vào khiên thì nhất định lửa sẽ tự tắt. Nhưng, ngọn lửa vừa tiếp xúc tới khiên, toàn bộ tám chắn đã bị ngọn lửa cắn nuốt.

Tần Vũ cùng tất cả binh lính trên thành đều giật mình nhìn khiên bài trận biến thành hỏa bài trận: Quả thực là thần tích!

Nhìn hỏa trận dưới chân thành, đôi môi đỏ của Thập Tứ không khỏi cong lên: Lúc nàng mới đến Sở châu, để chuẩn bị cho nghênh chiến sau này, nàng đã đi thăm dò địa hình Sở châu. Ở trên núi, nàng phát hiện một cái hồ được dân bản xứ gọi là “hồ chết”. Nước trong hồ này màu đen, trong hồ không có bất kỳ sinh vật nào. Sau khi nàng thấy cái gọi là “nước động” này, trong đầu chợt hiện lên từ: Dầu mỡ.

Vừa rồi, lúc đang tự hỏi xem lúc ứng chiến nên làm như nào thì nàng đã nghĩ đến dầu mỡ.

Nhìn những thân vệ binh vẫn luôn gờ tấm chắn lên ngăn cản mưa tên, trong mắt Thập Tứ hiện lên sự tự tin và châm chọc: đây chính là sự chống cự vô ích. Không tới nửa canh giờ nữa, tất cả thân vệ binh sẽ chết trong biển lửa.

Bởi vì tấm chắn được chế tạo từ kim loại, mặt ngoài lại bị ngọn lửa liếm láp trở nên nóng bỏng, khiến cho người ta không thể cầm được.

“Kenggg—” Rất cục, cũng có binh lính không chịu nổi nhiệt độ nóng phỏng tay đó mà buông tay.

“Keng keng keng—” Rất nhiều binh lính không chịu được, buồn khiên chắn trong tay.

Vừa rồi, bởi vì tấm khiên chắn che khuất tầm mắt nên thân vệ binh không nhìn thấy gì, bây giờ đã có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng bốn phía. Sắc mặt bọn họ nhất thời đại biến: Biển lửa! Bọn họ đã bị bao vây bởi một biển lửa.

Vừa rồi những kỵ binh đã ngừng bắn tên, nhưng vẫn gờ cao cung tên trong tay, nhắm vào biển lửa để dự phòng những thân vệ binh đó dùng khinh công cao siêu bay ra khỏi biển lửa.

Sắc mặt Tăng Kiếm Vọng đại biến, hạ lệnh cho tất cả những thân vệ binh lui về chỗ cánh đồng bị chất lỏng màu đen kia nhuộm ít nhất.

“Kiếm Vọng, ngươi biết không? Trên thế giới này có loại chất lỏng gọi là dầu mỡ, nó màu đen, có thể cháy được ở trên mặt nước.”

“Lâu chủ, có câu thủy hỏa bất dung. Sao lửa có thể cháy được ở trên mặt nước chứ?”

Dầu mỡ?! Chất lỏng màu đen đó chính là dầu mỡ.

Lâu chủ, người đó thật sự chính là lâu chủ!

Giờ phút này Tăng Kiếm Vọng cũng không có thời gian để mà cao hứng. Nhìn ngọn lửa dần dần tới gần, hấn ra sức nghĩ kế sách ứng phó. Nhưng mà nhìn bức tường lửa vây quanh bọn họ, cùng với những mũi tên ở bên ngoài tường lửa, trong đầu hắn không hề có kế sách ứng phó.

Đáng chết, chẳng lẽ hôm nay bọn họ sẽ phải chết ở đây sao? Thật không dễ dàng hắn mới phát hiện ra lâu chủ chưa chết, còn hông kịp báo cho mọi người biết đã phải chết ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 11: Đau Thương

Edit: ThuBeta: Tiểu NgạnSo với sự tuyệt vọng của thân vệ binh ở trong biển lửa, sau khi tất cả tinh anh binh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ai cũng hưng phấn khó nhịn: Tinh anh binh bọn họ rốt cuộc cũng đánh bại quân đội Phó gia được xưng là “thiên hạ đệ nhất cường binh” rồi. Tinh anh binh bọn họ rốt cuộc cũng đã trở thành mạnh nhất rồi.

Hưng phấn và kích động trong lòng khó nén, không biết tinh anh binh nào dẫn đầu hô một tiếng: “Dạ Xoa đại nhân, vạn tuế!”

Tiếng la này lập tức được hòa theo: “Dạ Xoa đại nhân, vạn tuế!”

Tiếng la vốn không đồng đều, theo sự gia tăng dân số mà dần dần trở nên chỉnh tề và hùng tráng:

“Dạ Xoa đại nhân, vạn tuế!”

“Dạ Xoa đại nhân, vạn tuế!”

“Dạ Xoa đại nhân, vạn tuế!”

...

Bỗng nhiên, một thân ảnh màu trắng từ trên trời rơi xuống. Thân ảnh phiêu dật kia, tóc bạc đầu cùng với khuôn mặt tuấn mỹ như tiên, trong lúc nhất thời khiến cho tất cả mọi người ở trên chiến trường vừa thấy liên ngáy người.

Sau khi nam tử áo trắng xuất hiện, tất cả lực chú ý vẫn không rời đi được. Nàng không tự chủ mà đi về phía trước của tường thành, chỉ để có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

Là hần! Là hần! Là người đàn ông thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của nàng! Mặc dù, nàng vẫn chưa thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông kia, nhưng mà, giờ phút này, nàng lại khẳng định tuyệt đối người đàn ông tóc trắng đó chính là người đàn ông kia, là người mà cho dù nàng quên hết mọi thứ, nhưng vẫn khắc sâu hần ở trong lòng.

Giờ phút này, Phạm Dương Triệt chỉ có thể đứng từ xa nhìn người đang đứng ở trên tường thành – Thập Tứ đang mang mặt nạ. Tuy hần không thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của nàng, nhưng ánh mắt đó, ánh mắt quen thuộc đó làm cho trái tim yên lặng như chưa tồn tại của hần đập nhanh hơn. Hần thật sự rất muốn, rất muốn đi tới trước mặt nàng ngay lập tức. Nhưng, hiện tại hần có việc quan trọng hơn cần phải hoàn thành.

Phạm Dương Triệt thu hồi lại tinh thần của mình, đặt lực chú ý lên biển lửa trước mắt. Con người màu đen thu lại, hần giờ cao trường thương trong tay lên.

“Đỉnh—” Theo tiếng vang lớn phát ra từ trường thương, Phạm Dương Triệt vận công, khiến cho trường thương đâm tới một chỗ ở bên ngoài bức tường lửa.

“Uỳnh—” một tiếng, chỉ thấy mặt đất nứt ra, ngay cả bức tường lửa này cũng bị cỗ nội lực này chia cắt ra.

Tăng Kiếm Vọng thấy vậy, lập tức hạ lệnh cho tất cả thân vệ binh thông qua cái khe hở này mà chạy đi.

“Còn chờ gì nữa, mau bắn tên!” Khôi phục lại đầu tiên, Trương Hồng lập tức hạ lệnh.

Cũng bị tiếng quát này khôi phục lại thần chí, nhất thời sắc mặt Thập Tứ đại biến, lập tức cao giọng quát: “Dừng tay!”

Nhưng mà tiếng la này đã bị bao phủ ở trong tiếng mưa tên rất nhanh.

Vô số mũi tên hướng về phía thân vệ binh và Phạm Dương Triệt mà bắn tới.

Phạm Dương Triệt quả quyết quay người, đối mặt với mưa tên, nhanh chóng chuyển động trường thương tạo thành một tấm chắn cường đại khiến cho những mũi tên này không thể đi vào.

Ở dưới sự yểm hộ của Phạm Dương Triệt, thân vệ binh nhanh chóng rút lui.

Trần Trương Hồng không tự giác mà toát mồ hôi lạnh: thật... người đàn ông này thật đáng sợ! Công phu thật đáng sợ! Người đàn ông này chỉ cần một thân công phu mà có thể ngăn cản được nhiều tên như vậy!

Tất cả lực chú ý của mọi người ở trên cổng thành đều đặt vào tình hình hình chiến đấu bên dưới, không ai chú ý tới ở trong một cái góc hẻo lánh, một người đàn ông đang kéo cung, mũi tên trực chỉ vào Phạm Dương Triệt ở trên mặt đất.

Trong mắt Dịch Thiên lóe ra sát ý nồng đậm, đôi môi mỏng khẽ mở: “Chết đi!” Vừa dứt lời, mũi tên phóng thẳng về phía Phạm Dương Triệt.

Vẫn luôn đem tất cả lực chú ý đặt trên người Phạm Dương Triệt, Thập Tứ cũng chú ý tới mũi tên mang theo xung lượng mạnh mẽ nhắm thẳng về phía Phạm Dương Triệt.

“Không!” Theo tiếng thét chói tai của nàng, mũi tên kia xuyên qua phòng ngự của Phạm Dương Triệt, đâm thẳng vào ngực hần.

“Hự!” Phạm Dương Triệt mơ hồ hử một tiếng, thân hình khẽ chuyển động, động tác cũng dừng lại một chút, chính bởi vì lần dừng lại này, có một mũi tên khác xuyên qua lỗ hông, bắn vào đùi hần.

Dòng máu màu đỏ tươi ứa ra, nhuộm đỏ cả bộ đồ màu trắng của hần.

“Không!” Thấy hết thảy cảnh này, Thập Tứ chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng. Nỗi sợ hãi mất đi người quan trọng nhất khiến cho dòng suy nghĩ của nàng bắt đầu trở nên lộn xộn. Trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh:

“Ha ha, rốt cuộc thì mỹ nam cũng không có gây trở ngại cho chúng ta rồi.” Đó là vì để có thể tiếp cận được hần mà nàng bắt hần đi.

“Thực xin lỗi. Ta xin lỗi vì hành vi vừa rồi. Nhưng ta cũng không hối hận. Bởi vì, ta thích chàng.” Đó là lần đầu tiên sau khi nàng hôn hần, nàng giải thích rõ với hần.

“Kiệt, mặc dù ta không biết mình có thể còn sống được bao lâu nữa, nhưng, nhưng ta vẫn xa xỉ mong nàng đồng ý: nắm tay nhau cùng sống đến già.” Đó là khi hần đính ước với nàng, lần đầu tiên nói lời yêu.

“A—” Những hình ảnh nhanh chóng xuất hiện trong đầu khiến cho nhất thời nàng không tiếp nhận được, kêu lớn.

Ẩn mình ở trong chỗ tối, sắc mặt Dịch Thiên âm trầm: Giờ phút này cuối cùng cũng đã đến. Vân Kiệt, nàng sắp khôi phục trí nhớ.

“Tướng quân, ngài làm sao vậy?” Đứng ở gần Thập Tứ nhất, Tần Vũ lo lắng, tiến lên phía trước hỏi.

Rốt cuộc Thập Tứ cũng ngừng kêu. Nàng đưa tay quăng mặt nạ xuống mặt đất, ngay sau đó, cái mặt nạ vẫn luôn dán ở trên mặt cũng bị kéo xuống.

“Tướng quân, ngài—” Tần Vũ kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh khí xinh đẹp.

Cuối cùng, Vân Kiệt vẫn khôi phục lại trí nhớ. Nhìn những động tác liên tiếp của nàng, Dịch Thiên chỉ có thể thẩn thán trong lòng.

Tầm mắt của hắn dừng trên đôi mắt quyết tâm dị thường, một dự cảm xấu nảy lên trong lòng: Vân Kiệt, chẳng lẽ nàng muốn—

“Dừng tay!” Dịch Thiên hét lớn.

Nhưng... đã muộn đã quá muộn.

Thập Tứ, không, phải gọi là Phó Vân Kiệt mới đúng, hai tay đã nắm chặt, âm thầm vận chân khí trong cơ thể.

“Vụt—” Một cây châm từ trong lưng nàng bắn ra.

Thân thể nàng hơi lung lay một chút. Cường chế khí huyết đang cuộn cuộn, Phó Vân Kiệt khẽ điểm mũi chân, phi thân ra.

Nhìn thân ảnh đã phi thân đi, nhất thời sắc mặt Dịch Thiên trở nên tái nhợt vô cùng: Vân Kiệt, dùng chân khí, cường lực của mình để phá tan ngân châm giam cầm công phu của nàng, sẽ khiến cho chân khí trong cơ thể đại loạn, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì tâm mạch đứt đoạn mà chết. Không, hắn không thể để cho Vân Kiệt rời khỏi mình. Dịch Thiên lập tức xoay người phi thân rời đi.

“Tướng quân!” Thấy Phó Vân Kiệt tháo mặt nạ trên mặt ra, lộ ra khuôn mặt thật của mình, phi thân rời đi, Tần Vũ ngoại trừ giật mình vẫn là giật mình.

Mặc bộ trang phục của tướng quân, Phó Vân Kiệt thi triển khinh công tuyệt diệu phi thân đến chiến trường. Vừa bay, nàng vừa hạ lệnh nói: “Ngừng bắn tên lại! Ngừng bắn tên lại!”

Lúc này chúng tinh anh binh mới nghe thấy mệnh lệnh của tướng quân mình, ngừng bắn tên.

Tầm mắt của bọn họ chạm đến thân ảnh đang bay ở giữa không trung, cùng với khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy anh khí, ai ai cũng ngẩn người. Không phải là Dạ Xoa đại nhân không biết võ công sao?

Chưa chạy quá xa, thân vệ binh cũng bởi vì tiếng la này mà quay đầu lại. Đập vào mắt là gương mặt quen thuộc khiến bọn hắn kích động vô cùng. Đó là anh hùng của bọn họ, Bắc tướng – Phó tướng quân của bọn họ.

Từ khi thấy thân ảnh kia xuất hiện ở trước mắt, Phạm Dương Triệt cũng không dời mắt đi được.

Thân ảnh quen thuộc kia là người thường xuyên xuất hiện ở trong đầu hắn. Là nàng! Là người ở trong lòng hắn!

Rốt cuộc cũng đáp xuống mặt đất, Phó Vân Kiệt nhìn thấy trên người Phạm Dương Triệt bị cầm hai mũi tên, giọt nước mắt vẫn luôn kiềm chế rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa mà chảy xuống: “Triệt, Triệt...”

Giống như là theo bản năng, Phạm Dương Triệt duỗi tay ra, ôm thiên hạ đang khóc vào trong lòng, tự nhiên nhẹ giọng an ủi nói: “Kiệt, ta không sao. Không có việc gì.”

Vì để cho nàng an tâm, hắn kéo áo ở trên ngực ra, để cho nàng nhìn thấy hắn có mặc nhuyễn giáp bên trong. Thực ra, ngoại trừ trên chân trúng mũi tên, hắn cũng không có vết thương nào khác.

Nhìn thấy trên ngực không có vết máu nào, trái tim vẫn luôn treo cao của Phó Vân Kiệt rốt cuộc cũng được thả lỏng.

“Phó tướng quân! Phó tướng quân!” Cùng với giọng nói tràn ngập vui sướng đó, tất cả thân vệ đội đều quay lại.

Ở dưới sự dẫn dắt của Tăng Kiếm Vọng, tất cả thân vệ binh đều hàng ngũ chỉnh tề, chào theo nghi thức nhà binh: “Tham kiến Phó tướng quân!”

Một màn này khiến cho tất cả tinh anh binh đều ngỡ người sững sờ ở đó, không biết nên phản ứng như thế nào.

Trời ạ! Dạ Xoa đại nhân của bọn họ lại là Bắc tướng- Phó Vân Kiệt danh chấn thiên hạ kia.

Trái tim được thả lỏng, lúc Phó Vân Kiệt rất muốn lên tiếng chào hỏi những thân vệ binh đã nhiều năm không gặp này, muốn giải thích rõ ràng với những tinh anh binh mà đích thân mình bồi dưỡng, thì một dòng máu xông lên, lao ra cổ họng nàng.

“Phụt—” Dòng máu đỏ tươi phun ra, thân thể Phó Vân Kiệt cũng theo đó mà ngã xuống.

Phạm Dương Triệt kinh hãi ôm lấy thân thể mềm mại.

Hắn run run mà dùng tay áo lau lau dòng máu chảy ra từ miệng nàng. Nhưng mà, một chút tác dụng cũng không có. Ngược lại, máu chảy ra càng ngày càng nhiều. Dòng máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả tay áo, nhuộm đỏ cả mặt hắn.

Màu đỏ tươi?! Đã từng, hắn đã từng thấy cái màu đỏ tươi khiến hắn đau lòng không gì sánh bằng này.

“Triệt, chàng yên tâm. Cũng không phải là bị thương ở chỗ hiểm! Trước đây ở trên chiến trường, ta từng bị thương nghiêm trọng hơn, cũng không chết...” Đó là khi nàng bị trúng tên vì cứu mình, nhưng vẫn cố nén đau đón để an ủi mình.

“Triệt, ta thật sự rất yêu chàng! Rất yêu chàng! Ta thật sự rất muốn, rất muốn cùng chàng nhìn thấy cục cung ra đời. Thật xin lỗi, có lẽ ta không thể thực hiện lời hứa đi cùng chàng tới già rồi!”

Đó là lần đầu tiên hắn cảm nhận được nỗi sợ hãi sắp mất đi tình cảm chân thành. Nó giống như thế giới cũng sắp tan biến.

Hắn nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, nhớ ra tất cả mọi chuyện rồi. Kiệt, Kiệt của hắn, người phụ nữ hắn yêu nhất. Sự vui sướng trong con người màu đen không duy trì được bao lâu, đã bị dòng máu ở khóe môi Phó Văn Kiệt căng ngày càng ứa ra nhiều dọa bay biến.

Cảm thấy độ ẩm của thiên hạ trong lòng giảm đi nhanh chóng, Phạm Dương Triệt khó nén sợ hãi trong lòng, vừa phí công lau, vừa nước nỡ nói: “Kiệt, Kiệt, làm ơn, nàng đừng rời khỏi ta! Đừng!”

Thấy sự nhu tình quen thuộc trong đôi mắt màu đen, Phó Văn Kiệt biết Phạm Dương Triệt đã khôi phục lại trí nhớ rồi. Hiện tại, cái này đối với nàng mà nói không có chút vui sướng nào, ngược lại, nàng cảm thấy vô cùng chua xót và không nỡ. Tầm mắt rơi vào mái tóc trắng của hắn, nàng biết đây là bởi vì mình. Nếu như lần này Triệt tận mắt thấy mình chết trong ngực hắn, nàng dám khẳng định lần này Triệt sẽ không chịu đựng nổi.

Không, nàng không muốn Triệt chết.

Dùng hết tất cả sức lực, tay nàng run rẩy, nâng lên, chạm vào khuôn mặt mà cho dù nàng mất đi hết tất cả ký ức cũng không có cách nào quên đi được, về ra nụ cười, nói: “Triệt, cục cung của chúng ta không sao! Là một thằng nhóc rất đáng yêu!”

“Ta biết. Từ Triệt, ta đã gặp nó rồi!” Cố gắng đè nén sự đau khổ trong lòng, hắn hạ giọng trả lời.

Nàng thanh thần cười nói: “Thì ra, chàng đã gặp Từ Triệt rồi! Thật tốt quá, thật tốt quá...” Lời nói... càng nói càng nhỏ, càng nói càng vô lực.

Nụ cười đó quá hư vô, như ẩn như hiện, như có như không, giống như làn khói dần dần tiêu tan, làm cho hắn sợ hãi tột cùng.

Phản sợ hãi này biến thành phần nộ, hắn gào lên: “Kiệt, nếu nàng dám rời khỏi ta, nhất định ta sẽ đi cùng nàng xuống đó. Sẽ mặc kệ Từ Triệt.”

Bản năng của người mẹ khiến cho Phó Văn Kiệt vốn cảm thấy vô cùng mệt mỏi và yếu ớt, sắp bị bóng đen nuốt lấy, lập tức ngưng tụ lại thần trí sắp tan rã. Cánh tay vốn không còn chút sức lực nào chợt nắm lấy tay Phạm Dương Triệt, mang theo khẩn cầu nói: “Chàng không thể...”

“Ta có thể!” Trong con người màu đen lóe ra sự kiên định dị thường: “Kiệt, trong lòng ta đã không có ai quan trọng hơn nàng. Năm năm trước, khi ta nghĩ đến nàng—” Bởi vì nhớ lại sự đau khổ trong ký ức, hắn cay đắng nhắm mắt lại, thật lâu sau mới mở mắt ra, trong đôi mắt màu đen kiên định tràn đầy sự đau đớn sâu sắc. Sự đau đớn đó làm cho lần đầu tiên Phó Văn Kiệt biết được, đối với hai người yêu nhau, thực ra bị bỏ lại, chỉ còn mỗi mình còn sống là đau đớn nhất.

Nàng không muốn bỏ lại hắn- người đàn ông nàng yêu sâu sắc, một mình ở trên thế giới này, không muốn nhìn thấy sự đau đớn tột cùng xuất hiện ở trong mắt hắn một lần nữa. Nàng không muốn chết, không muốn chết, thật sự không muốn...

Ý thức của nàng dần dần tan rã, bóng đen nuốt chửng nàng.

Cảm thấy nàng nhắm mắt, Phạm Dương Triệt không có cách nào để xuống sự đau đớn trong lòng, gào lớn: “Không!!!”

Tiếng than khóc vọng lên trời cao, thật lâu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 12: Lựa Chọn Của Dịch Thiên

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn “Phó tướng quân—” Thân vệ binh khó nén được sự đau lòng mà gọi tên vị anh hùng của mình.

“Dạ Xoa đại nhân—” Tinh anh binh nghẹn ngào gọi tên vị tướng quân của mình.

Nhất thời, bầu không khí đau buồn tràn khắp chiến trường. Ai cũng rơi vào trong sự đau buồn, không có cách nào thoát khỏi.

Giờ phút này, ánh mắt Phạm Dương Triệt mang theo nhu tình nhìn người ở trong ngực. Trong đôi mắt kia, ngoại trừ người trong ngực ra thì cũng không

nhìn thấy ai khác nữa.

“Nếu như người còn muốn cứu nàng, thì buông nàng ra đi!” Một giọng nói nhỏ nhẹ truyền vào trong tai Phạm Dương Triệt, nhen nhóm ngọn lửa trong đôi mắt vốn trống rỗng.

Phạm Dương Triệt vội ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt của Dịch Thiên đã khôi phục lại dung mạo vốn có: Là hắn! Là vị quý ý đó! Là quý y mang theo tình cảm ái mộ với Vân Kiệt!

Con người màu đen nhìn thẳng vào trong đôi mắt màu huyết sắc, thăm dò sự thành ý nơi đáy mắt Dịch Thiên.

Vào lúc phát hiện ra ở đáy mắt đôi mắt màu huyết sắc đó, ngoại trừ lo lắng vẫn là lo lắng, hắn biết nhất định người đàn ông này sẽ cứu Vân Kiệt.

Phạm Dương Triệt nhẹ nhàng đặt Phó Vân Kiệt đã lâm vào trong hôn mê sâu lên mặt đất.

Dịch Thiên lập tức ngồi xổm xuống, bắt mạch cho nàng, cau mày: Tình hình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn. Chân khí của Vân Kiệt đã bị rối loạn, tổn thương đến kinh mạch, tâm mạch đã đứt, đã hết cách để xoay chuyển rồi. Dịch Thiên nhanh chóng đưa tay điểm huyết trên cơ thể nàng, rồi sau đó lấy một cái bình nhỏ ở trong ngực ra, đổ một viên thuốc ở bên trong ra, cho vào miệng Phó Vân Kiệt.

Phạm Dương Triệt chờ Dịch Thiên làm xong các động tác liên tục này mới hỏi: “Kiệt, nàng thế nào rồi?”

Dịch Thiên cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: “Thương thế của nàng đã tạm thời ổn định! Ta muốn đưa nàng đến cốc Vong Ưu, ở đó có thuốc để trị liệu cho nàng!”

“Ta cũng đi!” Phạm Dương Triệt lập tức nói.

Lúc này Dịch Thiên mới ngẩng đầu, đôi mắt huyết sắc nhìn thấy sự kiên trì trong đáy mắt hắn, mới gật đầu.

Phạm Dương Triệt thấy vậy mới nhẹ nhàng thở ra: Hắn rất sợ người đàn ông này sẽ lại mang Vân Kiệt đi. Căn cứ vào sự miêu tả của Tư Triệt, hắn đã đoán được đại khái, khi đó người mang Vân Kiệt đi, nguy trang cái chết giả của Vân Kiệt chính là người đàn ông này. Trong thiên hạ, cũng chỉ có quý y tinh thông y thuật và dịch dung mới có thể làm được điều này. Bởi vậy, lần này cho dù có nói gì đi chăng nữa hắn cũng phải đi theo. Hắn không muốn lại mất đi Vân Kiệt. Cái loại đau đớn của việc mất đi người mình yêu, cái loại đau thấu tim này nếm một lần là được rồi.

Cốc Vong Ưu là một nơi vô cùng mỹ lệ: Trong cốc mọc đầy những loại hoa xinh đẹp, cỏ xanh mơn mẫm, giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

Dù là kiến thức rộng rãi, sau khi nhìn thấy cảnh đẹp như này, Phạm Dương Triệt cũng không nhịn được phải âm thầm tán thưởng.

Dịch Thiên quay đầu nhìn Phạm Dương Triệt đang ngẩng đầu nhìn cảnh vật chung quanh, vẫn ôm Phó Vân Kiệt đang hôn mê ở trong lòng, nói: “Đến rồi!”

Lúc này Phạm Dương Triệt mới phát hiện ra một tòa trúc viện lịch sự tao nhã ở cách đó không xa.

Ở dưới sự dẫn dắt của Dịch Thiên, Phạm Dương Triệt ôm Phó Vân Kiệt đang hôn mê vào trong một căn phòng làm bằng trúc. Rồi sau đó, sau khi dẫn dò Phạm Dương Triệt phải chiếu cố Phó Vân Kiệt, Dịch Thiên mới xoay người rời đi.

Giờ phút này Phạm Dương Triệt cũng không có ý định đi ra ngoài tìm hiểu về tòa trúc viện này. Trong mắt hắn chỉ có Phó Vân Kiệt vẫn đang hôn mê.

Ở trong một góc hẻo lánh của trúc viện, Dịch Thiên xoay một cái cơ quan nào đó cạnh hòn núi giả. Cùng với tiếng “ầm ầm—”, ở giữa hòn giả sơn xuất hiện một cái lối vào giống như cửa.

“Kẹtttt” Cùng với sự yên tĩnh ở đây, tiếng mở cửa vang dội dị thường, Dịch Thiên tiến vào trong phòng giam bị đóng chặt.

Đôi mắt màu huyết sắc quét về phía Trần Khiêm bởi vì bị tra tấn mà gây gò dị thường. Khuôn mặt vốn nho nhã tuấn mỹ giờ phút này trở nên gây gò tái nhợt.

Trần Khiêm chỉ dừng ánh mắt ở trên người Dịch Thiên có vài giây đồng hồ, sau đó mang vẻ lạnh nhạt, nhắm mắt dưỡng thần.

Tất cả đều rơi vào trong mắt Dịch Thiên. Nếu là lúc trước, hắn sẽ cảm thấy bị khiêu khích, cảm thấy tức giận, ngược lại sẽ càng muốn tra tấn người đàn ông có khí chất tương tự Phạm Dương Triệt này. Nhưng vào giờ phút này, hắn lại cảm thấy rất bội phục người đàn ông này: Sau khi phải đối mặt với sự đau đớn của tra tấn, tinh thần vẫn không sụp đổ, vẫn giữ vững được sự thanh nhiên, điều này cần một ý chí cường đại.

“Vân Kiệt bởi vì mạnh mẽ phá vỡ sự giam cầm của ngân châm, nên khiến cho chân khí rối loạn...”

Dịch Thiên còn chưa dứt lời, đã bị người ở trước mặt đột nhiên cắt đứt: “Nàng thế nào rồi? Hiện tại nàng thế nào rồi?”

Trong đôi mắt màu huyết sắc lóe lên tinh quang: “Kinh mạch của nàng đã đứt đoạn. Nếu không phải là ta đã lấy hòi hồn đan để bảo vệ chút chân khí cuối cùng của nàng, chỉ sợ nàng đã sớm...”

Sắc mặt của Trần Khiêm lập tức trắng xanh, lui về phía sau vài bước, vô lực té xuống cái giường trong nhà lao. Kinh mạch đứt đoạn?! Thân là người học y, hẳn biết điều này có nghĩa là không còn khả năng thay đổi được điều gì nữa, nghĩa là—hắn đau khổ nhắm mắt lại: Nghĩa là chết! Trừ phi, trừ phi có thể tìm được cô tử tiên, dựa vào tác dụng thần kỳ của cô tử tiên, hẳn là có thể bảo vệ được tâm mạch.

“Ta có cô tử tiên!” Giọng nói trầm thấp đột nhiên truyền vào trong tai Trần Khiêm.

Hắn giật mình mở to mắt, nhìn người đàn ông trước mắt có vẻ trấn định: Cũng đúng! Vừa rồi, hẳn bởi vì quá lo lắng mà bị loạn, không chú ý tới vẻ mặt bình tĩnh của quý y. Quý y yêu nàng. Hiện tại thấy sắp mất đi nàng rồi, quý y sẽ không bảo trì được sự trấn định như thế. Nghĩ thông suốt rồi, Trần Khiêm mới thở dài nhẹ nhõm, nói: “Chúng ta nhanh đi lấy cô tử tiên thôi!”

“Ta đã mang đến rồi!” Nói xong, Dịch Thiên cởi áo của mình ra, lộ ra bộ ngực của mình.

Trần Khiêm nhìn bức vẽ lấy trái tim của Dịch Thiên làm trung tâm mà tản ra hình đóa hoa, giật mình nói: “Cái này—”

Dịch Thiên kéo áo của mình lại, nói: “Cô tử tiên có yêu cầu đặc biệt đối với hoàn cảnh sinh trưởng, trong thiên hạ, cô tử tiên chỉ có thể phát triển ở trong cốc Vong Ưu. Một trăm năm cô tử tiên chỉ có một cây trưởng thành. Mà một cây cô tử tiên đã ngưng tụ ở trên ngực của ta!”

“Không chỉ là ngưng tụ đơn giản như vậy đi!” Thân là truyền nhân duy nhất của thần y, đương nhiên Trần Khiêm không bỏ qua hoa văn vốn nên là màu tím, giờ phút này đang là màu tím đen.

“Đúng vậy! Để thuận tiện cho việc thí nghiệm thuốc, đảm bảo chắc chắn ta có thể sử dụng hết hiệu lực của thuốc, lão nhân kia đã sử dụng nội lực để ngưng tụ cô tử tiên ở trên tâm mạch của ta.” Dịch Thiên không muốn tỏ lộ với người khác sự đau đớn mà mình từng phải chịu đựng, cúi đầu thấp giọng nói.

“Ta muốn người giúp ta tách cô tử tiên ở trên tâm mạch ta ra!” Dịch Thiên ngẩng đầu lên một lần nữa, đôi mắt màu huyết sắc nhìn thẳng vào trong đôi mắt bởi vì khiếp sợ mà mở to của Trần Khiêm.

Tách cô tử tiên ra?! Không có cô tử tiên áp chế độc dược đó, chỉ sợ quý y sống không quá một ngày. Trần Khiêm giật mình nhìn người đàn ông có vẻ mặt kiên nghị kia. Trong đôi mắt màu huyết sắc mang theo sự kiên định và tuyệt vọng, chợt hắn hiểu ra: thật ra, chuyện này đối với quý y mà nói, không hẳn không phải là một loại giải thoát. Yêu một người sâu đến tận xương tủy, lại không có cách nào đạt được, cái loại tuyệt vọng này có thể bức điên người ta. Đã từng, hẳn từng bởi vì tình yêu vô vọng này mà muốn thi triển nhiếp hồn thuật với nàng, có được nàng. Nhưng đến cuối cùng, hẳn vẫn không đánh mất bản thân, tự ép mình thoát khỏi nó. Hẳn nhiên, tình cảm của quý y đối với nàng còn sâu hơn mình rất nhiều, sâu đến nỗi không thể tự kiềm chế được nữa.

“Ta đồng ý với người!”

Sau khi Dịch Thiên nghe thấy đáp án trong dự liệu, đôi môi mỏng vẽ nên nụ cười chua xót: cũng được, so với việc hắn đau khổ quần quýt si mê, dùng hết thủ đoạn mà không có cách nào chiếm được tình yêu, cùng với việc, tro mắt nhìn nàng ngã vào trong lòng người đàn ông khác, nhìn thấy trong mắt nàng chỉ có người đàn ông khác, hẳn tình nguyện lựa chọn vĩnh viễn không nhìn thấy, không nghe thấy, không cảm thấy. Cuối cùng hẳn cũng có thể được giải thoát rồi, không bao giờ phải tiếp tục yêu trong thống khổ, vô vọng nữa.

Ánh tà dương phủ lên cốc Vong Ưu một tầng ánh sáng đỏ ửng xinh đẹp, khiến cho cốc Vong Ưu đẹp đến dị thường, khiến cho người ta có loại ảo giác như đang ở trong cõi bồng lai tiên cảnh.

Giờ phút này, Phạm Dương Triệt không rảnh rỗi thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp của cốc, trong mắt hắn chỉ có cánh cửa phòng đang được đóng chặt. Phạm Dương Triệt khó nén được sự lo lắng và sốt ruột trong lòng, đi qua đi lại trước cửa phòng.

Hai canh giờ trước, quý y dẫn theo một người đàn ông thoát nhìn rất gầy yếu tới, nói là hai người sẽ cùng nhau cứu Vân Kiệt, mất thấy thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, cửa phòng lại vẫn đóng chặt như cũ. Điều này khiến cho trái tim vẫn luôn treo cao của hắn càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng sốt ruột.

Khi tịch dương trôi qua, màn đêm tiến đến, cánh cửa vẫn luôn đóng chặt rồi cuộc cũng được mở ra.

“Sao rồi? Kiệt, nàng thế nào rồi?” Phạm Dương Triệt lập tức lao tới trước mặt Dịch Thiên, nôn nóng hỏi kết quả. Lo lắng và sốt ruột khiến cho hắn không nhận ra sắc mặt Dịch Thiên đang tái nhợt bất thường.

Trần Khiêm ở bên cạnh thấy vậy, tiến lên giải vây nói: “Vân Kiệt nàng đã không sao rồi. Tin rằng qua một canh giờ nữa sẽ tỉnh!”

“Thật sao?! Trong con ngươi màu đen khó nén được sự hưng phấn: “Thật tốt quá!” Vừa dứt lời, Phạm Dương Triệt chạy như bay vào phòng.

“Phụt—” Vẫn luôn gắng gượng, rốt cuộc Dịch Thiên cũng không nén được nữa mà học máu.

Trần Khiêm lập tức tiến lên đỡ hắn ngồi xuống, rồi sau đó cúi thắt lưng, lấy ở trong khe hở một viên thuốc, đưa tới nói: “Nuốt vào đi!”

Dịch Thiên nhìn Trần Khiêm một cái, sau đó nhận lấy viên thuốc rồi nuốt xuống. Lập tức kinh mạch đang đảo loạn ổn định lại.

“Có thể áp chế được mấy ngày?” Dịch Thiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Trần Khiêm hơi ngần ngừ, rồi sau đó đáp lại: “Năm ngày.”

“Ha ha, năm ngày à! So với dự đoán của ta còn lâu hơn hai ngày.” Dịch Thiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hắn nói: “Đừng nói tình trạng của ta cho hai người bọn họ biết.” Thân là quý y, hắn có sự kiêu hãnh của mình. Thử hắn không muốn nhận được nhất là sự áy náy, sự thông cảm của người khác. Nó sẽ chỉ khiến cho hắn cảm thấy mình thật đáng buồn, thật đáng thương.

“Ừ, ta hứa với người!” Vào một khắc này, Trần Khiêm chợt có chút bội phục người đàn ông này.

Ngẩng đầu nhìn những đóa hoa được ánh trăng phủ lên một tầng ánh sáng nhu hòa, cùng với những con đom đóm đang bay lượn giữa các bụi hoa, Dịch Thiên khẽ lầm bầm: “Nếu như Tư Triệt nhìn thấy, nhất định nó sẽ rất vui vẻ! Thật hy vọng có thể khiến cho nó nhìn thấy cảnh này!”

Trần Khiêm kinh ngạc nhìn sự ôn nhu trên mặt Dịch Thiên. Sự ôn nhu đó, hắn chỉ nhìn thấy lúc Dịch Thiên ở cạnh Vân Kiệt. Giờ phút này lại xuất hiện vì một người khác. Rốt cuộc Tư Triệt là ai?

Nhìn hắn đầy mắt kia thâm trầm khát vọng, Trần Khiêm âm thầm trong lòng trung hạ quyết tâm, nhất định phải tại đây năm ngày nội tìm được cái kia tên là “Tư triệt” nhân.

Nhìn thấy sự khát vọng sâu sắc trong đáy mắt hắn, Trần Khiêm âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, trong vòng năm ngày này nhất định phải tìm được cái người tên là “Tư Triệt”.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 13: Hẹn Người Kiếp Sau

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Ánh nền dịu dàng chiếu sáng căn phòng trúc, chiếu lên khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy sự chờ đợi của Phạm Dương Triệt.

Hai tay Phạm Dương Triệt nắm chặt bàn tay phải của Phó Vân Kiệt vẫn đang hôn mê, con ngươi đen như ngọc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hơi khô phục lại chút huyết sắc.

Mặc dù biết Vân Kiệt đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cảnh thiếu chút nữa là mất đi nàng cùng với cảnh đã mất đi nàng vào năm năm trước cứ chồng chéo lên nhau, làm cho tim hắn ngập tràn sự bất an. Không thấy nàng mở mắt ra, không thấy biểu cảm xuất hiện trên khuôn mặt anh khí, hắn không thể thật sự yên tâm.

“Ừm—” Giọng nói yếu ớt làm cho trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn tràn đầy kinh hãi, con ngươi màu đen nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt.

Đã chìm sâu vào trong bóng tối, Phó Vân Kiệt vô cùng cố gắng mở mắt ra. Cảnh vật lay động mơ hồ trước mắt dần dần hiện lên rõ ràng, nhập vào trong mắt là khuôn mặt tuần mỹ nàng ngày đêm mong nhớ. Khuôn mặt làm nàng đau khổ mỗi khi nhớ tới bốn năm, khuôn mặt mà trong một năm khi nàng mất đi ký ức nàng vẫn không có cách nào quên được, giờ phút này lại xuất hiện rõ ràng ở trước mắt nàng, trong lúc nhất thời trong lòng nàng tràn đầy cảm động. Phần cảm động này hóa thành nước mắt.

Phạm Dương Triệt thấy nàng bỗng nhiên rơi lệ, lập tức khẩn trương hỏi: “Kiệt, có phải là nàng thấy rất đau không? Ta đi tìm Dịch Thiên ngay!” Nói xong, hắn định buông bàn tay mềm mại trong tay ra, đứng dậy.

Một cái nắm tay ngược lại, nàng kéo hắn lại, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Ta rất khỏe!”

Nhìn thấy sự khát vọng trong đôi mắt màu xanh thẫm, hắn biết giờ phút này nàng hy vọng mình có thể ở bên cạnh nàng. Lại ngồi xuống mép giường, nắm chặt bàn tay mềm mại, sau đó nghiêng người, ôn nhu in một nụ hôn lên trán nàng, nói: “Yên tâm, ta sẽ vĩnh viễn không rời khỏi nàng!”

Nụ hôn ôn nhu, lời nói ngắn gọn, làm cho nàng đã trải qua năm năm chia lìa khó có thể đè nén cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, nước mắt vốn đã ngưng lại, lại xuất hiện, chảy xuống.

Giọt nước mắt rơi vào trong lòng Phạm Dương Triệt, khiến cho hắn không tự chủ mà khom người, lần lượt hôn lên giọt nước mắt trên mặt nàng.

“Ừm—” Tiếng ngậm khẽ của nàng đốt lên lửa dục của Phạm Dương Triệt. Đôi môi mỏng phủ lên đôi môi đỏ mọng, lưỡi chui vào trong miệng nàng, truy đuổi cái lưỡi thơm tho.

Kia hôn sâu giống nhau trút xuống hai người này năm năm đến tưởng niệm, sở hữu tình cảm.

Nụ hôn sâu kia như trút xuống sự nhớ nhung, tất cả tình cảm của hai người trong năm năm qua.

Giống như một thế kỷ đã trôi qua, Phạm Dương Triệt buông nàng ra trước, không tăng thêm áp lực của nàng, khẽ dựa vào vai nàng thở hổn hển, ổn định lại lửa dục đã dâng trào vì nụ hôn sâu vừa rồi.

Cũng cảm nhận được sự căng cứng của cơ thể hần, Phó Vân Kiệt khó nén ngượng ngùng, trên dung nhan tái nhợt nhiễm một rặng mây đỏ ửng.

Cuối cùng, sau khi bình ổn được lửa dục của mình, Phạm Dương Triệt dùng giọng khàn khàn khiêu gọi nói: “Kiệt, ngày mai ta sẽ bảo người đưa Tư Triệt tới đây.”

“Tư Triệt, hiện tại nó thế nào rồi?” Con trai là miếng thịt trong lòng nàng, nhắc tới nó, nàng khó nén được kích động, truy vấn.

Phạm Dương Triệt vội đề nàng xuống, nói: “Nàng yên tâm đi. Tư Triệt rất khỏe! Nó rất giống nàng, tự tin cuồng vọng!”

“Vây cũng phải nhìn xem nó là con của ai. Nó là kết tinh tình yêu của Nam Tướng và Bắc Tướng, di truyền ưu điểm của hai người chúng ta, có sự tự tin, cuồng vọng.” Nhắc tới con trai, trên mặt nàng hiện lên sự tự tin và đắc ý.

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin đã lâu không thấy, sự bất an trong lòng Phạm Dương Triệt mới chính thức biến mất.

“Kiệt, kể cho ta nghe một chút chuyện của Tư Triệt từ lúc sinh ra cho đến bây giờ đi!” Không được tự tay ôm con lúc nó mới sinh ra, không được tận mắt trông thấy con bị bỏ tập nói, không tận mắt nhìn thấy con học đi, nó đã trở thành sự tiếc nuối lớn nhất trong lòng hần. Giờ phút này, hần chỉ mong thông qua lời kể của nàng để biết được toàn bộ chuyện này.

Thông minh như Phó Vân Kiệt đương nhiên biết sự tiếc nuối trong lòng hần, liền mở miệng kể lại mọi chuyện từ lúc mang thai đến khi sinh con ra, con bị bỏ tập nói, tập đi.

Trong đêm, giọng nói dịu dàng mang theo hưng phấn vẫn vang lên.

Con gió nhẹ khẽ thổi qua cốc Vong Ưu, sau giờ ngo, cốc Vong Ưu tăng thêm một phần yên tĩnh, nhẹ nhàng.

Tựa vào một cành cây trong cốc Vong Ưu, Phó Vân Kiệt buồn cười nhìn thân hình cao ngát ở cách đó không xa, không chịu rời đi một cái, rồi mới chuyển tầm mắt về phía người đàn ông ở trước mặt.

Dịch Thiên cũng dùng đôi mắt màu đỏ mà nhìn người phụ nữ hần yêu nhất trên cuộc đời này. Nhìn nàng mặc dù suy yếu, những dung nhan đã khôi phục được huyết sắc, trong lòng rất là trấn an.

“Dịch Thiên, cảm ơn huynh!” Lời cảm tạ chân thành đã phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

Nhìn khuôn mặt chân thành, trong đôi mắt màu huyết sắc chứa đầy kinh ngạc: Dù sao, bởi vì hần nên nàng và Phạm Dương Triệt đã chia lìa đến năm năm, cũng là bởi vì hần, nên nàng với Tư Triệt bị chia tách một năm, mới có thể trải qua nhiều đau khổ như thế. Vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy lời nói mang theo sự oán hận, thế nào cũng không ngờ lại là lời nói chân thành, không chút oán hận nào như thế.

“Nàng không hận ta sao?” Thật lâu sau, Dịch Thiên mới tìm về được giọng nói của chính mình, hỏi.

“Vi sao phải hận?” Đôi môi đỏ hiện lên nụ cười thoải mái: “Năm năm trước, nếu không có huynh, ta đã chết từ lâu rồi, không phải sao? Mấy ngày trước, nếu không có huynh, ta cũng đã chết rồi, không phải sao? Dịch Thiên, ta thật sự rất cảm ơn huynh!” Mặc dù, cũng vì Dịch Thiên mà nàng bị ép buộc phải chia lìa với Triệt năm năm, nhưng mà, hần cứu mình với Tư Triệt mới là quan trọng nhất. Con người à, có nhiều người lựa chọn chứng kiến người khác tốt nê mới có thể sống vui vẻ hơn. Hơn nữa— đôi mắt màu xanh thăm nhìn một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia có vẻ u sầu chưa tan, nàng biết đó là bởi vì nàng, người đàn ông này yêu nàng, không ít hơn Triệt. Mặc dù tình yêu của hần không rõ ràng, nhưng là chân thành. Chỉ tiếc là trái tim của nàng rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa được một người, bởi vậy, nàng chỉ có thể phụ hần.

Đôi mắt màu huyết sắc giật mình mà nhìn nụ cười chân thành trước mắt, rồi sau đó hơi nhắm lại: Đây là người phụ nữ hần yêu— dám yêu dám hận, biết nhìn thấy chỗ tốt của hần.

Dịch Thiên lại mở mắt ra, nhìn thẳng vào thiên hạ trước mặt, nói: “Vân Kiệt, ta yêu nàng!”

Nghe thấy lời nói tỏ tình, Phó Vân Kiệt sững sờ: Đây là lần đầu tiên Dịch Thiên chính thức tỏ tình với nàng như vậy. Hơn nữa, là sau khi nàng và Triệt đoàn tụ.

Bỗng nhiên khuôn mặt tuấn mỹ được phóng đại, làm cho nàng đang trong trạng thái ngơ ngẩn không kịp phản ứng, đôi mắt màu xanh thăm bởi vì kinh ngạc mà mở to.

Đôi môi đỏ mong truyền đến áp lực, rồi sau đó có một viên thuốc chui vào trong miệng của nàng do nàng giật mình mà hơi mở cánh môi.

“Buông nàng ra!” Theo tiếng quát dữ dội, Phạm Dương Triệt phi thân đến, đẩy người đàn ông to gan dám hôn người phụ nữ hấn yêu ra.

Vốn dĩ cơ thể đã suy yếu bởi vì độc tính phát tác, Dịch Thiên bởi vì cái đẩy này mà liên tục lui về phía sau mấy bước, rồi mới đứng vững lại được.

Phạm Dương Triệt ôm chặt Phó Vân Kiệt vào trong lòng, hai mắt mang theo sự phòng bị và ảo não mà nhìn Dịch Thiên ở cách đó không xa: Hắn đã quá sơ suất rồi. Vậy mà lại để cho tên quý y này thừa cơ hôn Vân Kiệt. Đáng giận!

Đang muốn cúi đầu kiểm tra thiên hạ trong lòng, Phạm Dương Triệt kinh ngạc bởi vì đôi mắt sáng đã lâu không thấy, nói: “Vân Kiệt, nàng—”

Phó Vân Kiệt cũng nhìn thấy đôi mắt của mình đã khôi phục lại màu sắc vốn có trong con ngươi màu đen đang mờ to kia. Nàng cảm kích mà quay đầu nói: “Dịch Thiên, cảm ơn— Dịch Thiên!” Lời nói vốn là cảm tạ chợt biến thành tiếng kêu sợ hãi.

Phạm Dương Triệt cũng khiếp sợ mà nhìn Dịch Thiên ở trước mặt đang bị chảy máu ở ngũ quan.

Còn chưa nhận ra tình trạng của bản thân, Dịch Thiên hơi giật mình, vì sao Vân Kiệt lại sợ hãi mà thét chói tai như thế. Đang muốn mở miệng hỏi, hấn chợt cảm thấy một dòng máu nhanh chóng xông lên, tràn ra khỏi miệng.

“Dịch Thiên!” Thấy hấn học ra rất nhiều máu, Phó Vân Kiệt giẫy dụa ra, muốn chạy tới.

Phạm Dương Triệt sợ nàng bị bệnh nặng mới khỏi, thân thể không chịu nổi, vội ôm nàng, phi thân tới bên cạnh Dịch Thiên đã ngã ngổ ở trên mặt đất.

Nàng muốn dùng tay áo của mình lau dòng máu đỏ tươi ở khóe môi, mũi hấn, nhưng ngoại trừ ống tay áo đã bị nhiễm đỏ, máu vẫn không ngừng chảy một chút nào. Dòng máu chảy nhanh khiến cho nàng rất kinh hãi, vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Trần Khiêm, Trần Khiêm...”

Trần Khiêm nghe thấy tiếng gào, vội chạy tới. Nhìn thấy ngũ quan của Dịch Thiên đang xuất huyết, Trần Khiêm vội ngồi xuống, lấy ngân châm ở trong ngực ra đâm cho hấn.

Nửa khắc sau, mặc dù tốc độ chảy máu của Dịch Thiên đã giảm bớt, nhưng vẫn không có ngừng lại.

“Trần Khiêm, Dịch Thiên thế nào rồi?” Nàng nắm lấy hấn, lo lắng hỏi.

“Độc công ngũ tạng, đã hết cách xoay chuyển rồi!” Trần Khiêm lắc đầu, nhẹ giọng nói. Vốn dĩ, hấn tưởng rằng dùng giải độc hoàn của mình hấn là sẽ chống đỡ được khoảng hơn năm ngày. Mà hấn cũng đã biết “Tư Triệt” trong miệng quý y chính là con trai của Phó Vân Kiệt và Phạm Dương Triệt. Hấn cũng biết Phạm Dương Triệt đã báo Tư Triệt tới đây. Vốn tưởng rằng trong năm ngày cuối cùng này quý y có thể gặp được Tư Triệt. Nhưng mà sao cũng không ngờ được, mới có ba ngày mà độc đã lan đến kinh mạch của quý y. Mặc dù vừa rồi hấn đã thi châm, tạm thời có thể ngăn chặn tốc độ độc xâm nhiễm vào trong tâm mạch quý y, nhưng không chống đỡ được qua hai canh giờ.

“Độc công ngũ tạng?!” Phó Vân Kiệt giật mình kêu lên: “Không thể nào! Dịch Thiên là quý y, sao có thể bị người hạ độc mà không biết? Cho dù hấn không cẩn thận nên bị người hạ độc, dựa vào y thuật của Dịch Thiên, tuyệt đối có khả năng giải được.”

Trần Khiêm cũng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ giữ im lặng.

“Là vì ba ngày trước đã cứu Kiệt sao!” Phạm Dương Triệt vốn thận trọng đã nghĩ thông suốt.

Trần Khiêm giật mình ngẩng đầu nhìn người đàn ông ở trước mắt, thấy sợ hãi vì sức quan sát của hấn.

Thu hết thấy mọi thứ vào trong mắt, Phó Vân Kiệt đã biết nguyên nhân.

Nàng nắm lấy bả vai của Dịch Thiên, hét lớn: “Ngu ngốc, sao huynh lại như vậy, sao lại vì cứu ta mà hi sinh bản thân mình?” Lời nói cuối cùng lại trở thành tiếng khóc nức nở.

Trong đôi mắt màu huyết sắc chứa đầy nhu tình, Dịch Thiên khó khăn nâng tay phải của mình lên, ôn nhu lau những giọt nước mắt long lanh chảy vì mình: “Kiệt, là nàng nói cho ta biết, yêu một người là hy vọng người đó tốt! Bởi vậy, ta hy vọng nàng có thể sống thật tốt, sống thật hạnh phúc.” Dù rồi, có một người rơi lệ vì mình, cuộc đời này của hấn không còn gì để nuôi tiếc.

Lời nói ngắn gọn mang theo sự chúc phúc khiến cho lòng nàng tràn đầy cảm động. Rót cuộc, nàng không kiềm chế được sự xúc động trong lòng, nhào vào trong ngực hấn nức nở nói: “Ngu ngốc, ngu ngốc!”

Dịch Thiên sững sờ bởi vì nàng chủ động dựa đầu vào trong ngực mình, rồi sau đó đưa tay ôm người phụ nữ mà mình khao khát có được nhưng không có được vào trong ngực, trong đôi mắt màu huyết sắc lộ ra vẻ xúc động: Thì ra, đây chính là sự hạnh phúc khi có được người mình yêu!

Nhìn thấy hết thấy mọi thứ, lần này Phạm Dương Triệt không lên tiếng ngăn cản giống như vừa nãy. Hấn biết nếu không có người đàn ông này, giờ phút này hấn đã vĩnh viễn mất đi Kiệt.

Cảm nhận được ngọn gió từ từ thổi tới, giờ phút này Dịch Thiên cảm thấy vô cùng bình tĩnh, không sợ hãi trước khi chết chút nào. Hấn ôm chặt thiên hạ ở trong ngực, nói khẽ: “Vân Kiệt, nàng biết không? Ba năm đó, là thời gian hạnh phúc nhất cả đời này của ta! Rất nhiều lần, ta cho rằng nàng là thê tử ta yêu, Tư Triệt là đứa con trai mà ta yêu quý.”

Nguyện vọng của người đàn ông này rất đơn giản, chỉ hy vọng có một “ngôi nhà” và “người nhà” thuộc về chính mình. Giờ phút này, nàng cảm nhận được rất rõ nguyện vọng đơn giản cùng với hạnh phúc mà hân hưởng tới.

Dịch Thiên đưa tay khẽ đẩy thiên hạ ở trong ngực ra, trong đôi mắt màu huyết sắc mang theo sự cẩn thận và chờ đợi, hỏi: “Vân Kiệt, nếu có kiếp sau, nàng đồng ý hứa hẹn với ta ở kiếp sau sao?”

Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào sự chờ đợi và sợ hãi trong đôi mắt màu huyết sắc, nước mắt lại chảy xuống. Nàng đưa tay nắm chặt lấy tay hắn, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự kiên định nói: “Nếu như lại có kiếp sau, ta nguyện ý làm người yêu của huynh!”

Nước mắt hòa lẫn máu, chảy xuống khuôn mặt tuấn mỹ kia: Thật hạnh phúc! Thì ra được người hứa hẹn sẽ yêu mình cũng có thể hạnh phúc như vậy. Vì sợ người ta sẽ nhìn thấy bộ dáng khóc lóc của hắn, Dịch Thiên khẽ tựa vào bờ vai mềm mại của nàng.

Dịch Thiên lại cảm thấy dòng máu cuộn cuộn xông lên, biết thời gian của mình không còn nhiều. Hắn rất mong, rất mong vào giờ khắc cuối cùng này có thể nghe thấy Từ Triệt gọi hắn một tiếng “Thiên thúc thúc”.

“Thiên thúc thúc!” Chợt có giọng nói trẻ con non nớt truyền đến từ xa.

Vốn đã cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, giờ phút này Dịch Thiên cảm thấy giống như lại tràn đầy sức mạnh, ngồi dậy, nhìn đứa bé quen thuộc chạy như bay tới đây.

“Thiên thúc thúc!” Tiểu Từ Triệt bỏ nhào vào trong ngực Dịch Thiên, vui vẻ gọi.

Dịch Thiên khó nén được kích động trong lòng, ôm chặt lấy đứa bé trong ngực: Không ngờ được, cuối cùng hắn vẫn có thể nhìn thấy Từ Triệt, đứa nhỏ này với hắn thân như cha con.

“Thiên thúc thúc, sao thúc lại chảy máu?” Lúc này Tiểu Từ Triệt mới nhận ra sự khác thường của Dịch Thiên, nghi ngờ hỏi.

“Từ Triệt, con nên gọi là nghĩa phụ!” Phó Vân Kiệt cố nén sự đau đớn trong lòng, dịu dàng nói.

“Nghĩa phụ!” Tiểu Từ Triệt không hề bài xích, ngọt ngào gọi.

Trong đôi mắt màu huyết sắc chứa đầy sự cảm động, Dịch Thiên lại vươn tay, ôm Phó Vân Kiệt vào lòng.

“Kiếp sau, chúng ta sẽ kết hôn, sẽ sinh một đứa nhỏ đáng yêu giống như Từ Triệt...” Giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự khát khao hạnh phúc càng ngày càng nhẹ, mãi cho đến khi không nghe rõ nữa.

Cảm thấy người trên vai mình không còn sức sống nữa, Phó Vân Kiệt biết người đàn ông yêu mình sâu sắc, vì cứu mình mà không ngại hi sinh bản thân đã vĩnh viễn rời khỏi mình rồi. Nàng dùng sức ôm Dịch Thiên đang trượt xuống, nghẹn ngào nói: “Kiếp sau, nhất định ta sẽ yêu huynh!”

Con gió nhẹ nhàng quét qua lời hứa hẹn này, khiến cho nó quanh quẩn trong khắp cốc Vong Ưu.

“Mẹ, nghĩa phụ sao vậy?” Tiểu Từ Triệt còn nhỏ, không biết từ vong nghĩa là gì.

“Nghĩa phụ... rất mệt, đã ngủ rồi!” Phạm Dương Triệt trả lời thay Phó Vân Kiệt.

“Suyt—” Tiểu Từ Triệt đặt bàn tay nhỏ bé ở bên môi, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta không được làm ồn nữa, để cho nghĩa phụ ngủ thật ngon. Chờ nghĩa phụ tỉnh rồi, nghĩa phụ sẽ lại có sức để chơi với Từ Triệt.”

Nhìn thấy sự chờ đợi trên khuôn mặt của con trai, vào khoảnh khắc này, Phạm Dương Triệt cảm nhận được rất rõ ràng, mấy năm qua Dịch Thiên đã chăm sóc và yêu thương mẹ con bọn họ như thế nào. Vừa nãy, sự ghen tuông vì Vân Kiệt hứa hẹn với Dịch Thiên ở kiếp sau đã biến mất. Ít nhất, kiếp này, hắn đã có được mẹ con bọn họ, có được tình yêu trọn vẹn của Vân Kiệt. Như vậy là đủ rồi.

Vẫn đứng trầm mặc ở bên cạnh, Trần Khiêm nhìn thấy hết thảy. Giờ phút này hắn vô cùng hâm mộ người vĩnh viễn ngủ say- Dịch Thiên: ít nhất, hắn cũng được sự hứa hẹn về kiếp sau của Vân Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tế Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 14: Lại Hy Sinh

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Cốc Vong Ưu vẫn xinh đẹp như trước, làn gió nhẹ khẽ thổi trong vườn, lướt qua một góc nào đó.

Phó Vân Kiệt ở dưới sự đồng hành của Phạm Dương Triệt, ưu thương nhẹ giọng nói với bia mộ ở trước mặt: “Dịch Thiên, ở đây rất yên tĩnh, rất thích hợp để huynh vĩnh viễn ngủ ở đây!”

Phạm Dương Triệt đưa tay ôm nàng vào trong ngực, yên lặng an ủi nàng.

“Mẹ, cha!” Một giọng nói trẻ con non nớt vui vẻ xé rách bầu không khí bi thương.

Một lực đạo mãnh liệt ập lên chân, Tiểu Tư Triệt ôm chân Phạm Dương Triệt, không thuận theo nói: “Cha, thật không công bằng. Cha không thể chỉ ôm mỗi mình mẹ. Tư Triệt cũng muốn được ôm”

Tiểu Tư Triệt được ôm lên cao, liền vươn bàn tay nhỏ bé ra, đặt lên giữa hai đầu lông mày của Phó Vân Kiệt, giọng nói đáng yêu vang lên: “Mẹ, mẹ đừng nhíu mày! Nhíu mày sẽ không đẹp!”

Giọng nói non nớt mang theo sự lo lắng khiến cho nàng rất xúc động. Nàng biết tuy mọi người đều giấu giếm Tiểu Tư Triệt chuyện Dịch Thiên đã qua đời, nhưng Tiểu Tư Triệt vẫn nhạy cảm cảm thấy sự ưu thương của nàng nên mới dùng phương thức như vậy để an ủi nàng.

Nàng quét bỏ sự ưu sầu giữa hai đầu lông mày, cười nói: “Ừ. Mẹ sẽ không nhíu mày nữa!”

Thu hồi lại sự xúc động trong lòng, Phó Vân Kiệt đưa tay xoa trán Tiểu Tư Triệt, cười nói: “Tư Triệt ngoan như vậy, tối nay mẹ làm sa lát hoa quả cho con ăn!”

“Được ạ! Sa lát hoa quả!” Tiểu Tư Triệt cao hứng hoan hô!

Phó Vân Kiệt quay đầu nhìn Phạm Dương Triệt ở bên cạnh, mắt mang theo sự cảm kích nhìn người đàn ông vẫn luôn yên lặng ở bên cạnh bảo vệ mình, rồi sau đó nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai hắn, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn chàng! Triệt!”

Phạm Dương Triệt cũng không nói gì, chỉ là đưa tay đặt lên vai nàng, dùng hành động để biểu đạt tình cảm của mình.

Bầu không khí ấm áp làm cho cảnh sắc trong cốc tang thêm một phần yên tĩnh là mỹ lệ.

“Kiệt Nhi, Kiệt Nhi...” Sự yên tĩnh này bị phá vỡ bởi tiếng gọi đầy lo lắng của Phó Uy.

Phó Uy cấp tốc phi thân từ xa tới đây. Vừa dừng lại, hắn mang theo lo lắng nói: “Hoắc Thiên Thụy dẫn theo năm vạn quân thân vệ binh của Cao Quốc tới công kích Hà Châu!”

Nhất thời Phó Vân Kiệt cùng Phạm Dương Triệt đều lo lắng: Thân vệ binh của Cao Quốc là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất Cao Quốc, có thể so sánh với quân đội của Phó gia. Vốn dĩ thân vệ binh của Cao Quốc là phụ trách sự an nguy của Cao Đô và hoàng cung, lần này Hoắc Thiên Thụy lại mang phần lớn thân vệ binh của Cao Quốc tới tiền tuyến. Hơn nữa, còn là hắn tự mình thân chinh.

Phó Vân Kiệt hơi nắm mắt: Nhất định là Hoắc Thiên Thụy đã nghe thấy tình huống của nàng, nên mới có thể khẩn cấp chạy tới.

Năm năm trước, người đàn ông yêu mình đã dùng phương pháp này để biết sự an nguy của mình. Đối với hắn, nàng thực sự áy náy. Nếu, hắn biết mình đã ở cùng một chỗ với Triệt, nhất định hắn sẽ bị tổn thương.

Phạm Dương Triệt cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng vào lúc này, bàn tay to duỗi ra, yên lặng ủng hộ nàng.

Cảm nhận được sự ấm áp của bàn tay phủ lên mi้ม, trong đôi mắt hiện lên sự cảm động.

Nàng mở mắt ra một lần nữa, trong đôi mắt sáng đã không còn sự ưu thương, không áy náy, có chăng chỉ là sự kiên nghị, dũng cảm tiến lên: “Ông nội, ông bảo tinh anh binh chuẩn bị lên đường đi Hà Châu giúp cháu!” Lần này là bởi vì nàng bị thương, nên tất cả tinh anh binh kiên trì, muốn cùng đi.

Thấy nàng đã khôi phục lại thần thái dĩ vãng, Phó Uy chỉ cảm thấy sự lo lắng vừa rồi đã biến mất trong nháy mắt. Chỉ cần là Bắc Tướng Phó Vân Kiệt muốn làm, tuyệt đối có thể thành công.

Phạm Dương Triệt nhìn dung nhan lại phủ đầy sự tự tin, nhịp tim tăng nhanh: Đây là Kiệt của hắn, tự tin xinh đẹp chói mắt!

Vệt mây màu trắng báo hiệu binh mình đã xuất hiện trên bầu trời Hà Châu. Vốn là muốn tới vào thời khắc mọi người ngủ sâu nhất, nhưng, giờ phút này tất cả binh lính của Hà Châu đều mở to mắt, bảo vệ ở trên tường thành. Đơn giản là vì đóng quân ở dưới chân thành là quân doanh của Cao Quốc.

Quân doanh Cao Quốc áp dụng chế độ một nửa thì nghỉ ngơi, một nửa thì bảo vệ.

Hoắc Thiên Thụy đứng ở bên ngoài doanh trường của mình, đôi mắt màu lam nhìn thẳng về phía cổng thành ở cách đó không xa, nhẹ giọng nói với Liên Hằng ở phía sau: “Trời sắp sáng rồi!”

“Đúng vậy. Hoàng Thượng!” Liên Hằng cũng ngẩng đầu nhìn dải mây màu trắng ở trên bầu trời. Trời vừa sáng, quân đội Cao Quốc sẽ phát động tổng tiến công với cổng thành Hà Châu.

Liên Hằng chuyển tầm mắt đến thân ảnh có vẻ cô tịch trong gió, chỉ có thể than nhẹ: Chữ “tình” hại chết người a! Cao ngạo như Hoàng thượng cũng trốn không thoát được chữ “tình”. Lúc trước, khi Hoàng thượng nhận được tin tức nói rằng, Phó Văn Kiệt vì cứu Phạm Dương Triệt mà không tiếc kinh mạch đứt đoạn, sống chết không rõ, ngài đã không để ý tới sự khuyên can của Thái hậu nương nương và các vị đại thần, đem thân vệ binh vốn chỉ có sáu vạn rút đi năm, ngày đêm thân tốc đuổi đến Sở Châu. Mục đích chỉ có một: Chỉ muốn biết tin tức mới nhất của Phó Văn Kiệt, muốn biết nàng còn sống hay đã chết!

Đôi mắt màu lam nhìn bầu trời dần bị ánh bình minh nhuộm đỏ, thấy khuôn mặt anh khí chợt hiện ra ở giữa trời không, thầm nói: Văn Kiệt, hy vọng nàng có thể đi ra ngăn cản trận chiến này! Hy vọng, hy vọng nàng vẫn còn sống.

Lúc ánh bình minh nhuộm đỏ bầu trời Hà Châu, bầu không khí căng thẳng của Hà Châu cũng đạt tới mức cao nhất.

Kiểm Trù mặc quân phục cùng với Tăng Kiếm Vọng sắc mặt tái nhợt nhìn đại quân Cao Quốc ở dưới cổng thành. Nhìn đại quân Cao Quốc mặc bộ giáp màu bạc, toàn thân tản ra sự khắc nghiệt, trán bọn họ không khỏi toát mồ hôi lạnh: Đây là đội quân cường đại nhất của Cao Quốc, đội quân có được sức chiến đấu có thể so với quân đội của Phó gia—thân vệ quân. Hơn nữa, lần này thân vệ quân của Cao Quốc lại có tới năm vạn, vượt qua quân Phó gia ở trong thành chỉ có ba vạn. Trận chiến này, phần thắng của bọn họ là cực kỳ nhỏ bé.

Mặc quân trang, cưỡi ngựa, Hoắc Thiên Thụy ngẩng đầu quét mắt nhìn qua cổng thành Hà Châu, tìm bóng dáng quen thuộc, nhưng cái đạt được là sự thất vọng. Văn Kiệt, ngay cả đội quân nàng tự tay bồi dưỡng, nàng cũng không để ý tới sao? Chẳng lẽ nàng, thực sự, thực sự—đôi mắt màu lam bởi vì đau đớn cực kỳ mà nhắm lại.

Hoắc Thiên Thụy hít sâu một hơi, mở mắt ra một lần nữa, trong đôi mắt xuất hiện sự tuyệt vọng điên cuồng: Nếu thực sự là như vậy, vậy thì toàn bộ Hà Châu đã cướp Văn Kiệt khỏi tay hắn, phải biến mất! Hắn giờ đây, tiếng kèn tiến công vang lên.

“Ừ—” Tiếng kèn trầm thấp vang vọng xé rách bầu không khí giương cung bạt kiếm của giữa hai đội quân.

Thân vệ binh lập tức nâng công cụ để công thành trong tay lên, nhanh chóng chạy tới cổng thành Hà Châu.

“Vù—” Một số mũi tên đã nhanh chóng bay về phía trước mặt thân vệ binh.

“Phập—” Cả ba mũi tên đều cắm sâu vào trong mặt đất, chỉ còn lộ ra một phần hai ở phía trên.

Tất cả thân vệ binh đều hoảng hốt: Bởi vì cái này cần nội lực rất lớn mới có thể làm được.

So với những người đang kinh hãi khác, trong đôi mắt màu lam của Hoắc Thiên Thụy tràn đầy sự kích động: Là nàng, nhất định là Văn Kiệt.

Một thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống. Thân ảnh phiêu dật, khuôn mặt anh khí khiến cho người ta không phân biệt được giới tính, cùng với toàn thân phát ra thần thái tự tin chói mắt, trong lúc nhất thời khiến cho tất cả mọi người đều ngây người.

Từ lúc thân ảnh kia xuất hiện, đôi mắt màu lam không hề dời đi: Thực sự là Văn Kiệt! Thực sự là nàng!

“Phó tướng quân—” Nhậm Kiểm Trù, Tăng Kiếm Vọng cùng với tất cả đội quân Phó gia đều khó nén được kích động, gọi to. Thật tốt quá! Bắc Tướng của quân Phó gia, Bắc Tướng của bọn họ vẫn còn sống.

Phó Văn Kiệt cũng không đáp lại sự kêu gọi của thuộc hạ mình. Tầm mắt của nàng vẫn rơi vào người đang đứng thẳng ở giữa đội thân vệ binh của Cao Quốc, vẫn luôn dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào nàng—Hoắc Thiên Thụy.

Từ lúc mũi chân của nàng khẽ chạm xuống mặt đất, tinh anh binh cũng tuôn ra, hình thành một bức tường người ở dưới chân cổng thành Hà Châu.

Mọi người đều kích động hoặc kinh ngạc, không ai chú ý tới Phạm Dương Triệt ở đằng xa. Lần này Phạm Dương Triệt không đi ra. Bởi vì hắn đã đồng ý giao chuyện này cho Văn Kiệt xử lý. Bởi vì hắn tin nhiệm nàng.

Hoắc Thiên Thụy đề khí một cái, phi thân bay tới trước mặt Phó Văn Kiệt.

Hai người đều không có lên tiếng, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn nhau.

Trong đôi mắt màu lam chỉ có thân ảnh oai hùng hiên ngang ở trong gió, vạn vật trong thiên hạ đều ảm đạm thất sắc: Văn Kiệt, Văn Kiệt của hắn vẫn khỏe, vẫn tự tin, chói mắt giống như trong trí nhớ.

Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi rõ ràng ở trước mắt, nhưng người đàn ông đó vẫn duy trì sự kích động lạ thường nhìn mình: người đàn ông này rất yêu nàng, cho dù từ trước tới nay nàng vẫn luôn phụ lòng hắn, cự tuyệt hắn, nhưng người đàn ông này vẫn yêu nàng không thay đổi. Nàng không trách hắn vì hắn đã cố ý bịa đặt một thân phận giả cho nàng khi nàng mất đi trí nhớ, khiến nàng trở thành phi tử của hắn. So với tổn thương mà mình gây ra cho hắn, chút lừa gạt ấy không tính là gì.

“Thiên Thụy, huynh lui binh đi!” Cuối cùng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người. Thân vệ binh của Cao Quốc là binh lực chủ yếu bảo vệ Cao Đô và hoàng cung Cao Quốc. Hiện tại Hoắc Thiên Thụy lại một lần đưa năm vạn quân tinh vệ binh tới tiền tuyến, chỉ còn lại có một vạn thân vệ binh ở Cao Đô, rất dễ dàng khiến cho những người có tâm lợi dụng cơ hội này.

Đôi mắt màu lam nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng đang chứa đầy lo âu, hẳn biết nàng đang lo lắng cái gì, cũng biết tình hình hiện tại của Cao Đô rất nguy hiểm, nhưng, hiện tại hẳn không muốn rời đi.

“Vân Kiệt, nàng đã khôi phục lại trí nhớ rồi!” Đây cũng không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định. Từ khoảnh khắc hẳn nhìn thấy khuôn mặt đã khôi phục lại dung mạo vốn có, thân ảnh mang thần thái tự tin là đã biết cuối cùng nàng cũng đã khôi phục lại trí nhớ.

Phó Vân Kiệt cũng không lên tiếng trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Con người màu lam khẽ chuyển động, dừng lại ở một thân ảnh đang ẩn mình ở đằng xa, hẳn nhẹ giọng nói: “Nàng vẫn chỉ yêu một người là Phạm Dương Triệt sao?”

Đưa mắt nhìn thân ảnh cao lớn, khuôn mặt xa xăm kia một cái, nàng nhẹ giọng trả lời: “Trái tim của ta rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa được một người.” Nàng nhất định phải tổn thương nam nhân này hoàn toàn.

Mặc dù đã biết đáp án từ trước, nhưng chính tai nghe nàng trả lời, Hoắc Thiên Thụy cảm thấy thế giới vốn bởi vì sự xuất hiện của nàng mà có nhiều màu sắc, giờ đây lại trở thành một màu xám tro, giống như cuộc đời sau này của hẳn vậy.

Cảm nhận được ánh mắt mang theo sự lo lắng và áy náy, Hoắc Thiên Thụy lập tức thu lại sự đau lòng của mình: Hẳn là quân chủ của Cao Quốc, hẳn có thể khiến cho người khác kính nể hẳn, sợ hãi hẳn, nhưng tuyệt đối không phải là thương hại hẳn. Sự kiêu ngạo của hẳn không cho phép có điều đó xảy ra.

Chìm trong suy nghĩ của mình, Hoắc Thiên Thụy không chú ý tới ở phía xa, có một mũi tên đang phản xạ lại ánh sáng mặt trời, hướng thẳng về phía hẳn, nhanh chóng bay vút đến.

Phó Vân Kiệt không do dự chút nào, đẩy Hoắc Thiên Thụy ở trước mặt một cái.

Ở phía xa, nhìn thấy hết thảy những thứ này, Phạm Dương Triệt bi thống kêu lên: “Không—”

Giờ phút này, thời gian giống như trôi qua rất chậm, rất chậm. Nàng nghe thấy tiếng kêu bi thống của Triệt cũng nhìn thấy thân thể thẳng tắp của Hoắc Thiên Thụy quay người nhìn thấy mũi tên đang nhắm thẳng vào ngực mình mà bay tới, sắc mặt tái nhợt, lập tức xông tới đây.

Nàng thật sự rất muốn bay lên ngay lập tức, rời xa mũi tên đoạt mệnh này, thế nhưng chức năng của cơ thể trở nên chậm chạp, chậm chạp giống như thời gian, chậm đến nỗi nàng không thể di chuyển cơ thể để tránh né. Nhưng mà, cũng tốt! Ít nhất, Hoắc Thiên Thụy hẳn còn sống. Nàng có thể không nhìn thấy người đàn ông toàn tâm đối đãi tốt với nàng, yêu nàng lại chết vì nàng.

“Không, Vân Kiệt!” Hoắc Thiên Thụy khó nén được sự đau đớn khi sắp mất đi người mình yêu, bi thống kêu lên.

Đúng vào lúc Hoắc Thiên Thụy cùng Phạm Dương Triệt cùng kêu lên, một thân thể trắng kiện chọt phi thân đến, chắn trước người Phó Vân Kiệt.

“Bịch—” một tiếng vang lên, bởi vì va chạm mà bị thân thể trắng kiện kia làm cho ngã nhào xuống mặt đất.

Đau đớn do ngã xuống đất khiến cho nàng nhắm mắt lại theo bản năng.

“Tỉ tách...” Một giọt, hai giọt... chất lỏng trên mặt làm cho nàng lập tức mở mắt ra. Lồng ngực bị mũi tên đâm xuyên qua, bị máu màu đỏ tươi nhuộm đỏ khiến cho nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên. Đập vào mắt nàng là khuôn mặt thô lỗ: Tần Vũ?!

“A—” Thân vệ binh phát ra một tiếng thét thảm thiết. Đã phát hiện ra tên phản bội dám to gan lên bắn tên, thân vệ binh không khách khí mà cho hẳn một đao.

Kẻ phản bội kia dùng hơi thở cuối cùng, cuồng tiếu nói: “Hoắc Thiên Thụy, người không đắc ý được lâu đâu. Tả tướng đã sớm mang binh đi đánh chiếm hoàng cung rồi. Ha ha ha!” Tiếng cười cuồng vọng đắc ý kia kéo dài được ba tiếng rồi bởi vì hẳn tắt thở mà ngừng lại.

Chẳng qua giờ phút này Hoắc Thiên Thụy và Phó Vân Kiệt còn có Phạm Dương Triệt không có tâm tư để ý tới lời của người đã chết.

Phó Vân Kiệt mặc kệ mặt mình đang dính đầy máu, ôm lấy Tần Vũ đang bị thương vì mình. Nàng kinh hãi nhìn mũi tên xuyên qua ngực: tình thông y thuật, nàng biết nếu như ở thời hiện đại, cho dù y học phát triển cũng không thể cứu sống được vết thương như vậy, càng không cần phải nói đến đây là thời cổ đại. Vì sao lại có người bởi vì nàng mà hy sinh?

Giọt nước mắt long lanh rớt cuộc cũng không không chế được nữa mà tuôn ra khỏi hốc mắt, rơi xuống khuôn mặt tái nhợt của Tần Vũ: “Vì sao, vì sao lại chôn mũi tên này thay ta?”

Giọt nước mắt phản chiếu lại ánh sáng mặt trời, rơi xuống mặt Tần Vũ, ngấm vào đáy lòng hẳn. Sự đau đớn vì trúng tên giống như giảm đi còn lại không đáng kể. Vào giờ phút này, Tần Vũ cảm thấy trái tim của mình tràn đầy hạnh phúc: Người phụ nữ hẳn thích rơi lệ vì hẳn. Vào khoảnh khắc này, Tần Vũ mới biết cảm giác tim đập cấp tốc, cái loại cảm giác không dời tầm mắt được này chính là thích à! Nhưng hẳn sẽ không để cho nàng biết tình cảm được phát hiện chậm này. Bởi vì, hẳn không mong mình sẽ trở thành nguyên nhân khiến cho sau này nàng không vui vẻ. Hẳn hi vọng có thể nhìn thấy sự tự tin chói mắt khiến cho người ta đui mù của nàng.

Đứng ở bên cạnh, Hoắc Thiên Thụy và Phạm Dương Triệt đều nhìn thấy sự ái mộ trong đáy mắt của Tần Vũ. Nhưng, vào khoảnh khắc này, hai người

bọn họ đều lựa chọn trầm mặc, không vạch trần chuyện này ra.

Tần Vũ vốn định nâng tay lau nước mắt cho nàng, lại phát hiện tay mình rất nặng, nặng đến nỗi không nhấc lên được nữa, nặng đến nỗi khiến cho hắn đành phải bỏ cuộc: “Đừng, đừng khóc. Tướng quân không thích hợp với khóc. Về mặt tươi cười của tướng quân rất đẹp mắt!” Tần Vũ vụng về an ủi.

Phó Vân Kiệt cố nén tiếng khóc, kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó xem hơn.

Tần Vũ biết nàng đang tự trách mình trong lòng. Tầm mắt của hắn dừng ở trên bầu trời xanh thẳm. Trước mắt xuất hiện cha hắn, Thái hậu nương nương. Nghĩ tới tin tức vừa này nghe được ở trong miệng tên phản bội, hắn lo lắng khẩn cầu nói: “Tướng quân, xin ngài nhất định phải nghĩ cách cứu Thái hậu nương nương và cha thuộc hạ. Giúp Hoàng thượng bảo vệ ngôi vị Hoàng đế.”

Nhìn thấy khuôn mặt trắng kiện kia hiện lên từ khí, nàng biết đây là di ngôn cuối cùng của Tần Vũ.

Cổ họng đau đớn trong lòng, nàng nghẹn ngào gật đầu.

Vào lúc nhận được cái gật đầu của Phó Vân Kiệt, sự lo lắng của Tần Vũ mới chính thức biến mất. Bởi vì hắn biết, chỉ cần tướng quân muốn làm, nhất định sẽ có thể làm được.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ anh khí ở trước mắt, hắn chỉ cảm thấy thực không nổi, không nổi, thật hy vọng vẫn có thể nhìn thấy, vẫn nhìn thấy, vẫn...

Nàng nhìn thấy Tần Vũ khép mắt lại, biết người đàn ông này đã rời đi rồi.

Sự đau đớn cố kiềm nén rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, nàng khóc lớn: “Oaaa...”

Tiếng khóc đau đớn đó quanh quẩn ở trên chiến trường thật lâu...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 15: Kết Thúc

Con gió đêm mạnh mẽ thổi qua hoàng cung Cao Đô, xông vào Tiên Từ điện qua cánh cửa hơi mở, thổi bay vạt áo của Tần Mặc đang dựa vào cạnh cửa sổ, quần tung mái tóc phủ trước trán hắn, lộ ra đôi lông mày đang nhíu chặt.

Tần Mặc dùng khóe mắt quét nhìn những binh lính đang canh giữ ở bên ngoài điện, cùng với cả điện không một bóng người, đôi môi mỏng hiện lên nụ cười lạnh: Vu Đức cho rằng mình sẽ không chịu nổi cảnh không có ai hầu hạ, không chịu nổi cuộc sống hiu quạnh nên sẽ đi vào khuôn khổ. Tần Mặc hắn là người thế nào, sao có thể chỉ vì chuyện nhỏ như vậy mà đi vào khuôn khổ đây? Hắn biết Vu Đức sẽ muốn dùng thủ đoạn quyết liệt hơn để bức bách mình. Nhưng Vu Đức không thể, cũng không dám. Bởi vì vẫn còn hai thân vệ binh chạy thoát, bởi vì hắn có được uy tín tuyệt đối trong lòng bách quan, bởi vì Thụy Nhi, bởi vì hắn nắm trong tay quyền chọn người làm Đế vương. Đây là quyền lợi mà ai nhậm chức Thái hậu cũng đều có được. Vu Đức cần hắn hạ chỉ cho cái gọi là “Tiểu hoàng đế”.

Chứng ngôn, để cho cái gọi là “Tiểu hoàng đế” kia có thể danh chính ngôn thuận đi lên ngôi vị hoàng đế. Nói như vậy, là hắn có thể làm vị Hoàng đế ở sau màn, hắn không thể để cho Vu Đức đạt được điều đó. Ngôi vị Hoàng đế là của Thụy Nhi, không một ai có thể đoạt lấy.

Nghĩ đến đứa con trai vì tình cảm mà không để ý tới sự khuyên can của mình, mang theo năm vạn quân thân vệ binh rời đi, Tần Mặc chỉ có thể thầm than: Bất luận là tài năng hay khí độ, Thụy Nhi là vị Hoàng đế đứng đầu trong các triều đại ở Cao Quốc. Hắn cũng tin ở dưới sự thống trị của Thụy Nhi, Cao Quốc sẽ đạt được sự phát triển chân chính. Nhưng không thể ngờ được sự xuất hiện của Phó Vân Kiệt khiến cho Thụy Nhi đã được mình quán triệt từ nhỏ rằng “quân vương không được dùng chân tình với người khác” yêu không có chừng có mực. Nên bây giờ mới cho Vu Đức cơ hội để hắn lợi dụng.

Nhưng hắn tin nhất định Thụy Nhi sẽ nhanh chóng trở về, trở về tru sát tên phản thần – Tả tướng Vu Đức, đoạt lại ngôi vị Hoàng đế của mình. Hắn tin con trai của mình.

Nhìn tấm màn đen không trăng sao, trong mắt Tần Mặc hiện lên sự tin tưởng tuyệt đối.

Trong phủ Tả Tướng:

Vẫn mặc tướng phục, Vu Đức đang sốt ruột đi tới đi lui. Hắn đang đợi, đợi tin tức đến từ Sở Châu.

Tiếng bước chân đi lại lại ngừng lại, Vu Đức ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt qua cánh cửa sổ hơi mở ra: Hắn là đã thành công. Người ám sát lần này được hắn cài vào trong Thân vệ binh từ ba năm trước. Ba năm qua, bọn họ rất ít liên hệ, rất cẩn thận, hắn là sẽ không bị người khác phát hiện. Hơn nữa,

lần trước hẳn cũng đã được chứng kiến khả năng bắn tên bách phát bách trúng, tuyệt đối có thể thành công. Đúng! Nhất định có thể thành công. Tự thôi miên mình như thế, Vu Đức không chú ý tới sự bất an ở đáy mắt mình.

“Rầm—” một tiếng, cửa bị người ta đẩy ra. Thân tín của Vu Đức mang về mặt kích động, cầm phong thư trong tay nói: “Đại nhân, người đó đã thành công rồi!”

Vu Đức nghe xong, không giấu được sự kích động trong lòng, cầm phong thư trong tay thân tín, sau khi nhìn thấy nội dung bên trong nói là ám sát thành công, trái tim vẫn luôn treo cao của hắn rốt cuộc cũng được thả xuống.

Vu Đức khoát tay bảo thuộc hạ lui xuống, sự đắc ý vẫn luôn bị cưỡng chế đã xuất hiện, hóa thành một tiếng cười to: “Ha ha ha ha—”

Cuối cùng cũng thành công rồi! Cuối cùng cũng thành công rồi! Đã tâm hần vẫn luôn cẩn thận che giấu cuối cùng cũng đã thực hiện được rồi. Hoắc Thiên Thụy đã chết, mình không cần phải sợ Thái hậu Tần Mặc và Hữu tướng Tần Tường đang bị mình giam lỏng nữa. Chỉ cần nâng tiểu hoàng đế lên hoàng vị, sau này hắn sẽ thực sự trở thành hoàng đế ngầm của Cao Quốc rồi. Đã tâm trong mắt Vu Đức bùng cháy, càng ngày càng thịnh.

Gió đêm thổi qua một chỗ ẩn nấp sâu trong một khu rừng ở ngoại ô Cao Đô, vẫn mặc quân phục của tướng quân, Phó Vân Kiệt nhận lấy phong thư trong tay thủ hạ, con mắt lóe ra tinh quang, xoay người lại, cười tự tin với hai người đàn ông đang đứng ở phía sau- Hoắc Thiên Thụy cùng Phạm Dương Triệt, nói: “Mọi đã ổn rồi!”

Hoắc Thiên Thụy thấy sự ưu thương nhàn nhạt ở đáy mắt trong đôi mắt chứa đầy tự tin kia, biết cái chết của Tần Vũ ở đáy mắt. Vốn hắn định sử dụng năm vạn quân thân vệ binh cùng liên hợp với quân đội của Thương Châu vây Cao Đô, cứu Thái hậu và tất cả những đại thần bị Vu Đức giam lỏng, nhưng Vân Kiệt lại yêu cầu giao chuyện này cho nàng xử lý. Hắn biết đây là do Vân Kiệt muốn tự tay mình hoàn thành di nguyện của Tần Vũ. Bởi vậy, hắn gặt đầu đồng ý.

Cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Phó Vân Kiệt, Phạm Dương Triệt cũng không nói gì, chỉ là tiến lên một bước, nắm chặt tay nàng, yên lặng ủng hộ nàng.

Nhìn thấy họ nắm tay nhau, cảm nhận được tình yêu nơi đáy mắt cùng với sự ăn ý khiến cho không một ai có thể chen chân vào được, lần đầu tiên Hoắc Thiên Thụy cảm thấy mình vĩnh viễn không có cách nào được Vân Kiệt yêu.

Không muốn nhìn thấy cảnh tượng đau lòng này nữa, Hoắc Thiên Thụy xoay người rồi đi.

Phó Vân Kiệt khẽ tựa vào vai Phạm Dương Triệt, khẽ nói: “Triệt, chờ mọi chuyện ở đây kết thúc, chúng ta mang theo Tư Triệt rời khỏi đây đi! Đi tới một nơi thế ngoại đào viên sống nhé!” Gần đây liên tục có người hy sinh vì nàng, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng nặng nề, rất mệt, rất mệt. Nàng muốn rời xa khỏi đây, không muốn có ai lại hy sinh vì nàng nữa.

Trong con ngươi màu đen lóe lên sự kích động, hắn nhẹ giọng đáp: “Ừ!” Đối với quyền thế, danh lợi, hắn vốn không có hứng thú, nó giống như một loại gánh nặng, mang theo vợ con mà mình yêu mến nhất đi ăn cư, vẫn là tâm nguyện của hắn từ trước tới nay.

Ở giáo trường được thiết lập cho lễ đăng cơ trong hoàng cung Cao Quốc. Được vây quanh bởi tường cao ba mét, lại thêm binh sĩ canh phòng nhiều đến hai vạn, có thể nói là tường đồng vách sắt.

Bị ép buộc phải tham gia cái gọi là lễ đăng cơ này, văn võ bá quan và Thái hậu nương nương Tần Mặc bởi vì bầu không khí sâm lãnh, áp lực trên giáo trường này mà sắc mặt tái nhợt. Nhất là Tần Mặc, sắc mặt càng kém. Tối ngày hôm qua, trong lời nói vạn phần đắc ý của Vu Đức, hắn đã biết con mình đã bị ám sát. Hắn thật sự không muốn, cũng không nguyện ý tin tưởng đây là sự thực. Nhưng khi thấy sự bắn khoăn cuối cùng của Vu Đức đã biến mất, trắng trợn dùng tính mạng của mọi người trong Tần gia để ép mình đi vào khuôn khổ. Trong mắt Tần Mặc mang theo sự chờ đợi, đưa mắt nhìn chung quanh, chờ đợi thân ảnh cao lớn quen thuộc xuất hiện. Nhưng... có được ngoại trừ thất vọng thì vẫn là thất vọng.

Thu vào mắt vẻ mặt của chúng đại thần và ánh mắt chờ đợi của Tần Mặc, sự đắc ý nơi đáy mắt của Vu Đức càng sâu: Hừ, kỳ vọng sự xuất hiện của một người đã chết, thật đúng là ngu xuẩn cực kỳ! Hắn sẽ gạt bỏ hết sự hy vọng ở đáy mắt những người này. Vu Đức vung tay, cao giọng nói: “Lễ đăng cơ bắt đầu!”

Theo tiếng la của hắn, tiếng kèn đại diện cho sự trang nghiêm của lễ đăng cơ vang lên: “Ừ—”

Tiếng kèn kéo dài mà vang dội lập tức truyền ra, lọt vào trong lòng từng đại thần, lọt vào trong lòng Tần Mặc, từng chút từng chút một dập tắt bỏ tia hy vọng cuối cùng ở đáy lòng bọn họ.

Toàn thân mặc hoàng bào, Tiểu hoàng đế đi lên đài đăng cơ dưới sự ủng hộ của cung nhân. Chỉ là bước chân có vẻ bất ổn, vẻ mặt của Tiểu hoàng đế tràn ngập bất an, mang theo sự sợ hãi nhìn mọi người.

Bách quan thấy một màn như vậy chỉ có thể âm thầm thở dài. Nhưng Vu Đức thấy cảnh này lại vô cùng đắc ý và yên lòng. Tiểu hoàng đế này là hắn tuyển chọn kỹ càng trong hoàng tộc, Tiểu hoàng đế nhất gan, tư chất ngu xuẩn chính là người mà hắn cần. Như vậy, hắn mới có thể làm hoàng đế trong bóng tối lâu dài.

Cuối cùng, Tiểu hoàng đế cũng lên đài.

Vào đúng lúc Vu Đức muốn tuyên bố đăng cơ thì ở bên dưới truyền đến tiếng kinh hô: “Đó là cái gì vậy?”

Chỉ là thấy trên bầu trời phía xa có từng cái từng cái vật thể to lớn màu tròn chậm chạp bay tới. Nó khiến cho những bách quan chưa từng thấy nó rất là

tò mò.

Tần Mặc khó nén kích động, đứng lên: Là kinh khí cầu! Là kinh khí cầu mà lúc trước Phó Vân Kiệt giao cho binh bộ, bây giờ vẫn còn đang nghiên cứu chế tạo.

So với sự kích động của Tần Mặc, sắc mặt của Vu Đức trở nên tái nhợt vô cùng. Thân là Tả tướng chương quân bộ binh, hẳn biết lợi khí bí mật nhất của bộ binh- kinh khí cầu. Nhìn kinh khí cầu đang bay trên không trung, sắc mặt của Vu Đức càng trở nên khó coi: Điều này chứng tỏ một chuyện: Hoàng thượng không chết, mang theo thân vệ binh của mình trở lại.

Trong mắt của mọi người, kinh khí cầu theo gió thổi đến phía trên đài đăng cơ.

Lúc này bị vây đang cơ thái chính giữa nhiệt khí cầu thượng buông một cây dây thừng, một người mặc quân phục nhân hữu nhân giữ chặt dây thừng theo dây thừng rơi xuống.

Lúc này, kinh khí cầu đang ở giữa đài đăng cơ thả một sợi dây thừng xuống, một người mặc quân phục nắm chặt dây thừng, rơi xuống.

Ở trong làn gió, người mặc bộ trang phục tướng quân đỏ tía ra thân thái tự tin vương giả, khiến cho mọi người bởi vì khoảng cách mà không nhìn rõ khuôn mặt, đều nghĩ người đó là Hoàng đế của bọn họ- Hoắc Thiên Thụy.

Về mặt kích động, hưng phấn của Tần Mặc chợt tắt, đơn giản là vì hắn đã nhìn thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ anh khí của người vừa mới xuất hiện. Hắn không phải là Thụy Nhi.

Cũng cùng nhìn thấy rõ người tới là ai, sắc mặt xanh mét của Vu Đức trở nên tốt hơn: Chỉ cần không phải Hoắc Thiên Thụy là được.

Chọn một địa điểm hoàn mỹ, Phó Vân Kiệt nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Tư thế hoàn mỹ, thân thái tự tin tản ra trên khuôn mặt anh khí, cùng với khí thế áp người của kẻ làm tướng khiến cho Vu Đức đứng ở gần nhất không khỏi không âm thầm kinh hãi: Rốt cuộc người này là ai?

Phó Vân Kiệt chỉ nhìn Vu Đức béo mập một cái, rồi sau đó xoay người, chuyển tầm mắt lên giáo đài. Nàng đang quan sát tình hình bố trí binh lính ở đây.

Khi khuôn mặt anh khí quay lại, khiến cho một số người trong đám bách quan hít một hơi khí lạnh. Những người đó vốn là những người trong châu thành phụ cận Nham Thành được triệu về đây. Khuôn mặt anh khí đó, sao bọn họ có thể quên được: Bắc Tướng Phó Vân Kiệt.

“Bắc Tướng Phó Vân Kiệt!” Không biết là ai nhẹ giọng nói trước.

“Nàng là Bắc Tướng Phó Vân Kiệt!” Tiếp đó, có người kêu lớn.

Tần Mặc nhìn thân ảnh vẫn giữ vẻ bình tĩnh thong dong trong cái nhìn chăm chú của mọi người sau khi bị người ta vạch trần thân phận: Thì ra đây chính là dáng vẻ thực sự của Bắc Tướng Phó Vân Kiệt, tự tin, khinh thường mọi người!

Bắc Tướng Phó Vân Kiệt?! Nữ nhân đã chết từ năm năm trước. Sao nàng ta lại xuất hiện ở đây? Sắc mặt của Vu Đức vốn đã thoảng khôi phục lại, giờ này lại trở nên khó coi. Mặc dù hắn đã biết Bắc Tướng là nữ nhân, nhưng hắn lại không dám coi thường nàng chỉ vì giới tính của nàng. Sao Bắc Tướng Phó Vân Kiệt lại xuất hiện ở trên đài đăng cơ? Mục đích của nàng là gì?

Câu hỏi này đều xuất hiện ở trong lòng mọi người. Sao Phó Vân Kiệt lại xuất hiện ở đây vào giờ phút này?

“Rốt cuộc là ngươi muốn gì?” Vu Đức mở miệng đầu tiên, phá vỡ sự trầm mặc. Ở trong suy đoán của hắn, giờ phút này Phó Vân Kiệt xuất hiện ở đây chắc chắn là có mưu đồ. Hắn dùng khoe mắt đánh giá những binh lính đã xuống đất từ trên kinh khí cầu. Những binh lính này tự động bao vây những binh lính thủ vệ. Toàn thân những tên lính này tản ra khí khắc nghiệt, khiến cho những thủ vệ binh không dám động đây một chút nào. Không hổ là Bắc Tướng, những tên lính nàng mang tới quả nhiên không giống binh thường, có thể so sánh với thân vệ binh của Hoàng gia.

“Ta muốn cái gì sao?” Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, lặp lại câu hỏi của Vu Đức. Trong con mắt sáng hiện lên sát khí. Thân ảnh Phó Vân Kiệt chợt lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó lại xuất hiện ở trước mặt Vu Đức.

Trong con mắt sáng hiện lên tia sát khí lạnh lẽo, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nói: “Ta muốn mạng của ngươi!”

Vừa dứt lời, hai tròng mắt của Vu Đức mở lớn, thân thể béo ú lao đảo lui về phía sau hai bước. Hắn hoảng sợ cúi đầu, nhìn con dao găm cắm vào chính giữa ngực hắn. Rồi sau đó hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh khí ở trước mắt, vất vả nói ra ba chữ cuối cùng: “Tại-vì-sao?”

“Bịch—” một tiếng, Vu Đức mang theo sự không cam lòng trong mắt, tắt thở ngã xuống đất.

Phó Vân Kiệt chỉ dùng khoe mắt liếc nhìn người đã chết một cái, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Bởi vì ngươi đáng chết!” Nếu không phải là vì hắn, Tần Vũ cũng sẽ không chết vì cứu mạng nàng. Hắn đáng chết! Nghĩ đến đây, con mắt sáng phủ đầy sát khí.

Một màn như vậy khiến cho người ta trở tay không kịp, một màn máu tanh như vậy khiến cho tất cả mọi người ngây người sững sờ. Thấy toàn thân Phó Vân Kiệt tản ra khí tức sát mãnh liệt, lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được sự đáng sợ của Bắc Tướng Phó Vân Kiệt!

“Oa—” Một màn huyết tinh như vậy rơi vào trong mắt Tiểu hoàng đế nhất gan, khiến cho nó gào lên khóc lớn.

Tiếng khóc chói tai vang dội đó đã phá vỡ bầu không khí áp lực đặc quánh ở đây.

Mọi người nhìn thân ảnh thon dài đi về phía Tiểu hoàng đế, không tự chủ mà đổ mồ hôi thay nó.

Tiểu hoàng đế nhìn Vân Kiệt đang dần dần đến gần mình, nghĩ đến ảnh hưởng giết người lúc này, sợ tới mức không khóc nổi nữa, chỉ run lẩy bẩy.

Đôi mắt nhỏ nhìn bàn tay to duỗi về phía mình, nó sợ hãi, không tự giác mà nhắm mắt lại.

Bàn tay to ấy phủ lên đầu nó, ấm áp truyền tới, tiếng an ủi dịu dàng truyền tới bên tai: “Đừng sợ! Ta sẽ không làm hại cháu!”

Tiểu hoàng đế nghi hoặc mở mắt ra, nhìn người phía trước đang mang vẻ mặt ôn hòa.

Đối với người vì mình mà thấy cảnh đầm máu vừa rồi, trong lòng Phó Vân Kiệt rất áy náy với Tiểu hoàng đế. Nàng lấy cây kẹo que (vốn là mua cho Tiểu Tư Triệt) ở trong lòng ra, đưa cho Tiểu hoàng đế, dịu dàng nói: “Này nhóc, cháu không thích hợp với nơi này.”

Nàng đứng dậy, nói với quan tể tự đang sợ tới mức rúc xuống gầm bàn, nói: “Dẫn nó xuống đi!”

Quan tể tự không muốn đi ra, nhưng hắn lại không dám đụng chạm đến người đáng sợ võ công cao cường này, đành phải dậm bước chân run rẩy, đi tới bên cạnh Tiểu hoàng đế, ôm ngang Tiểu hoàng đế rồi chạy như bay khỏi đài đăng cơ.

Bị ôm ngang như vậy, Tiểu hoàng đế vẫn cầm cái kẹo que ở trong tay, mắt mang mê hoặc nhìn người đang tản ra khí tức nhu hòa kia.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, thật đúng là khó tiếp nhận: Vừa nãy còn giống như sứ giả đến từ địa ngục, lãnh huyết vô tình giết người, ngay sau đó lại như từ mẫu dịu dàng an ủi Tiểu hoàng đế.

Nhưng, Tần Mặc lại hiểu được: Về bản chất, Bắc Tướng chính là một người ôn nhu thiện lương, nhưng nàng lại là một người yêu hận rõ ràng. Cho nên, nàng có thể giết người ở một khắc trước, ngay sau đó lại an ủi người khác. Bởi vì nàng là Bắc Tướng Phó Vân Kiệt, không thể nào làm một người hoàn toàn ôn nhu.

Phó Vân Kiệt xoay người một cái, cao giọng nói với mọi người: “Các vị thủ vệ binh, người mà các ngươi nguyện trung thành đã chết, buông vũ khí trong tay xuống, có thể tha chết cho các ngươi!”

“Bỏ vũ khí xuống, không chết!”

“Bỏ vũ khí xuống, không chết!”

“Bỏ vũ khí xuống, không chết!”

...

Tĩnh anh bình giờ cao vũ khí trong tay lên, kêu lớn.

Ở dưới ánh mặt trời, ánh sáng sâm lãnh được phản chiếu ra từ trong những vũ khí mà tĩnh anh bình cầm, lại thêm tiếng hô ghê người kia khiến cho sự sợ hãi trong lòng những thủ vệ binh này càng sâu hơn.

“Keeng—” Một thủ vệ binh ném vũ khí trong tay xuống.

“Keeng keeng keeng...” Rất nhiều thủ vệ binh ném vũ khí trong tay xuống.

Trong khoảnh khắc, tất cả thủ vệ binh đều đã buông vũ khí trong tay xuống.

Phó Vân Kiệt cao giọng nói một câu: “Mở cửa!”

“Kẹttt—” Cánh cửa vẫn luôn đóng chặt được mở ra.

Tầm mắt của mọi người đều chuyển đến cánh cửa. Cánh cửa dần dần mở ra, mọi người cũng đã thấy rõ bên ngoài cánh cửa. Đập vào mắt là khuôn mặt bá khí quen thuộc khiến cho mọi người không nín được kích động, quý xuống hô: “Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!...”

Ánh mắt Tần Mặc mang theo lệ quang mà nhìn đứa con trai hoàn hảo vô khuyết của mình: Hắn biết Thụy Nhi nhất định sẽ bình an trở về mà! Trở về rồi!

Mất thấy cảnh này, trong đôi mắt màu lam của Hoắc Thiên Thụy lóe ra sự cảm động và tự hào: Đây là đại thần của hắn, những đại thần trung thành của hắn.

Đề nén dòng nước mắt sắp chảy ra, Hoắc Thiên Thụy thúc ngựa đi về phía đài đăng cơ. Đề khí một cái, phi thân, trong nháy mắt, thân hình cao lớn của Hoắc Thiên Thụy đã hạ xuống bên cạnh Phó Vân Kiệt.

Hắn tiến lên một bước, nói với những đại thần ở phía dưới: “Hôm nay Trẫm rất cao hứng, bởi vì sự tùy hứng của Trẫm nên đã khiến cho các vị đại thần phải trải qua cảnh phân loạn này! Tại đây, Trẫm muốn xin lỗi các vị đại thần trước!” Nói xong, Hoắc Thiên Thụy muốn khom người với các vị đại thần ở phía dưới!

“Không được, không được...” Các bách quan kinh ngạc, vội lên tiếng ngăn cản.

Nhưng, thấy Hoắc Thiên Thụy cố chấp phải cúi đầu hành lễ ba cái, cũng đành cúi người quỳ lạy hành lễ.

Nhìn thấy cảnh này, đáy mắt Tần Mặc lóe ra sự vui mừng và cảm động: Thụy Nhi thật sự đã trưởng thành rồi. Trước kia, mặc dù Thụy Nhi có được sự tài hoa tuyệt đối của quân vương, để cho các đại thần kính nể trung thành với hắn. Nhưng hắn vẫn không có cách nào khiến cho các đại thần quyết một lòng. Bởi vì hắn chỉ biết dùng sách lược của đế vương, mà không dùng khí độ của quân vương để lôi kéo đại thần. Cuối cùng hiện tại hắn cũng đã hiểu. Tần Mặc tin rằng, Cao Quốc ở dưới sự dẫn dắt của Thụy Nhi sẽ càng thêm phồn vinh và cường đại.

Ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, trong lòng Phó Văn Kiệt cũng trào dâng sự xúc động. Nàng biết giờ phút này Hoắc Thiên Thụy đã thật sự trở thành quân chủ hợp cách: Có gan làm, có gan nhận sai!

Cuối cùng, sau khi làm xong ba cái lễ, Hoắc Thiên Thụy đứng dậy, cao giọng nói: “Các vị đại thần, các khanh cũng biết vì sao lần này chúng ta có thể thoải mái đến nơi này như thế. Bởi vì sự giúp đỡ của một dân nữ ở nữ nô của Cao Đô. Ở dưới sự trợ giúp của nàng, ở dưới sự yểm trợ của nàng, Trẫm mới có thể mang theo quân đội trở về mà không bị phản binh phát hiện, đi vào trong hoàng cung. Đồng dạng, cũng ở dưới sự giúp đỡ của nữ quan Hà Đạo chịu trách nhiệm quét dọn hoàng cung, Trẫm mới có thể mang theo quân đội đi đến nơi này. Nữ nhân, thật sự chính là họa thủy hại nước hại dân sao? Nếu như không có sự giúp đỡ của nữ nhân, Trẫm cũng không có cách nào có thể trải qua một trận huyết chiến trước đó để đến nơi này. Không có sự giúp đỡ của Bắc Tướng Phó Văn Kiệt, không thể nào chỉ trả một cái giá nhỏ như thế đã dẹp tan trận phân loạn này, nhanh chóng chấm dứt trận phân loạn này như vậy!

Hắn quay đầu, trong đôi mắt màu lam mang theo sự cảm kích mà nhìn Phó Văn Kiệt ở bên cạnh, rồi quay đầu lại nói: “Bắc Tướng Phó Văn Kiệt là nữ nhân, tin rằng các vị đã biết từ lâu. Nữ nhân là họa thủy, quả thật có, nhưng mà rất ít, rất ít, tuyệt đại đa số nữ nhân đều là thần dân tốt của Cao Quốc. Sự phát triển của Cao Quốc không thể tách khỏi bọn họ. Bởi vậy, bây giờ Trẫm tuyên bố, hủy bỏ toàn bộ những bộ luật hạn chế nữ nhân.”

Trải qua trận phân loạn này, được chứng kiến Phó Văn Kiệt thân là nữ nhân nhưng lại có tài năng kinh người, nghe thấy lời trần thuật của Phạm Dương Triệt, giờ phút này quan niệm thâm căn cố đế “nữ nhân là họa thủy” của Bách Quan đã bị lung lay nghiêm trọng.

“Thần tán thành!” Hữu tướng mở miệng bày tỏ thái độ đầu tiên.

Gặp có nhân dẫn đầu tỏ thái độ, bách quan tái ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái kia đựng kiên quyết khí phách gương mặt, bọn họ đều tỏ thái độ: “Thần tán thành!”

Thấy có người dẫn đầu bày tỏ thái độ, bách quan lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khí phách chứa đầy quyết tâm một cái, rồi liên tục bày tỏ thái độ: “Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

...

Nghe thấy quyền lợi trước kia mình vẫn cố gắng tranh thủ cho nữ nhân Cao Quốc, nay đã được Hoắc Thiên Thụy giải quyết rồi. Trong đôi mắt sáng lóe ra sự cảm động: Nàng biết, sở dĩ giờ phút này Hoắc Thiên Thụy tuyên bố hủy bỏ tất cả các bộ luật hạn chế nữ nhân, ngoại trừ lần này quả thực là có sự giúp đỡ của nữ nhân nên mới có thể thuận lợi như thế, quan trọng nhất là hắn hy vọng có thể giúp đỡ mình hoàn thành nguyện vọng này. Người đàn ông này đã biết suy nghĩ của mình. Hắn muốn cho mình an tâm một chút. Sợ rằng cả đời này nàng không thể trả hết nợ cho hắn.

Hoắc Thiên Thụy quay đầu nhìn khuôn mặt anh khí đang mang theo sự áy náy và cảm kích sâu sắc: Cũng nên buông tay rồi! Cả đời này, khó có khả năng Văn Kiệt thuộc về mình. So với việc trầm mê trong tình yêu vô vọng, không thể tự kiềm chế, không bằng học cách buông tay. Cho dù lần buông tay này đau đớn giống như trái tim bị cắt đi. Nhưng trận phân loạn này đã cho hắn biết, ‘Hoắc Thiên Thụy’ không phải chỉ thuộc về bản thân mình. Hắn là quân vương của bách tính Cao Quốc, phải chịu trách nhiệm với tất cả thần dân của Cao Quốc. Hắn không nên, cũng không thể tiếp tục trầm mê trong tình cảm nam nữ mà để mình mất phương hướng. Tùy hứng để cho phản quân có cơ hội lợi dụng như vậy, một lần là đủ rồi.

Cũng nhìn Hoắc Thiên Thụy, Phó Văn Kiệt nhìn ra trong đôi mắt màu lam đó, hắn đã buông tay tình cảm với mình. Cuối cùng, trái tim vẫn luôn đeo tình cảm của người khác đã được thả lỏng một chút.

Thu hồi sự xúc động trong lòng, chuyển tầm mắt đến vị Hữu tướng đứng đầu trong hàng ngũ bách quan, con mắt sáng lóe ra sự kiên nghị: Nợ tình cảm của người ta, cũng đến lúc nên trả lại rồi.

Nàng để khí một cái, bay khỏi đài, dừng lại trước mặt Hữu tướng.

Bách quan thấy khó hiểu, sao Bắc Tướng Phó Văn Kiệt lại phi thân tới trước mặt Hữu tướng. Hữu tướng cũng mang theo sự nghi hoặc mà nhìn người trước mặt.

“Bịch—” một tiếng, Phó Văn Kiệt đột nhiên quỳ xuống khiến cho mọi người sững sờ. Bắc Tướng tự tin cuồng vọng cao ngạo như vậy lại quỳ xuống

trước mặt người khác.

Cái quỹ này cũng khiến cho Hữu tướng bị dọa không nhẹ. Hắn kinh hoàng, thất thố đưa tay muốn nâng nàng lên, nói: “Phó tướng quân, ngài đang—”

“Hữu tướng, ta đã phụ sự nhờ vả của ngài. Không chiếu cố tốt Tần Vũ.” Trong lời nói của nàng mang theo sự áy náy, tự trách.

Hữu tướng vừa nghe thấy lời này có liên quan đến đứa con trai duy nhất của mình, vội hỏi: “Vũ Nhi, nó làm sao?”

Phó Vân Kiệt lấy một vật ở trong ngực ra, đưa tới.

Nhìn thấy nửa miếng ngọc bội vỡ nhuộm đỏ màu máu, hai mắt Hữu tướng đột nhiên mở to, sau đó run rẩy nhận nửa miếng ngọc: Đây là sau khi ra đời, đã đưa cho Vũ Nhi miếng ngọc bảo mệnh này để phù hộ nó có thể khỏe mạnh lớn lên. Hai mươi mấy năm qua, Vũ Nhi vẫn luôn đeo ở trước ngực, chưa từng rời khỏi. Ngọc còn người còn, ngọc tan người mất! Vũ Nhi nó, Vũ Nhi nó...

Hữu tướng khó nén được bi thống, thấp giọng khóc.

Cảnh này khiến cho mắt mọi người đỏ ửng.

Cảnh này khiến cho sự áy náy trong lòng Phó Vân Kiệt càng sâu. Nàng ngẩng đầu, kiên quyết nói: “Hữu tướng, vì cứu ta mà Tần Vũ hi sinh. Ta đã phụ lời hứa sẽ chiếu cố hẳn thật tốt khi trước. Hiện tại, tùy Hữu tướng xử trí. Cho dù Hữu tướng muốn một mạng trả một mạng, ta cũng sẽ không có nửa câu oán hận!”

Lời này vừa nói ra, khiến cho tất cả tinh anh binh đều xông tới đây hô: “Tướng quân—”

Phó Vân Kiệt nâng tay, lập tức khiến cho những tiếng hô ngạc nhiên ngừng lại: “Lòng ta đã quyết!”

Tinh anh binh chỉ có thể đứng thẳng ở đó, ánh mắt mang theo sự mong đợi mà nhìn Hữu tướng.

Ánh mắt như vậy khiến cho bách quan đỏ mặt hồi lạnh: Nếu như Hữu tướng ngập chìm trong đau khổ thật sự muốn Phó Vân Kiệt một mạng đền một mạng, sợ rằng những binh lính này sẽ không bỏ qua cho Hữu tướng. Nói không chừng bọn họ sẽ bị vạ lây. Giờ phút này, tất cả bách quan đều mong Hữu tướng có thể vượt qua nỗi đau mất con, không đánh mất lý trí.

Lúc bầu không khí ở đây trở nên đông đặc, một thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống. Mái tóc bạc, khuôn mặt tuấn mỹ, thân ảnh phiêu dật xuất trần khiến cho mọi người không tự chủ mà ngáy người.

Phạm Dương Triệt bay xuống bên cạnh Phó Vân Kiệt, duỗi bàn tay to ra nắm lấy tay nàng, yên lặng bày tỏ lập trường của mình.

Nhìn thấy sự kiên quyết trong con ngươi đen như ngọc kia, nàng biết Triệt vẫn luôn ẩn mình ở một nơi bí mật gần đó đã hiện thân, chính là vì muốn cùng sinh cùng tử với mình. Dù rồi, cuộc đời này có thể tìm thấy một người yêu mình, hứa hẹn cùng sinh cùng tử với mình như vậy là đủ rồi!

Vẫn đang đứng ở trên đài đăng cơ, Hoắc Thiên Thụy thu cảnh này vào trong đáy mắt, trong đôi mắt màu lam lóe ra sự xúc động: Hắn không lo Hữu tướng sẽ thực sự đòi mạng Vân Kiệt. Giờ phút này, hắn có chút ghen tị lại có chút hâm mộ Phạm Dương Triệt. Ghen vì hắn có được sự toàn tâm toàn ý của Vân Kiệt, hâm mộ vì rút cuộc, hắn đã biết vì sao mình lại bại bởi Phạm Dương Triệt, không có cách nào có được trái tim của Vân Kiệt. Phạm Dương Triệt có thể toàn tâm toàn ý yêu Vân Kiệt, không mang theo một chút do dự nào. Hắn là phận quân vương, nhất định sẽ không thể cho nổi.

Cuối cùng, Hữu tướng cũng hít sâu một cái, nói ra quyết định của bản thân mình: “Ta muốn Phó Quốc trả lại cho Cao Quốc năm châu thành bị chiếm. Ta muốn ba nước vĩnh viễn hòa thuận.”

Lời này vừa nói ra khiến cho mọi người đều lâm vào kinh ngạc. Điều kiện như vậy, cho dù là đối với Hoàng đế Phó Quốc cũng cảm thấy quá đáng, không thể làm được. Dù sao, cái này liên quan đến lợi ích của ba nước.

Hữu tướng mang theo sự kiên quyết mà nhìn lại đôi mắt sáng đang đánh giá mình: Vì mấy châu thành bị Cao Quốc chiếm giữ nên con trai hắn mới đi ra chiến trường. Hiện tại điều duy nhất mà hắn có thể làm cho con mình, đó là hoàn thành nguyện vọng duy nhất của nó- ra sức vì nước. Hắn muốn chiến tranh vĩnh viễn không phát sinh cho con trai và những bách tính khác của Cao Quốc.

Hữu tướng nhìn hai người ở trước mặt: Phó Vân Kiệt của Phó Quốc, còn có Âm đế Phạm Dương Triệt của Cảnh Quốc. Hắn nghĩ, hắn là ngoài Hoàng thượng ra, hắn là người duy nhất từng gặp Phạm Dương Triệt. Chỉ cần hai người gật đầu, Cao Quốc sẽ thật sự nghênh đón hòa bình chân chính. Nàng mắt lên nhìn Hoắc Thiên Thụy đang đứng ở trên đài: Hắn tin, giờ phút này Hoàng thượng đã chín chắn hơn, sẽ đồng ý sự hòa bình của tam quốc.

Phó Vân Kiệt quay đầu nhìn Phạm Dương Triệt, sau khi nhìn thấy rõ sự đồng ý trong con ngươi đen như ngọc, nàng quay đầu cao giọng nói với Hữu tướng: “Ta-Phó Vân Kiệt, đại diện cho Phó Quốc trả lại những châu thành đã xâm chiếm của Cao Quốc, đồng thời cũng cam kết hòa bình với Cao Quốc và Cảnh Quốc!”

Giọng nói trầm thấp mà từ tính từ trong miệng Phạm Dương Triệt toát ra: “Ta-Phạm Dương Triệt, đại diện cho Cảnh Quốc, cam kết vĩnh viễn hòa bình với Cao Quốc và Cảnh Quốc!”

Lời này vừa nói ra, khiến cho những người vừa rồi còn đang đoán thân phận của hắn lập tức chấn động: Không ngờ Nam tướng ngày xưa của Cảnh Quốc, nay là Âm đế của Cảnh Quốc cũng ở đây.

Hoắc Thiên Thụy phi thân một cái, rơi xuống bên cạnh hai người họ, cao giọng nói: “Ta-Hoắc Thiên Thụy, thay mặt cho Cao Quốc cam kết vĩnh viễn hòa bình với Cảnh Quốc và Phó Quốc!”

Nghe thấy lời tuyên thệ này, mặc dù tự mình đồng ý cam kết, nhưng Phó Vân Kiệt vẫn khó nén sự kích động trong lòng. Nàng biết rõ, điều này đại biểu cho chiến tranh giữa ba nước vĩnh viễn chấm dứt, đại biểu cho thời đại hòa bình thật sự tiến tới. Đây là lần đầu tiên nàng thấy chuyện mà sau khi chiến tranh kết thúc mình vẫn luôn mong ngóng trong lòng, vẫn luôn cố gắng, không ngờ bây giờ lại thực hiện được. Nàng kích động giơ tay, hướng về phía hai người bọn họ, giọng cao.

Phạm Dương Triệt thấy thế cũng đưa tay nắm lấy bàn tay đó, Hoắc Thiên Thụy cũng vươn tay làm theo.

“Chúng ta cam kết tam quốc vĩnh viễn hòa bình!” Lời tuyên thệ rõ ràng đó rơi vào trong đáy lòng mỗi người, khiến cho mắt bọn họ đỏ ửng: Rốt cuộc chiến tranh cũng vĩnh viễn chấm dứt rồi! Cuối cùng thời đại hòa bình cũng đến rồi.

Ở dưới nắng chiều, cái bóng ba người nắm tay nhau khắc thật lâu trong đáy lòng mỗi người ở đây.

Tà dương nghiêng nghiêng chiếu vào núi Tây Lâm của Phú Thành, ngọn núi một tầng màu vàng óng ánh, cũng điểm một chút ánh nắng vàng lên ôn tuyền ở sâu trong núi Tây Lâm.

“Mẹ, mẹ xem, mặt suối thật xinh đẹp nha!” Một giọng nói non nớt truyền đến.

“Tư Triệt, chúng ta không có thời gian thưởng thức cảnh đẹp ở đây đâu! Chúng ta phải tranh thủ tắm một cái trước khi cha con xuống núi trở về!” Một giọng nữ trầm thấp vang lên cùng với tiếng còi quần áo.

“Ào ào—” Tiếp đó là tiếng người tiến vào trong nước vang lên.

“Mẹ, chờ con một chút!” Vừa dứt lời, liền “ào” một tiếng, có người xuống nước.

Hơi nước ngập tràn trên mặt suối hơi tản ra một chút, khuôn mặt của hai người ngâm mình trong suối đã có thể nhìn thấy rõ ràng: đó là một khuôn mặt anh khí tuấn mỹ khiến cho người ta không phân biệt được giới tính, cùng với một khuôn mặt anh tuấn phần điều ngọc mài. Hai người này đúng là Phó Vân Kiệt và Tiểu Tư Triệt.

“Thật thoải mái mà!” Hai mẹ con cùng làm ra vẻ mặt hạnh phúc, cảm thán nói.

“Mẹ, sao cha lại không cho chúng ta ngâm người trong suối nước nóng vậy ạ?” Tiểu Tư Triệt hỏi nghi hoặc trong lòng mình.

“Ha ha—” Khóe môi Phó Vân Kiệt kéo ra một nụ cười cứng nhắc: “Đó, đó là vì buổi tối ở đây thường có dã thú ăn thịt người, cho nên cha con mới không cho phép.”

“Thì ra chỉ có như vậy!” Tiểu Tư Triệt bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói.

Nhìn thấy bộ dáng giống như là tin tưởng của con trai, lúc này Phó Vân Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng sợ con trai thông minh quá mức sẽ không tin tưởng, hỏi cho bằng được nguyên nhân thật sự mới thôi. Thực ra là lần trước, lúc nàng ngâm mình trong suối nước nóng xong, lúc đi ra thì thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện bị người nhìn thấy sạch sẽ. Nếu như không phải là do Triệt tới kịp thời, chỉ sợ là cảnh nàng nghịch nước sẽ bị người nhìn thấy hết trơn. Cũng bởi vì chuyện đó mà sau đó, Triệt nghiêm cấm nàng đi tắm ở suối nước nóng. Nhưng mà chuyện đáng xấu hổ này cũng mang đến một chuyện tốt: Bọn họ gặp Nam Cung Tuyệt đã bật vô âm tín từ lâu. Không thể tưởng tượng nổi, Nam Cung Tuyệt cũng ẩn cư ở Tây Sơn Lâm. Cũng bởi vậy mà Nam Cung Tuyệt trở thành hàng xóm của bọn họ.

“Ngâm mình thoải mái không?” Một giọng nam trầm thấp truyền tới.

“Thoải mái cực kỳ!” Không nghe rõ là giọng ai, Phó Vân Kiệt cao hứng đáp lại.

“Ồ!” Một giọng nói hàm chứa tức giận truyền tới.

Lời này khiến cho khuôn mặt đang cười lập tức cứng đờ. Nàng cứng nhắc, từ từ quay người lại, nhìn thấy Phạm Dương Triệt đang đứng trên bờ, khuôn mặt đã xanh đen, giọng cười nói: “Triệt, chàng cũng tới tắm sao?”

Nàng vừa dứt lời đã bị người kéo ra khỏi suối, phủ quần áo trên bờ được lên người nàng, rồi sau đó bị người khiêng lên vai.

“Tư Triệt, cha có chuyện phải khai thông với mẹ con! Con cứ thông thả tắm, không cần phải về sớm đâu! Nếu tắm xong rồi, có thể đi tìm thức ăn chơi, tối nay không về nhà ngủ cũng được!” Phạm Dương Triệt nói với con trai.

“Vâng ạ!” Tiểu Tư Triệt nghe vậy, hoan hô nói.

Nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của con trai, nàng thật sự rất muốn kháng nghị, thật không công bằng. Nhưng mà nàng không dám. Triệt, ở điểm này là sẽ tuyệt đối không thỏa hiệp. Hu hu hu... thật nhớ Triệt không có võ công của ngày xưa. Như vậy nếu hấn tới gần nàng cũng có thể phát hiện, cho dù bị

phát hiện rồi cũng chạy trốn được.

Phạm Dương Triệt ôm Phó Vân Kiệt chỉ mặc cái áo đơn, chạy như bay ở trong rừng. Không đến một khắc sau đã đến ngôi nhà hiện tại của bọn họ- một căn nhà trúc đơn giản thanh lịch.

“Bịch—” một tiếng, Phạm Dương Triệt không khách sáo ném người phụ nữ trên vai xuống giường.

Cuối cùng cũng được thả xuống, Phó Vân Kiệt vốn định lập tức chạy trốn, nhưng đột nhiên bị người đè ở trên giường, không thể động đậy.

Phạm Dương Triệt đưa tay vuốt ve khuôn mặt mà mình yêu, dịu dàng cười, nói: “Kiệt, nàng còn nhớ lần trước ta đã nói với nàng như thế nào không? Nếu nàng còn dám chạy tới ngâm suối nước nóng, ta sẽ phạt nàng cả buổi tối không xuống giường được!”

Nhìn thấy sự tức giận trong đáy mắt hắn, nàng đang muốn cầu xin tha thứ, nhưng lời nói đã bị đôi môi mỏng đè xuống, nuốt trọn.

Hu hu hu— nàng lại hoài niệm Triệt không có võ công. Thể lực của Triệt có võ công rất tốt, khiến cho nàng không chịu đựng nổi, đoán chừng nhất định ngày mai cũng không xuống giường được. Suy nghĩ của nàng bị gián đoạn ở đây. Nàng không còn tâm tư để tự hỏi cái gì nữa, mọi suy nghĩ đều bị sự kích thích bao phủ.

Một đêm này, trong phòng trúc truyền ra tiếng thở dốc đứt quãng của nam nhân, tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Khi ánh sáng mặt trời nhuộm đỏ bầu trời, Phạm Dương Triệt mới cảm thấy thỏa mãn mà nghiêng người, ôm nữ nhân đã bị vắt kiệt sức vào trong ngực.

Giờ phút này Phó Vân Kiệt mệt mỏi đến nỗi ngay cả sức để cử động ngón tay cũng không có. Hu hu hu... nàng thật sự, thật sự rất nhớ Triệt không có võ công.

Phạm Dương Triệt đưa tay đặt trên lưng nàng, nhẹ nhàng vận nội công để loại trừ cảm giác đau nhức cho nàng.

Bên hông truyền đến cảm giác thư thái khiến cho nàng không tự chủ mà rên rỉ ra tiếng.

Nhưng mà tiếng rên rỉ của nàng lập tức bị đôi môi mỏng khêu gợi kia phủ lấp.

Vào lúc nàng sắp nghẹt thở thì Phạm Dương Triệt buông nàng ra, đôi môi mỏng dán lên đôi môi sưng đỏ, khàn giọng nói: “Kiệt, nếu nàng không muốn thêm một lần nữa, thì đừng phát ra lại âm thanh dụ người này!”

Nàng vừa nghe vậy, lập tức cắn chặt môi. Nhưng mà khi nhìn thấy dục vọng đang cháy rực trong đôi mắt màu đen kia, không khỏi cố gắng tránh cho mình bị người đè ép một lần nữa, mở miệng di chuyển sự chú ý của hắn, nói: “Triệt, chàng có hối hận vì đã buông bỏ tất cả mọi thứ, tới đây ẩn cư không?” Triệt bỏ qua chính là vị trí Ám đế của Cảnh Quốc, cùng với quyền lợi có thể thống lĩnh Cảnh Quốc.

Phạm Dương Triệt đưa tay nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão! Có thể sống chung với nàng và Tư Triệt, những thứ khác đều không quan trọng.”

“Triệt!” Nàng cảm động ôm hắn.

Bàn tay to vốn ở bên eo, dùng sức một cái, kéo thân thể của nàng nằm lên người mình.

Cảm nhận được thứ đang chĩa vào bụng mình, nàng kinh hãi nói: “Triệt, chàng—”

Đôi môi mỏng liền gọi lên một nụ cười gọi cảm vô cùng: “Kiệt, nếu nàng đã có nhiều sức để hỏi chuyện này chuyện nọ với ta như vậy, vậy thì chúng ta làm thêm một lần nữa nhé!”

“Không—” Lời cự tuyệt của nàng lại bị đôi môi mỏng phủ lên nuốt hết.

Nam nhân tiếng thở dốc, nữ nhân kinh ngâm thanh lại vang lên.

Tiếng thở dốc của nam nhân, tiếng rên rỉ của nữ nhân lại vang lên.

(Hoàn chính văn)

Bạn đang đọc truyện *Hạ Gục Tể Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.